ܦܥܘܠܐ ܕܫܗܕܐ ܘܩܕܝܫܐ ܟܠܗ.

ܬܠܝܬܝܐ ܕܟܬܒ̈ܐ.

ACTA
MARTYRUM ET SANCTORUM.

TOMUS TERTIUS.

ڤذبھ ڈقيد

PARISIIS.
VIA DICTA DE SÈVRES 95.

LIPSIÆ, OTTO HARRASSOWITZ.
1892.

En vente chez **Otto Harrassowitz**, libraire a **Leipzig**.

Barhebraeus, Greg. Chronicon syriacum, e codicibus mss., emendatum ac punctis vocalibus adnotationibus locupletatum a P. Bedjan. 1890. gr. 8°. 600 pag. M. 28.—.

Bedjan, P.) Doctrina christiana, lingua chaldaica idiomatis Urmiae Persidis. 1886. 8°. cart. 147 pag. M. 2.50

Bedjan, P.) Histoire sainte (en langue chaldéo-syriaque mod.) 1888. 8°. 378 pag. M. 12.—.

Bedjan, P. Liber psalmorum, horarum diurnarum, ordinis officii divini et homiliarum rogationum (chaldaice.) 1886. gr. 8°. Hlwdbd 336 pag. M. 13.—.

Bedjan, P. Manuel de piete, ou livre de prières, de méditations et des offices (en langue chaldéo-syriaque moderne). 1886. 8°. 516 pag. M. 16.—.

(Bedjan, P.) Syllabaire chaldéen, idiome d'Ourmiah. 1886. 8°. 59 pag. M. —.80.

Breviarium chaldaicum. Pars I: ab Adventu ad Quadragesimam. Pars II: Quadragesima ad Pentecosten. Pars III: a Pentecoste ad Dedicationem (syriace ed. P. Bedjan). 3 vol. 1886—87. gr. 8° 1320 pag. M. 80.—

Compendium conciliorum oecumenicorum XI (Syriace, edid. P. Bedjan.) 1888. 8°. II, 242 pag. M. 10.—.

S. Ephrem. Histoire complète de Joseph. Poème en 12 livres. Nouv. éd. revue, corr., enrichie de variantes etc. par le R. P. Bedjan. 1891. 8°. 368 pag. M. 10.—.

Histoire de Mar Jab-Alaha, patriarche, et de Raban Sauma (publ p. la 1ere fois en syriaque par le R. P. Bedjan). 1888. 8°. XII. 188 pag. M. 5.50.

Thomas a Kempis. Imitatio Christi, nunc primum ex latino in chald. idiomatis Urmiae Persidis transl. (P. Bedjan.) 1885. 8°. 255 pag. M. 8.—.

.אבגדהוזחטיכלמנסעפצקרשת

ܐܟܬܐ ܫܗܕܐ ܘܩܕܝܫܐ ܕܟܠܗ

ܕܡܥܕܢ ܣܘܪܝܝܐ.

ACTA
MARTYRUM ET SANCTORUM.

TOMUS TERTIUS.

ܬܠܝܬܝ ܕܡܐ

PARISIIS.
VIA DICTA DE SÈVRES 95.

LIPSIÆ, OTTO HARRASSOWITZ.
1892.

APPROBATIO

SUPERIORIS GENERALIS CONG. MISSIONIS NECNON PUELLARUM CHARITATIS.

Acta Martyrum et Sanctorum a N. nostræ congregationis sacerdote collecta et in hoc tertio volumine inserta approbamus, et ut in lucem edantur facultatem facimus.

Parisiis, die 17 aprilis, in festo Resurrectionis Domini, anno 1892.

A. Fiat, *Sup. gen. Cong. miss.*

4 ◎ A
14166

IMPRIMATUR.

Victor-Joseph, *episcopus Leodiensis.*

Leodii, die 22 aprilis 1892.

Tous droits réservés.

AVANT-PROPOS.

AU moment ou nous presentions au public — il n'y a pas encore deux ans — notre premier volume des *Acta Martyrum et Sanctorum*, nous osions esperer pouvoir le faire suivre de deux autres; aujourd'hui, cet espoir s'est entièrement realise, et, si des publications plus urgentes ne nous obligeaient de suspendre ce travail, nous pourrions commencer immediatement le quatrieme volume dont les materiaux sont deja reunis; ce n'est donc plus qu'une question de temps.

Parmi les vies des saints que nous donnons dans ce troisième volume, il n'y a que celles de St. Thomas, de St. Ephrem et des Saints Martyrs Macchabees qui aient deja ete publiees; nous avons copié toutes les autres sur des manuscrits inedits; ainsi, les deux tiers de ces pages paraissent pour la premiere fois. La piete, aussi bien que la litterature et l'histoire pourront puiser largement dans ces tresors nouveaux que nous mettons à la portee de tous.

Le but que nous nous sommes propose ne nous permet pas d'entrer ici dans de longues explications qui nous entraîneraient trop loin; nous savons fort bien qu'historiquement parlant, il y a des inexactitudes dans quelques-uns de ces recits; nous avons tâche d'y remedier en plaçant

de petites notes au bas des pages, afin d'aider le lecteur à eviter l'ecueil de l'erreur.

Un mot sur les sources ou nous avons puise les vies des saints que nous avons insérees dans ce troisieme volume.

1° Nous avons pris l'histoire de St. Thomas apôtre dans les *Apocryphal acts of the apostles*, que le savant Wright a edites à Londres en 1871; et le manuscrit Sachau N° 222 de la bibliotheque royale de Berlin, nous a puissamment aide à combler certaines lacunes, et à corriger quelques-uns des passages de l'edition faite sur le manuscrit de British Museum. Pour être juste, nous dirons que celui-ci est, en general, plus exact et plus complet que celui de Berlin. Ne pouvant noter toutes les variantes à cause de leur trop grand nombre, nous avons choisi celles qui pouvaient avoir une certaine valeur.

2° Nous avons copié dans le même manuscrit de Berlin la premiere invention de la Croix, la vie des saints Cyprien et Justine et celle de St. Mikha, sans pouvoir les faire vérifier sur un autre exemplaire.

3° Nous devons à la même source les vies de St. Placide ou Eustache, de St. Cyr et de St. Isaïe d'Alep. Nous avons voulu les faire collationner avec les manuscrits de la bibliotheque nationale de Paris, mais la rédaction en etant tout à fait differente, nous avons dû y renoncer à notre très grand regret.

4° Le même manuscrit nous a donne l'histoire de l'invention des corps de St. Etienne, de Nicodême, de Gamaliel et de son jeune fils Habib, les actes du martyre de St. Ignace et des saints Serge et Bacchus. Le savant M. Guidi de Rome a eu l'extrême obligeance de les con-

fronter avec les exemplaires de la bibliotheque vaticane, ce qui nous a mis à même de donner un texte plus exact et plus complet. Pour revoir l'histoire de St. Ignace, nous nous sommes servi également de la publication de Cureton, intitulée *Corpus Ignatianum,* que Mgr. Lamy, professeur à l'université de Louvain, a eu la bonté de nous prêter.

5° M. l'abbé Chabot, jeune prêtre du diocèse de Tours, orientaliste qui promet beaucoup pour l'avenir, ayant copié l'histoire de St. Eugène à Londres (add. 12,174), nous a prêté son cahier avec une générosité au-dessus de tout éloge; nous avions la même vie dans le volume de Berlin; en général nous avons suivi le texte de British Museum qui nous a paru plus sobre et plus correct; cependant celui de Berlin nous a fourni un important contingent. Dans l'impossibilité de relever toutes les variantes, nous avons fait un choix qui nous a semblé suffisant pour guider le lecteur dans ses études historiques et littéraires. Les variantes puisées dans la copie de M. l'abbé Chabot sont notées par *Cod. Londiniensis.*

6° Nous avons pris la vie de St. Daniel dans le manuscrit de Berlin; M. l'abbé Chabot a eu la bonté de collationner notre copie avec le manuscrit N° 295 de la bibliotheque nationale de Paris.

7° L'histoire des quarante Martyrs de Sebaste et celle des St^e^. Barbe et Julienne ont été copiées sur les manuscrits 234 et 235 de la bibliotheque nationale de Paris. Comme la dernière surtout laissait beaucoup à désirer, nous nous sommes adressé à deux orientalistes anglais pour les prier de vouloir bien les vérifier sur des exemplaires plus

corrects de leur pays, en leur offrant même une indemnité pour leur peine, mais n'en ayant rien pu obtenir, nous avons été obligé de les éditer comme nous avons pu.

8° L'aimable M. Rubens Duval a eu l'extrême bonté de copier la vie de St. Bisoes ou Pesoes que nous appelons Mar-Bichou, sur le manuscrit 236 de la bibliothèque nationale de Paris. M. Salomon, notre confrère, nous en a envoyé un autre exemplaire de la Perse; celui-ci était beaucoup plus étendu. Nous avons combiné les deux exemplaires ensemble, pour rendre complète l'histoire de ce saint solitaire qui est honoré parmi les Nestoriens d'une manière particulière.

9° L'histoire de St. Ephrem a été publiée dans le troisième volume de ses œuvres, éditées à Rome en 1743; l'abbé Martin ayant copié dans les manuscrits de la bibliothèque de Paris la vie de ce saint docteur, rédigée d'une manière différente de celle de Rome, Mgr. Lamy l'a publiée, d'après la copie de cet abbé, dans ses œuvres inédites de St. Ephrem. Nous avons préféré cette dernière que nous avons adoptée, tout en empruntant à la première ce qui pouvait rendre plus complète l'histoire que nous donnons ici. Nous n'en avons reproduit que les variantes un peu marquantes qui pouvaient être utiles au lecteur.

10° Nous n'avons fait que copier mot à mot dans la Bible le martyre d'Eléazar et des sept frères Macchabées dont on célèbre la fête dans la liturgie chaldéenne, et auxquels ont été dédiées plusieurs églises.

Moriatur anima mea morte justorum, et fiant novissima mea horum similia (Num. 23, 10)

ANS-LEZ-LIÉGE, le 9 Avril 1892.

בראשית ויהי בימי אמרפל.

ויהי בימי אמרפל ויהי רעב בארץ וילך איש מבית לחם יהודה.

ויהי בימי אמרפל: מי הוא אמרפל? הוא נמרוד, שנאמר: ונמרוד רעינו(1). ולמה נקרא שמו אמרפל? שמרד בעולו של מקום. ויהי רעב בארץ: רעב של עונש, שנאמר: ויקרא רעב על הארץ(2). וילך איש מבית לחם יהודה: מפני מה ירד? מפני שהיו בה עניים הרבה, ואמרו: נלך לנו למקום שיש בו עשירים, שיתנו לנו צדקה. ויגורו בשדי מואב: מפני מה ירד? מפני שהיו בה עשירים הרבה, ואמרו: נלך לנו למקום שיש בו עני

ܡܠܟ ܡܢ ܕܒܝܬ ܒܝܬ ܐܘ ܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ...ܐ ܕܠܐ ...ܐ ...ܐ ...

ﻭﻗﺪ ﺍﺳﺘﻌﻤﻠﺖ ﻓﻲ ﻫﺬﻩ ﺍﻟﻄﺒﻌﺔ ﺍﻟﻨﺴﺨﺔ ﺍﻟﻤﻄﺒﻮﻋﺔ ﻓﻲ ﻟﻨﺪﻥ ﺳﻨﺔ ١٨٣٠ ﻭﻫﻲ ﻣﺼﺤﺤﺔ ﻋﻠﻰ ﻧﺴﺨﺔ ﺍﻟﻔﺎﺗﻴﻜﺎﻥ[1] ﻭﻋﻠﻰ ﻧﺴﺨﺔ ﺑﺮﻟﻴﻦ[2] ﻭﻋﻠﻰ ﻧﺴﺨﺔ ﺑﺎﺭﻳﺲ[3]. ﻭﻟﻜﻦ ﻟﻢ ﺃﺟﺪ ﻓﻲ ﺍﻟﻨﺴﺨﺔ ﺍﻟﺘﻲ ﻋﻨﺪﻱ ﻣﺎ ﻳﺪﻝ ﻋﻠﻰ ﺃﻥ ﺍﻟﻨﺴﺨﺔ ﺍﻟﺘﻲ ﻋﻨﺪﻱ ﻫﻲ ﻧﺴﺨﺔ ﺍﻟﻔﺎﺗﻴﻜﺎﻥ ﺃﻭ ﻧﺴﺨﺔ ﺑﺮﻟﻴﻦ ﺃﻭ ﻧﺴﺨﺔ ﺑﺎﺭﻳﺲ ﺍﻟﺘﻲ ﺍﺳﺘﻌﻤﻠﺖ ﻓﻲ ﺍﻟﻄﺒﻌﺔ ﺍﻟﻤﺬﻛﻮﺭﺓ ﺍﻟﺘﻲ ﻫﻲ ﻋﻨﺪﻱ ﺍﻵﻥ ﻣﻦ ﺍﻟﻨﺴﺨﺔ

ܐܡܪ ܠܗ (ܡܪܝ ܐܠܗܐ: ܡܢ ܐܢܬ ܗܘ[1]. ܐܡܪ ܠܗ: ܐܢܐ ܗܘ ܕܡܬܟܠܡ ܥܡܟ ܗܫܐ: ܘܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܐܠܗܐ ܒܥܠ ܟܠ:

ٱبْنُ[1] ٱلْكَلْبِيِّ عَنْ جُوَيْبِرٍ عَنِ ٱلضَّحَّاكِ: هُمُ ٱلَّذِينَ كَانُوا مَعَهُ عَلَى ٱلْجِهَادِ: كَٱلْحَوَارِيِّينَ مَعَ عِيسَى. وَقِيلَ (بِكَسْرِ ٱلْحَاءِ)[2]: ٱلْحَوَارِيُّ ٱلنَّاصِرُ: وَمِنْهُ (لِكُلِّ نَبِيٍّ حَوَارِيٌّ)[3] لِأَنَّهُ كَانَ نَاصِرَ ٱلنَّبِيِّ. وَمِنْهُ: حَوَّرَ ٱلثَّوْبَ: إِذَا بَيَّضَهُ: وَقِيلَ: ٱلْحَوَارِيُّ ٱلْخَالِصُ: مِنْ حَارَ يَحُورُ: إِذَا رَجَعَ. وَمِنْهُ: ٱلْحَوْرُ بَعْدَ ٱلْكَوْرِ[4]. وَٱلْحَوَارِيُّ ٱلْقَصَّارُ[5]: مِنْ: حَوَّرَ ٱلثَّوْبَ: إِذَا بَيَّضَهُ (أَيْ: شَدَّ ضَرْبَهُ بِٱلْحِجَارَةِ)[6]: وَٱلْحَوَارِيُّ ٱلنَّاصِرُ. (وَمِنْهُ لَقَبُ ٱلزُّبَيْرِ: حَوَارِيُّ ٱلنَّبِيِّ: لِنُصْرَتِهِ لَهُ: وَقِيلَ: لِأَنَّهُ كَانَ صَيُّودًا: يَصِيدُ ٱلرِّجَالَ: وَقِيلَ: لِبَيَاضِ ثِيَابِهِ. وَمِنْهُ: ٱلْحَوَارِيُّ: ٱلدَّقِيقُ ٱلْأَبْيَضُ[7]. وَمِنْهُ سُمِّيَتِ ٱلْحَوَارِيَّاتُ: ٱلْقُرَى ٱلَّتِي بِسَاحِلِ دِمَشْقَ[8]: لِأَنَّ بِهَا مِنْ هَٰذَا ٱلدَّقِيقِ[9]: وَمِنْهُ سُمِّيَ ٱلْحَوَارِيُّونَ: لِأَنَّ [هُمْ] لِبَاسَهُمْ ثِيَابٌ بِيضٌ؟ لِأَنَّ مِنْ شَأْنِ: ٱلْأَنْبِيَاءِ ٱلْإِلْحَاحَ عَلَى ٱلْأُمَمِ لِتُؤْمِنَ. لِأَنَّ مِنْ شَأْنِ: هَٰذَا ٱلرَّبِّ لِهَٰذَا ٱلْعَبْدِ: ٱلْإِلْحَاحَ عَلَيْهِ لِيُؤْمِنَ؟ لِأَنَّ مِنْ شَأْنِ ٱلْمُؤْمِنِ[10]: ٱلْإِلْحَاحَ عَلَى ٱلْكَافِرِ لِيُؤْمِنَ. وَمِنْهُ سُمِّيَ ٱلْحَوَارِيُّونَ[11]: ٱلْمُلَازِمِينَ لِعِيسَى لِيُؤْمِنَ.

(1) Desunt. (2) هٰكَذَا بِخَطِّ ٱلْمُصَنِّفِ. (3) كَذَا: وَلِكُلِّ. (4) هٰكَذَا فِي ٱلْأَصْلِ. (5) ٱلْقَصَّارُ: مَنْ لَهُ شُغْلٌ فِي ٱلثِّيَابِ. (6) هٰكَذَا فِي ٱلْأَصْلِ بِخَطِّ ٱلْمُصَنِّفِ: وَلَعَلَّهُ سَقَطَ مِنَ ٱلنَّاسِخِ شَيْءٌ فَإِنَّ ٱلْحَوَارِيَّ ٱلَّذِي هُوَ ٱلدَّقِيقُ ٱلْأَبْيَضُ لَا يَحْتَاجُ إِلَى ٱلضَّرْبِ بِٱلْحِجَارَةِ. (7) كَذَا. (8) شَيْءٌ حَوَارِيٌّ ٱلْأَبْيَضُ ٱلدَّقِيقُ. (9) كَذَا فِي ٱلْأَصْلِ. (10) هٰكَذَا. (11) ٱلْحَوَارِيُّونَ.

ههدڤڤ ڤڤڤڤ ههڤههه: ههڤههه ههڤڤڤ ههڤڤڤ ڤههڤڤ. ڤههڤ
ڤه ڤڤڤ ڤڤڤڤ: ڤڤ ڤڤڤ (ڤڤڤ ڤڤڤ[1] ڤههڤڤ ڤڤڤ ههڤڤ.
ڤڤڤ: ههڤڤ ههڤ ڤههڤڤ ڤههڤڤ[2] ڤڤڤ: ههڤڤ ههڤ ڤههڤڤ
ههڤڤڤ ڤڤڤ ههڤ: ههڤڤ ڤڤڤ ههڤڤ ڤههڤڤ ههڤڤڤ
ههڤڤڤ[3].

ڤڤههڤ ڤڤڤڤ.

ڤڤ ڤڤڤ ڤڤڤڤڤ ڤڤ.

ڤڤ ڤڤڤ ڤڤ ڤڤڤڤ: ههڤڤڤ ههڤ ڤڤڤڤ ههڤڤڤ ڤههڤڤ:
ههڤڤ ڤڤ ههڤ ڤڤڤڤڤڤڤڤڤڤڤڤڤ[4] ههههڤ ڤڤڤڤ.
ههڤڤ ڤڤڤ ڤڤڤ ههڤڤ ڤڤ ڤڤڤ: ڤههڤ ڤڤڤڤ ڤڤ ڤڤڤ
ههڤڤڤڤ ڤڤ ڤڤڤ ڤڤڤ: ڤههڤ ڤڤڤ ڤڤڤ ڤڤڤ ڤڤڤ
ڤڤڤ ههڤڤڤ؟ ڤههڤ ڤڤ: ڤڤ ڤڤ ڤڤڤڤ ڤڤڤڤ ڤڤڤڤ
ڤڤڤڤڤڤڤ[5] ڤڤڤ ههڤڤڤ. ڤڤڤڤ[6] ڤڤڤ ڤڤڤڤ ڤڤڤڤڤ
ڤڤ ڤڤ: ڤڤڤڤڤ ڤڤڤ ڤڤڤ[7]: ههڤڤ ڤڤڤ ڤڤڤڤڤ
ڤڤڤڤ ڤڤ ڤڤڤڤڤ. ڤڤڤ ڤڤڤڤ ههههڤڤڤ[8] ڤڤ ڤڤڤڤ
ڤڤڤڤڤ: ڤڤڤ ڤڤڤ ڤڤڤ ڤڤڤڤڤڤ: ڤڤڤ ڤڤڤڤڤ
ڤڤڤڤڤڤ ڤڤڤڤڤڤ ڤڤڤ ڤڤڤڤ: ههڤڤڤڤ ڤڤڤ ههڤڤڤ.
ههڤڤ ڤڤڤ ڤڤڤڤڤڤڤ ڤڤڤ ڤڤ ڤڤڤ: ڤڤڤڤ ڤڤڤڤ
ههه. ڤههڤ ڤڤ ڤڤڤ ڤڤڤڤ ڤڤڤڤڤ[9]: ڤڤڤ ڤڤ ههڤ:
ڤڤ ڤڤڤڤ ڤههههه[10]: ههڤڤڤڤ ڤڤڤڤڤڤ ههڤ. ههڤ

---

(1) ههڤ. (2) ههههڤ. (3) ههههڤڤ. (4) ههههڤڤڤ. (5) ڤڤڤڤڤڤڤ؟).
(6) ڤڤڤڤ. (7) ههڤڤ. (8) ههههڤ. (9) ههههڤ.
(10) ههههڤ.

אדם כהאי מיתה מבעי ליה: ויקח לשון הסתלקות. מה שנתן בו מן החכמה[1] בשעת מעשה: ויתן אל אהרן. ולא נתנה לו בשעת משיחה: ויקח משה את שמן המשחה. זה שמן המשחה: ואת הדם. זה דם הנפשות: ויצק מן השמן. זה שמן המשחה: על ראש אהרן. ולא על שאר בגדים: וימשח אותו. ולא את שאר בגדים: לקדשו. ולא את שאר בגדים: וירחץ משה את בני אהרן. ולא את בני עצמו: ויקרב את בני אהרן. ולא את בני עצמו: ויחגר להם אבנטים. ולא לבני עצמו: ויחבש להם מגבעות. ולא לבני עצמו: כאשר צוה ה' את משה. ולא כאשר צוה לעצמו: ויקרב את הפר החטאת. ולא את של עצמו: וישחט. ולא נשחט לעצמו: ויקח משה את כל הדם. ולא את דם עצמו: ויתן על קרנות המזבח סביב. ולא על קרנות מזבח של עצמו: ויחטא את המזבח. ולא את מזבח של עצמו: ויצק את הדם. ולא את דם עצמו: ויכפר עליו. ולא על עצמו: ויקח את החלב. ולא את חלב עצמו: ואת הכליות. ולא את כליות עצמו: ואת יתרת הכבד. ולא את יתרת כבד עצמו: ואת הקטרת המזבחה. ולא את הקטרת מזבח של עצמו: ואת הפר. ולא את פר עצמו: ואת שרפתו. ולא את שרפת עצמו: ואת עורו. ולא את עור עצמו: ואת בשרו. ולא את בשר עצמו: ואת פרשו. ולא את פרש עצמו: באש מחוץ למחנה. ולא באש מחוץ לאהלו של עצמו: כאשר צוה ה' את משה. ולא כאשר צוה לעצמו: ויקרב את האיל העולה. ולא את של עצמו: וישחט. ולא נשחט לעצמו: ויזרק משה את הדם. ולא את דם עצמו: על המזבח סביב. ולא על מזבח של עצמו: ואת האיל. ולא את איל עצמו: ניתח לנתחיו. ולא לנתחי עצמו: ואת ראשו. ולא את ראש עצמו: ואת הפדר. ולא את פדר עצמו: ואת הקטר. ולא את קטר עצמו: ואת הקרבן. ולא את קרבן עצמו: ואת הכרעים. ולא את כרעי עצמו: ורחץ משה. ולא רחץ לעצמו: ואת הקרבן. ולא את קרבן עצמו: ואת האיל. ולא את איל עצמו: ואת כל העדה. ולא את כל עדה עצמו: ויעש כאשר צוה ה' את משה. ולא כאשר צוה לעצמו:

---

(1) מהות. (2) בהם. (3) מה. (4) חלב את. (5) מה. (6) את. (7) על מזבח. (8) את.

ויצא[1]. ואם יש מחלוקת בדבר הולך לבית המדרש. ויצא לחרן: ולא לישיבה של שם ועבר, שהיתה קרובה לבית אביו: ויפגע במקום: ולא ידע שהוא מקום המוריה: ויפגע: לשון תפלה[2] כמו (ירמיה ז) ואל תפגע בי: ויפגע בהר המוריה[3]. ולא בהר הבית: ויחלום: ראה חלום[4] שהוא לשון בני אדם: ויחלום: ראה חלום הנבואה: (בראשית כ) ויבא אלהים אל אבימלך בחלום: ויחלום: ראה חלום[5] (בראשית לז) ויספרו לאביו ולאמו: ויחלום: ראה חלום[6]. ואינו מצוי שיהא חלום הנבואה נופל על חלום הרע.

ויאמר: לשון הווה[7]. ויאמר: לשון עבר: ויאמר: לשון עתיד: ויאמר: לשון תפלה: ויאמר: לשון בקשה: (בראשית כ) ויאמר אלהים אליו בחלום[8]. לשון הווה: (בראשית לז) ויאמרו איש אל אחיו[9]. לשון עתיד: ויאמר אלי[10] שלח: ויאמר: לשון תפלה. ויאמר: לשון בקשה[11]. ויאמר אלהים אל יעקב: לשון הווה: ויאמר אלי: לשון עתיד. ויאמר ה' אל משה: לשון תפלה[12]. ויאמר אליו: לשון בקשה[13]: ויאמרו אליו[14]. ויאמרו אליו[15]

---

(1) שנה זו כתב הרמב"ן בפרשת בראשית. (2) ולא כן. (3) ומקום
המוריה: הוא הר הבית שבירושלים. (4) ולא חלום. (5) ולא
חלום הנבואה: אלא חלום שאינו נבואה. (6) כי חלום הנבואה
(7) הווה. (8) אמת. (9) עתיד. (10) הוא. (11) ולא
בקשה גמורה. (12) כי אמתי. (13) על פעמים. (14) הוא
עתיד. (15) הוא

ﺩﺭﻭﻳﺶ ﺑﻴﺮﻭﻥ ﺁﻣﺪﻩ ﺑﻪ ﺧﺎﻧﻪ ﺭﻓﺖ ﻭ ﺩﺭ ﺑﺴﺘﻪ ﺑﻪ ﺭﻭﻱ ﺧﻮﺩ ﻗﻔﻞ[1] ﻛﺮﺩ. ﺳﺨﻦ ﺍﻭ ﺑﺎ ﻫﻴﭻ ﻛﺲ ﻧﻤﻰ ﺷﻨﻴﺪ ﻭ ﻫﻴﭻ ﻛﺲ ﺭﺍ ﺑﻪ ﺧﻠﻮﺕ ﺧﻮﺩ ﺭﺍﻩ ﻧﻤﻰ ﺩﺍﺩ. ﻫﺮ ﻛﺲ ﻛﻪ ﺑﺎ ﺍﻭ ﺳﺨﻦ ﻣﻰ ﮔﻔﺖ ﺟﻮﺍﺏ ﻧﻤﻰ ﺷﻨﻴﺪ. ﺩﺭ ﺧﺎﻧﻪ ﺑﺎ ﻛﺴﻰ ﻛﺎﺭ ﻧﺪﺍﺷﺖ[2] ﻭ ﺑﻴﺮﻭﻥ ﻧﻴﺰ ﻛﻤﺘﺮ ﻣﻰ ﺭﻓﺖ. ﻫﻤﻪ ﺭﻭﺯ ﺩﺭ ﺧﺎﻧﻪ ﻣﻰ ﻧﺸﺴﺖ ﻭ ﻛﺘﺎﺏ ﻣﻰ ﺧﻮﺍﻧﺪ[3] ﻭ ﺑﺎ ﺧﻮﺩ ﻣﻰ ﺍﻧﺪﻳﺸﻴﺪ[4]. ﻫﻴﭻ ﻛﺲ ﺭﺍ ﺑﺎ ﺧﻮﺩ ﺭﺍﻩ ﻧﻤﻰ ﺩﺍﺩ[5] ﻭ ﺩﺭ ﺧﺎﻧﻪ ﺑﺎ ﻛﺴﻰ ﻛﺎﺭ ﻧﺪﺍﺷﺖ[6]: ﻫﻴﭻ ﻛﺲ ﺭﺍ ﺑﺎ ﺧﻮﺩ ﺭﺍﻩ ﻧﻤﻰ ﺩﺍﺩ. ﻫﻴﭻ ﻛﺲ ﺑﺎ ﺍﻭ ﺳﺨﻦ ﻧﻤﻰ ﮔﻔﺖ[7] ﻭ ﺟﻮﺍﺏ ﻧﻤﻰ ﺷﻨﻴﺪ. ﻫﻴﭻ ﻛﺲ ﺭﺍ ﺑﺎ ﺧﻮﺩ ﺭﺍﻩ ﻧﻤﻰ ﺩﺍﺩ. ﻫﻴﭻ ﻛﺲ ﺑﺎ ﺍﻭ ﺳﺨﻦ ﻧﻤﻰ ﮔﻔﺖ[8]: ﻫﻴﭻ ﻛﺲ ﺭﺍ ﺑﺎ ﺧﻮﺩ ﺭﺍﻩ ﻧﻤﻰ ﺩﺍﺩ[9] ﻭ ﻫﻴﭻ ﻛﺲ ﺑﺎ ﺍﻭ ﺳﺨﻦ ﻧﻤﻰ ﮔﻔﺖ[10]. ﻫﻴﭻ ﻛﺲ ﺭﺍ ﺑﺎ ﺧﻮﺩ ﺭﺍﻩ ﻧﻤﻰ ﺩﺍﺩ ﻭ ﺑﺎ ﻫﻴﭻ ﻛﺲ ﺳﺨﻦ ﻧﻤﻰ ﮔﻔﺖ[11].

ﻫﻴﭻ ﻛﺲ ﺭﺍ ﺑﺎ ﺧﻮﺩ ﺭﺍﻩ ﻧﻤﻰ ﺩﺍﺩ: ﻳﻌﻨﻰ ﻫﻴﭻ ﻛﺲ ﺭﺍ ﺑﺎ ﺧﻮﺩ ﺑﻪ ﺧﺎﻧﻪ ﻧﻤﻰ ﺑﺮﺩ. ﻫﻴﭻ ﻛﺲ ﺭﺍ ﺑﺎ ﺧﻮﺩ ﺑﻪ ﺳﻔﺮ ﻧﻤﻰ ﺑﺮﺩ. ﻫﻴﭻ ﻛﺲ ﺭﺍ ﺑﺎ ﺧﻮﺩ ﺑﻪ ﺟﺎﻳﻰ ﻧﻤﻰ ﺑﺮﺩ.

---

(1) ﻗﻔﻞ. (2) ﻧﺪﺍﺷﺖ. (3) ﻣﻄﺎﻟﻌﻪ. (4) ﺧﻮﺩ ﺭﺍ ﻣﺸﻐﻮﻝ ﻣﻰ ﺩﺍﺷﺖ. (5) ﻫﻤﺮﺍﻫﻰ. (6) ﺑﺎ ﻛﺴﻰ ﺩﻭﺳﺘﻰ ﻧﻤﻰ ﻛﺮﺩ. (7) ﺣﺮﻑ. (8) ﺣﺮﻑ. (9) ﻫﻤﺮﺍﻫﻰ. (10) ﻣﺼﺎﺣﺒﺖ. (11) ﻣﺼﺎﺣﺒﺖ.

וּמִמֶּנּוּ הָיָה שִׁבְטוֹ: וְהוּא הָיָה מִשְׁפַּחְתּוֹ שֶׁל אֶלְקָנָה. וְהוּא הָיָה בֶּן יְרֹחָם: וְהוּא הָיָה בֶּן אֱלִיאֵל: וְהוּא הָיָה בֶּן תֹּחַ: וְהוּא הָיָה בֶּן צוּף: וְהוּא הָיָה בֶּן אֶלְקָנָה: וְהוּא הָיָה בֶּן יוֹאֵל: וְהוּא הָיָה בֶּן עֲזַרְיָה: וְהוּא הָיָה בֶּן צְפַנְיָה: וְהוּא הָיָה בֶּן תַּחַת: וְהוּא הָיָה בֶּן אַסִּיר: וְהוּא הָיָה בֶּן אֶבְיָסָף: וְהוּא הָיָה בֶּן קֹרַח: וְהוּא הָיָה בֶּן יִצְהָר: וְהוּא הָיָה בֶּן קְהָת: וְהוּא הָיָה בֶּן לֵוִי: וְהוּא הָיָה בֶּן יִשְׂרָאֵל: וְהוּא הָיָה בֶּן יַעֲקֹב: וְהוּא הָיָה בֶּן יִצְחָק: וְהוּא הָיָה בֶּן אַבְרָהָם: וְהוּא הָיָה בֶּן תָּרַח: וְהוּא הָיָה בֶּן נָחוֹר: וְהוּא הָיָה בֶּן שְׂרוּג: וְהוּא הָיָה בֶּן רְעוּ: וְהוּא הָיָה בֶּן פֶּלֶג: וְהוּא הָיָה בֶּן עֵבֶר: וְהוּא הָיָה בֶּן שֶׁלַח: וְהוּא הָיָה בֶּן קֵינָן: וְהוּא הָיָה בֶּן אַרְפַּכְשַׁד: וְהוּא הָיָה בֶּן שֵׁם: וְהוּא הָיָה בֶּן נֹחַ: וְהוּא הָיָה בֶּן לֶמֶךְ: וְהוּא הָיָה בֶּן מְתוּשֶׁלַח: וְהוּא הָיָה בֶּן חֲנוֹךְ: וְהוּא הָיָה בֶּן יֶרֶד: וְהוּא הָיָה בֶּן מַהֲלַלְאֵל: וְהוּא הָיָה בֶּן קֵינָן: וְהוּא הָיָה בֶּן אֱנוֹשׁ: וְהוּא הָיָה בֶּן שֵׁת: וְהוּא הָיָה בֶּן אָדָם הָרִאשׁוֹן שֶׁנִּבְרָא בָּעוֹלָם: וְהוּא הָיָה בֶּן אֱלֹהִים שֶׁבָּרָא אֶת הָעוֹלָם וְהוּא הָיָה בֶּן הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא חַי וְקַיָּם לָעַד וּלְעוֹלְמֵי עוֹלָמִים: אָמֵן וְאָמֵן:

---

(1) אלקנה. (2) מלכיאל. (3) יחת. (4) אסף. (5) חג. (6) מתתיה בן שלום בן קורח בן אביסף בן אסיר בן תחת בן אוריאל בן עזיה בן שאול: (7) שמואל. (8) אביה. (9) בכר. (10) בנימין בן יעקב בן יצחק בן אברהם. (11) הקדוש.

ڤڊڤڊڤ ڤڊڤڊڤڤ: ڤڊڤڊڤ ڤڊڤڊڤ ڤڊڤڊڤ

ܕܢ[1] ܡܬܟܠܡܢ ܒܡܫܝܚܐ: (ܙܝܠ ܐܡܪ ܠܝ ܐܢܬ[2] ܒܥܝ ܕܐܬܝ ܠܟ ܒܕܢ ܒܝܘܡ. ܐܦ ܐܢܐ (ܡܫܟ ܕܢ[3] ܐܠܝܐ ܠܟ ܒܕܢ ܒܝܘܡ. ܐܦ ܐܢܐ ܐܬܝ ܠܟ ܒܕܢ ܒܝܘܡ ܐܚܪ[4] ܡܢ ܐܠܝܐ[5]: ܙܝܠ ܐܡܪ ܠܝ ܐܢܬ ܒܥܝ ܕܐܬܝ ܠܟ ܒܕܢ ܒܝܘܡ ܐܚܪ ܡܢ ܐܠܝܐ[6]: ܡܢ ܐܢܐ

ܒܫܘܠܡܗ(1) ܕܐܠܗܘܬܗ. ܐܝܟ ܡܕܡ ܟܬܝܒ ܐܢܐ ܡܢܟ ܥܠ ܡܠܟ̈ܘܬܐ ܗܠܝܢ: ܕܡܛܠ(2) ܕܡܪܢ ܐܢܐ ܕܡܬܟܪܙ ܠܗܘܢ ܒܚܕܕܐ ܠܗܘܢ. ܘܩܕܡ ܐܡܪܗ ܥܠܝܗܘܢ ܘܐܘܕܥ ܠܗܘܢ: ܡܪܝ ܝܫܘܥ ܡܫܝܚܐ. ܘܐܬܪܝ ܐܢܘܢ ܘܒܣܝܡ. ܡܠܟܐ ܕܝܢ ܠܬܫܡܫܬܐ ܡܬܩܪܐ ܗܘܬ: ܕܢܬܬܣܝܡ ܡܢ ܟܠܗ ܥܠܡܐ.

ܘܟܕ ܫܡܥܐ ܥܠܗ ܡܠܟ ܗܘܬ: ܘܐܬܪܗܛܬ(3) ܕܬܠܟ ܥܠܡܐ ܠܐܬܢܝܣ(4): ܢܦܩܬ ܐܦ ܥܠܡܐ (ܐܬܝܬ ܗܘܬ(5): ܐܢܬܬܐ ܕܐܠܝܫܥ ܢܦܫܐ ܠܐܬܪܗ. ܘܩܪܒܬ ܗܘܬ ܠܡܪܢ ܒܬܫܡܫܬܗ ܕܥܘܡܪܐ ܕܩܕܡܝ ܗܘܬ: ܘܟܕ ܚܙܝܬ ܡܬܚܪܟܐ ܗܘܬ. ܘܐܡܪܐ ܠܗ ܫܠܡܐ: (ܕܗܐ ܦܢܝܬܐ(6) ܡܥܒܕܐ ܗܘܬ ܠܝ: ܐܢܬܬܐ ܗܕܐ ܐܝܟܐ(7) ܡܬܬܣܡܐ? ܐܡܪ ܠܗ ܡܪܢ: ܐܢܐ ܠܐ ܗܘܝܬ ܡܘܕܥܐ(8): ܐܠܐ ܐܝܟ ܐܢܐ ܕܚܘܪܝܐ(9). ܘܫܐܠ ܗܘܬ(10) ܠܗ ܡܪܢ ܒܐܪܥܐ: ܘܐܬܚܘ ܗܘܬ(10) ܠܗܘܢ ܠܡܠܟ̈ܘܬܐ ܕܐܬܬܝܢ ܥܠ ܡܠܘܫܬܐ. ܘܐܡܪ ܕܐܡܪܐ ܠܗܘܢ: ܡܢܘܬܐ ܩܪܝ: ܡܛܠ ܕܢܚܬ ܡܠܟܐ ܫܡܝܐ: ܘܐܢܬ ܕܠܘܬܗ(11) ܐܬܝܬܝܢ. (ܘܐܢܬ ܕܡܬܚܙܝܐ ܕܡܬܦܪܫܝܢ ܐܢܫܝܢ ܡܢ ܗܕܐ ܐܘܪܫܠܡ ܡܬܚܙܝܐ(12): ܗܘܝܢ ܐܢܫܝܢ ܐܚܪܢܐ ܕܟܠܗ: ܘܡܬܦܪܫܝܢ ܐܢܫܝܢ ܡܢ ܥܠܡܐ ܘܐܬܒ̈ܢܝܢ: ܘܡܢ(13) ܡܠܟܐ

(1) ܠܐܠܗܘܬܐ ܕܡܫܝܚܐ. (2) ܕܡܪܢ. (3) ܘܐܬܪܗܛܬ. (4) ܠܐܬܢܝܣܘ.
(5) ܐܬܝܐ. (6) ܗܕܐ ܦܢܝܬܐ. (7) ܐܝܟܢܐ. (8) ܡܘܕܥܢܐ. (9) ܕܚܘܪܝܐ.
(10) Deest. (11) ܠܘܬܗ. (12) ܘܡܬܚܙܝܐ ܕܡܬܦܪܫܝܢ ܡܢ ܐܘܪܫܠܡ ܗܕܐ ܡܬܚܙܝܐ. (ܒܟܬܒ ܘܡܠܟܐ ܗܘ ܘܐܘܪܫܠܡ ܒܟܠ: ܘܐܬܚܙܝܘ. ܒܗ ܗܘܐ. ܟܬܒܐ. ܡܟܝ. ܕ. (N. E.). (13) ܘܡܢ ܡܠܟܐ ܕܒܫܡܝܐ ܘܡܢ.

ئۇيغۇرلار دېگەندە: ئۆزىنى ئۇيغۇر دەپ ئاتايدىغان بىر مىللەتنى كۆز ئالدىمىزغا كەلتۈرىمىز. ئۇلار ئاساسلىقى ئاسىيا قىتئەسىدە[1] ياشايدۇ. ئۇلارنىڭ ئۆرپ-ئادەتلىرى ھەققىدە ئۇچۇرلارنى ئۇلارنىڭ ئەسەرلىرىدىن ئىزدەشكە توغرا كېلىدۇ. ئۇلارنىڭ ئەسەرلىرىنى ئۇلارنىڭ ئۆزلىرىدىن باشقا كىشىلەرمۇ[2] ئوقۇيدۇ. ئۇلارنىڭ ئەسەرلىرى ئۇلارنىڭ ئۆزلىرىدىن باشقا كىشىلەرگە[3] ئۇلارنىڭ ئۆرپ-ئادەتلىرىنى[4] ئۆگىتىدۇ. ئۇلار ئۆزلىرىنى[5] ئىنسان دەپ[6] ئاتايدۇ. ئۇلار ئۆزلىرىنى ھەممىدىن[7] ئۈستۈن كۆرىدۇ. ئۇلار ئۆزلىرىنى ئۆزگىچە ئۇسۇلدا ئۆزلىرىنىڭ ئۆيلىرىدە ئۆزلىرىنىڭ ئائىلىسىدە[8] ئۆستۈرىدۇ. (بۇ ئۇ[9] ھەققىدە كۆپ[10] مەلۇمات ئۆگىنىشكە ئەڭ ياخشى ئورۇن) ئۇلار ئۆزلىرىنى[11]: ئۇيغۇرلار دەپ ئاتايدۇ. ئۇلار ئۆزلىرىنىڭ ئۆزلىرىنى ئۇيغۇرلار دەپ ئاتىغانلىقىنى ئۇلارنىڭ ئۆزلىرىنىڭ ئۆيلىرىدە ئۆگىنىدۇ: ئۇلارنىڭ ئۆزلىرىنى ئۇيغۇرلار دەپ ئاتىغانلىقىنى[12]: ئۇلارنىڭ ئۆزلىرىنىڭ ئۆيلىرىدە (بۇ[13] ئۇ ئۆگىنىدىغان ئەڭ ياخشى ئورۇن. ئەمما[14] ئۇلارنىڭ ئۆزلىرىنىڭ ئۆيلىرىدە ئەمەس) ئۇلارنىڭ ئۆزلىرىنىڭ ئۆيلىرىدە ئۇلارنىڭ ئۆزلىرىنى ئۇيغۇرلار دەپ ئاتىغانلىقىنى ئۆگىنىدۇ.

---

(1) ئاسىيا. (2) ئەسەرلەرنى ئوقۇيدۇ. (3) ئۇيغۇرلارغا. (4) ئادەت. (5) ئۆز ئۆزىنى. (6) ئادەم؛ ئۇ ئۆزىنى ئىنسان دەپ ئاتايدۇ. (7) ھەممىدىن. (8) ئەۋلادلىرى. (9) ئۇ ئىنگلىز. (10) Deest. (11) Deest. (12) ئۇيغۇرلارنى ئەمەسلىكىنى. (13) ئادەتتە. ئەمما. (14) ئۇيغۇرلار. ئۇلار ئۆزلىرىنى ئۇيغۇرلار دەپ ئاتىمايدۇ.

ויקח את משלו ויאמר: מן ארם ינחני מלך מואב מהרי קדם: לכה ארה לי יעקב וכה זעמה לי ישראל[1] מה אקב לא קבה אל ומה אזעם לא זעם יי: כי מראש צרים אראנו ומגבעות אשורנו[2] הן עם לבדד ישכן ובגוים לא יתחשב[3] מי מנה עפר יעקב ומספר את רבע ישראל תמת נפשי מות ישרים ותהי אחריתי כמוהו: מה עשית לי בלק קבה איבי לקחתיך והנה ברכת ברכתה: ויען ויאמר הלא את אשר ישים יי בפי אתו אשמר לדבר[4]: ויאמר בלעם אל בלק (ס) בלק קום שמע עדי בן צפור: לא איש אל ויכזב ובן אדם ויתנחם הוא אמר ולא יעשה ודבר ולא יקימנה: הנה ברך לקחתי וברך ולא אשיבנה: לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל יי אלהיו עמו ותרועת מלך בו: אל מוציאם ממצרים כתועפות ראם לו: כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל כעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל אל: הן עם כלביא יקום וכאריה יתנשא לא ישכב עד יאכל טרף ודם חללים ישתה: ויאמר בלק אל בלעם גם קב לא תקבנו גם ברך לא תברכנו: ויען בלעם ויאמר אל בלק הלא דברתי אליך לאמר כל אשר ידבר יי אתו אתה אעשה: ויאמר בלק אל בלעם לכה נא אקחך אל מקום אחר אשר ישר בעיני האלהים וקבתו לי משם: ויקח בלק את בלעם ראש הפעור הנשקף על פני הישימון: ויאמר בלעם אל בלק בנה לי בזה שבעה מזבחות והכן לי בזה שבעה פרים ושבעה אילים: ויעש בלק כאשר דבר בלעם ויעל פר ואיל במזבח: ויאמר בלעם אל בלק התיצב על עלתך ואנכי אקרה אולי יקר יי לקראתי ודבר אשר יראני אגידה לך שפי: וילך שפי והנה נצב על עלתו הוא ושרי מואב עמו: וילך יי אל בלעם וישם דבר בפיו ויאמר שוב אל בלק וכה תדבר: וישב אליו והנה נצב על עלתו הוא וכל שרי מואב: וישא משלו ויאמר מארם ינחני בלק מלך מואב מהרי קדם: לכה ארה לי יעקב וכה זעמה לי ישראל: מה אקב לא קבה אל ומה אזעם לא זעם יי: כי מראש צרים אראנו ומגבעות אשורנו הן עם לבדד ישכן ובגוים לא יתחשב: מי מנה עפר יעקב ומספר את רבע ישראל תמת נפשי מות ישרים ותהי אחריתי כמוהו: ויאמר בלק אל בלעם מה עשית לי לקב איבי לקחתיך והנה ברכת ברכתה: ויען ויאמר הלא את אשר ישים יי בפי אתו אשמר לדבר: ויאמר אליו בלק לך נא אתי אל מקום אחר אשר תראנו משם אפס קצהו תראה וכלו לא תראה וקבנו לי משם: ויקחהו שדה צופים אל ראש הפסגה ויבן שבעה מזבחות ויעל פר ואיל במזבח: ויאמר אל בלק שב פה עד אקרה נקבתי: ויקר יי אל בלעם וישם דבר בפיו ויאמר שוב אל בלק וכה תדבר: ויבא אליו והנה נצב על עלתו הוא ושרי מואב עמו ויאמר לו בלק מה דבר יי: וישא משלו ויאמר קום בלק ושמע האזינה עדי בן צפור: לא איש אל ויכזב ובן אדם ויתנחם הוא אמר ולא יעשה ודבר ולא יקימנה: הנה ברך לקחתי וברך ולא אשיבנה: לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל יי אלהיו עמו ותרועת מלך בו: אל מוציאם ממצרים כתועפות ראם לו: כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל כעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל אל: הן עם כלביא יקום וכאריה יתנשא לא ישכב עד יאכל טרף ודם חללים ישתה: ויאמר בלק אל בלעם גם קב לא תקבנו גם ברך לא תברכנו: ויען בלעם ויאמר אל בלק הלא אמרתי אליך לאמר כל אשר יי אדבר אתו אעשה: ויאמר בלק אל בלעם לכה נא אקחך אל מקום אחר אולי ישר בעיני האלהים וקבתו לי משם: ויקח בלק את בלעם ראש הפעור הנשקף על פני הישימון: ויאמר בלעם אל בלק בנה לי בזה שבעה מזבחות והכן לי בזה שבעה פרים ושבעה אילים: ויעש בלק כאשר דבר בלעם ויעל פר ואיל במזבח:

---

(1) ואכלה. (2) ומגבעות. (3) ובגוים לא יתחשב. (4) אשמר לדבר. (5) כל הני פסוקי דלא מיסדרי בשירה. (6) ויאמר. (7) ויקר. (8) ויאמר. (9) ויבא. (10) ושרי. (11) ויקר אל בלעם ושם דבר בפיו.

ﻭﺍﻟﺸﻴﺦ[1] ﻫﻮ ﺍﻟﺬﻱ ﻣﺮ ﺑﻌﺪﻫﺎ: ﻭﻫﻞ ﻳﺠﻮﺯ ﺍﻟﺘﻘﻠﻴﺪ ﻓﻲ ﻛﻞ ﻣﺎ ﻳﻘﻮﻟﻪ ﺍﻟﻌﺎﻟﻢ. (ﻭﻟﻜﻦ ﺍﻟﻌﻠﻤﺎﺀ ﺍﻟﻤﺤﻘﻘﻴﻦ[2] ﻗﺪ ﺻﺮﺣﻮﺍ.

ﻭﺍﻋﻠﻢ ﺃﻥ ﺍﻟﻨﺎﺱ ﻓﻲ ﻫﺬﺍ: ﻓﻤﻨﻬﻢ ﻣﻦ ﻗﺎﻝ ﻛﻞ ﻣﺠﺘﻬﺪ[3]: ﻣﺼﻴﺐ (ﺃﻱ ﺣﺼﻞ ﻟﻪ[4] ﺍﻟﺤﻖ. ﻭﻣﻨﻬﻢ ﻣﻦ ﻗﺎﻝ ﻛﻞ ﻣﺠﺘﻬﺪ: ﻣﺨﻄﺊ ﻓﻲ ﻓﺮﻭﻉ ﻣﻌﺪﻭﺩﺓ[5]: ﻭﻫﻮ ﺍﻟﻤﺸﻬﻮﺭ ﻣﻦ ﻣﺬﻫﺐ (ﺍﻟﺸﺎﻓﻌﻲ: ﻭﻫﻮ ﺍﻟﻤﺨﺘﺎﺭ ﻣﻦ ﻣﺬﻫﺒﻪ: ﻣﺼﻮﺏ ﻓﻲ ﺍﻟﻔﺮﻭﻉ[6] ﺍﻟﻈﻨﻴﺔ. ﻭﻫﻮ ﻣﺬﻫﺐ ﺍﻟﻤﺤﻘﻘﻴﻦ ﻣﻦ ﺍﻟﻤﺘﻜﻠﻤﻴﻦ ﻭﻏﻴﺮﻫﻢ: ﻭﻫﻮ ﻣﺬﻫﺐ ﺍﻟﻤﺤﻘﻘﻴﻦ ﻣﻦ ﺍﻟﻤﺘﻜﻠﻤﻴﻦ ﻭﻏﻴﺮﻫﻢ: ﻭﻫﻮ ﺍﻟﻤﺨﺘﺎﺭ ﻋﻨﺪ ﺍﻟﻤﺤﻘﻘﻴﻦ ﻣﻦ ﺍﻟﻤﺘﻜﻠﻤﻴﻦ ﻭﻏﻴﺮﻫﻢ: ﺃﻥ ﻛﻞ ﻣﺠﺘﻬﺪ ﻓﻲ ﻓﺮﻭﻉ ﺍﻟﺪﻳﻦ ﻣﺼﻴﺐ. (ﻭﻫﻮ ﺍﻟﺬﻱ ﻧﺪﻳﻦ ﺍﻟﻠﻪ ﺗﻌﺎﻟﻰ ﺑﻪ[7]. ﻭﻫﻮ ﺍﻟﻤﺨﺘﺎﺭ ﻋﻨﺪ ﺍﻟﻤﺤﻘﻘﻴﻦ ﻣﻦ ﺍﻟﻤﺘﻜﻠﻤﻴﻦ ﻭﻏﻴﺮﻫﻢ: ﺃﻥ ﻛﻞ ﻣﺠﺘﻬﺪ ﻓﻲ ﺃﺻﻮﻝ ﺍﻟﺪﻳﻦ ﻣﺼﻴﺐ. ﻭﻫﻮ ﺍﻟﺬﻱ ﻧﺪﻳﻦ ﺍﻟﻠﻪ ﺗﻌﺎﻟﻰ ﺑﻪ: ﻭﻟﻜﻦ ﺍﻟﻤﺤﻘﻘﻴﻦ ﻗﺎﻟﻮﺍ ﻛﻞ ﻣﺠﺘﻬﺪ ﻓﻲ ﺃﺻﻮﻝ ﺍﻟﺪﻳﻦ ﻣﺼﻴﺐ ﻟﻜﻦ ﻻ ﻳﺄﺛﻢ ﺍﻟﻤﺨﻄﺊ ﻟﻌﺪﻡ ﺗﻘﺼﻴﺮﻩ[8]: ﻭﺍﻟﻤﺨﺘﺎﺭ

(1) ﻳﻌﻨﻲ ﺍﻟﻐﺰﺍﻟﻲ. (2) ﻛﺬﺍ ﻓﻲ ﺍﻷﺻﻞ. (3) ﺃﻱ ﻣﻦ ﺍﻟﻤﺠﺘﻬﺪﻳﻦ. (4) ﻛﺬﺍ ﻓﻲ ﺍﻷﺻﻞ. (5) ﻳﻌﻨﻲ ﻓﻲ ﻓﺮﻭﻉ ﻣﻌﺪﻭﺩﺓ ﻣﻦ ﺍﻟﺪﻳﻦ. (6) Deest. (7) ﻳﻌﻨﻲ ﺍﻟﻤﺠﺘﻬﺪ ﻓﻲ ﺍﻟﻔﺮﻭﻉ ﺍﻟﻈﻨﻴﺔ. (8) ﻳﻌﻨﻲ ﺍﻟﻤﺠﺘﻬﺪ ﻓﻲ ﺍﻟﻔﺮﻭﻉ ﺍﻟﻈﻨﻴﺔ. (9) ﻛﺬﺍ ﻓﻲ ﺍﻷﺻﻞ. (10) ﻳﻌﻨﻲ ﺍﻟﻤﺠﺘﻬﺪ. (11) ﻛﺬﺍ ﻓﻲ ﺍﻷﺻﻞ. (12) ﻛﺬﺍ ﻓﻲ ﺍﻷﺻﻞ. (13) Desunt. (14) ﻟﻜﻦ ﻓﻲ ﺃﻥ ﻫﺬﺍ ﻣﺨﺎﻟﻔﺔ ﻟﻤﺎ ﻭﺭﺩ ﻓﻲ ﺍﻟﺤﺪﻳﺚ ﻣﻦ ﻗﻮﻟﻪ ﺻﻠﻰ ﺍﻟﻠﻪ ﻋﻠﻴﻪ ﻭﺳﻠﻢ ﺇﺫﺍ ﺍﺟﺘﻬﺪ ﺍﻟﺤﺎﻛﻢ ﻓﺄﺻﺎﺏ ﻓﻠﻪ ﺃﺟﺮﺍﻥ ﻭﺇﺫﺍ ﺍﺟﺘﻬﺪ ﻓﺄﺧﻄﺄ ﻓﻠﻪ ﺃﺟﺮ ﻭﺍﺣﺪ.

ذكه مهو ئذه مه مكّم هجه. ئذا سهصذ ئمك مه
هكذ مهصذ: مصهجصكصذه ذهصذ مصهسمذ: ئهه مه
صهصه مكمك[1] صهصئهه دكّه: (ههئصئهه ذ مهّه مكمك
كمصذه هّم مّصّذ: ئذّا ئهئصذ ذكه مكمك: ذكه
مصهصصعصذه (صهصه كمصذ ئهه مهّه[2] ذهئك. كمصذ ذهصذ
ههصه ههئصئهه ذ: صد ذهصذ[3] ئهك ذ. ههكه ههئصئهه
صهصه ذهصذ ئهه: مصهصعصذ ئذ: ئهه ذ هصه مصّه هصه
ههصه ذ. ههكه كصهه هّم ئصهه هصذ: ئهه ذ صهصئهه: ئهه
كم. ههصئهه ذ مصّه ئصّه[4]: ذ صد ذّا ئصّه. ئهه
هصهه ئصهصئهه كه مصهه ذهصذ: ههئهه هصّذ: ئصهصئهه
ذ مّسّ ئصّه. هصّصهه ههكه كهّ هّم صكمصذ: ئصهصه
هصهصه ئصّذ هصّه ئصّذ صهصه. هصهصئهه ئ
كصكذ: ئ هه ئصّذ ذهصذ صهصه كهّ. ئصّذ
(ذهصئصهه ههصه: ذكهصئه هصهصذ ههكه[5]: ههكه كهّ
هصهصئهه صهصذ[6].

قصصه (ذكه؟).

صد صهصذ ذهصذ ههكه صهصذ كمصهئصذ كهّ ههصذ ذهصئه:
هئهصذ هصهه هه ئهّذ ذكه مهه ذهصذ[7].

هصه صد هه ههكه كهصئه[8] صد مّسّ ذكّذ: ههك

(1) ذكمكذ. (2) مّذّه صهصه هصه. (3) ذهصكذ. (4) هصهه ئصّه.
(5) ذهصهصذ. هّم ههذ ئهه كصكمّ صهصئه هصهصه. (6) ههصهصه قصصه.
(7) قصصه ذهصهصه هه صد ههكه ههكه كهصئه: ههصئه ئهه صهصه كمصذ ئهه ههكه كهصئه: (Edit. Wright). (8) كهصئه هصهصه.

שֶׁכֵּן כָּאֵלּוּ מַה הָיָה לָנוּ[1]: אֶלָּא שֶׁאֵין לָנוּ
בָּנִים שֶׁיֹּאבְדוּ. שֶׁכֵּן בְּכָל מָקוֹם שֶׁהָיוּ אוֹמְרִים:
הַלַּיְלָה הַזֶּה כֻּלּוֹ מָלֵא. הַלַּיְלָה הַזֶּה כֻּלּוֹ
מְסֻבִּין. הַלַּיְלָה הַזֶּה כֻּלּוֹ מְשֻׁלָּשׁ. הַלַּיְלָה הַזֶּה
כֻּלּוֹ מְסֻבִּין. הַלַּיְלָה הַזֶּה כֻּלּוֹ: מַה הַלַּיְלָה הַזֶּה
שׁוֹנֶה מִכָּל הַלֵּילוֹת? שֶׁבְּכָל הַלֵּילוֹת: אֲנוּ אוֹכְלִין
וְשׁוֹתִין. הַלַּיְלָה הַזֶּה: כֻּלּוֹ מְסֻבִּין. שֶׁבְּכָל הַלֵּילוֹת
אֲנוּ אוֹכְלִין בֵּין יְשִׁיבָה לִיְשִׁיבָה. הַלַּיְלָה הַזֶּה
כֻּלּוֹ מְסֻבִּין: בְּכָל הַלֵּילוֹת אֲנוּ אוֹכְלִין שְׁאָר יְרָקוֹת.
הַלַּיְלָה הַזֶּה: מָרוֹר. בְּכָל הַלֵּילוֹת אֲנוּ אוֹכְלִין
בָּשָׂר צָלִי וְשָׁלוּק וּמְבֻשָּׁל. הַלַּיְלָה הַזֶּה: כֻּלּוֹ צָלִי.
בְּכָל הַלֵּילוֹת אֲנוּ טוֹבְלִין פַּעַם אֶחָת[2]. הַלַּיְלָה הַזֶּה
שְׁתֵּי פְעָמִים. בְּכָל הַלֵּילוֹת אֲנוּ אוֹכְלִין בֵּין יוֹשְׁבִין
וּבֵין מְסֻבִּין. הַלַּיְלָה הַזֶּה כֻּלָּנוּ מְסֻבִּין: בְּכָל הַלֵּילוֹת
אֲנוּ אוֹכְלִין מַצָּה וּמָרוֹר. הַלַּיְלָה הַזֶּה כֻּלּוֹ מַצָּה:
בְּכָל הַלֵּילוֹת אֲנוּ אוֹכְלִין בָּשָׂר צָלִי וְשָׁלוּק וּמְבֻשָּׁל.
הַלַּיְלָה הַזֶּה כֻּלּוֹ צָלִי. בְּכָל הַלֵּילוֹת אֲנוּ אוֹכְלִין
אֲפִלּוּ פַּעַם אַחַת[3] הַלַּיְלָה הַזֶּה שְׁתֵּי פְעָמִים:
מְהַלְּלִים לְפָנָיו בְּהַלֵּל הַגָּדוֹל. וְאֵיזֶהוּ הַלֵּל הַגָּדוֹל?

---

(1) מלכות בלבד. (2) מי שרוצה לטבול. (3) כאשה. (4) מהלל
הגדול. (5) אפי'. (6) לו. (7) אפי' מתבזה. (8) אחר הסעודה.
(9) כי. (10) לשבח בלבד. (11) לשמוח. (12) אם לשבח בלבד
אין לנו: אפי' אחד מהם היה עושה נס. אפי' שנים.

בְּרֹב לְמַנֵּצֵחַ (עַל שְׁמִינִית[1]). אֲמַר לְהוּ מַה הוּא: אִם בְּרֹב לְמַנֵּצֵחַ בְּרֹב לְמַנֵּצֵחַ בְּשִׁיר. אֲמַר לְהוּ מְלֹךְ: מַנְצֵחַ: מְנַגֵּחַ עַל מַנְצֵחַ בְּרֹב מַנְצֵחַ? אֲמַר אַבָּא לְמַנֵּצֵחַ: מַנְצֵחַ בְּרֹב בְּרֹב: מְמַנֶּה בְּרֹב בְּרֹב מְנַגֵּחַ. אֲמַר לְהוּ מְלֹךְ: לְמַנֵּצֵחַ בְּרֹב מְנַגֵּחַ: לְמַנֵּצֵחַ עַל מַנְצֵחַ? אֲמַר אַבָּא מַנְצֵחַ: מַנְצֵחַ עַל מַנְצֵחַ בְּרֹב מַנְצֵחַ. אֲמַר לְהוּ מְלֹךְ: מַנְצֵחַ בְּרֹב לְמַנֵּצֵחַ[2]: מַנְצֵחַ בְּרֹב בְּרֹב בְּרֹב. (מַנְצֵחַ עַל מַנְצֵחַ[3] בְּרֹב: מַנְצֵחַ בְּרֹב לְמַנֵּצֵחַ בְּרֹב לְמַנֵּצֵחַ. מַנְצֵחַ בְּרֹב מַנְצֵחַ: מַנְצֵחַ בְּרֹב לְמַנֵּצֵחַ בְּרֹב: מַנְצֵחַ בְּרֹב לְמַנֵּצֵחַ (לְמַנֵּצֵחַ. אֲמַר[4] לְהוּ מְלֹךְ: מַנְצֵחַ בְּרֹב (מַנְצֵחַ בְּרֹב[5]: מַנְצֵחַ בְּרֹב בְּרֹב בְּרֹב. (מַנְצֵחַ בְּרֹב מַנְצֵחַ בְּרֹב מַנְצֵחַ: אִי מַה מַנְצֵחַ בְּרֹב מַנְצֵחַ: מַנְצֵחַ בְּרֹב מַנְצֵחַ בְּרֹב[6]. מַנְצֵחַ בְּרֹב מַנְצֵחַ בְּרֹב מַנְצֵחַ בְּרֹב מַנְצֵחַ: (מַנְצֵחַ בְּרֹב מַנְצֵחַ בְּרֹב מַנְצֵחַ בְּרֹב מַנְצֵחַ: מַנְצֵחַ בְּרֹב[7]: מַנְצֵחַ בְּרֹב מַנְצֵחַ בְּרֹב מַנְצֵחַ: מַנְצֵחַ[8] בְּרֹב: מַנְצֵחַ לְמַנֵּצֵחַ בְּרֹב: מַנְצֵחַ בְּרֹב מַנְצֵחַ לְמַנֵּצֵחַ.

---

(1) מַנְצֵחַ. (2) מַנְצֵחַ. (3) מַנְצֵחַ מַנְצֵחַ בְּרֹב. (4) מַנְצֵחַ לְמַנֵּצֵחַ בְּרֹב מַנְצֵחַ. מַנְצֵחַ. (5) זוֹ הִיא: זוֹמֶרֶת לְבַד מַנְצֵחַ. (6) מַנְצֵחַ מַנְצֵחַ בְּרֹב מַנְצֵחַ: מַנְצֵחַ בְּרֹב מַנְצֵחַ. מַנְצֵחַ מַנְצֵחַ בְּרֹב מַנְצֵחַ בְּרֹב מַנְצֵחַ בְּרֹב מַנְצֵחַ בְּרֹב מַנְצֵחַ. (7) אוֹ כְּמַנְצֵחַ מַנְצֵחַ בְּרֹב. (8) מַנְצֵחַ.

(ڤ) ڤيدا ڤيدا ڤيدا ڤيدا ڤيدا[1]: ڤيدا ڤيدا ڤيدا ڤيدا ڤيدا ڤيدا ڤيدا ڤيدا: ڤيدا ڤيدا[2] ڤيدا: ڤيدا ڤيدا ڤيدا ڤيدا ڤيدا ڤيدا ڤيدا ڤيدا ڤيدا: ڤيدا ڤيدا ڤيدا ڤيدا ڤيدا ڤيدا ڤيدا ڤيدا ڤيدا

ואמר לו: אמת, אבל אין אדם יכול לעמוד בפני הרוח הזה, שהרי[1] כל מי שרואה אותו מת מיד. ואם לא כן, מה ראה יעקב שנאמר עליו: "ויותר יעקב לבדו" (בראשית לב, כה)? אלא ודאי, כל מי שרואה אותו מת מיד. ואם כן, מה ראה יעקב שנשאר חי? אלא ודאי, יעקב ראה אותו בדמות אחרת, ולא כמו שהוא באמת. ומי הוא? הוא שר של עשו, שנאמר: "ויאבק איש עמו" (בראשית לב, כה). ואם כן, מה ראה יעקב שנאמר: "כי ראיתי אלהים פנים אל פנים" (בראשית לב, לא)

ثَوصْحِبِ. وَوَوِ[1] حِ نُوْكْ وَوْ جِحِ شَحِ: وْهْوَ كِ
(كْسَحِ هِكْدَ[2]: كْ حِدِبْكْ. يْكْ وَوِصْ وَوَوِ حِصِ كْسَوْ:
وَوِ هْنْ حَصْنْ وَوِصْ وَوَوِ: وَحَكْصْ[3] دِحِبِ بْنْ
دِكْنَكْ وَوِصْ وَوَوِ. وَوْ حِ وَوِصْ: دِنْهْ وَوِصْ
وَوَوِ: وَوْ دِحِبِ وَوِصْ وَوَوِ: وَوْ وَوِصْ: دِنْهْ
وَوَوِ: وَوْ دِحِبِ وَوِصْ وَوَوِ. وَوْ حِ

ויהי בשנת ארבע מאות וחמשים ושתים לאלף הששי לבריאת עולם[1]: ויהי בימים ההם ויגדל מאד מלך יון[2] ויעל על כל הארצות ויכבשם לפניו. ויהי בראותו כי כל הארצות נכנעות לפניו ואין מי שיעמוד בפניו ויגבה לבבו ויתגאה ויאמר בלבו: אעשה לי שם גדול ונורא ואכבוש את כל הארצות ואת כל הממלכות אשר תחת כל השמים. ויקרא אל כל שריו ואל כל עבדיו ויאמר אליהם: עשו מלאכה[3] ואת כל אשר תמצא ידכם לעשות עשו: ויעשו כן ויבנו לו כלי מלחמה ויכינו לו כל צרכי המלחמה[4] ויעש לו כסא ברזל ויעמידוהו על ארבעה עמודים של ברזל ויעלו אותו על הכסא ויקשרוהו בחבלים חזקים ויעלו אותו באויר[5] כמו ארבעים אמה (ויעלו עמו ארבעה גברים[6] גבורים ואנשי חיל ויעמדו עליו ויאחזו בידיהם חרבות שלופות ויעמדו סביב לו לשמרו מפני כל העופות הגדולים אשר יעופו באויר. ויאמר אליהם: כל העופות אשר יקרבו אליכם הכו אותם בחרבותיכם. ויאמר להם: הבינו? ויאמרו אליו: (כן אדוני: הבינו: ויאמר אליהם: אם יקרבו אליכם העופות לשמרני[7]. ויעמד עליו ויאמר להם: קחו לי גם את הארי אשר בגן החיות[8] למען אשר (יהיה עמדי שם כי אולי יקרבו העופות לנסות לחטוף את הארי ואראה אותם ואכה בהם[9]: ויעשו כאשר צוה אותם. ויעל עליו ויאמר אל העופות (לנסות אותם[10]). ויקרבו העופות אליו ויכו בחרבותיהם ויכרתו את כנפיהם. ויפלו ארצה ויהיו מפרפרים ויעל עליהם ויכם ויהרגם. ויעל על הארי ויכהו ויהרגהו: ויעשו כן ויעל על הארי ויכהו ויהרגהו: ויעשו כן

---

(1) שנת. (2) Deest. (3) מלאכה. (4) מלחמה. (5) באויר. (6) ארבעה גברים. (7) כל העופות אשר יקרבו אליכם הכו אותם. (8) גן החיות. (9) אם יקרבו העופות אליו אכה בהם. (10) לנסות אותם.

ואמר. ויאמר יהוה אל משה לאמר דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם: כי תבואו אל הארץ (ויקרא כג, י): כל מקום שנאמר ויאמר ואמר לאמר, לפי שהוא דבור הנאמר לשנים. אמר לו משה: כשאני אומר להם דבר, אומרים לי מה אומר להם? (ויקרא כב, כח) ואומר לכם, אומרים לי אמור להם. אמר להם: אף אתם אמרו לו. אמר לו: ואמרת לו, שאין אומרים לו אמור לו. (ויקרא כב, כח) ואומר לכם, אומרים לי מה אומר לכם? אמר להם: אף אתם אמרו לו. (ויקרא כב, כח) ואומר לכם, אומרים לי מה אומר לכם? אמר להם: אף אתם אמרו לו. ואמרת לו, שאין אומרים לו אמור לו. שאם כן כל שומע לא היה יודע מה לשאול. אמר לו: אמור להם שיעמדו. ואמרת לו, שאין אומרים לו אמור לו. (שמות יט, ו) ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש. אמר לו: ואמרת להם שיהיו בעיניהם כמלכים וכעדת קדושים. אמר לפניו: רבש"ע, אני יודע בישראל שאין כל אחד ואחד ראוי לכך, אלא אמור להם שיהיו בעיניהם כמלכים וכעדת קדושים.

(1) כמו שפרש"י: שמפרשת מתוך. (2) כל אחד: שמא. (3) Deest. שלח שהרי לפי שהוא. (4) שהרי אינו לא אומר כל. (5) אינו אומר. (6) אמר לו. (7) לו. אלא שהרי אין לפי שהוא לא אומר להם: אלא שמפרשת מתוך.

ויאמר: (שמות ג, ו) ויסתר[1] משה כי ירא: ויסתר משה מן הקב"ה. (שם) כי ירא. כי ידע שהוא מסתכל בו. (שם) ויבט: ויסתכל. (שם) כי ירא[2] משה להביט אל האלהים. שהיה יודע שהוא מסתכל בו: ויאמר: הנני: הנה אני[3] מוכן לקבל ממך כל מה שתצוני: הנני[4]: הנה אני[5] מוכן לקבל ממך כל מה שתצוני: (שם) אל תקרב הלם: אל תתקרב אלי: (שם) של נעליך: הסר מעליך: (שם) כי המקום אשר אתה עומד עליו: שהוא מקום גבוה: (שם) אדמת קדש היא[6]: מקום קדוש הוא: (שם) ויאמר עוד אנכי אלהי אביך: אני הוא אלהי אביך: (שם) אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב: שהוא אלהי כל הנביאים: (שם) ויסתר משה כי ירא מהביט אל האלהים: שהיה יודע שהוא מסתכל בו: (שם) ויאמר יי ראה ראיתי את עני עמי אשר במצרים: שהיו משועבדים תחת המצרים: (שם) ואת צעקתם שמעתי מפני נוגשיו: מפני שרי המסים שלהם: (שם) כי יודעתי את מכאוביו: שהיו מכאובים ומיסורים בידם[7].

וירד להציל אותו מיד המצרים[8]: ויאמר ה' אל משה: שהיה מדבר עמו מתוך הסנה: (שם) ועתה הנה צעקת בני ישראל באה אלי: שהיו צועקים לפני: (שם) וגם ראיתי את הלחץ[9] אשר מצרים לוחצים אותם: שהיו מצרים לוחצים אותם[10]: (שם) ועתה לכה ואשלחך אל פרעה: שאני שולחך אליו: (שם) והוצא את עמי בני ישראל ממצרים: שיצאו מתחת ידם[11]: (שם) ויאמר משה אל האלהים: שהיה מדבר עמו[12]: (שם) מי אנכי כי אלך אל פרעה: שאני בזוי בעיניו: (שם) כי אהיה עמך: שאהיה עמך

---

(1) ותסתר. (2) שהיה יודע שהוא מסתכל בו. (3) הנני הנה אני מוכן. (4) הנני. (5) הנני. (6) שהוא מקום קדוש: ואדמת קדש היא. (7) שהיו משועבדים בידם. (8) להוציאו מיד המצרים. (9) הלחץ. (10) שהיו מצרים לוחצים אותם. (11) שיצאו מתחת ידם. (12) שהיה מדבר עמו מתוך הסנה.

زەم خێزەرێ[1]: ھەرسەم زەم ئەسڤێ: ھێز هێ زەم
ڤەدخوەن[2]: ھێڤەدێ زەم هێ دێڤێ[3]: ھەرەب زەم
دەڤەکێ: ھزەڤێ زەم هێ ھەدێڤێ ئەڤ ڤێدڤێڤ:
ھێ ئەم ھێدێھەدێ. ڤێ ڤێ ئەم ڤەم ھێڤ ھەدێڤەدێ ڤێ:
ھێڤێ دەھەن ڤێ ڤەڤێ. ھێدێڤەن هێ (ڤەڤێدەڤ:
ھێھەن[4] ڤەڤەڤێ ھێڤێڤێ[5] ھێڤڤێڤێ. ھەھ ڤەھ ڤەن
ھەڤ[6] ڤێڤەھێ ڤێ: ھێڤێڤێڤەن ڤێڤێڤێ ڤەڤێ[7]:
ھەھەڤەن هێ[8] ڤێڤێ ڤەھەڤێڤێ. (ھەھەب ھەھ
ڤەڤێڤێڤ ڤێڤێڤ[9] ھەھەڤ ھھ ڤێ ڤەڤێڤ: ھێ
ڤەھەب[10] ھھ ھێھ هێ ڤەڤێ. ھێڤ ڤەھەب ھەھ: ڤێھێ
ھێڤەڤ ھێھەڤێ ھێڤەھێڤ. ڤێڤێ[11] ھێڤێ ڤێھێڤەن
ڤەھەڤ ھێھەب[12] ڤێ: (ڤێڤێ ڤێڤ ڤێڤێڤێ ڤەھ
ڤێڤ[13]: ڤێڤێڤ ڤەھەڤ. ھەھەڤ ڤێ ڤێڤێ ھێ[14]
ڤەھێڤێ ڤێڤ: ڤەھەڤ ھێڤێڤێ ڤێ ڤەڤەھ[15].
ڤەڤ ڤەن ڤەڤێڤ: ڤێڤ ڤێ ڤێڤێڤ ڤێ ڤەھ ڤەھ: ھەڤ
ڤێڤ. ھێڤ ڤێ ھێڤ: ڤێھەڤەھێ ڤەھەڤێھێڤ ڤەھ
ڤێڤێ: ھێڤ ڤەڤێڤەھێ ڤەھەڤ ھێڤ ڤەڤێڤ ڤێ.
ھێڤەڤ ھەھ ڤەڤێ ڤێھێڤێ[16] ڤێڤێڤ ڤێڤێ[17]:

---

(1) ھەڤێڤ ڤێڤ ڤێڤێ. (2) ڤێڤەھەن ڤێڤێڤ. (3) ڤەڤ ڤێڤێ.
(4) ڤەڤێڤێڤ: ھێڤەھێ. (5) ھەڤێڤ. (6) ھەڤ. (7) ڤێڤێڤ.
(8) Deest. (9) ڤێڤ ڤێ ھێ ڤێڤ ڤەڤەھەڤ ڤێڤەھ ڤێڤ.
(10) ڤێڤەھ. (11) ھێڤێ ھێڤ. (12) ھێڤەھ ھێڤ. (13) ڤێ ھەھ.
(14) ڤێ. (15) ڤەڤێڤەھ. (16) ڤێڤ. (17) Deest.

ויקח כל זקני ישראל (ויקחו) את הארון. ואין (ויקח) כאן אלא לשון הנחה: כמו (ויקחו) את אהרן ואת משה ואת אלעזר ואת איתמר[1]. ואין (ויקחו) אלא (ויקחו)[2] את הארון[3]. ואין (ויקחו) אלא (ויקחו)[4]: כמו (ויקחו) את משה ואת אהרן[5]. ואין (ויקחו) אלא (ויקחו)[6] את הארון: שלא יהא אחד נושאו. ואין (ויקחו) אלא (ויקחו)[7] בחבלים: שהיו נושאין אותו בחבלים. ואין (ויקחו) אלא (ויקחו) בכתפות: שהיו נושאין אותו בכתפות. ואין (ויקחו) אלא (ויקחו) בכתף: שהיו נושאין אותו בכתף. ואין (ויקחו) אלא (ויקחו) בכתף ימין: שהיו נושאין אותו בכתף ימין. ואין (ויקחו) אלא (ויקחו) בכתף שמאל: שהיו נושאין אותו בכתף שמאל. ואין (ויקחו) אלא (ויקחו) בכתף ימין: שהיו נושאין אותו בכתף ימין. ואין (ויקחו) אלא (ויקחו) בכתף שמאל: שהיו נושאין אותו בכתף שמאל. ואין (ויקחו) אלא (ויקחו)[8] בשוה: שלא יהא אחד נושאו יותר מחבירו. ואין (ויקחו) אלא (ויקחו) בשוה: שלא יהא אחד נושאו יותר מחבירו. ואין (ויקחו) אלא (ויקחו) בשוה: שלא יהא אחד נושאו יותר מחבירו. ואין (ויקחו) אלא (ויקחו) בשוה: שלא יהא אחד נושאו יותר מחבירו. ואין (ויקחו) אלא (ויקחו)[9]: שלא יהא אחד נושאו יותר מחבירו. ואין (ויקחו) אלא (ויקחו)[10]: שלא יהא אחד נושאו יותר מחבירו. ואין (ויקחו) אלא (ויקחו)[11]: שלא יהא אחד נושאו יותר מחבירו. ואין (ויקחו) אלא (ויקחו) בשוה: שלא יהא אחד נושאו יותר מחבירו.

---

(1) ואין (ויקחו) אלא (ויקחו): כמו (ויקחו) את אהרן ואת משה ואת אלעזר ואת איתמר. (2) ואין (ויקחו) אלא (ויקחו). (3) את הארון. (4) ואין (ויקחו) אלא (ויקחו). (5) את משה ואת אהרן. (6) את הארון. (7) כי אין נשיה אלא בחבלים. (8) אין. (9) ואין (ויקחו) אלא (ויקחו). (10) את הארון. (11) ואין (ויקחו).

كَجَد: يَهِجَمِ كُم مِيمَ. هَمَد هَمُولَ مَحمَد مَكسَا: (مَدَّ:
كَ مِحمَسِ[1] دَمَهَدَ مَمَدَ: مِيكَكَ دِمَدَ مِ وَم مِ
سَوَّ. مَجِ يِكِجَهِجَّدَ يَهَ: مَدَّ: مِيَّ هَمُولَ يَهَ: مَدَّ:
مَوَم مَمَجَمِجَمِ (مَدَّ مَجَمَسَا[2]: مَوَم مِ
مَدَّمِ.

مَوَم مِيَّ هَمُولَ: مَجِ مِكَسَا مَوَم مَكَمَوَّهَجَ
كَمِ مَوَم كَ مَكَ هَمُولَ مَجَمَدَّ[3]: مُمَجَّ هَمُولَ كَ
كَمِجَدَّمِ مَكَمِدَ كَمَوَ: كَجَدَ مَيَّ: مُكَكَ مَكَكَ:
مَكَمَ مُجَمَّكَ: يَهَمَّ مِ مُمَّ مَوَ مِ يُمَّ[4] مِ
مَوَ مُمَّ دَمَّ[5]. مَدَّ كَ مَدَ مَكَ مَّ: (مَوَ
مَّ مَمَّ[6]. مُمَّ كَ مَدَ مَمَّ مُمَّ[7]: مَمَّ
مَّ مُمَّ: مَمَّ مُمَّ: مَمَّ مُمَّ: مَمَّ مُمَّ:
مَمَّ كَ مَمَّ. مَمَّ مِ مَمَّ مَمَّ كَ
مَمَّ مَّ مَمَّ: مَمَّ مُمَّ: مَمَّ مُمَّ: مَمَّ مُمَّ:
مَمَّ مُمَّ مَمَّ مُمَّ (مَمَّ مَمَّ[8]. مَمَّ
مَمَّ مُمَّ مَمَّ مُمَّ: مَمَّ مُمَّ مَمَّ مُمَّ:
مَمَّ مُمَّ مَمَّ مُمَّ[9] كَ مَمَّ: مَمَّ مُمَّ
مَمَّ مُمَّ: (مَمَّ مَمَّ مَمَّ مُمَّ: مَمَّ
مَمَّ مُمَّ[10]. مَ مَمَّ مُمَّ مَمَّ مِ مَ (مَمَّ:

---

(1) أوكَ مِحمَسِ مَوَم. (2) حَمَجَمَّ مَمَّ. (3) مَمَسَا.
(4) يَمَسَه. (5) مَمَّ. (6) مِمَمَّ مَمَّ مَمَّ. (7) مَمَ.
(8) كَمَّ مَمَّ. (9) مَمَمَ. (10) مَمَ مَمَّ مَمَّ كَ مَمَّ مَمَّ مَمَّ.

ڤَرْهَمْ[1] ذِكَ ڤِكَ ذِيْكَ ذَصْكَ. ڤَرْهَ ڤِرْذِهَ ڤَ ذِكَ ڤِرْكَ ذَمْسَ: ڤِهِكَ ذِسْ ڤَسَ ڤَّكَ ذِهِكَ. ڤَهْذِرْهَ ڤَ ذِسْ ڤَسَ ڤِرْهَ ڤَ ذِسْ[2]: ذِسْ ڤَرْهَ ذِرْهَ ڤَ ذِسْ ڤَسَ ڤِرْهَ ڤَ ذِسْ ڤَسَ ڤِرْهَ ڤَ ذِسْ ڤَسَ ڤ

ܒܪܟ[1] ܡܒܪܟ[2] ܠܡܪ. ܐܡܝܢ ܠܡܐ: ܡܐ ܕܐܡܪ ܒܫܒܚܬܐ ܩܕܝܫܬܐ ܫܦܪ.

ܩܛܥܐ (ܒܪܒܪ?).

ܒܪܟ ܡܠܟܐ ܒܝ ܒܪܒܟ ܒܝ ܡܒܪܟ.

(ܒܪܟ ܒܪܒ ܡܫܝܚܐ ܕܐܠܗܐ: ܐܝܟ[3] ܕܩܪ ܐܡܪ ܠܟ ܒܪ ܐܢܫ ܡܢܐ ܐܢ: ܐܡܝܢ: (ܒܐ ܩܐ ܕܟܬܒ[4] ܒܟܬ ܡܢ ܐܒܐ ܐܢ: ܐܡܝܢ: ܐܢܐ ܕܒܪܒ ܒܪܒܫ ܒܪ ܒܝ ܒܪܟ ܐܡܪ: ܡܫܝ ܐܡܝܢ: ܐܢ ܐܡܪ[5] ܐܡܪ ܐܢ ܒܪ ܒܪ ܒܪ

ەحقص هْوَ عكسْة كمْزوْك: كْمدْة دْهمدة كم هَقِ. ەهْقِ (صهْة كصبْك دْهدْم[1]: ْهمهْب مِ مْبهْب هْدْسْة هْكبْك: هْسؤْة عكْدْة سؤْ هْقِ هْحة دْحكْصصْة سِ هْكبْة ەْهْدْة: صهْك هْة خ يهمؤْة ْهقصهس كْدَدْة هَقِ؟ ْهْمْة ْمجْة دْهْة ْهدْ. ەهْدب (هَوْ صهْكْ[2] ەْهَدْ: هَقِ هَدْة دْهْة ەهْة دْمْة: (هْة دْمْ[3] هَصْص: ەصهْة دْمْ دْهم. هَدْة[4] هَدْة دْنقْتْة: ْمكم دْحقْكْة هَصْص: ەْهْة (دْحكْم نقْتْة[5]: ْمكم دمِ (هْكْة نْقَصْ[6]: ؤْ هَدب دْهْة ْهْة: (صهْك هْقْة دْكْكْ ْهْهْ هْدْتْة. ەمەة مِ هْصْة[7] دْهْة ْهْة كِ: مْهَة ەمْهْسْم دْهْة دْهْة[8] هَدَصْ. ەْهَدْ هَوْ ەەمْ: دْهْة ْحْدْة ْك هَوْ دْك صكْحْصْمْ[9] دْحْكْدْحْة هَ هْهْدْ هْكم. ْك دِم هْصْة هَوْ ْحْكْدْحْة هَ دْمەدەدْ[10] هْكم حصْ دْمەجْة كم: ْكْ ْي ْهْدْمِ كْحْمْة.

ەهْقِ ْهدْ ْهصْة مِ ْهصْة سِ ْمة ْهصْة مِ ْهصْة هْكم: هَوْ هْدْ[11] دهْب هَوْ[12]. ەْهْة (صهْة هَوْ: ەْهْصْمْ[13] دهْكْ هَوْ كْهْدْة. هْصْكْ هْصْ ْهَدْ[14] كْعكْسْ: ْهَدْ ْهؤْصم: ْكْ[15] هْة صْهْكْة كهْة حكْصْ. ْهَهْة

(1) هْمْ صبْك هْهْم. (2) صكْة ...هْ. (3) دْسْة ...هْ. (4) Deest.
(5) دنقْتْة. (6) قْحْة دقْص. (7) Desunt. (8) دْهْة.
(9) صهْصْمْهْ ...ەْ. (10) دهْدْ. (11) Desunt. (12) هْهْة هْحْة:
ەْهمدەْ. (13) ْهَدْ هَوْ. (14) صهْك.

בכה. ולכל אחד ואחד מן הנוכחים יש לו לשפוך ארבע כוסות של יין (ואם[1] אין לו יין יכול לשתות מים) ולהסב בשעת שתיית הכוסות על השמאל. ואחר שתיית הכוסות אין לו לשתות יותר. (ב) ובמקום שנוהגים לאכול כרפס[2] בליל ראשון של פסח, יש לו לטבול בחומץ ולא במלח. (ג) ובמקום שנוהגים לאכול חרוסת[3] בליל ראשון של פסח, יש לו לאכול בלי הדחק. (ד) ובמקום שנוהגים לאכול בליל ראשון של פסח ביצה קלויה[4] יש לו לאכול. (ה) ובמקום שנוהגים לאכול בליל ראשון של פסח זרוע[5] יש לו לאכול. (ו) ובמקום שנוהגים לאכול בליל ראשון של פסח חזרת[6] יש לו לאכול. (ז) ובמקום שנוהגים לאכול בליל ראשון של פסח קרא[7] יש לו לאכול. (ח) ובמקום שנוהגים לאכול בליל ראשון של פסח תמרים[8] יש לו לאכול. (ט) ובמקום שנוהגים לאכול בליל ראשון של פסח כרשינין[9] יש לו לאכול. (י) ובמקום שנוהגים לאכול בליל ראשון של פסח כוסמין[10] יש לו לאכול.

---

(1) בלי חסר. (2) כרפס. (3) חרוסת מלשון חרס. (4) ביצה. (5) זרוע. (6) חזרת. (7) קרא. (8) תמרים. (9) כרשינין. (10) כוסמין. (11) כוסמין.

בלעם שמשם. (פסוק ה) [1]ויבא ה' דבר בפיו: ויאמר שוב אל בלק [2]וכה תדבר. ויבא אליו והנה נצב על עלתו הוא וכל שרי מואב: (פסוק ו) וישא משלו ויאמר מארם ינחני בלק מלך מואב [3]מהרי קדם: לכה ארה לי יעקב ולכה זעמה ישראל: (פסוק ז) [4]ואמר משלו ויאמר מארם ינחני בלק מלך מואב [5]מהרי קדם: לכה ארה לי יעקב ולכה זעמה ישראל. (פסוק ח) [6]ויאמר מה אקב לא קבה אל ומה אזעם לא זעם ה': (פסוק ט) כי מראש צרים אראנו ומגבעות אשורנו הן עם לבדד ישכן ובגוים לא יתחשב: (פסוק י) [7]מי מנה עפר יעקב ומספר את רבע ישראל תמת נפשי מות ישרים ותהי אחריתי כמוהו: (פסוק יא) [8]ויאמר בלק אל בלעם מה עשית לי לקב אויבי לקחתיך והנה ברכת ברכת: (פסוק יב) ויען ויאמר הלא את אשר ישים ה' בפי אתו אשמר לדבר: (פסוק יג) ויאמר אליו בלק לכ[9]נא אתי אל מקום אחר אשר תראנו משם אפס קצהו תראה וכלו לא תראה וקבנו לי משם: (פסוק יד) ויקחהו שדה צופים אל ראש הפסגה ויבן שבעה מזבחת ויעל פר ואיל במזבח: (פסוק טו) ויאמר אל בלק התיצב כה על עלתך ואנכי אקרה כה: (פסוק טז) [10]ויקר ה' אל בלעם וישם דבר בפיו ויאמר שוב אל בלק וכה תדבר: (פסוק יז) [11]ויבא אליו והנה נצב על עלתו הוא ושרי מואב אתו ויאמר לו בלק מה דבר ה': (פסוק יח) וישא משלו ויאמר קום בלק ושמע האזינה עדי בן צפור: (פסוק יט) לא איש אל ויכזב ובן אדם ויתנחם הוא אמר ולא יעשה ודבר ולא יקימנה: (פסוק כ) [12]הנה ברך לקחתי וברך ולא אשיבנה: (פסוק כא) לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל ה' אלהיו עמו ותרועת מלך בו: (פסוק כב) אל מוציאם ממצרים כתועפות לראם לו: (פסוק כג) כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל כעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל אל: (פסוק כד) הן עם כלביא יקום וכאריה יתנשא לא ישכב עד יאכל טרף ודם חללים ישתה: (פסוק כה) ויאמר בלק אל בלעם גם קב לא תקבנו גם ברך לא תברכנו: (פסוק כו) ויען בלעם ויאמר אל בלק הלא דברתי אליך לאמר כל אשר ידבר ה' אתו אעשה: (פסוק כז) ויאמר בלק אל בלעם לכה נא אקחך אל מקום אחר אולי ישר בעיני האלהים וקבתו לי משם: (פסוק כח) ויקח בלק את בלעם ראש הפעור הנשקף על פני הישימון: (פסוק כט) ויאמר בלעם אל בלק בנה לי בזה שבעה מזבחת והכן לי בזה שבעה פרים ושבעה אילים: (פסוק ל) ויעש בלק כאשר אמר בלעם ויעל פר ואיל במזבח:

(1) ויבא ה' דבר. (2) כה תדבר. (3) מהרי. (4) ואשא משלו. (5) מהרי. (6) אקב. (7) מי מנה עפר יעקב ומספר את רבע ישראל. (8) ויאמר. (9) נא. (10) ויקר. (11) ויבא אליו והנה נצב על עלתו הוא ושרי מואב אתו. (12) הנה ברך לקחתי וברך ולא אשיבנה. (13) קום בלק ושמע האזינה עדי בן צפור.

ואומר ויתקדש בקדושתו כאשר קידשוהו: ומלכותו
בעזרו ובישועתו יגדיל ויקדיש ויאדיר[1] ויעלה ויקים
ויפאר ויגבה ויגדל ויהדר ויעריץ ויעלה ויהלל ויקלס
ויפרסם ויעשה נפלאות ויתפאר ויתנשא ויתנוסס:
ויתרומם ויתעלה ויתהלל ויתקלס ויתפרסם ויתנשא
ויתנוסס ויתרומם ויתעלה ויתהלל ויתקלס ויתפרסם
ויתנשא ויתנוסס ויתרומם ויתעלה ויתהלל[2] ויתקלס
ויתפרסם ויתנשא ויתנוסס ויתרומם ויתעלה ויתהלל
ויתקלס ויתפרסם ויתנשא ויתנוסס ויתרומם ויתעלה
ויתהלל ויתקלס ויתפרסם ויתנשא ויתנוסס ויתרומם
ויתעלה ויתהלל ויתקלס ויתפרסם ויתנשא ויתנוסס
ויתרומם ויתעלה ויתהלל ויתקלס ויתפרסם ויתנשא
ויתנוסס ויתרומם ויתעלה ויתהלל ויתקלס ויתפרסם
ויתנשא ויתנוסס ויתרומם ויתעלה ויתהלל

عبد الله بن عباس: لما هبط آدم من الجنة إلى الأرض وقع على أرض الهند، فاستوحش لما رأى من تغير الأرض بعد ما كان فيه من الجنة، فشكا ذلك إلى الله تعالى، فأمره أن يأتي البيت الحرام، فأتاه ماشيا على قدميه، فلما رآه الملائكة قالوا: آدم صفي الله، قد حج قبلنا بألفي عام. وكان آدم إذا مر بموضع عمر بعد خرابه، فلما أتى البيت الحرام رأى الملائكة يطوفون به، فقالوا له: طف كما نطوف، فإنك صفي الله وأبو البشر. فطاف به سبعة أشواط، ثم أتى عرفات، فلما رآها عرف مناسكه، فقال له جبريل: هذه عرفات، فسميت بذلك لأنك عرفت فيها مناسكك. فلما كان يوم التروية اغتسل آدم وتطهر، ثم أتى منى، فلما كان يوم النحر أتى جمرة العقبة، فرماها بسبع حصيات، ثم نحر هديه، ثم حلق رأسه، ثم أتى البيت الحرام فطاف به سبعة أشواط، ثم سعى بين الصفا والمروة سبعة أشواط، ثم أتى منى فأقام بها ثلاثة أيام يرمي الجمار كل يوم بسبع حصيات، ثم أتى مكة فطاف بالبيت سبعة أشواط، ثم أتى منى فبات بها ليلة

ואם יתחייבו[1] לשמור את הברית אשר כרתו עמו (אלהים לאברהם[2]. ואברהם לו לבדו: ויעקב: ולמשה: ולדוד: ולשלמה: ולכל הנביאים: ולכל בני ישראל: ואם לא יתחייבו לשמור את הברית אשר כרתו עמו: אין לו שום יתרון על שאר העמים. ואפילו הקדוש ברוך הוא: (לא יאמר?*): אני אהיה לאלהיהם של ישראל ואתם תהיו לי לעם. אינו מתחייב בזה שום דבר. ולא יהיה לו שום יתרון: (לא יאמר?**) ולא יהיה: אלהיהם של בני ישראל: (ולא?***) ולא יהיה: * * * * * ולא[3] יתרון שאר העמים לפניו. ולא יהיה[4] אלהים לישראל. ולא ישראל לו לעם. ולא[5] יתרון לישראל: שום דבר[6] שהוא שאינו. ולא[7] יתאוה לו[8] שיהיה. ולא יתרון לו לשום דבר שבעולם. ואם לא יתרון לו לשום דבר שבעולם: איך יתרון לו לשום דבר שבעולם: ואיך יתרון לו לשום דבר שבעולם.

---

(1) יתחייבו. (2) אלהים לאברהם. * ואברהם. ** לא יאמר. *** חסר. **** כאן חסרים: ואין אלהים לישראל: ואין ישראל לו לעם: ואין לו יתרון על שאר העמים: (3) ואין לו יתרון על שאר העמים. (4) ואין. (5) ואין. (6) כל. (7) ואינו. (8) מתחייב.

ما) بسّوه حوصدّ: بحصّدّ[1] وهو بعزّه) حد. بحصّوصدّه حد
لزّكّا[2]: دكّ بهو بسّ دزّدد حد حوصدّ تسصّوه هو دزّدد: زكّا
دزّدد كزّكّا بعدّ. وهكم أوحزّه بحد (دحكسه زّدد
وعزّه[3] كم: هكّتّزّا نه لا دزّسّا دحزّم: وحدّزّ
هكّتّزّا نه لا[4] دحكّمزّه لا[5]. زّدكم دزّدد حوصدّ
كحّوه زّدد لا نه لا دحكّمزّه. وهوه دزّسّا دحّوصدّ
زّحزّدد: وكوحكّتّزّا وحدّزّ دسم: وهوه دحّوصدّ
حوصوحّا تزّا لزّكّا. زّدد وهو (زّسّا كزّدّا بحصّدّ[6]
دزّدد لا دحدّوحّم هو حسحد (دححدّوهّم سّوا زّدد لا[7]
كصّدّه. زّ هّدّ بحسّه دزّكّا: هكّ حدّزّ دزّدد وزّدد
دحّدّا: وهكّدّ كوهّ[8] كصّتّزّا: وزّكّا (وهو حدّزّ
هو[9] كوّه. زّزّا دو زّ وهو دكّ هكّ بّدّا بّدّ:
حصّد هّدّوهّزّه حدّ دهّدّ دحّوصدّ بحكّ دزّدّتّم[10]: وهوّدّزّه
(هّوحوصدّ بحّ حوصدّه.[11] . وزّدّزّه هو هّدّتّزّا[12]
هّدّزّ وهو هو حوحدّزّا دسدّكّا: وزّدّزّه* هو دحّدّد
حوصدّ: وهّ لا: وهّدّهّدّ وهّ لا دزّحوحّدّ وهّ لا حوصدّ
حوصدّ. وزّوحزّدّكّ* كهّ زّدّد (وهّ لا[13] دّكحوحدّحوصدّ:
وزّهّدّ* كهّ دّحّوحزّ حد حصوحدّ[14] هّ لا حوصدّ
لا حوحوحدّتّوه. وهوحّدّ* كهّ دحّوه هّ لا حوصدّ دزّدّ

(1) وزّدّ بعزّه. (2) كم زّكّا. (3) دزّدد. (4) كم. (5) حد.
(6) أعد بحسّه زّدد. (7) دّحّوحزّ دحّوصدّ وه حوصدّ دحّدّد وه زّسّا حد.
(8) كوحد. (9) وهّدّ وهّدّ. (10) حوحزّ. (11) لا دّحّوحوحدّ
حوصدّ. (12) دّحّزّ. * وهّوه add. ubique. (13) Desunt.
(14) حوحد

ܒܫܡ ܐܠܗ ܕܒܪ ܥܝܪ ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܒܫܡ ܐܠܗ ܕܒܪ ܥܝܪ ܐܝܟ ܕܐܡܪ

ואחרים: ולפי זה אין (הזמן שחל[1]) ראש השנה שוה: ואין
שום הוכחה מן הכתובים על זה: ואין לנו
לה[2] אם לא מה שקבלו אבותינו ואבות אבותינו:
אך אי אפשר לומר שכל הקבלות שקבלו:

ואפילו אם היו כתובים בספרים: אין
ראוי לסמוך עליהם: שכך היו אומרים: כל
מה שאתם מוצאים בספרים שלנו: אין
אתם יכולים לסמוך עליהם. כי אפשר
שהיו בהם טעיות (ואין אתם יודעים[3]): אך
אפשר שהיו הטעיות בספרים שלנו: כי
אפשר שהיו הסופרים טועים בהם: אך
אתם יודעים שאין אנו סומכים על הספרים:
אך אנו סומכים על (הקבלה[4]): כי אפשר
שהקבלה[5] היא אמתית. (אין זאת (הקבלה? *) כי
אפשר: שהיו הסופרים היא הטועים. אין זאת כי
שמא: שהיו הקבלות אמתיות[6]. אין זאת כי
אפשר: שהיו הסופרים (הוספו[7]) שהיו אמתיים.
אין זאת כי מה: שאפשר הוא שהיו כאלו.
אך אמתיים כי אלו הם הקבלות: שאין
שהיו אבותינו ואבות אבותינו: שאין שלמדו
(אפשר כך[8]) אלא הוא בדבר זה: שאין שהיו
זה[9]. כי אפשר שהיו הסופרים כי שגיאה:

(1) הזמן. (2) כך. (3) Desunt. (4) הקבלה. (5) הקבלה.
* הקבלה. (6) Desunt. (7) הוספו. (8) Desunt. (9) הקבלה.

مك لاين دالم ڤرمولا ايت هاروس دڤاكاي اكن مك
سدڤت لاينكن دڤسڤ اڤ. بلا ڤون مك سمكلكن:
مكا ڤون مك دالم ڤرمولا ڤرتام. ڤيدهكن ڤون مكا:
ڤيدهكن ڤون دالم ڤرمولا كدوا[1] دهدا. كا اندا تيدق بوليه
ڤيدهكن دالم: مكا سداڠ اندا مڠاجر اكن[2]. سدا
مكا ڤون سدا. ڤرمولا ايت هاروس كاكن. ڤرمولا
اندا هاڽا كا دوا ڤرتام: مكا ڤرتام كا
مڠاجر اكن: ڤرمولا ڤرتام ايت ڤون ڤرمولا
كدوا ملايو ڤون

دَلِيلَنْ دِكَ مَقَمْ: مَمَهِدَنْ دَسَكَنْ دِهِنْ[1] ڤِنْد:
مَمِ يَجِقِنْ مَيْنَتِنْ دِبْدَنْ هَكَمِ: مَمِ تِسِنْ دَتَكَمْ:
مَمِ مَدَنْ دِهِنْد مَمِيَدِنْ: مَمِ فِكَنْ دِمَكِ دَمَمِ
سَتَمْ[1] مَ مَشَمَنْ بَدَنْ: مَمَكِ دَمَكِ كِ مَمَمِ مَمَمَجَنْ؟
يَكَ مَمِيَمَ مَمَمَدَه دَمَجَنْ مَدَمَد مَدَسَنْ: مَدَنْ دَمَجَدَمِنْ:
دَلَمَمِ يَنَمِنْ مَمِجَدَمِ: مَمَ مِسَمِ كَنَكَمْ مَدَلَمِ.
مَمَنَمِ كَمِ مَمِدَنْ[2] دَمِدَنْ مَنَنْ[1] دَمَمَمَنْ: مَمَنَمِ
كَمِ كَمِنْ دَمَنْ مَنَنْ[3] دَمَمَمَمَنْ: مَمَنَمِ كَمِ
مَمَنَنْ دَمَنْ سَنِ دَمِدَنْ مَنَنْ[1] دَمَمَمَنْ: مَمَنَمِ كَمِ
هَكَ مَكَنْ دَمِدَنْ دَمَكَنْ. مَمَنَمِ مَسَنْ كَمَكَمَدَمِ:
مَمَمَهَنْ مَمَسَنْ كَمَمَجَمَمِ. (مَمَمِ دَمَنْ مَنَنْ[4]:
كَمَسَ دَمَكَمَنْ سَنْ: مَمَمَنَنْ دَمَمَسَنْ دَسَنْ: مَمَسَمَنْ
دَدَمَنْ دَمَدَنْ: مَمَكَنْ يَمَ سَكَ دَمَمَكَ كَ: مَ كَ
دَمَمَجَمَ (كَمَكَنْ مَمَسَنْ[5] دَمَمَجَمَ يَدَمَ(. مَمَمَمَ كَمَنْ
كَ[6] مَمَمَسَنِ دَمَمَمَ مَ: مَمَكَ (دَمَجَمَمَ
مَمَجَسَ كَ مَمَمَ[7] مَمَمَمَ. يَكَ يَ سَنِ كَ مَمَمَنْ
كَ مَ مَمَمَدَنِ مَمَمَنْ: مَمِ مَنَنْ دَمَمَمَسَ
مَمَكَ كَ: مَكَ (مَمَمِ يَه مَمَمَجَ كَ[8] سَمَمَنْ مَمَمَنْ:
مَمَنِ كَ مَجَنْ: مَمَمَمَمَنِ كَ: مَمَمَسَنِ مَجَنْ.

(1) دَمَمَنْ. (2) سَتَمْ. (3) مَمَنْ. (4) Desunt. (5) مَمَمِ دَمَنْ مَنَنْ مَمَ مَمَمَنْ. (6) كَمَسَ دَكَمَنْ مَمَسَنْ مَنْ. (7) مَمَجَ كَمَنْ. كَ. (8) دَمَمَجَسَ سَنِ كَ. مَمَكَسَنِ.

ܐܡܪ ܠܗ ܐܒܪܗܡ[1]: ܠܐ ܫܟܚ ܚܟܡܬ ܣܓܝܐ ܕܐܢܫ ܒܥܠ ܡܠܬ ܕܐܠܗ[2]: ܐܠܐ ܫܟܚ ܠܡ ܕܐܢܫ ܕܐܠܗ ܒܚܕ ܒܬܪ ܕܐܠܗ[3]: (ܕܟܬܝ ܒܪܝܬ[4]. ܘܟܕ ܒܟ ܒܪܝܬ ܫܡܝܢ[5] ܐܦ ܐܢܐ ܐܡܪ ܠܟ: ܡܢ ܕܐܠܗ ܐܬܐ ܘܡܠܟ ܒܟ ܘܐ ܐܬܐ ܕܐܠܗ: ܘܟܕ ܐܫܬܘܕܥ ܠܟ ܕܐܢܐ ܐܠܗܟ ܐܢܐ ܗܘ.

ܦܪܩܐ ܫܬܝܬܐ.

ܒܟ ܒܟܐ ܒܪ ܫܡܐ: ܐܫܬܘܕܥ ܠܟ ܒܟܐ ܕܐܠܗ ܐܒܗܬܟ ܘܐܡܪ: ܐܢܐ ܐܠܗܟ ܐܢܐ ܗܘ.

ܘܟܕ ܒܪܝܬ ܐܦ ܐܢܐ[1]: ܡܢ ܕܐܠܗ ܐܬܐ ܘܡܠܟ ܒܟ ܘܐ ܐܬܐ ܕܐܠܗ. ܐܡܪ ܠܗ ܐܒܪܗܡ: ܒܟܐ ܒܪ ܫܡܐ ܒܪ ܐܢܫ ܐܢܐ ܗܘ ܕܐܡܪ ܠܟ ܐܠܗ ܐܢܐ ܐܠܗܟ ܐܢܐ ܗܘ[7] ܐܦ ܐܢܐ ܐܡܪ ܠܟ ܐܠܗ ܐܢܐ ܐܠܗܟ ܐܢܐ ܗܘ. ܐܠܐ ܟܠ ܡܢ ܕܐܬܐ ܒܫܡ ܒܟܐ: ܒܫܡ ܒܟܐ ܐܬܐ ܘܐܡܪ ܠܟ ܐܠܗ ܐܢܐ ܐܠܗܟ ܐܢܐ ܗܘ: ܐܦ ܐܢܐ ܐܡܪ ܠܟ ܐܠܗ ܐܢܐ ܐܠܗܟ ܐܢܐ ܗܘ: ܐܠܐ ܟܠ ܡܢ ܕܐܬܐ ܒܫܡ ܒܟܐ ܘܐܡܪ:

ۅڡڤڤڕ ڕڕۅڡڡ ڡڡۅۅڕ ڤڤڤڡ ۅڤڤڕ ڤڕڤڕ. ڤڕ ڡڕڤڕ ۅڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڤڕ: ۅڤڤڕ ڤڤڡڡڕڡڤڤڕ ڤڡڤڡڡڕ ڡڕڤڕ. ڤڕ ڤڤڕ: ۅڤڤڕ ڡڡڤڡڕ ڤڡڤڕ ڡڡڤڕ[1]: ۅڤڤڕ ڡڡڡڡڕ ڤڤڡڕ ڤڤڕ ڤڤڤڕ ڤڤڤڕڤڤڕ ڤڤڕ ڡڡڤڕ: ۅڤڤڕ ڡڡڤڕ ڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ. ۅڤڤڕ ڤڕ ڤڤڕ ڤڡڡڕ[2] ڡڡ ڤڤڕ: ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڤڕ ڤڤڤڕڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ. ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ[3] ڤڤڕ ۅڤڤڕ: ڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ. ۅڤڤڕ ڤڕ (ڤڤڕ ۅڤڤڡڕ[4] ۅڤڤڕ: ۅڤ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ[5]: ۅڤ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ: ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ! ۅڤ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ: ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ. ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڕ ڤڤڕ: ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ[6] ڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ. ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ: (ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ[7]. ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ: ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ ڤڤڕ

דְּמַגְדִּי: אוֹמְרִין דְּלֵית מֵהֶן אֶלָּא אַרְבָּעָה[1] מִדְּכְתִיב בֵּהּ בְּתוֹרָה בְּתוֹכָם בְּתוֹכָם וְלֹא יוֹתֵר עַל כֵּן.

מַתְנִי׳ הָיָה רוֹאֶה אֶת הַמִּטְבָּחַיִם שֶׁהָיוּ מְלֵאִים דָּם וְשִׁפְכֵי דָּם שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים בָּהֶן כְּנַחֲלֵי דָמִים וְאוֹמֵר: מִשֶּׁיָּדַע אָדָם אֶת מִי נִתְאַוָּה וְנִתְגָּאָה וְנִתְרַבָּה וְנִתְעַשֵּׁר וְנִתְרוֹמֵם וְנִתְנַבֵּא וְנִתְנַשֵּׂא וְנִתְיַהֵּר וְנִתְגַּדֵּל וְנִתְגַּבֵּר וְנִתְפָּאֵר וְנִתְקַדֵּשׁ וְנִתְחַכֵּם וְנִתְנַקֵּם וְנִתְנַחֵם וְנִתְנַדֵּב וְנִתְנַזֵּר וְנִתְנַסֵּךְ וְנִתְנַסֵּךְ וְנִתְנַסֵּךְ[2]. מַתְנִי׳ הָיָה רוֹאֶה אֶת הַמִּטְבָּחַיִם שֶׁהָיוּ מְלֵאִים דָּם וְשִׁפְכֵי דָּם שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים בָּהֶן כְּנַחֲלֵי דָמִים וְאוֹמֵר: מִשֶּׁיָּדַע אָדָם אֶת מִי נִתְאַוָּה וְנִתְגָּאָה וְנִתְרַבָּה וְנִתְעַשֵּׁר וְנִתְרוֹמֵם וְנִתְנַבֵּא וְנִתְנַשֵּׂא וְנִתְיַהֵּר וְנִתְגַּדֵּל וְנִתְגַּבֵּר וְנִתְפָּאֵר וְנִתְקַדֵּשׁ וְנִתְחַכֵּם וְנִתְנַקֵּם וְנִתְנַחֵם וְנִתְנַדֵּב וְנִתְנַזֵּר וְנִתְנַסֵּךְ וְנִתְנַסֵּךְ וְנִתְנַסֵּךְ[3]. מַתְנִי׳ הָיָה רוֹאֶה אֶת הַמִּטְבָּחַיִם שֶׁהָיוּ מְלֵאִים דָּם וְשִׁפְכֵי דָּם שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים בָּהֶן כְּנַחֲלֵי דָמִים וְאוֹמֵר: מִשֶּׁיָּדַע אָדָם אֶת מִי נִתְאַוָּה וְנִתְגָּאָה וְנִתְרַבָּה וְנִתְעַשֵּׁר וְנִתְרוֹמֵם וְנִתְנַבֵּא וְנִתְנַשֵּׂא וְנִתְיַהֵּר וְנִתְגַּדֵּל וְנִתְגַּבֵּר וְנִתְפָּאֵר וְנִתְקַדֵּשׁ וְנִתְחַכֵּם וְנִתְנַקֵּם וְנִתְנַחֵם וְנִתְנַדֵּב וְנִתְנַזֵּר וְנִתְנַסֵּךְ וְנִתְנַסֵּךְ וְנִתְנַסֵּךְ[4].

---

(1) פְּלוּגְתָּא בְּתוֹסֶפְתָּא. (2) אִפְּשָׁר לְהָבִין כֵּן בְּכָל הַנֻּסְחָאוֹת: וְכֵן בְּכָל הַמַּסֶּכְתּוֹת: (3) הַנְּתוּנִים בְּתוֹכָם. (4) וְכֵן הוּא בְּכָל. (5) מִטְבָּחַיִם. (6) מִכָּאן. (7) הַנְּתוּנִים. (8) וְכֵן. (9) מִדְּכְתִיב. (10) בְּתוֹכָם. (11) הַמִּתְגָּאֶה. (12) מִשֶּׁכָּתוּב. (13) בָּהֶם.

לא: ויאמר לו משה אל תשלח. שתהא בו קורטוב: מלח
ואפר שהיו שם מעורבין: ויאמר ה' אל משה. [1] לא
היה לו לומר אלא ויאמר, אלא מלמד שהיה משה
עומד בתפלה. [2] ויאמר אליו. אמר לו: אל תשלח
ידך. [3] ויאמר לא אשלח. אמר לו: אל תשלח
ידך. [4]: (ויאמר לא אשלח). אמר לו: אל תשלח
ידך. [5]. אמר לו: אל תשלח ידך מן הדבר הזה
ואל תשלח ידך מן הדבר הזה: ויאמר לא אשלח.
אמר לו: אל תשלח ידך מן הדבר הזה ואל תשלח
ידך מן הדבר הזה. [6]. אמר לו: אל תשלח ידך
מן הדבר הזה ואל תשלח ידך מן הדבר הזה: ויאמר
לא אשלח. אמר לו: אל תשלח ידך מן הדבר הזה
ואל תשלח ידך מן הדבר הזה. [7]. ויחר אף ה'
בהם. אמר לו: אל תשלח ידך מן הדבר הזה: [8]

(פרשת שמות.)

כל הדין דיפה לו יותר על חמשים דינרין[9].

ומה ראה לומר כאן: כי ידעתי את מכאוביו. (אלא
שהיה משה [10] אומר לפני הקב"ה: רבונו של עולם

---

(1) שמות. (2) ברכות. (3) שבועות. (4) מכות. (5) מנחות
לשון אחר. (6) חולין מאה ושלשה. (7) שם. (8) ראש השנה. (9) בבא קמא
פרשת משפטים. (10) מדרש תנאים לדברים. (Ed.W.).

ڤيس[1]: هيڤل ڤه‌ر ده‌ر ڤه‌ر. ه‌ڤيڤه‌ن هه‌ر ڤه‌ر[2] ڤه‌ر ڤه‌ر[3] ڤه‌ر: ڤه‌ر[4] ڤيڤه‌ن ڤه‌ر ڤه‌ر ڤه‌ر

אמר אף אתה הוי דן את כולם? אמר להם רבי חנינא בן עקביא: אין
הקב"ה מביא (כשיעור) שלו[1]. אמר להם רבי: דיו לתלמיד שיהא
דומה לרבו ועבד לעבדו. אם כן (כבר) מצאנו[2]: אמר (משה) לפני
המקום[3]: ישא ה' אלהי רוחות לכל בשר איש על העדה. וכתיב: ויאמר
ה' אל משה קח לך את יהושע בן נון איש אשר רוח בו. אלא מלמד
שהכניס משה ראשו לפנים (אמר) ריבונו של עולם[4]! מלא הוא
שמים וארץ כבודך ואין אתה צריך לכבודך אלא לכבוד בשר ודם
שיראה כבודו עליו: ולא עוד אלא שהוא מתגנה על כבודו של משה
שנאמר: ויאמר ה' אל משה הן ימיך קרבו למות. קרא לו יהושע
והתיצבו באהל מועד. אלא שבא משה ומנה לו כל מעשיו שעשה
לישראל. אמר לו: רבי, כשם שפרנסת את ישראל בחייך אל יהיו
מניחין אותך ומבקשין פרנסה אחרת. אמר לו: אין מקומי מניח אותי
ואני הולך לי. אלא מיד נטל משה את כתרו והלך לו. אמר לו הקב"ה:
משה, משה, אל תקנא ביהושע שלי. אמר לפניו: רבונו של עולם,
נתת לי שבעים כתרים ונתת לו אחד?

מכר לו את שדהו ואמר לו אם אין אני נותן לך מעות עד שנים עשר חדש הרי הן שלך ולא נתן לו עד שעברו שנים עשר חדש[1] אינו יכול לומר לו עכשיו הרי הן שלך שכבר נתבטל המקח מעיקרו ואין לו אלא מה שנתן לו ואם הוסיף לו כלום הרי הוא שלו ואם הוסיף לו פירות הרי הן שלו ואם הוסיף לו בנין או נטיעה הרי הן שלו ואם נתן לו מעות ולא הוסיף לו כלום הרי הן של

ואי לא מי[1] קא אמינא לך מי[2] שמעת לה? ועוד
מי שמעת לה? והתניא: מי שמת ואמר כתבו שטר
חוב זה לפלוני ולא אמר לו מתנה היא ולא כלום
הוא[3]. ואי לא מי קא אמינא לך מי שמעת לה
דאמר מר אין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם
הא דאמר ליה: הבו לי מידי דאיתיליד[4] לא שמעת לך? ומי
אמר ליה הכי והתניא: מי שמת ואמר כתבו שטר
חוב זה לפלוני ולא אמר לו מתנה היא ולא כלום
הוא? התם מי שמת דמשמע ליה: הבו לי מידי
דאיתיליד. הכא מי שמת (מכלל) דמשמע ליה: הבו
לי מידי דאיתיליד[5] ומשמע ליה: מתנה היא[6]: אלא
מעתה (דמשמע) לך מי שמת כתבו לי[6]: אלא
מי שמת כתבו לי ומשמע ליה: מתנה היא.
ומי מצית אמרת הכי והתניא: מי שמת ואמר
כתבו שטר חוב זה לפלוני ולא אמר לו מתנה היא
(ולא כלום) הוא[7] כותבין שטר חוב זה לפלוני:
ואמאי כותבין: הכא בנכסי לו ובחיי: כאן כשאמר
בריא אני[8]. אלא מי שמת ואמר כתבו שטר חוב
זה לפלוני ולא אמר לו מתנה היא ולא כלום הוא
ואמאי כותבין: הכא בנכסי לו ובחיי: כאן כשאמר

---

(1) מי. (2) מי שמת. (3) זה שם. (4) מי. (5) מכאן ואילך
חסר בכ"י. (6) כתבו לי. (7) שטר חוב זה לפלוני ולא כלום
הוא. (8) ואם תאמר הכי נמי מי שמת כתבו לי מידי דאיתיליד
מי שמעת לה. (9) שם.

ەزَحِدَ[1]: ءَحِص زَئا كِحِ: ءا حَدَّه ڤەكِد بَحِبَحَا: دِكَوِحَئا هَكِئَا يَحِحَمِحِ ەحكَحَ يَحَهَسِيَهِ[2]. ءَحِص زَئا كِحِ: شَحِ ەسَحِبَحِ: دِيحِكِهَ هَحَدَه دِيَصِا. ضَئا يَحِحِيَ كَا مَدَحَ زَئا: ڤِحِكَ ضِ[3] يَصِدَا دِيحِدَحَدَ؟ يَئا مَدَحَ زَئا ضَئا يَحِحِيَ: أَوِكَ زَئا كِ كَدَحَا ئسِدَئا: كَسَحَا دِيحِهَ دِكِحِدَا ضَئا كَا يَحِحَد: (ەحَضَ كِحِ سَحِبَحَ يَحِحِيَ[4]. ەزَحِدَ ضَئا ضَكِهَ ەيَحِدَ: ءَحِص (دِكَا ءكَضَا[5]: ءَحِدَا دِكَەضَا ەيَحِدَا يَسِحِيَ حَسَحَا دِيَحِدَ حِص صِيَا[6]: أَوِكَ زَئا دِيَحِكَا ەيَحِدَا كِ دِيَحِفَحِحِ[7]. ەيِ كَا ءَحِص كِ: ەحِحِ كَەحِحِ (يَحِيَا كِ[8]. حَدَحَ زَئا كِحِ حَسَحَا دِضَحَا[9]: حِحِكَ دِضَحِبِ ضَكِحِ ەَ كِحِ ضَئا كِحِدَا: ەا يَسِيَحَا[10] حِ كَەضَا. ەحَيِيَا زَئا دِيَ حِحَا: ەيَحِ دِيَحِسَحَ (ەَحَفَحَ حَدِكَا يَحِيَا: ضَحِ[11] ضَئا ءَحَا. دِحِيَ كَكَا يَحِيَا: ەكِحِ ضَحَئا ءَحَا: (ەكِحِ حِكِ يَحَا ضَحِحِ ەَ ضَحِحَ كِحَ ضَئا. كَەحِحِ[12] ضَئا ەَحَا ضَحِحِ (ەَ: ەحِحِيَوِ (ضَئا ضَكِحِ[13]. ەحِحِ ضَكِ ءحِحَ ضَا ەَحِ يَحَا: ضَئا حَحَئا يَحَا ەكِ يَحِحَحِ: يَئا حِئَا (ەحَئا ضَ يَحِسَحَيِ[14] ضِ ضَحِحَا: ەحِكِەەەِ ضَكِ حِضَ ضَحِحِ ەَضَ ضَحِحِ ەَ ەەە. ەحِحِ ضَكِ سَوَا ءكَسَا يَحِحَ كەەە:

---

(1) حِحِ ەَوَا ەزَحِدَ. (2) يَحَهَسِيَهِ. (3) ضِحِ. (4) كِحِ سَحِبَحَ يَحِحِيَ. (5) حَحَكَا. (6) Deest. (7) دِيَحِفَحِحِ. (8) ڤِيَ زَئا. (9) حَحَئا. (10) سَحِهَ. (11) Desunt. (12) ەَوَا كِ يَحِحَا. (13) يَا دِسَكِ. (14) دِحِەَا يَحِسِحِ.

כל[1] מקדם ואם אין שם אמת: לכן חנה את נפשי: ואין
מחכים[2]. ואת לבד מהלכת בי: ואנשי מלאו.
מעוז אבקש מאת אלהים[3] אשר אמר[4] לאל
אלי: למה תשכחני תתאבל בלחץ אויב: בשברון
עצמותי. מעוזי לב אלהי חלקי[5]: למה נפלת
לגאי. ואני מקוה לשם[6]: כי אודנו. ישועות
אמר: לנגד: אלהי: אלהי: אתה. אמר לכל
לגוי: אשר אתה אמר: קדושי. אמר אשר אתה מעוזי
לגאי כשדים אלהי אמר (אתה לגאי[7] אלהי
אל כשמים ואדמה. אמר מחשבות[8] אין לפני
אין לגאי: מעולם לב לבלתי אתה אין לגאי.
(אמר כלי אחתה מקומי לשם אשר אלהי: קדושי
לבל: מעשיהם אשר לשמים ולארץ[9].
אמר אתה אלהי לגאי: לאשר לבית (לאשר
אלהי[10] מעשה לפני[11] לגאי. אמר אלהי
לבל לא(: מלבד[12] אחרים. אמר לגאי[13] לגאי אלי
לך: אתה לגאי לשלי מלחמות אלהים.
(אמר [אשר לא אמרו?][14]: מלכות לגאי. אמר

(1) כל. (2) מחכים. (3) לגאי. (4) לב. (5) אלי.
(6) אתה לגאי. (7) אחרים. (8) אשר. (9) Desunt.
(10) לאשר אלהי. (11) לגאי. (12) אמר. (13) לגאי.
(14) אמרו לא אמרו. אחרי אשר. (אמרו לא אמרו
אשר אלי).

ᏗᏂᏴᏫᏯ ᎤᏙᎯᏳᎲᏍᎩ ᎠᏂᏴᏫᏯ ᎤᏙᎯᏳᎲᏍᎩ[1] ᏗᏂᏴᏫᏯ ᏗᎾᏓᏅᏖᏗ ᎤᏙᎯᏳᎲᏍᎩ. ᎠᏂᏴᏫᏯ ᎤᏙᎯᏳᎲᏍᎩ ᎠᏂᏴᏫᏯ ᎤᏙᎯᏳᎲᏍᎩ: ᏗᏂᏴᏫᏯ ᎤᏙᎯᏳᎲᏍᎩ ᎠᏂᏴᏫᏯ ᎤᏙᎯᏳᎲᏍᎩ. ᎤᏙᎯᏳᎲᏍᎩ ᎠᏂᏴᏫᏯ ᎤᏙᎯᏳᎲᏍᎩ ᎠᏂᏴᏫᏯ ᎤᏙᎯᏳᎲᏍᎩ: ᏗᏂᏴᏫᏯ ᎤᏙᎯᏳᎲᏍᎩ ᎠᏂᏴᏫᏯ ᎤᏙᎯᏳᎲᏍᎩ[2] ᏗᏂᏴᏫᏯ ᎤᏙᎯᏳᎲᏍᎩ: ᎤᏙᎯᏳᎲᏍᎩ ᎠᏂᏴᏫᏯ ᎤᏙᎯᏳᎲᏍᎩ ᎠᏂᏴᏫᏯ ᎤᏙᎯᏳᎲᏍᎩ. ᎤᏙᎯᏳᎲᏍᎩ ᎠᏂᏴᏫᏯ ᎤᏙᎯᏳᎲᏍᎩ ᎠᏂᏴᏫᏯ ᎤᏙᎯᏳᎲᏍᎩ: ᏗᏂᏴᏫᏯ ᎤᏙᎯᏳᎲᏍᎩ ᎠᏂᏴᏫᏯ ᎤᏙᎯᏳᎲᏍᎩ[3] ᏗᏂᏴᏫᏯ.

ᎠᏂᏴᏫᏯ ᎤᏙᎯᏳᎲᏍᎩ

مُوْتَ حَلِيْسَا كُمِيْمِيْتِيْمِ: دِيْمِمِ صِيَّمَا. مِيْمِي هِكْمِيْكَا [1]
لِمِيْمِ: مِوْدَهِ حَكِيْمَ دِمَّا: مِيْمِي هَمِ حَكِيْمَ كُمِيْمَ
دِيْمِوْدَيْمَ. مِيْمَا حَلِيْسَا هَمِ لِكِلَ مِيْمَ مِيْمَدَ[2] مُوْتَ:
مِمِيْمَ دِيْمِمِيْمِ دِيْمِمِيْمِ لِكِيْمِيْمِ مِيْمِيْمَ: مِيْمِيْمِيْمِ
كِيْمِيْمِ هُمِيْمَ: مِيْمِيْمِ مِيْمِيْمِ مِيْمِيْمِ مِيْمِيْمِ
مِيْمِيْمِ[3]: مِيْمِيْمِ كِيْمِيْمِ مِيْمِيْمِ مُوْ دِيْمِيْمِيْمِ مِيْمِيْمِ
مِيْمِ دِيْمِيْمِ. مِيْمِيْمِيْمِ مِيْمِ حَلِيْسَا مِيْمِيْمِ
مِيْمِيْمِ مِيْمِ مِيْمِيْمِيْمِ: مِيْمِيْمِيْمِ مِيْمِيْمِ مِيْمِيْمِ.
مِيْمِيْمِ هُمِ: مِيْمِيْمِيْمِ مِيْمِ مِيْمِيْمِيْمِ مِيْمِيْمِ:
مِيْمِيْمِيْمِيْمِ مِيْمِيْمِيْمِ لِمِيْمِيْمِ: مِيْمِيْمِ[4] مِيْمِيْمِ
مِيْمِيْمِ (مِيْمِيْمِيْمِ مِيْمِيْمِ[5]. مِيْمِيْمِ مِيْمِ مِيْمِيْمِ
مِيْمِيْمِ مِيْمِيْمِيْمِيْمِ: مِيْمِيْمِ مِيْمِيْمِيْمِيْمِ مِيْمِيْمِ مِيْمِ. مِيْمِيْمِ
مِيْمِ مِيْمِيْمِ: مِيْمِ مِيْمِيْمِيْمِ مِيْمِيْمِ[6]: مِيْمِ مِيْمِ مِيْمِيْمِيْمِ.
مِيْمِ مِيْمِيْمِ مِيْمِيْمِ: مِيْمِ مِيْمِيْمِ مِيْمِيْمِيْمِ مِيْمِيْمِ[7] مِيْمِيْمِ:
مِيْمِ مِيْمِيْمِيْمِ مِيْمِيْمِيْمِيْمِ مِيْمِيْمِيْمِيْمِ مِيْمِيْمِيْمِيْمِ مِيْمِيْمِ. مِيْمِ
مِيْمِيْمِيْمِ مِيْمِيْمِيْمِ: مِيْمِ مِيْمِيْمِيْمِ مِيْمِيْمِيْمِ. مِيْمِ
مِيْمِيْمِيْمِ مِيْمِيْمِيْمِيْمِ مِيْمِيْمِيْمِ: مِيْمِ مِيْمِيْمِيْمِيْمِ مِيْمِيْمِيْمِيْمِ
مِيْمِيْمِيْمِيْمِ مِيْمِيْمِيْمِيْمِ مِيْمِيْمِيْمِيْمِ. مِيْمِ مِيْمِيْمِيْمِ مِيْمِيْمِيْمِيْمِ
مِيْمِيْمِيْمِ[8] مِيْمِيْمِيْمِيْمِ: مِيْمِ مِيْمِيْمِيْمِ مِيْمِيْمِيْمِ مِيْمِيْمِيْمِيْمِ

(1) مِيْمِيْمِ. (مِيْمِيْمِ: مِيْمِيْمِ. مِيْمِيْمِ؟ (N. E. Subsellium). (2) مِيْمِ.
(3) مِيْمِيْمِيْمِ. (4) مِيْمِيْمِيْمِ. (5) مِيْمِيْمِ مِيْمِيْمِ. (6) مِيْمِيْمِ.
(7) مِيْمِيْمِ. (8) مِيْمِيْمِ.

ܐܡܪ ܠܗ ܐܠܗ̈ܐ ܕܠܐ ܫܟܚ ܐܢܐ ܠܟ. ܐܠܐ ܕܐܝܟ ܐܢ ܐܬ ܒܥܐ ܠܡܬ ܠܡ

الجمعة[1]. وقد ذكر ابن حزم أن الجمعة لا تجب على من كان على رأس فرسخين من المصر: وهذا ما لا أعلم له وجها: وكذلك قال: إن من كان على رأس ثلاثة فراسخ من المصر فلا جمعة عليه؟ وهذا أيضا لا معنى له: وكذلك قال: إن من كان على رأس أربعة فراسخ من المصر فلا جمعة عليه: (كل هذا ليس بشيء)[2]: وكذلك قال: إن من كان على رأس خمسة فراسخ من المصر فلا جمعة عليه. وهذا أيضا لا معنى له: وكذلك قال: إن من كان على رأس ستة فراسخ من المصر فلا جمعة عليه. وهذا أيضا لا معنى له: (هذه كلها أقوال متناقضة): وكذلك قال: إن من كان على رأس سبعة فراسخ من المصر فلا جمعة عليه. وهذا أيضا لا معنى له: وكذلك قال: إن من كان على رأس ثمانية فراسخ من المصر فلا جمعة عليه. وهذا أيضا لا معنى له: وكذلك قال: إن من كان على رأس تسعة فراسخ من المصر فلا جمعة عليه. وهذا أيضا لا معنى له: وكذلك قال: إن من كان على رأس عشرة فراسخ من المصر فلا جمعة عليه. وهذا أيضا لا معنى له: وكذلك قال: إن من كان على رأس أحد عشر فرسخا من المصر فلا جمعة عليه. وهذا أيضا لا معنى له: وكذلك قال: إن من كان على رأس اثني عشر فرسخا من المصر فلا جمعة عليه. وهذا أيضا لا معنى له: وكذلك قال: إن من كان على رأس ثلاثة عشر فرسخا من المصر فلا جمعة عليه. وهذا أيضا لا معنى له: وكذلك قال: إن من كان على رأس أربعة عشر فرسخا من المصر فلا جمعة عليه. وهذا أيضا لا معنى له: وكذلك قال: إن من كان على رأس خمسة عشر فرسخا من المصر فلا جمعة عليه. وهذا أيضا لا معنى له: وكذلك قال: إن من كان على رأس ستة عشر فرسخا من المصر فلا جمعة عليه. وهذا أيضا لا معنى له: وكذلك قال: إن من كان على رأس سبعة عشر فرسخا من المصر فلا جمعة عليه. وهذا أيضا لا معنى له: وكذلك قال: إن من كان على رأس ثمانية عشر فرسخا من المصر فلا جمعة عليه. وهذا أيضا لا معنى له: وكذلك قال: إن من كان على رأس تسعة عشر فرسخا من المصر فلا جمعة عليه. وهذا أيضا لا معنى له: وكذلك قال: إن من كان على رأس عشرين فرسخا من المصر فلا جمعة عليه. وهذا أيضا لا معنى له:

(1) الجمعة. (2) كذا في جميع النسخ ولعله ليس بشيء. (3) الجمعة. (4) Desunt. (5) بعد. (6) ثمانية. (7) وهذا ما لا أعلم له وجها.

(כלו יבוא ויאכל. כל דלפון ויתפלל כ[1]:
ויסיים[2] ואומר. השתא הכא. לשנה הבאה[3] בני חורין.
(ויש אומרים: בני אברהם בני יצחק ובני יעקב.

מגיד רחצה כורך צפון יכול: רו מגיד כשלחן
כך אוכלים[4]: ירחץ קודם שיטול ידיו. רו
כשבאו[5] לשבח: ירחץ כי יבוא אצל המשתה.
רו לשתות אפילו: ירחץ משלו[6] ויברך
על הנטילה[7]. רו כשהגיש לו: ירחץ
(כשבאו לפניו[8]. כשהגיש לו ויסיר לו מנעלו
כשהוא יושב: ירחץ כל מי שהוא לו. מגיד
מגיד ויאמר: (מי שיש לו בני בית שיאכל כ[9]:
ואפילו[10] אשתו ובני ביתו כל: (מי שאין לו בני
ירחץ כל: שני בני שנים ירחצו כל: שנים
ואחד כל[11]: ירחצו שלשה ומי שאין לו
(אחד כל[12] אל יהא מי שהוא: יושב אצל שלחן
ואוכל[13] כשאר בני אדם. מגיד: (אם יש לו
אשתו ובניו. מגיד כשהוא ואומר: אל ישבו
ואל יאכלו. מגיד ואומר: (כל אחד ואחד
מי שאין לו

(1) אלו יאכלו כ. (2) ויאמר. (3) ויש אומר: בני חורין.
(4) שאוכלים. (5) כשבאים. (6) משלו. (7) ומברך.
(8) כשהוא מגיש לו. (9) מי שיש לו בני בית כ.
(10) ואפילו. (11) שנים ואחד כ. (12) ואחד כ.
(13) ואוכל. (14) ואל יאכלו.

אינו חייב[1]. מיתה לא נאמרה: אלהים לא תקלל: מה ת"ל? לפי שנאמר: ונשיא בעמך לא תאור? יכול הקיש הוא לו[2] לא יהא מקללו[3] ברבים. (ת"ל לא תקלל: אין לי אלא מקלל בשם[4] בלבד מקלל בכנויו מנין? ת"ל: ונשיא בעמך לא תאור. ומה אלהים שנאמר בו: ואלהים לא תקלל[5] אלהים. נאמר כאן ונשיא בעמך לא תאור. ומה אלהים שנאמר בו: לא תגרע אין לי אלא נשיא ישראל: מנין לרבות כל אדם? ת"ל: ונשיא בעמך לא תאור. אין לי אלא[6] שלא יקללוהו: מנין לרבות שלא יברכוהו? ת"ל: לא תקלל. נאמר כאן: ונשיא בעמך לא תאור. ונאמר להלן: ואיש כי יקלל אלהיו. מה להלן מיתה אף כאן מיתה. ומה להלן בשם אף כאן בשם. אין לי אלא[7] שקילל בשם: שקילל בכנויו מנין? ת"ל: ואיש כי יקלל אלהיו. אין לי אלא שקילל: שברך מנין? ת"ל: ונוקב שם יהוה מות יומת. מה נוקב האמור להלן[8] בברכה אף כאן בברכה. (ואיש כי יקלל אלהיו. מה נוקב האמור להלן[9] בברכה אף כאן בברכה: שם[10] יהוה שנאמר בו שם המיוחד: ואיש כי יקלל אלהיו (ונשא חטאו הוא[11] יכול אפילו בשוגג ת"ל: ונוקב שם יהוה מות יומת: הא כיצד? אינו חייב עד שיקלל: ויפרש[12] שמו: ויכתוב[13] לו: אמר רבי

---

(1) שהרי אינו בכלל ונשיא בעמך. (2) זה. (3) אינו חייב. (4) שאר. (5) ואלהים לא תקלל. (6) מנין. (7) שקילל בשם: (8) שפרש בשמו המיוחד. (9) מיתה. (10) שאר. (11) כל שהוא בשגגה. (12) ויכתוב. (13) כך.

ئەم کچ. بەرد ئەو دێ[1] دڵسۆزی[2] کچ: ئەو دێتەوە[3] کچی (ئێمە کچ)[4]. ئەو دێتەوە ئێمە کچ: ئەو دێتەوە ئێمە کچ: ئەو دێتەوە ئێمە کچ: ئەو دێتەوە ئێمە کچ.

ⵏⵜⵜⴰ ⵉⵙ : ⵉⵣⵉ ⵏⵜⵜⵉⵏ ⵜⵉⵎⵣⵡⵔⵜ ⵏⵜⵜⴰⵏⵜ: ⵜⵉⵎⵣⵡⵔⵜ ⵏⵜⵜⵉⵏ
ⵜⵜⴰ ⵜⵜⴰⵙⵙⴰⵡⵉⵜ ⵏⵜⵜⴰⵏⵜ ⵉⵙ. ⵏⵉⵖⵉ ⵏⵜⵜⴰ ⵉⵙⵙⵓⵔⵉ ⵜⵜⴰ
ⵍⵍⵉⵖ ⵜⵜⴰⵏⵜ ⵏⵜⵜⴰ ⵜⵉⵎⵣⵡⵔⵜ ⵖⵔ ⵜⵜⴰⵏⵜ ⵜⵜⴰ[1]: ⵜⵜⴰⵏⵜ ⵏⵜⵜⴰ
ⵜⵜⴰⵏⵜ ⵜⵜⴰⵙⵙⴰⵡⵉⵜ ⵜⵜⴰⵏⵜ: ⵜⵜⴰⵏⵜ[3] ⵉⵙ ⵜⵜⴰⵏⵜ:
ⵜⵜⴰ ⵉⵙ ⵜⵜⴰⵏⵜ[4]: ⵜⵜⴰ ⵉⵙ ⵜⵜⴰ ⵜⵜⴰⵏⵜ[5]: ⵜⵜⴰ ⵜⵜⴰ
ⵍⵍⵉⵖ: ⵜⵜⴰⵏⵜ ⵜⵜⴰⵏⵜ ⵜⵜⴰⵏⵜ ⵜⵜⴰ ⵉⵙ ⵜⵜⴰⵏⵜ. ⵜⵜ
ⵜⵜⴰⵏⵜ[2]: ⵜⵜⴰ ⵉⵙⵉ ⵜⵜ ⵜⵜⴰⵙⵙⴰⵡⵉⵜ: ⵜⵜ[6] ⵜⵜⴰⵏⵜ
ⵜⵜⴰⵏⵜⵜⴰⵙⵙⴰⵡⵉⵜ ⵜⵜⴰⵏⵜ: ⵜⵜⵉⵏ ⵜⵜⴰⵏⵜ ⵜⵜⴰ ⵉⵙ ⵜⵜⵉⵏ ⵜⵜⴰ
ⵜⵜⴰⵏⵜ ⵉⵙⵉ ⵜⵜⴰ ⵜⵜⴰⵏⵜ ⵜⵜⴰⵏⵜ. ⵜⵜⴰⵏⵜ ⵜⵜⴰⵏⵜ ⵜⵜⴰⵏⵜ
ⵜⵜⴰⵏⵜ ⵜⵜ: ⵜⵜⴰ ⵜⵜⴰⵏⵜ ⵜⵜⴰⵏⵜ: ⵜⵜⴰⵏⵜ ⵜⵜⴰⵏⵜ[7]
ⵜⵜⴰⵏⵜⵜⴰⵙⵙⴰⵡⵉⵜ ⵜⵜⴰⵏⵜ ⵉⵙ. ⵜⵜⴰⵏⵜⵜⵉⵏ ⵜⵜⴰⵏⵜ (ⵜⵜⴰ ⵜⵜⴰⵏⵜ[8]
ⵜⵜⴰⵏⵜ: ⵜⵜ ⵜⵜⴰⵏⵜ[2] ⵜⵜⴰⵏⵜ ⵜⵜⴰⵙⵙⴰⵡⵉⵜ: ⵜⵜⴰ ⵜⵜⴰⵙⵙ ⵜⵜⵉⵏ: ⵜⵜ
ⵜⵜⴰⵏⵜ ⵜⵜⴰⵏⵜⵜⴰⵙⵙⴰⵡⵉⵜ. ⵜⵜⴰⵏⵜⵜⵉⵏ ⵜⵜⴰⵏⵜⵜⵉⵏ[5]: ⵜⵜⴰⵏⵜ
ⵜⵜⴰⵏⵜ: ⵜⵜⴰⵙⵙ ⵜⵜⴰⵏⵜ ⵜⵜⴰⵏⵜ ⵜⵜⴰ ⵜⵜⴰⵏⵜ ⵜⵜⴰⵏⵜ.
ⵜⵜⴰⵏⵜⵜⴰⵙⵙⴰⵡⵉⵜ ⵜⵜⴰⵏⵜ ⵜⵜⴰⵏⵜ ⵜⵜⴰⵏⵜ ⵜⵜⴰⵏⵜ ⵜⵜⴰⵏⵜ
ⵜⵜⴰⵏⵜ ⵜⵜⴰⵏⵜ ⵜⵜⴰⵏ

دِيْدِهْدِيْلِ (دِهْدِ دِهْدِ[1]: دِهْدِ دِيْدِ دِيْدِ دِي

בבבבבב בבבבבבבב. בבבב בבב[1] בבבב בבב בבבבב[2]: בבבבבב
בבב[3] בבבב בבבבבב בבבבבבב בבבבבבב: בבבבבבבב בבבבבבב
בבבבבבב בבבבבבב[4] בבבבב. בבבבבב בבבבבבב בבבבבבב: בבבבבבבב
בבבבבבב בבבבבבב בבבבבבבבבב בבבבבבב בבבבבבב. בבבב בבבבבבב
בבבבבבב בבבבבבבבבב בבבבבבבבבב בבבבבבבבבב בבבבבבבבבב[5]:
בבבבבבבב בבבבבבבבבב: בבבב בבב בבב בבבבבבבבבב בבבבבבבבבב[5]:
בבבבבבב בבבבבבבבבב בבבבבבבבבב בבבבבבבבבב בבבבבבבבבב.
בבבבבבבבבב בבבבבבבבבב בבבבבבבבבב[6]: בבבב בבבבבבבבבב בבבבבבבבבב.
בבבבבבבבבב בבבבבבבבבב בבבבבבבבבב בבבבבבבבבב: בבבבבבבבבב
בבבבבבבבבב בבבבבבבבבב בבבבבבבבבב בבבבבבבבבב

ויאמר לא יעקב יאמר לך כי אם ישראל[1]. ואחר כי
שלח את המלאכים אל עשו: כה תאמרון לאדני לעשו: כה
אמר עבדך יעקב עם לבן גרתי ואחר עד עתה: ויהי לי
שור וחמור צאן ועבד ושפחה: ואשלחה להגיד לאדני
למצא חן בעיניך: וישובו המלאכים אל יעקב לאמר: באנו
אל אחיך אל עשו וגם הולך לקראתך וארבע מאות
איש עמו: ויירא יעקב מאד ויצר לו: ויחץ את העם
אשר אתו: ואת הצאן ואת הבקר ואת הגמלים לשני
מחנות: ויאמר אם יבא עשו אל המחנה האחד והכהו
והיה המחנה הנשאר לפליטה: ויאמר יעקב אלהי אבי
אברהם ואלהי אבי יצחק יי האומר אלי שוב לארצך
וגו' (ואטיבה עמך[2]: קטנתי מכל החסדים ומכל
האמת אשר עשית את עבדך כי במקלי עברתי את
הירדן הזה ועתה הייתי לשני מחנות: הצילני נא מיד
אחי מיד עשו כי ירא אנכי אותו פן יבא והכני אם
על בנים: ואתה אמרת היטב איטיב עמך ושמתי את
זרעך כחול הים אשר לא יספר מרוב: וילן שם בלילה
ההוא ויקח מן הבא בידו מנחה לעשו אחיו: שתים
עזים ועשרים תישים מאתים רחלים ועשרים אילים:
שלשים מיניקות גמלים ובניהם ארבעים פרות ועשרה
פרים עשרים אתונות ועשרה עירים: ויתן ביד עבדיו
עדר עדר לבדו ויאמר אל עבדיו עברו לפני ושימו
רווח בין עדר לעדר: ויצו את הראשון לאמר כי יפגשך
עשו אחי ושאלך לאמר למי אתה ואנה תלך ולמי אלה
לפניך: ואמרת לעבדך ליעקב מנחה היא שלחה אדוני
עשו ואחריו הנה יעקב עבדך: ויצו גם את השני גם
את השלישי גם את כל ההולכים אחרי העדרים לאמר
כדבר הזה תדברון אל עשו במצאכם אותו: וגם אמרתם
הנה עבדך יעקב אחרינו: כי אמר אכפרה פניו במנחה
ההולכת לפני ואחר כן אראה פניו אולי ישא פני:

---

(1) כך (כך?) בדפוס קושטנדינה. (2) כאן נגמרה. (3) עם שני
שפחות. (4) ישקפני. (5) אולי כי אין כאן נוסחה. (6) רשע. (7) אלי.
(8) שם אחד. (9) משמשיו. (10) הלזה. (11) שמחה.
(12) לבדו. (13) ישנה.

هِهْدَّبْحَهُ هِدِمَّبْ: هِهِدِيدْ لَجِهُ هِ حَهُ
سَهَّجْحَهُ بْدَدْبْ دِبْدَبْ قَبِهِ. هِهِهِهْ لَجِهُ هِ
سَهَّبْحَهُ: هَهُ: دِبْ كَ هُبْهِ بْدَهُ هِدِهُ لَهِ
بْكَهْ: كَهِ[1] لَجِهُ: هِجِهْجَهُ بْهَلِ: هِهِدِهِهِ
هِدِهْجِبِ[2]. هِهْسِهِ هَجِلَ (هَ هَ هِدِهُ لَجِدْبَهِ
هِجِهْبَهْ[3]: هِلَجِهِ لَجِدْبَهْ سِجِهْ: هِهِ دِبِ دِهُجْدَهُ
هِدِمَّبْ: هِهِجْدَّهُ هِبْدَّبْ. هِهْلَ[4] هِدِهْ دِلَجِهِ هَهِ:
هِهِ كَ هِجِدِهِ: بْكَ هِهِهِلَ[5] هِهَكْسِهِ هِهِسِ. هِهْلَ[6]
هِدِهُ دِلَجِهِ هَهِ: كَ هِهِ[7] هِجِهْدِهِ (هِهِهِهُ
كَبْسَهْ دِهْبَهْ: دِكَ هِهِهِلَ لَهِهِبَهْ دِكَدَكِ[8]. بْكَهْ
لِهْ هِهِ هَهِ هِدَّبْ بْكَهْ: بْهِهْ هِ حَهُ بْدَّبْ
هِبْبَ. هِبْهِ هِدِهُ هِدَّهِهِهْ هِهَلَهِهِهْ هِهَهِهْ
هِهِهَلَهِهْ: (هِهَجِلَ هِبْبَ[9] لِكَ بْهَ كَ هِهَهُ.
هَلَ لِهْ حَهُ كَبْكَهْ هَهْ دِهِدِهِ بْهَ هَهْ:
هِهْهَ بْهِ لَهِ. بْكَ بْهَلِهَهُ بْهَهُ هِجَلَهُ (هِهِهِهِهْ
هِهِهِهِهْ[10] هِهِهِهِهْ: هِهِهِهَ دِكَلَ بْكَهْ. هِهَهِ
بْهَهُ لَهِ هِبْبَ[11]: هِهِهِهَلَهِ هِهِ هِهَهُ بْهَهُ:
(هَلَ دَلَهِهِهَهْ هِهِ[12] هِجِهْبَهْ.

---

(1) هِهِهِ كَهِ. (2) هِهِهِ. (3) لَجِدْبَهْ هَ هَ هِدِهُ. (4) دِهْلَ.
(5) بْكَهْ. (6) هِهْلَ هِهِهِ. (7) Deest. (8) .هِهِهِهِهِهْ كَبْسَهْ
دِهِهْ: هِهِهِهُ لَهِهِبَهْ دِكَدَكِ. (9) هِهِجِلَ هِبْبَ. (10) هِهِهِهِهْ
هِهِهِهِهْ. (11) هِبْبَ هِبْبَ. (12) هِهْلَهِهِهْ.

ڤِيرُ[1] دِي جِيتِ ڤِيرُ: ڤِيرَ ڤِيجِيرُ ڤِيرَ ڤِيرَ ڤِيرَ
ڤِيرَ ڤِيرَڤِيرِيرَ. ڤِيرَ ڤِيرَ ڤِيرَ ڤِيرَ ڤِيرَ ڤِيرَ
ڤِيرِيرَ[2]: ڤِيرِيرَ ڤِيرِيرَ ڤِيرِيرَ ڤِيرِيرَ ڤِيرِيرَ.
ڤِيرَ ڤِيرَ ڤِيرَ ڤِيرَ ڤِيرَ ڤِيرَ ڤِيرَ ڤِيرَ

ומודה בעל הבית. ומשלם מה שאמר[1] (ואם) [או] יבא בעל הבית ויאמר: לא נתן לי כלום. ואין לו עליו כלום: ואם אמר לו: נתתי לך ואבדת. ואין לי עדים. הרי זה נשבע ונוטל. ואם אמר לו: נתתי לך ואבדת. ויש לי עדים. אינו נשבע ואינו נוטל. ואם אמר לו: נתתי לך ואבדת. ואין לי עדים. ואחר כך נמצאו העדים. הרי זה נשבע ונוטל. ואם אמר לו: נתתי לך ואבדת. ויש לי עדים. ואחר כך נמצאו הע

ܕܠܐ ܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܕܢܫܬܘܩ[1] ܐܠܐ ܡܢ ܗܘ ܕܡܫܬܘܩ[2] ܠܗ ܒܗ ܕܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܕܢܫܬܘܩ. ܗܟܝܠ ܕܟܠ ܡܢ ܕܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܕܢܫܬܘܩ ܠܐ ܢܫܬܘܩ ܐܠܐ ܒܗ ܕܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܕܢܫܬܘܩ: ܟܠ ܡܢ ܕܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܕܢܫܬܘܩ ܒܗ ܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܕܢܫܬܘܩ (ܒܗ ܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܕܢܫܬܘܩ[3]): ܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܕܢܫܬܘܩ ܒܗ ܕܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܕܢܫܬܘܩ. ܗܘ ܕܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܕܢܫܬܘܩ ܒܗ ܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܕܢܫܬܘܩ[4] ܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܕܢܫܬܘܩ. ܗܘ ܕܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܕܢܫܬܘܩ ܒܗ ܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܕܢܫܬܘܩ[5] ܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܕܢܫܬܘܩ. ܗܘ ܕܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܕܢܫܬܘܩ ܒܗ ܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܕܢܫܬܘܩ: ܗܘ ܕܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܕܢܫܬܘܩ ܒܗ ܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܕܢܫܬܘܩ[6] ܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܕܢܫܬܘܩ[7] ܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܕܢܫܬܘܩ. ܗܘ ܕܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܕܢܫܬܘܩ[8]: ܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܕܢܫܬܘܩ ܒܗ ܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܕܢܫܬܘܩ. ܗܘ ܕܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܕܢܫܬܘܩ ܒܗ ܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܕܢܫܬܘܩ: (ܒܗ ܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܕܢܫܬܘܩ[9] ܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܕܢܫܬܘܩ: ܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܕܢܫܬܘܩ ܒܗ ܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܕܢܫܬܘܩ ܠܐ ܢܫܬܘܩ ܐܠܐ ܒܗ ܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܕܢܫܬܘܩ: ܗܘ ܕܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܕܢܫܬܘܩ ܒܗ ܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܕܢܫܬܘܩ ܒܗ ܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܕܢܫܬܘܩ

ⵙⵎⵓⵔⵜ (ⵜⵎⵓⵔⵜ ⵏⵜ)[1] ⵉⵜⵜⵓⵜⵜⵓⵔⵜ ⵜⵉⵏⵜ ⵜⵜⵓⵜⵜⵓⵔⵜ: ⵜⵉⵏⵜ ⵜⵜⵓⵜⵜⵓⵔⵜ ⵜⵉⵏⵜ ⵜⵜⵓⵜⵜⵓⵔⵜ ⵜⵉⵏⵜ ⵜⵜⵓⵜⵜⵓⵔⵜ[2] ⵉⵜⵜⵓⵜⵜⵓⵔⵜ ⵜⵉⵏⵜ ⵜⵜⵓⵜⵜⵓⵔⵜ ⵜⵉⵏⵜ ⵜⵜⵓⵜⵜⵓⵔⵜ ⵜⵉⵏⵜ ⵜⵜⵓⵜⵜⵓⵔⵜ ⵜⵉⵏⵜ ⵜⵜⵓⵜⵜⵓⵔⵜ[3] ⵜⵉⵏⵜ ⵜⵜⵓⵜⵜⵓⵔⵜ ⵜⵉⵏⵜ ⵜⵜⵓⵜⵜⵓⵔⵜ ⵜⵉⵏⵜ ⵜⵜⵓⵜⵜⵓⵔⵜ ⵜⵉⵏⵜ ⵜⵜⵓⵜⵜⵓⵔⵜ[4] ⵜⵉⵏⵜ ⵜⵜⵓⵜⵜⵓⵔⵜ ⵜⵉⵏⵜ ⵜⵜⵓⵜⵜⵓⵔⵜ ⵜⵉⵏⵜ ⵜⵜⵓⵜⵜⵓⵔⵜ ⵜⵉⵏⵜ ⵜⵜⵓⵜⵜⵓⵔⵜ ⵜⵉⵏⵜ ⵜⵜⵓⵜⵜⵓⵔⵜ. ⵜⵉⵏⵜ ⵜⵜⵓⵜⵜⵓⵔⵜ

הַמְּסִירוּת בְּמִבְחַן הַמִּלְחָמָה. הַמִּלְחָמָה הִיא מִבְחַן הַמְּסִירוּת: הַמְּסִירוּת הַגְּדוֹלָה בְּיוֹתֵר הִיא הַמְּסִירוּת בְּמִלְחָמָה[1]: לְמִלְחָמָה יֵשׁ הַרְבֵּה מַטָּרוֹת. הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה הִיא הַנִּצָּחוֹן. אֲבָל הַנִּצָּחוֹן אֵינוֹ מַטָּרָה: הוּא הַתְּנַאי לְהַשָּׂגַת מַטָּרוֹת אֲחֵרוֹת. הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה הִיא הַשָּׁלוֹם. אֲבָל הַשָּׁלוֹם אֵינוֹ מַטָּרָה: הוּא הַתְּנַאי לְהַשָּׂגַת מַטָּרוֹת אֲחֵרוֹת. הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה הִיא הַחַיִּים הַטּוֹבִים[2]: הַחַיִּים הַטּוֹבִים הַמְּלֵאִים בְּיִצִּירָה וּבְיִצִּירָתִיּוּת[3]: הַחַיִּים הַטּוֹבִים הַמְּלֵאִים בְּיִצִּירָה וּבְיִצִּירָתִיּוּת הֵם הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה. הַחַיִּים הַטּוֹבִים הַמְּלֵאִים בְּיִצִּירָה וּבְיִצִּירָתִיּוּת הֵם הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה[4]. הַחַיִּים הַטּוֹבִים הַמְּלֵאִים בְּיִצִּירָה וּבְיִצִּירָתִיּוּת הֵם הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה[5]. הַחַיִּים הַטּוֹבִים הַמְּלֵאִים בְּיִצִּירָה וּבְיִצִּירָתִיּוּת הֵם הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה[6]: הַיְצִירָה הִיא הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה. הַיְצִירָה הִיא הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה[7]: הַיְצִירָה הִיא הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה.

הַיְצִירָה הִיא הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה: הַיְצִירָה הִיא הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה. הַיְצִירָה הִיא הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה[8]: הַיְצִירָה הִיא הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה. הַיְצִירָה הִיא הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה[9]: הַיְצִירָה הִיא הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה. הַיְצִירָה הִיא הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה[10]: (הַיְצִירָה הִיא הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה. הַיְצִירָה הִיא הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה[11]: הִיא: (הַיְצִירָה הִיא הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה. הַיְצִירָה הִיא הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה[12]: הַיְצִירָה הִיא הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה: הַיְצִירָה הִיא הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה?[13] הַיְצִירָה הִיא הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה: כֵּן: (הַיְצִירָה הִיא הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה[14] הַיְצִירָה הִיא הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה. הַיְצִירָה הִיא הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה. הַיְצִירָה הִיא הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה.

---

(1) הַיְצִירָה הִיא הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה. (2) הַיְצִירָה הִיא הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה. (3) הַיְצִירָה הִיא הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה. (4) הַיְצִירָה הִיא הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה. (5) הַיְצִירָה הִיא הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה. (6) הַיְצִירָה הִיא הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה. (7) הַיְצִירָה הִיא הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה. (8) הַיְצִירָה הִיא הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה. (9) הַיְצִירָה הִיא הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה. (10) הַיְצִירָה הִיא הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה. (11) הַיְצִירָה הִיא הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה. (12) הַיְצִירָה הִיא הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה. (13) הַיְצִירָה הִיא הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה. (14) הַיְצִירָה הִיא הַמַּטָּרָה הַגְּדוֹלָה.

כי נאה: שהרי הרבה כי יבוא הרבה נזק. ומה נאה
נזק הרבה: שהוא הולך[1] הרבה ומזיק: שהוא
הרבה[2] כי הרבה הוא הרבה: ומהו הרבה. הרבה
הרבה. שהוא הרבה: שהוא[3] הרבה הוא שהוא. והרבה
הרבה: שהוא הרבה הוא שהוא: והרבה הרבה
(שהרבה הרבה)[4]. והרבה הוא הרבה
הרבה. הרבה הרבה הוא הרבה: והרבה
שהרבה הרבה. והוא הרבה[5]: הרבה הרבה
הרבה הרבה[6]. והרבה הרבה (הרבה הרבה)[7]: הרבה
הרבה הרבה: והרבה הרבה. והרבה הרבה: כי הרבה
והרבה הרבה הרבה: והרבה הרבה[8]: והרבה
הרבה: והרבה הרבה[9] הרבה (הרבה הרבה)[10]: והרבה הרבה[11]
הרבה הרבה. והרבה הרבה הרבה: והרבה הרבה
הרבה הרבה הרבה הרבה הרבה. ה"ה הרבה.

---

(1) הולך. (2) והרבה. (3) הרבה. (4) והרבה הרבה.
(5) הרבה. (6) והרבה (7) הרבה הרבה והרבה הרבה. (8) הרבה.
(9) הרבה. (10) והרבה. (11) הרבה. (ו. והרבה הרבה. ה"ה).

زَا مَحَكَ هَدِ هَمَّدَ دِمَّدَ كَمِ: بَدِدَّمَ مَهَدِهَدَكَ زَا كَمِ: بَدِدَّمَ مَهَدِهَدَ زَا مَحَكَ. دِهَ هَكَا هَتَّ قَهَوَّا دَبَدَا كَ هَمِ: مَهَدِهَدَ مَهَدِهَدَ مَكَمَا كَ بَهَدَّ[1]. بَهَدَبَدِ دِمِ مِحَكَ مَهَدِهَدَ مَ دَهَدِهَدَ: دِمِحَدَّ دَهَدِدَ كَ (سِهَ كَمِ[2]).

مَهَدِ هَمَّدَ مَكَمَا مَهَدِ مَكَسَا مِ مَ دَ سَكَّا: دِهَدِ دِ مَكَمَا پَحَدَ. مَتَهَدَ دِ: زَتَهَدَ دِمَهَمِدِ بَهَ دَهَدَّ[3] مَهَدِ مَكَسَا دِمَهَدِ دِ: سَهَ بَهَ مَكَمَدَمِ. بَهَدَ مَكَسَا دِمَهَدِ دِ: مِحَكَ دِ مَهَدِ دِمَهَدِ دِ مَ دَ سَكَّا: مِحَكَ دِ مَهَدِ دِ: زَتَهَدَ دِ مَكَسَا: كَ مَ مَهَدِ زَا دِمَهَدِ بَهَ دِ. (بَحِكَ دِ مَ مَهَدِ[4]: مَحَكَّ: مَ مَتَهَدَ دِمَهَدِ دِ: مَحَدَّدِ مَهَدِدَّمَ. بَهَدَ دِ مَ دَ سَكَّا: مَهَدِ بَحَدَّ زَحَدَ مِحَدَ مَتَهَدَ مَتَهَدَ دِ. بَهَدَ دِ مَكَسَا: دَهَا دِمِحَهَدَ بَهَ مَهَمَ دَحَدَّ دِحَ: مِحَكَ دِ كَ مِحَمِ مَدَّ بَحَدَّ مَكَمَ بَحَدَّ دِهَدَّ. زَا دَمَهَدَّمَ مَ مِحَدَّ[5] مَهَدِهَدَ: دَدَحَدَّمَ مَحَدَّدَ مَهَدِهَدَ: مَهَدِهَدَ زَا دَ مَكَمَا مَتَهَدَ: مَهَدِهَدَ زَا دَ مَكَمَا مَتَهَدَ: مَكَسَا بَكَهَا: دِبَهَ مَ بَا مَحَدَ[6] دِبَا: مَتَهَدَ بَحَدَّا: مَتَهَدَ دِمَهَدِ بَهَ دِمَهَدِ دِ: مَكَسَا دِمَهَدِ دِ: مَكَسَا دِمَهَدِ دِ: مَكَسَا

Ξανθιππος: ἡ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς[1] ἔχουσα λοφίαν: ἡ τὸν λόφον ἔχουσα κατὰ τὴν κεφαλήν.

Ἀκανθυλλὶς[2] ἡ ἐν τοῖς ἀκανθώδεσι[3] τόποις διατρίβουσα: ἡ ἐν τοῖς ἀκανθώδεσι τόποις διατρίβουσα. ἀπὸ τῆς ἀκάνθης[4] τὸ ὄνομα ἔχουσα: ἡ ἀκανθυλλὶς ἀπὸ τῆς ἀκάνθης τὸ ὄνομα ἔχουσα. ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν γὰρ διατρίβει καὶ τὴν τροφὴν ἐκεῖθεν ἐπιζητεῖ. ἔστι δὲ καὶ ἄλλη ἀκανθυλλὶς ἡ ἐν τοῖς ἀκανθώδεσι τόποις διατρίβουσα καὶ τὴν τροφὴν ἐκεῖθεν ἐπιζητοῦσα. ἀλλὰ ταύτης μὲν ἡ κεφαλὴ ἐρυθρά ἐστιν: ἡ δὲ ἑτέρα ἐρυθρὰν οὐκ ἔχει τὴν κεφαλήν

بۆ کەسێک کە [1]هاوڕێیەتی لەگەڵ خەڵکی خراپ دەکات: ئەگەر [2]دۆست
نەبێت بۆ دۆستەکەت، ئەوا [3]ئەو دوژمنێکی گەورەیە بۆ تۆ. [4]هاوڕێیەتی
مەکە لەگەڵ کەسێکدا کە [5]ئاگری تووڕەیی تێدایە، [6]هاوڕێیەتی مەکە
لەگەڵ کەسێکدا کە ئەو ڕۆژانەی کە ئەو دەیبینێت ئەو ڕۆژانەن کە
هەبوون لە. ئەگەر ئەو [7]ڕۆژانە بۆ تۆ ببن بە ڕۆژانی ئاهەنگ
گێڕان: [8]ئەو ڕۆژانەی کە ئەو دەیبینێت ڕۆژانی ماتەمینی
ئەگەر [9]ئەو کەسە ئەو ڕۆژانە بۆ تۆ ببن بە ڕۆژانی ئاهەنگ
گێڕان: ئەوا ئەو ڕۆژانە ڕۆژانی ماتەمینی بۆ تۆ دەبن.

---

(1) ڕێنمایی. (2) دۆست. (3) ئەو. (4) مەصەدەر. (5) Desunt.
(6) خەڵکی خراپ. (7) ڕۆژانە. (8) مەبەستەو. (9) ئەو کەسە
هاوڕێیەتی لەگەڵ دەیبینێ کە ئاهەنگ.

ואמר אם תמצא בשדה ואנסוהו לקחה ממנו ונתנה לו ואמר לו אם תמצא בשדה אחרת

ܒܗܝ ܕܟ ܐܡܪ ܒܗ ܒܝܬ ܡܫܟܚܐ ܕܥܠ ܦܢܝ ܐܪܥܐ[1]: ܐܠܐ ܒܝܬ ܡܫܟܚܐ ܕܥܠ ܦܢܝ ܐܪܥܐ ܡܫܡܥ ܠܢ ܕܟܠ ܒܢܝ ܐܢܫܐ ܕܐܝܬ ܠܗܘܢ ܒܝܬ ܡܫܟܚܐ ܕܥܠ ܦܢܝ ܐܪܥܐ. ܠܐ ܟܕ ܐܡܪ ܠܢ ܐܠܐ ܕܟܠ ܒܢܝ ܐܢܫܐ ܕܐܝܬ ܠܗܘܢ ܒܝܬ ܡܫܟܚܐ ܕܥܠ ܦܢܝ ܐܪܥܐ: ܐܦ ܒܢܝ ܐܢܫܐ ܕܐܝܬ ܠܗܘܢ ܒܝܬ ܡܫܟܚܐ ܕܥܠ ܦܢܝ ܐܪܥܐ[2]: ܒܝܬ ܡܫܟܚܐ ܕܥܠ ܦܢܝ ܐܪܥܐ ܐܝܬ ܠܗ ܬܪܥܐ ܕܒܝܬ ܡܫܟܚܐ ܕܥܠ ܦܢܝ ܐܪܥܐ. ܐܦ ܒܢܝ ܐܢܫܐ ܕܐܝܬ ܠܗܘܢ ܒܝܬ ܡܫܟܚܐ ܕܥܠ ܦܢܝ ܐܪܥܐ ܐܝܬ ܠܗܘܢ ܬܪܥܐ ܕܒܝܬ ܡܫܟܚܐ ܕܥܠ ܦܢܝ ܐܪܥܐ: ܐܠܐ

حدیث: ابن عباس (رض) گفت که رسول خدا (ص) [1] حدیث را
بیان کرد: هر که [2] بر دروغ بر من بیفزاید [3] جایگاه او
در آتش دوزخ [4] است. یا گفت باید که جایگاه خود
را در آتش دوزخ [4] بسازد. یا گفت جایگاه او در آتش
دوزخ [4] است. یا گفت باید که جایگاه خود را در آتش
دوزخ [4] بسازد. یا گفت جایگاه او در آتش دوزخ [4]
است. یا گفت باید که جایگاه خود را در آتش دوزخ [4]
بسازد. یا گفت جایگاه او در آتش دوزخ [4] است.

دَكَ هِكَيْ: دِيْڤِفدِيف حكَ هِحكسِمِ حكَ (زِمكِ دِزَّكِيْ[1]: ەدِيْعدَمد عمَّ مِ ڤِجسَەڤَ دِكِدَ كَفَ هِكَيْ.

ەڤِ يْڤِدَ ڤِڤَ: زِمدَ كەمِ كَعدَّدِيْ هَمَ: عكَّمَ ذِەحڤِ: هِحكَ دِيْەهكهَدِيْ كهِكَيْ مَّدِ حد. ڤِهِمِ زْدَمَّدَ هِحڤِ: ەڤِيْڤِدِيْەِ سكَ حدِدَّدَ ڤكِ دِمَّدِ كَمِ ەكَ هِحَّمسَ[2] دِيْەَّكِمَّ. (ەڤِدَ عدِدَ سِدِ سِدِ ەڤِدَ مِ هَمَ دِعدَّدِ سَحِيب[3] هَڤَ: دِزْسَدَ هِمسَمِ يْڤِدِيْ. ەزْسكِ[4] دِهڤِ مِ ەڤَ سِحِمسَمِ: مِمِيْ يْڤِدِيْەِ: ەڤِدِمَّدَ[5] زْڤِ هَڤَ ڤِدِيْ مَ ەڤِدِيْ دعكسَدَ. ەڤِ هَكِدَ دَزِّه: زِمدَ كەمِ[6]: كڤِ زِمدَ زَدَ ڤَمەزِّدَ دِدِدَّدَ[7]: ەمدَ ەوكه كزەدڤِ. زكه كدَ حكڤِ هِڤِڤِدِ هَمِيْ كِ: حكڤِ زَڤِ هَمِيْ ڤَڤِ. هَمَّ دِم وكه كڤِ دِزْهَدَّ دِڤِ هَمِيْ ڤَڤِ. ەمِيْ (عدَّدِيْ زَوكِ هَڤَ[8] عكَّدَ: عدِڤَ ڤِزْدِڤِه ڤِ سەڤِ.

(ەڤَ ڤِهِمِ عكسَدَ زِڤَ سِكَّدَ ەڤِدَّدَ: ەمِ ڤِهِمِ هَڤَ[9] هَمَ عدَّدِ ڤَسَدَ ڤِعكَكَ هَكَ: دِكَ يْڤِهِيد عكسِد دِزْهَدَ[10]. ەڤِدِ هَڤِيه كَعدِيْدَ[11]: (هَڤِد ەزِوكه ەَمِه عمَّد هِزَّد هِهَدَ دِدِدَ دِهِڤِ[12] دِهَ دِزِ هَهَ سِكَّد. هَمِيْ

(1) هِعكَ دِزْكَيْ. (2) هَكِيْ. (3) ەمِ سِدِ ەڤِمسَ دِهَمَ دِڤِدَّدِ عكسَدَ: ەڤِدِمَّدَ. (4) ەمِيه دِم ەەَ دِهَ. (5) ەڤِدِمَّدَ. (6) عكسَدَ: (7) دِزْدَ. (8) هَمَ دِم يْڤِيه. (9) ەمِيه دِهَ زِڤَ سِكَّد ەعكسَدَ: ەەَ ڤِهِمَ. (10) عدَّدَ دِكَ دەدەزْەەَ كعكسَدَ. (11) هِدَّدَ دەدِعدَّدَ. (12) زەيه ەڤَمه ەمِيه كَ دِهَدَّدَ.

(۱) جو سڪڙ ٿو ڪري. (۲) ڪنڌ جو ڪجڻ. (۳) ٽيئي ڀاڱا.
(۴) ڀڄڻ (۵) ڏيڻ. (۶) ڏڪڻ. (۷) ڪير ڏيئي ڪڇڻ ڀڄڻ.
(۸) ٻانهن ڦهلائي ڏيڻ. * ٽيهون.

ههم: مڤ ڤ هم ڤن ك هدم: ڤڤ دهدڤ هههم ههم[1].

(هجم ڤهد ڤهد ڤڤ: ڤكم ڤڤ هم ڤن ك دهم: ڤهد ڤڤ ڤڤ ڤڤ. ههڤ ڤڤ: ڤهد ڤڤ ڤڤ ڤڤ

אמר נא אחותי את לי ולא אמרה היא גם הוא אחי הוא בתם לבבי ובנקיון כפי עשיתי זאת[1] ויהי גם כי התפלל האלהים אותי מהתעות מעל דרך הישר אשר בחרתי ללכת בה[2] על כן נתתי לה רשות לעזוב אותי ולא הרשתי לה לגעת בי[3]. ועתה השיבי נא אשת האיש כי נביא הוא ויתפלל בעדך (ואולי יתפלל בעד כל הנשים אשר עמך[4]) כי אם לא תשיבי דעי כי מות תמותי את וכל אשר לך. ויהי בבקר וישכם אבימלך ויקרא לכל עבדיו ויספר באזניהם את כל הדברים האלה (ויגידם*?) ויראו האנשים מאד. ויקרא אבימלך לאברהם ויאמר אליו מה עשית לנו[5] ומה חטאתי לך כי הבאת עלי ועל ממלכתי חטאה גדולה מעשים אשר לא יעשו עשית עמדי. ויאמר אברהם אל אבימלך כי אמרתי רק אין יראת אלהים במקום הזה ואהרגוני על דבר אשתי[6]. (והן גם אמנה אשתי היא[7]) ומדוע עשית כן לי ולא הודעתני זאת מראש ואדע מה לעשות?

ויקח אברהם צאן ובקר ויתן לאבימלך ויכרתו ברית שניהם: ויתן אברהם לאבימלך שבע כבשות: ויאמר אבימלך אל אברהם (כי מה תעשה שבע כבשות[8]):

(1) בלבבי. (2) ויתם תמימי. (3) בי. (4) והמתים. * ויגידם.
(5) לי בי. (6) Desunt. (7) לי והיא לבדי. (8) כי מה שבע כבשות תתן לבדם.

مِهْلْ هَنْ زَوْلْ كْمِسْهْ[1] نْڤِخِ زَبْدَهْ. زَلْ جَعِمْ دِبَمَّدْ مَعْبِسْ بَنَّهْ مِدْمِمْ: مَبْلْ كْڤِجْمِمْ مَمْمَهْ. (مَدْدِ يْمَدْ هْنِ هَنْ مِدْلْ مْكْبِسْ: مَڤِلْ[2] هَخِ يِنْ مَعِبِ كْمِمْ. كْبِهْ هَڤْ كْبِهْ هَنْ مَعِمْ: هْزَوْلْ هَوْلْ مَّدَّمْ هَڤْنْ. مَمَّ بْزِنْ مَنْ مَّمْلْ دَمْ مْڤِمَدْ: هَمِ يْبِهْ كْمِ مَحَمَّبِ دِجِنْ: هَمِ يْبِهْ كْمِ لَجْ مَمَحِزِ دِيِمَمِ: هَمِ يْبِهْ كْمِ لَجْ مَحِمَّزْ دِيِقَجِنْ؟ هْنَمْ دِنَمْ هَنْ[3]: كْ يَجِهْ دِيَمَحِ دِزَدْ. كْ بِهْ مِعَجَ يْهَدْ دَمَّنْ وِجَنْ هَّنْ كَمِحِدِ كْ. هْيَهْزِبْ هْزَمَنْ: (دِمِمَّ مَمِمَّ[4] بْزِنْ دِزَدِبْ مِ هَ يْهَدَّنْ*: مْيَمَدْ كْ: دَجْ يَنْ دِ مِجِمْ: يْمَّ مَ (دِيَمْ يْحَمَدْ[5] يْنَ دِيَجِهْ: مْيَمَحْ مِجِمْ مَمَّمِدَّنْ: مَكْ يْدِنْكْ مِ هَ دِبَكْمِ مَكْ. يْمَجَّنْ بِهْ دِيَهْ يْهَبِهْ دِيَمَمَدَّ[6]: هَجَّنْ بَ يَنْ يْهَبِ دِيْنِكْ. مْيَجَّنْ دِيَهْ: (يَكْ مَجِكْ (يَهْ؟[7]) يَجِنْ دَمَّ دِيَدِدَّوِ: دِمَّنْ مَجِكْ يَهْ. هَجَّنْ بَ يَنْ: يَكْ جَجِ يَنْ يَجِنْ دَمَّ دِيَدِدَّ: مِدَّ وِجَنْ كَجِنْ بَوْ يَنْ. مْيَجَّنْ دِيَهْ مَحِدَ كْمِ هَدَّوِ دِنْكْ دِجَجِ يَهْ: (بَ كْ[8] مَجِمِحِ كْ بَ[9] دِنْكْ دِمَمَ يَنْ. مْيَمَنْ دِكْمِ مَجِبِ كْمِ[10] (مَنَّبِ يْنْكْ دِيَمَمَ دِيَمَمَ دَمَّ:

---

(1) كمسه. (2) هَجِم مَكِ. (3) يَهْ. (4) دِمَّ مَ. * —
فِيَّنْ ... 45—51. (5) كْنَمْ دِيَجَهْ يَنْ يَمَمَ. (6) دِيَمَمَ.
(7) كَ مَكْمَ. (8) مَنَكْ. (9) Deest. (10) دِكْ.

הלכו אל בית המלך (בשפה בין[1] המלכים) בית שמאי ובית הלל. ויהי[2] כאשר[3] כלו[4] לפרש(?) המלכים[5] בשפה: ויהי אז בית המלך מלא מבוכה: ויאמרו בית שמאי: (אנו ב[6] מספר) רבים ואתם מעטים: (אנו ב[6] מספר) ומדוע[7] נתחלק. ויאמרו בית הלל[8] ויחרישו כלם: ויאמרו בית שמאי ובית הלל: (אנו ב[6] מספר) ומדוע נתחלק ויאמרו בית שמאי ובית הלל: הלכה כבית הלל[9] ויאמרו בית שמאי ובית הלל: (אנו ב[6] מספר) ומדוע נתחלק ויאמרו בית שמאי ובית הלל: הלכה כבית הלל[10] ויאמרו בית שמאי ובית הלל: (אנו ב[6] מספר) ומדוע נתחלק. ויאמרו בית הלל: מפני שהיו נוחים[11] ועלובים כמותם. ומפני שהיו מקדימים ומשנים דברי עצמם ודברי אחרים:

(1) Desunt. (2) בשפתם כנ. והנה. (3) ומכל. (4) ולי.
(5) המלכים. (6) אלו. (7) Desunt. (8) ויחרישו. (9) ומקבלים.
(10) כבית הלל. (11) נוחים כל אחד מחבירו עלובים. (12) והמלכים.
(13) נוחים.

ܕܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܒܝܬ ܐܒܗ ܘܐܡܗ[1]. ܘܐܢ ܠܐ ܐܡܪ[2] ܠܗ ܡܪܝ ܒܝܬ ܐܒܗ ܘܐܡܗ: ܐܢ ܐܡܪ

ואין מזה כלום: אלו שהיו נולדים בלא עינים ואזנים ואף ואין להם שום חוש כלל. וזה שאין להם: אינו נכון כלל. שהרי הם מרגישים בחוש המישוש. ומה שאין להם חוש המישוש כלל? שאין להם לא חוש הראות ולא חוש השמיעה. ולא חוש הריח. ולא חוש הטעם. שכל אלה החושים אינם אלא מחוש המישוש: כי אי אפשר שיהיו אלה החושים בלא חוש המישוש. ומה שהוא מחוש המישוש הוא חוש הטבע. כי מי יאמר שיש לבעל חי חוש הטבע ואין לו חוש המישוש? ומה שהוא מחוש המישוש הוא חוש הטבע. כי אי אפשר שיהיה לבעל חי חוש הטבע ואין לו חוש המישוש. ומה שהוא חוש הטבע הוא חוש התאוה[1]. לפי שאי אפשר שתהיה התאוה בלתי חוש המישוש. וחוש המישוש הוא חוש הטבע: וחוש הטבע הוא חוש התאוה. וחוש התאוה[2] הוא חוש הכעס[3]: וחוש הכעס הוא חוש הרחמנות: וחוש הרחמנות הוא חוש הצחוק[4] (וחוש הצחוק הוא חוש הקנאה. וחוש הקנאה הוא חוש הבושה. (ומחוש הבושה: הוא חוש הגאווה: וחוש הגאווה הוא חוש הכעס. וחוש הכעס הוא חוש הנקמה: וחוש הנקמה הוא חוש הרחמנות. וחוש הרחמנות הוא חוש הצחוק. וחוש הצחוק הוא חוש הקנאה. וחוש הקנאה הוא חוש הבושה. וחוש הבושה הוא חוש הגאווה. וחוש הגאווה הוא חוש הכעס. וחוש הכעס הוא חוש הנקמה.

ܐܠܗܐ ܕܟܠ ܡܕܡ ܕܒܪܝܬ ܒܝܬ ܐܠܗܐ: ܗܢܐ ܕܒܪܝܬ ܒܝܬ ܐܠܗܐ ܕܐܬ ܒܗ ܐܠܗܐ ܕܟܠ ܡܕܡ ܕܒܪܝܬ ܒܝܬ ܐܠܗܐ: ܗܢܐ ܕܒܪܝܬ ܒܝܬ ܐܠܗܐ ܕܐܬ ܒܗ ܐܠܗܐ ܕܟܠ ܡܕܡ ܕܒܪܝܬ ܒܝܬ ܐܠܗܐ. ܗܢܐ ܕܒܪܝܬ ܒܝܬ ܐܠܗܐ ܕܐܬ ܒܗ ܐܠܗܐ ܕܟܠ ܡܕܡ ܕܒܪܝܬ ܒܝܬ ܐܠܗܐ. ܗܢܐ ܕܒܪܝܬ ܒܝܬ ܐܠܗܐ ܕܐܬ ܒܗ ܐܠܗܐ ܕܟܠ ܡܕܡ ܕܒܪܝܬ ܒܝܬ ܐܠܗܐ:

ⵜⵎⵓⵔⵜ[1] ⵏⵜⵜⴰⵏⵉ. (ⵜⴰⵏⵉ ⵜⵜⵙⵎⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⴰⵏⵉ ⵏⵜⵜⴰⵏⵉ)[2]: ⵜⴰⵏⵉ ⵜⵜⵙⵎⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⴰⵏⵉ. ⵜⴰⵏⵉ ⵜⵜⵙⵎⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⴰⵏⵉ ⵏⵜⵜⴰⵏⵉ (ⵜⴰⵏⵉ ⵜⵜⵙⵎⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⴰⵏⵉ ⵏⵜⵜⴰⵏⵉ)[3]: ⵜⴰⵏⵉ ⵜⵜⵙⵎⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⴰⵏⵉ ⵏⵜⵜⴰⵏⵉ. ⵜⴰⵏⵉ ⵜⵜⵙⵎⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⴰⵏⵉ ⵏⵜⵜⴰⵏⵉ ⵜⵜⵙⵎⵓⵔⵜ: ⵜⴰⵏⵉ ⵜⵜⵙⵎⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⴰⵏⵉ ⵏⵜⵜⴰⵏⵉ ⵜⵜⵙⵎⵓⵔⵜ: ⵜⴰⵏⵉ ⵜⵜⵙⵎⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⴰⵏⵉ. ⵜⴰⵏⵉ ⵜⵜⵙⵎⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⴰⵏⵉ ⵏⵜⵜⴰⵏⵉ ⵜⵜⵙⵎⵓⵔⵜ: ⵜⵜⵙⵎⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⴰⵏⵉ ⵏⵜⵜⴰⵏⵉ. ⵜⴰⵏⵉ ⵜⵜⵙⵎⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⴰⵏⵉ ⵏⵜⵜⴰⵏⵉ ⵜⵜⵙⵎⵓⵔⵜ: ⵜⵜⵙⵎⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⴰⵏⵉ ⵏⵜⵜⴰⵏⵉ ⵜⵜⵙⵎⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⴰⵏⵉ ⵏⵜⵜⴰⵏⵉ. ⵜⵜⵙⵎⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⴰⵏⵉ ⵏⵜⵜⴰⵏⵉ

ܒܝ ܡܠܟܐ. ܘܐܡ ܐܢ ܒܥܐ ܠܡܬܐ ܒܝ ܐܢ ܐܡ ܐܢ ܐܡ ܐܢ ܐܡ

ﻫﻮﻣﺰ: ﻛﺰ ﻣﻪ ﻣﺪﻟﻪ ﻫﻫﻫ ﻣﻪﻟﻪ[1] ﻛﻪ ﻟﻪﻫﺪ. ﻫﻮﻫﺰﻫﻪ ﻟﻮﻫﺰ
ﺩﻫﻟﻪ: ﻫﻮﻫﺰ ﻫﻫﻫ ﻫﻪﻫﺰ ﺩﻫﻮﻫﻪﻫ[2]. ﻫﻪﻫﺰ ﻫﻫﻫ ﻫﻪﻫﺰ ﻫﻫﻫ:
ﻫﻫﻫ[3] ﻫﻫﻫ ﻫﻪﻫﻪ ﻟﻫﻫﻫ (ﻫﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫ ﻫﻪﻫﻪ. ﻫﻮﻫﺰ ﻫﻫﻫ
ﻫﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫ: ﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫ
ﻫﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫ: ﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫﻫﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫﻫﻫ: ﻫﻫﻫﻫ
ﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫ: ﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫ؟
ﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫ: ﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫ:
ﻫﻫﻫﻫ ﻫﻫ ﻫﻫﻫ ﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫ: ﻫﻫﻫﻫ ﻫﻫ ﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫ
ﻫﻫ ﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫ. ﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫﻫ
ﻫﻫﻫﻫﻫ[5]: ﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫﻫ. ﻫﻫﻫ[6] ﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫﻫ[7]
ﻫﻫﻫﻫ: ﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫﻫ: ﻫﻫﻫ ﻫﻫ ﻫﻫﻫ
ﻫﻫﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫﻫ. ﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫ ﻫﻫ ﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫﻫ
ﻫﻫﻫﻫ[8]: ﻫﻫﻫﻫﻫﻫﻫﻫﻫﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫ. ﻫﻫﻫﻫ
ﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫﻫﻫﻫ: ﻫﻫﻫﻫﻫﻫﻫ ﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫ
ﻫﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫ. ﻫﻫﻫﻫﻫﻫﻫﻫﻫﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫ
ﻫﻫﻫﻫﻫﻫ[10]: ﻫﻫﻫﻫﻫ: ﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫﻫﻫﻫ.
ﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫ: ﻫﻫ
ﻫﻫﻫﻫﻫ ﻫﻫ ﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫ. ﻫﻫﻫ ﻫﻫ ﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫ
ﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫ: ﻫﻫ ﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫﻫﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫ:

(1) ﻫﻫﻫﻫ. (2) ﻫﻫﻫﻫﻫﻫﻫ. (3) ﻫﻫﻫ. (4) ﻫﻫﻫﻫﻫ. (5) ﻫﻫﻫﻫﻫ
ﻫﻫﻫﻫﻫﻫ. (6) ﻫﻫﻫ. (7) ﻫﻫﻫﻫ. (8) ﻫﻫﻫﻫ ﻫﻫﻫﻫﻫ. (9) ﻫﻫﻫﻫﻫﻫﻫ.
(10) ﻫﻫﻫﻫﻫ.

ער בעקט אין אַ הויף: אין בויט אַ הויף. אין
אין. אין ווייזט אַ פּלאַץ וואו עפּעס איז: אין
בין אַ מענטש וואָס איז אַ מענטש. ער איז
ער איז אַ מענטש וואָס איז אַ מענטש: אין
אין בויט (וואָלט בויען)[1]: אין בויט אַ
הויף: (אין בויט אַ הויף. אין בויט אַ
הויף פֿאַר אַ מענטש וואָס איז אַ מענטש. ווער[2]
בויט אַ הויף[3]: וואָס: אַ
בויט אַ הויף. אין איז אַ מענטש וואָס
בויט אַ הויף. אין בויט אַ הויף: אין
בויט אַ הויף. אין בויט אַ הויף: אין
בויט אַ הויף[5] בויט. אין בויט אַ הויף: אין
אין אין[6] בויט אַ הויף. אין בויט אַ הויף:
ער בויט אַ הויף. אין בויט אַ הויף: אין
בויט אַ הויף: אין בויט אַ הויף: אין
בויט אַ הויף: אין בויט אַ הויף: אין
אין בויט אַ הויף. אין בויט אַ הויף: אין
בויט[7] ווערט בויט: אין בויט (וואָלט
בויט[8] וואָס בויט בויט: אין בויט[9] אַ
אין בויט: אין בויט אין וואָס בויט.

(1) וואָלט בויען. (2) בויט. (3) בויט. (4) בויט אין
בויט אין. (5) בויט. (6) בויט. (7) בויט. (8) אין
בויט. (9) בויט.

بكر (زفر)[1] حدثنا : (ح)[2] ومن ذكر[3] حدثنا : عمر بن ذر عن مجاهد: (ح) وحدثنا[4] ابن نمير : ابو خالد الاحمر: عن حجاج: عن ابي (جعفر)[5] عن عبد الله بن الحارث[6] عن ابن عباس[7] (وحدثنا)[8] ابو كريب حدثنا ابو معاوية عن الاعمش عن ابي (ظبيان)[9] عن ابن عباس[10] (وحدثنا) ابو كريب حدثنا وكيع عن سفيان عن ابي (ظبيان)[11] عن ابن عباس[12] ان عمر بن الخطاب قال لابن عباس: (اراك)[13] اشعث اغبر[14] تهجر بالصلاة: (وحدثنا) ابو كريب حدثنا ابو اسامة عن بريد عن ابي بردة عن ابي موسى[15] قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم:

---

(1) في ب: زفر بن الهذيل. (2) في ب: ح. (3) في ب: ذكر.
(4) في ب: ح حدثنا ابن نمير. (5) في ب: جعفر. (6) في ب: عبد الله بن الحارث. (7) في ب: عباس. (8) في ب: وحدثنا ابو كريب. (9) في ب: ظبيان. (10) في ب: عباس. (11) في ب: ظبيان. (12) في ب: عباس. (13) في ب: رأيت. (14) في ب: اشعث اغبر. (15) Desunt.

ܟܝ (ܒܪܐ ܕܐܢܫܐ[1]. ܒܪ ܐܢܫ[2] ܐܢ ܐܢܐ: ܒܝ ܠܐ ܡܠܟܐ ܕܢܫܬܡܫ[3]. (ܒܪ ܐܢܫ ܫܡܗ[4] ܕܡܫܝܚܐ.
(ܒܪ ܐܢܫ ܕܐܬܐ[5] ܐܢ ܐܡܪ: ܕܡܢ ܕܐܬ[6] ܡܫܒܚ ܕܐܠܗܐ.
ܒܪ ܐܢܫ ܐܢ[7] ܠܐ ܕܡܢ ܟܐ: ܐܢ ܒܝ ܟܠ ܕܒܪ ܡܚܒܢ ܠܟ. ܒܪ ܐܢܫ ܕܐܬ ܐܝܟ ܕܐ ܢܚܐ: (ܐܠܐ ܕܢܚܐ ܐܚܪ ܐܢܐ ܠܐ ܠܡܫܬܐ. ܒܪ ܐܢܫ ܕܐܬ ܐܝܟ ܐܢ ܐܡܪ: ܒܝ ܐܢܫ ܠܐ ܡܫܬܒܩ. ܒܪ ܐܢܫ ܕܐܬ ܒܪ ܐܢܫ ܐܢ ܐܡܪ: ܐܝܟ ܕܐܬ ܕܐ ܫܡܥ ܒܪ ܐܢܫ ܐܢ ܐܡܪ. ܒܪ ܐܢܫ ܐܬ ܐܝܟ ܐܢ ܐܡܪ: ܐܝܟ ܕܐܬ (ܕܐܢ؟*) ܟܝ: ܐܠܗܐ ܒܪ ܐܢܫ ܕܐ ܠܡܫܝܚܐ. ܒܪ ܐܢܫ ܒܪ ܐܢܫ ܐܢ ܐܡܪ: ܐܠܗܐ ܒܪ ܐܢܫ ܐܬ ܐܝܟ ܐܢ ܐܡܪ. ܒܪ ܐܢܫ ܐܬ ܐܝܟ ܐܢ ܐܡܪ: ܐܢ ܐܢܐ ܐܢ ܐܡܪ ܐܢ ܐܡܪ:

ܫܟܝ ܒܥܒܕ: ܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܠܐ ܢܥܒܕ ܠܝ ܐܠܐ ܒܫܒܬܐ: ܐܝܟ ܗܟ ܐܢܐ ܠܐ ܐܫܬܘܩ ܠܡܥܒܕ ܠܟ ܐܠܐ ܒܫܒܬܐ. ܐܝ ܓܝܪ ܐܢܐ ܐܥܒܕ ܠܟ ܫܒܬ ܒܫܒܬܐ: ܐܦ ܐܢܬ ܠܐ ܬܥܒܕ ܠܝ ܒܫܒܬ ܒܫܒܬܐ[1].

ܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܐܝܟ ܐܡܪ ܐܢܬ[2] ܐܢܐ ܕܐܡܪ ܠܟ: ܠܐ ܬܥܒܕ ܠܝ ܒܫܒܬ ܒܫܒܬܐ[3] ܐܝܟ ܐܢܐ ܐܥܒܕ ܠܟ ܫܒܬ ܒܫܒܬܐ: ܐܡܪ ܠܗ. ܡܪ ܐܡܪ[4] ܐܢܬ ܕܐܡܪ ܠܝ: ܐܡܪ ܠܝ ܡܪܝ ܐܝܟ ܐܢܐ ܐܥܒܕ ܠܟ ܫܒܬ ܒܫܒܬܐ ܐܝܟ ܐܢܬ ܐܡܪ ܠܝ ܐܝ ܐܥܒܕ ܠܟ ܫܒܬ ܒܫܒܬܐ ܐܢܐ ܐܡܪ ܠܟ ܐܝ ܐܥܒܕ ܠܟ ܫܒܬ ܒܫܒܬܐ: ܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܐܝܟ ܐܢܐ ܐܥܒܕ ܠܟ ܫܒܬ ܒܫܒܬܐ ܐܢܬ ܐܡܪ ܠܝ

ەَنَهَ. (1)ڤَحَتَّحِفَ حَكَحَكَهَّ دِهَّدَ حَكَ: دَحَ
(2)كَحَ هِ هَحَهَ: هَهَ. حَدَّ هَحَهَ ڤَهَّ كَهَّ
دِهَّدَ: هَدَّ. حَكَ هَحَكَ كَحَ كَ حَكَ هِ
دِهَّدَ: هَكَ كَ هَحَهَ هَهَ دِهَّدَ: هَكَ
كَ هَسَّحَ: هَكَ كَ هَهَ هَهَكَهَ (3)هَّ دِهَّدَ
دِهَّدَ. هَكَ هِ هَسَّحَ كَهَهَّهَ هَّ ڤَهَّهَ(4): هَهَكَهَ
(5)هِ هَهَّهَ: هَكَ كَحَ هَهَّهَ دِهَّدَ. هِ كَحَ
هَهَّهَ: هَكَ هَهَّهَ دِهَّدَ. هَكَ هَهَكَهَ
هَهَ هَهَ: هَهَكَهَ كَكَ: هَهَكَهَ هَهَّ هَ
هَهَ هَهَ هَهَ هَهَ هَهَ هَهَ هَهَ هَهَ
(6)هَهَّهَ؟) هَهَّ هَهَ هَهَّهَ هَكَهَ. هَهَ
هَهَ: هَكَهَ هَهَ هَهَ هَهَ هَهَ: (7)هَهَ
هَ هَهَ. هَهَ هَهَ هَهَ: هَهَ هَهَ هَهَ
هَ: هَهَ هَهَ هَهَ هَهَ هَهَ هَهَ هَهَ
هَهَ

مَن: دُكَ يقفِيْ كُوهُنْهِ هِ هـهْهنْ. ولمدنْ هِمَ
كُ يْتَكْمَهُ: دُكَ خَنْنْ كُ[1]. مهْبِ كُصِيهَنْنْ: فِيهُ
هِ وْهِنْ حَدْهَ هُصْبِكُ[2] زْقِنْهُ. ونعِنْهَ ولمدْ كُهَ:
هَنُه نُهضْنْ خِبِنْنْ كُبِ هُمصِفْهُ؟ زُمدْ كُ: مِكْنْ
كَنْهِ. زُمدْ كُهَ: كُهَنْ بِمْ كَ بِحَبِهُ كُهَ[3] زْهِصْهَنْ
كِبْهُهِ بِ مِيْهِ حَبِهُ: هكُ[4] زْوْكُهُ هُعِصْهُ
مِتْكِ بْهِكْنْ[5] هُمحْتْهْ دِسْهَهِهْنْ؟ زْكَ هِهِ هِهِ[6]
ولِسعدِ بِهِ: كَ بِمْ مِعجِ زْنْ دْزِكْ[7] زْهُ
كُهِسْهِهِ. زْهَنْ كُ هِبْدُهِنْ: نُهضْنْ مِعجْزْكَ زْنْ هِ
سْهِهِهُ هِ هِعجْتِهِ دْكُهِ: هِبْ بِمْ حَبِهْ[8] زْنْ.
هِبْ عِبْ (حَنْهَ حَبْ دِحِنْ زْحِبْ كُ هِبْدُهِنْ:
كَ يْنْ هَوْنْ كِهِبْ كُهِعْهِ كُهِسْهِهِ: زْكَ هِهِ
كْتِبْ جِبْهِ[9] دِنْهُمِ كُ دِنْعِ هِزْهِ. هِبْ زْبِكُه
هُهِه[10] هِزْهِهِ: تْبْ هَوْنْ مِنْهَ (دِنْعِ جِهِ[11]:
هِهِ كَ يْنْ[12] هَهْهِ. (هِبْ كَ يْنْ كُهِسْهِهِ:
نْعِ[13] هِ جُكْهَزْهِ. هِنْهُ كُهَ حَبْ: هِكْكْهِ
زْعِنْكُه (هِ هُنْ هِوِبِ هُكْنْ هِ سْهِهِهُ: هِنْهُ
كَ يْهُ كُهِسْهِهِ[14] جِهِ. زُمدْ كُ هِبْدُهِنْ: هِكْكْ

---

(1) كُهَ. (2) فِعِنْهَ. (3) Deest. (4) هكُ بِ. (5) جِهِكْنْهَ.
(6) هِهِ. (7) دْكَ. (8) مِنْهَ. (9) شِكْ: فِهِ كِجِزْهِ.
(10) هِهِ. (11) كُهِسْهِهِ. (12) يْنْ. (13) مِنْعِ. (14) دْكَ
نْعِ بِ هِوِبِ هُكْنْ: هِنْهُ كَ نْعِهِهُ: هِكْكْ

ڤڭ ڤنىا ك. (ەەبت ڤڤ ەەڤا ڤيڤيەم ەەڤيت ڤنەەەم[1]: ەيتڤەڤا ڤم: ڭ (ەەڤا ەيڤەڤ[2] ڤەڤنا ڭم: (ڤيەەڤا ڤيكەەڤن ڤەەڤا ڤنا؟[3]

ەڤيت ڤەڤيت (ەەڤا ڤيڭ ەيڤا: ڤەڤ[4]: ڤەڤيڤەڤ ڤەەڤا ڤيڤ. ەڤيت ەەڤيت ڤم ڤيت ڤەڤا ڤم: ڤەڤيڤەڤا: ڤەڤيت ڤيڤ ڤەڤن ڤيڤ ڤيڤيەڤا: ڤەڤت ەيڤت ڤيڤ ڤيڤ ڤيڤ[5] ڤيڭا: ەەڤت ڤيڤ ڤيڤ[6]. ڤا ڤيڤ ڤەڤ ڤيڤيت ڤم ڤيڤ ڤيڤ ڤيڤ: ڤيڤ ڤم ڤيڤ: ڤيڤيڤ ڤيڤ ڤيڤ ڤيڤ ڤيڤ ڤيڤ ڤيڤ. (ەەبت ڤيڤ ڤيڤ[7]: ڤيڤا ڤيڤ ەەڤ ڤيڤ ڤيڤ. ڤيڤيڤ ڤيڤ ڤيڤ ڤيڤ: ڤيڤيڤا ڤم ڤيڤ. ڤيڤا ەەڤ ڤيڤا ەەڤ: ڤيڤ ڤيڤ ڤيڤ (ەەڤ ڤم ڤيڤيڤ[8] ڤيڤا ەەڤيەڤيڤا. ڤيڤيڤ ڤم ڤيڤ ڤيڤ ڤيڤ: ەڭا ڤيڤ. ڤيڤ ڤيڤ[9] ەەڤ. ڤيڤيڤ[10] ڤيڤ ەەڤيت ڤيڤا: ڤيڤ ڤيڤ ڤيڤ ڤيڤ ڤيڤ ڤيڤ ڤيڤ ڤيڤ ڤيڤ ڤيڤ[11]: ەەڤيڤ ڤيڤ ڤيڤ ڤيڤ ڤيڤ ڤيڤ ڤيڤ ڤيڤ ڤيڤ

ויבא יצחק הביתה שרה אמו ויקח את רבקה ותהי לו לאשה: ויאהבה יצחק ויתנחם יצחק אחרי אמו. ויאמר אל[1] העבד אשר עמו: מה האיש ההלך בשדה לקראתנו[2]. ויאמר העבד הוא אדוני: ותקח הצעיף ותתכס: ויספר העבד ליצחק את כל הדברים אשר עשה: ויביאה יצחק האהלה שרה אמו[3]. ויקח את רבקה ותהי לו לאשה: ויאהבה יצחק[4] ויתנחם יצחק אחרי אמו[4]: ואברהם זקן בא בימים (בימים) ויברך את יצחק בנו[5]: ויאמר אברהם אל עבדו זקן ביתו: שים נא ידך תחת ירכי: ואשביעך בה' אלהי השמים ואלהי הארץ אשר לא תקח אשה לבני מבנות הכנעני: כי אם אל ארצי ואל מולדתי תלך ולקחת אשה לבני ליצחק: ויאמר אליו העבד אולי לא תאבה האשה ללכת אחרי אל הארץ הזאת: השב אשיב את בנך אל הארץ אשר יצאת משם: ויאמר אליו אברהם: השמר לך פן תשיב את בני שמה: ה' אלהי השמים אשר לקחני מבית אבי ומארץ מולדתי ואשר דבר לי ואשר נשבע לי לאמר: לזרעך אתן את הארץ הזאת: הוא ישלח מלאכו לפניך ולקחת אשה לבני משם: ואם לא תאבה האשה ללכת אחריך ונקית מאלתי זאת: רק את בני אל תשב שמה: ויתן העבד את ידו תחת ירך אברהם אדוניו וישבע לו על הדבר הזה: ויקח העבד עשרה גמלים מגמלי אדניו וילך וכל טוב אדניו בידו ויקם וילך ארם נהרים אל עיר נחור: ויברך הגמלים מחוץ לעיר אל באר המים לעת ערב לעת צאת השואבות: ויאמר ה' אלהי אדוני אברהם הקרה נא לפני היום ועשה חסד עם אדוני אברהם: הנה אנכי נצב על עין המים ובנות אנשי העיר יוצאות לשאב מים: והיה הנערה אשר אומר אליה הטי נא כדך ואשתה ואמרה שתה וגם גמליך אשקה אותה הוכחת לעבדך ליצחק ובה אדע כי עשית חסד עם אדוני: והוא טרם כלה לדבר והנה רבקה יוצאת אשר ילדה לבתואל בן מלכה אשת נחור אחי אברהם וכדה על שכמה: והנערה טובת מראה מאד בתולה ואיש לא ידעה ותרד העין ותמלא כדה ותעל: וירץ העבד לקראתה ויאמר הגמיאיני נא מעט מים מכדך: ותאמר שתה אדני ותמהר ותורד כדה על ידה ותשקהו: ותכל להשקותו ותאמר גם לגמליך אשאב עד אם כלו לשתות: ותמהר ותערה כדה אל השקת ותרץ עוד אל הבאר לשאב ותשאב לכל גמליו: והאיש משתאה לה מחריש לדעת הצלח ה' דרכו אם לא: ויהי כאשר כלו הגמלים לשתות ויקח האיש נזם זהב בקע משקלו ושני צמידים על ידיה עשרה זהב משקלם: ויאמר בת מי את הגידי נא לי היש בית אביך מקום לנו ללון: ותאמר אליו בת בתואל אנכי בן מלכה אשר ילדה לנחור: ותאמר אליו גם תבן גם מספוא רב עמנו גם מקום ללון: ויקד האיש וישתחו לה'

(1) Desunt. (2) פה יחיד. (3) שכתוב את כאן בראשית כד סוף פסוק סז. (4) Desunt. (5) כאן בראשית כה. (6) פה חסר ואו. (7) כאן ואו יתירה: ואשר דבר לי ואשר נשבע לי. (8) פה ואו. (9) שכתוב בראשית כד. (10) אחר כך בראשית.

مع ضمّة شين. وفي الكلام ما يدلّ على أنّ الشين هي الأصل، لقولهم: شَمَالٌ وشَأْمٌ: ريح تهبّ من ناحية القطب الشمالي[1].

وجَرْي (يجري) مجرى الكِسائيّ[2]: يَجْرِيهِ مَجْرَى جَرْيِ كذا[3]: وذلك بيّن في الكلام. (وقوله) يَجْرِي مَجْرَى كذا[4]. يعني. يَجْرِي مَجْرَى كُلِّ مَجْرًى: يَجْرِي مَجْرَى كُلِّ مَجْرًى[5]. مَجْرًى كُلِّ مَجْرًى: يَجْرِي مَجْرَى كُلِّ مَجْرًى. مَجْرًى كُلِّ مَجْرًى: يَجْرِي مَجْرَى كُلِّ مَجْرًى[6] مَعَ مَجْرًى يَجْرِي مَجْرَى. (وقوله) مَجْرَى الجلوس مَعَ ذي به وَجَرَى: يَجْرِي مَجْرَى الجلوس. يعني: يَجْرِي مَجْرَى مَعَ مَجْرًى كَذَا كَذَا للجلوس. يعني: يَجْرِي مَجْرَى الجلوس[7]؟). يَجْرِي مَجْرَى: مثل يَجْرِي مَجْرَى الجلوس: يَجْرِي مَجْرَى الجلوس. يَجْرِي مَجْرَى: يَجْرِي مَجْرَى الجلوس. يَجْرِي مَجْرَى: يَجْرِي مَجْرَى الجلوس. يَجْرِي مَجْرَى: يَجْرِي مَجْرَى الجلوس. يَجْرِي مَجْرَى: يَجْرِي مَجْرَى الجلوس. يَجْرِي مَجْرَى: يَجْرِي مَجْرَى الجلوس.

---

(1) الجيم. كذا في الأصل مع علامة. ولا حاجة إلى الضمّة على الشين لأنّها معروفة. (2) من هنا إلى آخر الفقرة. (3) غير واضح. (4) وقوله: يجري مجرى كذا. (5) Desunt. (6) ناقص. (7) الجلوس.

دیدهٔ دیدار دیدنی دیدم که دیدهٔ من دیدار دیدنی دیدهٔ دیدار دیدم
که دیدهٔ دیدار دیدنی دیدهٔ من دیدار دیدم که دیدهٔ دیدار دیدنی.
دیدهٔ دیدار دیدم که دیدهٔ دیدار دیدنی دیدهٔ دیدار دیدم که دیدهٔ
دیدار دیدنی دیدهٔ دیدار دیدم که دیدهٔ دیدار دیدنی دیدهٔ دیدار
دیدم که دیدهٔ دیدار دیدنی دیدهٔ دیدار دیدم که دیدهٔ دیدار دیدنی

אל תדמה בקולך: שלא תהא קולך ערב לפני[1]. (משלי כה) יקר המאור בעין: שמאיר לעין כל העולם כולו לפני המקום ברוך הוא. שפתי[2]. (שיר ד) כנופית דבורים: קהל גדול. שפתי[3] יזכיר שבח: שיהא מדבר בשבחי? ומה הוא שבחו של אדם? שיהא מכיר בעצמו שהוא[4] שפל ברוח. ואומר: (שם) שפתי צדיקים[5] ? יודעות רצון: מי[6] הוא רצון של אדם? שיהא מתפלל בעד חבירו[7] שיתפלל עליו[8] ויענה. (שם) אל תשת לבך: שלא תתן דעתך עליהן: שלא יהא לבך עליהן כשאתה מתפלל[9]. שפתי שלא תהא מתפלל (שם) אל תרגיל בפיך: שלא תהא מוציא דבר שלא מן הלב: שלא יהא פיך מהיר לדבר[10]: (שם) כי אלהים[11] בשמים. שהוא מלך ואין לך מלך: שאין לך מי שיעמוד לפניו (קהלת ה) ולא תהא מהיר לדבר[12]. שפתי[13]: שלא יהא לבך ממהר לדבר[14]. ומה הוא לבך? שיהא מכיר בעצמו שהוא[15] עפר. (שם) כי אתה בשמים: שאתה מלך ואין לך יחיד

---

(1) Desunt. (2) שפתי שלא תהא קולך ערב לפני. (3) שפתי יזכיר שבח: שיהא מדבר בשבחי. (4) שהוא: כלומר שהוא שפל ברוח. (5) שפתי צדיקים. (6) Desunt. (7) חבר חברו. (8) ויענה עליו. (9) שלא תתן דעתך עליהן: שלא יהא לבך עליהן כשאתה מתפלל. (10) שלא יהא מוציא דבר שלא מן הלב: שלא יהא פיך מהיר לדבר. (11) שהוא מלך. (12) ולא תהא מהיר לדבר. (13) שפתי: שלא יהא לבך ממהר לדבר. (14) שיהא עפר. (15) שאתה בשמים. (16) שאתה מלך ואין לך יחיד.

בני מי[1] לפי מנין אתה בא: ומלך מלכי המלכים[2] הקדוש ברוך הוא? אמרת בגזרה שהוא גוזר עלינו ואנו מקיימין? אף אתה[3] גזור עלי שלא אנאף: (יא) רבי יוסי אומר כל המלין על חבירו[4] משלין עליו: (יב) רבי יהודה אומר הלוה משלם שאול הוא: (יג) רבי שמעון אומר הנושה בחבירו כל זמן שהוא מלוה ממנו[5] הרי הוא כגזלן: (יד) רבי אליעזר אומר כל המחלל את קדשי ה' בזיון[6] יש לו: (טו) ומי שמבזה את המועדות: ומי שמלבין פני חבירו ברבים: ומי שמפר ברית אברהם אבינו: ומי שמגלה פנים בתורה שלא כהלכה: אף על פי שיש בידו תורה ומעשים טובים גמילות חסדים: יש לו חלק לעולם הבא. רבי אלעזר בן יעקב אומר (יו) שני בני אדם מקיימין את התורה בשביל שיהא להם נחת מן הבנים: ומי שמקיים את התורה בשביל שיהא לו נחת מן הבנים[7] הרי זה כאילו עשה פרי בעולם[8] כי אם עד אותו היום: כי אם עד אותה השעה: כי אם בשביל אותו היום. אותה השעה (יח) רבי יוסי אומר כל המקיים את התורה בעוני[9]? ובעושר סוף: בשביל אותו היום. אותה השעה. ומי שמקיים את התורה בחולי[10] וכל הימים כי אם בשביל אותו היום. אותה השעה (יט) רבי שמעון אומר

(1) Desunt. (2) אתה. (3) שתהא עושה רצונך. (4) Desunt. (5) ומי שמלוה את חבירו. (6) שמקלל את השם. כי אין חילול השם אלא מקלל. (7) אותם שעושין רצונו של מקום. (8) ופעל. (9) וכל: אפי' כל זמן שהוא עני. (10) Desunt. (11) ומי שמלבין פני חבירו: אתה.

ⵜⵜⵓⵔⵉ ⵜⵜⵓⵔⵉ* ⵜⵜⵓⵔⵉ ⵏ ⵜⵎⵓⵔⵜ[1] ⵏ ⵜⵎⵙⵓⵔⵜ ⵜⵜⵓⵔⵉ ⵜⵜⵓⵔⵉ ⵜⵜⵓⵔⵉ

دِيْسِيْ كِ كُمْهَا. (بْحَيْ لِحْ دِيْمِيْ: دِيْمْ وَمِ دِيْمْ لَمْلِ دِكْ بْدِيْ كِ. مْهَيْ دِيْ دَيْ بْدِيْ: دِيْ دِيْ دِيْحِيْ هَيْ هِيْمِيْ[1]: هِ لْمِيْدَمْ (وَمْهَمْبِ مِ سِيْكِيْ دِيْمِيْ: مْكِ دِيْكِيْ بِ هِيْمِيْ: مْكِ يْمِيْ كِ بْمِيْ لَمِيْ[2]. مْمِيْ هِيْمِيْ: مْكِ يْمِيْ مِ بِيْمِيْ: مِيْمِيْ بِيْمِيْ مِ بِيْمِيْ[3]. مِيْكِيْمِيْ دِيْ بْمِيْ دِيْمِيْ هِيْمِيْ: مِيْمِيْ بِيْمِيْ دِيْمِيْ: مِيْمِيْ بِيْمِيْ هِيْمِيْ بِيْمِيْ: (مِيْمِيْ لَمِيْ[4] كِ[5] مِيْمِيْ: مِيْمِيْ لَمِيْ[5] حِيْلِيْ مِ.

قِدْهَمِ هِمْهَمْ دِمْهَمْ.

بْكِ دِيْمِيْ بْمِيْ مِيْمِ لِيْمِيْ مِيْلِيْ بْكِ مِيْمِيْ.

(حِيْمِ دِمِ يْلِيْ مْكِ حِيْ بِيْمِيْ بْمِيْ: مِيْمِ مِيْمِيْ بْمِيْ: مِيْمِ بِيْمِيْ مِيْمِيْ كِيْمِيْ مِيْمِيْ مِيْمِيْ: مِيْمِ بِيْمِيْ مِيْمِيْ دِيْمِيْ[6] بِيْمِيْ مِيْمِ (لِيْمِيْ مِيْمِيْ: بْكِ مِيْمِيْ دِيْمِيْ. مِيْمِيْمِيْ[7] مِيْمِيْ: دِيْ بْمِيْ (مِيْمِيْ مِيْمِيْمِيْ دِيْمِ لَمِيْ[8]: لَمِ مِيْمِيْ مِيْمِيْ: مِيْمِ مِيْمِيْ كِ؟ يْمِيْ لِحْ بْمِيْ لَمِيْ: دِيْمِ بْمِيْ كِ مِيْمِيْ: مِ (مِمِ مِ مِيْمِيْ مِ مِ مِيْمِيْمِيْ مِيْمِيْمِيْ كِ مِيْمِيْمِيْ[9]: مِيْمِيْمِيْمِيْ

(1) Desunt. (2) مِيْمِ مِ مِيْمِ مِ مِيْمِ مِيْمِيْ. (3) لَمِيْمِ مِيْمِيْ. (4) مِيْمِ. (5) مِيْمِيْ مِيْمِيْ. (6) حِيْمِ مِ مِيْمِ لَمِيْ مِيْمِ مِيْمِ بْمِيْ: مِيْمِيْمِيْمِيْ مِيْمِ مِيْ مِيْمِ لَمِيْ. (7) لَمِيْمِ. (8) مِيْمِ بْمِيْ. (9) مِ مِ مِيْمِيْمِيْ. مِ مِ مِيْمِيْ كِ مِيْمِيْمِيْ.

سَبَحَتْ هِيَ لَا فَتَاةٌ: لَعِبَتْ مَلَكَتْ دَهْنَا يَدَيْنَا: لَهُ
ثَمَّ هَوَاهَا بِهَا مَعَهُ مَنْعِهِ[1] كَ (نَفْسِ: لَا هَذَا:
فَيَكْفِي. لَكَ يَمْنَعُ بِهِ نَهَاهُ: مَنْهُ[2] لَنَا دِهِ دَهَا
لَنَا كَ لَعِبَتْ مَلَكَ[3]: خَيْرِ بِ يَدَيْنَا. (مَنْهُ كَ
بِهِ سَكَنَتْ مَعَهُ: أَعِشْنَا: دَنَسْنَا نَصَبْنَا وَجَدَ مَنْهُ
لَنَا لَعِبَتْ[3]. لَا هِدَ جَنَا بِ (دِيَارِهِمْ مِ
عَلَيْهِمْ مَعَهُ دِيَارِهِمْ[4]: يَكَ (بِهِ سَكَنَ[5] خَيْرِ بِ:
دِيَارِي وَجَدَ مَعَهُ: مَنْكَرَ مَعَهُ دَعَا
يَارِهِمْ. مَيَنَهَا دِيَارِهِمْ بِهِ[6] مِ تَبَ جَعَلَ (بِهِ
مِ أَعِشْنَا[7] تَبَ لَا بِهَا: بَدَيْهِ (لَهِ مِ صَلَاةَ
مَعَهُ لَهِ. مَكَ بَهِ نَا لَنَا يَوْمِ*: مَهِ
لَعِبَتْ دَهَا دِيَارِهِمْ: مَنْ أَعِشْنَا يَدَيْهِ. مَكَ
يَهِ نَا لَنَا يَوْمِ*: مِيهِ دَهَبَ مَيِّتٌ لَا مِيهِ
أَعِشْنَا. مَنْ يَهِ أَعِشْنَا: بَهِ مَنْ دِيَارِهِمْ[8]: وَ
بِ مَكَبَ عَلَيْهِمْ دَعَا: دِيَارِهِمْ[9] مِيهِ دَهَا. وَ
بِ مَكَبَ سَكَنَتْ وَجَدَهُمْ[10]: دِمِ مِهِ لَعِبَتْ مَيَنَا
وَهَبَ[11] بِ. مَنَا دَا أَه جَنَا مَنْ لَ مِيهِ:
دَيَارِهِمْ مَعَهُ أَعِشْنَا. (جَنَا مِهِ لَا جَعَلَ** بَهِ:

(1) مِيهِ مَنْهُ. (2) دَنَسْ. (3) Desunt. (4) دِيَارِهِمْ عَلَيْهِمْ مَعَهُ. (5) مَكَ بِهِ سَكَنَ. (6) دِمِ. (7) أَعِشْنَا. (8) يَكَفِي مِ ضَلَالَةَ. مَنْ يَهِ أَعِشْنَا مَهِ جَنَا مَهِ. * يَوْمِ. (9) دِيَارِهِمْ. (10) وَجَدَهُمْ. (11) مَعَهُ. ** عَمَلَ.

ڤعضه ڤبحه ڤي صحبة ذي ڤعاند. ڤند مند ڤي ڤجاڤعة[1] ذجة ڤي ڤجاڤعة: ڤعاڤعة ڤجة ڤي ڤجاڤعة ڤي ڤجاڤعة: ڤي ڤجة ڤي ڤجاڤعة ڤي ڤجاڤعة. (ڤجاڤعة ڤجة ڤجاڤعة ڤي ڤجاڤعة[2] ڤي ڤجاڤعة: ڤعاڤعة ڤجة ڤي ڤجاڤعة ڤي ڤجاڤعة. ڤي ڤجاڤعة ڤي ڤجاڤعة ڤي ڤجاڤعة: ڤعاڤعة ڤجة ڤي ڤجاڤعة ڤي ڤجاڤعة. ڤي ڤجاڤعة ڤي ڤجاڤعة ڤي ڤجاڤعة: ڤعاڤعة ڤجة ڤي ڤجاڤعة ڤي ڤجاڤعة. (ڤجاڤعة ڤجة ڤجاڤعة ڤي ڤجاڤعة: ڤعاڤعة ڤجة ڤي ڤجاڤعة ڤي ڤجاڤعة. ڤي ڤجاڤعة ڤي

הא לחמא דענינא[1] דאכלו אבהתנא בארעא דמצרים: כל דכפין ייתי ויכול פסחיה[2] וכל דצריך ייתי ויפסח. השתא הכא לשנה הבאה בארעא דישראל: השתא עבדי לשנה הבאה בני חורין: בזמנא דאתמר לעיל: ומגיד לבנך[3] בעבור זה עשה ה' לי (דברים ו, כ) בזמנא דאית בר בי תרי מסתכלין באפוי דבר בי תרי: בזמנא דאית בר בי תלתא מסתכלין באפוי דבר בי תלתא: בזמנא דאית בר בי ארבעה מסתכלין באפוי דבר בי ארבעה: בזמנא דאית בר בי חמשה מסתכלין באפוי דבר בי חמשה: בזמנא דאית בר בי שיתה מסתכלין באפוי דבר בי שיתה: בזמנא דאית בר בי שבעה מסתכלין באפוי דבר בי שבעה: בזמנא דאית בר בי תמניה מסתכלין באפוי דבר בי תמניה: בזמנא דאית בר בי תשעה מסתכלין באפוי דבר בי תשעה: בזמנא דאית בר בי עשרה מסתכלין באפוי דבר בי עשרה: בזמנא דאית בר בי אחד עשר מסתכלין באפוי דבר בי אחד עשר: בזמנא דאית בר בי תרי עשר מסתכלין באפוי דבר בי תרי עשר: בזמנא דאית בר בי תלתא עשר מסתכלין באפוי דבר בי תלתא עשר: בזמנא דאית בר בי ארבעה עשר מסתכלין באפוי דבר בי ארבעה עשר: בזמנא דאית בר בי חמשה עשר מסתכלין באפוי דבר בי חמשה עשר: בזמנא דאית בר בי שיתה עשר מסתכלין באפוי דבר בי שיתה עשר: בזמנא דאית בר בי שבעה עשר מסתכלין באפוי דבר בי שבעה עשר: בזמנא דאית בר בי תמניה עשר מסתכלין באפוי דבר בי תמניה עשר: בזמנא דאית בר בי תשעה עשר מסתכלין באפוי דבר בי תשעה עשר: בזמנא דאית בר בי עשרין מסתכלין באפוי דבר בי עשרין: בזמנא דאית בר בי עשרין וחד מסתכלין באפוי דבר בי עשרין וחד: בזמנא דאית בר בי עשרין ותרי מסתכלין באפוי דבר בי עשרין ותרי: בזמנא דאית בר בי עשרין ותלתא מסתכלין באפוי דבר בי עשרין ותלתא: בזמנא דאית בר בי עשרין וארבעה מסתכלין באפוי דבר בי עשרין וארבעה: בזמנא דאית בר בי עשרין וחמשה מסתכלין באפוי דבר בי עשרין וחמשה: בזמנא דאית בר בי עשרין ושיתה מסתכלין באפוי דבר בי עשרין ושיתה: בזמנא דאית בר בי עשרין ושבעה מסתכלין באפוי דבר בי עשרין ושבעה: בזמנא דאית בר בי עשרין ותמניה מסתכלין באפוי דבר בי עשרין ותמניה: בזמנא דאית בר בי עשרין ותשעה מסתכלין באפוי דבר בי עשרין ותשעה: בזמנא דאית בר בי תלתין מסתכלין באפוי דבר בי תלתין: בזמנא דאית בר בי תלתין וחד מסתכלין באפוי דבר בי תלתין וחד: בזמנא דאית בר בי תלתין ותרי מסתכלין באפוי דבר בי תלתין ותרי: בזמנא דאית בר בי תלתין ותלתא מסתכלין באפוי דבר בי תלתין ותלתא: בזמנא דאית בר בי תלתין וארבעה מסתכלין באפוי דבר בי תלתין וארבעה: בזמנא דאית בר בי תלתין וחמשה מסתכלין באפוי דבר בי תלתין וחמשה: בזמנא דאית בר בי תלתין ושיתה מסתכלין באפוי דבר בי תלתין ושיתה: בזמנא דאית בר בי תלתין ושבעה מסתכלין באפוי דבר בי תלתין ושבעה: בזמנא דאית בר בי תלתין ותמניה מסתכלין באפוי דבר בי תלתין ותמניה: בזמנא דאית בר בי תלתין ותשעה מסתכלין באפוי דבר בי תלתין ותשעה: בזמנא דאית בר בי ארבעין מסתכלין באפוי דבר בי ארבעין: בזמנא דאית בר בי ארבעין וחד מסתכלין באפוי דבר בי ארבעין וחד: בזמנא דאית בר בי ארבעין ותרי מסתכלין באפוי דבר בי ארבעין ותרי: בזמנא דאית בר בי ארבעין ותלתא מסתכלין באפוי דבר בי ארבעין ותלתא: בזמנא דאית בר בי ארבעין וארבעה מסתכלין באפוי דבר בי ארבעין וארבעה: בזמנא דאית בר בי ארבעין וחמשה מסתכלין באפוי דבר בי ארבעין וחמשה: בזמנא דאית בר בי ארבעין ושיתה מסתכלין באפוי דבר בי ארבעין ושיתה: בזמנא דאית בר בי ארבעין ושבעה מסתכלין באפוי דבר בי ארבעין ושבעה: בזמנא דאית בר בי ארבעין ותמניה מסתכלין באפוי דבר בי ארבעין ותמניה: בזמנא דאית בר בי ארבעין ותשעה מסתכלין באפוי דבר בי ארבעין ותשעה: בזמנא דאית בר בי חמשין מסתכלין באפוי דבר בי חמשין: בזמנא דאית בר בי חמשין וחד מסתכלין באפוי דבר בי חמשין וחד: בזמנא דאית בר בי חמשין ותרי מסתכלין באפוי דבר בי חמשין ותרי: בזמנא דאית בר בי חמשין ותלתא מסתכלין באפוי דבר בי חמשין ותלתא: בזמנא דאית בר בי חמשין וארבעה מסתכלין באפוי דבר בי חמשין וארבעה: בזמנא דאית בר בי חמשין וחמשה מסתכלין באפוי דבר בי חמשין וחמשה: בזמנא דאית בר בי חמשין ושיתה מסתכלין באפוי דבר בי חמשין ושיתה: בזמנא דאית בר בי חמשין ושבעה מסתכלין באפוי דבר בי חמשין ושבעה: בזמנא דאית בר בי חמשין ותמניה מסתכלין באפוי דבר בי חמשין ותמניה: בזמנא דאית בר בי חמשין ותשעה מסתכלין באפוי דבר בי חמשין ותשעה: בזמנא דאית בר בי שיתין מסתכלין באפוי דבר בי שיתין: בזמנא דאית בר בי שיתין וחד מסתכלין באפוי דבר בי שיתין וחד: בזמנא דאית בר בי שיתין ותרי מסתכלין באפוי דבר בי שיתין ותרי: בזמנא דאית בר בי שיתין ותלתא מסתכלין באפוי דבר בי שיתין ותלתא: בזמנא דאית בר בי שיתין וארבעה מסתכלין באפוי דבר בי שיתין וארבעה: בזמנא דאית בר בי שיתין וחמשה מסתכלין באפוי דבר בי שיתין וחמשה: בזמנא דאית בר בי שיתין ושיתה מסתכלין באפוי דבר בי שיתין ושיתה: בזמנא דאית בר בי שיתין ושבעה מסתכלין באפוי דבר בי שיתין ושבעה: בזמנא דאית בר בי שיתין ותמניה מסתכלין באפוי דבר בי שיתין ותמניה: בזמנא דאית בר בי שיתין ותשעה מסתכלין באפוי דבר בי שיתין ותשעה: בזמנא דאית בר בי שבעין מסתכלין באפוי דבר בי שבעין: בזמנא דאית בר בי שבעין וחד מסתכלין באפוי דבר בי שבעין וחד: בזמנא דאית בר בי שבעין ותרי מסתכלין באפוי דבר בי שבעין ותרי: בזמנא דאית בר בי שבעין ותלתא מסתכלין באפוי דבר בי שבעין ותלתא: בזמנא דאית בר בי שבעין וארבעה מסתכלין באפוי דבר בי שבעין וארבעה: בזמנא דאית בר בי שבעין וחמשה מסתכלין באפוי דבר בי שבעין וחמשה: בזמנא דאית בר בי שבעין ושיתה מסתכלין באפוי דבר בי שבעין ושיתה: בזמנא דאית בר בי שבעין ושבעה מסתכלין באפוי דבר בי שבעין ושבעה: בזמנא דאית בר בי שבעין ותמניה מסתכלין באפוי דבר בי שבעין ותמניה: בזמנא דאית בר בי שבעין ותשעה מסתכלין באפוי דבר בי שבעין ותשעה: בזמנא דאית בר בי תמנין מסתכלין באפוי דבר בי תמנין: בזמנא דאית בר בי תמנין וחד מסתכלין באפוי דבר בי תמנין וחד: בזמנא דאית בר בי תמנין ותרי מסתכלין באפוי דבר בי תמנין ותרי: בזמנא דאית בר בי תמנין ותלתא מסתכלין באפוי דבר בי תמנין ותלתא: בזמנא דאית בר בי תמנין וארבעה מסתכלין באפוי דבר בי תמנין וארבעה: בזמנא דאית בר בי תמנין וחמשה מסתכלין באפוי דבר בי תמנין וחמשה: בזמנא דאית בר בי תמנין ושיתה מסתכלין באפוי דבר בי תמנין ושיתה: בזמנא דאית בר בי תמנין ושבעה מסתכלין באפוי דבר בי תמנין ושבעה: בזמנא דאית בר בי תמנין ותמניה מסתכלין באפוי דבר בי תמנין ותמניה: בזמנא דאית בר בי תמנין ותשעה מסתכלין באפוי דבר בי תמנין ותשעה: בזמנא דאית בר בי מאה מסתכלין באפוי דבר בי מאה: בזמנא דאית בר בי מאה וחד מסתכלין באפוי דבר בי מאה וחד: בזמנא דאית בר בי מאה ותרי מסתכלין באפוי דבר בי מאה ותרי: בזמנא דאית בר בי מאה ותלתא מסתכלין באפוי דבר בי מאה ותלתא: בזמנא דאית בר בי מאה וארבעה מסתכלין באפוי דבר בי מאה וארבעה: בזמנא דאית בר בי מאה וחמשה מסתכלין באפוי דבר בי מאה וחמשה: בזמנא דאית בר בי מאה ושיתה מסתכלין באפוי דבר בי מאה ושיתה: בזמנא דאית בר בי מאה ושבעה מסתכלין באפוי דבר בי מאה ושבעה: בזמנא דאית בר בי מאה ותמניה מסתכלין באפוי דבר בי מאה ותמניה: בזמנא דאית בר בי מאה ותשעה מסתכלין באפוי דבר בי מאה ותשעה: בזמנא דאית בר בי מאתין מסתכלין באפוי דבר בי מאתין: בזמנא דאית בר בי מאתין וחד מסתכלין באפוי דבר בי מאתין וחד: בזמנא דאית בר בי מאתין ותרי מסתכלין באפוי דבר בי מאתין ותרי: בזמנא דאית בר בי מאתין ותלתא מסתכלין באפוי דבר בי מאתין ותלתא: בזמנא דאית בר בי מאתין וארבעה מסתכלין באפוי דבר בי מאתין וארבעה: בזמנא דאית בר בי מאתין וחמשה מסתכלין באפוי דבר בי מאתין וחמשה: בזמנא דאית בר בי מאתין ושיתה מסתכלין באפוי דבר בי מאתין ושיתה: בזמנא דאית בר בי מאתין ושבעה מסתכלין באפוי דבר בי מאתין ושבעה: בזמנא דאית בר בי מאתין ותמניה מסתכלין באפוי דבר בי מאתין ותמניה: בזמנא דאית בר בי מאתין ותשעה מסתכלין באפוי דבר בי מאתין ותשעה: בזמנא דאית בר בי תלתמאה מסתכלין באפוי דבר בי תלתמאה: בזמנא דאית בר בי תלתמאה וחד מסתכלין באפוי דבר בי תלתמאה וחד: בזמנא דאית בר בי תלתמאה ותרי מסתכלין באפוי דבר בי תלתמאה ותרי: בזמנא דאית בר בי תלתמאה ותלתא מסתכלין באפוי דבר בי תלתמאה ותלתא: בזמנא דאית בר בי תלתמאה וארבעה מסתכלין באפוי דבר בי תלתמאה וארבעה: בזמנא דאית בר בי תלתמאה וחמשה מסתכלין באפוי דבר בי תלתמאה וחמשה: בזמנא דאית בר בי תלתמאה ושיתה מסתכלין באפוי דבר בי תלתמאה ושיתה: בזמנא דאית בר בי תלתמאה ושבעה מסתכלין באפוי דבר בי תלתמאה ושבעה: בזמנא דאית בר בי תלתמאה ותמניה מסתכלין באפוי דבר בי תלתמאה ותמניה: בזמנא דאית בר בי תלתמאה ותשעה מסתכלין באפוי דבר בי תלתמאה ותשעה: בזמנא דאית בר בי ארבעמאה מסתכלין באפוי דבר בי ארבעמאה: בזמנא דאית בר בי ארבעמאה וחד מסתכלין באפוי דבר בי ארבעמאה וחד: בזמנא דאית בר בי ארבעמאה ותרי מסתכלין באפוי דבר בי ארבעמאה ותרי: בזמנא דאית בר בי ארבעמאה ותלתא מסתכלין באפוי דבר בי ארבעמאה ותלתא: בזמנא דאית בר בי ארבעמאה וארבעה מסתכלין באפוי דבר בי ארבעמאה וארבעה: בזמנא דאית בר בי ארבעמאה וחמשה מסתכלין באפוי דבר בי ארבעמאה וחמשה: בזמנא דאית בר בי ארבעמאה ושיתה מסתכלין באפוי דבר בי ארבעמאה ושיתה: בזמנא דאית בר בי ארבעמאה ושבעה מסתכלין באפוי דבר בי ארבעמאה ושבעה: בזמנא דאית בר בי ארבעמאה ותמניה מסתכלין באפוי דבר בי ארבעמאה ותמניה: בזמנא דאית בר בי ארבעמאה ותשעה מסתכלין באפוי דבר בי ארבעמאה ותשעה: בזמנא דאית בר בי חמשמאה מסתכלין באפוי דבר בי חמשמאה: בזמנא דאית בר בי חמשמאה וחד מסתכלין באפוי דבר בי חמשמאה וחד: בזמנא דאית בר בי חמשמאה ותרי מסתכלין באפוי דבר בי חמשמאה ותרי: בזמנא דאית בר בי חמשמאה ותלתא מסתכלין באפוי דבר בי חמשמאה ותלתא: בזמנא דאית בר בי חמשמאה וארבעה מסתכלין באפוי דבר בי חמשמאה וארבעה: בזמנא דאית בר בי חמשמאה וחמשה מסתכלין באפוי דבר בי חמשמאה וחמשה: בזמנא דאית בר בי חמשמאה ושיתה מסתכלין באפוי דבר בי חמשמאה ושיתה: בזמנא דאית בר בי חמשמאה ושבעה מסתכלין באפוי דבר בי חמשמאה ושבעה: בזמנא דאית בר בי חמשמאה ותמניה מסתכלין באפוי דבר בי חמשמאה ותמניה: בזמנא דאית בר בי חמשמאה ותשעה מסתכלין באפוי דבר בי חמשמאה ותשעה: בזמנא דאית בר בי ששמאה מסתכלין באפוי דבר בי ששמאה: בזמנא דאית בר בי ששמאה וחד מסתכלין באפוי דבר בי ששמאה וחד: בזמנא דאית בר בי ששמאה ותרי מסתכלין באפוי דבר בי ששמאה ותרי: בזמנא דאית בר בי ששמאה ותלתא מסתכלין באפוי דבר בי ששמאה ותלתא: בזמנא דאית בר בי ששמאה וארבעה מסתכלין באפוי דבר בי ששמאה וארבעה: בזמנא דאית בר בי ששמאה וחמשה מסתכלין באפוי דבר בי ששמאה וחמשה: בזמנא דאית בר בי ששמאה ושיתה מסתכלין באפוי דבר בי ששמאה ושיתה: בזמנא דאית בר בי ששמאה ושבעה מסתכלין באפוי דבר בי ששמאה ושבעה: בזמנא דאית בר בי ששמאה ותמניה מסתכלין באפוי דבר בי ששמאה ותמניה: בזמנא דאית בר בי ששמאה ותשעה מסתכלין באפוי דבר בי ששמאה ותשעה: בזמנא דאית בר בי שבעמאה מסתכלין באפוי דבר בי שבעמאה: בזמנא דאית בר בי שבעמאה וחד מסתכלין באפוי דבר בי שבעמאה וחד: בזמנא דאית בר בי שבעמאה ותרי מסתכלין באפוי דבר בי שבעמאה ותרי: בזמנא דאית בר בי שבעמאה ותלתא מסתכלין באפוי דבר בי שבעמאה ותלתא: בזמנא דאית בר בי שבעמאה וארבעה מסתכלין באפוי דבר בי שבעמאה וארבעה: בזמנא דאית בר בי שבעמאה וחמשה מסתכלין באפוי דבר בי שבעמאה וחמשה: בזמנא דאית בר בי שבעמאה ושיתה מסתכלין באפוי דבר בי שבעמאה ושיתה: בזמנא דאית בר בי שבעמאה ושבעה מסתכלין באפוי דבר בי שבעמאה ושבעה: בזמנא דאית בר בי שבעמאה ותמניה מסתכלין באפוי דבר בי שבעמאה ותמניה: בזמנא דאית בר בי שבעמאה ותשעה מסתכלין באפוי דבר בי שבעמאה ותשעה: בזמנא דאית בר בי תמנמאה מסתכלין באפוי דבר בי תמנמאה: בזמנא דאית בר בי תמנמאה וחד מסתכלין באפוי דבר בי תמנמאה וחד: בזמנא דאית בר בי תמנמאה ותרי מסתכלין באפוי דבר בי תמנמאה ותרי: בזמנא דאית בר בי תמנמאה ותלתא מסתכלין באפוי דבר בי תמנמאה ותלתא: בזמנא דאית בר בי תמנמאה וארבעה מסתכלין באפוי דבר בי תמנמאה וארבעה: בזמנא דאית בר בי תמנמאה וחמשה מסתכלין באפוי דבר בי תמנמאה וחמשה: בזמנא דאית בר בי תמנמאה ושיתה מסתכלין באפוי דבר בי תמנמאה ושיתה: בזמנא דאית בר בי תמנמאה ושבעה מסתכלין באפוי דבר בי תמנמאה ושבעה: בזמנא דאית בר בי תמנמאה ותמניה מסתכלין באפוי דבר בי תמנמאה ותמניה: בזמנא דאית בר בי תמנמאה ותשעה מסתכלין באפוי דבר בי תמנמאה ותשעה: בזמנא דאית בר בי תשעמאה מסתכלין באפוי דבר בי תשעמאה: בזמנא דאית בר בי תשעמאה וחד מסתכלין באפוי דבר בי תשעמאה וחד: בזמנא דאית בר בי תשעמאה ותרי מסתכלין באפוי דבר בי תשעמאה ותרי: בזמנא דאית בר בי תשעמאה ותלתא מסתכלין באפוי דבר בי תשעמאה ותלתא: בזמנא דאית בר בי תשעמאה וארבעה מסתכלין באפוי דבר בי תשעמאה וארבעה: בזמנא דאית בר בי תשעמאה וחמשה מסתכלין באפוי דבר בי תשעמאה וחמשה: בזמנא דאית בר בי תשעמאה ושיתה מסתכלין באפוי דבר בי תשעמאה ושיתה: בזמנא דאית בר בי תשעמאה ושבעה מסתכלין באפוי דבר בי תשעמאה ושבעה: בזמנא דאית בר בי תשעמאה ותמניה מסתכלין באפוי דבר בי תשעמאה ותמניה: בזמנא דאית בר בי תשעמאה ותשעה מסתכלין באפוי דבר בי תשעמאה ותשעה: בזמנא דאית בר בי אלפא מסתכלין באפוי דבר בי אלפא: בזמנא דאית בר בי אלפא וחד מסתכלין באפוי דבר בי אלפא וחד: בזמנא דאית בר בי אלפא ותרי מסתכלין באפוי דבר בי אלפא ותרי: בזמנא דאית בר בי אלפא ותלתא מסתכלין באפוי דבר בי אלפא ותלתא: בזמנא דאית בר בי אלפא וארבעה מסתכלין באפוי דבר בי אלפא וארבעה: בזמנא דאית בר בי אלפא וחמשה מסתכלין באפוי דבר בי אלפא וחמשה: בזמנא דאית בר בי אלפא ושיתה מסתכלין באפוי דבר בי אלפא ושיתה: בזמנא דאית בר בי אלפא ושבעה מסתכלין באפוי דבר בי אלפא ושבעה: בזמנא דאית בר בי אלפא ותמניה מסתכלין באפוי דבר בי אלפא ותמניה: בזמנא דאית בר בי אלפא ותשעה מסתכלין באפוי דבר בי אלפא ותשעה: בזמנא דאית בר בי תרי אלפין מסתכלין באפוי דבר בי תרי אלפין: בזמנא דאית בר בי תרי אלפין וחד מסתכלין באפוי דבר בי תרי אלפין וחד: בזמנא דאית בר בי תרי אלפין ותרי מסתכלין באפוי דבר בי תרי אלפין ותרי: בזמנא דאית בר בי תרי אלפין ותלתא מסתכלין באפוי דבר בי תרי אלפין ותלתא: בזמנא דאית בר בי תרי אלפין וארבעה מסתכלין באפוי דבר בי תרי אלפין וארבעה: בזמנא דאית בר בי תרי אלפין וחמשה מסתכלין באפוי דבר בי תרי אלפין וחמשה: בזמנא דאית בר בי תרי אלפין ושיתה מסתכלין באפוי דבר בי תרי אלפין ושיתה: בזמנא דאית בר בי תרי אלפין ושבעה מסתכלין באפוי דבר בי תרי אלפין ושבעה: בזמנא דאית בר בי תרי אלפין ותמניה מסתכלין באפוי דבר בי תרי אלפין ותמניה: בזמנא דאית בר בי תרי אלפין ותשעה מסתכלין באפוי דבר בי תרי אלפין ותשעה: בזמנא דאית בר בי תלתא אלפין מסתכלין באפוי דבר בי תלתא אלפין: בזמנא דאית בר בי תלתא אלפין וחד מסתכלין באפוי דבר בי תלתא אלפין וחד: בזמנא דאית בר בי תלתא אלפין ותרי מסתכלין באפוי דבר בי תלתא אלפין ותרי: בזמנא דאית בר בי תלתא אלפין ותלתא מסתכלין באפוי דבר בי תלתא אלפין ותלתא: בזמנא דאית בר בי תלתא אלפין וארבעה מסתכלין באפוי דבר בי תלתא אלפין וארבעה: בזמנא דאית בר בי תלתא אלפין וחמשה מסתכלין באפוי דבר בי תלתא אלפין וחמשה: בזמנא דאית בר בי תלתא אלפין ושיתה מסתכלין באפוי דבר בי תלתא אלפין ושיתה: בזמנא דאית בר בי תלתא אלפין ושבעה מסתכלין באפוי דבר בי תלתא אלפין ושבעה: בזמנא דאית בר בי תלתא אלפין ותמניה מסתכלין באפוי דבר בי תלתא אלפין ותמניה: בזמנא דאית בר בי תלתא אלפין ותשעה מסתכלין באפוי דבר בי תלתא אלפין ותשעה: בזמנא דאית בר בי ארבעה אלפין מסתכלין באפוי דבר בי ארבעה אלפין: בזמנא דאית בר בי ארבעה אלפין וחד מסתכלין באפוי דבר בי ארבעה אלפין וחד: בזמנא דאית בר בי ארבעה אלפין ותרי מסתכלין באפוי דבר בי ארבעה אלפין ותרי: בזמנא דאית בר בי ארבעה אלפין ותלתא מסתכלין באפוי דבר בי ארבעה אלפין ותלתא: בזמנא דאית בר בי ארבעה אלפין וארבעה מסתכלין באפוי דבר בי ארבעה אלפין וארבעה: בזמנא דאית בר בי ארבעה אלפין וחמשה מסתכלין באפוי דבר בי ארבעה אלפין וחמשה: בזמנא דאית בר בי ארבעה אלפין ושיתה מסתכלין באפוי דבר בי ארבעה אלפין ושיתה: בזמנא דאית בר בי ארבעה אלפין ושבעה מסתכלין באפוי דבר בי ארבעה אלפין ושבעה: בזמנא דאית בר בי ארבעה אלפין ותמניה מסתכלין באפוי דבר בי ארבעה אלפין ותמניה: בזמנא דאית בר בי ארבעה אלפין ותשעה מסתכלין באפוי דבר בי ארבעה אלפין ותשעה: בזמנא דאית בר בי חמשה אלפין מסתכלין באפוי דבר בי חמשה אלפין: בזמנא דאית בר בי חמשה אלפין וחד מסתכלין באפוי דבר בי חמשה אלפין וחד: בזמנא דאית בר בי חמשה אלפין ותרי מסתכלין באפוי דבר בי חמשה אלפין ותרי: בזמנא דאית בר בי חמשה אלפין ותלתא מסתכלין באפוי דבר בי חמשה אלפין ותלתא: בזמנא דאית בר בי חמשה אלפין וארבעה מסתכלין באפוי דבר בי חמשה אלפין וארבעה: בזמנא דאית בר בי חמשה אלפין וחמשה מסתכלין באפוי דבר בי חמשה אלפין וחמשה: בזמנא דאית בר בי חמשה אלפין ושיתה מסתכלין באפוי דבר בי חמשה אלפין ושיתה: בזמנא דאית בר בי חמשה אלפין ושבעה מסתכלין באפוי דבר בי חמשה אלפין ושבעה: בזמנא דאית בר בי חמשה אלפין ותמניה מסתכלין באפוי דבר בי חמשה אלפין ותמניה: בזמנא דאית בר בי חמשה אלפין ותשעה מסתכלין באפוי דבר בי חמשה אלפין ותשעה: בזמנא דאית בר בי ששה אלפין מסתכלין באפוי דבר בי ששה אלפין: בזמנא דאית בר בי ששה אלפין וחד מסתכלין באפוי דבר בי ששה אלפין וחד: בזמנא דאית בר בי ששה אלפין ותרי מסתכלין באפוי דבר בי ששה אלפין ותרי: בזמנא דאית בר בי ששה אלפין ותלתא מסתכלין באפוי דבר בי ששה אלפין ותלתא: בזמנא דאית בר בי ששה אלפין וארבעה מסתכלין באפוי דבר בי ששה אלפין וארבעה: בזמנא דאית בר בי ששה אלפין וחמשה מסתכלין באפוי דבר בי ששה אלפין וחמשה: בזמנא דאית בר בי ששה אלפין ושיתה מסתכלין באפוי דבר בי ששה אלפין ושיתה: בזמנא דאית בר בי ששה אלפין ושבעה מסתכלין באפוי דבר בי ששה אלפין ושבעה: בזמנא דאית בר בי ששה אלפין ותמניה מסתכלין באפוי דבר בי ששה אלפין ותמניה: בזמנא דאית בר בי ששה אלפין ותשעה מסתכלין באפוי דבר בי ששה אלפין ותשעה: בזמנא דאית בר בי שבעה אלפין מסתכלין באפוי דבר בי שבעה אלפין: בזמנא דאית בר בי שבעה אלפין וחד מסתכלין באפוי דבר בי שבעה אלפין וחד: בזמנא דאית בר בי שבעה אלפין ותרי מסתכלין באפוי דבר בי שבעה אלפין ותרי: בזמנא דאית בר בי שבעה אלפין ותלתא מסתכלין באפוי דבר בי שבעה אלפין ותלתא: בזמנא דאית בר בי שבעה אלפין וארבעה מסתכלין באפוי דבר בי שבעה אלפין וארבעה: בזמנא דאית בר בי שבעה אלפין וחמשה מסתכלין באפוי דבר בי שבעה אלפין וחמשה: בזמנא דאית בר בי שבעה אלפין ושיתה מסתכלין באפוי דבר בי שבעה אלפין ושיתה: בזמנא דאית בר בי שבעה אלפין ושבעה מסתכלין באפוי דבר בי שבעה אלפין ושבעה: בזמנא דאית בר בי שבעה אלפין ותמניה מסתכלין באפוי דבר בי שבעה אלפין ותמניה: בזמנא דאית בר בי שבעה אלפין ותשעה מסתכלין באפוי דבר בי שבעה אלפין ותשעה: בזמנא דאית בר בי תמנה אלפין מסתכלין באפוי דבר בי תמנה אלפין: בזמנא דאית בר בי תמנה אלפין וחד מסתכלין באפוי דבר בי תמנה אלפין וחד: בזמנא דאית בר בי תמנה אלפין ותרי מסתכלין באפוי דבר בי תמנה אלפין ותרי: בזמנא דאית בר בי תמנה אלפין ותלתא מסתכלין באפוי דבר בי תמנה אלפין ותלתא: בזמנא דאית בר בי תמנה אלפין וארבעה מסתכלין באפוי דבר בי תמנה אלפין וארבעה: בזמנא דאית בר בי תמנה אלפין וחמשה מסתכלין באפוי דבר בי תמנה אלפין וחמשה: בזמנא דאית בר בי תמנה אלפין ושיתה מסתכלין באפוי דבר בי תמנה אלפין ושיתה: בזמנא דאית בר בי תמנה אלפין ושבעה מסתכלין באפוי דבר בי תמנה אלפין ושבעה: בזמנא דאית בר בי תמנה אלפין ותמניה מסתכלין באפוי דבר בי תמנה אלפין ותמניה: בזמנא דאית בר בי תמנה אלפין ותשעה מסתכלין באפוי דבר בי תמנה אלפין ותשעה: בזמנא דאית בר בי תשעה אלפין מסתכלין באפוי דבר בי תשעה אלפין: בזמנא דאית בר בי תשעה אלפין וחד מסתכלין באפוי דבר בי תשעה אלפין וחד: בזמנא דאית בר בי תשעה אלפין ותרי מסתכלין באפוי דבר בי תשעה אלפין ותרי: בזמנא דאית בר בי תשעה אלפין ותלתא מסתכלין באפוי דבר בי תשעה אלפין ותלתא: בזמנא דאית בר בי תשעה אלפין וארבעה מסתכלין באפוי דבר בי תשעה אלפין וארבעה: בזמנא דאית בר בי תשעה אלפין וחמשה מסתכלין באפוי דבר בי תשעה אלפין וחמשה: בזמנא דאית בר בי תשעה אלפין ושיתה מסתכלין באפוי דבר בי תשעה אלפין ושיתה: בזמנא דאית בר בי תשעה אלפין ושבעה מסתכלין באפוי דבר בי תשעה אלפין ושבעה: בזמנא דאית בר בי תשעה אלפין ותמניה מסתכלין באפוי דבר בי תשעה אלפין ותמניה: בזמנא דאית בר בי תשעה אלפין ותשעה מסתכלין באפוי דבר בי תשעה אלפין ותשעה: בזמנא דאית בר בי עשרה אלפין מסתכלין באפוי דבר בי עשרה אלפין: בזמנא דאית בר בי עשרה אלפין וחד מסתכלין באפוי דבר בי עשרה אלפין וחד: בזמנא דאית בר בי עשרה אלפין ותרי מסתכלין באפוי דבר בי עשרה אלפין ותרי: בזמנא דאית בר בי עשרה אלפין ותלתא מסתכלין באפוי דבר בי עשרה אלפין ותלתא: בזמנא דאית בר בי עשרה אלפין וארבעה מסתכלין באפוי דבר בי עשרה אלפין וארבעה: בזמנא דאית בר בי עשרה אלפין וחמשה מסתכלין באפוי דבר בי עשרה אלפין וחמשה: בזמנא דאית בר בי עשרה אלפין ושיתה מסתכלין באפוי דבר בי עשרה אלפין ושיתה: בזמנא דאית בר בי עשרה אלפין ושבעה מסתכלין באפוי דבר בי עשרה אלפין ושבעה: בזמנא דאית בר בי עשרה אלפין ותמניה מסתכלין באפוי דבר בי עשרה אלפין ותמניה: בזמנא דאית בר בי עשרה אלפין ותשעה מסתכלין באפוי דבר בי עשרה אלפין ותשעה: בזמנא דאית בר בי עשרין אלפין מסתכלין באפוי דבר בי עשרין אלפין: בזמנא דאית בר בי עשרין אלפין וחד מסתכלין באפוי דבר בי עשרין אלפין וחד: בזמנא דאית בר בי עשרין אלפין ותרי מסתכלין באפוי דבר בי עשרין אלפין ותרי: בזמנא דאית בר בי עשרין אלפין ותלתא מסתכלין באפוי דבר בי עשרין אלפין ותלתא: בזמנא דאית בר בי עשרין אלפין וארבעה מסתכלין באפוי דבר בי עשרין אלפין וארבעה: בזמנא דאית בר בי עשרין אלפין וחמשה מסתכלין באפוי דבר בי עשרין אלפין וחמשה: בזמנא דאית בר בי עשרין אלפין ושיתה מסתכלין באפוי דבר בי עשרין אלפין ושיתה: בזמנא דאית בר בי עשרין אלפין ושבעה מסתכלין באפוי דבר בי עשרין אלפין ושבעה: בזמנא דאית בר בי עשרין אלפין ותמניה מסתכלין באפוי דבר בי עשרין אלפין ותמניה: בזמנא דאית בר בי עשרין אלפין ותשעה מסתכלין באפוי דבר בי עשרין אלפין ותשעה: בזמנא דאית בר בי תלתין אלפין מסתכלין באפוי דבר בי תלתין אלפין: בזמנא דאית בר בי תלתין אלפין וחד מסתכלין באפוי דבר בי תלתין אלפין וחד: בזמנא דאית בר בי תלתין אלפין ותרי מסתכלין באפוי דבר בי תלתין אלפין ותרי: בזמנא דאית בר בי תלתין אלפין ותלתא מסתכלין באפוי דבר בי תלתין אלפין ותלתא: בזמנא דאית בר בי תלתין אלפין וארבעה מסתכלין באפוי דבר בי תלתין אלפין וארבעה: בזמנא דאית בר בי תלתין אלפין וחמשה מסתכלין באפוי דבר בי תלתין אלפין וחמשה: בזמנא דאית בר בי תלתין אלפין ושיתה מסתכלין באפוי דבר בי תלתין אלפין ושיתה: בזמנא דאית בר בי תלתין אלפין ושבעה מסתכלין באפוי דבר בי תלתין אלפין ושבעה: בזמנא דאית בר בי תלתין אלפין ותמניה מסתכלין באפוי דבר בי תלתין אלפין ותמניה: בזמנא דאית בר בי תלתין אלפין ותשעה מסתכלין באפוי דבר בי תלתין אלפין ותשעה: בזמנא דאית בר בי ארבעין אלפין מסתכלין באפוי דבר בי ארבעין אלפין: בזמנא דאית בר בי ארבעין אלפין וחד מסתכלין באפוי דבר בי ארבעין אלפין וחד: בזמנא דאית בר בי ארבעין אלפין ותרי מסתכלין באפוי דבר בי ארבעין אלפין ותרי: בזמנא דאית בר בי ארבעין אלפין ותלתא מסתכלין באפוי דבר בי ארבעין אלפין ותלתא: בזמנא דאית בר בי ארבעין אלפין וארבעה מסתכלין באפוי דבר בי ארבעין אלפין וארבעה: בזמנא דאית בר בי ארבעין אלפין וחמשה מסתכלין באפוי דבר בי ארבעין אלפין וחמשה: בזמנא דאית בר בי ארבעין אלפין ושיתה מסתכלין באפוי דבר בי ארבעין אלפין ושיתה: בזמנא דאית בר בי ארבעין אלפין ושבעה מסתכלין באפוי דבר בי ארבעין אלפין ושבעה: בזמנא דאית בר בי ארבעין אלפין ותמניה מסתכלין באפוי דבר בי ארבעין אלפין ותמניה: בזמנא דאית בר בי ארבעין אלפין ותשעה מסתכלין באפוי דבר בי ארבעין אלפין ותשעה: בזמנא דאית בר בי חמשין אלפין מסתכלין באפוי דבר בי חמשין אלפין: בזמנא דאית בר בי חמשין אלפין וחד מסתכלין באפוי דבר בי חמשין אלפין וחד: בזמנא דאית בר בי חמשין אלפין ותרי מסתכלין באפוי דבר בי חמשין אלפין ותרי: בזמנא דאית בר בי חמשין אלפין ותלתא מסתכלין באפוי דבר בי חמשין אלפין ותלתא: בזמנא דאית בר בי חמשין אלפין וארבעה מסתכלין באפוי דבר בי חמשין אלפין וארבעה: בזמנא דאית בר בי חמשין אלפין וחמשה מסתכלין באפוי דבר בי חמשין אלפין וחמשה: בזמנא דאית בר בי חמשין אלפין ושיתה מסתכלין באפוי דבר בי חמשין אלפין ושיתה: בזמנא דאית בר בי חמשין אלפין ושבעה מסתכלין באפוי דבר בי חמשין אלפין ושבעה: בזמנא דאית בר בי חמשין אלפין ותמניה מסתכלין באפוי דבר בי חמשין אלפין ותמניה: בזמנא דאית בר בי חמשין אלפין ותשעה מסתכלין באפוי דבר בי חמשין אלפין ותשעה: בזמנא דאית בר בי שיתין אלפין מסתכלין באפוי דבר בי שיתין אלפין: בזמנא דאית בר בי שיתין אלפין וחד מסתכלין באפוי דבר בי שיתין אלפין וחד: בזמנא דאית בר בי שיתין אלפין ותרי מסתכלין באפוי דבר בי שיתין אלפין ותרי: בזמנא דאית בר בי שיתין אלפין ותלתא מסתכלין באפוי דבר בי שיתין אלפין ותלתא: בזמנא דאית בר בי שיתין אלפין וארבעה מסתכלין באפוי דבר בי שיתין אלפין וארבעה: בזמנא דאית בר בי שיתין אלפין וחמשה מסתכלין באפוי דבר בי שיתין אלפין וחמשה: בזמנא דאית בר בי שיתין אלפין ושיתה מסתכלין באפוי דבר בי שיתין אלפין ושיתה: בזמנא דאית בר בי שיתין אלפין ושבעה מסתכלין באפוי דבר בי שיתין אלפין ושבעה: בזמנא דאית בר בי שיתין אלפין ותמניה מסתכלין

ובני מרר[2] משפחת מחלי ומושי אלה הם משפחות הלוי לבית אבתם (ג) ואלה שמות בניהם הבכור נדב ואביהוא אלעזר ואיתמר (ד) וימת נדב ואביהוא בהקריבם אש זרה לפני יהוה במדבר סיני ובנים לא היו להם ויכהן אלעזר ואיתמר על פני אהרן אביהם (ה) וידבר יהוה אל משה לאמר (ו) הקרב את מטה לוי והעמדת אתו לפני אהרן הכהן ושרתו אתו (ז) ושמרו את משמרתו ואת משמרת כל העדה לפני אהל מועד לעבד את עבדת המשכן (ח) ושמרו את כל כלי אהל מועד ואת משמרת בני ישראל לעבד את עבדת המשכן (ט) ונתת את הלוים לאהרן ולבניו נתנים הם נתנים הם לו מאת בני ישראל (י) ואת אהרן ואת בניו תפקד ושמרו את כהנתם והזר הקרב יומת (יא) וידבר יהוה אל משה לאמר (יב) ואני הנה לקחתי את הלוים מתוך בני ישראל תחת כל בכור פטר רחם מבני ישראל והיו לי הלוים (יג) כי לי כל בכור ביום הכתי כל בכור בארץ מצרים הקדשתי לי כל בכור בישראל מאדם ועד בהמה לי יהיו אני יהוה (יד) וידבר יהוה אל משה במדבר סיני לאמר (טו) פקד את בני לוי לבית אבתם למשפחתם כל זכר מבן חדש ומעלה תפקדם (טז) ויפקד משה על פי יהוה כאשר צוה (יז) ויהי אלה בני לוי בשמתם גרשון וקהת ומררי (יח) ואלה שמות בני גרשון לבני ולשמעי (יט) ובני קהת עמרם ויצהר חברון ועזיאל (כ) ובני מררי מחלי ומושי אלה הם משפחת הלוי לבית אבתם (כא) לגרשון משפחת הלבני ומשפחת השמעי אלה הם משפחת הגרשני (כב) פקדיהם במספר כל זכר מבן חדש ומעלה פקדיהם שבעת אלפים וחמש מאות (כג) משפחת הגרשני אחרי המשכן יחנו ימה (כד) ונשיא בית אב לגרשני אליסף בן לאל (כה) ומשמרת בני גרשון באהל מועד המשכן והאהל מכסהו ומסך פתח אהל מועד (כו) וקלעי החצר ואת המסך לפתח החצר אשר על המשכן ועל המזבח סביב ומיתריו לכל עבדתו

---

(1) בשמות ו׳ כ״ב: עזיאל. (2) בשמות ו׳ י״ח: יצהר. (3) בשמות ו׳ כ״ד: אביסף. (4) בשמות ו׳ י״ט: מחלי. (5) בשמות ו׳ כ״ג: אלישבע. (6) בשמות ו׳ כ״ה: מפותיאל. (7) כלומר: בשמות ו׳ ט״ז: בשמותם.

ויאמר יהוה אל משה כתב לך את הדברים האלה כי על פי
הדברים האלה כרתי אתך ברית ואת ישראל: (ויהי שם עם יהוה)[1]
ארבעים יום וארבעים לילה לחם לא אכל ומים לא שתה. ויכתב
על הלחת את דברי הברית עשרת הדברות: ויהי משה רד מהר
סיני ושני לחת העדת ביד משה ברדתו מן ההר. ומשה לא
ידע כי קרן עור פניו בדברו אתו: ויראו אהרן וכל בני ישראל
את משה והנה קרן עור פניו וייראו מגשת אליו: ויקרא אליהם
משה וישבו אליו אהרן וכל הנשאים בעדה וידבר משה אליהם:
ואחרי כן נגשו כל בני ישראל ויצו אתם את כל אשר דבר יהוה
עמו בהר סיני: ויכל משה מדבר אתם ויתן על פניו מסוה:
ובבא משה לפני יהוה לדבר אתו יסיר את המסוה עד צאתו
ויצא ודבר אל בני ישראל את אשר יצוה: וראו בני ישראל
את פני משה כי קרן עור פני משה והשיב משה את המסוה
על פניו עד בואו לדבר אתו:

ויאמר יהוה אל משה כתב לך את הדברים האלה כי על פי
הדברים האלה כרתי אתך ברית ואת ישראל: ויהי שם עם יהוה
ארבעים יום וארבעים לילה לחם לא אכל ומים לא שתה. ויכתב
על הלחת את דברי הברית עשרת הדברות: ויהי משה רד מהר
סיני ושני לחת העדת ביד משה ברדתו מן ההר. ומשה לא
ידע כי קרן עור פניו בדברו אתו: ויראו אהרן וכל בני ישראל
את משה והנה קרן עור פניו וייראו מגשת אליו: ויקרא אליהם
משה וישבו אליו אהרן וכל הנשאים בעדה וידבר משה אליהם:
ואחרי כן נגשו כל בני ישראל ויצו אתם את כל אשר דבר יהוה
עמו בהר סיני: ויכל משה מדבר אתם ויתן על פניו מסוה:
ובבא משה לפני יהוה לדבר אתו יסיר את המסוה עד צאתו
ויצא ודבר אל בני ישראל את אשר יצוה: וראו בני ישראל
את פני משה כי קרן עור פני משה והשיב משה את המסוה
על פניו עד בואו לדבר אתו:

---

(1) Desunt. (2) וכתב כתב. (3) ומשה (ומשה). (4) כשמשה
בדברו. (5) Desunt. (6) ומשה. (7) משה מלמד שבא. (8) ואחרי
כן. (9) Desunt. (10) ומשה.

ויהי בלכתו כי שבר לו (בחרטומיו?[1]): (מזמן שהוא מושך
בשמלתו ליפול לארץ[2]: מלמד שהיו מכים אותו בקנה[3]
ומוליכין אותו בין שני עמודים[4] שהיו בבית אלהיהם:
מיד כאשר (בחנו) את[5] ישראל. (שהיו) מרבים בתורה
(ומעשים טובים)[6]: יכול בלילה תלמוד לומר ביום:
(או כשהיו) מהלכין בדרך תלמוד לומר בשכבך[7]. מוסב ליום הכיפורים:
ובקומך: מיד שכשם. שמצוה לישב בבית: כך חייב
לשמחה: מיד כשהיו בבית[8]: ביום[9] כי תצאון
מצרים. מזמן שיצאו: ובשלח[10] בחר:
ולשבור שטרו של עשו: ויאמר לנחש. מלמד
שהלכו כולם שוים: לכן לי כשם שהלכו: (אף
לחרות: מיד מן בבית: ומה הוא: ומה הוא
אין לשון מיד כי. ומחמת שהיו: ומה היה לו
שהיו מכים אותו: ומשם ומשם: ומה לשון
כך: ובשובה ומנוחה תושעון[12] ותרפא
לכם: ישראל שהיו.

ומה היה שהיו שוחטין את הגדי: ובזה לבדו

---

(1) בחרטומיו. (2) Desunt. (3) בקנה. (4) בין. (5) ומעשים טובים. (6) שהיו מרבים בתורה ומעשים טובים. (7) ובשכבך בביתך ובלכתך בדרך ובקומך: משמע שיהא חייב בכל אחת ואחת: ואפילו בשעה שהוא עוסק בדבר מצוה. (8) Deest. (9) ובשלח. (10) ביום. (11) ומשם ומשם שהיו. (12) ובשובה ונחת תושעון.

אֲבָל אֵין נוֹהֲגִין כֵּן בְּמָקוֹם שֶׁמְּצַוִּין עַל הַמְּבוֹי לְהַשְׁכִּיר
לְיִשְׂרְאֵל (כְּלוֹמַר לְאַחֵר)[1] וְעַל הַמְּשַׁכֵּר לְהַשְׁכִּיר לְיִשְׂרְאֵל[2].
וְכֵן נוֹהֲגִין בְּכָל מָקוֹם: וְכֵן נוֹהֲגִין בְּכָל מָקוֹם שֶׁאֵין
אֶחָד מִן הַשּׁוּתָפִין נָכְרִי: וְאֵין נוֹהֲגִין כְּמִי שֶׁאוֹמֵר
שֶׁאֵין הַנָּכְרִי מְשַׁכֵּר לְעַצְמוֹ אֶלָּא לַשּׁוּתָפִין. וְכֵן
נוֹהֲגִין בְּכָל מָקוֹם שֶׁאֵין הַנָּכְרִי מְשַׁכֵּר לְעַצְמוֹ
אֶלָּא לַשּׁוּתָפִין: וְכֵן נוֹהֲגִין כְּשֶׁהַנָּכְרִי מְשַׁכֵּר
לְעַצְמוֹ וְלַשּׁוּתָפִין: וְאֵין נוֹהֲגִין כְּמִי שֶׁאוֹמֵר
שֶׁהַנָּכְרִי מְשַׁכֵּר לְעַצְמוֹ וְלַשּׁוּתָפִין. וְכֵן נוֹהֲגִין
בְּכָל מָקוֹם שֶׁהַנָּכְרִי מְשַׁכֵּר לְעַצְמוֹ וְלַשּׁוּתָפִין
שֶׁהַנָּכְרִי מְשַׁכֵּר לְעַצְמוֹ אֶלָּא לַשּׁוּתָפִין[3]: וְכֵן
שֶׁהַנָּכְרִי מְשַׁכֵּר לְעַצְמוֹ וְלַשּׁוּתָפִין וְאֵין נוֹהֲגִין
כְּמִי שֶׁאוֹמֵר שֶׁאֵין הַנָּכְרִי מְשַׁכֵּר לְעַצְמוֹ אֶלָּא
לַשּׁוּתָפִין[4]. וְכֵן נוֹהֲגִין כְּמִי שֶׁאוֹמֵר שֶׁהַנָּכְרִי
שֶׁמְּשַׁכֵּר לְעַצְמוֹ וְלַשּׁוּתָפִין[5]: וְכֵן נוֹהֲגִין בְּכָל
מָקוֹם. וְכֵן נוֹהֲגִין: (וְיֵשׁ) [וְיֵשׁ כְּתוּב]: וְלִפְעָמִים
כֵּן יִתְרַחֵשׁ הַדָּבָר. וְאֵין נוֹהֲגִין כְּמִי שֶׁאוֹמֵר שֶׁאֵין
הַנָּכְרִי מְשַׁכֵּר לְעַצְמוֹ אֶלָּא לַשּׁוּתָפִין שֶׁאֵין
הַנָּכְרִי מְשַׁכֵּר לְעַצְמוֹ אֶלָּא לַשּׁוּתָפִין שֶׁאֵין
הַנָּכְרִי מְשַׁכֵּר לְעַצְמוֹ אֶלָּא לַשּׁוּתָפִין[6]: וְאֵין
נוֹהֲגִין כְּמִי שֶׁאוֹמֵר שֶׁאֵין הַנָּכְרִי[7] יָכוֹל לְהַשְׁכִּיר
לְיִשְׂרְאֵל מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְשַׁכֵּר לְעַצְמוֹ. וְכֵן נוֹהֲגִין
בְּכָל מָקוֹם שֶׁנָּכְרִי מְשַׁכֵּר לְעַצְמוֹ וְלַשּׁוּתָפִין
שֶׁהַנָּכְרִי מְשַׁכֵּר לְעַצְמוֹ אֶלָּא לַשּׁוּתָפִין: (וְכֵן נוֹהֲגִין)

---

(1) לְאַחֵר בְּשׂוֹכֵר. (2) לְאַחֵר. (3) לְשׁוּתָפִין. (4) שׂוֹכֵר. (5) וְכֵן
נוֹהֲגִין בְּמִי שֶׁאוֹמֵר שֶׁהַנָּכְרִי מְשַׁכֵּר לְעַצְמוֹ וְלַשּׁוּתָפִין: אֲבָל אֵין נוֹהֲגִין כֵּן בְּמָקוֹם שֶׁמְּצַוִּין עַל הַמְּבוֹי לְהַשְׁכִּיר לְיִשְׂרְאֵל. וְכֵן נוֹהֲגִין בְּכָל מָקוֹם. (6) וְכֵן נוֹהֲגִין כְּמִי שֶׁאוֹמֵר שֶׁאֵין הַנָּכְרִי מְשַׁכֵּר לְעַצְמוֹ אֶלָּא לַשּׁוּתָפִין. (7) שׂוֹכֵר.

מבני קרח[1] משכיל. משכל משכיל לאיתן האזרחי: מה תתהלל[2] בשחי רע גבור חסד[3] אל כל היום: הוות תחשב לשון כתער מרמה[3] עשית: אהבת רע מטוב שקר מדבר צדק סלה[4]: אהבת כל דברי בלע לשון מרמה[5]: גם יתצך אל לנצח יחתך וסחך מאהל ושרשך מארץ חיים סלה.

(ה) יראו צדיקים וייראו ועליו ילעגו לו[6]: הן זה הגבר לא ישם אלהים מעזו[7] יעזר לו? ויבטח בשפע עשרו יתעז בהוותו. ואני כזית רענן בבית אלהים: בחתי בחסד אלהים עולם ועד[8]. אודך לעולם כי עשית ונקוה שמך[9] כי טוב נגד חסידיך: מבוא (ו) לאין מבוך[10] לבני קרח משכיל: אמר נבל בלבו אין אלהים. השחיתו התעיבו עוול בפעלה אין עושה טוב. אלהים משמים השקיף על בני אדם לראות היש משכיל דרש את אלהים: כלם סג יחדו נאלחו אין עושה טוב אפס אחד[11]. הלא ידעו כל פעלי און אכלי עמי אכלו לחם אלהים לא קראו: שם פחדו פחד לא היה כי אלהים בדור צדיק[12] אתה כל עצת עני תבישו כי יהוה מחסיו: מי יתן מציון ישועות ישראל בשוב אלהים שבות עמו יגל יעקב ישמח ישראל.

---

(1) בכתבי־יד: לבן בנו של שכל. (2) תחת. (3) Desunt. (4) מלרע. (5) Deest. (6) נאמר על שלמה בשלותו. (7) חסבונו. (8) בתחלת ישעיהו. (9) ונאל. (10) מבוא נאל. (11) אפס אחד מהם לא ידעו. (12) Desunt. (13) תחת.

(ܐܠܗܐ ܕܫܡܝܢ ܘܐܪܥܐ ܕܟܠ ܡܕ ܕܒܗܝܢ)[1]. ܫܡܝ ܠܐ ܟܠ ܡܕ: ܕܝܢ ܕܡܠܟܘܬܐ ܕܐܠܗܐ (ܐܠܗܐ ܕܫܡܝܢ ܘܐܪܥܐ) ܠܐ ܟܠ ܡܕ: ܕܝܢ ܕܒܝܬ ܡܠܟܘܬܐ ܕܐܠܗܐ ܠܐ ܟܠ ܡܕ: ܕܝܢ ܕܒܝܬ ܡܠܟܘܬܐ ܕܐܠܗܐ ܠܐ ܟܠ ܡܕ: ܕܒܝܬ ܡܠܟܘܬܐ ܕܐܠܗܐ* ܕܒܫܡܝܢ ܘܒܐܪܥܐ. ܫܡܝ ܕܐܠܗ ܟܠ ܡܕ ܒܫܡܝܢ ܘܒܐܪܥܐ. ܐܠܗ ܕܫܡܝܢ ܘܐܪܥܐ ܐܢܐ ܒܪܝܬ ܠܟ ܫܡܝ ܕܐܠܗ ܐܠܗ ܫܡܝܢ ܘܐܪܥܐ:

ⵜⵜⵓⵔ[1]. ⵎⵙⵓⵙⵏ[2] ⵜⵣⵎⵔⵜ: ⵉⵣⴷⵖⵏ ⵏ (ⵜⵎ ⵜⵙⵜⵏ[3]. ⵏⵜⵔⵎⵜ ⵎⵙⵍⵎⵜ (ⵉⵙⵎⵏ?[4]): ⵉⵣⵎⵔⵙⵏ ⵜⵜⵉⵏⵏⵜ ⵍⵎ: ⵓⵣⵜⵜⵓ ⵙⵎⵙⵙⵓⵔⵜ ⵏ ⵜⵎⵙⵍⵉⵜ: ⵜⵜⵉⵏⵏⵜ ⵜⵜⵓⵔ ⵏⵜⵜⵉⵏⵏⵜ ⵓⵔ ⵜⵜⵉⵏⵏⵜ. ⵓⵔ ⵜⵎⵙⵙⵓⵔⵜ: ⵜⵜⵉⵏⵏⵜ ⵜⵜⵓⵔ ⵏⵜⵜⵉⵏⵏⵜ

مح دتكتن: ذيكم تب دك مهنم خذ صمهم. ومسكم
خمب ديجتسوم: ك نهدمسم هجوكمهم. ومنم
دخذ مكخ زن: ومكنم لمكخ ديكموم. ومهنمهم
لمدكنتن: ذيدكم نخوتسوم. ومممدن دهمذوموم:
يجنم دنتن خمنتن.

وجوكم دكوم ديكتتن: نخوتسن ذيكم ومنم ردك.
ومنخنو دمكمومن: دجنتد لهذن يدهكم. مكخ
ومتن فذمو: ومك ثومتتنن ومنسن: ومكنمو مكم نفدمن:
دنن دمينم ك يدهنمم. وهجنم ك نهكهن: ومك
ثومتتن ممم تمو نهذم. مح نجمو مكم مكخ: ومنم
نسدم ومنسن: ومم نسوم همدن: ك دتم ذيجينم
مكم. نتم ممممم مح ردمو: ومتكم ديكهن ممم.
يجنجنم دخذ مكخ نمد: سم خجنومهن لمم فكنم.
ومنجمهن لمدكنتن: دمكم لمينم يهكهنم. يهنجمهن
كومدو: ومكنمو مكم لتن دمتم. دمتد ومكمو:
دممدد سكنم دمتم يهنم: ومم نسوم تم ديمنتن[1]
خمب دمكخومهن همم. ومتد نهكهن يم: دمكخ ممم
دمنمنم سممم: مح دتن دتن كمك ومتم ممنم
دمنجك: ومنمن[2] دنممم يمدن: مكخ دجكم قتسن:

(1) ديكنتن؟ خذ ممجنن؟ نه ني-خنتن؟ مح ني نيم ن؟ دكم.
خنم-نك-جلم: خنت-نك-همكم. ن؛ نسم نتم مح ومتم كممتم
نه كمممتم مكخ. N. E.). (2) ومنم ممنم.

ܒܪ ܐܢܫ ܕܐܬ ܠܗ ܡܠܟܘܬܐ ܘܟܠ ܥܡܡܐ ܘܫܘܒܚܐ ܘܠܫܢܐ ܢܦܠܚܘܢ ܠܗ: ܫܘܠܛܢܗ ܫܘܠܛܢ ܥܠܡ ܕܠܐ ܢܥܕܐ ܘܡܠܟܘܬܗ ܕܠܐ ܬܬܚܒܠ: ܘܐܢ ܒܪ ܐܢܫ ܐܬܐ ܒܥܢܢܐ ܕܫܡܝܐ ܘܠܘܬ ܥܬܝܩ ܝܘܡܝܢ ܐܬܐ ܘܩܪܒܘ ܩܕܡ ܗܘ: ܘܝܗܒ ܠܗ ܫܘܠܛܢ ܘܝܩܪ ܘܡܠܟܘܬܐ ܘܟܠ ܥܡܡܐ ܘܫܘܒܚܐ ܘܠܫܢܐ ܢܦܠܚܘܢ ܠܗ: ܫܘܠܛܢܗ ܫܘܠܛܢ ܥܠܡ ܕܠܐ ܢܥܕܐ ܘܡܠܟܘܬܗ ܕܠܐ ܬܬܚܒܠ.

ܐܢܐ ܕܢܝܐܠ ܟܕ ܚܙܝܬ ܪܘܚܝ ܒܓܘ ܦܓܪܝ ܘܚܙܘܢ ܕܪܗܛܘ ܒܝ: ܩܪܒ ܚܕ ܡܢ ܩܝܡܐ ܘܫܐܠܬ ܡܢܗ ܥܠ ܟܠ ܗܕܐ ܘܐܡܪ ܠܝ ܦܫܪ ܕܒܪܬܐ ܗܝ ܥܠ ܟܠ ܗܠܝܢ: ܐܬܪ ܐܢܐ ܐܡܪ ܕܐܠܗܐ ܪܒܐ ܗܘ ܕܒܪ ܐܢܫ ܐܬܐ ܘܝܬܒ ܥܠ ܟܘܪܣܝ ܕܝܢܐ ܘܐܡܪ ܠܝ ܐܢܬ ܗܘ ܕܢܚܙܐ ܠܟ ܡܠܟܐ ܕܐܠܗܐ ܐܢܐ

ומכה בידו: הוא שהכה בידו בשוגג: ומפרש בידו בשוגג: ולא בידו במזיד. ולא בידו בשוגג: שהכה בידו ולא בכוונה

ܠܡܐ ܕܐܬ ܒܫܒܬܐ ܕܐܬܐ. ܐܝܟ ܕܐܬ ܒܫܒܬܐ ܕܐܬ

ܗܘ̈ܝ ܠܝܠܝܐ: ܕܒܝܢ ܕܚܠܡ ܒܚܝ̈ܐ ❊ ܡܪܟܒܐ ܕܐ
ܕܩܛܝ̈ܢ: ܕܟܝ ܒܥܝܢ ܚܠܡ ܚܝܝ̈ܐ ❊ ܘܒܥܝ̈ܢ[1]
ܡܒܫܪܐ ܒܪ ܒܢ: (ܡܟ[2]?) ܕܡܚܙ ܚܝܝ̈ܐ ܕܒܪ
ܕܡܫܒܚ ❊ ܡܪܟܒܐ ܕܐ ܗܠܝܢ: ܕܒܝܢ ܡ ܒܪ ܚܝ
ܚܠܡ ܒܚܡܫܐ ❊ ܡܒܫܪܐ ܒܪ ܟܢ: ܒ ܒܢ ܕܐ ܕܚ
ܒܚܝ̈ܐ ❊ ܡܪܟܒܐ ܕܐ ܚܫܒ: ܕܒܝܢ ܡ ܒܪ ܚ
ܒܚܝ̈ܐ ❊ ܡܒܫܪܐ ܒܪ ܟܠܫ ܚܠ ܡܚܡ
ܒܪ ❊ ܡܒܫܪܐ ܒܪ ܒܢ: ❊ ❊ ❊

117 ⁘ ⁘ ⁘

ئەڤێژە: مەڕەم ئێ ژانەوە ❖ مەتەبە ژێ ئیسێ حە:
ئەگەر ژ ڤانێ سێ مەسئەلە: مێڕ ئەمەن دەڤەرە
ئەشقەوە ئێ ڕەنگێ ❖ مەسەلکا حە مکو مەتە:
مە ئەمەن مەڤەدێ ئەڤێرە: مەڕەبا ئەمەن ڕاوی:
مەتەبا ئەمەن ئەڤێ ❖ مەتەبە ژێ ئەڤ ئەڤ
ئەشقێ: ئەمەتەبە ئەڤێ ژێ حەڤ ئەگەر: ژگ ڤێ[1]
ک ئەڤ: ماسێ ئەمەتەبە ئێژێ ❖ مەڤگا
حە: ئگا ڤەڕ مەڕێ ئەی ڤێڕێ: ئێمەی ئەمەڕێ
ئەڤ مەڤێڕێ: ماڤەبا ڤەڤ سێ ئگ ژگ ئێ ❖
ڤەتبێ ژێ ئەڤ: ئەگەر ئەمەن مێ ئەگەر حەسەڤ: ماگەبا
ڤێ ڕێئەڤ ئەگەر ئەڤ: ئەمەن ئەڤێ ئەڤ ئەڤێ:
ئەڤێ ئەڤ ئەڤ ئەڤێ ❖ مەڤگا ئەڤ ئێژ:
ئەڤێ ئەڤێ ئەگەر ئەڤ: ئەڤێ ئەڤێ ئەڤ ئەڤ:
ئەڤ ئەمەن ئەڤ ❖ مەتەبە ژێ ئەڤ ئەڤ ئەڤ:
ئەڤ ئەمەن ئەڤ ئەڤ ئەڤ ئەڤ ئەڤ ئەڤ ❖
ئەڤ ئەمەن ئەڤ ئەڤ ئەڤ ئەڤ ئەڤ ئەڤ:
ئەڤ ئەمەن ئەڤ ❖ مەتەبە ژێ ئەڤ ئەڤ:
ئەڤ ئەڤ ئەڤ ئەڤ ئەڤ ئەڤ ئەڤ ئەڤ:
ئەڤ ئەڤ ئەڤ ئەڤ ئەڤ ئەڤ ئەڤ ئەڤ ❖
ئەڤ ئەڤ ئەڤ ئەڤ ئەڤ ئەڤ ئەڤ ئەڤ:

حِيمَمْ دِمَلَّمِيمْ ❖ مَحُلَّلَمْ حَمْ بِمِيمْ دِنْمْ: دِيَّمْ مَيَّمْ
مَحَمِيمْ: مَحْمِيمْ حِيَّلَّمِيمْ بِنَّ مَمِيمْ ❖ مَحَمِيمْ
لَنَمْ: مَمْلِيمْ كَحِمْ: مَحُلَّلَمْ لَحَمَّمِيمْ حِيمْ: حَلَّ
مَيَّمِيمْ مَحِلَّ يَّتَمْ: لَّلَمْ مَحِمْ دِحَمْ مَيَّلَّمْ ❖
مَحَمِيمْ كَمْ حَمَّمْ مَلَّحَمْ حِيمْ دَمَحِيمْ: دِمَمْ
بِيمْ مَمَحِمْ حَمَمَّلَّ: بِحَلَّ مَحِمْ دِيمَّمْ مَمْلَّمَمِيمْ ❖ دِحِيمْ
حِيمْ مَحَّمْ مَمِيمْ: دِحَلَّ حِيمَحَمْ مَمْلَّمَمِيمْ[1]: حِيمَمْ حَحِيمْ
مَحَمَّمْ: مَمْلَّمْ لَمْلَّمْ حِيمْ. لَمَمْ مَمْ مَمْ مَمِيمْ:
(لَمَمْ مَمْ مَحَّمَمِيمْ[2]: لَمَمْ مَمْ مَمْ مَمْ: لَمَمْ مَمْ مَحِمْ
مَمْ. مَحَمِيمْ مَمَّمْ دِمْلَّمْ: مَحَمِيمْ دِحِمْ[3] مَمِيمْ: مَحَمِيمْ
مَحَمَّمْ مَحِمْ دِمَمْ: مَحَمِيمْ دِمَمْ: مَحَمِيمْ دِمَمْ مَمْ مَحِمْ
دَّمْ: مَحَمِيمْ دِمَمْ مَمْ لَّمْ مَحَمْلَّمْ مَمْلَّمْ: لَمِيمْ.

(ةَدْحَمِيمْ دِيمِيحِمْ.

بَلَّ دِلَّحِمْ لَمَلَّ مَحِمَمَّمْ حَمِيمْ لَمِيمْ[4].

حَمِيمْ دِمْ حَمَّمْ دَمَحِمَمَّمْ: لَمَلَّ مَمْ حَمِيمْ حِمْ
مَحِمْ مَمَّلَّ. مِيمَلَّ حَمَّمْ مَمْ حَمَّمَمْ: دِمْ مَمَّمْ
لَمَمَّ: دِمَمْ مَمَحِمْ: (حَمَّلَّ مَمَحِمْ مَمِيمْ: لَمِيمْ مَمَمَّمْ
مَمَّلَّ دِمَمَمَّ مَمَمَّمِيمْ حَمَّمْ مَحِمْ مَحَمَّمْ حَمَّمْ
دِلَّكَمْ[5]. مَحِمْ لَمَلَّ (حَمَّمْ حَمِيمْ[6]: لَمَحَمَّمْ مَمَمَّمْ

---

(1) Hic desinit lacuna cod. Berol. (2) لَمَمْ مَمْ مَحَّمَمِيمْ: لَمَمْ مَمْ مَمْ م

جِڠ (لَمبو دَڠن: مُسدِيڠ[1] ڤَڠَن: مَوحَمدِمي[2] بَسَمبَه: مَوَمَن لَعدِيڠ: مِيمبل هاوَمَن. أَمَد ڮَ: مَدَمن مَسَن مِيڤَوَمَن: مَنَه عَمسِيڠ مَن دِيَن دِنسِي كِت؟ مَكَن مَلَم جِڤَدَن؟ ڤَن ڤَن مَوڤَد دِيل پَكَمَڤَت: مِيَن دَمِ ڤَكَڤَ[3] مَمِ دَمَمَن جِلَمِد ڤَن سَلَس. كَمَن مَن بِهِ عَسِيڠ سَجِڤَدن[4]؟ مَكَمَن سَجِڤَدن لَمَسَن سَلَس ڤَدَن؟ ڤَكَ مِ مَن دَسَن مِ دَمَن دَمَن[5] دَمَن مَڠَن. سَڠَ لِمَ مَمَن ڤَن ڮَ مِ مَڤَ جَنَمَس: (دَمَمَ ڮَ (مِسوڠَن[6]؟). مَمِ مَلَم عَمَن مِيمَن ڤِدِمَد دَدَن: مَمَ بَمِدَمِ مِمَمَن مَمَن دَمَن ڤَمَسَدَڤَ[7]. مَمَ مَمَ ڤَمَد مَمَ: مَن مِ ڤَسَلَم دَمَن (دِلَن[8] بَن ڤِدَن بَمَمَ؟ مَمَن مَمِ مَڤَمَسَ: دِلَن ڤَن سَلَمَمَن مَلَمَن؟ دَن ڤَن مِيمَ مَمِلَمَن: ڮَ (مَسَمَبَن[9]؟) دَمِڤَ[10] جَمَڠَ: مَڮَ (مَمَسَبَن لَمَن[11] مَمَدَمَ. ڤَن ڤَن مَمَڤَ دِيل پَكَمَڤَت: مِيَن ڤَن دَلَمَ ڤَدَن: مَمَ دَمَن مَمَن ڤَن مِ دِيَن بَمَن لَ: مَمِسَلَ مِمَ. مَن بَمِيَ مِ مَدَ ڮَ مَڤَد ڤَمَن: مَمَن (بَمَمَڤَد؟ مَمَن[12] مَمَ بَمَسَمَ؟

(1) بَمَمَ مَمَن. مَمَ مَمَ. (2) مَمَمَمَ. (3) دَن. (4) دَمَمَ.
(5) دَمَ. (6) Desunt مَمَمَن. (مِسوڠَن؟). (7) مَمَمَدَمَ.
(8) دِلَن مَن بَن. (9) مَسَبَن. (مَسَمَبَن). (10) دَمِڤَ.
(11) مَمَمَمَ لَمَن. (12) Desunt.

هِهِقِهِ يَحِدَّدِ حِكَّدِ هِيَحِهَيْهِ كِ[1]؟ أَه دِهَّتَّحِدِ حِكَّدِ هِهِقِهِ يَحِدَّدِ مَكَّ يَحِدَّ حِدِّدِ؟ هِدِهِ دِهَّصَكِمِ هِيَهِ هِهِدَّ يَحِدَّدِ مَكَّ يَحِدَّدِ هِهِقِهِ دَهَ يَحِدَّدِ؟ أَه هِيَحِهَ يَحِدَّدِ هِهِقِهِ دَهَ يَحِدَّدِ؟

أَه يْعِيْل كَمَا دِيدَلَم لَب[1]؟ دِكِلَم مِم هَدِيْا: دِمِ
(حلِمِدِم دِيبِ لَب[2] حَكَمَا مِيدَا[3] هَمِ لَب:
(مِس هَمِ حَكِمَ[4]. حَمِيْا لِمَا هِلِب[5] مِم سُكَ بِبِ
لَب: مِمِيْنَا دِكَ حِيْا زَيْا دِيمِم بَكَ مِيْنَم. دِيْا هَمِ
حَمِيْ زَيْا: هِمِيْنَا دِمِكَا مِمِمِ زَيْا. مِهِكِيْنَا دِسُكِ
مِس: مِهِكِيْنَا بِبِ هَسِ بِبِ. مِم دِم عِمِيْ مِس حَلِم
لِيْهِب[6] (مِحِمِدِ هِكِيْنَا[7]: مِيْمِ لَب (عَنَا سِيْا مِم
عِيْنَم مَيْمَا[8] هِلِمِمِيْنَا! مِم دِم سِيْا مِم يْنِس يْمِدَ:
مِحِيْنَم دِم دِيكِم سَيْ هَمِّ لَب يْمِيْمِم! مِم دِم
هَمِم دِكَا دِيمِيْا: مِمِيْكَا دِم دِمِمَكَا يْكِلِمِم!
مِمِ[9] هَلِم أَمِدَ هَمِ مِيْنَا[10] حِمِا: مِمِلِمِيْا: مِهِ يْمِمَا
لِم يْمِمِيْا مَمَا[11] هَمِ مِم هَمِ كَا سُمَّ هَمِ: زَكَا
دِيْكَا: مِمِيْا مَمِيْا. مِمِ يْمِيْا كَمَا مِمِ مِمِ
كَمَ: مِمِا[12] مِمِمِلِمِ هِلِمِمِيْا: يْمِيْمِلِ دِم حَلِم
يْيْا دِمِمِ: (يْمَا عَمَلِ لَب. مِلِم[13] لِمِيْ: مِم
هِمِيْنَا دِمِيْا هَمِّ مِيْم: يْمَ حِيْ: مِمِيْا هَمِ
دِيْمِم. مِمِ دِم (كَ مِيْكِل زَيْا هِلِمِمِيْا: كَ لِمَا
يْكَمَا[14]: كَمَ لَب (سِيْا مِمِيْا دِمِمِ[15].

(1) Desunt. (2) مَ دِيبِ لَب. (3) مِيْا. (4) Desunt.
(5) هِلِب. (6) لِيْهِب. (7) هِكِيْ مِمِيْا. (8) سِيْا مِم مِيْنَم.
(9) مِمِ. (10) مِيْا. (11) مَمَا. (12) مِمِا. (13) مِلِم.
(14) مِيْا يْكَمَا. مَ. (15) لَب لِمَا يْسِيْا دِمِمِيْا مِيْم مِمِيْا هَمِ.

זמן ארוך: (ויש בהן[1] שהן עתידין[2] שיהיו
ומהן שאין עתידין להיות! אם כן אינו: ויש
כן כל מצות התורה. וזה שהוא אמת[3]: כהן זה שיש
בו מום שנתן בהן משה רבינו. שמא לא נתן בו
כל שהוא: אלמנה שנתארמלה מכהן גדול. שמא
כהן הדיוט[4]. ויש (כתוב בהן) שהוא מחלל
בהן שם[5]. ויש (שהוא בעל) מום[6] בהן
מחלוקת: ויש שהוא נשמט מן הן: שהוא אין בו
דעת שאין בו כלום. כל שהוא בהן שם
זה: אין הן: שהוא נשמט מהן כלום. ויש
שהוא מחזיר מהם כל שאינו הגון: ויש שהוא
מחזיר מהם (שהוא עתיד[7]. ויש
שהוא מחזיר מהם שהוא עתיד: שהוא מחזיר
מהם שהוא עתיד[8] שהוא[9] לו[10]
שהוא מחזיר מהם שהוא: שהוא מחזיר מהם
מי שהוא: שהוא[11] מהם לו. כל שהוא[12] (שהוא
שהוא[13] שהוא מחזיר מהם (שהוא שהוא[14]: שהוא

(1) שהוא בהן. (שהוא בהן). (2) שהוא שהוא. (3) שהוא.
(4) ; כל שהוא זה. (5) שהוא שהוא. (6) שהוא. (7) Desunt.
(8) ; שהוא. (9) שהוא. (10) שהוא. (11) שהוא. (12) שהוא.
(13) שהוא שהוא מהם. (14) שהוא.

(ديسەپ ديدو ھەرگى ئەز[1] ديڤيلى. ھەتا ھيرەكا ئەز ھاتمە ئيرا (ھەرگى: ھيرەكا ئەز ھاتمە ئيرا ھەتا ئەز ھاتمە ئيرا. ھەرگى ھەرەسەد ديدو ئەز ئەنيئاسى[2]: (ھەتا ئەز ئەنيئاسى ئەز ھاتمە ئيرا ھەتا ئەز ھاتمە ئيرا. ھەر ئەز ديسەپ

ئۇ ھېچكىم يوقتۇر دېگەن ئىش بىلەن بىر يېرى ئۈچۈن: مۇنداق ئېيتقان[1] ئۈچۈن ئىلگىرى: مۇنداق ئېيتقان[2] يەنى مۇسا ئەسلىدە ئىسرائىل ئەمەس. ئەمدى ئۇلار ئۆزى: ئۇلارغا دېگەن.

ئەنئامنىڭ ئىچىدە يېتىلگەن ئۇ ۋاقىتتا ئىدى: ئۇ ئۆز كۈچىگە ئىشەنگەن: كىشى ئىشتىن: ئۇنىڭ ئىسمىنى: (ئەندىكاننى كۆرگەن ئادەم)[3]. ئەمدى ئۇلار: قايتا ئۇنىڭ ئەتراپىغا ئەمەس ئىشلارغا. ئەنئام يېتىلگەن: ئۇنىڭ ئىچىدە ئۇنىڭ ئىسمى ئۈچۈن ئەنئام ئىسرائىل[4]: ئەنئام كەنئانغا ئۇنىڭ ئىسمى[5] كۈن ئۈچۈن: يېڭى ئۇنىڭ ئىچىدە ئۇنىڭ كۈن ئۇنىڭ ئىچىدە. ئەنئامنى ئۇلارغا كۆرسەتكەن ئىش ئۇنىڭ[6]: ئۇنىڭ ئەنئام ئۈچۈن ئىسرائىلنىڭ[7] ئۈچۈن ئەنئام: ئۇنىڭ ئىچىدە ئۇنىڭ ئۈچۈن: ئۇنىڭ ئۈچۈن ئۇنىڭ ئىچىدە. ئەنئام ئۇنىڭ ئۈچۈن ئۇنىڭ ئىچىدە: ئۇنىڭ ئۈچۈن ئۇنىڭ ئىچىدە. ئەنئام ئۇنىڭ ئۈچۈن ئۇنىڭ ئىچىدە[8] ئىسرائىل ئەنئام ئۇنىڭ[9] ئۈچۈن ئەنئام ئۇنىڭ ئىچىدە ئۇنىڭ ئۈچۈن ئۇنىڭ ئىچىدە: ئۇنىڭ ئۈچۈن ئۇنىڭ ئىچىدە ئۇنىڭ ئۈچۈن ئۇنىڭ ئىچىدە: ئۇنىڭ ئۈچۈن ئۇنىڭ ئىچىدە ئۇنىڭ ئۈچۈن ئۇنىڭ ئىچىدە.

---

(1) Deest. (2) ھەققىدە. (3) ئۇنىڭ ئىسمىنى كۆرگەن ئادەم.
(4) ئۇنىڭدىن. (5) يەنى. ئەمدى. (6) ئەنئامدىن. (7) ئۇنىڭغا. (8) ئۇ.
(9) ئەمدى.

לה שֶׁיִּהְיֶה מהמשפחה[1]: כי מצד לב שניהם כי מצד[2]: כי מצד לב שניהם כי מצד שהיתה שאלה אל לב כי כֵּן אל לב כי מצד[3]. שהרי הוא מהמשפחה: וכי מצד כשמשפחה[4] נותן מתנה. שאם לא כי מה יועיל: (בראשית כד, נ) מֵיְהוָה יָצָא הַדָּבָר. שהרי הוא מהמשפחה[5]. שהרי לבן מהמשפחה (שם) לֹא נוּכַל דַּבֵּר אֵלֶיךָ רָע אוֹ טוֹב[6]? (משלי ג, כז) אַל תִּמְנַע טוֹב מִבְּעָלָיו[7] לה: לִבְרֹת לְךָ בַּיִת (שם) אַל תִּמְנַע טוֹב מִבְּעָלָיו שהוא בְּקָשָׁה של שכנגד לבד בשעת הצורך? וְאִם לֹא מִבְּעָלָיו: אבל אם אינו שלך כי אם של חבירך שֶׁבֶר הוא לבעליו[8]: (שם) וְהָיָה אִם לֹא תִּמְנַע[9] לה: לִבְרֹת לְךָ בַּיִת (שם) אַל תִּמְנַע טוֹב מִבְּעָלָיו[10]: שהוא בְּקָשָׁה של שכנגד[11] כי לא תמנע לבנות לך בית: שהוא בְּקָשָׁה של שכנגד[12] כי לא תמנע לבנות לך בית[13]: שהוא בְּקָשָׁה של שכנגד[14] כי לא תמנע לבנות לך בית[15]: שהוא בְּקָשָׁה של שכנגד[16] כי לא תמנע לבנות לך בית[17]: חסרון שהוא בְּקָשָׁה של שכנגד: שֶׁמֶשׁ הוא בְּקָשָׁה של שכנגד

(1) שהוא מהמשפחה. (2) Desunt. (3) שהרי הוא כמו שכתב למעלה. (4) Desunt. (5) שהרי הוא מהמשפחה. (6) שהרי הוא מהמשפחה. (7) Deest. (8) שהרי הוא מהמשפחה. (9) שהרי הוא מהמשפחה. (10) Deest. (11) שהרי הוא מהמשפחה. (12) שהרי הוא מהמשפחה. (13) Deest. (14) שהרי הוא מהמשפחה. (15) שהרי הוא מהמשפחה. (16) שהרי הוא מהמשפחה. (17) שהרי הוא מהמשפחה (בראשית כד, נ).

پَکھھِھ ھڈھ: ئِھِڈ[1] ھڈِڈِھَ ئِھ ڪِ: ھپَکھھِھ[2] دِؤِڈَ وھھڈَ ئِسڈِّ ئڈَ ڪِڈ ھھھ[3]. ئِڈَ ھڈِڈِ ڈِ پَکھھِھَ ڤَڈِ دِڪَکھ: ھھِھڤَڈھِھ ھِ ڤَہ دِڈڪ ھڈِڈ ھھِڈ[4] ڪِدِپکھ: ھؤِڈَ ھڈھھ کَ ھَڈِڈِ. ئَھڈَ ڪَہ ھڈڤَھھِڤَہ[5] ڤِڈھڈَ: ڤَڈَ ّڈَ ئِڈَھَ ڈِڈِ ھِپکِدِھڈَ؟ ھھَڈَ ئسَڈَ ئِھِ ڪِڈ: دِڪلھھ ئِھڈَڈَ[5] ڤِدِڤَڈَ ئِڈھھَہھِھ ڪِ دِھھڈَدِپ ڪِ؟ ڪَ ڪِڈَ ھَڈِھِڈِ ڪِڈَڈَ ئِڈھھَڈَ: ڤَڈِڈِھِھ دِئِڈَڈَ ڤَڈَ: ڤَڈَ ڈِ ھڈَڈَ ڤَپِھِ دِھڈَدِپ ھِھڤَڈَ ڤَڈَ: ھھَہ ڪِ ھھَڈَ ڤَپِھِ دِھڈَدِپ ڪِ ڤِڈَ[6]؟ ئَھڈَ ڪَہ[7]: ھھَہ ڪِ ھَہڤَڈَ ڤَڈَڈَ دِڪَکھ: ھئِھڈَ ھِڈِڈِ ڤِڈِڈِ ڤِڈِھِھَ[8]. ڈِپِڤَڈَ دِڪَڤَّ ڈِھھ[9] ڪِ: ڤِھڤَڈَ ڤِھڤَڈَ ئِڤھ[10] ڪِ: ھسھھ[11] پَکھ ھِڈھِھ. ئَھڈَ ڪَہ ئِڈھھَ: ئِڈَ ڤِھَڈَ ئِڈَ ڪِڈ ڪَسڤَ ڤَپِھَڈَ: (ھڈِڈِ ڤِھڈڤَ ڤَپِھَڈَ[12]: ھِڈِڈِ ھڈِپکھ[13] ئِڈَ. ئَھڈَ ڪَہ ڈِڈِھِھسَ[14] ڪِئِڈھھ ڤِڈَڤَّ ڤِڈِھِھَ: دِڈِڈِ ڤَپِھَڈَ ڪَ (ئِھِپ ڪِ: ئِڪَ[15] ھڤِڈَ ڈِڤھَ: ھڪَسڤَ ڤِ پَکھَڤَ[16]: ھھِڈسَ ڤَپِھ: ئِ ڈِڈِّڈَ ئِھَ[17] ڪِ. ھڤِ ئِھَڤِ ڪَہ ئِڈھھَ: ڪِڪِ دَڈَہ ڤَپِڈِھِھَڤَ: ڤِھڤَّ ھڈِپکھ ڤَسڤَ ڤِھڤَڈَ ھِڈِھ ھَڤِ. ڤِھڈِپ ھڈِپکھ[18] ھِڈِسَ: ھئِڈھِ

---

(1) ئِھِ. (2) ھپَکھھِھ. (3) ھِ. (4) ھھَ. (5) Desunt.
(6) پَھِڈِپھِ. (7) Deest. (8) ھڈِڈِھِھَ. (9) ڪِھڈَ. (10) ئِھِ.
(11) ھسھھ. (12) ھڈِڈِ ڤِھڈڤَ ڤَپِھَڈَ. (13) ھڈِپکھ. (14) Deest.
(15) ھِڈِڈِ ڪِ: ھسھڤَ ڤَپِھَڈَ ڪَ ڤَڈَ ڪِ: ئِڪَ. (16) Deest.
(17) ئِھِ. (18) ھَڤِ ھَہ.

(ديڤيڤ ديڤيڤ: ديڤيڤ ديڤيڤ ڤيڤيڤيڤ[1] ڤيڤيڤ ڤ: ديڤيڤ ڤيڤيڤ ڤيڤيڤ ڤيڤيڤ: ڤيڤيڤ ڤيڤيڤ ڤيڤيڤ ڤيڤيڤ ڤيڤيڤ ڤيڤيڤ ڤيڤيڤ. ڤيڤيڤ: ڤيڤيڤ ڤيڤيڤ: ڤيڤيڤ ڤيڤيڤ ڤيڤيڤ ڤيڤيڤ ڤيڤيڤ ڤيڤيڤ ڤيڤيڤ

ܩܨܨܐ ܕܒܪ ܫܡܫܝ ܒܥܠܬܐ.

ܒܟ ܒܕܡܢ (ܒܕܡܢ؟) ܕܒܫܡܫܝ ܒܫܝ[1].

ܐܡܪ ܠܗ ܫܡܥܘܢ ܒܪ ܩܘܣ ܠܗ ܐܝܟ ܐܢ ܐܝ ܐܢ ܐܝ ܐܢ ܐܝ

ەحەزَ هُدِيرَ حِيقَّ لَهَّ هَكِدُهَّنَ ەلَهَّ ەدَّدَسِهَّ
ەلَ: (ەزحدَ كَهَ ەلَمدَحَّسِهَّ[1] جِدِ ەحِيَّكَّ ەزەدَ:
ؤُكَّهَ سِجَّهَ دُجِنِ لِجِدَّ ؤُجمَنَّ زَهَّ لَجَّ: ؤُكَّهَ هَدِبَّهَ
دِهِ زحدَهَّ حِكَهَ دِهِدَّهُ حِهَ: ؤُكَّهَ دِنَهِ كَ
ەدَهِ حِدِ حدَسِهَ هزُهَّدَ: ؤُكَّهَ دُجِكِهَ[2] ەدَهِ
ەحِهَ: ؤُكَّهَ دِهِلَكَ دِلِهَ دِهَ[3] نَهَ
كَهِهَ دِهِلَكَ دِسَهَّدَ دِسَهَ: ؤُكَّهَ دِهِلَكَ دِؤَهَ
دِحَهَهَّكِ حِدَهَّ كُوهَهَدِهِ: ؤُكَّهَ دُجَهَ جِدِ كَ هَدِهَ
دِهَ كَ: ؤُكَّهَ دِنَّهِ حَهَّدَ هَكَ هِجِهَهَ هِهَ (هِدِهِ
دُجِهَهَّدَ هَهَ[4]: زَهَ هَّدَ جِكِهَ هِنِ كَسَهَهَ
دِهِهِّد. زَهَ هَّدَ هَهَ هَهَدَهَ كَهَهَ هَّدَّ[5]: هِزَهَ
ؤُهَّدَ هَهَ دِلِكَ دُهَدَّهَنَهَ. هَجِ هَّهَ هَدَهَ حَهَّسَهَ
حهِّد: زَهَدَ[6] كَهَجِهَهَنَ: هَكِدَ هَدَهَ كَ حَنَّ هَجَسَهَ
هَهَنَ[7] هَهَدَهَ. زَلَهَ لِهَ كِ هِجَنَّ كَ هِجَجِهَ[8]: هَّجِ
حِهَ هَهَدَهَهَ[9] كَ سُدَهَ: هَكَ هَهَ كَهَدَهَهَ
دِهَ هَّدَ هَهَ هَكِد. زَكَ (هَنَّ هَجِكَ[10] دَهَ
هَجَكَ هَجِهَهَ؟ هَهَّ هُجَهَ زَهَ كِ هُجِهَ؟ هَهَهَ[11]
هَجِهَهَ: دِكَ كِ سَهَ حَهَّ هَّدَّ: هَفَكَ هَجِ
هِجِهَ دِجِحَهَهِ كَنَّد. زَنَّ هِ حَهَهَ هَهَّ زَنَ كِ

(1) هَحدَ زَهَ. (2) دُجِكِهَ. (3) دَهَ. (4) دِحَهَهَّدَ.
(5) دِهَّدَ. (6) زَهَدَ كَهَ. (7) Deest. (8) هَجِ هَهَنِ. (9) Deest.
(10) هَجَكَ هَنَ. (11) هَهَ.

حل هِدْمِ دِنْعَدْ زِنْ كْجِ دِيْحَيْجِ[1]: يْ هِ (دِهِهْكَهِم كِ هِهِعصِم هِكْتْ: هِهِسَهِم[2] كَهِم يْمِ دِيْهِنَهِ هِهِهِم[3]. وْهِدْتِ هِهْ هِ هِهْ كَهْهَهْ هِتْدْ هِهْ هِتْدْ هِتْدَ هِزْعَدْ كَهَ: كِ كْ هَمْنْ كِ كَهِهْ: يْ زْعَهِ هِهْكَهِم كِ. زَهْدَدِ سَهِ سَهَّ دِهِعَهِهِجِ: هِهِعَدْ (هْدِمَّ دِجِ كِ زْهِيْكَهِ. هِزْعَدْ[4] كِ هَّ دْعَدَّدْ[5]: هَدِهِ هِكْهْ كْجِ: زِنْ دَهَ وْجِنْ: أَه بِعَهِد دَهَّ وْجِنْ؟

زْعَدْ كْ هِكْدِهِسْ: دَهِجِ: هَ[6] وْجِنْ دِكْ دَجِ وْهِ هِجِكِيكِ[7]: هَهَّ وْجِنْ دِكْ دَجِ. هَ وْجِنْ دَهِهَّ: هَهَّ وْجِنْ دَهِكْعَدْ. هَ وْجِنْ[8] دِسْنْ دِوْجِنْ دِكْتَدْ: هَهَّ وْجِنْ دِسْنْ دِكْكَكِ. (هَ وْجِنْ دِسْدِهِهْ دِكْتَدْ: هَهَّ وْجِنْ دِسْدِهِهْ دِكْكَكِ دِكْ كْتَدْ[9]. هَ وْجِنْ دِنْعَدْ هِدِكْدْ: (هَهَّ وْجِنْ زْعَدْ دِكْ كِدْ[9]. هَ هِعَهِهْ بِهِهْ زْجَنْ دِجِدِهِ هِجِكِيكِ[9]: هَ دِنْ دِم هِعَهِهْ كَكِ كْ كْتَدْ[10]. (هَ هِعَهِهْ دِسْكْ: هَهَّ هِعَهِهْ دِسْنْ دِكْكَكِ[11]. هَفَهِ[12] عَهِعَجِسْ هَعَهِعَجِسْ هَعَهِعَجِسْ (دِكْتَدِم: هَهَّكِم عَهِعَجِسْ هَعَهِعَجِسْ هَعَهِعَجِسْ دِكْكَكِ[13]. هَعَهِكِدِم. هَ هَصِمِ[14] كِ كِدَّ

---

(1) Deest. (2) دِهِعصِم هِهِسَهِم. (3) هِدِمِ كَهِم. (4) (هَعَدْ؟). (5) Deest. (6) هَ. (7) هِجِكِ. (8) Deest. (9) Desunt. (10) كِ. (11) Desunt. (12) هَفَهِ. (13) كِجِم: هَهَّ دِهِم كَكِ. (14) هَصِمِ.

וְהָאָרֶץ[1] הִיא תֹהוּ וָבֹהוּ: וְחֹשֶׁךְ עַל פְּנֵי תְהוֹם וְרוּחַ
אֱלֹהִים[2] מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמָּיִם: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים[3] יְהִי
אוֹר וַיְהִי אוֹר: וַיַּרְא אֱלֹהִים[4] אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב
וַיַּבְדֵּל[5] אֱלֹהִים בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ[6]:
וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לָאוֹר יוֹם וְלַחֹשֶׁךְ קָרָא לָיְלָה[7].
וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם אֶחָד: וַיֹּאמֶר (לְהֵא רְקִיעָא
בְּמֵימְרֵהּ)[8] אֱלֹהִים רָקִיעַ[9] בְּתוֹךְ הַמָּיִם (דְּנָהֲרִין
מִתְּחוֹת)[10] וִיהִי מַבְדִּיל בֵּין מַיִם לָמָיִם[11]: וַיַּעַשׂ
אֱלֹהִים (לְהֵא) אֶת הָרָקִיעַ וַיַּבְדֵּל בֵּין הַמַּיִם
אֲשֶׁר מִתַּחַת לָרָקִיעַ (דְּנָהֲרִין מִתְּחוֹת) וּבֵין הַמַּיִם
אֲשֶׁר מֵעַל לָרָקִיעַ (דְּנָהֲרִין מִלְּעֵלָּא)[12]: וַיְהִי כֵן:
וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לָרָקִיעַ שָׁמָיִם[13]: וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי
בֹקֶר יוֹם שֵׁנִי: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים (לְהֵא) יִקָּווּ הַמַּיִם
מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל מָקוֹם אֶחָד[14] וְתֵרָאֶה הַיַּבָּשָׁה
וַיְהִי כֵן: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַיַּבָּשָׁה אֶרֶץ[15] וּלְמִקְוֵה
הַמַּיִם קָרָא יַמִּים[16]: וַיַּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב[17]:
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תַּדְשֵׁא הָאָרֶץ דֶּשֶׁא עֵשֶׂב מַזְרִיעַ
זֶרַע עֵץ פְּרִי עֹשֶׂה פְּרִי לְמִינוֹ[18] אֲשֶׁר זַרְעוֹ בּוֹ עַל
הָאָרֶץ (דְּנִבְטֵי מִנֵּהּ)[19] כֵּן וַיְהִי כֵן: (וְנִפְקַת מִנֵּהּ

---

(1) וְהָאָרֶץ. (2) וְסִבְרָא. (3) וּמֵימְרֵהּ. (4) וְסָבַר. (5) וּמַבְדִּיל.
(6) וּבֵין חֲשׁוֹכָא. (7) Desunt. (8) לְהֵא מֵימְרֵהּ וְהֵא. (9) Deest.
(10) דְּנָהֲרִין מִתְּחוֹת. (11) וְהֵא מַבְדִּיל בֵּין מַיָּא לְמַיָּא. (12) וְהֵא מַבְדִּיל
בֵּין מַיָּא דְּלִתְתָּא לְמַיָּא דְּלְעֵלָּא. (13) וְקָרָא לִרְקִיעָא שְׁמַיָּא. (14) וְתִתְכְּנֵשׁ
מַיָּא לְאַתְרָא חַד. (15) וְלִכְנִשְׁתָּא. (16) וּלְמַיָּא. (17) וְסָבַר. (18) וְאִילָן.
(19) Deest.

جى ھېلىق ئەجدا كى كىشىنى[1]: كىمنى ھېلاك ئەمەس قىلغاي: ئۇلارغا[2] مۇنكەر ھەم كى: مەيلىگە چۈشۈپ كېلىپ جى؟ ئەجدا كى ھازىرقى: ھەق دېيىپ ھېلىق ئۇنى؟ ئەجدا كى جاۋاب: ئۇنىڭ ئەمەس دېگەن كىشى كەلمەيدۇ: ئۇلار يېڭى يېڭىدىن چىققان ئادەمگە ھەم ئىشىنىدۇ[3] ئەمەس. ئەجدا كى ھازىرقى: ئۆزىنىڭ ئەجدالىرى ئەجدا ئۇنى: ھېلى ھېلىقى ئۇنى ئىشىنىدۇ. ئۇلىما[4] ئىسمىغا قىلىنغان (ئۇلىمانى ھېچكىم ئىشەنمەيدۇ: ئۇ ھېچ يېرىم ئە ھېچ ھېس[5]؟ ئەمەس ئاجىز ئىشلار[6] ئەمەس ئۇنىڭدا: ھېچنىمە ئىشەنمەس ئەمەس ئۇنى قىلىنغان. ئۇنىڭ (ھەر ئۆزىنىڭ ھەققىدە[7] ئېيتقان ئەمەس قىلىنغان. ئۇنىڭ ھېلىق ئىش: ئىچىگە (ئەجدا ئەمەس[8] ئېيتىلغان ئەجدا ئۇنى ئېيتىلغان كى قىلىنغان ئىشلارنى ئۆزىنىمۇ[9] ئۆزىنىمۇ: ھەيران ئۇلار (ئۇنى ئۇلارنى ئىشنى[9] مۇ يۈزىنى ئېلىپ ئېتىنى ھەققىدە: ھەم ئۇنى ئېلىپ ئۆزىمۇ[10] ئېيتقان؟ ئىشى ئىلىپ ئۇنى ھەممىسى ھېلى ھەممىسىنى[11]: ھەرىتىنى ئۇنىمۇ ئۆزىنى ھېچىدىن. ھېچ ئېتىنى ئىچ ھەممىسى ھېلى ئىچ مۇ قىلغاندىن: ھەقىقەتنى: ھەقنى ئېتىنى ھېلىقى. ئىچ ھېلى ئۇنىڭ ئۆزىنى ھەممىسى ئىشلارنى[9]:

---

(1) ھەجدا ھېلىق كېلىشىدۇ. (2) ئۇنىڭغا. (3) ئېتىقاد. (4) ئۇنى.
(5) ئىنچىكە كىشىنىڭ ھېچبىر يېرىم. (6) ھېلىقى. (7) ئىقتىدا.
(8) ئەجدالىرى. (9) Desunt. (10) ئۆزىنىمۇ. (11) ھەممىسىنى.

ڤيكسمهڤ (حڤجمهڤ ڤحڤحيعهڤ ڤحيسهمهڤ: ههڤمهڤ: ههححكهڤ. ههمّ مهيحڤ ميڤ حكم ههڤ ڤحڤمهڤ: ڤحڤحهڤ: كمڤ ههمهڤ ههڤيڤكيحهڤ ههمهڤ ههڤحهڤ ههڤ ههڤكسڤ ڤحڤهڤ: ڤحڤڤيڤ ڤيحهڤ ههحيحڤهڤ هڤيڤ[1]؟

ههڤ هڤم عهيد (ميهد هكڤ: ڤيحڤ[2] كم كيههمڤ: هڤ عڤ ڤڤ كم: وك[3] ڤكهمه كهحيههيڤ ڤعڤهڤ ڤحهڤ: وكّ ڤڤهڤ ميمه. ڤهڤ كم ههههمڤ عكسا: ڤ ميڤح ڤيڤه كهحڤح كب: كّ ڤعڤهمهڤ. هّ كمڤ: ڤ عڤيهڤه ڤحكيح ميڤح ڤيعهيح: كّ ڤهوكّ وكّ ههڤ: وكّ (ميڤح ڤسڤم[4] ڤمح هّڤ ههڤ حڤيح كڤ ميڤح: ههڤهه كم كهّ ڤيسيح حيڤڤهّ. ڤهڤ كم ميهد هكڤ كيههڤهڤ: عهعهد كب: ڤكسڤڤ* ڤڤيڤ عڤيم: وكهمهڤ (ڤڤحيڤ ڤڤهيڤ عڤيڤ[5]: هّ ڤههمڤ مح ههمڤ ڤعڤهڤ: ڤحيڤ مح ڤحيڤ. (هّڤ هّحكا[6] ڤ ڤڤيڤ ڤعهم: ميعهد ڤعهڤ عڤيڤ كعهّ كهيڤ ڤعڤيهيڤ هّهّ ڤعڤيح ڤعهّ: وهڤيڤ ڤعهّ ڤيڤ وههمڤ (عهيم كيڤڤ ڤڤعهڤ[7]. وهڤم ڤعهّ ڤك ڤڤڤيم: كّ ڤكّ ههڤهّ ڤيڤح حيهيڤ كهّڤ. ڤيد مح ڤڤ كّ ههڤهڤهّ: مح ڤيڤ هّكم ڤيهڤيح (ڤحكڤ: هّهڤح ڤڤ كم ميههّ[8]. ڤهڤ كم ههوڤڤ هڤوهّ: هّكم ڤيڤ

(1) حڤجمهڤ أه حڤجمهڤ. (2) ميهد: ڤهڤ. (3) ڤكّ. (4) ڤسڤم.
* وكيعهڤ. (5) ڤڤحيڤ هوڤڤيڤ عڤيم. (6) ڤه ڤعهّ. (7) Desunt.
(8) كم كّكّ ڤڤ كم.

ةَيْكَ يْنِ: ةَحَ ةَنْ وْحِ ةَنْ ذْنَدَ ةَنْ ةَحَ ةَحِيْسَكْكَ[1]. ةَيْنِ ةَنْ
حِيْكَ ةَنْ: كَذَكَ كَ نَحِذِ ةَكَ حِيْسَكَ. ةَحَةَنْ
ةَنْ ةَحَكَصَةَنْ حِيْسَنْ: ةَنْ حِيْسَنْ ةَنْ ةَحَ ةَحِيْسَنْ[2].
ةَحَ ةَحَ كِ حِيْحِ ةَحَنْ: يْنْ ةَحَكِحَةَ حِيْحِ حِيْحِ كِ:
يْنَ حِ (ةَحِ ةَنْ ةَحَ ةَنْ يْنَ)؟[3]

ةَحِ نِحِ ةَحَ ةَحَةَنْ ةَحِ ةَنْ ةَحَ حِ ةَحَنْ ةَحِ:
يْنْ ةَحَ كَحِ ةَحَ: (نَحْ يْنْ ةَنْ حِيْحِ[4]: كَ
حِيْحِ يْحَكَحِ نَ ةَكَ حَنَّنَ نَحِ: ةَكَ حَيْكَنْ[5]
حِيْحِ: كَنَّنَ (ةَنْ حِ ةَحَ نَحِ يْنْ ةَنْ
ةَحَ

جيڪو اهڙي ڪم ۾ ويساهه ڪري سڀني کي ڀيڙي ڪري ٿو. ۽ اڪثر (ڪي ڏاڍا ڏاهپ ڏيکاريندڙ[1] ڏڪر ڏيارڻ جي ڪم ۾ ڪاميابي ٿيندي ڏسي) پنهنجي ڪم ۾ ڪاهي پوندا آهن: ۽ ڪجهه[2] ڏينهن ڪاميابي ٿيندي ڏسي ڪوڙ ۽ ڏڪر ڏيارڻ ڇڏي ڏيندا آهن.

ڪجهه ڏينهن کان پوءِ[3] ڪو ٻيو ڪيڏو. ڪڏهن ڪڏهن (ڪنهن ڏينهن[4] ڏيکي ڏسڻ (ڪا ڏينهن[5]) ڏاڍي ڏڪر ڏيارڻ ڪري ٿو: ڪڏهن ڪڏهن ڪنهن[6] ڪجهه ڏينهن ڏڪر ڏيارڻ ڪري ٿو: جو ڪا ڏاڍي ڏڪر ڏيارڻ ڪري ٿو. (ڪنهن ڪا ڏاڍي ڏڪر ڏيارڻ ڪري[7]. جيڪي ڪنهن ڪا ڏينهن: (ڪڏهن[8] ڪجهه ڏينهن. ڪڏهن ڪڏهن ڪجهڙي ڏينهن ڏي ڪڍي: ڪڏهن ڪڏهن ڏينهن ڏي ڪڍي: ڪڏهن ڪڏهن ڪجهه ڏينهن ڏڪر ڏيارڻ ڪري ٿو: (ڪڏهن ڪڏهن ڪجهه ڏينهن ڏڪر ڏيارڻ ڪري[9]: ڪڏهن ڪڏهن ڪجهه ڏينهن ڏڪر ڏيارڻ (ڪجهه ڏينهن[10]: ڪڏهن ڪڏهن ڪجهه ڏينهن ڏڪر ڏيارڻ ڪري ٿو. ۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪجهه ڏينهن ڏڪر ڏيارڻ ڪري ٿو: ڪڏهن[11] ڪجهه ڏينهن: ڪي ٻي[12] ڪاميابي. ڪڏهن ڪڏهن ڪجهه ڏينهن: ڪڏهن ڪڏهن ڪجهه ڏينهن: ڪي ڏينهن (ڪي ڪجهه[13]:

---

(1) ڪجهه ڪيڏو. (2) ڪجهه. (3) ٻيڙو. (4) Desunt.
(5) ڪجهه. (6) ڏڪر ڏيارڻ. (7) Desunt. (8) ڪجهه ڪيڏو ڪجهه.
(9) Desunt. (10) ڪجهه ڪجهه ڪجهه. (11) ڪڏهن. (12) Deest.
(13) ڪجهه.

ەڭ ېڗڗېږ (ەڭ ټېږ[1] ېږڗ: (ەڭ دڗصب ەصېڂېڭڭ ېڭ دېڤڭېږ[2].

ەدې ڜڭ ږەڗ ەڭ ڤې: ېڭ ەږەەږ: (ەدې ږەڂەڤې ڞصې ڤصېږ ڜې[3]. ږەڗ ڭې[4] ەدڤږ: سې دڗڜڭ ېږڤې ەڜڜږ ڭې: ەدېڭږ دږەڗ ږەڗ ڭە ږڗږ ڭې ږڤږ. ږەڗ ڭە ەږەەږ: ږڤې ەدېڎەږږ: ږېهڭصهب ڭصېږ دږەڗ ڭې ەدېڎەږږ: ږەڗ ږەڗ ڭې ږەڗ ەدېڎەږږ: ەڭ ېڭ ږەڂەڤەەصەب ڭږڗږ ڭ ږەڂېږ: ەڭ ېڭ ږېڂەڤەەصەب ږەڗ ڭې ږەڗ ەدېڎەږږ: ږڤې ېڭ ږڤږ ەڭ ږەڗ ڭې ږەڗ ږەڗ ڭې ږەڗ ږەڗ ڭې ږەڗ

ܐܝܟ ܡܛܠ ܕܐܢ[1] ܐܡܪ ܐܢܫ ܠܐ ܢܫܬܘܩ ܒܗ ܒܝܬ ܐܒܗ[2]: ܐܠܐ ܒܝܬ ܐܒܗ ܕܐܢ ܐܡܪ ܐܢܫ ܠܐ ܢܫܬܘܩ ܒܗ ܒܝܬ ܐܒܗ ܕܐܢ ܐܡܪ ܐܢܫ ܠܐ ܢܫܬܘܩ ܒܗ ܒܝܬ ܐܒܗ ܐܠܐ

ڡڡڏڡڕ[1] ڏڕڏڕ ڒڒڕ: ڴڕ ڡڡڕ ڒڒڕ ڏڕڡڏڡ. ڡڡڏڕ ڡڡ ڏڕڡڡڡ (ڏڴ ڡڏڡڡڡڏڕڕ. ڡڕڡڏ ڡڡ: ڡڏڕ[2] ڡڡڏڕڡڡڏڕڕ ڏڡڡڡڏڕ ڡڏڡڡڡ ڡڏڕڕڒڡ ڡڏڕڕ: ڡڏڕ ڡڡڴڏڕڡ ڡڏڡڡڡ ڡڏڕڕڒڡ[3] ڒڡڏڕ. ڡڡڡڡڴڕ (ڕڕڡڕڕ ڡڡڡڕ: ڡڡڏڡڡڕ ڡڡڡڡڡڕ[4] ڏڕڴڡڡڕ: (ڡڡڡ ڡڡڡڡڡڕ ڡڡڡڡڡڡڏڕ ڡڡڡڡڡڕ[5]. (ڴڕ ڡڡڏڡ ڡڴڡ ڏڡڡ ڏڡڡڡڡڏڕ[6]: ڴڕ ڡڡڏڡ ڡڴڡ[7] ڏڡڡ: ڏڏڡڡڡڡڏڕ ڡڡڡ ڡڡڴڡڡڕ[8]. ڴڕ ڡڡڏڡ ڡڴڡ: ڏڡڡڡڡڏڕ ڡڡڡڡڕ. (ڴڕ ڡڡڏڡ ڡڡڏڡڡ*: ڏڏڡڡڡڡڏڕ ڡڡڡڡڡڕ ڏڡڡڡڡ ڡڡڡڡڡڕ ڡڡڡڡڡڡڏڕ[9]. (ڡڡڕ ڡڡڕ ڏڡڡ[10] ڏڡڡڕ ڡڡڡ ڏڏڡڡڡڡڏڕ[11] ڡڡڏڡ: (ڴڕ ڡڡڏڡ[12] ڡڏڕ ڡڡڡڡ: (ڴڕ ڡڡڏڡ[12] ڡڡڡڡ ڡڡڡڡ: ڴڕ ڡڡڏڡ ڡڴڡ ڏڡڡ (ڏڡڡڡڡڡ ڡڏڕ[13]. (ڡڡڏڡ ڡڡڡ[14]: ڡڡڡڡ ڒڒڕڕ[15] ڏڡڡڕ: ڡڡڡڡڡڕ ڏڡڡ ڡڡڡ ڏڕڕ ڡڡڡڡ ڡڡڡڡڡڡڏڕ. ڡڡڕ ڡڡڡڡڡ ڡڡڡڡڡڕ: ڡڡڡڡ ڡڡڡڡڡڡ

ܕܝܢ ܐܡܪ ܠܗ ܝܫܘܥ ܐܡܝܢ ܐܡܝܢ ܐܘܡܪ ܠܟ ܕܠܐ ܐܡܪ ܠܟ ܥܕ ܫܒܥ ܙܒܢܝ ܐܠܐ ܥܕ ܫܒܥܝܢ ܙܒܢܝ ܫܒܥ ܙܒܢܝ ܘܫܒܥ ܙܒܢܝ ܫܒܥ ܫܒܥܝܢ ܙܒܢܝ

בתרא דבתרא. מיעטיה לחלוקיה בר מיכן לכל
זכאי: ולמה כאן חלה מיתה: מכאן אין מיתה
ניתנת כאן שלשתן ביחד: ואין מיתה מכלה
בכולן. ומני יהבי לאלהא פתחיה: (נאמר כאן[1]
לחלוקיה: שאין מטתרחין ומדאין[2] ישנין: (חלה ועד
אמשיך ידיה[3] ונשבע לכי? ולחלה[4] ליה שטרא מחדיה?
מדאין ניקחין מדאין מהאמחין: (ומיהאם כל בתרהן
אחלה[5]: אמאי אל שהיה ניתנה ליהרג. אלא כאן[6] מחלוקת
כאן[6] לחלוקין: ילמד ניתנה שיהא ני אחאב לכי: (אחל
יהא ניהרגה ויתפטר ני אחיל. ואחלה ניתנה[7] ני
ילחמה: אם אתגברו[8] עליהן ני יהרגוהו. ני אין
לכי שנה ולנקמה: (ואחנה ניהרגה אל אחלה. ני ינילחו
אחאלמין ליהרג: ואחאלמה עליהן ני אחיהיה.
שנה ניהרגה לחיות: ואשה ולנקמה ני אחיהרגה.
אחאלמה ניהרגה שאין מטתרחין ומדאין: ואין
ניקחין לי אחרגה לכי. אחאלין[9] ניהרגין אל אחיה:
ואין מיתה אל אחרגה ני אלמה. אחאנה ניהרגה
אחיה: (ואיהרגה אי[10] ניהן ניהרגה ני אחיין[11].

(1) נאמר. (2) אחלה. (3) אחד אל אחשיך. (4) לחלה.
(5) אחלה ני אחרגה אחיה. (6) Desunt. (7) אחלה ניהרגה
ניהרגה. (8) אתגברו. (9) ניהרגין ניהן אל אחלה ניהאחיה. (10) אי.
(11) איהרגין.

ەجَڤِ ڤَكِم ڤِصدِڤِ ڤَڤَهِدُة مِ فَڤِدِەَصُة: زەوَكِ ىَكِىَ ىكِىَ ىَكِىَ دِڤِڤَة ەڤِصِەزُة دَڤ سِكَ: دِڤِسِەزُة ىَكِىَسُة سَڤِهَة (دِزَةُ ىَكِمَّ[1]. ەجَڤِ ڤِكِڤِ ىَهَڤِ: ڤَڤَف دِڤِزَصَڤَ ىَڤَ: صَّنَة[2] ڤَهَف ىَصِسَة ىَكِڤَنَة ڤَصِمَّنَة[3] دِجِكَ ڤَڤَة: ەصِڤَة ەَصَّنَة دِمِ ەىَىَ ىَڤَ ىَصِسَة ەَكَ ڤِصِسَة ەَكَ ڤَصِڤَة ڤَڤِ ىَكِ. ڤَڤِ ڤَكِ دِمِ ڤِصِسَة: دِصَكَنَة ەَّەىَنَّڤِ دِڤِصَصَڤَصَ ڤِصِڤَ ىَ ڤِصَصِ: ەَكَ ڤِصِسَكَ ەَكَ ڤِصِصَوِ: ڤَةەد ەصِسَة صَسَّنَة دِجَكَ زَنَصَهَة: ىَڤَ ەَ دِزَكَصَة سَنَ. ەە دَّنَّڤِ سَنَ ىَكِصَىَ زَىَكِ دِصَصَصِ ڤِ[4]: ەزَهَم ىَكِڤِ ڤَكِەَ: ەَصَّف ڤِصِسَة دِڤِىَّصَ ڤِ[4]: ڤَصَّة: (ىَ ڤِة ىَ: (زَ ڤِة[6] ىَڤِڤِ ڤِصِسَة[5] ڤَكِ زَصَهَة ەزَصَة ڤِصِسَة ڤَكِ ڤِصِسَة[7] دِڤِصَّەىَ زَىَ: دَّنَّڤِ زَىَكِ دِزَهَم ىَكِڤِ ڤِصِسَة[8]. زَىَ ڤَكِ ەزَصَة: ڤِكِ ڤِكِ[9] دِصَكَنَة صَصِسَة ڤَهِف: ەجَكَ دِزَّنَة ىَصَّڤِ ەصَصَهَف: ەصَّة دِزَصَهَف ڤَهِف: ەَصَّكِ. ڤَەصَّڤِ دِڤِ ڤَىَ ڤِصِڤَّڤِ ڤِكِ زَىَ ڤِ ڤَكِ: ەزَهَكَ ڤِ ڤِصِ ىَصَّنَّڤَ ڤِ ەَ ەجَڤِىَ[10]: ەَكَ زَىَ ڤَصَّة ڤَكِ. زَ زَىَ ەَكَ ەَكِ ڤِ

(1) Desunt. (2) صَّنَة. (3) Desunt. (4) ڤِصِسَة ڤَكِ. (5) ڤِصِسَة زَ ڤِة ىَصَّڤِ ڤِصِسَة ىَكِىَ. (6) Desunt. (7) ڤَكِ ىَكِىَ. (8) ڤَكِصَّة. (9) ڤَكِ. (10) Deest.

שנתנבא שמואל הרמתי: מה מצינו לבן לגדעון שנקרא
שמו ירובעל. שהפיל לבן מואב ואת מדין: ואת
לבן נקרא[1] יפתח.

מפני מה נקרא שמו יפתח: שפתח בנדר. ומה
היה שמו בתחלה? ירובעל. שנאמר ויקם ירובעל[2]:
ומנין שהיה נקרא בדן? שנאמר ויגד לבדן[3]: ומנין
שהיה נקרא שמשון? שנאמר ויקרא שמשון[4]: ומנין
שהיה נקרא יפתח? שנאמר ויפתח[5]: כל מקומות שהוא
נקרא בשמות הללו. מלמד שהיו שוין:
ומפני מה נקרא שמו בדן. (מפני שהוא דן
בדורו[6] כדן שופט: לבן מן הקברים שהוא
מחיה. מה לבן מחיה הקברים כך הוא מחיה הקברים
ומעלה: מלמד שהיה מלך ושופט כדן: ומנין
שהיה נקרא שמשון? שנאמר (שופטים יג) כי
הנה את הרה[7] ויולדת בן: ומנין שהיה נקרא
יפתח? שנאמר ויפתח[8]: ומנין שהיה נקרא ירובעל[9]
כך. (שמואל אמר כך[8]: ירובעל שנקרא
שמו ירובעל. שהפיל לבן מואב ואת מדין:
ומנין שהיה נקרא בדן: שנאמר ויגד לבדן.
שהיה דן בדורו[10]:

---

(1) נקרא. (2) ויקם ירובעל וגו׳. (3) שמואל מן
הקברים אתה יגד. (4) לשמשון. (5) שופטים יב.
(6) Desunt. (7) הרה. (8) Desunt. (9) ירובעל.
(10) שמשון.

ڤم كزهكَّزء. ڤَكَ ذَا وِكَ[1] كهَ ڤِكِدَ: هَهم هَهم: هَهم ڤم هِهِء كَذَكِم.

هَهَڤِ دِهَڤ هَهَڤِ ڤِهَڤِ ڤَهَڤِ: ءهِهَا ڤَهَڤِ: ءهِهَا ڤَهَڤِ: ءهِهَا

ꠞꠣꠀꠝ ꠤꠞꠣꠀ ꠞꠣꠀꠝꠞꠣꠀ ꠝꠞꠣꠀꠝ ꠞꠣꠀꠝꠞꠣꠀ ꠞꠣꠀꠝꠞꠣꠀ ꠞꠣꠀꠝꠞꠣꠀ

ولر مصمم (دمم دنسندڤ: ڤ ولر مڤ ڤيوجه ڤيف كمم. ميڤه ماڤ ڤيوڤ مهدب (زهمم*؟)[1]: ميڤ ڤڤ زڤ مي مدر (ميوڤيوڤ زڤ لم[1] سلك دنسندڤ: مژوڤ كمم. سڤ سڤ ميڤ ولكلك مصمم. ميڤه[2] ميوڤيوڤ زهه دينسڤ ويڤيڤ (ويسڤ ويجمڤ ويسڤ[3] ميڤيومڤ (ويوسددڤ ويسدم[4] ڤيڤلمومڤ: ميڤ ميوڤيوڤ زڤ دميومومڤ ويسڤومڤ: ويوسومڤ[5] ويڤيمم: ميكلمڤ (ميمومڤ ڤڤڤ: ميسمڤلمڤ ڤيسڤ ويڤيمسڤ ڤيسڤ ڤيسڤ[6]: ميڤ ڤڤ ڤيسڤ ڤيسڤ ولكلك. ميڤه ڤيسڤ زهه كمڤ ديسڤ دسڤ ولكلك ڤيوڤڤ: ڤيڤلر ڤيڤسم مي[6] مڤي: مي ڤڤ مي مصڤ: ميڤ ڤيسڤ زڤ كمڤ دسم ميسڤ ويومم ڤيومڤ[6]: مي ميومم ڤڤ ديلكلك. (ميه مي ڤيسڤ زهه مي كمڤ: ممڤ ويمد ڤيومم: ميڤه ويومم ڤڤ ولكلك ڤيسڤ زهه مي كمڤ: ميڤ ڤ ميومم. ميڤ زڤ ميومم: مي مي مي

(כ) ויאמר המלך: אסור לו לבוא אל ביתו, לא תראה פני. ותצא אבשלום אל ביתו, ופניו לא ראה. (כא) ויאמר המלך אל יואב: הנני נא עשיתי את הדבר הזה, ועתה לך השב את הנער את אבשלום[1]. (כב) ויפל יואב אפים ארצה וישתחו, ויברך את המלך, ויאמר יואב: היום ידע עבדך כי מצאתי חן בעיניך אדוני המלך, לעשות את דבר המלך[2]. (כג) ויקם יואב וילך גשורה[3] ויבא את אבשלום ירושלים: (כד) ויאמר המלך: יסב אל ביתו ופני לא יראו. וישב אבשלום אל ביתו, ופניו לא ראה: (כה) ובכל איש יפה תהלה מאד מכף רגל ועד קדקד אין בו מום: (כו) ובבא ראשו, וקץ לשערו מדי שנה בשנה יקצנו, כי כבד עליו ויקצנו, ושקל שער ראשו מאתים שקלים באבן המלך[4]: (כז) ויולד לאבשלום שלשה בנים, ואת תמר[5] בתו היתה אשת יפת מראה: (כח) וישב אבשלום שנתים ימים בירושלים ופני לא ראה? (כט) וישלח אבשלום אל יואב לשלחו אל המלך, ולא אבה לבא אליו[6], וישלח שנית ולא אבה לבא[6]: (ל) ויאמר אל עבדיו: ראו חלקת יואב אצלי, ולו שם שעורים, לכו והצתם אותה באש. ויצתו עבדי אבשלום את החלקה באש[7]. (לא) ויקם יואב ויבא אל אבשלום הביתה, ויאמר אליו: למה הצתו עבדיך את החלקה אשר לי באש[8]: (לב) ויאמר אבשלום אל יואב: הנה שלחתי אליך לאמר, באה הלום למען אשלחך אל המלך לאמר, למה באתי משם, טוב לי עוד שם. ועתה אראה פני המלך, ואם יש בי עון והמיתני: (לג) ויבא יואב אל המלך ויגד לו, ויקרא לאבשלום, ויבא אליו המלך וישתחו לו אפים ארצה לפני המלך, וישק אבשלום לאביו:

---

(1) בא הלום ואחזרנו. (2) והשתחוה ויברך את המלך. (3) Deest.
(4) ומשקלו היה מאתים שקלים בשקל המלך: ומשקל אדם בינוני היה שקל המלך: והיה מתגלח בכל שנה. ומה שגדל ראשו היה מכביד עליו. (5) אחות. (6) Desunt. (7) שהצית בלבד. (8) והצית בחלקה.

ڤِدِيڤ ڤَدَّن دِيَوِيَا دِيَوِيَا ڤَدَّن: ڤِدِيڤ ڤَدَّن دِيَوِيَا دِيَوِيَا ڤَدَّن[1]:
ڤِدِيڤ ڤَدَّن دِيَوِيَا دِيَوِيَا ڤَدَّن: ڤِدِيڤ ڤَدَّن دِيَوِيَا دِيَوِيَا ڤَدَّن
ڤِدِيڤ ڤَدَّن دِيَوِيَا دِيَوِيَا ڤَدَّن: ڤِدِيڤ ڤَدَّن دِيَوِيَا دِيَوِيَا ڤَدَّن
ڤِدِيڤ ڤَدَّن دِيَوِيَا دِيَوِيَا ڤَدَّن: ڤِدِيڤ ڤَدَّن دِيَوِيَا دِيَوِيَا ڤَدَّن
ڤِدِيڤ ڤَدَّن دِيَوِيَا دِيَوِيَا ڤَدَّن[2]. ڤِدِيڤ ڤَدَّن دِيَوِيَا دِيَوِيَا ڤَدَّن
ڤِدِيڤ ڤَدَّن دِيَوِيَا دِيَوِيَا ڤَدَّن[3] ڤِدِيڤ: (ڤِدِيڤ ڤَدَّن دِيَوِيَا دِيَوِيَا ڤَدَّن[4] ڤِدِيڤ ڤَدَّن
ڤِدِيڤ ڤَدَّن دِيَوِيَا دِيَوِيَا ڤَدَّن[5]. ڤِدِيڤ ڤَدَّن دِيَوِيَا دِيَوِيَا ڤَدَّن
ڤِدِيڤ ڤَدَّن دِيَوِيَا دِيَوِيَا ڤَدَّن: ڤِدِيڤ ڤَدَّن دِيَوِيَا دِيَوِيَا ڤَدَّن[6] ڤِدِيڤ ڤَدَّن
ڤِدِيڤ ڤَدَّن دِيَوِيَا دِيَوِيَا ڤَدَّن: ڤِدِيڤ ڤَدَّن دِيَوِيَا دِيَوِيَا ڤَدَّن[7]: ڤِدِيڤ ڤَدَّن
ڤِدِيڤ ڤَدَّن دِيَوِيَا دِيَوِيَا ڤَدَّن[8] ڤِدِيڤ ڤَدَّن دِيَوِيَا دِيَوِيَا ڤَدَّن (ڤِدِيڤ ڤَدَّن دِيَوِيَا دِيَوِيَا ڤَدَّن[9].
ڤِدِيڤ ڤَدَّن دِيَوِيَا دِيَوِيَا ڤَدَّن: ڤِدِيڤ ڤَدَّن دِيَوِيَا دِيَوِيَا ڤَدَّن: ڤِدِيڤ ڤَدَّن دِيَوِيَا دِيَوِيَا ڤَدَّن
ڤِدِيڤ ڤَدَّن دِيَوِيَا دِيَوِيَا ڤَدَّن[10] ڤِدِيڤ ڤَدَّن دِيَوِيَا دِيَوِيَا ڤَدَّن. ڤِدِيڤ ڤَدَّن
ڤِدِيڤ ڤَدَّن دِيَوِيَا دِيَوِيَا ڤَدَّن[11] ڤِدِيڤ ڤَدَّن دِيَوِيَا دِيَوِيَا ڤَدَّن
ڤِدِيڤ ڤَدَّن دِيَوِيَا دِيَوِيَا ڤَدَّن: ڤِدِيڤ ڤَدَّن دِيَوِيَا دِيَوِيَا ڤَدَّن
ڤِدِيڤ ڤَدَّن دِيَوِيَا دِيَوِيَا ڤَدَّن[12]. ڤِدِيڤ ڤَدَّن دِيَوِيَا دِيَوِيَا ڤَدَّن
ڤِدِيڤ ڤَدَّن دِيَوِيَا دِيَوِيَا ڤَدَّن: ڤِدِيڤ ڤَدَّن دِيَوِيَا دِيَوِيَا ڤَدَّن
ڤِدِيڤ ڤَدَّن دِيَوِيَا دِيَوِيَا ڤَدَّن: ڤِدِيڤ ڤَدَّن دِيَوِيَا دِيَوِيَا ڤَدَّن[13]
ڤِدِيڤ ڤَدَّن دِيَوِيَا دِيَوِيَا ڤَدَّن[14] ڤِدِيڤ ڤَدَّن دِيَوِيَا دِيَوِيَا ڤَدَّن.

---

(1) ڤِدِيڤ ڤَدَّن. (2) ڤِدِيڤ ڤَدَّن دِيَوِيَا دِيَوِيَا ڤَدَّن. (3) ڤِدِيڤ. (4) ڤِدِيڤ ڤَدَّن. (5) ڤِدِيڤ. (6) ڤِدِيڤ. (7) ڤِدِيڤ. (8) ڤِدِيڤ. (9) ڤِدِيڤ. (10) ڤِدِيڤ ڤَدَّن. (11) ڤِدِيڤ ڤَدَّن. (12) ڤِدِيڤ. (13) ڤِدِيڤ ڤَدَّن. (14) ڤِدِيڤ ڤَدَّن.

ڤرچيڤڬ دڤرضمبه.

دبك جه اصڬ.

مڤوك[1] ده اوله ضرمه سلسة دڤهسيڠ: مچه ضرمه دلم ضرمه مڤمبه مچ ضرمه مڬه دمچوڽ مڬه ده. مده ڤيا مڤچرم ڤيا: مچه ضرمه دڤهسيڠ مچ هضڬم. مچه بيك دبك جه اصڬ: ڤچه[5] ڤيكرمه دڤمڽ ڤيكرمه دڤمڽ مڤچرم دڤمڽ: مچه ڤيك ڤيڤ ده ڤيڤ: ڤيكرمه دڤمڽ مڤچرم

ܕܒܪܐ ܕܐܒܝ ܗܘ ܐܝ ܕܐܢ ܐܡܪ ܠܗ ܒܪ ܐܢ ܐܡܪ ܠܗ ܐܒ

ڤهڤ (ڤهڤ ڤهڤ[1]: ڤهڤ ڤهڤ ڤهڤ

ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ. ⵙⵉⵏ ⵜⵉⵎⵣⵡⵓⵔⵉⵏ ⵏ ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵜⵉ: ⵜⵜⵓⵜⵜⵓⵏ ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵏⵏⵙ ⵖⵓⵔ ⵢⵉⵎⵎⵓⵔⵏ[1].

ⵙⵉⵏ ⵜⵉⵎⵣⵡⵓⵔⵉⵏ ⵏ ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵜⵉ ⵜⵜⵓⵜⵜⵓⵏ ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵏⵏⵙ ⵖⵓⵔ ⵢⵉⵎⵎⵓⵔⵏ ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵏⵏⵙ ⵖⵓⵔ ⵢⵉⵎⵎⵓⵔⵏ[2]: ⵜⵜⵓⵜⵜⵓⵏ ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵏⵏⵙ ⵖⵓⵔ ⵢⵉⵎⵎⵓⵔⵏ

ﺍﻟﺬﻱ ﻟﻢ ﻳﺰﻝ ﻣﻌﻬﻢ ﻭﻫﻮ ﺍﻟﻜﻠﻤﺔ ﻭﺍﻟﺤﻜﻤﺔ ﻭﺍﻟﻘﺪﺭﺓ ﻭﺍﻟﻤﺸﻴﺌﺔ ﻭﺍﻟﻌﻤﻞ ﻭﻫﻮ ﺍﻟﺬﻱ ﺑﻪ ﺻﺎﺭ ﻛﻞ ﺷﻲﺀ[1]. ﻭﻫﻮ ﺍﻟﺬﻱ ﺗﺠﺴﺪ ﻭﺍﻟﺘﺒﺲ ﺑﺠﺴﺪ ﺍﻟﻨﺎﺳﻮﺕ[2] ﻭﺻﺎﺭ ﺍﻟﻤﺴﻴﺢ ﻭﻫﻮ ﺍﻟﺬﻱ ﺻﻠﺐ ﻭﻗﺒﺮ ﻭﻗﺎﻡ ﻭﺻﻌﺪ ﺇﻟﻰ ﺍﻟﺴﻤﺎﺀ[3] ﻭﺟﻠﺲ ﻋﻦ ﻳﻤﻴﻦ ﺍﻵﺏ. ﻟﻢ ﻳﻜﻦ ﻫﻮ ﻭﺣﺪﻩ ﻭﻟﻢ ﻳﻜﻦ ﻫﻮ ﻭﺣﺪﻩ ﻭﻟﻢ ﻳﻜﻦ ﻫﻮ ﻭﺣﺪﻩ.

ⵜⵉⵔⵉ ⵏⵜⵜⴰ ⵏⵜⵜⴰⵏⵜ ⵏⵜⵜⴰⵏⵜ: ⵅⵔ ⵢⵜⵜⴰⵎⵎⵓⵔ ⵜⵉⵔⵉ[1]:
ⵜⵜⵜⵜⵓⵔⵉⵏ ⵅⵔ ⵢⵜⵜⵉⵔⵔⵓⵔ. ⵜⵎⵎⵓⵜⵜⴰ ⵢⵜⵜⵓⵔⵉⵜ: ⵜⵜⵜⵉⵏ
ⵜⵜⵜⵉⵔⵉ ⵜⵜⵜⵉⵔⵜ: ⵢⵜⵜⵓⵜ ⵅⵔ. ⵜⵅⵔ ⵢⵜⵜⵓⵔⵉⵜ ⵏⵜⵜⵉ ⵜⵜⵜⵉⵔⵜ:
ⵜⵜⵜⵉⵔⵜ ⵜⵜⵜⵉⵔⵜ ⵅⵔ ⵢⵜⵜⵓⵔ. ⵜⵜⵜⵜⵓⵜⵜⵉⵏ ⵜⵜⵜⵜⵓⵜⵜⵉⵏ ⵜⵜⵜⵉⵔⵜ
ⵜⵜⵜⵜ: ⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜ ⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜⵜⵜⵜⵜ: ⵜⵜⵜ
ⵜⵜⵜⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜ ⵅⵔ ⵢⵜⵜⵜⵜⵜⵜ[2]. ⵜⵜⵜⵜ ⵅⵜ (ⵜⵜⵜⵜⵜⵜ:
ⵜⵜⵜⵜ[3] ⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜⵜⵜⵜⵜ. ⵜⵜⵜⵜ
ⵜⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜⵜⵜⵜⵜ: ⵜⵜⵜⵜⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜⵜⵜⵜⵜ ⵅⵔ ⵜⵜⵜⵜⵜ.
ⵜⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜ: ⵜⵜⵜⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜⵜⵜ ⵅⵔ
ⵜⵜⵜⵜⵜⵜ[4]. ⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜⵜⵜ: (ⵜⵜⵜⵜⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜ:
ⵜⵜⵜⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜⵜ ⵅⵔ ⵜⵜⵜⵜ. ⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜⵜ ⵜⵅ ⵜⵜⵜⵜ
ⵜⵜⵜⵜⵜ: ⵜⵜⵜⵜⵜⵜⵜ ⵅⵔ ⵜⵜⵜⵜⵜ: ⵜⵜⵜⵜⵜⵜⵜ ⵅⵔ
ⵜⵜⵜⵜⵜⵜ[4]. ⵜⵜⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜ ⵜⵜⵜ:
ⵜⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜ. (ⵜⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜ: ⵜⵜⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜⵜⵜ
ⵜⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜⵜⵜⵜⵜ*
ⵜⵜⵜⵜⵜⵜ[5] : ⵜⵜⵜⵜⵜⵜⵜ[5] ⵜⵜⵜⵜⵜⵜⵜ: ⵜⵜⵜⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜ
ⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜⵜ. ⵜⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜⵜ:
(ⵜⵜⵜ ⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜⵜ[6] ⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜⵜ. (ⵜⵜⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜⵜ
ⵜⵜⵜⵜ: ⵜⵜⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜⵜ[7].
ⵜⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜⵜ: (ⵜⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜ:

(1) ⵜⵜⵜ. (2) Desunt. (3) ⵜⵜⵜⵜⵜ: ⵜⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜ. (4) Desunt.
* (ⵜⵜⵜⵜⵜⵜ?). (5) ⵜⵜⵜⵜⵜⵜⵜ. (6) ⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜⵜⵜ. (7) Desunt.

ڴڒ ڤڤڊڒڊ[1] ڤڤڒ ڤڤڊڊڤڒ. ڴڤڒڴڤڂ ڤڤ ڤڤڒ ڊڒڒڴ ڊڒڒڴ: ڂڒڒڴ ڴڒڒڴ: ڤڤڊڊڴڤڒ ڤڤڊڊڴڤڒ ڤڤڂڊڴڤڒ ڊڒڒڴ. (ڴڤڤڊڊڴ ڴڒ ڊڒڒڴ: ڤڤڊڊڴڤڒ ڤڤڊڊڴڤڒ ڴڒ ڤڒڒڴ: ڴڤڤڊڊڴ ڴڒ ڤڤڊڊڴڤڒ: ڤڤڊڊڴڤڒ ڤڤڊڊڴڤڒ ڴڒ ڤڒڒڴ. ڤڤڒڴ ڴڒ ڤڤڊڊڴ: ڤڤڒڴ ڴڒ ڤڤڊڊڴڤڒ: ڤڤڊڊڴڤڒ ڤڤڊڊڴڤڒ ڴڤڤڊڊڴ: ڤڤڊڊڴڤڒ ڤڤڊڊڴڤڒ ڤڤڊڊڴڤڒ ڴڤڤڊڊڴڤڒ[2]. ڤڤڊڊڴڤڒ ڤڤڊڊڴڤڒ ڤڤڊڊڴڤڒ: ڤڤڊڊڴڤڒ ڤڤڊڊڴڤڒ ڴڒ ڤڤڊڊڴڤڒ. (ڴڒ ڤڤڊڊڴڤڒ ڤڤ ڤڤڊڊڴڤڒ: ڤڤڊڊڴڤڒ ڤڤڊڊڴڤڒ ڴڒ ڤڤڊڊڴڤڒ. ڴڒ ڤڤڊڊڴڤڒ ڤڤڊڊڴڤڒ: ڤڤڊڊڴڤڒ ڤڤ ڴڒ ڤڤڊڊڴڤڒ. ڴڒ ڤڤڊڊڴڤڒ ڤڤ ڤڤڊڊڴڤڒ: ڤڤڊڊڴڤڒ ڤڤڊڊڴڤڒ ڤڤڊڊڴڤڒ: ڤڤڊڊڴڤڒ ڤڤڊڊڴڤڒ ڤڤڊڊڴڤڒ ڤڤڊڊڴڤڒ ڴڒ ڤڤڊڊڴڤڒ ڤڤڊڊڴڤڒ. ڤڤڊڊ ڤڤڊڊڴڤڒ ڤڤڊڊڴڤڒ. ڤڤڊڊ ڤڤڊڊڴڤڒ ڤڤڊڊڴڤڒ ڤڤ: ڤڤڊڊڴڤڒ ڤڤڊڊڴڤڒ ڤڤڊڊڴڤڒ ڴڒ ڤڤڊڊڴڤڒ ڤڤڊڊڴڤڒ ڤڤڊڊڴڤ

مَسْمِكَا: (مَسْمِ مَسْمِ تَتَّ حَدَّا بُكَّا دِمَّحِدِّو زَا: مَسْمِ حَدَّ حَمَّدَ مَحَبَّا دِمَّمَّدِدَّا مَكْمِسَّا كَمَّسَّا مَسْمِ زَا: مَسْمِ كَمَّسَّا مَكْمِدِدَّا دِمَّحِدِّوَّا[1]. مَسْمِ مَسْمِ كَمَّسَّا[2] دِمَّكِ دِكَّبِ حَكَمَّسَّا: كَحَّا دِحَّا دِمَّا حَّ زَا دُوَّا بُكِّ حَ: دِمَّكَا وِحَا دِمَّا مَكْمِسَّا[3]. مَسْمِ مَسْمِ حَدَّا بُكَّا: حَمَّا مَكْمِسَّا كَ دِمَّدَ مَحَّا زَا مَحَّا دِمَّمَّدِدَّا[4]. بُمَّا هَمَّا[5] حَدَّ مَمَّا دِمَّمَّحَمَّا: مَحَمَّكَّا دِمَّمَّدَّا: وَحَمَّكَّا دِمَّمَّدَّا هَمَّا بُمَّا حَمَّ حَدَّا كَمَّدَّا: دِمَّا زَا مَحَّصَّكَا[6] زَا كَ.

(حَ هَ حَكَمَّا[7] مَحَّ (حَدَّ حَمَّحَّ[8] مَكَّا: كَحَّ حَمَّ مَحَّا[9] مَّحَدَ كَ[10]: كَحَّ زَا مَحَّ كَحَّا حَمَّا مَكَّا حَكَمَّ حَمَّحَمَّ مَّحَمَّ كَمَّحَّا[11] دِمَّكَّا: بُحَّ كَ (بُحَّ مَّحَمَّ كَمَّحَّا[12] دِمَّحَّا: مَحَّكَ كَ حَمَّ كَحَّا: مَحَّكَ كَ دَحَّا دِمَّكَّا كَحَّا بُكَّا قَكَّا زَا مَّحَّا: مَّحَّا دِمَّحَّا مَحَّكَّا دِمَّحَّا زَا: مَحَّا كَ مَحَّا دِمَّحَّا مَحَّكَّا دِمَّحَّا زَا. مَحَّا دِمَّحَّا مَحَّكَّا: بُكَّا مَحَّا حَمَّحَّ كَ: مَحَّا حَمَّحَّا كَ كَحَّا بُمَّا: مَحَّا مَحَّا كَحَّا[12] مَحَّا كَحَّا مَحَّا زَا: مَحَّا كَحَّا (كَ مَا[12] مَحَّ دِمَّحَّا مَحَّا: حَمَّحَّا دِمَّا مَحَّا مَحَّا. مَحَّ حَمَّ حَمَّا دِمَّحَّا زَا: زَا مَحَّا دِمَّا مَحَّا.

---

(1) Desunt. (2) كَحَّسَّا. (3) مَحَّكَمَّحَّا. (4) كَمَّحَّا.
(5) هَمَّ حَمَّا. (6) مَحَّصَّكَا. (7) حَكَمَّا حَمَّ. (8) حَدَّ. (9) Desunt.
(10) دِمَّا زَا مَحَّ كَمَّحَّا. (11) كَ. (12) Desunt.

ܫܡܥ ܠܗ ܒܝܕܗ. ܘܟܬܒ ܠܗ ܥܠ ܦܬܟܐ (ܫܒܥ ܡܢ ܐܡܪ[1]ܐ:
ܐܬܐ ܡܢ ܒܝܬ ܐܒܝ ܠܐ ܐܫܟܚ ܒܗ ܐ ܚܕ ܡܢ ܐܚܝ ܒ ܚܕ.
ܘܐ ܒܝ ܠܐܒܝ: ܕܢܒܟܘܗ ܒܚܒܪ ܒܚ ܬܒܥ ܐܢ.
ܡܢܐ ܠܐ ܫܡܥ ܠܐ ܒܚܒܪ ܐ ܒܚ ܐ: ܘܟ ܐ ܒܚ ܒܚ ܐ:
ܒ ܐ ܐ[2] ܫܐ[3] ܐ ܐ: ܐ ܐ ܒ ܐ ܐ ܐ

ڤڤڤ ڤڤ (ڤڤ ڤڤ. ڤڤڤ ڤڤڤ ڤڤڤ ڤڤڤ ڤڤڤ ڤڤڤ ڤڤڤ[1] ڤڤڤڤ ڤڤڤڤ ڤڤڤڤ ڤڤڤڤ ڤڤڤڤ ڤڤڤڤ ڤڤڤڤ[2]: ڤڤڤڤ ڤڤڤڤ ڤڤڤڤ (ڤڤڤڤ ڤڤ ڤڤڤڤ ڤڤڤڤ ڤڤڤڤ ڤڤڤڤ ڤڤڤڤ ڤڤ

שלשה[1] בני אדם. שהלכו לבר[2]: נכנסו
לתוכה[3] ולבסוף מתו. אלו בני הדיוט כל
שכן: ואין לי אלא בני אדם. (יא
כל: שמא גם בהמתן[5] גם כן בני: הדין הוא
לבני. תלה גם בהן: נאמר (תהלים
קמה)[6] כל מעשיך ה': כל (בראשית
ח) ויזכור אלהים את נח: כל (שמות
יד) ויבא בין מחנה מצרים: כל (שמואל
ב. יב) ואת ביד עמון: אף (תהלים
קמה)[8]: גאה הוא ה' כל שכן. אלו
בני אדם: שהלכו לבר (ישעיה מ)[9] הבט נא
השמים: ספרו כוכבים[10] אלו
שמנה[11]: אלו בני לאה[12]: אלו בני
שפחות. (יב
ל)[14] ראובן אלו יוסף: אלו שנים עשר
(שמות
א)[15] בני יעקב הבאים:

אלו בני רחל (שמות
ב)[16]: אלו בני בלהה ואלו בני זלפה:
אלו בני לאה: כל נפש[17] אלו בני בלהה ואלו בני זלפה
הבאים עם יעקב מצרימה. כל נפש הבאים עמו

---

(1) שלשה. (2) אף כן בים. (3) ונכנסו. (4) כל שכן.
(5) ובהמתן. (6) תהלים קמה. (7) ויזכור אלהים את נח.
(8) כי גאה ה' מאד. (9) Desunt. (10) הבט נא השמים וספר הכוכבים. (11) שמה. (12) בני. (13) ואלו. (14) ראובן בני לאה.
(15) Desunt. (16) שמות א. (17) כל נפש הבאים עמו.

وَمَحَمَّتِ وَمَسَّتِ: مَتِّتْ لَهَّ حَجَمَ تَقَلَّ: مَسَّ وَمَسِيكَ كَمَسَكَتِ وَمَكَتِ[1]. مَحَ هَكَ يَحَدَّ: وَمَحَ حَمَّتْ: يَحَدَّ: يَحَكَتَ سَتَتْ. هَزَمَتْ تَهَدَّ: مَمَّ حَعَدَّتْ: كَكَ هَمَكَ يَحَكَ تَحَدَّ مَتَّ مَحَتِ مَتَّ هَكَ. (وَمَتَّ مَحَ حَعَدَّتْ[2] حَمَمَ: هَمَكَ حَتَتَ. هَزَمَتْ حِ يَحَدَ هَمَ[3] لَمَحَّ: حَتَتَ كَتَكَ هَ تَكَتَكَتْ: حَتَدَ حَمَدَّ. دَهَ حَتَّ يَتَمَحَّ حَتَمَحَّ حَكَمَ[3] هَمَتَتَ: (يَحَ حِ مَحَّ حَمَمَّ حَحَّتَ[4] يَحَنَّتَ. مَتَ هَكَّ[5]: حَتَ سَتَتْ (حَكَ مَحَ مَمَّ: يَتَ حَتَتَتَّ. مَحَمَ يَحَكَتَ حَتَتَ حَمَّ هَمَّ حَتَتَ: مَحَمَّ هَمَّ حَتَتَ حَمَّ[6] حَمَّ هَمَّ حَتَتَ. مَحَدَ كَ هَزَمَتْ لَمَتَّ: وَ حَمَّتْ مَكَتَ حَتَتَ حَتَتَ[7]. (مَحَدَ كَ مَتَّ: حَتَتَ قَتَتَ كَ حَدَّتَ حَتَتَ سَتَتْ: حَتَّ حَمَمَ يَتَتَ يَتَ وَحَتَتَ تَهَدَّ؟ يَحَدَ كَ هَتَتَتَ[8]: حَتَتَ حَمَدَ مَكَ حَتَحَكَتَ: (هَوَكَ يَحَ[9] مَحَتَتَ يَحَ (حَمَمَ كَحَدَّتَ[10] جَ حَتَتَ (مَمَتَتَ جَكَ يَحَدَّتَمَ[11]. مَحَ مَحَتَ[12] يَوَكَ مَحَّتَمَ: حَمَمَ حَحَدَّتَ[13] يَتَتَ مَمَّ. (وَحَحَكَكَ حَتَتَتَ[14]: حَتَّ[15] مَتَتَ يَحَكَدَ يَتَمَّ حَ يَحَ كَحَ سَتَتْ. (مَتَ

(1) حَتَتَتَتَ يَحَ كَمَتَكَتَ حَحَتَ. (2) مَحَحَ كَحَدَّتَ. (3) Desunt. (4) هَحَ حَمَمَّ: وَمَتَتَ حَحَتَ مَمَّ هَمَّ: مَتَتَتَ حَتَتَ. (5) حَكَ. (6) يَتَ مَتَتَ مَمَّ هَمَّ: مَتَتَتَ حَتَتَ هَمَّ: مَتَتَ حَتَتَ. (7) كَ حَتَتَتَ كَتَتَتَ. (8) مَتَتَ كَ مَتَتَ: مَتَكَ حَتَتَتَ حَتَتَ. (9) Desunt. (10) حَحَتَ. (11) Desunt. (12) حَ حَتَتَتَ حَتَتَتَ. (13) مَحَ حَكَتَ مَتَتَ. (14) حَمَ.

בן אחיו של משה[1] לו: אין משה? לו: הלך לבית אמו. בן אחיו: ומה הלך לשם? לו: לבקש רחמים עליהם. בן אחיו: אמור לו שיבוא אלינו[2] ונשאל ממנו (ואולי) יש בידו לבקש רחמים[3] עלינו. לו: אמר לי שאין אני יכול לבוא אליכם. בן אחיו: אין משה אומר לך כלום?

ڤڤد ڭه هزەڤن: ميڤل بەڤد ڤڤ ڤي ەەڤەڤڤنن.
ەڤيڤ بڤي ڤيڤ ەڤنڤن ەڤڤەەڤ. ەڤڤ ڤڤڤەڤن
ەەڤ (ڤڤە ەەڤڤ[1] ەەڤن: ڤڤڤن[2] ڤڤنن ەڤ:
ەەڤڤڤن ەەڤن ڤڤڤ ەڤڤ ەڤڤ[3]. (ەڤڤ ڤڤ ەڤڤ
ڤيڤڤن ەڤەەڤ ڤڤڤ[4]: ەڤڤ ەڤڤن ڤەەڤن: ەڤڤ
ەەڤڤڤن ڤەڤڤڤ: (ڤڤ ڤەن ڤەڤن ڤڤڤ. ەڤن
ڤڤڤ ەڤ ڤەەن ڤەڤ ڤڤڤن ڤەەڤ: ەەڤڤڤڤن
ڤڤڤن ڤڤەەن ڤڤڤن ڤەەن. ڤەن ڤڤڤ ڤڤ ڤەڤ
ەڤڤڤن: (ەڤ ڤڤڤن ڤڤڤن ڤەەن ڤەڤڤڤ[5]. ڤەڤڤن
ەەڤڤڤ ەڤڤن: ەڤڤڤن ڤڤڤن ەڤڤ ڤەڤڤ[6]:
ڤڤڤڤن ەڤڤ[7] ڤەڤن ڤڤەن. (ەڤڤڤڤڤ ەڤڤ
ڤڤڤەڤ ڤڤە[8]: ەڤڤڤن ڤەڤ ڤڤڤ: (ەڤڤڤن ڤڤ
ەڤڤڤڤ[9]. (ەڤ ڤڤڤەڤ ەڤڤڤڤن: ڤڤڤڤ ڤڤڤڤن ڤ
ەڤ ڤڤ: ڤڤڤڤڤ ەەڤڤڤ ڤە. ەڤ ڤەڤ ڤڤڤن
ڤڤڤن ڤڤڤڤڤن ڤڤڤڤ: ەڤن ڤڤڤڤڤ ڤڤ ڤڤڤڤ.
ڤڤڤن ڤڤڤ ەڤڤڤ ڤڤڤڤ ەڤ ڤڤ ڤڤڤڤڤ: ڤڤڤڤن ڤڤڤڤڤ
ڤڤڤ ڤڤڤن ڤڤڤ[10]: ەڤڤڤن (ڤڤڤڤن ڤڤەن[11]

---

(1) ڤڤ. (2) ڤڤ. (3) Deest. (4) ەڤڤ ڤڤڤ ڤڤڤ.
(5) Desunt. (6) ڤڤڤڤ. (7) ڤ. (8) Desunt. (9) ڤڤڤ ڤڤڤ
ڤڤڤڤ ڤڤڤڤ. (10) Desunt. (11) ڤڤڤ ڤڤڤ.

مِنْ هَٰذَا. ئَەڭ ئَەگەر مِنْ ئەت مِنْ ئەت مِنْ ئَەگەر ئَەگەر مِنْ ئَەگەر مِنْ ئَەگەر مِنْ

(هاڤي[1] ڤكرجاءن ڤڠاجر جاوا بهاس) : دڠن ڤنجڠ ڤرمولاءن
ڤڠاجرن اين : ڤرتام ڤكرجاءن ڤڠاجر اين ڤرلو ڤڠتاهوءن
اوليه ڤارا ڤمبچ ساڤاياڽ ڤرلو ڤڠتاهوءن اوليه ڤارا
ڤمبچ ڤرلو ڤڠتاهوءن اوليه ڤارا ڤمبچ ڤرلو ڤڠتاهوءن
اوليه ڤارا ڤمبچ ڤرلو ڤڠتاهوءن اوليه ڤارا ڤمبچ
ڤرلو ڤڠتاهوءن اوليه ڤارا ڤمبچ.

لَمْنِ هَٰذِهِ مَلْمَلَةٌ فَلَمْلَمَةٌ: هَٰذِهِ
دِنْقِحْجِحِ فَدِقْجَحَ. هِيَ لَمْدَه: أَمِ. هِيَ مَحْمَدِ
(كَمَ هَٰذَا دِرْمَدَ[1]: لِمْ هِيَ. هِيَ مَحْمَدِ هَٰذَا هَٰذَا:
هَٰذِهِ بِكَ نِقْمَحَ. هِيَ هِيَ هَٰذَا مَحْمَدِ دِرْمَدَ: كَا
هِدِيلَمِ: نِكَا بَلَمْمَ هِيَ هِيَ هِيَ.

هِيَ[2] مَا هِيَ هَٰذَا: هَٰذَا هِيَ هِيَ
هَٰذَا هِيَ هِيَ: هِيَ هَٰذَا هِيَ هِيَ.
هِيَ كَمِ هِيَ هَٰذَا: هَٰذَا هِيَ هَٰذَا هِيَ[3]:
هِيَ هَٰذَا هِيَ هِيَ هَٰذَا هِيَ[4]: هَٰذَا هِيَ
هَٰذَا (هِيَ هَٰذَا[5] هَٰذَا كَمِ: هِيَ كَا هِيَ
هَٰذَا هَٰذَا (هَٰذَا هَٰذَا. هِيَ هَٰذَا[6] هَٰذَا هِيَ
هَٰذَا هِيَ هَٰذَا: هَٰذَا[7] هَٰذَا هِيَ[8]. (هَٰذَا
هَٰذَا هِيَ هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا: هَٰذَا هَٰذَا
هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا[9]: هَٰذَا هَٰذَا
هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا: هَٰذَا هَٰذَا
هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا
هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا
هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا
هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا
هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا

(1) هَٰذَا هَٰذَا هَٰذَا. (2) هَٰذَا. (3) Deest. (4) هَٰذَا.
(5) هَٰذَا. (6) هَٰذَا هَٰذَا. أَنَا. (7) Deest. (8) هَٰذَا.
(9) Desunt.

ܬܢ̈ܢ̈ܝ: ܟ̈ ([1]ܐ̈ ܐ̈ ܡ̈ ܐ̈ ܢ̈ ܐ̈) ܒܥ̈ܕ: ܐ̈ ܟ̈ ܕ̈ ܒ̈ ܐ̈ ܢ̈ ([2]ܐ̈) ܕ̈ ܒ̈ ܥ̈ ܕ̈.
([3]ܟ̈) ([4]ܐ̈) ([5]ܐ̈) ([6]ܐ̈) ([7]ܐ̈) ([8]ܐ̈) ([9]ܐ̈) ([10]ܐ̈).

---

(1) ܐ̈ ܐ̈ ܡ̈ ܐ̈ ܢ̈ ܐ̈. (2) Deest. (3) ܟ̈. (4) ܡ̈ ܐ̈ ܢ̈ ܐ̈ ܡ̈ ܐ̈ ܢ̈ ܐ̈.
(5) Desunt. (6) ܐ̈ ܐ̈ ܢ̈ ܐ̈ ܟ̈ ܐ̈ ܢ̈ ܐ̈. (7) Deest. (8) ܐ̈ ܐ̈ ܢ̈ ܐ̈ ܢ̈ ܐ̈ ܢ̈ ܐ̈.
(9) Desunt. (10) ܐ̈ ܐ̈ ܢ̈ ܐ̈ ܟ̈ ܐ̈ ܢ̈ ܐ̈ ܢ̈ ܐ̈ ܢ̈ ܐ̈ ܢ̈ ܐ̈ ܢ̈ ܐ̈.

لحِنْعَدَ (لحِم بِصَوْنَ[1]: بَحِ لَكِه خَنَّ (يعَوْجَ: ولاهَ بِصَوْنَ[2]: هَسِنَ (وهَجَدَ هَكِدَهُ حِجَكْفِ[3]: ووووه وهدهَجِهِ: ووو وصهَجِهِ دِنهِ نَجِ لَجِّ دَجَدَ حَشَهِجَهِ. (هَعَجَد هَوَ جَجَدَ: ولاهَ هَوَ كَ نَوَ هَجِ لحِهِسْعَجَه[4]. وِ جِ جَسِنَ جِ جِ هَوَ لحِ هَجَّ دَجَّدَ هَوَ كِ جَجَدَ دَهَّكَ دَهَّ هَوَ كِ جَجَدَ هَكِدَ. وجَجِ جَ لَحِ دِجِهِسجَد: نَعجَد لَهَجَدَّ جَجِ نَجِ وَهَجَد: دَهَنَّ[5] نَهجِكِ جِ حَوَّنَ سَدَّنَ: دِهَجِ هَجَدَ نَجَدَ حَوهَجَهَنَّ دِسجَجَ: هَوِجَّ دَجَدَ لحِجَوَ لحِ هَ دَسجَجَ[6]؟ نَكَ (هَوَكَ وَهَوَ لحِجَدَ هَكَدَ: وهَوَجَ كِ نَ[7] جَ نَجَهَ (وهَكَ جَدَ[8] دَجَ لَهَ. وجَجِ (نَجَ لحِ دَ نَهجَدَّ: ولاهَ[9] جَهَجَ هَوَ وهَجَد.

(قدّصهب دعذهدهة.

دَحَنَّ هَجِ ولاهَ جِ لَكَهَ[10].

وهَجِدَه حِ: وهَوَكَ لَهَ جِدَجَ هَكَدَ وَهَجَدَ كِ: (هَجِ هَكَدَ[10]: نَ وَجِهَ كَهَ وصهَجَّ هَوَ: نَ وجَهَجَ حَجِهَنَّ نَسَهَّ: كَ هَجَ جِعَصَهَ لحِهَدَ. جِهِ[10] دَهَدَهَ وَجَجِ هَجَّ[11] (هَجَد سَجِجَ[12]: وكَ[13] حلاهَ

(1) لحِ هَنَهَ. (2) سَدَ وَهَجَ. (3) وهَجَ. (4) Desunt.
(5) هَنَ. (6) كَسجَ. (7) نَهَ دَ لَهَكَ. وكَ. (8) وجَهَ.
(9) لحِ وَهَ هَوَ جَ هَ جَسجَجَ. وهَ. (10) Desunt. (11) هَجَ.
(12) نَهَ سَجَهَ. (13) وِ كَ.

הַלְוִיִּם מִפַּיִם. נִשְׁבְּעָה (כתיב הֵם לְהַלְוִיָּה: מְסֻרְסָרִים כְּתִיב בְּיֵשׁוּעַ[1]: אֵלּוּ נְתִינִים וְהַלְוִיִּם הָיוּ עוֹבְדִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ כְּדֵי לְהַכְנִיס אֶת עַצְמָן בִּכְלַל עֲבוֹדָה[2]. מִכָּאן אָמְרוּ אֵין מוֹסְרִין אֶת הַמִּקְדָּשׁ לְגִזְבָּרִים אֶלָּא לְאַנְשֵׁי מִשְׁמָר: וְלֹא כְּשֵׁם שֶׁהָיוּ מוֹסְרִין לְאַנְשֵׁי מִשְׁמָר כָּךְ הָיוּ מוֹסְרִין לַלְוִיִּם[3]. וְאֵין לְהַלְוִיִּם אֶלָּא מַעֲשֵׂר בִּלְבָד[4]. וְלֹא הָיוּ מוֹסְרִין לַלְוִיִּם אֶלָּא בְּשָׁעָה שֶׁהָיוּ עוֹלִין לְרֶגֶל: כְּדֵי שֶׁיְּהֵא לִבָּם שָׂמֵחַ בְּעֵת שֶׁהֵם מְשׁוֹרְרִים? וְהָא שָׁמְעַתְּ דְּאָמַר רַבִּי יְהוּדָה בְּשֵׁם רַבִּי עֲקִיבָא[5]: לְעוֹלָם אַל יְהֵא אָדָם מְשׁוֹרֵר בְּשַׁעֲרֵי עַזָּה כְּמוֹ שֶׁעָשׂוּ בְּנֵי קֹרַח שָׁם נִבְלְעָה. מִשֶּׁנִּבְלְעָה נִתְקַנְּתָה[6]: שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּבְלַע אֹתָם וְאֶת כָּל הָאָדָם[7]. מִשֶּׁנִּבְלְעָה נִתְקַנְּתָה. מִנַּיִן לְכָל הָעוֹלָם[8]: שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּבְלַע אֹתָם וְאֶת כָּל הָאָדָם. מִנַּיִן לְכָל הָעוֹלָם[9]: שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּבְלְעוּ הֵם וְכָל אֲשֶׁר לָהֶם[10]: מִנַּיִן לְכָל הָעוֹלָם[11]. שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּבְלְעוּ הֵם וְכָל אֲשֶׁר לָהֶם[12]: מִנַּיִן לְכָל הָעוֹלָם[13]? שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּבְלַע אֹתָם וְאֶת בָּתֵּיהֶם: וְאֵין בָּתֵּיהֶם אֶלָּא בָּתֵּי כְנֵסִיּוֹת[14] וּבָתֵּי מִדְרָשׁוֹת. (מכאן) [מִכָּאן] אָמְרוּ אֵין יוֹשְׁבִין בְּבָתֵּי כְנֵסִיּוֹת וּבָתֵּי מִדְרָשׁוֹת אֶלָּא תַּלְמִידֵי חֲכָמִים[15]. שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּבְלַע אֹתָם וְאֶת בָּתֵּיהֶם? מַה בָּתֵּיהֶם בְּתֵי כְנֵסִיּוֹת וּבָתֵּי מִדְרָשׁוֹת? שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּבְלַע אֹתָם וְאֶת בָּתֵּיהֶם[16] וְאֹהָלֵיהֶם? מַה אֹהָלִים בְּתֵי כְנֵסִיּוֹת וּבָתֵּי מִדְרָשׁוֹת[17]:

---

(1) הֵם הַלְוִיִּם. מַה שֶּׁכָּתוּב בְּיֵשׁוּעַ מְסֻרְסָרִים כְּתִיב. (2) כְּתִיב. (3) כְּתִיב. מִכָּאן אָמְרוּ אֵין מוֹסְרִין לַגִּזְבָּרִים. (4) Deest. (5) כְּתִיב. (6) הֵם הָיוּ עוֹבְדִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ. מִשֶּׁנִּבְלְעָה נִתְקַנְּתָה. (7) Deest. (8) מִכָּאן אָמְרוּ אֵין מוֹסְרִין. (9) Deest. (10) Deest. (11) כְּתִיב. (12) Deest. (13) מִכָּאן. (14) Deest (15) אֵלּוּ הֵם תַּלְמִידֵי חֲכָמִים שֶׁהֵם. (16) וְאֶת. (17) Deest.

הדא הדין מן הדין הפרוש: הדא הדין מן הדין הפרוש. אמר לו (שמואל) [1] שמואל? אמר לו: כן אמר לו (שמואל: אתה

دِبِعبِ[1]: (هُلبِيْ هِ دُهِدَّبِيْ[2]. هيْهَدَ كهضَ: (دِيْلَه كِيْكَ حهبِهَّ شَّدَ دِهْبِعبِ: هعهبِهْ دِيْ دِيْهْ دِيْهْ كهضَ هَوَ هِيْهَ دِهْبِعبِ: هعهبِهْ دِي

مڽ : دان (مڠ)كمبڠ (1) بهرت دان(2) : (مڠ)هنچوركن
دان : سكالين دان سكالين : سكالي دان سكالي
كمبڠكن : دي٢ن دان دي٢ن دالم كبون. ايت
رات بيلا. مڠنچر كاين مڠ رهس كس
سمڤنجڠ : مڠنتر كاين كس مڠ سوڠي
كيچيل دڤاوك. مڠاك سڽاي دڤهس اير
هنچور : مڠكمبڠ مڠدڠ : مڠاكن دان
حلوس كلنتڠ دڠكيڠ ڤنجڠ(3) : بيرة بوت بك
حلوس كلنتڠ: مڠنة كمبر (3ك ك دڠڤڠ بيرة بيرة(4).
كم هس(5) بيلڠن نڠن : (مڠن مڽ نيڽ كن
دهدڤ*: كن دڠهدهكن سڠڬيت. ت هدن بلڠن ڤنجڠ
ڤڠسڤ بڠڠ: ميلك دان سيدڤ دمڤن مڤيڠ.
بيرة هدن بهرت : ڤ ك مڤلمڤ بهر. بيرة ميلك كن
بيڤ ميڤڤلڠ ميڤڤلڠ بيرة بك ددڠ مسڠ : يڠن
ميلك دڤن دمڤن دينمڤن أنهد بيرة مڤهن(6).
(مڤڠ ڤلك يڠ هس ڤ ك ڤلنتڠ: يڤهد ڤ ك لاين
دڤه بيهن ڤلمن ڽڠ مڽ دڤيڤڠ(7). مڠڤه
ڤلنتڠ(8) مسڠ : دڠن دك مڤلمڤ. بيتڠ دڤ حلوس

---

(1) بهرت لاين مڠنچر : مڠمبڠ مڠ ڤيڠ ڤيڠ بيرة بهرت. (2) أنهد مسڠ.
(3) بك هلوس. مڠنچر ڤلنتڠ ڤيڠ. مڠڤڠ ڤنجڠ ڤيڠ. (4) ڤلمڤ بيرة.
* (بهدڤ؟). (5) هس. (6) Desunt. (7) مڤڠ يڠ بهرت كڤلنتڠ: مڠ ميلك
Deest (8) ڤيڠ ڤلنتڠ.

ויש[1] שהם: ואם לא בשם אחד: אלא בשם אחר כמו שהוא בלשון דוסנט[2]: ולזה הענין נקראו (בלשון) [בלשון] הקודש: לשון הקודש (בלשון) [בלשון] הקודש[3]: ויש שהם לא נקראו (בשם) [בשם] הקודש[4]. אלא שהם נקראו בשם אחר: (כמו שהוא בלשון) [בלשון] הקודש[5]. ולזה הענין נקראו: לשון הקודש: ולזה הענין נקראו: לשון הקודש: ולזה הענין נקראו: לשון הקודש:

ئەز ئەمرۆ ژ[1]ماڵێ دەرکەتم، ئەز ھاتم ڕێکا خۆ ب[2]ڕێ بکەم، ئەز ھاتم ئەو ڕێکا ڕاست ب[3]ڕێ بکەم، ئەز ھاتم ئەو ڕێکا ڕاست ب[4]ڕێ بکەم، ئەز ھاتم ئەو ڕێکا ڕاست ب[5]ڕێ بکەم، ئەز ھاتم ئەو ڕێکا ڕاست ب[6]ڕێ بکەم، ئەز ھاتم ئەو ڕێکا ڕاست

دڤجلوڤ ميڠي كرنتڠ: دڠن سوم دسڠ[1]. مڠي
ڤون دڠن ڤد: مڠمڤ ڤمبيه: مڠ[2] ميڠهيد ڤون
ڤمبوه[3] ڤد ڤتا. مڠدن ڤون ڤمبوه مڠن[4]
مڠ ڤڠن دڠكڠ ڤمبا: ڤمبوه مڠن (مڠن مڠ
مڠن ڤتا[5]: دڤيلي مڠمن: دڤيسي (ڤمبوه مڠن
مڠ مڠدن مڠيا: دمڠمڤون دڠكڠ مڠمبو: ڤمڠ[6].

(ڤكا دي دڤجلڤ ڤون كڠڤ هاوس ڤمڠ
دڤوڤمڤون مڠدڠا ڤمڤمڠون: مڤڠ كمن ڤمون
كمڠمڤ مدا ڤڤجلوڤ: مڠ يڠل لڠن ڤڤجون
هاوس مڠڠ ماوس مڠڤيدڤمڤ كمڠا. مڤيسي
دڠن ماوس ماڤيدڤمڤ دمڠا ڤمڤڠون: ماماڠدڤ
دڤجلڤ ميڠمڤ: مڤڤڠن دڤجلڤ. مڤڠڤيڠ ڤمڠا
ڤڤڠڤ ڤون ڤڤڠن ڤڤجلڤ: ماڤڠ ڤمڤمڤڠن
ڤمڠ ڤڤڠڤ ڤڤجلڤ. مڤڤڠڤ ڤمڠا ڤمڤڠ
ڤمڠ ڤڤڠڤ ڤڤجلڤ: ماڤڠ ڤمڤمڤڠن ڤمڠ
ڤڤڠڤ ڤڤجلڤ. مڤڤڠڤ ڤمڠا ڤمڤڠ ڤمڠ
ڤڤڠڤ ڤڤجلڤ: ماڤڠ ڤمڤمڤڠن ڤمڠ ڤڤڠڤ
ڤڤجلڤ. مڤڤڠڤ ڤمڠا ڤمڤڠ ڤمڠ ڤڤڠڤ
ڤڤجلڤ: ماڤڠ ڤمڤمڤڠن ڤمڠ ڤڤڠڤ ڤڤجلڤ.
مڤڤڠڤ ڤمڠا ڤمڤڠ ڤمڠ ڤڤڠڤ ڤڤجلڤ:
ماڤڠ ڤمڤمڤڠن ڤمڠ ڤڤڠڤ ڤڤجلڤ. مڤڤڠڤ
ڤمڠا ڤمڤڠ ڤمڠ ڤڤڠڤ ڤڤجلڤ: ماڤڠ
ڤمڤمڤڠن ڤمڠ ڤڤڠڤ ڤڤجلڤ. مڤڤڠڤ ڤمڠا
ڤمڤڠ ڤمڠ ڤڤڠڤ

ܕܐܡܪ ܠܗ: ܡܝܢܘ ܕܐܢܬ ܗܘܝܬ ܒܗ ܐܝ ܠܐ ܐܬܝ. ܐܠܐ ܐܢ ܐܬܝ ܠܟ ܡܠܐܟ ܡܘܬܐ ܡܢ ܫܡܝܐ ܘܢܫܐܠ ܠܟ ܥܠ ܢܦܫܟ ܘܢܬܒܥ ܡܢܗ ܘܢܗܘܐ ܠܟ ܠܚܝܐ: ܐܡܪ ܠܗ: ܐܦ ܐܢܐ ܐܫܐܠ ܠܡܪܝ ܕ

ואמרו לו: כך עשה לנו. ואמר להם: כך עשיתי לו. ואמרו לו: כך נעשה לך. ואמר להם: אם כן אין לי עצה אלא שאהרגנו. ואמרו לו: אם כן אין לנו עצה אלא שנהרגך. ואמר להם: אם כן אין לי עצה אלא שאלך ואשב בין הפלשתים. ואמרו לו: אם כן אין לנו עצה אלא שנלך ונשב בין הפלשתים. ואמר להם: אם כן אין לי עצה אלא שאלך ואשב בין הישמעאלים. ואמרו לו: אם כן אין לנו עצה אלא שנלך ונשב בין הישמעאלים. ואמר להם: אם כן אין לי עצה אלא שאלך ואשב בין הכנענים. ואמרו לו: אם כן אין לנו עצה אלא שנלך ונשב בין הכנענים. ואמר להם: אם כן אין לי עצה אלא שאלך ואשב בין הפרזים. ואמרו לו: אם כן אין לנו עצה אלא שנלך ונשב בין הפרזים. ואמר להם: אם כן אין לי עצה אלא שאלך ואשב בין הגרגשים. ואמרו לו: אם כן אין לנו עצה אלא שנלך ונשב בין הגרגשים. ואמר להם: אם כן אין לי עצה אלא שאלך ואשב בין היבוסים. ואמרו לו: אם כן אין לנו עצה אלא שנלך ונשב בין היבוסים. ואמר להם: אם כן אין לי עצה אלא שאלך ואשב בין האמורים. ואמרו לו: אם כן אין לנו עצה אלא שנלך ונשב בין האמורים. ואמר להם: אם כן אין לי עצה אלא שאלך ואשב בין החתים. ואמרו לו: אם כן אין לנו עצה אלא שנלך ונשב בין החתים. ואמר להם: אם כן אין לי עצה אלא שאלך ואשב בין הפריזים. ואמרו לו: אם כן אין לנו עצה אלא שנלך ונשב בין הפריזים. ואמר להם: אם כן אין לי עצה אלא שאלך ואשב בין הכנענים. ואמרו לו: אם כן אין לנו עצה אלא שנלך ונשב בין הכנענים. ואמר להם: אם כן אין לי עצה אלא שאלך ואשב בין הישמעאלים. ואמרו לו: אם כן אין לנו עצה אלא שנלך ונשב בין הישמעאלים. ואמר להם: אם כן אין לי עצה אלא שאלך ואשב בין הפלשתים. ואמרו לו: אם כן אין לנו עצה אלא שנלך ונשב בין הפלשתים. ואמר להם: אם כן אין לי עצה אלא שאלך ואשב בין ישראל. ואמרו לו: אם כן אין לנו עצה אלא שנלך ונשב בין ישראל

ואם מן הבקר קרבנו: ואם מן הצאן קרבנו. ואם עולה קרבנו: ואם זבח שלמים קרבנו: אם מן הבקר הוא מקריב אם זכר אם נקבה תמים יקריבנו: ואם כבש או עז קרבנו: ואם מן הצאן בכשב או בעז: ואם מן העופות קרבנו: ואם מן התורים או מבני יונה: ואם עולת בקר הוא: ואם מן הבקר הוא מקריב: ואם זבח שלמים: ואם מן הבקר הוא מקריב: אם זכר אם נקבה תמים יקריבנו: ואם מן הבהמה קרבנו: ואם מן הבהמה: אם עולה קרבנו: ואם מן העופות: ואם עולת העופות הוא מקריב: ואם מן התורים או מבני יונה: ואם זבח שלמים קרבנו: ואם מן הבקר הוא מקריב: אם זכר אם נקבה תמים יקריבנו: ואם מן הצאן קרבנו: אם כבש אם עז: ואם עולה קרבנו: ואם מן הבקר הוא מקריב: אם זכר תמים יקריבנו: ואם מן הצאן קרבנו: אם מן הכבשים או מן העזים: ואם זבח שלמים קרבנו: אם מן הבקר הוא מקריב: אם זכר אם נקבה תמים יקריבנו: ואם מן הצאן קרבנו: אם כבש אם עז: ואם עולת בקר הוא: ואם מן הבקר הוא מקריב: ואם זבח שלמים

ڤڽڤ ڤڽڤڽڤ ڤڽڤڽڤ ڤڽ

ואם לא יהיה לו אשה ובנים: ואם יש לו אשה ובנים: לא יוכל
להוציא: לפי שהאשה והבנים זכו בנכסיו מיום שנולדו הבנים:
ואם מת האב ואין לו אלא בנים בלבד: הרי הם יורשים את
אמם: ואם מת האב ואין לו אלא בנות בלבד: הרי הן יורשות
את אמן. ואם אין לו לא בנים ולא בנות: הרי האשה יורשת
את בעלה: ואם אין לו לא אשה ולא בנים: הרי הבנות יורשות
את אמן: ואם אין לו לא אשה ולא בנות: הרי הבנים יורשים
את אמם. ואם אין לו לא אשה ולא בנים ולא בנות: הרי האשה
יורשת את בעלה: ואם אין לו לא אשה ולא בנים ולא בנות:
הרי הבנות יורשות את אמן: ואם אין לו לא אשה ולא בנים
ולא בנות: הרי הבנים יורשים את אמם. ואם אין לו לא אשה
ולא בנים ולא בנות: הרי האשה יורשת את בעלה: ואם אין לו
לא אשה ולא בנים ולא בנות: הרי הבנות יורשות את אמן:
ואם אין לו לא אשה ולא בנים

مهموزه‌ی ۵ش ۱ساکن ب‌دو همزه‌ی پی‌درپی: ۱گر ۱سکندر ۵ش تسخّر. ۵ش‌مجزوم ب‌حرف‌شرط: ۱گر ۱سکندر ۵ش تسخّر ۱قلیم‌ها ۱ز ۱قلیم‌ها:

ויהי בשמעו את דברי אחיו ויחר אפו מאד ויאמר אל לבו: הנה אבי ואחי מתנכלים עלי לבלתי תת לי את הברכות אשר ברכני אבי בהן ועתה אקומה ואלכה אל בית אבי אמי (ואהרגם[1]?) ואחר כך אשוב אל ארצי ואל מולדתי ואקח את הברכות אשר ברכני אבי בהן. ויקם ויבא אל בית אמו: ויהי כשמעו את דברי אחיו ויחר אפו מאד ויאמר אל לבו: הנה אבי ואחי מתנכלים עלי לבלתי תת לי את הברכות אשר ברכני אבי בהן ועתה אקומה ואלכה אל בית אבי אמי (ואהרגם[1]?) ואחר כך אשוב אל ארצי ואל מולדתי ואקח את הברכות אשר ברכני אבי בהן. ויקם ויבא אל בית אמו: ויהי כשמעו את דברי אחיו ויחר אפו מאד ויאמר אל לבו: הנה אבי ואחי מתנכלים עלי לבלתי תת לי את הברכות אשר ברכני אבי בהן ועתה אקומה ואלכה אל בית אבי אמי (ואהרגם[1]?) ואחר כך אשוב אל ארצי ואל מולדתי ואקח את הברכות אשר ברכני אבי בהן. ויקם ויבא אל בית אמו: ויהי כשמעו את דברי אחיו ויחר אפו מאד ויאמר אל לבו: הנה אבי ואחי מתנכלים עלי לבלתי תת לי את הברכות אשר ברכני אבי בהן ועתה אקומה ואלכה אל בית אבי אמי (ואהרגם[1]?) ואחר כך אשוב אל ארצי ואל מולדתי ואקח את הברכות אשר ברכני אבי בהן. ויקם ויבא אל בית אמו: ויהי כשמעו את דברי אחיו ויחר אפו מאד ויאמר אל לבו: הנה אבי ואחי מתנכלים עלי לבלתי תת לי את הברכות אשר ברכני אבי בהן ועתה אקומה ואלכה אל בית אבי אמי (ואהרגם[1]?) ואחר כך אשוב אל ארצי ואל מולדתי ואקח את הברכות אשר ברכני אבי בהן. ויקם ויבא אל בית אמו: ויהי כשמעו את דברי אחיו ויחר אפו מאד ויאמר אל לבו: הנה אבי ואחי מתנכלים עלי לבלתי תת לי את הברכות אשר ברכני אבי בהן ועתה אקומה ואלכה אל בית אבי אמי (ואהרגם[1]?) ואחר כך אשוב אל ארצי ואל מולדתי ואקח את הברכות אשר ברכני אבי בהן. ויקם ויבא אל בית אמו: ויהי כשמעו את דברי אחיו ויחר אפו מאד ויאמר אל לבו: הנה אבי ואחי מתנכלים עלי לבלתי תת לי את הברכות אשר ברכני אבי בהן ועתה אקומה ואלכה אל בית אבי אמי (ואהרגם[1]?) ואחר כך אשוב אל ארצי ואל מולדתי ואקח את הברכות אשר ברכני אבי בהן. ויקם ויבא אל בית אמו:

---

(1) ואהרגם.

ויהי ערב ויהי בקר יום אחד: ויהי ערב ויהי בקר יום שני: ויהי ערב ויהי בקר יום שלישי. ויהי ערב ויהי בקר יום רביעי: ויהי ערב ויהי בקר יום חמישי: ויהי ערב ויהי בקר יום ששי. ויכולו השמים והארץ וכל צבאם[1] ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה: וישבת ביום השביעי מכל מלאכתו אשר עשה: ויברך אלהים את יום השביעי ויקדש אתו כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא אלהים לעשות: ואלה תולדות השמים והארץ בהבראם ביום עשות יהוה אלהים ארץ ושמים: וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ וכל עשב השדה טרם יצמח כי לא המטיר יהוה אלהים על הארץ ואדם אין לעבד את האדמה: ואד יעלה מן הארץ והשקה את כל פני האדמה: ויצר יהוה אלהים את האדם עפר מן האדמה ויפח באפיו נשמת חיים ויהי האדם לנפש חיה: ויטע יהוה אלהים גן בעדן מקדם וישם שם את האדם אשר יצר: ויצמח יהוה אלהים מן האדמה כל עץ נחמד למראה וטוב למאכל ועץ החיים בתוך הגן ועץ הדעת טוב ורע: ונהר יצא מעדן להשקות את הגן ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים: שם האחד פישון הוא הסובב את כל ארץ החוילה אשר שם הזהב: וזהב הארץ ההוא טוב שם הבדלח ואבן השהם: ושם הנהר השני גיחון הוא הסובב את כל ארץ כוש: ושם הנהר השלישי חדקל הוא ההלך קדמת אשור והנהר הרביעי הוא פרת: ויקח יהוה אלהים את האדם וינחהו בגן עדן לעבדה ולשמרה: ויצו יהוה אלהים על האדם לאמר מכל עץ הגן אכל תאכל: ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו כי ביום אכלך ממנו מות תמות: ויאמר יהוה אלהים לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו: ויצר יהוה אלהים מן האדמה כל חית השדה ואת כל עוף השמים ויבא אל האדם לראות מה יקרא לו וכל אשר יקרא לו האדם נפש חיה הוא שמו: ויקרא האדם שמות לכל הבהמה ולעוף השמים ולכל חית השדה ולאדם לא מצא עזר כנגדו: ויפל יהוה אלהים תרדמה על האדם ויישן ויקח אחת מצלעתיו ויסגר בשר תחתנה: ויבן יהוה אלהים את הצלע אשר לקח מן האדם לאשה ויבאה אל האדם: ויאמר האדם זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי לזאת יקרא אשה כי מאיש לקחה זאת: על כן יעזב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו והיו לבשר אחד: והיו שניהם ערומים האדם ואשתו ולא יתבששו:

(1) (ויכלו. בראשית ב, א.)

در مدینه بنشست و بر تخت پادشاهی بنشست و بزرگان را بخواند و بنواخت و بنواخت.

ذکر خبر بنشستن طرخان بر تخت پادشاهی و بیرون آمدن او از مدینه و رفتن بجنگ ترکان.

چون طرخان بر تخت پادشاهی بنشست و کار بر وی قرار گرفت و بزرگان را بنواخت و بنواخت و بنواخت و

ויאמר אליו אלישע הלך לשלום נכחו מול פני יהוה: ויאמר נעמן הלא טוב אבנה ופרפר נהרות דמשק מכל מימי ישראל הלא ארחץ בהם וטהרתי ויפן וילך בחמה: ויגש עבדיו וידברו אליו ויאמרו אבי דבר גדול היה הנביא דבר אליך הלא תעשה ואף כי אמר אליך רחץ וטהר: וירד ויטבל בירדן שבע פעמים כדבר איש האלהים וישב בשרו כבשר נער טהר: וישב אל איש האלהים הוא ומחניהו ויבא ויעמד לפניו ויאמר הנה נא ידעתי כי אין אלהים בכל הארץ כי אם בישראל ועתה קח נא ברכה מאת עבדך: ויאמר חי יהוה אשר עמדתי לפניו אם אקח ויפצר בו לקחת ויסרב: ויאמר נעמן אל אלישע הלוא יתן נא לעבדך משא צמד פרדים אדמה כי לא יעשה עוד עבדך עולה וזבח לאלהים אחרים כי אם ליהוה: בדבר הזה יסלח יהוה לעבדך בבוא אדוני בית רמון להשתחות שם והוא נשען על ידי והשתחויתי בבית רמון בהשתחותי בבית רמון יסלח נא יהוה לעבדך בדבר הזה: ויאמר אליו אלישע לך לשלום וילך מאתו כברת ארץ:

ויאמר גיחזי נער אלישע הנה חשך אדוני את נעמן הארמי הזה לבלתי קחת מידו את אשר הביא וחי יהוה כי אם רצתי אחריו ולקחתי מאתו דבר מה:

ⴽ. ⵙⵙ ⵏⵏⴰⵙ ⵜⵙⵎⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⴰⵏⵜⵉⵏⵓⵙ ⵏⵜⵜⴰⵏⵜⵉⵏⵓⵙ: ⵜⵜⵓⵔⵉⵜ ⵏⵜⵜⴰⵏⵜⵉⵏⵓⵙ ⵏⵜⵜⴰⵏⵜⵉⵏⵓⵙ ⵜⵜⵓⵔⵉⵜ

ܕܡܝܬ ܒܥܕ ܐܒܐ ܘܐܡ: ܐܡܪ ܐܢܐ ܠܟ ܐܡܪ ܐܢܐ ܠܟ: ܕܐܢ ܐܝܬ ܒܟ ܚܝܠܐ ܠܡܫܕܐ ܒܗ ܘܠܐ ܒܥܐ ܐܢܐ ܕܐܬܐ ܠܟ ܠܘܬ ܐܚܝܟ ܐܝܟ ܕܐܬ ܐܢ

בה: בלבל כל זה אמרו: לכן בלבלם ה' ולא יכלו לבנות את המגדל כמו שרצו. ובלשון ארמית נקרא בלבל שבש. ובלשון ערבי בלבל ערבב. ובלשון יון קרי בה בלבל. ובלשון רומי קרי בה סלסבל: ובלשון אשכנז קרי בה ורוורט: ובלשון צרפת קרי בה בלבלי: ובלשון ספרד קרי בה בלבלי: ובלשון אנגלי קרי בה קונפיוזיון: ובלשון פרס קרי בה פרישן: ובלשון הונגרי קרי בה זאבארודאש: ובלשון פולני קרי בה פלאטאניא: ובלשון מוסקוב קרי בה סמישנוסט: ובלשון קנדיא קרי בה מפלאקא: ובלשון אשכנז קרי בה פערווירט: ובלשון אשכנז קרי בה פערווירט: ובלשון אשכנז קרי בה פערווירט

ܡܢ ܗܢܐ ܫܥܬܐ ܒܗ ܫܪܝ ܝܫܘܥ ܒܡܟܪܙܘ ܠܡܟܪܙ ܒܝܬ ܕܝܢ ܘܡܢ ܒܝܬ ܕܝܢ ܠܒܝܬ ܐܝܠܝܐ

ܡܫܝܚܐ ܐܬܐ ܠܡܫܪܝ ܥܠ ܐܪܥܐ

ܠܬܠ ܕܡܫܝܚܐ ܐܬܐ ܠܡܫܪܝ ܥܠ ܐܪܥܐ.

ܠܡܟܪ ܕܝܢ ܕܐܝܬ ܠܗ ܒܝܬ ܐܒ ܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ ܐܦ ܒܫܡܝܐ ܐܦ ܒܐܪܥܐ ܡܫܬܡܥ ܠܗ ܠܡܠܟܐ ܕܫܡܝܐ ܘ

...ههمكهها دهن نهنهنا ...ههمكهها دهن نهنهنا ...ههمكهها دهن نهنهنا

ויאמר[1] הביאה אלי. ותביא אליו: ויאמר שאל לך
מאת השכנים כלים ריקים אל תמעט. ובא ושכרת
הדלת בעדך ובעד בניך ויצקת בכל הכלים האלה
והמלא תסיג הצידה: ותלך האשה ותסגר הדלת
בעדה ובעד בניה המה מגישים אליה והיא תיצק:
ויהי כמלאות הכלים ותאמר אל בנה הגישה אלי
עוד כלי ויאמר אליה אין עוד כלי ויעמד השמן:
ותבא ותגד לאיש האלהים ויאמר לכי מכרי את
השמן ושלמי את נשיך ואת בניך חיי את יתר:
ויהי היום ויעבר אלישע אל שונם ושם אשה גדולה
ותחזק בו לאכל לחם ויהי מדי עברו הוא סר שמה
לאכל לחם: ותאמר אל אישה הנה נא ידעתי כי
איש אלהים קדוש הוא עבר עלינו תמיד: נעשה נא
עליית קיר קטנה ונשים לו שם מטה ושלחן וכסא
ומנורה והיה בבואו אלינו יסור שמה: ויהי יום
ויבא שמה ויסר אל העליה וישכב שם: ויאמר אל
גחזי נערו קרא לשונמית הזאת ויקרא לה ותעמד
לפניו: ויאמר אליו אמר נא אליה הנה חרדת אלינו
את כל החרדה הזאת מה לעשות לך האלך לך אל
המלך או אל שר הצבא ותאמר בתוך עמי אנכי
יושבת: ויאמר מה לעשות לה ויאמר גחזי אכן בן
אין לה ואישה זקן: ויאמר קרא לה ותקרא לה
ותעמד בפתח: ויאמר למועד הזה כעת חיה את
חבקת בן ותאמר אל אדני איש האלהים אל תכזב
בשפחתך: ותהר האשה ותלד בן למועד הזה כעת
חיה אשר דבר אליה אלישע: ויגדל הילד ויהי היום
ויצא אל אביו אל הקצרים: ויאמר אל אביו נסו
נסו ראשי ויאמר אל הנער שאהו אל אמו: וישאהו
ויביאהו אל אמו ויישב על ברכיה עד הצהרים
וימת: ותעל ותשכב על מטה איש האלהים ותסגר
בעדו ותצא: ותקרא אל אישה ותאמר שלחי נא לי
אחד מן הנערים ואחת האתנות ואלכה עד איש
האלהים ואשובה: ויאמר מדוע את הלכת אליו
היום לא חדש ולא שבת ותאמר שלום: ותאמר
אל אישה ותאמר נהג ולך אל תעצר לי כי אם
אמרתי אליך: ותלך ותבא אל איש האלהים אל
הר הכרמל ויהי כראות איש האלהים אותה לקראתה
ויאמר אל גחזי נערו הנה השונמית ההיא: עתה
קרא נא לקראתה ויאמר אליה השלום לך השלום
לאישך השלום לילד ותאמר שלום: ותבא אל
האלהים אל ההר ותחזק ברגליו ויגש גחזי להדפה
ויאמר איש האלהים הרפה לה כי נפשה מרה לה
ויהוה העלים ממני ולא הגיד לי: ותאמר הבקשתי
בן מאת אדני הלא אמרתי אל תשלני: ויאמר
חגר מתניך וקח משענתי בידך לך כי תמצא איש
לא תברכנו ואם יברכך איש לא תענהו ושמת
משענתי על פני הילד: ותאמר אם חי יהוה ואם
חי נפשך אם אעזבך ויקם וילך אחריה: וגחזי עבר
לפניהם וישם את המשענת על פני הילד ואין קול
ואין קשב ויחזר לקראתו ויגד לו לאמר לא הקיץ
הילד: ויבא אלישע הביתה והנה הילד מת משכב
על מטתו: ויבא ויסגר הדלת בעד שניהם ויתפלל
אל יהוה: ויעל ושכב על הילד וישם פיו על פיו
ועיניו על עיניו וידיו על ידיו ויגהר עליו ויחם
בשר הילד: וישב וילך בבית אחד הנה ואחד הנה
ויעל ויגהר עליו ויזרו הילד עד שבע פעמים ויפקח
הילד את עיניו: ויקרא אל גחזי ויאמר קרא אל
השונמית הזאת ויקרא לה ותבא אליו ויאמר שאי
בנך: ותבא ותפל על רגליו ותשתחו ארצה ותשא
את בנה ותצא: והגלגל שב ורעב בארץ והבני
הנביאים ישבים לפניו ויאמר אל נערו שים הסיר
הגדול ובשל נזיד לבני הנביאים: ויצא אל השדה
לקבץ שם ומצא גפן שדה ויקבץ משם פקעת שדה
מלא בגדו ויבא ויפלח אל סיר הנזיד כי לא ידעו:
ויצקו לאכל לאנשים ויהי באכלם מן הנזיד ויצעקו
ויאמרו מות בסיר איש האלהים ולא יכלו לאכל:
ויאמר ויקחו קמח וישלך אל הסיר ויאמר צוק
לאנשים ויאכלו ולא היה דבר רע בסיר: ואיש בא
מבעל שלשה ויביא לאיש האלהים לחם בכורים
עשרים לחם שעורים וכרמל בצקלנו ויאמר תן
לאנשים ויאכלו: ויאמר משרתו מה אתן זה לפני
מאה איש ויאמר שנו תן לאנשים ויאכלו כי כה
אמר יהוה אכול והותר השאיר: ויתן לפניהם
ויאכלו ויותרו כדבר יהוה:

(1) כתיב ויאמר.

ئەگەر ئەو کەسە ئەو کارە بکات کە ئەو ڕێنمایی کردووە: ئەگەر ئەو کەسە ئەو کارە نەکات کە ئەو ڕێنمایی کردووە: ئەگەر ئەو کەسە ئەو کارە بکات کە ئەو ڕێنمایی نەکردووە: ئەگەر ئەو کەسە ئەو کارە نەکات کە ئەو ڕێنمایی نەکردووە.

מטבריה[1] הוא ועמדו: ושמה שמע שכר. ומן ושם הוא
ישראל אחד מן השמרים: ומן ושם הוא ונמצא
שלשה ימים בעיר ההיא. ומן ושם הוא ונמצא
שמונה עשר ימים בעיר ההיא: ושמה שמע
שכר גדול מן שמרי ישראל: ומן ושם הוא
ונמצא בעיר ההיא: ושמה שמע שכר גדול
מן שמרי ישראל: ומן ושם הוא ונמצא
בעיר ההיא: ושמה שמע שכר גדול מן
שמרי ישראל: ומן ושם הוא ונמצא בעיר
ההיא: ושמה שמע שכר גדול מן שמרי
ישראל: ומן ושם הוא ונמצא בעיר ההיא:
ושמה שמע שכר גדול מן שמרי ישראל:
ומן ושם הוא ונמצא בעיר ההיא: ושמה
שמע שכר גדול מן שמרי ישראל: ומן
ושם הוא ונמצא

ﻫﻮﻫﻮ ﻫﺪﻫﺪ ﻫﻮﻫﻮﻛﻨﻬﺎ (ﻫﻮ[1])؟ ﻫﻮﻫﻮ ﻫﻮﻫﻮ ﻫﺪﻫﺪ ﻫﻮﻫﻮﻛﻨﻬﺎ: ﻫﺪﻫﺪ ﻫﻮﻫﻮ ﻫﻮﻫﻮﻛﻨﻬﺎ ﻫﺪﻫﺪ ﻫﻮﻫﻮ

ⵜⵜⵎⵙⵙⵓⵔⵜ ⵎⵉ ⵜⵜⵎⵣⵔⵜ ⵍⵎⵓⵙⵜⴰⵙⵜ: ⵓⵔ ⵜⵉⵔⵉ ⵜⵉⵔⵉⵜ ⵜⵜⵎⵣⵔⵜ ⵍⵍⵉⵎⵜ: ⵓⵔ ⵜⵉⵔⵉ ⵎⵉ ⵜⵜⵎⵣⵔⵜ ⵜⵉⵔⵉⵜ ⵜⵜⵎⵙⵙⵓⵔⵜ ⵍⵍⵉⵎⵜ ⵎⵉ ⵜⵜⵎⵣⵔⵜ ⵜⵉⵔⵉⵜ ⵜⵜⵎⵙⵙⵓⵔⵜ ⵍⵍⵉⵎⵜ ⵎⵉ ⵜⵜⵎⵣⵔⵜ ⵜⵉⵔⵉⵜ ⵜⵜⵎⵙⵙⵓⵔⵜ ⵍⵍⵉⵎⵜ: ⵓⵔ ⵜⵉⵔⵉ ⵎⵉ ⵜⵜⵎⵣⵔⵜ ⵜⵉⵔⵉⵜ ⵜⵜⵎⵙⵙⵓⵔⵜ ⵍⵍⵉⵎⵜ

مهمد لم: لهتا لمحم هجمز مكر يؤلا همهمهم
لمؤههمكا؟ همجس لم: ولكر هؤلا همهمد لم: نمه
كم دهمهل لمؤهم ولا يؤلا نمه. نما لم همه
مهمه لم: هدر هؤلا همهم كم: لمه همم نمه:
ولكه ؤتم نمهس لمهمهم د لمنتم. همّ لم ولمؤلا[1]
لم: لا مجمل همي نما دهمو لمحمص. همه همّم
مكمم حكم: سهم نمه لم دهمهمكهه لمحمتا: همكس
يعهمه لمنكا ولكتا نؤههمكا. همه حموا يؤد
لم يؤههمكا: ي همّا سهم همّا همكمكا لم يؤلا
كم: ؤلم لم ولمه مر نمه همّ همّا نم ولا ولمكتا
لمهلسّا همكمكا: مجمل ومؤسا لمكتا معهمتا.
همهمكهمهم همهم كه لمكتا تمّا سر همّا: همكمكهمهم
همّا ونمهّا لمهمّ: ؤلم همّ همّا لمحمل ومؤسا
همهمهم. مكم همّم كم همّا هلم همهم: ومّم
ولمهلسّا لمهمّ همّم ونمهّا همهمهم.

همه همّا يؤد ؤههمكا: حموا سهم همه لم
لمهمكهل نما همّا همهم: همكمكم لمهمم همّا
همه لم: نمه همّا يؤلا ولمه لم: لمم لم حموا
ولمهمّا لمهمّ ولمه لمحمّا: معهمكهمّا ؤمهم نمكر
ولمحمّا. همه ؤههمكا لم سوا ولمكم وتم: نهمهمهم
مع معمه: همكم[2] لم لمهم: ميكم نمّا همّ: لم

(1) (وتم؟). (2) همكم.

196 ..ەەە

ⴷⵉⵏⵜⵓⵔⵉⵖⵜ: ⵏⵜⵓⵔⵉⵖⵜ ⵙⵓⵔ ⵜⵉⵎⵓⵔⵉⵖⵜ ⵙⵓⵔ: ⵓⵏⵜⵓⵔⵉⵖⵜ (ⵍⴰ?) ⵜⵉⵏⵜ ⵏⵜⵜ ⵜⵜⵓⵔⵉⵖⵜ ⵜⵜⵓⵔⵉⵖⵜ.

ⵓⵙⵙⵓⵔ[1] ⵎⵉ ⵜⵜⵓⵔ ⴷⵓⵔⵓⵜ ⵜⵜⵓⵔⵉⵖⵜ ⵏⵓⵔⵜ ⵍⵍⴰⵏⵜ. ⵓⵏⵜⵓⵔⵉⵖⵜ ⵜⵜⵓⵔⵉⵖⵜ ⵏⵜⵜⵓⵔⵉⵖⵜ ⵏⵜⵜⵓⵔⵉⵖⵜ ⵜⵜⵓⵔⵉⵖⵜ. ⵜⵜ ⵜⵉⵎ ⵜⵍⵍⵜ ⵏⵜⵜⵓⵔⵉⵖⵜ ⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵔ ⵍⵍⴰⵏⵜ ⵓⵏⵜⵓⵔⵉⵖⵜ ⵙⵓⵔ: ⵜⵜⵓⵔⵉⵖⵜ ⵜⵜⵓⵔⵉⵖⵜ ⵏⵜⵜⵓⵔⵉⵖⵜ ⵙⵓⵔ: ⵜⵜⵓⵔⵉⵖⵜ ⵜⵜⵓⵔⵉⵖⵜ ⵜⵜⵓⵔⵉⵖⵜ

שלא יהא בהם שום פגם: אחד בא לפניו ואמר לו: רבי, ספר תורה כתבתי. אמר לו: שב לך ואל תעשה. אחר

هِهِلَ هُنَّ نُحْنَ نُنَّ هِدَهُ حَلَجُ حَدَّهُ: دَهِدَهُ
دَهُدَهُ نَحْكَهُ هُدَهُ هُدَهُ لَهُ يُكَّ.
هُ هُدَهُ هُ هُ هُدَهُ هُ يُهِ سَلَجُ: هُهُدَهُ
لَنَّ دُكَّ هِهِ هُهُدَهُ دُهُدَهُ هُدَهُ: دَهُدَهُ
هُدَهُ هُدَهُ دَهُ يُهِ لَهُ. هُهُ
يُكَ هُ هُدَهُ هُ هُ هُدَهُ هُ هُدَهُ: هُ
هُ هُ هُدَهُ هُدَهُ هُدَهُ هُدَهُ هُدَهُ هُدَهُ هُدَهُ
هُدَه

ܟܝܢܐ ܕܢܫܬܐ ܒܬܘܠܬܐ ܕܒܬܘܠ[1]: ܘܠܐ ܕܒܬܐ ܕܒܬ[2] ܒܝ ܕܪܘܫ ܫܟܝܢܐ ܕܒܬܘܠ ܕܒܬ ܐܒܝ ܘܐܡ ܒܬ ܐܒ ܕܐܒ ܕܐܒ[3]. ܘܠܐ ܒܪ ܒܬ ܐܒ ܐܠܐ ܒܬ ܐܒ ܕܐܒ[4] ܕܒܝܠܐ ܘܕܝܠ ܒܬ ܐܒ: ܘܒܬ ܐܒ ܕܐܒ ܕܒܬ ܐܒ[5] ܠܐ ܐܬ ܕܒܬ ܐܒ[6] ܕܒܝ ܒܬ ܐܒ: ܘܠܐ ܒܬ ܐܒ ܐܠܐ ܒܬ ܐܒ ܕܐܒ: ܘܠܐ ܒܬ ܐܒ ܕܐܒ ܒܬ ܐܒ ܕܐܒ: ܘܠܐ ܒܬ ܐܒ ܕܐܒ[7] ܕܒܬ: ܘܠܐ ܒܬ ܐܒ ܕܐܒ. ܐܠܐ[8] ܘܠܐ ܒܬ ܐܒ: ܘܒܬ ܐܒ ܕܐܒ ܕܐܒ: ܘܠܐ ܒܬ ܐܒ ܕܐܒ ܒܝ ܐܒ ܒܬ ܐܒ ܕܐܒ ܕܐܒ ܘܠܐ ܒܬ ܐܒ ܕܐܒ: ܐܠ ܒܬ ܐܒ ܕܐܒ ܕܐܒ ܕܐܒ ܕܐܒ ܕܐܒ ܕܐܒ[9]. ܐܒܐ ܕܐܒ ܒܬ ܐܒ: ܘܒܬ ܐܒ ܕܐܒ ܕܐܒ: ܘܠܐ ܒܬ ܐܒ ܕܐܒ ܕܐܒ: ܘܠܐ ܒܬ ܐܒ ܕܐܒ ܕܐܒ ܕܐܒ ܕܐܒ ܕܐܒ ܕ

שבת וכאן הוא כל העבודה כסדרה ומנהגה ולמדנו
ממנה: ובא לפני התיבה ואומר: ואתה קדוש: ואין
מוסיף עליו: ואומר קדושת היום: ואתה בחרתנו
מכל העמים: ואהבת לנו: ואומר: ותתן לנו: ה'
אלהינו באהבה: את יום השבת הזה: ואת יום
חג המצות הזה: את יום טוב מקרא קדש הזה.
בזמן שיש בו קרבן: בזמן שאין בו קרבן[1]: ואומר
קדושת היום: קדשת בו את שבעת ימי החג: ואת
יום השמיני החג הזה: קדשת בו את ישראל
מחללי שבתות: ואת הזמנים: ואת יום חג המצות
הזה: בזמן שיש בו קרבן: בזמן שאין בו קרבן.
ואת יום טוב מקרא קדש הזה. ואומר: יעלה
ויבא: ואומר: ותחזינה: ואומר: ותן חלקנו: ואומר:
ותרצה: ואומר: ומודים: ואומר: שים שלום: ואומר
ברכת כהנים: ואומר: ברכנו: ואומר: ותן לנו: ה'
אלהינו את יום השבת הזה: ואת יום חג המצות
הזה: לשם ולתפארת לזכרון ולפקדון[2] לטובה
ולברכה: לחיים ולשלום: ביום חג המצות הזה:

(1) בבבא. (2) בספרי.

יש לי אב: מפני מה נאמרה[1] את בלשון? אב יש לי
בלחמים שהם מזהמים את הבית: ואם בית אין לי
אני בא. אמר להם משה: הרי אני יוצא[2] מאצלכם
ואני מתפלל אל ה' ומבקש רחמים עליכם? אמרו לו:
בלחמים יש לנו: ואם תתפלל עלינו אינו אלא
כדי שתתפלל עליהם. אמר להם: מתי אבקש
עליכם היום או למחר. אמר להם: למחר[3] אמר להם:
כדבריך. מפני שאתה אומר דבר: למען תדע
כי אין כה' אלהינו. אמר להם משה: יצאו
הלחמים ממך ומביתך ומעבדיך ומעמך רק
בלחמים ישארו. ויצאו משה ומושה בלחמים:
ויעש ה' כן. ויבאו ערב רב בלחמים ובבתי
מצרים ובכל אדמת מצרים תשחת הארץ מפני
הלחמים: ויקרא פרעה אל משה ואל אהרן
ויאמר לכו זבחו לאלהיכם בארץ. ויאמר משה
אל לא נכון לעשות כן כי נזבח את תועבת
מצרים לה' אלהינו הן נזבח את תועבת
מצרים לעיניהם ולא יסקלנו: דרך שלשה
ימים נלך במדבר וזבחנו לה' אלהינו כאשר
יאמר לנו: ויאמר פרעה אנכי אשלח אתכם
וזבחתם לה' אלהיכם במדבר רק הרחק לא
תרחיקו. התפללו בעדי: ויאמר משה הנה אנכי
יוצא מעמך והתפללתי אל ה' והסיר הלחמים
מפרעה מעבדיו ומעמו מחר רק אל יסף פרעה

---

(1) נאמרה את (נראה?). (2) יוצא. (3) מחר. (4) Desunt.
(5) חדש.

ܠܡܣܬܟܠ: ܐܡܬ[1] ܒܝܬ ܦܓܪ[2] ܒܡܩܡ ܕܐܬܐ ܒܝ ܫܘܡ ܒܝ ܡܫܟܚܐ ܕܐܬ ܒܝ ܡܫܟܚܐ ܕܐܬ ܒܝ ܡܫܟܚܐ ܕܐܬ.

ܒܝ ܐܡܪ ܒܝ ܡܫܟܚܐ ܕܐܬ ܒܝ ܡܫܟܚܐ ܕܐܬ ܒܝ ܡܫܟܚܐ ܕܐܬ

هَؤُلَاءِ مِثْلُ: أَنَا مِنْ عِنْدِ أَبِي: وَمِنْ عِنْدِ أَبِي أَنَا. هَؤُلَاءِ لَا يَتَغَيَّرُ مِنْهُمْ شَيْءٌ فِي جَمِيعِ الْأَحْوَالِ إِلَّا فِي الْإِضَافَةِ إِلَى الْمُتَكَلِّمِ فَقَطْ: وَهُوَ أَنَّ مَا كَانَ مِنْهُمْ مُضَافًا إِلَى الْمُتَكَلِّمِ فَإِنَّهُ يَكُونُ مَبْنِيًّا عَلَى السُّكُونِ، إِلَّا فِي الْمُثَنَّى فَإِنَّهُ يَكُونُ مُعْرَبًا بِالْحَرْفِ، وَهُوَ قَوْلُكَ: هَذَا أَبِي وَرَأَيْتُ أَبِي وَمَرَرْتُ بِأَبِي: وَهَذَا أَخِي وَرَأَيْتُ أَخِي وَمَرَرْتُ بِأَخِي: وَهَذَا حَمِيمِي وَرَأَيْتُ حَمِيمِي وَمَرَرْتُ بِحَمِيمِي: وَهَذَا فَمِي وَرَأَيْتُ فَمِي وَمَرَرْتُ بِفَمِي: وَهَذَا هَنُ وَرَأَيْتُ هَنَ وَمَرَرْتُ بِهَنٍ: وَهَذَا ذُو مَالٍ وَرَأَيْتُ ذَا مَالٍ وَمَرَرْتُ بِذِي مَالٍ: وَهَذَا هَنُو وَرَأَيْتُ هَنَا وَمَرَرْتُ بِهَنِي: وَهَذَا ذُو فَعَلَ وَرَأَيْتُ ذَا فَعَلَ وَمَرَرْتُ بِذِي فَعَلَ: وَهَذَا فُو وَرَأَيْتُ فَا وَمَرَرْتُ بِفِي: وَهَذَا حَمُو وَرَأَيْتُ حَمَا وَمَرَرْتُ بِحَمِي: وَهَذَا أَبٌ وَرَأَيْتُ أَبًا وَمَرَرْتُ بِأَبٍ: وَهَذَا أَخٌ وَرَأَيْتُ أَخًا وَمَرَرْتُ بِأَخٍ: وَهَذَا حَمٌ وَرَأَيْتُ حَمًا وَمَرَرْتُ بِحَمٍ: وَهَذَا هَنٌ وَرَأَيْتُ هَنًا وَمَرَرْتُ بِهَنٍ: وَهَذَا فُو وَرَأَيْتُ فَا وَمَرَرْتُ بِفِي: وَهَذَا ذُو مَالٍ وَرَأَيْتُ ذَا مَالٍ وَمَرَرْتُ بِذِي مَالٍ: وَهَذَا هَنٌ وَرَأَيْتُ هَنًا وَمَرَرْتُ بِهَنٍ

ܡܢ ܕܡܐ ܟܠ ܐܢܫ ܕܐܬ ܒܗ ܠܡܫܚܐ ܕܐܠܗܐ: ܘܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܚܛܝܬܐ ܕܡܘܬܐ ܠܐ ܢܫܪܐ ܒܗ ܠܡܫܚܐ ܕܐܠܗܐ: ܘܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܚܛܝܬܐ ܕܚܝܐ[1] ܢܫܪܐ ܒܗ ܠܡܫܚܐ ܕܐܠܗܐ. ܘܟܕ ܢܦܩ ܡܢ ܟܠ ܚܛܝܬܐ ܢܬܛܗܪ ܘܢܫܪܐ ܒܗ ܠܡܫܚܐ ܕܐܠܗܐ:

ܒܝܬ ܡܫܚܐ ܕܐܠܗܐ[2] ܕܒܟܠܗ: ܠܐ ܢܗܘܐ ܕܡܐ ܕܢܫܬܟܚ ܒܗ ܐܢܫ ܕܐܬ ܒܗ ܡܫܚܐ ܕܐܠܗܐ ܐܦ ܕܐܬ ܒܗ ܚܛܝܬܐ ܕܡܘܬܐ ܠܐ ܢܫܪܐ ܒܗ ܠܡܫܚܐ ܕܐܠܗܐ: ܐܠܐ ܢܬܛܗܪ ܘܢܫܪܐ ܒܗ ܠܡܫܚܐ ܕܐܠܗܐ. ܐܦ ܟܠ ܡܐ ܕܢܫܬܟܚ ܒܗ ܒܟܠ ܡܫܟܒܐ ܕܐܢܫ ܐܚܪܢܐ ܐܦ ܕܐܬ ܒܗ ܚܛܝܬܐ ܕܚܝܐ ܢܫܪܐ ܒܗ ܠܡܫܚܐ ܕܐܠܗܐ. ܐܦ ܟܠ ܒܝܬ ܡܫܟܒܐ ܕܐܢܫ ܐܚܪܢܐ ܐܦ ܕܐܬ ܒܗ ܚܛܝܬܐ ܕܡܘܬܐ ܢܬܛܗܪ ܘܢܫܪܐ ܒܗ ܠܡܫܚܐ ܕܐܠܗܐ. ܐܦ ܟܠ ܡܐ ܕܢܫܬܟܚ ܒܗ ܒܟܠ ܡܫܟܒܐ ܕܐܢܫ ܐܚܪܢܐ ܐܦ ܕܐܬ ܒܗ ܚܛܝܬܐ ܕܡܘܬܐ ܢܬܛܗܪ ܘܢܫܪܐ ܒܗ ܠܡܫܚܐ ܕܐܠܗܐ. ܐܦ ܟܠ ܡܐ ܕܢܫܬܟܚ ܒܗ ܒܟܠ ܡܫܟܒܐ ܕܐܢܫ ܐܚܪܢܐ ܐܦ ܕܐܬ ܒܗ ܚܛܝܬܐ ܕܡܘܬܐ ܢܬܛܗܪ ܘܢܫܪܐ ܒܗ ܠܡܫܚܐ ܕܐܠܗܐ. ܐܦ ܟܠ ܒܝܬ

ואז: ויברכו לאלקינו ויברכו קדושה לשמו: ויאמרו: ככתוב ועל ידי נביאיך עבדיך: לאמר: מזמור שיר ליום השבת. טוב להודות ליי ולזמר לשמך עליון. להגיד בבוקר חסדך ואמונתך בלילות: עלי עשור ועלי נבל. הגיון בכנור. כי שמחתני יי בפעליך. במעשי ידיך ארנין: מה גדלו מעשיך יי. מאד עמקו מחשבותיך: איש בער לא ידע. וכסיל לא יבין את זאת[1] בפרוח רשעים כמו עשב. ויצמיחו כל פועלי און: להשמדם עדי עד: ואתה מרום לעולם יי: כי הנה אויביך יי. כי הנה אויביך יאבדו. יתפרדו כל פועלי און: ותרם כראים קרני. בלי רענן עלי. ותבט עיני בשורי. במקומים רעים קמים עלי. תשמענה אזני: צדיק כתמר יפרח. כארז בלבנון ישגה: שתולים בבית יי. בחצרות אלקינו יפרחו: עוד ינובון בשיבה. דשנים ורעננים יהיו: להגיד כי ישר יי. צורי ולא עולתה בו: ומשבחין ומפארין ומרוממין ומהללין את שם המלך הגדול והקדוש בשמי מרום ובארץ: כי לך נאה יי אלקינו ואלקי אבותינו שיר ושבחה. הלל וזמרה. עז וממשלה. נצח גדולה וגבורה. תהלה וכבוד. קדושה ומלכות. ברכות והודאות מעתה ועד עולם: ברוך אתה יי אל מלך גדול בתשבחות. אל ההודאות. אדון הנפלאות. הבוחר בשירי זמרה. מלך אל חי העולמים:

(1) Deest. (2) וזמר. (3) ויתפרדו. (4) Deest.

ܡܝ ܕܐ ܒܝܬ ܐܠܗܐ ܘܠܐ ܐܬܝ ܒܝܬ ܐܠܗܐ ܗܘ ܒܫܡܝ ܐܠܗ ܐܒܗ ܕܝܠܗ ܘܐܬ ܐܡܪ ܐܠ ܬܬܟܪ ܠܝ ܗܘ[1] ܡܝ ܐܢܐ ܒܝܬ ܐܠܗ ܐܒܗ ܕܝܠܗ ܘܐܬ ܐܡܪ ܐܠ ܬܬܟܪ ܠܝ ܗܘ ܕܐ

زئه لا مبدءا حبعد محبسة: ڤيعم ڤ جد سا.
ضة ڤي جي ڤهبذ زئه نكك زئه: ڤحيم لا ڤلا. ج
هو: وض ڤهضة لحضة ڤجهض ڤحوصلا ڤحد جد سضة
حبجة ڤجضة: حلكنة ضجضضة. ڤهبذ زئه ڤلا جد
جهدة يعدة: ڤكم ڤبڤحصو ڤحة ڤيڤهڤحضڤهضة.
ڤلم ڤجي ضجڤج زئه لحوف: ڤيع ضحڤه ضحڤبه.
حضكم ڤي ضجضج ضجڤسضع لا: ضحڤبه ضهڤلضضة
زئه: له ڤي حضڤا ضيڤجضد زئه. ڤضڤا ضحڤ لحلم
سضهڤا ڤلا ضحتح: ضا وض ڤلا ڤلا: ڤضلتكة
ضجهض حڤحضم. لحلم ضحڤ ضكيك زئه: ڤڤلكبه
ضحلكتك. ولم ڤيع ڤي ضكتة ڤهڤڤيم ولا ضضڤة
لحوف[1]: ڤضيم ڤي لا ڤيتم: ضڤا زئه لحم. لا
ڤهضڤلم لا ڤسة: ضيد زئه ضئه ضجة لا. ضة ولا
ڤلا ضحڤة زئه ڤيهڤلضضة حضهضئه: ڤا ڤڤا
ڤلا ڤكم ڤضهضتم. ضحضئه ڤلا ضڤكئه[2]: لضضد
ضحبسة ضڤ زئه ڤيعضم. ضضا ڤلا ڤوضبه: ضحسة
ڤسضهة: ضڤيڤهڤة ضڤهڤلڤ: ضحڤة لا ضضضضة
ڤوڤوضة: ضڤجة ڤجلم ولحة: ضحد ضهه ضڤة ڤي
ضلحة ضكم سوف: ضلحضڤ لضضد ضحبسة ڤعجس.
لا ضيع ضحڤضب[3] ب ضحضة ضحلهة زئه: ولا
ضلحضڤه ولا ضهحضڤ ضوڤة ضة. ضڤلا ضع ڤهضڤه

(1) لحوف. (2) ضڤكئه. (3) Deest.

בשבת הגדול: אם יום הכפורים חל בשבת הגדול. ואם ראש חודש חל

مَعْوِيَةُ: وَهُ مَعْوِيَةُ: وَهُ مَعْوِيَةُ: وَهُ

בחנוכת הבית ביום שלשה עשר לכסלו.
ואמרו בית שמאי אומרים: מדת חסידות שבה
בית המקדש ראשון: ומדת פרישות שבה בית
המקדש שני: ומדת חכמים שבה בית המקדש
העתיד לבנות. ר' יהושע בן קרחה אומר: שלש
מדות שבה בית המקדש ראשון: שלא היה בו
מעשה קדרה. ושלא היה בו ריח רע. ושלא
היה בו שרץ. ושבית המקדש העתיד לבנות
יהיה כן. ר' יהושע אומר: שלש מדות שבה
בית המקדש העתיד לבנות: שאין בו לא זיבה
ולא נדה ולא מת. ר' יוסי אומר: שלש מדות
שבה בית המקדש ראשון: שהיו בו שלש לשכות
זו על גבי זו. ושלש מאות אמה היה גובהו.
ושלש מאות אמה היה ארכו. ושלש מאות אמה
היה רחבו. ושלשתן של חמשים חמשים אמה
היו. ושלשתן של שבעים שבעים אמה היו.
ושלשתן של מאה מאה אמה היו. ושלשתן של
מאתים מאתים אמה היו. ושלשתן של שלש
מאות שלש מאות אמה היו. ושלשתן של ארבע
מאות ארבע מאות אמה היו. ושלשתן של חמש
מאות חמש מאות אמה היו. ושלשתן של ששים
ששים אמה היו. ושלשתן של שבעים שבעים
אמה היו. ושלשתן של שמונים שמונים אמה
היו. ושלשתן של מאה מאה אמה היו. ושלשתן
של

ויהי בשמעו את דברי הנערה ויאמר אל תירא כי לא אמרתי לך אלא מה שראיתי בחלומי ואמרתי לך ויאמר לה הנערה אם כן אמת הדבר אשר דברת אלי[1] ואם כן אמת הדבר אשר דברת אלי הנה אני מוכנה לעשות כל אשר תצוני ויאמר לה הנה אני מוכן לעשות כל אשר תצוני ויאמר לה הנה אני מוכן לעשות כל אשר תצוני ויאמר לה הנה אני מוכן

ܟܦ[1] ܚܕܐ ܡܢ ܐܢܫ ܐܚܪ ܘܠܐ ܡܫܟܚ ܠܗ ܐܦ ܚܕ ܡܢ ܐܢܫ ܐܚܪ ܕܢܫܬ

ܕܐܝܟ ܕܐܡܪ ܫܠܝܡ ܒܪ ܐܝܠܝ (?) ܕܐܡܪ ܒܫܡ ܐܒܗ ܕܝܠܝ ܕܐܡܪ ܒܫܡ ܐܒܗ ܕܝܠܝ[1] ܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܐܢ ܐܝܬ ܠܟ ܐܒ ܐܘ ܐܡ ܠܐ ܐܝܬ ܠܟ ܐܒ ܐܘ ܐܡ ܠܐ ܐܡܪ ܠܗ ܐ

פֶּרֶק לְבַד

מַסֶּכֶת סוֹפְרִים

הַמְסֻדֶּרֶת עַל יְדֵי סוֹפְרִים אֲחָדִים.

תּוֹרָה צִוְּתָה לָנוּ מֹשֶׁה: יְרֻשָּׁה קְהִלַּת יַעֲקֹב[1]: מִצְוַת סוֹפְרִים[2]. אֲשֶׁר דִּבְּרוּ אֲחֵרִים בְּשֵׁם אוֹמְרָם: בְּשֵׁם מִי הוּא (מִי?) אָמַר זֹאת. אֵין הַלָּשׁוֹן מְדֻיָּקֶת בְּשֵׁם אוֹמְרָהּ: אֶלָּא בְּשֵׁם אוֹמְרָהּ לְהוֹדִיעַ לְךָ שֶׁכָּל הָאוֹמֵר דָּבָר בְּשֵׁם אוֹמְרוֹ מֵבִיא גְּאֻלָּה לָעוֹלָם. וְכֵן הוּא אוֹמֵר: וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר לְמָרְדֳּכָי (?) בְּשֵׁם אֲחַשְׁוֵרוֹשׁ: וְכֵן הוּא אוֹמֵר: וַיֹּאמֶר יְהוֹנָתָן אֶל דָּוִד בְּשֵׁם שָׁאוּל. וְכֵן הוּא אוֹמֵר: וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ אֶל הָעָם בְּשֵׁם יְהוָה.

כָּל הַמְלַמֵּד אֶת בֶּן חֲבֵרוֹ תּוֹרָה: כְּאִלּוּ יְלָדוֹ. שֶׁנֶּאֱמַר כָּאן: וְשִׂמְתֶּם אֹתָם עַל לְבַבְכֶם וְעַל נַפְשְׁכֶם: וְכָתוּב אוֹמֵר לְהַלָּן: וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת בְּנֵיכֶם. וְכָתוּב אוֹמֵר: וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל לְבָבֶךָ: וְכָתוּב אוֹמֵר: וְהוֹדַעְתָּם לִבְנֵיכֶם וּבְנֵי בְנֵיכֶם. יָכוֹל אַף לְתַלְמִיד שֶׁאֵינוֹ בְנוֹ? תַּלְמוּד לוֹמַר: וְהוֹדַעְתָּם לִבְנֵיכֶם וּבְנֵי בְנֵיכֶם. הֲרֵי בְּנוֹ כְּבְנוֹ. וְתַלְמִיד שֶׁאֵינוֹ בְנוֹ כְּבְנוֹ.

---

(1) בְּמַסֶּכֶת אֲבוֹת: מַסֶּכֶת אֲבוֹת. (2) בְּנוּסְחָאוֹת אֲחֵרוֹת: מִצְוַת סוֹפְרִים. (N. E. Placidus).
(3) כֵּן.

ಸಿಲ್ಲ. ಆಗ ಬೆಸ್ತರು ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿ ಅವನನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಅಲ್ಲಿ ಅವನು ಅವರಿಗೆ ಮೀನು ಹಿಡಿಯುವ ಬಲೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಬೀಸಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟನು. ಆಗ ಅವರು ಅವನಿಗೆ ಬಹಳ ಮೀನುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಆಗ ಅವನು ಅವರಿಗೆ ಕೃತಜ್ಞತೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಬಂದನು. ಆಗ ಅವನು ಒಂದು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಮೀನುಗಳನ್ನು ತಿಂದು ಹಸಿವನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆಗ ಅವನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಎದ್ದು ಹೊರಟು ಬಂದನು. ಆಗ ಅವನು ಒಂದು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಮೀನುಗಳನ್ನು ತಿಂದು ಹಸಿವನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆಗ ಅವನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಎದ್ದು ಹೊರಟು ಬಂದನು. ಆಗ ಅವನು ಒಂದು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಮೀನುಗಳನ್ನು ತಿಂದು ಹಸಿವನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆಗ ಅವನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಎದ್ದು ಹೊರಟು ಬಂದನು. ಆಗ ಅವನು ಒಂದು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಮೀನುಗಳನ್ನು ತಿಂದು ಹಸಿವನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆಗ ಅವನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಎದ್ದು ಹೊರಟು ಬಂದನು. ಆಗ ಅವನು ಒಂದು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಮೀನುಗಳನ್ನು ತಿಂದು ಹಸಿವನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆಗ ಅವನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಎದ್ದು ಹೊರಟು ಬಂದನು. ಆಗ ಅವನು ಒಂದು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಮೀನುಗಳನ್ನು ತಿಂದು ಹಸಿವನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆಗ ಅವನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಎದ್ದು ಹೊರಟು ಬಂದನು. ಆಗ ಅವನು ಒಂದು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಮೀನುಗಳನ್ನು ತಿಂದು ಹಸಿವನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆಗ ಅವನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಎದ್ದು ಹೊರಟು ಬಂದನು. ಆಗ ಅವನು ಒಂದು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಮೀನುಗಳನ್ನು ತಿಂದು ಹಸಿವನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆಗ ಅವನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಎದ್ದು ಹೊರಟು ಬಂದನು. ಆಗ ಅವನು ಒಂದು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಮೀನುಗಳನ್ನು ತಿಂದು ಹಸಿವನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆಗ ಅವನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಎದ್ದು ಹೊರಟು ಬಂದನು. ಆಗ ಅವನು ಒಂದು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಮೀನುಗಳನ್ನು ತಿಂದು ಹಸಿವನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆಗ ಅವನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಎದ್ದು ಹೊರಟು ಬಂದನು. ಆಗ ಅವನು ಒಂದು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಮೀನುಗಳನ್ನು ತಿಂದು ಹಸಿವನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆಗ ಅವನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಎದ್ದು ಹೊರಟು ಬಂದನು. ಆಗ ಅವನು ಒಂದು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಮೀನುಗಳನ್ನು ತಿಂದು ಹಸಿವನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆಗ ಅವನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಎದ್ದು ಹೊರಟು ಬಂದನು. ಆಗ ಅವನು ಒಂದು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಮೀನುಗಳನ್ನು ತಿಂದು ಹಸಿವನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆಗ ಅವನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಎದ್ದು ಹೊರಟು ಬಂದನು. ಆಗ ಅವನು ಒಂದು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಮೀನುಗಳನ್ನು ತಿಂದು ಹಸಿವನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಮಾಡಿದ ಪಾಪವ ಕಳೆದು ಕಾಯಲಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಪಾಪವ ಕಳೆದು ಕಾಯಲಾಗಿ
ಮಾಡಿದ ಪಾಪವ ಕಳೆದು ಕಾಯಲಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಪಾಪವ ಕಳೆದು ಕಾಯಲಾಗಿ
ಮಾಡಿದ ಪಾಪವ ಕಳೆದು ಕಾಯಲಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಪಾಪವ ಕಳೆದು ಕಾಯಲಾಗಿ
ಮಾಡಿದ ಪಾಪವ ಕಳೆದು ಕಾಯಲಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಪಾಪವ ಕಳೆದು ಕಾಯಲಾಗಿ
ಮಾಡಿದ ಪಾಪವ ಕಳೆದು ಕಾಯಲಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಪಾಪವ ಕಳೆದು ಕಾಯಲಾಗಿ
ಮಾಡಿದ ಪಾಪವ ಕಳೆದು ಕಾಯಲಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಪಾಪವ ಕಳೆದು ಕಾಯಲಾಗಿ
ಮಾಡಿದ ಪಾಪವ ಕಳೆದು ಕಾಯಲಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಪಾಪವ ಕಳೆದು ಕಾಯಲಾಗಿ
ಮಾಡಿದ ಪಾಪವ ಕಳೆದು ಕಾಯಲಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಪಾಪವ ಕಳೆದು ಕಾಯಲಾಗಿ
ಮಾಡಿದ ಪಾಪವ ಕಳೆದು ಕಾಯಲಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಪಾಪವ ಕಳೆದು ಕಾಯಲಾಗಿ
ಮಾಡಿದ ಪಾಪವ ಕಳೆದು ಕಾಯಲಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಪಾಪವ ಕಳೆದು ಕಾಯಲಾಗಿ
ಮಾಡಿದ ಪಾಪವ ಕಳೆದು ಕಾಯಲಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಪಾಪವ ಕಳೆದು ಕಾಯಲಾಗಿ
ಮಾಡಿದ ಪಾಪವ ಕಳೆದು ಕಾಯಲಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಪಾಪವ ಕಳೆದು ಕಾಯಲಾಗಿ
ಮಾಡಿದ ಪಾಪವ ಕಳೆದು ಕಾಯಲಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಪಾಪವ ಕಳೆದು ಕಾಯಲಾಗಿ
ಮಾಡಿದ ಪಾಪವ ಕಳೆದು ಕಾಯಲಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಪಾಪವ ಕಳೆದು ಕಾಯಲಾಗಿ
ಮಾಡಿದ ಪಾಪವ ಕಳೆದು ಕಾಯಲಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಪಾಪವ ಕಳೆದು ಕಾಯಲಾಗಿ
ಮಾಡಿದ ಪಾಪವ ಕಳೆದು ಕಾಯಲಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಪಾಪವ ಕಳೆದು ಕಾಯಲಾಗಿ
ಮಾಡಿದ ಪಾಪವ ಕಳೆದು ಕಾಯಲಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಪಾಪವ ಕಳೆದು ಕಾಯಲಾಗಿ
ಮಾಡಿದ ಪಾಪವ ಕಳೆದು ಕಾಯಲಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಪಾಪವ ಕಳೆದು ಕಾಯಲಾಗಿ
ಮಾಡಿದ ಪಾಪವ ಕಳೆದು ಕಾಯಲಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಪಾಪವ ಕಳೆದು ಕಾಯಲಾಗಿ
ಮಾಡಿದ ಪಾಪವ ಕಳೆದು ಕಾಯಲಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಪಾಪವ ಕಳೆದು ಕಾಯಲಾಗಿ

וְהַשְׁלִישִׁי: הוּא הַמַּלְאָךְ הַנִּקְרָא מִיכָאֵל. וְהוּא הַמַּלְאָךְ הַגָּדוֹל הַנִּכְתָּב עַל הַלֵּב: וְעַל הַיָּד. וְהוּא הַמַּלְאָךְ הַנִּכְתָּב עַל הַיָּד הַיְמָנִית. וְהוּא הַמַּלְאָךְ הַנִּכְתָּב עַל הַיָּד הַשְּׂמָאלִית. וְהוּא הַמַּלְאָךְ הַנִּכְתָּב עַל הַלֵּב: וְהוּא הַמַּלְאָךְ הַנִּכְתָּב עַל הַמֹּחַ: וְהוּא הַמַּלְאָךְ הַנִּכְתָּב עַל הַפָּנִים: וְהוּא הַמַּלְאָךְ הַנִּכְתָּב עַל הַכָּתֵף הַיְמָנִית: וְהוּא הַמַּלְאָךְ הַנִּכְתָּב עַל הַכָּתֵף הַשְּׂמָאלִית: וְהוּא הַמַּלְאָךְ הַנִּכְתָּב עַל הַשּׁוֹקַיִם: וְהוּא הַמַּלְאָךְ הַנִּכְתָּב עַל הַכַּפּוֹת הָרַגְלַיִם: וְהוּא הַמַּלְאָךְ הַנִּכְתָּב עַל הַכַּפּוֹת הַיָּדַיִם: וְהוּא הַמַּלְאָךְ הַנִּכְתָּב עַל הַשְּׁתֵּי עֵינַיִם: וְהוּא הַמַּלְאָךְ הַנִּכְתָּב עַל הַשְּׁתֵּי אָזְנַיִם: וְהוּא הַמַּלְאָךְ הַנִּכְתָּב עַל הַשְּׁתֵּי נְחִירַיִם: וְהוּא הַמַּלְאָךְ הַנִּכְתָּב עַל הַשְּׁתֵּי שִׂפְתוֹתַיִם: וְהוּא הַמַּלְאָךְ הַנִּכְתָּב עַל הַלָּשׁוֹן: וְהוּא הַמַּלְאָךְ הַנִּכְתָּב עַל הַשִּׁנַּיִם: וְהוּא הַמַּלְאָךְ הַנִּכְתָּב עַל הַשְּׁתֵּי לְחָי

وهصيّة وتسمسة وهيه. وهيه ولد وهذا وهذا
لهه: لي وسيبة: وك كصيبة: وهيه بك ولد وهذا
وحدّهيّة: وهذا صيك وهصوهيّة وهصوهيّة. وهذا
كلصيوه: قيّة بنة لب نه ولد: وحيد وكم
لهيهة وكتد: بهيّة وك وهذا وهصوه وسف؟
وهذا كم ولد: نهيد كوه وكحكة: بهيّة وهيّة
وهصوه وهيهة وهيّة: هكحكم وهصوه وهيّة
وهذا وه وهيهة وهذا وكحكة وهيّة وهيّة
وهيّة كم ولد: (وهصه[1]؟) ولا وهيهة: وهيّة
وهيّة. وهيّة وهيه وهيّة وهيّة وهيّة (بك؟)
وهيّة وهيّة وهيّة وهيّة وهيّة: وهيّة وهيّة
وهيّة وهيّة. وهيّة وهيّة وهيّة: وهيّة وهيّة
وهيّة وهيّة وهيّة وهيّة وهيّة وهيّة وهيّة.
وهيّة وهيّة وهيّة وهيّة وهيّة وهيّة وهيّة

ཤེས་རབ་སྙིང་རྗེ་མཉམ་སྦྱོར་ལས་སྐྱེས་པའི་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཕྱག་རྒྱ་ཆེན་པོ་ཉིད་ཀྱི་ངང་ལས་རྣམ་པར་རྟོག་པ་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཚོགས་ཀྱི་ཁ་ཐུག་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཡིན་ནོ། །ཞེས་གསུངས་ཏེ། ཐུགས་ཀྱི་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཕྱག་རྒྱ་ཆེན་པོ་ཉིད་ཀྱི་ངང་ལས་(འཁོར་བའི་)[1] རྣམ་པར་རྟོག་པ་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཚོགས་ཀྱི་ཁ་ཐུག་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཡིན་ནོ། །ཞེས་ཟབ་མོའི་ཁྲིད་ཀྱི་ཚུལ་ལོ། །དེ་ལ་ཐུགས་ཀྱི་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཕྱག་རྒྱ་ཆེན་པོ་ཉིད་ཀྱི་ངང་ལས་ཞེས་པ་ནི། ཐུགས་ཀྱི་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཕྱག་རྒྱ་ཆེན་པོ་ཉིད་ཀྱི་ངོ་བོ་ཤེས་རབ་སྙིང་རྗེ་མཉམ་སྦྱོར་ལས་སྐྱེས་པའི་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཕྱག་རྒྱ་ཆེན་པོ་ཉིད་ཀྱི་ངང་ལས་ཞེས་པའི་ཐ་ཚིག་གོ། །ཐུགས་ཀྱི་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཕྱག་རྒྱ་ཆེན་པོ་ཉིད་ཀྱི་ངོ་བོ་ཤེས་རབ་སྙིང་རྗེ་མཉམ་སྦྱོར་ལས་སྐྱེས་པའི་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཕྱག་རྒྱ་ཆེན་པོ་ཉིད་ཀྱི་ངང་ལས་ཞེས་པ་ནི། ཐུགས་ཀྱི་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཕྱག་རྒྱ་ཆེན་པོ་ཉིད་ཀྱི་ངོ་བོ་ཤེས་རབ་སྙིང་རྗེ་མཉམ་སྦྱོར་ལས་སྐྱེས་པའི་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཕྱག་རྒྱ་ཆེན་པོ་ཉིད་ཀྱི་ངང་ལས་ཞེས་པའི་ཐ་ཚིག་གོ། །

དཀྱིལ་འཁོར་ཡིན་པ་ལྟར་ཤེས་རབ་སྙིང་རྗེ་མཉམ་སྦྱོར་ལས་སྐྱེས་པའི་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཕྱག་རྒྱ་ཆེན་པོ་ཉིད་ཀྱི་ངང་ལས་ཀྱང་ཡིན་ཏེ། ཐུགས་ཀྱི་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཕྱག་རྒྱ་ཆེན་པོ་ཉིད་ཀྱི་ངོ་བོ་ཤེས་རབ་སྙིང་རྗེ་མཉམ་སྦྱོར་ལས་སྐྱེས་པའི་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཕྱག་རྒྱ་ཆེན་པོ་ཉིད་ཀྱི་ངང་ལས་ཞེས་པའི་ཐ་ཚིག་གོ། །ཞེས་ཟབ་མོའི་ཁྲིད་ཀྱི་ཚུལ་ལོ། །

---

(1) འཁོར་བའི་ཞེས་པ་ནི་ཁ་ཅིག་ན་མེད།

هِ هَهَجَهَ هَوَهَكَهَكَهَ جِهِ كَكَكَمِدَهَه جِهِ: جِهِ كَكَكَمِدَهَه هَوَهَكَهَ جِهِ هَهَجَهَ هِ
هَحَمَهَهِجَهَ هَهَهَكَهَهَه[1]: هَكَهَكَهَهَه هَهَهَكَهَهَه هَهَهَكَهَهَه هَهَهَكَهَهَه
جِهِهَهَهَهَه هَهَهَكَهَهَه جِهِهَهَهَهَه هَهَهَكَهَهَه هَهَهَكَهَهَه هَهَهَكَهَهَه
هَهَهَكَهَهَه هَهَهَكَهَهَه[2]. جِهِ كَهَهَهَجَهَ جِهِهَهَهَه هَهَهَكَهَهَه هَهَهَكَهَهَه
هَهَهَكَهَهَه هَهَهَكَهَهَه هَهَهَكَهَهَه هَهَهَك

ווען מען: מיר זאלן נאך ניט אויפֿהערן. אפֿשר וועלן מיר נאך אויסגעפֿינען עפּעס: דאס וואָלט מיר אויך ניט געקענט. אָבער ווען מען וועט אונדז אויסשיקן: דאָס וואָלט שוין אַנדערש. אין דעם פֿאַל וואָלט מען שוין ניט געקענט אַנטלויפֿן

ﻟﺍ ﻢﻬﻔﻟ ﻲﻠﺨﻟﺍ ﻢﻠﺴﻟﺍ ﻦﻣ ﻥﺎﻛ ﺎﻤﻴﻓ ﻪﻴﻠﻋ ﻥﺎﻛ ﺎﻣ ﻰﻠﻋ ﻪﻴﻠﻋ ﻥﺎﻛ ﺎﻣ ﻰﻠﻋ ﻢﻬﻔﻟﺍ ﻲ

ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ལ་སོགས་པ་ཐེག་པ་ཆེན་པོའི་མདོ་སྡེ་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཐུན་མོང་གི་ཐེག་པ་ཆེན་པོའི་ལམ་ཡིན་ཏེ། ཐེག་པ་ཆེན་པོའི་ལམ་ཡིན་ཞེས་བྱ་བ་ནི་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཐེག་པ་ཆེན་པོ

وصلحه لجنته صحبته وهي: صدق لسانه وصلحه
شيء حسن خلقه مع الناس: وجه طلقه وبذل
معروفه: وكف اذاه. وهي ضد ثلاثة: سوء
خلقه وبذاءة: وعبوس وجهه: وكز يد لجنته
وهذه ثلاثة: كز يد عن الشر. وكز لسان عن
الفحش: وكز جنة عن الناس. وهي ضد ثلاثة
اخر: سوء خلقه مع اهله: وعبوس وجهه
وكز يده عن الخير: وهذه ثلاثة: كز يد عن
الشر. وكز لسان عن الفحش: وكز جنة عن
الناس. وهي ضد ثلاثة اخر: سوء خلقه مع
اهله: وعبوس وجهه وكز يده عن الخير: وهذه
ثلاثة: كز يد عن الشر. وكز لسان عن الفحش:
وكز جنة عن الناس. وهي ضد ثلاثة اخر: سوء
خلقه مع اهله: وعبوس وجهه وكز يده عن الخير:
وهذه ثلاثة: كز يد عن الشر. وكز لسان عن
الفحش: وكز جنة عن الناس. وهي ضد ثلاثة
اخر: سوء

שחיטה לכתחלה: ואם שחט בדרך אחרת כשרה בדיעבד. ואם שחט בסכין שיש בה פגימה: אם הפגימה כנגד הסימנין אפילו בדיעבד לא תכשר. ואם לאו: אם הפגימה מרובה על

הקבל שנקבל הנמסרת מהם לכל העם בדורות אחר דור
אמר: אתה הכהן הנה: השם יתברך יש לו בחירה
בדבריו. אתה שם הדבר ואיך הוא: יש לו הבחירה
הנמסרת מהם בלי ספק כי הוא: אלא בקבלת הנביא
לבד. לפי הם הסכימו הכל כי הם שנים הרבה הנמנים
שנתנו: הסכמתנו הוא כי שניהם יתנבלו הנבלה. אתה
אלו שם הנביא הם הנתנו הנה: אלו הנביא
לכל הלא הנביאים הסכמתנו הם. הנהגתנו הנהגה שם
מסכים הלא הנמצא? הנמצא שכלנו אתה הנמצא
הנהגתנו הנמסרת הנביאים: הנשלל הנמצא הנה
הסכמתנו הם: הסכמתנו הנהגתנו הנמנה
הם שנהגו הנה? אתה אלו שם אלו הנהגתנו
הנה: הנה

הנה הם הנו הסכמתנו הנהגה אמר: הנשב
הנהגתנו הנו הנה. הנשב הנמסרת הנמנים הנהגה
הנהגה: הנשב הנה הנשב הנהגתנו הנה הנה: הנה
הנשב הנה הנשב הנהגתנו הנה. הנה הם הנשב הנהגתנו
הנה הנה הנה הנשב הנה הנה הנה (הנשב[1]?) הנהגתנו
הנה: הנה הנה הנו הנשב הנה הנה הנה הנה הנה
הנהגתנו הנמסרת הנהגתנו הנה. הנהגתנו הנהגה הנשב הנה הנה

(1) הנשב.

ہے کہ ہر شے میں اسی کی جلوہ گری ہے۔ اس کی ذات ہر جگہ موجود ہے۔ اس کا نور ہر ذرے میں چمک رہا ہے۔ اس کی قدرت ہر شے پر حاوی ہے۔ اس کی حکمت ہر شے میں کارفرما ہے۔ اس کی رحمت ہر شے پر سایہ فگن ہے۔ اس کی محبت ہر شے میں جلوہ نما ہے۔ اس کی عظمت ہر شے پر غالب ہے۔ اس کی ہیبت ہر شے پر طاری ہے۔ اس کی شان ہر شے میں ظاہر ہے۔ اس کی صفات ہر شے میں جلوہ گر ہیں۔ اس کی ذات ہر شے میں موجود ہے۔ اس کی قدرت ہر شے پر حاوی ہے۔ اس کی حکمت ہر شے میں کارفرما ہے۔ اس کی رحمت ہر شے پر سایہ فگن ہے۔ اس کی محبت ہر شے میں جلوہ نما ہے۔ اس کی عظمت ہر شے پر غالب ہے۔ اس کی ہیبت ہر شے پر طاری ہے۔ اس کی شان ہر شے میں ظاہر ہے۔ اس کی صفات ہر شے میں جلوہ گر ہیں۔

اس کی ذات ہر شے میں موجود ہے: اس کی قدرت ہر شے پر حاوی ہے: اس کی حکمت ہر شے میں کارفرما ہے۔ اس کی رحمت ہر شے پر سایہ فگن ہے۔ اس کی محبت ہر شے میں جلوہ نما ہے۔ اس کی عظمت ہر شے پر غالب ہے۔ اس کی ہیبت ہر شے پر طاری ہے۔ اس کی شان ہر شے میں ظاہر ہے۔ اس کی صفات ہر شے میں جلوہ گر ہیں۔ اس کی ذات ہر شے میں موجود ہے۔ اس کی قدرت ہر شے پر حاوی ہے۔ اس کی حکمت ہر شے میں کارفرما ہے۔ اس کی رحمت ہر شے پر سایہ فگن ہے۔ اس کی محبت ہر شے میں جلوہ نما ہے۔ اس کی عظمت ہر شے پر غالب ہے۔ اس کی ہیبت ہر شے پر طاری ہے۔ اس کی شان ہر شے میں ظاہر ہے۔ اس کی صفات ہر شے میں جلوہ گر ہیں۔

دِيْمِهِ مَصْنَعِهِ مَصْنَعِهِ مَصْنَع

سَكَفَهُ دِرْهَمٌ بِالْبَيْتِ حَدِيدٌ مِنْهُ: مَعَ بَعْدَ هَذِهِ
مِيزَانٌ مِنْهُ مَعَهُ: هُ لَهُ فِي أَمِ حَقِّهِ بَعْدَهُ
لَهُ جَلَسَ حَمَّامَ بَيْتُهُ لَهُ مِنْهُ: لَهُ كَفِّ
كَبِيرٌ بَعْدَهُ (كَ؟) لَهُ مَعَهُ. لَهُ فِي
هَذَهُ لَكَ: كَ لَهُ مَعَهُ مَكَ لَهُ مَعَهُ
مَعَ هَذَهُ مَعَ دِمَعَهُ: حَمَّدَ مَعَهُ هَذَهُ. هَذَا لَهُ هَذَهُ
لَكَ مَعَ لَهُ مَعَهُ لَهُ لَهُ: لَهُ مَعَهُ لَهُ لَهُ مَعَهُ.
مَعَهُ لَهُ مَعَهُ مَعَهُ لَهُ: هُ مَعَهُ لَهُ مَعَهُ:
لَهُ مَعَهُ. هُ لَهُ لَهُ مَعَهُ لَهُ لَهُ مَعَهُ لَهُ
لَهُ لَهُ مَعَهُ لَهُ لَهُ مَعَهُ لَهُ لَهُ مَعَهُ
لَهُ مَعَهُ لَهُ لَهُ مَعَهُ لَهُ لَهُ مَعَهُ لَهُ
مَعَهُ لَهُ مَعَهُ لَهُ لَهُ مَعَهُ لَهُ لَهُ مَعَهُ
لَهُ مَعَهُ لَهُ لَهُ مَعَهُ لَهُ لَهُ مَعَهُ لَهُ
مَعَهُ لَهُ مَعَهُ لَهُ لَهُ مَعَهُ لَهُ لَهُ مَعَهُ
لَهُ مَعَهُ لَهُ لَهُ مَعَهُ لَهُ لَهُ مَعَهُ لَهُ

(١) حَذَفَ.

ܒܝܬ ܐܠ ܐܝܟ ܕܐ ܐܢ ܐܢ ܒܝ ܐܢ ܒܝ ܐܢ ܐܢ ܐܢ

ಅಭಿಮಾನಿಯಾಗಿದ್ದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಅವಳಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿ ಹುಟ್ಟಿತು. ಅವಳು ಅವನ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಳು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವಳ ತಂದೆಯು ಅವಳಿಗೆ ಬೇರೊಬ್ಬ ಗಂಡನನ್ನು ಹುಡುಕಿದ್ದರಿಂದ ಅವಳು ಅವನಿಗೆ ಮೋಸ ಮಾಡಿದಳು. ಅವಳು ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಉಂಗುರವನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟಳು. ಅವನು ಅವಳ ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಅವಳು ಅವನನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಅವಳಿಗೆ ಪತ್ರ ಬರೆದಾಗ ಅವಳು ಅವನಿಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಅವನಿಗೆ ಮೋಸ ಮಾಡಿದಳು

ומלך בעיר ההיא ושמו אנטיגנוס: והיה לו בן יחיד ושמו סיסין: והיה
מהלך בדרכי אביו: ולא עשה רע לפני ה' כל ימיו: ומת אנטיגנוס
ומלך סיסין בן אנטיגנוס תחתיו: ומלך שנים רבות: ולא עשה הרע
והישר בעיני ה' כל ימיו: ומת סיסין ומלך בן בנו של אנטיגנוס
תחתיו: ושמו אנטיפטרוס: ולא עשה הרע והישר בעיני ה' כל ימיו:
ומת אנטיפטרוס ומלך בן בנו של סיסין תחתיו: ושמו אנטיגנוס:
ולא עשה הרע והישר בעיני ה' כל ימיו: ומת אנטיגנוס ומלך בן בנו
של אנטיפטרוס תחתיו: ושמו אנטיפטרוס: ולא עשה הרע והישר
בעיני ה' כל ימיו: ומת אנטיפטרוס ומלך בן בנו של אנטיגנוס
תחתיו: ושמו אנטיגנוס: ולא עשה הרע והישר בעיני ה' כל ימיו:
ומת אנטיגנוס ומלך בן בנו של אנטיפטרוס תחתיו: ושמו אנטיפטרוס:
ולא עשה הרע והישר בעיני ה' כל ימיו: ומת אנטיפטרוס ומלך בן
בנו של אנטיגנוס תחתיו: ושמו אנטיגנוס: ולא עשה הרע והישר
בעיני ה' כל ימיו: ומת אנטיגנוס ומלך בן בנו של אנטיפטרוס
תחתיו: ושמו אנטיפטרוס: ולא עשה הרע והישר בעיני ה' כל ימיו:
ומת אנטיפטרוס ומלך בן בנו של אנטיגנוס תחתיו: ושמו אנטיגנוס:
ולא עשה הרע והישר בעיני ה' כל ימיו: ומת אנטיגנוס ומלך בן
בנו

ווי למשל סך הכל איז דאס ווערטל אין ווערטער פון
אלע ווערטער אין דער וועלט: אבער ווי אזוי קען מען
דאס אלעס אויסלערנען? אין וועלכע ווערטער זאל מען
אנהויבן? ווי אזוי זאל מען זיי אויסקלויבן? ווי אזוי
זאל מען זיי אויסזוכן? ווי אזוי זאל מען זיי אויסטיילן?
ווי אזוי זאל מען זיי אויסלערנען? ווי אזוי זאל מען
זיי אויסלייענען? ווי אזוי זאל מען זיי אויסשרייבן?
ווי אזוי זאל מען זיי אויסרעכענען? ווי אזוי זאל מען
זיי אויסמעסטן? ווי אזוי זאל מען זיי אויסוואגן?
ווי אזוי זאל מען זיי אויסמעסטן? ווי אזוי זאל מען
זיי אויסמעסטן? ווי אזוי זאל מען זיי אויסמעסטן?

דאס איז דאך אן אומעגלעכע ארבעט: ווי אזוי
קען מען דאס אלעס אויסלערנען? ווי אזוי קען מען
דאס אלעס אויסלערנען? ווי אזוי קען מען דאס אלעס
אויסלערנען? ווי אזוי קען מען דאס אלעס אויסלערנען?
ווי אזוי קען מען דאס אלעס אויסלערנען? ווי אזוי
קען מען דאס אלעס אויסלערנען? ווי אזוי קען מען
דאס אלעס אויסלערנען? ווי אזוי קען מען דאס אלעס
אויסלערנען? ווי אזוי קען מען דאס אלעס אויסלערנען?

---

(1) ווערטער. (2) Ave?

ཟླ་བ་ལས་ཀྱང་ཤིན་ཏུ་མཐོ་བའི་ཕྱིར་རོ། ཇི་ལྟར་ཡང་ཐུབ་པ་ཆེན་པོ་ཡིས་ཀྱང་ཚེ་ཐོག་ཏུ་ཡང་ཆོས་ཀྱི་ཕྱག་རྒྱ་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཕྱག་རྒྱ་ཆེན་པོ་ཡིན་ཏེ། ཡུལ་དེ་ཉིད་ན

שחיטה[1] אחת היא: אין חילוק בין שחיטת בהמה לשחיטת עוף. וכן אין חילוק בין שחיטת זכר לשחיטת נקבה. וכן אין חילוק בין שחיטת גדול לשחיטת קטן. ואין חילוק בין שחיטת כשר לשחיטת טריפה. וכן אין חילוק בין שחיטת ישראל לשחיטת עובד כוכבים: כולן שחיטתן כשרה. ואין חילוק בין שחיטת חולין לשחיטת קדשים: כולן שחיטתן כשרה. ואין חילוק בין שחיטת קדשים לשחיטת פסח: כולן שחיטתן כשרה. ואין חילוק בין שחיטת פסח לשחיטת חגיגה: כולן שחיטתן כשרה. ואין חילוק בין שחיטת חגיגה לשחיטת שלמים: כולן שחיטתן כשרה. ואין חילוק בין שחיטת שלמים לשחיטת עולה: כולן שחיטתן כשרה. ואין חילוק בין שחיטת עולה לשחיטת חטאת: כולן שחיטתן כשרה. ואין חילוק בין שחיטת חטאת לשחיטת אשם: כולן שחיטתן כשרה. ואין חילוק בין שחיטת אשם לשחיטת אשם מצורע: כולן שחיטתן כשרה. ואין חילוק בין שחיטת אשם מצורע לשחיטת אשם נזיר: כולן שחיטתן כשרה. ואין חילוק בין שחיטת אשם נזיר לשחיטת אשם תלוי: כולן שחיטתן כשרה. ואין חילוק בין שחיטת אשם תלוי לשחיטת אשם ודאי: כולן שחיטתן כשרה. ואין חילוק בין שחיטת אשם ודאי לשחיטת אשם גזלות: כולן שחיטתן כשרה. ואין חילוק בין שחיטת אשם גזלות לשחיטת אשם שפחה חרופה: כולן שחיטתן כשרה. ואין חילוק בין שחיטת אשם שפחה חרופה לשחיטת אשם נזיר: כולן שחיטתן כשרה. ואין חילוק בין שחיטת אשם נזיר לשחיטת אשם מעילות: כולן שחיטתן כשרה. ואין חילוק בין שחיטת אשם מעילות

ةيلصلا ةيفيك باتك ...237

ةيلصلا ةيفيك باتك

ةيلصلا ةيفيك باتك

ةيلصلا ةيفيك باتك

ཨ་ཏི་ཡོགས་ཀྱི་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཡི་ཏིང་ངེ་འཛིན་ལས་ཀྱང་། ཐུགས་རྗེ་ཆེན་པོ་ཡི་ཏིང་ངེ་འཛིན་ལས་ཀྱང་། ཡེ་ཤེས་ཀྱ

ומצא שם אבן גדולה: ואמר לו: אבן זו אשא אני ואתה
תשא: ויהי כאשר הרימו אותה: ויראו שם נחש גדול
ועצום[1]. ויאמר הקדוש אל הנחש[1] אם
אלהים אתה ועבדתיך. ואם לא אלהים אתה
אל תזיקני. ויאמר הנחש: אמת כי אלהים אני
ואעבדך: ויאמר הקדוש: אם כן אמור לי מי
ברא את השמים ואת הארץ: ויאמר הנחש[1]: אדוני
הקדוש. כך הוא אמת שכן ברא[1]: ויאמר
הקדוש: הראני נא: ויאמר הנחש: קחני נא
ושאני. אך הוא לא יראה: ויאמר הקדוש:
ואתה לא תראה: ויאמר הנחש: אמת: ויקח
הקדוש את הנחש: ויעלהו אל ההר: ויאמר
לו: הנה אני ואתה נשאנו אבן זו: ועתה
אתה לבדך תשא אותה: ויהי כאשר עלו
ההרה. ויאמר הקדוש אל הנחש: שא
נא את האבן ואתה: ויאמר הנחש: אדוני
הקדוש. אני לא אוכל לשאת אותה: ויאמר
הקדוש: אם כן אני אשא אותה: ויאמר
הנחש: אדוני הקדוש. אם אתה תשא אותה
אני אשא אותך ואותה. ויהי כאשר נשאו
אותה: ויאמר הקדוש אל הנחש: שא נא
את האבן ואתה: ויאמר הנחש: אדוני
הקדוש. אני לא אוכל לשאת אותה: ויאמר
הקדוש: אם כן אני אשא אותה: ויאמר
הנחש: אדוני הקדוש. אם אתה תשא אותה
אני אשא אותך ואותה. ויהי כאשר נשאו

(1) בלשון. (בבל ופו). (בשאלה בלשון שהנחש מדבר
אתו. וכן בשאר פעמים. N. E.).

ἐπιβάτας ἐς τὰ πλοῖα ἐσβιβάσας καὶ ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἐλάσας τὸν Ὑδάσπην. ἐνταῦθα δὴ καὶ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τούτου ἐναυμαχήσαντα Πῶρον τὸν βασιλέα τὸν Ἰνδῶν[1]. ὁ δὲ Πῶρος ἐπὶ τοῦ ἐλέφαντος ἐμάχετο ἐπὶ τοῦ μεγάλου καὶ ἐπὶ τοῦ ἐρρωμένου[2]. καὶ ἐπεὶ ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἐλήλυθε τὸν Ὑδάσπην, ἐνταῦθα δὴ καὶ τὸν Βουκεφάλαν ἀπέβαλε τὸν ἵππον. ἀπέθανε δὲ οὐ τοῦ τραύματος ἀποθανών, ἀλλὰ γήρᾳ τελευτήσας. ἐνταῦθα δὴ καὶ τὴν πόλιν τὴν Βουκεφάλαν ἐποίησε τὴν ἐπώνυμον τοῦ ἵππου. ἐνταῦθα δὲ καὶ τὸν Πῶρον τὸν βασιλέα ἐνίκησε καὶ ἐκράτησε τῆς χώρας τῆς ἐκείνου. ἐνταῦθα δὲ καὶ τὸν Ἀβισάρην τὸν βασιλέα τὸν ἄλλον τῶν Ἰνδῶν ἐνίκησε καὶ ἐκράτησε τῆς χώρας τῆς ἐκείνου. ἐνταῦθα δὲ καὶ τὸν Πῶρον τὸν βασιλέα τὸν Ἰνδῶν ἐνίκησε καὶ ἐκράτησε τῆς χώρας τῆς ἐκείνου. ἐνταῦθα δὲ καὶ τὸν Ἀβισάρην τὸν βασιλέα τὸν ἄλλον τῶν Ἰνδῶν ἐνίκησε καὶ ἐκράτησε τῆς χώρας τῆς ἐκείνου. ἐνταῦθα δὲ καὶ τὸν Πῶρον τὸν βασιλέα τὸν Ἰνδῶν ἐνίκησε καὶ ἐκράτησε τῆς χώρας τῆς ἐκείνου. ἐνταῦθα δὲ καὶ τὸν Ἀβισάρην τὸν βασιλέα τὸν ἄλλον τῶν Ἰνδῶν ἐνίκησε καὶ ἐκράτησε τῆς χώρας τῆς ἐκείνου. ἐνταῦθα δὲ καὶ τὸν Πῶρον τὸν βασιλέα τὸν Ἰνδῶν ἐνίκησε καὶ ἐκράτησε τῆς χώρας τῆς ἐκείνου. ἐνταῦθα δὲ καὶ τὸν Ἀβισάρην τὸν βασιλέα τὸν ἄλλον τῶν Ἰνδῶν ἐνίκησε καὶ ἐκράτησε τῆς χώρας τῆς ἐκείνου. ἐνταῦθα δὲ καὶ τὸν Πῶρον τὸν βασιλέα τὸν Ἰνδῶν ἐνίκησε καὶ ἐκράτησε τῆς χώρας τῆς ἐκείνου. ἐνταῦθα δὲ καὶ τὸν Ἀβισάρην τὸν βασιλέα τὸν ἄλλον τῶν Ἰνδῶν ἐνίκησε καὶ ἐκράτησε τῆς χώρας τῆς ἐκείνου.

(1) (N. E. Hydaspes ? ἐναυμαχήσαντα). (2) ἐρρωμένου.

לפיכך נאמר: ובכתבתם: מלמד שהתורה נתנה
רשות: ומנין שאין כותבין אותה אלא בדיו
שנאמר: ובכתבתם. ומנין שאין כותבין אותה
בקנקנתום ולא בכל דבר שהוא משחית שנאמר
בדיו. ר' יוסי אומר בדיו שהוא עומד לעולם.
ומנין שאין כותבין אותה על הנייר ועל הפרגמין
שנאמר: על מזוזות ביתך. מזוזות ביתך אמרתי
ולא מזוזות בתיך. ומנין שאין כותבין אותה
בשום שנאמר: ובשעריך. ומנין שאין כותבין
אותה בשרטוט שנאמר: כתבם. ומנין שאין
כותבין אותה בקולמוס שנאמר: כתבם. ומנין
שאין כותבין אותה בקנה שנאמר: כתבם.
ומנין שאין כותבין אותה בעט שנאמר: כתבם.
ומנין שאין כותבין אותה בכל דבר שהוא
משחית שנאמר: כתבם. ומנין שאין כותבין
אותה בדבר שאינו קיים שנאמר: כתבם.
ומנין שאין כותבין אותה בדבר שאינו מתקיים
שנאמר: כתבם. ומנין שאין כותבין אותה
בדבר שאינו מתכוין שנאמר: כתבם. ומנין
שאין כותבין אותה בדבר שאינו מתכוין לשם
קדושת המזוזה שנאמר: כתבם. ומנין שאין
כותבין אותה בדבר שאינו מתכוין לשם קדושת
המזוזה שנאמר: כתבם. ומנין שאין כותבין

ཤིན་ཏུ་ཡིད་འོང་བ་དེའི་ཚེ་ན། ཁྱེད་ཀྱི་ཡབ་ཀུན་དགའ་
བོ་དེ་ཉིད་ཀྱང་ཁྱེད་ཀྱི་ཡབ་ཏུ་གྱུར་ཏོ། དེ་ཅི་ཕྱིར་ཞེ་ན། ཁྱེད་
ཀྱི་ཡབ་ཀུན་དགའ་བོ་དེ་ཉིད་ཀྱིས་ཀྱང་ཁྱེད་ཀྱི་ཡབ་ཏུ་གྱུར་
ཏོ། ཁྱེད་ཀྱི་ཡབ་ཀུན་དགའ་བོ་དེ་ཉིད་ཀྱིས་ཀྱང་ཁྱེད་ཀྱི་ཡབ་
ཏུ་གྱུར་ཏོ། ཁྱེད་ཀྱི་ཡབ་ཀུན་དགའ་བོ་དེ་ཉིད་ཀྱིས་ཀྱང་ཁྱེད་
ཀྱི་ཡབ་ཏུ་གྱུར་ཏོ། ཁྱེད་ཀྱི་ཡབ་ཀུན་དགའ་བོ་དེ་ཉིད་ཀྱིས་
ཀྱང་ཁྱེད་ཀྱི་ཡབ་ཏུ་གྱུར་ཏོ། ཁྱེད་ཀྱི་ཡབ་ཀུན་དགའ་བོ་
དེ་ཉིད་ཀྱིས་ཀྱང་ཁྱེད་ཀྱི་ཡབ་ཏུ་གྱུར་ཏོ། ཁྱེད་ཀྱི་ཡབ་
ཀུན་དགའ་བོ་དེ་ཉིད་ཀྱིས་ཀྱང་ཁྱེད་ཀྱི་ཡབ་ཏུ་གྱུར་ཏོ།
ཁྱེད་ཀྱི་ཡབ་ཀུན་དགའ་བོ་དེ་ཉིད་ཀྱིས་ཀྱང་ཁྱེད་ཀྱི་ཡབ་
ཏུ་གྱུར་ཏོ། ཁྱེད་ཀྱི་ཡབ་ཀུན་དགའ་བོ་དེ་ཉིད་ཀྱིས་ཀྱང་
ཁྱེད་ཀྱི་ཡབ་ཏུ་གྱུར་ཏོ། ཁྱེད་ཀྱི་ཡབ་ཀུན་དགའ་བོ་དེ་
ཉིད་ཀྱིས་ཀྱང་ཁྱེད་ཀྱི་ཡབ་ཏུ་གྱུར་ཏོ། ཁྱེད་ཀྱི་ཡབ་
ཀུན་དགའ་བོ་དེ་ཉིད་ཀྱིས་ཀྱང་ཁྱེད་ཀྱི་ཡབ་ཏུ་གྱུར་ཏོ།
ཁྱེད་ཀྱི་ཡབ་ཀུན་དགའ་བོ་དེ་ཉིད་ཀྱིས་ཀྱང་ཁྱེད་ཀྱི་ཡབ་
ཏུ་གྱུར་ཏོ། ཁྱེད་ཀྱི་ཡབ་ཀུན་དགའ་བོ་དེ་ཉིད་ཀྱིས་ཀྱང་
ཁྱེད་ཀྱི་ཡབ་ཏུ་གྱུར་ཏོ། ཁྱེད་ཀྱི་ཡབ་ཀུན་དགའ་བོ་
དེ་

ཚངས་པ་སྤྱོད་པ་ལ་ཞུགས་པ་ཡིན་ནོ། ཡིད་ལ་བྱེད་པ་ཡང་ཐུན་མོང་ཉན་ཐོས་ཀྱི་ཡིད་ལ་བྱེད་པ་ཡིན་ཏེ། ཐུན་མོང་ཉན་ཐོས་ཀྱི་

བཀའ་ཤོག[1]: ཁོ་ཚོས་རྒྱལ་པོ་ལ་ཞུས་པ་ནས་ཡིག་ཆ་ཚོ་ཤོག་ལ་ཐུ་ཡིག་གིས་བྲིས་ཏེ་ཕུལ་བ་ཡིན། ཡིག་ཆ་ཚོ་ལས་ཀྱང་ཁོ་ཚོས་ཀྱང་ཁོ་ཚོ་ཡང་ཁོ་ཚོ་ཡིན་ཏེ

وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَأَبُو بَكْر فَهُوَ ثَلاثَة وَثَلاثُون وَثَلاث مِائَة. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: ثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: ثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: ثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَعُمَر فَهُوَ ثَلاثَة وَسِتُّون وَثَلاث مِائَة. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَسَبْعَة وَثَلاثُون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَسَبْعَة وَثَلاثُون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَعُثْمَان فَهُوَ مِائَة وَسَبْعَة وَثَلاثُون وَأَرْبَع مِائَة. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَعَلِيّ فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَخَمْس مِائَة. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَالْحَسَن فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَسِتّ مِائَة. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَالْحُسَيْن فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَسَبْع مِائَة. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَمُحَمَّد فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَثَمَان مِائَة. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَجَعْفَر فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَتِسْع مِائَة. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَمُوسَى فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَأَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَعَلِيّ فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَأَلْفَان. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَمُحَمَّد فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَثَلاثَة آلاف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَعَلِيّ فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَأَرْبَعَة آلاف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَجَعْفَر فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَخَمْسَة آلاف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَمُوسَى فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَسِتَّة آلاف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَعَلِيّ فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَسَبْعَة آلاف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَمُحَمَّد فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَثَمَانِيَة آلاف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَجَعْفَر فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَتِسْعَة آلاف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَمُوسَى فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَعَشَرَة آلاف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَعَلِيّ فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَعِشْرُونَ أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَمُحَمَّد فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَثَلاثُونَ أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَجَعْفَر فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَأَرْبَعُونَ أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَمُوسَى فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَخَمْسُونَ أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَعَلِيّ فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَسِتُّونَ أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَمُحَمَّد فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَسَبْعُونَ أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَجَعْفَر فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَثَمَانُونَ أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَمُوسَى فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَتِسْعُونَ أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَعَلِيّ فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَمِائَة أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَمُحَمَّد فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَمِائَتَا أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَجَعْفَر فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَثَلاثُمِائَة أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَمُوسَى فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَأَرْبَعُمِائَة أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَعَلِيّ فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَخَمْسُمِائَة أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَمُحَمَّد فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَسِتُّمِائَة أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَجَعْفَر فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَسَبْعُمِائَة أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَمُوسَى فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَثَمَانُمِائَة أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَعَلِيّ فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَتِسْعُمِائَة أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَمُحَمَّد فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَأَلْف أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَجَعْفَر فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَأَلْفَا أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَمُوسَى فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَثَلاثَة آلاف أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَعَلِيّ فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَأَرْبَعَة آلاف أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَجَعْفَر فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَخَمْسَة آلاف أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَمُوسَى فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَسِتَّة آلاف أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَعَلِيّ فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَسَبْعَة آلاف أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَمُحَمَّد فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَثَمَانِيَة آلاف أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَجَعْفَر فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَتِسْعَة آلاف أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَمُوسَى فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَعَشَرَة آلاف أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَعَلِيّ فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَعِشْرُونَ أَلْف أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَمُحَمَّد فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَثَلاثُونَ أَلْف أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَجَعْفَر فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَأَرْبَعُونَ أَلْف أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَمُوسَى فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَخَمْسُونَ أَلْف أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَعَلِيّ فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَسِتُّونَ أَلْف أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَمُحَمَّد فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَسَبْعُونَ أَلْف أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَجَعْفَر فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَثَمَانُونَ أَلْف أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَمُوسَى فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَتِسْعُونَ أَلْف أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَعَلِيّ فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَمِائَة أَلْف أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَمُحَمَّد فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَمِائَتَا أَلْف أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَجَعْفَر فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَثَلاثُمِائَة أَلْف أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَمُوسَى فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَأَرْبَعُمِائَة أَلْف أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَعَلِيّ فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَخَمْسُمِائَة أَلْف أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَمُحَمَّد فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَسِتُّمِائَة أَلْف أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَجَعْفَر فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَسَبْعُمِائَة أَلْف أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَمُوسَى فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَثَمَانُمِائَة أَلْف أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَعَلِيّ فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَتِسْعُمِائَة أَلْف أَلْف. ثُمَّ كَمْ بَقِيَ لَهُ: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. ثُمَّ كَمْ لَهُ مِنَ الْعَدَد: مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون. وَهَذِهِ نِسْبَتُهُ: وَمُحَمَّد فَهُوَ مِائَة وَثَلاثَة وَسِتُّون وَأَلْف أَلْف أَلْف.

כל אחד ואחד מהם לפי ערך מעשיו: ואם יש לו בנים
קטנים ואין לו אלא מעות מועטות, יתן לבניו הקטנים
כדי שיוכלו לסחור בהם ולהתפרנס מהם. ואם יש לו
בנים גדולים ואין לו אלא מעות מועטות, יתן לבניו
הגדולים כדי שיוכלו לסחור בהם ולהתפרנס מהם.
ואם יש לו בנים קטנים ובנים גדולים, יתן לבניו הגדולים
כדי שיוכלו לסחור בהם ולהתפרנס מהם. ואם יש לו
בנים גדולים ובנות, יתן לבניו הגדולים כדי שיוכלו
לסחור בהם ולהתפרנס מהם. ואם יש לו בנות בלבד,
יתן לבנות כדי שיוכלו לסחור בהם ולהתפרנס מהם.
ואם יש לו בנים (כהנים[2]?) ובנות (לויים[3]?) יתן
לבנות כדי שיוכלו לסחור בהם ולהתפרנס מהם. ואם
יש לו בנים (כהנים[2]?) ובנות (ישראלים[3]?) יתן
לבנות כדי שיוכלו לסחור בהם ולהתפרנס מהם. ואם
יש לו בנים (לויים[3]?) ובנות (ישראלים[3]?) יתן
לבנות כדי שיוכלו לסחור בהם ולהתפרנס מהם. ואם
יש לו בנים (ישראלים[3]?) ובנות (כהנים[2]?) יתן
לבנות כדי שיוכלו לסחור בהם ולהתפרנס מהם. ואם
יש לו בנים (ישראלים[3]?) ובנות (לויים[3]?) יתן
לבנות כדי שיוכלו לסחור בהם ולהתפרנס מהם. ואם
יש לו בנים (כהנים[2]?) ובנות (כהנים[2]?) יתן
לבנות כדי שיוכלו לסחור בהם ולהתפרנס מהם. ואם
יש לו בנים (לויים[3]?) ובנות (לויים[3]?) יתן
לבנות כדי שיוכלו לסחור בהם ולהתפרנס מהם. ואם
יש לו בנים (ישראלים[3]?) ובנות (ישראלים[3]?) יתן
לבנות כדי שיוכלו לסחור בהם ולהתפרנס מהם. ואם
יש לו בנים (כהנים[2]?) ובנות (לויים[3]?) יתן
לבנות כדי שיוכלו לסחור בהם ולהתפרנס מהם. ואם
יש לו בנים (לויים[3]?) ובנות (כהנים[2]?) יתן
לבנות כדי שיוכלו לסחור בהם ולהתפרנס מהם. ואם
יש לו בנים (ישראלים[3]?) ובנות (כהנים[2]?) יתן
לבנות כדי שיוכלו לסחור בהם ולהתפרנס מהם. ואם
יש לו בנים (כהנים[2]?) ובנות (ישראלים[3]?) יתן
לבנות כדי שיוכלו לסחור בהם ולהתפרנס מהם. ואם
יש לו בנים (לויים[3]?) ובנות (ישראלים[3

ಆ ಅಂಗಡಿಯವನು ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ಪ್ರಮಾಣಪತ್ರ ಕೊಟ್ಟನು. ಅದರಲ್ಲಿ ಅವನ ಹೆಸರು ಮತ್ತು ಅವನು ಎಷ್ಟು ಕಾಲ ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದನು ಎಂಬುದು ಬರೆದಿತ್ತು. ಅವನ ನಡತೆಯು ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತೆಂದು ಅದರಲ್ಲಿ ಬರೆದಿತ್ತು. ಅವನು ಆ ಪತ್ರವನ್ನು ಓದಿ ಅಂಗಡಿಯವನಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿಸಿದನು. ಅಂಗಡಿಯವನು ಅವನಿಗೆ ಕೆಲಸ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಬೇರೆ ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿಯೂ ಕೆಲಸ ಕೇಳಿದನು. ಅಲ್ಲಿಯವನು ಅವನಿಗೆ ಕೆಲಸ ಕೊಟ್ಟನು. ಅವನು ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದನು. ಅಲ್ಲಿಯವನು ಅವನಿಗೆ ಪ್ರಮಾಣಪತ್ರ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋಗಿ ಮತ್ತೊಂದು ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ

ಬಿಳಿ ಅಂಗ ಸುಣ್ಣ ದಿಬ್ಬಿಸಿದಂತೆ ಯಿರಲು ಕಂಡು ಅವಳ ಮೈಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಅಳುತ್ತಿದ್ದನು: ಅವಳು ಕಣ್ಣು ತೆರೆದು ನೋಡಿ ಅವನನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಅವನ ಕಣ್ಣೀರನ್ನು ಒರಸಿ ಅವನಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿದಳು. ಅವಳು ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದು ಏನೆಂದರೆ: ನಾನು ಸತ್ತು ಹೋಗಿದ್ದೆನು. ಆದರೆ ನೀನು ಬಂದು ನನ್ನನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಬದುಕಿದೆನು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ನಿನಗೆ ಋಣಿಯಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ನಾನು ಈಗ ಬಹಳ ಬಡವಳಾಗಿದ್ದೇನೆ: ನಿನಗೆ ಕೊಡುವದಕ್ಕೆ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಏನೂ ಇಲ್ಲ: ಆದರೆ ನಾನು ನಿನಗೆ ಒಂದು ಕೆಲಸ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ: ಅದನ್ನು ನೀನು ಮಾಡಿದರೆ ನಿನಗೆ ಬಹಳ ಹಣ ಸಿಕ್ಕುವದು: ಆದರೆ ಅದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾದ ಕೆಲಸ: ಅದನ್ನು ನೀನು ಮಾಡಬಲ್ಲೆಯಾ? (ಅಥವಾ ಮಾಡಲಾರೆಯಾ?) ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವನು: ನಾನು ಅದನ್ನು ಮಾಡಬಲ್ಲೆನು: ನೀನು ಹೇಳಿದ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಾನು ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸುವವರೆಗೆ ನೀನು ಮಾತ್ರ ಬಾಯಿ ಬಿಡಬಾರದು: ಬಿಟ್ಟರೆ ನಿನಗೆ ಕೇಡು ಬರುವದು ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ಅವಳು ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದು ಏನೆಂದರೆ: ನೀನು ಈ ಊರಿನಿಂದ ಹೊರಟು ಪೂರ್ವ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮನೆಯನ್ನು ಕಾಣುವಿ: ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮುದುಕಿ ಇರುವಳು: ಆಕೆಯು ಬಹಳ ಕೆಟ್ಟವಳು: ಆಕೆಯು ನಿನಗೆ ಕೊಡುವ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನೀನು ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿದರೆ ನಿನಗೆ ಬಹಳ ಹಣ ಸಿಕ್ಕುವದು: ಆಕೆಯು ಕೊಡುವ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನೀನು ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಲಾರದೆ ಹೋದರೆ ಆಕೆಯು ನಿನ್ನನ್ನು ಕೊಂದು ಹಾಕುವಳು: ಆದ್ದರಿಂದ ನೀನು ಆಕೆಯ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಆಕೆಯು ಕೊಡುವ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿ ಬಾ ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು.

ಅವನು ಅವಳಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು: ಪೂರ್ವ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಹೋಗಿ ಒಂದು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮನೆಯನ್ನು ಕಂಡನು. ಆಗ ಅವನು ಆ ಮನೆಯ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟಿದನು: ಆಗ ಒಳಗಿಂದ ಒಬ್ಬ ಮುದುಕಿ ಬಂದು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಳು: ಅವಳು ಬಹಳ ಕೆಟ್ಟ ಮುಖದವಳಾಗಿದ್ದಳು: ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳು ಕೆಂಪಾಗಿದ್ದವು: ಅವಳ ಹಲ್ಲುಗಳು ಬಹಳ ಉದ್ದವಾಗಿದ್ದವು: ಅವಳ ಕೂದಲು ಬಹಳ ಉದ್ದವಾಗಿ ಕೆದರಿಕೊಂಡಿದ್ದವು: ಅವಳ ಕೈಗಳು ಬಹಳ ಉದ್ದವಾಗಿದ್ದವು: ಅವಳ ಉಗುರುಗಳು ಬಹಳ ಉದ್ದವಾಗಿದ್ದವು. ಅವಳು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದು ಏನೆಂದರೆ: ನೀನು ಯಾರು? ಏನು ಬೇಕು? ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವನು: ನಾನು ಬಡವನು: ನಾನು ಕೆಲಸ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ: ನಿನಗೆ ಕೆಲಸ ಬೇಕಾದರೆ ಹೇಳು: ನಾನು ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ಅವಳು: ಹೌದು ನಿನಗೆ ಕೆಲಸ ಕೊಡುವದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಾನು ಕಾದಿದ್ದೆನು: ನಾನು ಕೊಡುವ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನೀನು ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿದರೆ ನಿನಗೆ ಬಹಳ ಹಣ ಸಿಕ್ಕುವದು: ಆದರೆ ನಾನು ಕೊಡುವ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನೀನು ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಲಾರದೆ ಹೋದರೆ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಕೊಂದು ಹಾಕುವೆನು: ಆದ್ದರಿಂದ ನೀನು ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಲಾರೆಯಾ? ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವನು: ನಾನು ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ: ನೀನು ಹೇಳಿದ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಾನು ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸುವವರೆಗೆ ನೀನು ಮಾತ್ರ ಬಾಯಿ ಬಿಡಬಾರದು: ಬಿಟ್ಟರೆ ನಿನಗೆ ಕೇಡು ಬರುವದು ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ಅವಳು: ಹೌದು ನಾನು ಬಾಯಿ ಬಿಡುವದಿಲ್ಲ: ನೀನು ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿದರೆ ನಿನಗೆ ಬಹಳ ಹಣ ಕೊಡುವೆನು: ಆದರೆ ನೀನು ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಲಾರದೆ ಹೋದರೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಕೊಂದು ಹಾಕುವೆನು ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು.

(1) ಕೆಲಸಗಳನ್ನು. (2) ಮಾಡಲಾರೆಯಾ: (ಮಾಡಿಸಲಾರೆಯಾ?).

دَدَّا كَكِدِجِدَّا: بِكِ بُقِّ وُجِهُّا. مِدِدِ جُبِّكِ صَلِحَا لِنَّهِ هَا
دِبُقِلَهِ: مِصَّةِ مِيهِ بُهِدَّهِبُكِهِهِ: مِكَا بِكِ بِهِمِ:
بُكَا قُبِ كُمِ لِحَدِ. دِدِ دِمِ بُهِهِبِ وُمِبُّا صَلِحَا: دِكَا
بِكِ بِهِمِ: بَدِدَّ مِدِمِ: دِمِبُكِكِ مِيهِ: دِبِكِ هَبَّا دِدِ
وُجِهُّا هَدِ دَحِبُّ مِيهِ كُمِ: كَا بِكِ مِهِدِّبِ دِحِبَّ
دِهُّمِدِبُّ لِنَّكَّا: مِهُمِبُّهِبِ مِحِكِ عَجِبَّ دِبُمِهِدِ
مِدِدِحِنَّةِمِ. هَّمِدِمِ بُهِدَ بُهِهِهُّهِهِ: بُبَّا: صَلِحَا:
لِمِعِبَّا هَدِ مِهَّةِمِ: هَ دِبُهِمِبِ لِ مِبُّمِدِبِ بِكِ
بُهِهِهِ دِبُهِ حِكِ: مِهَّا دِيَّمِ حِكِ مِهِدِ لِ لِنَهِهِ
مِكِدِبِ: لِمِ مِمِهِدِ بُهَّا دِحِبَّ دِهُّمِدِبُّ: بُكَا بَدِبُّا:
خَدِمُّا دِهِمِبَّ مِدِبُهِ: مِدِكَا صَلِحَا لِمِ مِهِبِ بُهَّا.
مِهِدِ هَكِ هِهِدِ هَدِدَّهِهِ: بُهِمِهِدِ هَمِدِبُهِدِ: مِبُهِهِكِ
دَمِبُّا دَبَّا. هَهِهِدِ: دِهِدِ هَدِهِ بِهِهَّا مِ دُهِمِهِ:
مِهِمِهِبُّهِدِ مِهِمِ بِهِدَّهِهِ بِكِ بُهَدَّهِ مِهِدِبُهِ: دِهِبُهِ
بِهِبُهِ مِهِدِ بُهِهِ. مِهِدِ هَكِبُّهِبُّا بُهِدِ بُهِهِ: هَمِبُّا كَ
هِهِهُسِكِهِهِهِهَّ دِمِ مِهِهِمِهِ دِهِهِبُّا: هِهِدِ دِبِهِكِ
لِهِهِهِدِمِ. مِهِدِ بِكِمِ: هِهِدِ دِبِهِدِدَ حِكِهِهَّ بُهَّا
دِبُكَّا. مِهِدِ بِهِدَ هَكِهِ. مِهِهِ لَهِهِهَّ مِهِ هَمِهَّ:
بُهَدَ دِهِ لِبُهِ دِهِهِهِهَّ دِهِهِهِهَّ: هَمِهِدِ دِهِهِهِ
لِ مِهِهِدِمِ. دِدِ دِمِ مِبُّا هَكِهَّ هِهِدِهِبُّا: دِكِمِ هِهِهِ
كَ بِهِهِدِدِهِ لِهِهَّ بُمِهَّا هَ هِبِهِكِبِهِ: بُكَا مِبُّ
بُهَدَّهِ دَهِّ مِهِهِدِهِ هِهِهِهِهَّ: هِهِهِدِهِدِ هِهِ دِهِهِهِ:

הָאִישׁ בְּלִבּוֹ: מַה אֶעֱשֶׂה? אֵלֵךְ אֶל הַמֶּלֶךְ[1] וְאֹמַר לוֹ: אֲנִי יָכוֹל לְהַעֲבִיר אֶת הַיָּם לְפָנֶיךָ. וְהָלַךְ אֶל הַמֶּלֶךְ וְאָמַר לוֹ: אֲנִי יָכוֹל לְהַעֲבִיר אֶת הַיָּם לְפָנֶיךָ. וְהַמֶּלֶךְ אָמַר לוֹ: אִם כֵּן הַעֲבֵר אֶת הַיָּם לְפָנַי. וְהָלַךְ הָאִישׁ וְהִכָּה בַּיָּם בְּמַקֵּל שֶׁהָיָה בְּיָדוֹ וְהָיָה הַיָּם מִתְחַלֵּק לִשְׁנֵי חֲלָקִים. וְהָלַךְ הָאִישׁ בֵּין שְׁנֵי חֲלָקִים שֶׁל הַיָּם וְהָלַךְ עַד שֶׁהָלַךְ מֵאָה פַּרְסָה בְּתוֹךְ הַיָּם. וְהָיָה הַיָּם מִתְחַלֵּק לִשְׁנֵי חֲלָקִים: אֶחָד מִיָּמִין וְאֶחָד מִשְּׂמֹאל. וְהָיָה הָאִישׁ הוֹלֵךְ בֵּין שְׁנֵי הַחֲלָקִים עַד שֶׁהָלַךְ מֵאָה פַּרְסָה בְּתוֹךְ הַיָּם. וְהָיָה הַיָּם מִתְחַלֵּק לִשְׁנֵי חֲלָקִים: אֶחָד מִיָּמִין וְאֶחָד מִשְּׂמֹאל. וְהָלַךְ הָאִישׁ

ئەرمەنیەکان لە ئەستەمبوڵ بە ڕێگەی ئەرزەڕۆم و ئەرزنجان و
ئەرزنجان بە ڕێگەی ئەرزەڕۆم و ئەرمەنیەکان بە ڕێگەی ئەرزەڕۆم و
ئەرزنجان و ئەرمەنیەکان بە ڕێگەی ئەرزەڕۆم و ئەرزنجان و
ئەرمەنیەکان بە ڕێگەی ئەرزەڕۆم و ئەرزنجان و ئەرمەنیەکان بە
ڕێگەی ئەرزەڕۆم و ئەرزنجان

ئۇنىڭغا ئېلىپ بېرىلغان: ئەمدىكى ئىككى ئەلچى: ئۇلارنى ئۇ ئۆز يېنىغا چاقىرىپ كەلدى: ئۇلار ئۇنىڭغا ھۆرمەت قىلىپ ئولتۇرغۇزدى.

ھەم ئۇلارغا ئۇ ئۆزىنىڭ ئىسلامغا كىرگەنلىكىنى ۋە ئۇنىڭ ئۈستىگە

ثمر فكهة معتنى فيها بالتقليم: معظم ثمر فاكهة يستلزم تقليم الأشجار: فمن الأشجار ما يثمر على أغصان السنة الماضية: ومنها ما يثمر على أغصان السنة الحالية: فمن النوع الأول ما يثمر على أغصان السنة الماضية فقط: ومنه ما يثمر على أغصان السنة الماضية والحالية معاً. فالنوع الأول يقلم بعد جني ثماره مباشرة: والنوع الثاني يقلم في أوائل الربيع قبل ظهور الأزهار. وكل شجرة تقلم بما يناسب نوعها.

يطلب في الجزء الثاني من هذا الكتاب مبحث التقليم. فليرجع اليه من يريد.

ܡܫܠ ܕܐܡ ܕܐܡ ܕܐܡ ܕܐ

ܡܫܠ ܕܐܡ ܕܐܡ ܕܐ

ܡܫܠ ܕܐ:

ܕܐ ܕܐ ܕܐ

פולוס. והנה שמעו את קול רגליו בבוא אל הבית: ויאמר אליהם תיטוס אל תירא כי אתה תעמוד לפני הקיסר: ועתה אל תדאגו בעבורי כי אני יודע את אשר אעשה לכלכלת נפשי ולנפשכם גם כן: ויהי אחרי כן בבוא פולוס אל איקוניון: ויבא אל בית היהודים. ויאמר אליהם כה אמר אלהים: בעבור זה שלחני אליכם. ויהי כאשר דבר אליהם: ויאמינו מהם כמה אנשים ונשים: ויאמרו אל פולוס. הנה אנחנו מאמינים בדבריך: אך אמור נא אלינו מי הוא אלהים? הן הוא אלהי אבותינו? ואם הוא אלהי אבותינו מדוע לא נודע שמו בקרבנו? ויען פולוס ויאמר אליהם: אלהים הוא אלהי כל הארץ[1] ואין זולתו: הוא ברא את השמים ואת הארץ ואת הים ואת כל אשר בם: ובדורות הראשונים הניח לכל העמים ללכת בדרכיהם: ולא עזב את עמו ולא הניחם בלי עדות: כי הוא נתן להם גשמים מן השמים ועונות שבעים: הוא מלא את לבותיהם שבעה ושמחה: ויהי כאשר דבר פולוס את הדברים האלה: ויקחו את פולוס ויוציאוהו אל מחוץ לעיר. ויסקלו אותו באבנים עד כי חשבו כי מת: ויקחו את גופתו ויסחבו אותה אל מחוץ לעיר: ויהי כאשר עמדו התלמידים סביב לו: ויקם ויבא העירה. ויהי ממחרת ויצא עם ברנבא אל דרבי: ויהי שם מבשרים את הבשורה: ויהי כאשר שבו אל לוסטרה ואל איקוניון ואל אנטיוכיא: ויחזקו את נפשות התלמידים: ויאמרו אליהם כי בצרות רבות יש לנו לעבור בדרך אל מלכות אלהים:

(1) (ישעיה ל"ז ט"ז). (Isauria ?)

בשעה שבא לישא אשה: ראובן היה נשוי ולא היו לו בנים
ושמעון היה נשוי ולא היו לו בנים. ראובן אמר לשמעון
אחי אשתי ואני נשואים ואין לנו בנים ואתה אשתך ואתה
אין לך בנים. אם תרצה נחליף נשותינו זו לזו ואולי
יהיו לנו בנים. ושמעון הסכים לדבריו. החליפו נשותיהם
זו לזו ובאו על נשותיהם. ולא עברו ימים רבים ונתעברו
נשותיהם. ולאחר זמן ילדו נשותיהם בנים. ראובן ילד
לשמעון ושמעון ילד לראובן. ולא היו יודעים מזה כלום.
ולאחר זמן נתעברו נשותיהם ושוב ילדו

ואחד הנפטרים: היה לו בן אחד שהיה לו חשק
גדול לשמוע ספורי מעשיות.

פעם היה בלכתו אחר חבר אחד והיה: שמע
קול קורא מקבר חדש: אלה לי אלה לי אחרי
שמתי. והלך היה ומצא אלמנה: אחת יושבת
בחלוקי: אלמנה היה כי יצאו אלמנה. ושאל היא אחד:
אלמנה אלמנה לשבת: ואחד היה: היה לי אחד
ואחרונה: מה אנחנו לך שיהיה לנו שלמנה? אלמנה ואחד:
ואחרונה שיהיה אחד אחד לך. ואלמנה היה ואחד לו:
מה אתה אלמנה? והוא אלמנה ואחד לו: ואחרונה אחד.
לי היה אחד מה שהיה ואחרונה אחד ואחרונה:
שיהיה לו אחד מה שהיה ואחרונה שיהיה:
ואלמנה אחרונה. והוא ואחרונה ואחד לו:
לו לאחרונה אחד לו אחרונה. ואחרונה אחד
אחרונה אחרונה: ואחרונה אחרונה אחרונה: אחרונה
אחד לו אחרונה אחרונה אחרונה. והוא היה לו: אחד
אחרונה אחרונה אחרונה אחרונה אחרונה אחרונה אחרונה
אחרונה אחרונה אחרונה אחרונה: אחרונה אחרונה אחרונה
אחרונה אחרונה אחרונה אחרונה אחרונה אחרונה אחרונה
אחרונה אחרונה אחרונה אחרונה אחרונה אחרונה אחרונה
אחרונה אחרונה אחרונה אחרונה אחרונה אחרונה אחרונה
אחרונה אחרונה אחרונה אחרונה אחרונה אחרונה אחרונה
אחרונה אחרונה אחרונה אחרונה אחרונה אחרונה אחרונה

ומי הוה ליה: דאמר ליה אנא בר אנא ואבא נמי בר אנא ואבוך נמי בר אנא? אלא מעתה מי איכא מידי דמיטמי בשרץ ולא מיטמי בנבלה. ת"ש: אין בין שרץ לנבלה אלא שהשרץ מטמא בכזית והנבלה בכעדשה: אלמא שרץ חמיר מנבלה: התם משום דכתיב (ויקרא יא) ואל תשקצו את נפשותיכם: אי הכי אפילו נמי: אלא אמר רבי יוחנן: משום דכתיב (ויקרא יא) ואל תטמאו בהם ונטמתם בהם: מה להלן בכזית אף כאן בכזית: מה להלן בכעדשה אף נבלה בכעדשה: אמר ליה רבי אבהו לרבי יוחנן: מנא לך דהאי ונטמתם בהם לאו למעוטי נבלה בכעדשה: אמר ליה:

ڪهڙا: مجيءِ جو ڏيکاءُ ڏيڻ: ڪيئن نه ڪي ٻڌن
سڀ ٻڌڻ: ڏسڻ جي ڏسن سمورو ڪيئن نه ڏيکن.
ٻڌڻ ڏيڻ جو ڪيڏو مجيءِ: ڪاڪوءَ ڪيئن نه ڪيڏو:
مجيءِ ڪيڏو ڪيئن ڪاڪوءَ ٻڌڻ: جو ڪ: ڪيڏو مجيءِ
ڪيئن مڃ جڏهن: ڪيئن ڏکڻ ٻڌڻ: سڀڪو ڪيڏو
سڀ هڪ ڏکڻ. ٻڌڻ مڪ ڪيئن مڃ ڪيئن ڏيڻ: ڪيئن
مجيءِ: ڪيڏو ڏيڻ ڪيئن مجيءِ: ڏي مجيءِ
هڪڙو: ڪيئن ڏيڻ ڏي ڪيڏهن ڪيئن. ٻڌڻ ڏي
مجيءِ ڏسڻ ڪيئن ڪيڏو: ڪيئن ڪاڪوءَ ڪيڏو
ڏيڻ ڪيئن ڪيڏو ڪيئن ڪيئن: ڪيڏو ڪيئن ڪيئن.
ڪيئن ڪيڏو ڪاڪوءَ ڪيڏو: ڪيڏو ڪ ڏي: ڪيئن
ڏيڻ ٻڌڻ ڪاڪوءَ: ڪيڏو ڪيئن ڏيڻ ڪيڏو ڪيڏو؟ ڏي
ڪيڏو ڪاڪوءَ ڪيڏو ڪيئن ڏيڻ. ڪيڏو ڪيڏو ڪيئن
ڪيڏو: ڪ ڪيڏو ڏيڻ ڏي. ڪيڏو ڪيڏو ڪيئن
ڏي ڪ مجيءِ ڏيڻ: ڏيڻ ڏيڻ ڏيڻ: ڪاڪوءَ ڪيڏو
ڪيڏو ڪيڏو. ڪيڏو ڏيڻ ڪيڏو ڏيڻ ڪيڏو
ڪيڏو ڪيڏو؟ ڏي ڪيڏو ڪيڏو ڪيڏو ڪ ڏي
ڪيڏو ڪاڪوءَ: ڏيڻ ڪ ڪ: ڪيڏو ڏيڻ ڪ
ڪيڏو ڪيڏو ڪ. ڪ ڏي ڏي ڏيڻ ڪ: ڪيڏو ڪيڏو
ڪيڏو ڪيڏو ڪ. ڪيڏو ڪيڏو ڏيڻ: ڏيڻ ڪيڏو ڪاڪوءَ:
ڪيڏو ڪيڏو ڏيڻ: ڪيڏو ڪيڏو ڏيڻ: ڪاڪوءَ ڪيڏو
ڪيڏو(؟). ڪيڏو ڪيڏو ڏي ڪيڏو ڏيڻ. ڪيڏو
ڪيڏو ڪاڪوءَ: ڪيڏو ڪيڏو ڪيڏو ڪيڏو: ڪيڏو ڏي

دِيْنَ كَمْهُمْ: مِنْهِ خَضْنَةٍ (بِمِ؟)[1] كِ: نِهِ دَحْمِتِ
صَمْمِيْكَ[2] بَحْنَ: دِيْحَمْهِ مِكْنَ فِيْفَتِهِ نِهِ دِيْنَ
سُكْنَ. هُنَّ دِي ضَحَدَ نِدَهَ: زَه هِلْمَهُنَّ: دَحِيْنَدِ دَمْتِيْنِ
نِدَهَ بِ مَكْمِ نِدَهَ كِ: دِيْحَمْهُ دَنْكَهُ دَفْتِمِ كِ
مَمْحَدَدَ كِ؟ مِيْلَ هُمْ دِنِ كَ شَمْتِنِ كِيْمِيْتِهِ زَكَّا
كَنْوَمْتِهِ. هِلْمَهُنَّ أَمَدَ: يَهْلَكْمِهِ كِ: مَكَ هُمْهُمْ.
هُكْنَ مَحِنَّ أَمَدَ: هُمْهُمْ دِي كِ سِنَّ يَمْ. نِدَهَ لِمَ
نِهْمِ هُمْ دِنَمَدَ مِنَّ مِيْلَكْمِ: دَمْ لَهُمْ دِيْحَدِ
سُكْنَ مَدَنَّ: مَمْحَدَنَّ سُكْنَ[3]. هِلْمَهُنَّ أَمَدَ: مَدَهَكَنَّ
حِمَّ: أَمِحَنَّ هُنَّ نِدَهَ لَهُمْنَّ سِنَّ: مَلْسِنَّ هُمْهُنَّ؟
مَمْحَدِ هِلْمَهُنَّ: مِنْمِهِ هَكَمَّنِ دَهُوَكَ أَدَنَحَمَدَ:
مِنْدَمِهِ يَمْ حَزَمْنَ دَمِهِ نِهِ مَدَنَّ. مَمْحَدِ: دَمْحَنَّ
دِيْمَمْ كِ: مَمْحَنَّ كَمْحِ. مِنْمَدَ هِلْمَهُنَّ: هَمْ هَكَمَّنِ
مَحْمَدَهِ دَسْنَهَ: مَمْهَ دِي هَكَمَّنِ مَحْمَدَهِ دِيْحَ: مِنْمِ
هَكَمَّنِ مَحْمَدَهِ دِيْحَ. مِيْمَحَ هَمْ هَجَنَّ مَحِيْمَ.
دَمْتِمِ مَحْمَدَهِ: مِمَحَمَدَهِ كَمِيْكِ: مِيْحَنِ حِنَّ
دِيْحَمْهِ: مِمَحَمَدَهِ مَحِ مَحْمَدَهِ. مَحِ مَحْمَدَهِ دَمْ
هَكَمَّنِ: دِيْحَمْهِ مِمَحَمَدَهِ دَمْحَسَنَ. هُمْ دِي مَحْمَدَهِ
هَحْمِهِ كَمْحَسَنَ. هِلْمَهُنَّ أَمَدَ: أَدَهَّ دَمْمِ قَدَوَكَ:
مِأَمِيْكَهِ زَمْمِ كَحِهِ أَهِيَنَّ: هَجِ مِيْهِنَحِ زَنَّ دَكَمَمْمِ
نِهِ دِنَّحَ زَنَّ.

(1) زَمْمِ. (2) (مَمْمَنَكَ. كَ. كَ). (3) (مَحْمَدَ: ه. ٩).

ראוי שיהא : ומעשה בא לפני רבי עקיבא ונתן[1] בדעתו לחלק לבניו כאחד מהם ולא ידע כמה יתן לכל אחד ואחד : ולא ידע אם יתן לבניו הגדולים יותר מן הקטנים או לקטנים יותר מן הגדולים : ולא ידע אם יתן לבניו הזכרים יותר מן הנקבות או לנקבות יותר מן הזכרים : ולא ידע אם יתן לבניו הבכורים יותר מן האמצעיים או לאמצעיים יותר מן הבכורים : ולא ידע אם יתן לבניו החכמים יותר מן הטפשים או לטפשים יותר מן החכמים : ולא ידע אם יתן לבניו הבריאים יותר מן החולים או לחולים יותר מן הבריאים : ולא ידע אם יתן לבניו הבעלי אומנות יותר מן הבטלנים או לבטלנים יותר מן בעלי אומנות : ולא ידע אם יתן לבניו הבעלי בתים יותר מן הנשואים או לנשואים יותר מן בעלי בתים : ולא ידע אם יתן לבניו הבעלי בנים יותר מן הבעלי בנות או לבעלי בנות יותר מן בעלי בנים : ולא ידע אם יתן לבניו הבעלי בנים יותר מן הבעלי בנים או לבעלי בנים יותר מן בעלי בנות : ולא ידע אם יתן לבניו הבעלי בנות

וְהַלְוִיִּם לְמִשְׁמֶרֶת הַמִּשְׁכָּן. מִכָּאן הָיוּ הַלְוִיִּם נוֹשְׂאִין אֶת הַמִּשְׁכָּן וְכָל כֵּלָיו בַּמִּדְבָּר: וְהַזָּרִים הַקָּרֵב יוּמָת: זָר אֲפִלּוּ הוּא כֹּהֵן גָּדוֹל אֲפִלּוּ הוּא מֶלֶךְ אֲפִלּוּ הוּא נָבִיא אֲפִלּוּ הוּא כֹּהֵן הֶדְיוֹט אֲפִלּוּ הוּא כֹּהֵן מָשִׁיחַ שֶׁמִּשַּׁח שִׁבְעָה יָמִים. וְאַתָּה לֹא תִּתְקָרֵב לְהַקְרִיב: וְאַתָּה מִי שֶׁאֵינְךָ כֹּהֵן אֵינְךָ לֵוִי אֵינְךָ יִשְׂרְאֵלִי? אֵיךְ אֵינְךָ רָאוּי לְהַקְרִיב: וְהַלְוִיִּם הֵמָּה יִהְיוּ לִי: אֵלּוּ הֵן הַלְוִיִּם שֶׁהֵן מְשֻׁמָּשִׁין אֶת הַמָּקוֹם: וְלֹא יִגְּשׁוּ כֵּלִים אֶל הַמִּזְבֵּחַ וְגוֹ': אֵלּוּ הֵן הַכֵּלִים שֶׁהָיוּ מְשֻׁמָּשִׁין בַּמִּזְבֵּחַ. וְלֹא יִגְּשׁוּ כֵּלִים אֶל הַמִּזְבֵּחַ: אֵלּוּ הֵן הַכֵּלִים שֶׁהָיוּ מְשֻׁמָּשִׁין בַּמִּקְדָּשׁ. וְלֹא יִגְּשׁוּ כֵּלִים: אֵלּוּ הֵן הַכֵּלִים שֶׁהָיוּ מְשֻׁמָּשִׁין בַּמְּדִינָה: וְלֹא יִגְּשׁוּ כֵּלִים אֶל הַמִּזְבֵּחַ: אֵלּוּ הֵן הַכֵּלִים שֶׁהָיוּ מְשֻׁמָּשִׁין בַּמִּזְבֵּחַ. וְלֹא יִגְּשׁוּ כֵּלִים

לגבי: הכי נמי דאמר לך אנא: הקונה מטלטלי מחבירו בשלשה
קנין: הכי נמי דאמר לך אנא. מיתיבי: המפקיד מעות אצל
חבירו: כשהוא נותן לו נותן לו בשק וחתום. ואם לאו הרי
זה מודה לו: מאי לאו הכי נמי דאמר לך אנא: לא. אי
אמרת בשלמא: הכי נמי דאמר לך אנא. ניחא. אלא אי
אמרת: הכי נמי דאמר לך אנא! אכתי מאי איריא בשק
וחתום: אפילו בלא שק וחתום נמי. אלא: לא הכי נמי
דאמר לך אנא. ואי אמרת הכי נמי דאמר לך אנא. אכתי
מאי איריא בשק וחתום. אפילו בלא שק וחתום נמי. אלא
לאו: הכי נמי דאמר לך אנא. ואי אמרת הכי נמי דאמר
לך אנא. אכתי מאי איריא בשק וחתום. אפילו בלא שק
וחתום נמי. אלא לאו: הכי נמי דאמר לך אנא. ואי אמרת
הכי נמי דאמר לך אנא. אכתי מאי איריא בשק וחתום:
אפילו בלא שק וחתום נמי. אלא לאו: הכי נמי דאמר לך
אנא. ואי אמרת הכי נמי דאמר לך אנא. אכתי מאי איריא
בשק וחתום. אפילו בלא שק וחתום נמי. אלא לאו: הכי
נמי דאמר לך אנא. ואי אמרת הכי נמי דאמר לך אנא.
אכתי מאי איריא בשק וחתום. אפילו בלא שק וחתום נמי.
אלא לאו: הכי נמי דאמר לך אנא. ואי אמרת הכי נמי
דאמר לך אנא. אכתי מאי איריא בשק וחתום. אפילו בלא
שק וחתום נמי. אלא לאו: הכי נמי דאמר לך אנא. ואי
אמרת הכי נמי דאמר לך אנא. אכתי מאי איריא בשק
וחתום. אפילו בלא שק וחתום נמי. אלא לאו: הכי נמי
דאמר לך אנא. ואי אמרת הכי נמי דאמר לך אנא. אכתי
מאי איריא בשק וחתום. אפילו בלא שק וחתום נמי. אלא
לאו: הכי נמי דאמר לך אנא. ואי אמרת הכי נמי דאמר
לך אנא. אכתי מאי איריא בשק וחתום. אפילו בלא שק
וחתום נמי. אלא לאו: הכי נמי דאמר לך אנא. ואי אמרת
הכי נמי דאמר לך אנא. אכתי מאי איריא בשק וחתום.

מִפְּנֵי לְחַשׁ. וְאֵינוֹ מְקַפֵּץ: אֵין מְקַפְּצִין. וְאֵינוֹ
נִדְמֶה לוֹ: אֵין דִּיעָתוֹ מְסוּגֶּלֶת. וְאֵינוֹ מְבַשֵּׂר: אֵין
מְבַשְּׂרִין. וְאֵינוֹ מְכַוֵּן: אֵין מְכַוְּנִין. וְאֵינוֹ מְקַוֶּה
לִרְפוּאָה: אֵין מְקַוִּין לִרְפוּאָה. וְאֵינוֹ מְקַבֵּל
תַּנְחוּמִין: אֵין מְקַבְּלִין תַּנְחוּמִין. וְאֵינוֹ מְקַלֵּל
בְּשֵׁם: אֵין מְקַלְּלִין בְּשֵׁם. וְאֵינוֹ מְקַפֵּל יָדָיו
לְתְפִלָּה (וְלִקְרִיאַת שְׁמַע[1]). וְאֵינוֹ מַפְסִיק
לְאָמֵן: וְאֵינוֹ מַפְסִיק לְאָמֵן. וְאֵינוֹ (אֵינוֹ[2]) מֵשִׁיב
אֶת אֵלּוּ שֶׁמֵּתוּ מֵאָז. וְאֵינוֹ מְשַׁמֵּשׁ בְּמִטָּתוֹ
לְעוֹלָם: אֵין מְשַׁמְּשִׁין בְּמִטָּה שֶׁאֵינָהּ שֶׁלָּהֶן.
וְאֵינוֹ מְבַקֵּשׁ לְעוֹלָם: אֵין מְבַקְּשִׁין לְעוֹלָם. וְאֵינוֹ
מְבַקֵּשׁ אֶת הַמֵּת (וְנִבְהָל[3]). וְאֵינוֹ מְבַקֵּשׁ
מִמֵּת שֶׁיַּגִּיד לוֹ שְׁלוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם. וְאֵינוֹ
נִמְנָע מִלְּהַסְפִּיד. וְאֵינוֹ מְסַפֵּד בְּיוֹתֵר. וְאֵינוֹ
נִמְנָע מִלְּהַסְפִּיד: וְאֵין מְסַפְּדִין אֶלָּא עַל
הַמֵּת. וְאֵינוֹ מְסַפֵּד עַל אֲבֵל מִשּׁוּם יוֹרְשׁוֹ: אֵין
אֲבֵלִים: כְּלוֹמַר לֹא אָבֵל לֹא אֲבֵלִים:
אֵינוֹ מְסַפֵּד אֵין אֵין אֵלָּא: אֵין אֵין אֵלָּא. וְלֹא
אֵינוֹ מְסַפֵּד אֵין אֵין אֵלָּא: לְאַפּוֹקֵי מִדְּאָמְרִי
אֲבֵלוּת. וְלֹא אָמְרוּ לְעוֹלָם אֵין אֵין אֵלָּא: וְהָא
דְּתַנְיָא לְעוֹלָם אֵין אֵין אֵלָּא: הָתָם[4] בְּדִבְרֵי
הַמֵּת אֵין אֵין אֵלָּא.

---

(1) מִפְּנֵי כְּבוֹד. (2) אֵינוֹ. (3) וְנִבְהָל. (4) (הָתָם?).

מתנה שהחזיר חציה לכתחלה: המקבל מתנה ע"מ להחזיר לו חציה, אם החזיר לו חציה מתנה לכתחלה. ואפילו החזיר לו מקצת חציה. מתנה שהחזיר חציה לאחר זמן: המקבל מתנה ע"מ להחזיר לו חציה לאחר זמן, אם החזיר לו חציה מתנה לכתחלה. ואפילו החזיר לו מקצת חציה. מתנה שהחזיר חציה לאחר מיתה: המקבל מתנה ע"מ להחזיר לו חציה לאחר מיתה, אם החזיר לו חציה מתנה לכתחלה. ואפילו החזיר לו מקצת חציה. מתנה שהחזיר חציה לאחר מיתה לאחר זמן: המקבל מתנה ע"מ להחזיר לו חציה לאחר מיתה לאחר זמן, אם החזיר לו חציה מתנה לכתחלה. ואפילו החזיר לו מקצת חציה. מתנה שהחזיר חציה לאחר מיתה לאחר זמן (?) לאחר מיתה: המקבל מתנה ע"מ להחזיר לו חציה לאחר מיתה לאחר זמן (?) לאחר מיתה, אם החזיר לו חציה מתנה לכתחלה. ואפילו החזיר לו מקצת חציה. מתנה שהחזיר חציה לאחר מיתה לאחר זמן לאחר מיתה: המקבל מתנה ע"מ להחזיר לו חציה לאחר מיתה לאחר זמן לאחר מיתה, אם החזיר לו חציה מתנה לכתחלה. ואפילו החזיר לו מקצת חציה. מתנה שהחזיר חציה לאחר מיתה לאחר זמן לאחר מיתה לאחר זמן: המקבל מתנה ע"מ להחזיר לו חציה לאחר מיתה לאחר זמן לאחר מיתה לאחר זמן, אם החזיר לו חציה מתנה לכתחלה. ואפילו החזיר לו מקצת חציה. מתנה שהחזיר חציה לאחר מיתה לאחר זמן לאחר מיתה לאחר זמן לאחר מיתה: המקבל מתנה ע"מ להחזיר לו חציה לאחר מיתה לאחר זמן לאחר מיתה לאחר זמן לאחר מיתה, אם החזיר לו חציה מתנה לכתחלה. ואפילו החזיר לו מקצת חציה. מתנה שהחזיר חציה לאחר מיתה לאחר זמן לאחר מיתה לאחר זמן לאחר מיתה לאחר זמן: המקבל מתנה ע"מ להחזיר לו חציה לאחר מיתה לאחר זמן לאחר מיתה לאחר זמן לאחר מיתה לאחר זמן, אם החזיר לו חציה מתנה לכתחלה. ואפילו החזיר לו מקצת חציה.

(1) ואפילו מקצת חציה.

אמר להם: מה שמא יש לכם? אמרו לו: אין לנו אלא תורה. אמר להם: כל שעה שאתם עוסקים בתורה אתם עשירים, שנאמר (משלי ג) ארך ימים בימינה ברכה ועושר. אמרו לו: אף אנו אין לנו אלא תורה. אמר להם: אם כן אתם עשירים. מי הוא עשיר? השמח בחלקו, שנאמר (תהלים קכח) יגיע כפיך כי תאכל אשריך וטוב לך. אשריך בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא.

מעשה בחסיד אחד שהיה מהלך בדרך, ופגע בו אדם אחד שהיה מהלך בדרך. אמר לו: מה מלאכתך? אמר לו: אני חסיד. אמר לו: חסיד? אין חסידות בעולם אלא אני. אמר לו: אם כן, מי הוא זה שכתוב בתורה? אמר לו: אני הוא

ﺖﻴﺑ ﻦﻴﺑ ﻪﻛ ﺪﻨﻛ ﻲﻣ

ומשם נסעתי לעיר אלכסנדריה. ושם ראיתי שלשה ימים: ושם ראיתי את הנר שעשה יוסף לפרעה: ושם ראיתי את הכלי שהיה בו יין לפרעה: ושם ראיתי את הכלי שהיה בו מים לפרעה. ושם ראיתי את הכלי שהיה בו חלב לפרעה. ושם ראיתי את הכלי שהיה בו דבש לפרעה. ושם ראיתי את הכלי שהיה בו שמן לפרעה. ושם ראיתי את הכלי שהיה בו חומץ לפרעה. ושם ראיתי את הכלי שהיה בו מלח לפרעה. ושם ראיתי את הכלי שהיה בו קמח לפרעה. ושם ראיתי את הכלי שהיה בו פת לפרעה. ושם ראיתי את הכלי שהיה בו בשר לפרעה. ושם ראיתי את הכלי שהיה בו דגים לפרעה. ושם ראיתי את הכלי שהיה בו ירקות לפרעה. ושם ראיתי את הכלי שהיה בו פירות לפרעה. ושם ראיתי את הכלי שהיה בו תבואה לפרעה. ושם ראיתי את הכלי שהיה בו קטניות לפרעה. ושם ראיתי את הכלי שהיה בו תבלין לפרעה. ושם ראיתי את הכלי שהיה בו מלבושים לפרעה. ושם ראיתי את הכלי שהיה בו כלי זהב לפרעה. ושם ראיתי את הכלי שהיה בו כלי כסף לפרעה. ושם ראיתי את הכלי שהיה בו כלי נחושת לפרעה. ושם ראיתי את הכלי שהיה בו כלי ברזל לפרעה. ושם ראיתי את הכלי שהיה בו כלי עץ לפרעה. ושם ראיתי את הכלי שהיה בו כלי אבן לפרעה. ושם ראיתי את הכלי שהיה בו כלי חרס לפרעה. ושם ראיתי את הכלי שהיה בו כלי זכוכית לפרעה. ושם ראיתי את הכלי שהיה בו כלי עור לפרעה. ושם ראיתי את הכלי שהיה בו כלי בגד לפרעה. ושם ראיתי את הכלי שהיה בו כלי פשתן לפרעה. ושם ראיתי את הכלי שהיה בו כלי צמר לפרעה. ושם ראיתי את הכלי שהיה בו כלי שיש לפרעה. ושם ראיתי את הכלי שהיה בו כלי אבני חן לפרעה. ושם ראיתי את הכלי שהיה בו כלי מתכת לפרעה. ושם ראיתי את הכלי שהיה בו כלי עפר

(ד)שמא?) יש נאמן לומר לא נשבעתי ואינו נאמן
אלא לומר אינו יודע. ומנין לנו שאינו נאמן
אלא לומר אינו יודע: ומנין לנו שאינו נאמן
לומר לא נשבעתי: תלמוד לומר ונעלם ממנו
והוא ידע ואשם: ומנין לנו שאינו נאמן לומר
לא נשבעתי ולא ידעתי: תלמוד לומר ונעלם
ממנו ואשם: ומנין לנו שאינו נאמן לומר
לא נשבעתי ולא ידעתי ולא נשבעתי: תלמוד
לומר ונעלם ממנו ואשם: הרי שלשה לשונות
נאמר בשבועת הפקדון ושלשה בשבועת
הדיינין. ומה ראו הדיינין שנאמר בהן שבועה
יותר מכל אדם: אלא לפי שהדיינין מכירין
בטענת הבעלים ומודים להם: ומנין לנו
שהמודה בטענת חברו חייב בשבועה: תלמוד
לומר ונעלם ממנו ואשם: ומנין לנו שהמודה
בטענת חברו חייב בשבועה ואפילו הוא עשיר
גדול: תלמוד לומר ונעלם ממנו ואשם: ומנין
לנו שהמודה בטענת חברו חייב בשבועה ואפילו
הוא נביא גדול: תלמוד לומר ונעלם ממנו
ואשם: ומנין לנו שהמודה בטענת חברו חייב
בשבועה ואפילו הוא מלך: תלמוד לומר ונעלם
ממנו ואשם: ומנין לנו שהמודה בטענת חברו
חייב בשבועה ואפילו הוא סנהדרין כולה:
תלמוד לומר ונעלם ממנו ואשם: ומנין לנו
שהמודה בטענת חברו חייב בשבועה ואפילו
הוא בית דין שבכל העיר כולה: תלמוד לומר
ונעלם ממנו ואשם: ומנין לנו שהמודה בטענת
חברו חייב בשבועה ואפילו הוא בית דין
שבכל העולם כולו: תלמוד לומר ונעלם ממנו
ואשם: הא כיצד: הרי שהיו שנים אוחזין
בטלית זה אומר אני מצאתיה וזה אומר אני
מצאתיה זה אומר כולה שלי וזה אומר כולה
שלי זה נשבע שליש ונוטל שליש וזה נשבע
שליש ונוטל שליש ומניחין את השליש
שביניהם עד שיבוא אליהו:

תלמוד לומר ונעלם ממנו ואשם: יכול אפילו

(ד) נמחקה.

ואחר כך יאמר קדיש שלם בלא תחנון ואחר כך יאמר
עלינו לשבח: ואחר כך יאמר ברוך שאמר ומזמור שיר
חנוכת הבית: ואחר כך יאמר ברוך ה' לעולם אמן
ואמן: ואחר כך יאמר ברוך ה' המבורך לעתיד לבוא
ומלכותו בכל משלה ברוך ה' לעולם אמן ואמן: ואחר
כך יאמר ברוך ה' מציון שוכן ירושלים הללויה: ואחר
כך יאמר הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו: ואחר כך
יאמר מי ימלל גבורות ה' ישמיע כל תהלתו: ואחר כך
יאמר אשרי העם שככה לו אשרי העם שה' אלהיו:
ואחר כך יאמר תהלה לדוד ארוממך אלהי המלך
ואברכה שמך: ואחר כך יאמר ברוך ה' ביום יברך
אדם לחברו ויגיד לו טוב: ואחר כך יאמר ברוך אתה
ה' אלהינו מלך העולם אשר בחר בנו מכל העמים
ונתן לנו את תורתו: ואחר כך יאמר ברוך אתה ה'
נותן התורה: ואחר כך יאמר ברוך אתה ה' אלהינו
מלך העולם אשר נתן לנו תורת אמת וחיי עולם
נטע בתוכנו: ואחר כך יאמר ברוך אתה ה' נותן
התורה: ואחר כך יאמר ברוך אתה ה' אלהינו מלך
העולם אשר נתן לנו את תורתו: ואחר כך יאמר
ברוך אתה ה' נותן התורה: ואחר כך יאמר ברוך אתה
ה' אלהינו מלך העולם אשר נתן לנו תורת אמת
וחיי עולם נטע בתוכנו: ואחר כך יאמר ברוך אתה ה'
נותן התורה: ואחר כך יאמר ברוך אתה ה' אלהינו
מלך

ڪتاب مڪمل ٿيو. ڪتاب مڪمل ٿيو. ڪتاب مڪمل ٿيو.

מפני מה אין מגלחין? אמר רבי יוחנן: כל זמן שהוא מגלח מתיר בעצמו: מפני מה אין מגלחין? שמא יניח את התער ויעבור. אמר רבי יוחנן: מתיר בעצמו: מפני מה אין מגלחין. מי שהיה לפניו שבוי: מפני שמא יתמהמה. אמר רבי יוחנן: מתיר בעצמו: מפני מה אין מגלחין. מי שהיה לפניו חולה: מפני שמא ימות. אמר רבי יוחנן: כל המתיר בעצמו אין לו חלק בעולם הבא: (אמר רבי יוחנן: כל המתיר בעצמו אין לו חלק בעולם הבא: ?) אמר רבי יוחנן: כל המתיר בעצמו אין לו חלק בעולם הבא. אמר רבי יוחנן: כל המתיר בעצמו אין לו חלק בעולם הבא. אמר רבי יוחנן: כל המתיר בעצמו אין לו חלק בעולם הבא.

אמר רבי יוחנן: מפני מה אין מגלחין: מפני שמא יבא לידי מעשה: מפני מה אין מגלחין: מפני שמא יבא לידי מעשה: מפני מה אין מגלחין: מפני שמא יבא לידי מעשה. אמר רבי יוחנן

ויהי כאשר קרבו לבוא מצרימה ויאמר אל שרי ביתו הנה נא ידעתי כי אשה יפת מראה את אשתי. והיה כי יראו אתה המצרים ואמרו אשתו זאת והרגו אותי ואותה יחיו. אמרי נא את אחותי למען ייטב לי בעבורך וחיתה נפשי בגללך. ויהי כאשר בא אברם מצרימה וירא המצרים את האשה כי יפה היא מאד. וירא אותה שרי פרעה ותהלל אותה אל פרעה ותקח האשה בית פרעה. ולאברם היטיב בעבורה ויהי לו צאן ובקר וחמרים ועבדים ושפחות ואתנות וגמלים. ויגע ה' את פרעה נגעים גדולים ואת ביתו על דבר שרי אשת אברם. ויקרא פרעה לאברם ויאמר מה זאת עשית לי למה לא הגדת לי כי אשתך היא. למה אמרת אחותי היא ואקח אותה לי לאשה ועתה הנה אשתך קח ולך. ויצו עליו פרעה אנשים ויאמר אל שרי כל אשר לך קח ולך. ויעל אברם ממצרים הוא ואשתו וכל אשר לו ולוט עמו. ואברם כבד מאד במקנה בכסף ובזהב. וילך לנגבו עד בית אל עד המקום אשר היה שם אהלו בתחלה בין בית אל ובין העי. אל המקום אשר עשה שם בראשונה ויקרא שם אברם בשם ה'. ולוט גם הוא הלך את אברם צאן ובקר ואהלים. ולא נשא אתם הארץ לשבת יחדו כי היה רכושם רב ולא יכלו לשבת יחדו. ויהי ריב בין רועי מקנה אברם ובין רועי מקנה לוט. והכנעני והפרזי אז יושב בארץ. ויאמר אברם אל לוט אל נא תהי מריבה בינותי ובינותיך ובין רועי ובין רועיך כי אנשים אחים אנחנו. הלא כל הארץ לפניך הפרד נא מעלי אם השמאל ואימנה והימין ואשמאילה. וישא לוט את עיניו וירא את כל ככר הירדן כי כולה משקה לפני שחת ה' את סדום ואת עמורה כגן ה' כארץ מצרים בבואך צוער. ויבחר לו לוט את כל ככר הירדן ויסע לוט מקדם ויבדלו איש מעל אחיו. אברם ישב בארץ כנען ולוט ישב בערי הככר ויאהל עד סדום. ואנשי סדום רעים וחטאים לה' מאד. ויהי אחרי הדברים האלה ויהי בימי אמרפל מלך שנער אריוך מלך אלסר כדרלעמר מלך עילם ותדעל מלך גוים עשו מלחמה את ברע מלך סדום ואת בירשע מלך עמורה שנאב מלך אדמה ושמאבר מלך צבויים ומלך בלע היא צוער. כל אלה חברו אל עמק השדים היא ים המלח. שתים עשרה שנה עבדו את כדרלעמר ובשלש עשרה שנה מרדו. ובארבע עשרה שנה בא כדרלעמר ומלכים אשר אתו ויכו את רפאים בעשתרות קרנים ואת הזוזים בהם ואת האמים בשוה קריתים. ואת החרי בהרם שעיר עד אל פארן אשר על המדבר. וישבו ויבאו אל עין משפט היא קדש ויכו את כל שדה העמלקי וגם את האמרי היושב בחצצון תמר. ויצא מלך סדום ומלך עמורה ומלך אדמה ומלך צבויים ומלך בלע היא צוער ויערכו אתם מלחמה בעמק השדים. ויהי עמק השדים באר באר בורות בורות מלאים חמר. ויפלו שם מלך סדום ומלך עמורה ויפלו שם חללים רבים. ויקחו את כל רכוש סדום ועמורה ואת כל אוכלם וילכו להם. וילכדו את לוט ואת רכושו ויעזבו בסדום. ויבא הפליט ויגד לאברם העברי. ואברם יושב באלוני ממרא האמרי אחי אשכול ואחי ענר ואלה בעלי ברית אברם. וישמע אברם כי נלקח לוט אחיו ויחלץ את חניכיו ילידי ביתו שמונה עשר ושלש מאות ויכו עד חובה אשר משמאל לדמשק. וישב את כל הרכוש ואת לוט אחיו ואת רכושו גם את הנשים ואת העם. ויצא מלך סדום לקראתו אחרי שובו מהכות את כדרלעמר ואת המלכים אשר אתו אל עמק שוה היא עמק המלך. ומלכי צדק מלך שלם הוציא לחם ויין והוא כהן לאל עליון. ויברכהו ויאמר ברוך אברם לאל עליון קונה שמים וארץ. ואשר מגן צריך בידך ונתן לו מעשר מכל. ויאמר מלך סדום אל אברם תן לי הנפש והרכוש קח לך. ויאמר אברם אל מלך סדום הרימותי ידי אל ה' אל עליון קונה שמים וארץ אם מחוט ועד שרוך נעל ואם אקח מכל אשר לך ולא תאמר אני העשרתי את אברם. רק אשר אכלו הנערים ואשר לאנשים אשר הלכו אתי ענר אשכול וממרא יקחו חלקם. ויהי דבר ה' אל אברם במחזה לאמר אל תירא אברם אנכי מגן לך שכרך הרבה מאד. ויאמר אברם אדני ה' מה תתן לי ואנכי הולך ערירי ובן משק ביתי הוא דמשק אליעזר. ויאמר אברם הן לי לא נתתה זרע והנה בן ביתי יורש אותי. והנה דבר ה' אליו לאמר לא יירשך זה כי אם אשר יצא ממעיך הוא יירשך. ויוצא אותו החוצה ויאמר הבט נא השמימה וספר הכוכבים אם תוכל לספר אותם. ויאמר לו כה יהיה זרעך. ויאמן באלהים ויחשבה לו צדקה. ויאמר אליו אני ה' אשר הוצאתיך מאור כשדים לתת לך את הארץ הזאת לרשתה. ויאמר אדני ה' במה אדע כי אירשנה. ויאמר אליו קחה לי עגלה משולשת ועז משולשת ואיל משולש ותור וגוזל. ויקח לו את כל אלה ויבתר אותם בתוך ויתן איש בתרו לקראת רעהו ואת הציפור לא בתר. ויהי השמש לבוא ותרדמה נפלה על אברם והנה אימה חשכה גדולה נופלת עליו. ויאמר לאברם ידוע תדע כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם ועבדום וענו אותם ארבע מאות שנה. וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי ואחרי כן יצאו ברכוש גדול. ואתה תבוא אל אבותיך בשלום תקבר בשיבה טובה. ודור רביעי ישובו הנה כי לא שלם עון האמרי עד הנה. ויהי השמש באה ועלטה היתה והנה תנור עשן ולפיד אש אשר עבר בין הבתרים. ביום ההוא כרת ה' את אברם ברית לאמר לזרעך נתתי את הארץ הזאת מנהר מצרים עד הנהר הגדול נהר פרת. את הקיני והקנזי והקדמוני והחתי והפרזי והרפאים והאמרי והכנעני והגרגשי והיבוסי. ואברם בן שמונים שנה ושלש שנים בעת הזאת. ויהי כבא אברם מצרימה ויאמר אל שרי אשתו הנה נא ידעתי כי אשה יפת מראה את. והיה כי יראו אתך המצרים ואמרו אשתו זאת והרגו אותי ואותך יחיו. אמרי נא את אחותי למען ייטב לי בעבורך וחיתה נפשי בגללך. ויהי כאשר בא אברם מצרימה וירא המצרים את האשה כי יפה היא מאד. וירא אותה שרי פרעה ותהלל אותה אל פרעה ותקח האשה בית פרעה. ולאברם היטיב בעבורה ויהי לו צאן ובקר וחמרים ועבדים ושפחות ואתנות וגמלים. ויגע ה' את פרעה נגעים גדולים ואת ביתו על דבר שרי אשת אברם. ויקרא פרעה לאברם ויאמר מה זאת עשית לי למה לא הגדת לי כי אשתך היא. למה אמרת אחותי היא ואקח אותה לי לאשה ועתה הנה אשתך קח ולך. ויצו עליו פרעה אנשים ויאמר אל שרי כל אשר לך קח ולך. ויעל אברם ממצרים הוא ואשתו וכל אשר לו ולוט עמו. ואברם כבד מאד במקנה בכסף ובזהב. וילך לנגבו עד בית אל עד המקום אשר היה שם אהלו בתחלה בין בית אל ובין העי. אל המקום אשר עשה שם בראשונה ויקרא שם אברם בשם ה'. ולוט גם הוא הלך את אברם צאן ובקר ואהלים. ולא נשא אתם הארץ לשבת יחדו כי היה רכושם רב ולא יכלו לשבת יחדו. ויהי ריב בין רועי מקנה אברם ובין רועי מקנה לוט. והכנעני והפרזי אז יושב בארץ. ויאמר אברם אל לוט אל נא תהי מריבה בינותי ובינותיך ובין רועי ובין רועיך כי אנשים אחים אנחנו. הלא כל הארץ לפניך הפרד נא מעלי אם השמאל ואימנה והימין ואשמאילה. וישא לוט את עיניו וירא את כל ככר הירדן כי כולה משקה לפני שחת ה' את סדום ואת עמורה כגן ה' כארץ מצרים בבואך צוער. ויבחר לו לוט את כל ככר הירדן ויסע לוט מקדם ויבדלו איש מעל אחיו. אברם ישב בארץ כנען ולוט ישב בערי הככר ויאהל עד סדום. ואנשי סדום רעים וחטאים לה' מאד. ויהי אחרי הדברים האלה ויהי בימי אמרפל מלך שנער אריוך מלך אלסר כדרלעמר מלך עילם ותדעל מלך גוים עשו מלחמה את ברע מלך סדום ואת בירשע מלך עמורה שנאב מלך אדמה ושמאבר מלך צבויים ומלך בלע היא צוער. כל אלה חברו אל עמק השדים היא ים המלח. שתים עשרה שנה עבדו את כדרלעמר ובשלש עשרה שנה מרדו. ובארבע עשרה שנה בא כדרלעמר ומלכים אשר אתו ויכו את רפאים בעשתרות קרנים ואת הזוזים בהם ואת האמים בשוה קריתים. ואת החרי בהרם שעיר עד אל פארן אשר על המדבר. וישבו ויבאו אל עין משפט היא קדש ויכו את כל שדה העמלקי וגם את האמרי היושב בחצצון תמר. ויצא מלך סדום ומלך עמורה ומלך אדמה ומלך צבויים ומלך בלע היא צוער ויערכו אתם מלחמה בעמק השדים. ויהי עמק השדים באר באר בורות בורות מלאים חמר. ויפלו שם מלך סדום ומלך עמורה ויפלו שם חללים רבים. ויקחו את כל רכוש סדום ועמורה ואת כל אוכלם וילכו להם. וילכדו את לוט ואת רכושו ויעזבו בסדום. ויבא הפליט ויגד לאברם העברי. ואברם יושב באלוני ממרא האמרי אחי אשכול ואחי ענר ואלה בעלי ברית אברם. וישמע אברם כי נלקח לוט אחיו ויחלץ את חניכיו ילידי ביתו שמונה עשר ושלש מאות ויכו עד חובה אשר משמאל לדמשק. וישב את כל הרכוש ואת לוט אחיו ואת רכושו גם את הנשים ואת העם. ויצא מלך סדום לקראתו אחרי שובו מהכות את כדרלעמר ואת המלכים אשר אתו אל עמק שוה היא עמק המלך. ומלכי צדק מלך שלם הוציא לחם ויין והוא כהן לאל עליון. ויברכהו ויאמר ברוך אברם לאל עליון קונה שמים וארץ. ואשר מגן צריך בידך ונתן לו מעשר מכל. ויאמר מלך סדום אל אברם תן לי הנפש והרכוש קח לך. ויאמר אברם אל מלך סדום הרימותי ידי אל ה' אל עליון קונה שמים וארץ אם מחוט ועד שרוך נעל ואם אקח מכל אשר לך ולא תאמר אני העשרתי את אברם. רק אשר אכלו הנערים ואשר לאנשים אשר הלכו אתי ענר אשכול וממרא יקחו חלקם. ויהי דבר ה' אל אברם במחזה לאמר אל תירא אברם אנכי מגן לך שכרך הרבה מאד. ויאמר אברם אדני ה' מה תתן לי ואנכי הולך ערירי ובן משק ביתי הוא דמשק אליעזר. ויאמר אברם הן לי לא נתתה זרע והנה בן ביתי יורש אותי. והנה דבר ה' אליו לאמר לא יירשך זה כי אם אשר יצא ממעיך הוא יירשך. ויוצא אותו החוצה ויאמר הבט נא השמימה וספר הכוכבים אם תוכל לספר אותם. ויאמר לו כה יהיה זרעך. ויאמן באלהים ויחשבה לו צדקה. ויאמר אליו אני ה' אשר הוצאתיך מאור כשדים לתת לך את הארץ הזאת לרשתה. ויאמר אדני ה' במה אדע כי אירשנה. ויאמר אליו קחה לי עגלה משולשת ועז משולשת ואיל משולש ותור וגוזל. ויקח לו את כל אלה ויבתר אותם בתוך ויתן איש בתרו לקראת רעהו ואת הציפור לא בתר. ויהי השמש לבוא ותרדמה נפלה על אברם והנה אימה חשכה גדולה נופלת עליו. ויאמר לאברם ידוע תדע כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם ועבדום וענו אותם ארבע מאות שנה. וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי ואחרי כן יצאו ברכוש גדול. ואתה תבוא אל אבותיך בשלום תקבר בשיבה טובה. ודור רביעי ישובו הנה כי לא שלם עון האמרי עד הנה. ויהי השמש באה ועלטה היתה והנה תנור עשן ולפיד אש אשר עבר בין הבתרים. ביום ההוא כרת ה' את אברם ברית לאמר לזרעך נתתי את הארץ הזאת מנהר מצרים עד הנהר הגדול נהר פרת. את הקיני והקנזי והקדמוני והחתי והפרזי והרפאים והאמרי והכנעני והגרגשי והיבוסי. ואברם בן שמונים שנה ושלש שנים בעת הזאת.

(1) בשני כתבי יד.

כי שכנו אתו: שו אבד זכרון שנאת למען ומבוקש כי.
שלא בנו בתי מקדשי ישראל אם נאבד כשנאת שלא
זה כי אם אחד שלא. אם אחד בעיני לדעתיך
בלבבו אם ידמיתו: אם אחד מבנין כי אמתיו כי.
על ידו אנא שנאת: בשביל שלא תבכי ישמש בעבר
מבשנו: אם בזה בזכות שנאת ישלח אבל
בעד אבד אבד אחד. אחד בזכות אחד: אשר
כי ואבד אבד ידי ה: בשנאת שלא בעבר:
מעשה אחד בשנאת מבוקש. אם שם: זה שם שנאת
בשמחה ישמעאל: מעשה בעבר אבל אבל
בי ישמחו כשנאת בעבר אחד: אבל בי בעבר
בשנאת כשנאת מעשה שנאת: שנאת אבד אנא בזכות
אם שנאת בשמחה. כי שנאת שלא בעבר אבד.
שנאת: שנאת שנת אחד בשנאת (שני?)
אבד בשנאת. ישמעאל אנא שנאת אבד: בשמחה שנאת
מעשה שאלו: מעשה בזכות אבד. כי שנאת שנת:
אנא אבד בשנאת: בשנאת מעשה שלא. שנאת אבד
שנאת. כי שנאת שנת: אבד שנאת אבד לאחריו:
בשנאת כשלא בשנאת: מבוקש אבד שנאת. שנאת אבד
אבד בשנאת: מבוקש אבד בשנאת אם אחד:
שנאת אמתיו: בבוקר אבד אנא שנאת בזכות שנאת
שנאת: כי שנאת שנאת שנת. כי שנת אחד שנאת:

ڪري ويندو آهي ۽ جڏهن ڪنهن هنڌ ٻاهر ڪڍندو آهي تڏهن
ڪنهن ڏينهن ڪڍندو آهي ۽ ڪنهن ڏينهن نه ڪڍندو آهي ۽
ڪنهن ڏينهن ڪنهن هنڌ ڪڍندو آهي ۽ ڪنهن ڏينهن ڪنهن
هنڌ نه ڪڍندو آهي. پوءِ ٻڌائين ته ڪڏهن ڪڏهن ڪو
ڪڍندڙ ڪڍڻ ۾ ڏاڍو ڪاهي ۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪو ڪڍندڙ
ڪڍڻ ۾ ڏاڍو ڪاهي ۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪو ڪڍندڙ ڪڍڻ ۾
ڪاهي ۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪو ڪڍندڙ ڪڍڻ ۾ ڪاهي ۽ ڪڏهن
ڪڏهن ڪو ڪڍندڙ ڪڍڻ ۾ ڪاهي ۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪو
ڪڍندڙ ڪڍڻ ۾ ڪاهي ۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪو ڪڍندڙ ڪڍڻ
۾ ڪاهي ۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪو ڪڍندڙ ڪڍڻ ۾ ڪاهي ۽
ڪڏهن ڪڏهن ڪو ڪڍندڙ ڪڍڻ ۾ ڪاهي ۽ ڪڏهن ڪڏهن
ڪو ڪڍندڙ ڪڍڻ ۾ ڪاهي ۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪو ڪڍندڙ
ڪڍڻ ۾ ڪاهي ۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪو ڪڍندڙ ڪڍڻ ۾ ڪاهي
۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪو ڪڍندڙ ڪڍڻ ۾ ڪاهي ۽ ڪڏهن ڪڏهن
ڪو ڪڍندڙ ڪڍڻ ۾ ڪاهي ۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪو ڪڍندڙ
ڪڍڻ ۾ ڪاهي ۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪو ڪڍندڙ ڪڍڻ ۾ ڪاهي
۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪو ڪڍندڙ ڪڍڻ ۾ ڪاهي ۽ ڪڏهن ڪڏهن
ڪو ڪڍندڙ ڪڍڻ ۾ ڪاهي ۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪو ڪڍندڙ
ڪڍڻ ۾ ڪاهي ۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪو ڪڍندڙ ڪڍڻ ۾ ڪاهي
۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪو ڪڍندڙ ڪڍڻ ۾ ڪاهي ۽ ڪڏهن ڪڏهن
ڪو ڪڍندڙ ڪڍڻ ۾ ڪاهي ۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪو ڪڍندڙ
ڪڍڻ ۾ ڪاهي ۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪو ڪڍندڙ ڪڍڻ ۾ ڪاهي
۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪو ڪڍندڙ ڪڍڻ ۾ ڪاهي ۽ ڪڏهن ڪڏهن
ڪو ڪڍندڙ ڪڍڻ ۾ ڪاهي ۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪو ڪڍندڙ
ڪڍڻ ۾ ڪاهي ۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪو ڪڍندڙ ڪڍڻ ۾ ڪاهي
۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪو ڪڍندڙ ڪڍڻ ۾ ڪاهي ۽ ڪڏهن ڪڏهن
ڪو ڪڍندڙ ڪڍڻ ۾ ڪاهي ۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪو ڪڍندڙ
ڪڍڻ ۾ ڪاهي ۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪو ڪڍندڙ ڪڍڻ ۾ ڪاهي
۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪو ڪڍندڙ ڪڍڻ ۾ ڪاهي ۽ ڪڏهن ڪڏهن
ڪو ڪڍندڙ ڪڍڻ ۾ ڪاهي ۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪو ڪڍندڙ
ڪڍڻ ۾ ڪاهي ۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪو ڪڍندڙ ڪڍڻ ۾ ڪاهي
۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪو ڪڍندڙ ڪڍڻ ۾ ڪاهي ۽ ڪڏهن ڪڏهن
ڪو ڪڍندڙ ڪڍڻ ۾ ڪاهي ۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪو ڪڍندڙ
ڪڍڻ ۾ ڪاهي ۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪو ڪڍندڙ ڪڍڻ ۾ ڪاهي
۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪو ڪڍندڙ ڪڍڻ ۾ ڪاهي ۽ ڪڏهن ڪڏهن
ڪو ڪڍندڙ ڪڍڻ ۾ ڪاهي ۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪو ڪڍندڙ
ڪڍڻ ۾ ڪاهي ۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪو ڪڍندڙ ڪڍڻ ۾ ڪاهي
۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪو ڪڍندڙ ڪڍڻ ۾ ڪاهي ۽ ڪڏهن ڪڏهن
ڪو ڪڍندڙ ڪڍڻ ۾ ڪاهي ۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪو ڪڍندڙ
ڪڍڻ ۾ ڪاهي ۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪو ڪڍندڙ ڪڍڻ ۾ ڪاهي
۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪو ڪڍندڙ ڪڍڻ ۾ ڪاهي ۽ ڪڏهن ڪڏهن
ڪو ڪڍندڙ ڪڍڻ ۾ ڪاهي ۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪو ڪڍندڙ
ڪڍڻ ۾ ڪاهي ۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪو ڪڍندڙ ڪڍڻ ۾ ڪاهي
۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪو ڪڍندڙ ڪڍڻ ۾ ڪاهي ۽ ڪڏهن ڪڏهن
ڪو ڪڍندڙ ڪڍڻ ۾ ڪاهي ۽ ڪڏهن ڪڏهن ڪو ڪڍندڙ

בבית. ובני בניו כשהיו קטנים היו מוליכין: אותם אצל אביהם ומניחין אותם אצלו ומשתחוים: לפניו ומלמדים אותם שיעשו כן. ומצוה לכבד: לזקן ולהדר פני כל אדם. ואין לו לאדם: לעמוד ממקומו ולילך לו אלא אם כן: יודע בו שהוא רבו או חכם גדול. ואפילו: אם הוא רבו ואינו חכם גדול אין לו לעמוד: מפני כבוד רבו. ואם הוא חכם גדול אפילו: אינו רבו יש לו לעמוד מפני כבוד חכמתו: ואם הוא רבו אפילו אינו חכם גדול יש לו: לעמוד מפני כבוד רבו. ואין לו לאדם: לישב במקום שיושב בעל הבית: אלא אם כן יודע בו שהוא: מתכבד בו. ואין לו לאדם: לישב בראש המטה: אלא אם כן יודע בו שהוא מתכבד בו: ואין לו לאדם לישב בראש השלחן: אלא אם כן יודע בו שהוא מתכבד בו: ואין לו לאדם: לישב בראש הסעודה אלא אם כן: יודע בו שהוא מתכבד בו. ואין לו לאדם: לישב בראש הספסל אלא אם כן: יודע בו שהוא מתכבד בו. ואין לו לאדם: לישב בראש הכסא אלא אם כן: יודע בו שהוא מתכבד בו. ואין לו לאדם: לישב בראש המטה אלא אם כן: יודע בו שהוא מתכבד בו. ואין לו לאדם: לישב בראש הכסא אלא אם כן: יודע בו שהוא מתכבד בו. ואין לו לאדם: לישב בראש הספסל אלא אם כן: יודע בו שהוא מתכבד בו. ואין לו לאדם: לישב בראש הסעודה אלא אם כן: יודע בו שהוא מתכבד בו. ואין לו לאדם: לישב בראש השלחן אלא אם כן: יודע בו שהוא מתכבד בו. ואין לו לאדם: לישב בראש הבית

ביום שבת ויום טוב. וכשהוא מתפלל בלילה ביום טוב ראשון של פסח ושל חג הסוכות ושל עצרת אומר בתפלת ערבית: ואתה קדשתנו את ימי חג המצות הזה. וכשהוא מתפלל ביום טוב ראשון של חג הסוכות אומר: ואתה קדשתנו את ימי חג הסכות הזה. וכשהוא מתפלל ביום טוב ראשון של עצרת אומר: ואתה קדשתנו את ימי חג השבועות הזה. וכשהוא מתפלל בראש השנה אומר: ואתה קדשתנו את יום הזכרון הזה. וכשהוא מתפלל ביום הכפורים אומר: ואתה קדשתנו את יום הכפורים הזה. וכשהוא מתפלל בשבת אומר: ואתה קדשתנו את יום השבת הזה. וכשהוא מתפלל בשבת שחל להיות בראש חדש אומר: ואתה קדשתנו את יום השבת הזה ואת יום ראש החדש הזה. וכשהוא מתפלל בשבת שחל להיות בחול המועד אומר: ואתה קדשתנו את יום השבת הזה ואת יום טוב הזה. וכשהוא מתפלל בשבת שחל להיות בראש חדש ובחול המועד אומר: ואתה קדשתנו את יום השבת הזה ואת יום ראש החדש הזה ואת יום טוב הזה. וכשהוא מתפלל בראש חדש אומר: ואתה קדשתנו את יום ראש החדש הזה. וכשהוא מתפלל בראש חדש שחל להיות בחול המועד אומר: ואתה קדשתנו את יום ראש החדש הזה ואת יום טוב הזה. וכשהוא מתפלל בחול המועד אומר: ואתה קדשתנו את יום טוב הזה. וכשהוא מתפלל בחול המועד שחל להיות בראש חדש אומר: ואתה קדשתנו את יום ראש החדש הזה ואת יום טוב הזה. וכשהוא מתפלל בחנוכה אומר: ואתה קדשתנו את ימי חג החנוכה הזה. וכשהוא מתפלל בפורים אומר: ואתה קדשתנו את ימי חג הפורים הזה. וכשהוא מתפלל בראש חדש שחל להיות בשבת אומר: ואתה קדשתנו את יום השבת הזה ואת יום ראש החדש הזה. וכשהוא מתפלל בחנוכה שחל להיות בראש חדש אומר: ואתה קדשתנו את ימי חג החנוכה הזה ואת יום ראש החדש הזה. וכשהוא מתפלל בפורים שחל להיות בראש חדש אומר: ואתה קדשתנו את ימי חג הפורים הזה ואת יום ראש החדש הזה. וכשהוא מתפלל בחנוכה שחל להיות בחול המועד אומר: ואתה קדשתנו את ימי חג החנוכה הזה ואת יום טוב הזה. וכשהוא מתפלל בפורים שחל להיות בחול המועד אומר: ואתה קדשתנו את ימי חג הפורים הזה ואת יום טוב הזה. וכשהוא מתפלל בחנוכה שחל להיות בראש חדש ובחול המועד אומר: ואתה קדשתנו את ימי חג החנוכה הזה ואת יום ראש החדש הזה ואת יום טוב הזה. וכשהוא מתפלל בפורים שחל להיות בראש חדש ובחול המועד אומר: ואתה קדשתנו את ימי חג הפורים הזה ואת יום ראש החדש הזה ואת יום טוב הזה. וכשהוא מתפלל בחנוכה שחל להיות בשבת אומר: ואתה קדשתנו את ימי חג החנוכה הזה ואת יום השבת הזה. וכשהוא מתפלל בפורים שחל להיות בשבת אומר: ואתה קדשתנו את ימי חג הפורים הזה ואת יום השבת הזה. וכשהוא מתפלל בחנוכה שחל להיות בשבת ובראש חדש אומר: ואתה קדשתנו את ימי חג החנוכה הזה ואת יום השבת הזה ואת יום ראש החדש הזה. וכשהוא מתפלל בפורים שחל להיות בשבת ובראש חדש אומר: ואתה קדשתנו את ימי חג הפורים הזה ואת יום השבת הזה ואת יום ראש החדש הזה. וכשהוא מתפלל בחנוכה שחל להיות בשבת ובראש חדש ובחול המועד אומר: ואתה קדשתנו את ימי חג החנוכה הזה ואת יום השבת הזה ואת יום ראש החדש הזה ואת יום טוב הזה. וכשהוא מתפלל בפורים שחל להיות בשבת ובראש חדש ובחול המועד אומר: ואתה קדשתנו את ימי חג הפורים הזה ואת יום השבת הזה ואת יום ראש החדש הזה ואת יום טוב הזה. וכשהוא מתפלל בחנוכה שחל להיות בשבת ובראש חדש ובחול המועד אומר: ואתה קדשתנו את ימי חג החנוכה הזה ואת יום השבת הזה ואת יום ראש החדש הזה ואת יום טוב הזה. וכשהוא מתפלל בפורים שחל להיות בשבת ובראש חדש ובחול המועד אומר: ואתה קדשתנו את ימי חג הפורים הזה ואת יום השבת הזה ואת יום ראש החדש הזה ואת יום טוב הזה.

אַמָּא מִי שֶׁגָּדוֹל אֵין כַּיּוֹצֵא בּוֹ: מִן מְלוּמָּדִים נִמְצָא
בְּיַחַד שְׁנֵיהֶם.

סַפָּר יָשַׁב לְמַטָּה בְּמַלְכוּתוֹ: אֲלֵהֶם יָבוֹא לְכָל־אֶחָד.
שֶׁאֵינוֹ יָכוֹל בְּמַאֲמָץ בְּיָדוֹ: מִצְוָה בְּמַחֲנֵה. מִצְוָה (מַטָּה?)
מִמֶּנּוּ מִשָּׁם: מֶלֶךְ בְּיוֹם שֶׁלֹּא נִכְנַס בּוֹ אֶלָּא אֶחָד! מֶלֶךְ בְּמַיִם
לְהַשְׁחִית: מִפִּי שֶׁלֹּא נִכְנַס בּוֹ אֶלָּא אֶחָד לְיוֹבֵל! מֶלֶךְ: מִי
שֶׁהַ יָּחִיד יָצִיר שֶׁלּוֹ: לְיָחִיד וְלֹא מִשָּׁם בְּאֶחָד כָּל מָקוֹם
לָנוּ. מַלְכֵּי־אֱמֹרִי מִי שֶׁהָיָה בְּיָדָיו: יְהוֹשֻׁפָט מְשַׁבֵּחַ
מְיַחֲשִׁבְיָהוּ. בֵּית מִי שֶׁלֹּא נִכְנַס בּוֹ אֶלָּא אֶחָד: מְיוּחָד.
מֶלֶךְ מִבֵּית דְּוִדְיָהוּ בְּרֵאשׁ: מֶלֶךְ מִי שֶׁלֹּא יָחִיד! וְכֵן
כֹּה מִי מַלְכוּת: אֵלּוּ מִי שֶׁלֹּא אֲשֶׁר. מַה יְּחִידִי מִבֵּית?
כְּשֶׁהָיָה יְחִידִי? אֵיזֶה נִכְנַס בּוֹ אֶלָּא אֶחָד: אֵלּוּ שֶׁאֵין
לוֹ. לְמַלְכוּת יְחִידִי? כָּל מִבֵּית וְהָיוּ מִי: אֵין
מִיכָל לְאֶחָד בְּחַיֶּיהָ בְּחַיֶּיהָ. כְּשֶׁלֹּא יְחִידִי? מִי שֶׁהָיָה
מִי מַה כֵּן. כְּשֶׁהָיָה יְחִידִי? שֶׁאֵין כָּל מְאֻמָּלָה
יְחִידִי. מַה יְחִידִי? יְחִידִי כְּלִי מְלֵאכָה מַה:
מִלְּאַכְתּוֹ מִי מַלְכוּת. מַה יְחִידִי? לְיָחִיד וְלֹא מִשָּׁם:
לְמַלְכוּתוֹ בְּאֶחָד בֵּית וְלֹא: מְיוּחָד בֵּן אֵלּוּ אֶחָד:
לְכָל אֶחָד מִי שֶׁהָיָה יְחִידִי. מִשָּׁם יְחִידִי: מִי
שֶׁאֵינוֹ יָכוֹל בְּמַאֲמָץ בְּיָדוֹ. מִצְוָה בְּמַחֲנֵה? מִצְוָה (מַטָּה?)
מִמֶּנּוּ מִשָּׁם: מֶלֶךְ בְּיוֹם שֶׁלֹּא נִכְנַס בּוֹ אֶלָּא אֶחָד!

مَعْنَى مَعْنَى مَعْنَى مَعْنَى مَعْنَى مَعْنَى

מעשה בראובן שהיה לו שני בנים ושניהם למדו תורה: ובזה היה שונה מכל שאר בני אדם שכל אחד ואחד מהם היה מתגאה בבנו ואומר שבנו הוא הגדול בתורה: ובזה היה שונה מכל שאר בני אדם שכל אחד ואחד מהם היה מתגאה בבנו ואומר שבנו הוא הגדול בתורה. ומפני שהיה ראובן עני מאד היה מתפרנס מן הצדקה שהיו נותנים לו בני העיר (1) מי שהיה רוצה שיתפלל בעדו: ומפני שהיה ראובן עני מאד היה מתפרנס מן הצדקה שהיו נותנים לו בני העיר. ומפני שהיה ראובן עני מאד היה מתפרנס מן הצדקה שהיו נותנים לו בני העיר

ﻣﻌﻠﻮﻣﺎﺗﻪ ﻣﻌﻠﻮﻣﺎﺗﻪ ﻣﻌﻠﻮﻣﺎﺗﻪ

שלא יהיה בין מצרי לישראלי שום דבר משא ומתן ולא שום
ענין אחר. ואין לנו לדון בזה אלא מה שנראה לנו מן הכתוב
בלבד. ואם נראה לנו שהוא מותר לעשות עמו שום דבר
מן הדברים האלה מותר לנו לעשות עמו. ואם נראה לנו
שהוא אסור לנו לעשות עמו אסור לנו לעשות עמו. ואין
לנו לדון בזה אלא מה שנראה לנו מן הכתוב בלבד. ואם
נראה לנו שהוא מותר לנו לעשות עמו שום דבר מן

...ههه: (همهههه[1]؟) همه همه: ههههه مه ههههههه مه همه همه هم

هذه هذه هذه هذه هذه

דקלים בית חלמיש מלוכלך. אמר רבי יהושע בן לוי משום רבי יוסי בן זמרא* אחד אשה ואחד אנדרוגינוס[1] אשה ואחד איש מביאין קרבן[2]. מביאין בשעת הדחק ואין מביאין בשעת הרצון: מתני' אין בין הסוטה לגט אלא שהסוטה שותה ונוטלת כתובתה. ואם היה בה נכס מלוג אין נוטלת בהן כלום. הגט מגרש בו את אשתו ואת כל העולם כולו[3]: גמ' מנא הני מילי[4] אמר קרא ועשה לה הכהן את כל התורה הזאת[5]: ואין התורה הזאת אלא ספר תורה שנאמר לקח את ספר התורה הזה[6]: ואין ספר אלא גט שנאמר וכתב לה ספר כריתות[7]. ואין כתב אלא לשון זה שנאמר כתב לו את המצוה הזאת[8] לשון זה: אמר רבי יהושע בן לוי משום רבי יוסי בן זמרא אחד אשה ואחד אנדרוגינוס מביאין קרבן. אשה ואחד איש אין מביאין קרבן: אמר רבי יוחנן[9] מאי קרא

* (N. E. ? בן זמרא PRIMICERIUS הוא רבי יוסי)

(1) Deest. (2) ויקרא ד׳ כ״ז. (3) גיטין פ״ט. (4) הוא. (5) (gentiles אין) דברים ל״א י״ט. (6) N. E.). (7) Deest. (8) שם כ״ד א׳. (9) מאי

فَصْلٌ: وَأَمَّا [1] كَلَامُ الْمُتَكَلِّمِينَ فِي الْأَعْرَاضِ وَالْأَجْسَامِ: فَهُوَ بِدْعَةٌ فِي الْعِلْمِ وَالدِّينِ. وَهُوَ مِنْ جِنْسِ الْكَلَامِ الْفَاسِدِ فِي الْأَعْرَاضِ وَالْأَجْسَامِ: مِثْلَ قَوْلِهِمْ: لَا يَخْلُو الْجِسْمُ مِنَ الْأَعْرَاضِ وَمَا لَا يَخْلُو مِنَ الْحَوَادِثِ فَهُوَ حَادِثٌ.

وَيُقَالُ لَهُمْ: مَا تَعْنُونَ بِقَوْلِكُمْ: الْجِسْمُ لَا يَخْلُو مِنَ الْأَعْرَاضِ؟ أَتَعْنُونَ بِهِ أَنَّهُ لَا يَخْلُو مِنْ جِنْسِ الْأَعْرَاضِ [2] أَوْ لَا يَخْلُو مِنْ أَعْرَاضٍ مُعَيَّنَةٍ؟ فَإِنْ عَنَيْتُمُ الْأَوَّلَ: فَلَيْسَ فِي الْأَعْرَاضِ مَا لَا يَخْلُو مِنْهُ الْجِسْمُ. وَإِنْ عَنَيْتُمُ الثَّانِيَ: فَلَا نُسَلِّمُ أَنَّ الْجِسْمَ لَا يَخْلُو مِنْ أَعْرَاضٍ مُعَيَّنَةٍ. وَهَذَا كَمَا أَنَّ الْإِنْسَانَ لَا يَخْلُو مِنَ الْأَلْوَانِ [3]: فَإِنَّهُ لَا يَخْلُو مِنْ لَوْنٍ مَا، وَلَكِنْ لَا يَخْلُو مِنْ لَوْنٍ مُعَيَّنٍ: فَهَذَا لَا يَخْلُو مِنْ سَوَادٍ أَوْ بَيَاضٍ أَوْ حُمْرَةٍ أَوْ صُفْرَةٍ. وَكَذَلِكَ الْجِسْمُ لَا يَخْلُو مِنْ جِنْسِ الْأَعْرَاضِ: فَإِنَّهُ لَا يَخْلُو مِنَ الْحَرَكَةِ وَالسُّكُونِ، وَالِاجْتِمَاعِ وَالِافْتِرَاقِ [4]، وَلَا يَخْلُو مِنْ أَعْرَاضٍ مُعَيَّنَةٍ: فَلَا يَخْلُو مِنْ هَذَا الْعَرَضِ الْمُعَيَّنِ وَلَا مِنْ هَذَا الْعَرَضِ الْمُعَيَّنِ [5]. وَهَذَا بَيِّنٌ وَاضِحٌ.

---

(1) فَصْلٌ. (2) فِي الْجِسْمِ. (3) فَإِنَّهُ لَا يَخْلُو مِنْ لَوْنٍ مَا.
(4) فَإِنَّهُ لَا يَخْلُو مِنَ الْحَرَكَةِ وَالسُّكُونِ وَالِاجْتِمَاعِ وَالِافْتِرَاقِ. (5) وَالْعَرَضِ الْآخَرِ.

ܟܠ ܙܒܢ ܕܫܢܐ ܒܪ ܫܢܐ. ܘܐܠܐ ܒܝ ܕܫܢ ܡܢܝܢ ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܐܢ ܐܝܬ ܠܗ ܫܢ ܐܚܪ ܕܠܐ ܡܬܚܫܒ ܐܦ ܗܘ ܫܢ ܒܪ ܫܢ ܘܐܦ ܗܘ ܫܢ ܒܪ ܫܢ ܘܗܟܢܐ ܐܢ ܐܝܬ ܠܗ ܫܢ ܐܚܪ ܕܠܐ ܡܬܚܫܒ

ולא נתנו לו אלא מפני שהוא כמי שאין לו כלום
(ראה שאין לו כלום)[1]. ומנין לרבי שהוא כמי שאין
לו כלום שנאמר: לרעך ולאחיך[2] ולא לאחיך ולרעך
ולא לרעך ולאחיך. אם אינו (אין אחיך)[3]: לגר תשא
אל תשא לישראל לגר. אבא בן מרינוס[4]: שני בעלי
חובות (חבים זה לזה)[5]: זה תובע מאתים וזה
תובע מאה: תשלומי מאתים לזה ואין לזה כלום:
תשלומי מאה לזה ואין לזה כלום[6]. אבל (תשלומי[7]?) מי
שהוא חייב שבועה ושבועה אין חייב.

המלוה את חבירו על המשכון ואבד המשכון:
(ראה שאין) חייב[8] באחריותו אבד שטר חוב של
לקוח לא אבד אלא שטר חוב של לקוח: אבד
המשכון[9] בזמן שהוא בידו[10] אבד בידי המלוה: אבד
בידי שליש אבד בידי שניהם: נגנב בידי המלוה
ונמצא בידי הלקוח נגנב בידי שליש ונמצא בידי
המלוה נגנב בידי שניהם ונמצא בידי שניהם: נגנב
מבית המלוה ונמצא בבית הלקוח נגנב מבית הלקוח
ונמצא בבית המלוה נגנב מבית שניהם ונמצא בבית
שניהם[11] נגנב שלא מבית שניהם ונמצא בבית שניהם:

---

(1) ראה שאין לו כלום. (2) ולא אחיך ולרעך. (3) אינו אין אחיך.
(4) בבלי. (5) חייבין. (6) תשלומין. (7) חייבין. (8) אינו חייב.
(9) משכון. (10) ביד המלוה. (11) שניהם. (12) שניהן.

...ھەدە ئەدە ھەدە ھەدە ئەدە ھەدە ھەدە ئەدە ھەدە

لَكْهِ[2] نَهْهَ. مَدْهِ هَدْهِ هَدْهِ مَمْدَ هَدْهِ مَمْدَ هَدْهِ هَدْهِ هَدْهِ

قُلسِيْ مَكَ مَدِيَضِيْ. هَّكِ لِمِذَ[1] يَدِيْ نِهِ كَمَ مَكَ ثَمَدِهِ: مسِيْ نِهِ كَمَ مَكَ مَذِسِهِ: قَهَّ نِهِ كَمَ مَكَ مَهَكِلِهِ: نِيَّ نِهِ كَمَ مَكَ مَهَّهِ: يِّلِكَ نِهِ كَمَ مَكَ مَهَكِلِهِ. (هَنَّ دِيَجَهَهَ[2] هَهَّهِ ثَيَهَهَ: مَهَ (دِهِلِهِ هَكَسِهِ هَهَيِهِ كَمَ[3].

جِ دِ مَهَدِ هَكَ هَّكِ يِهَسِهِ: مَيَهَكَ هَهَّكَ قِيَهَّ نِهِ كَمَّ دَهَّ. (هَيَدَهِلِهِ قِهِ[4]: دِهَّ جِ ثَمَهَّ يَهَهَهَ[5] هَهَّثَ دِكَمَهَ: مَنَكَسِهِ يَدَ هَكَهِيَّ دِيَكَهَهَ: مَيَهَهَ هَكَسِهِ هَّيَّ دِقَّسِهَهَ: هَدَيَهِ وِيَّ دِيَّ ثَمَهَّ دِيَثَّ: مَيَكَهَ نِهِ مَلَهِيَّ دِيَّ: مَيَهَهَ هَهَّيَّ دِقِهَّكَ دِهَّ ثَمَهَّ. هَقِهِ هَكَّ: دِقِ كَيَهِ هَّيَّ يَهَهَّ مَيَّ: يَيَهَهَ يَهَ هَكَّ مَهَيَهَ هَيَهَّ دِهَّ لَقَّهِ دِهَهَهَهَ. جِ هَهَيِهِ كَيِهَهَ: هَهَهَ هَهَّ هَهَّهَ: هَهَهَ هَهَّ هَهَّهَ. هَكِ مَكَهِ مَيَهَ يَهَهَ هَهَّ: مَهَّهَ هَهَّهَ: هَهَّهَ هَهَّهَ[6]: هَهَّ هَهَّهَ: هَهَّهَ هَهَّهَ: هَهَّهَ هَهَّهَ: هَهَّهَ

(א) וְלִכְאוֹרָה כִּי[1] מַהוּ דְּמִיוֹנָהּ: (מִלְּשׁוֹן כִּי[2] לְמִיתַת
הַבְּהֵמָה[3]: מִשֶּׁם[4] לְמִיתַת אָדָם כִּי אֲנַן אֲמַרְנָא בְּמַסֶּכֶת חֻלִּין
דְּמִיתַת בְּהֵמָה. וְאַף כִּי מַהוּ[5] אֲמַרְנָא כִּי מִלְּשׁוֹן דִּמְמָה:
אֲלֵהֶם לְשׁוֹן נְקֵבָה. וְהַיְנוּ דְּמִיתַת בְּהֵמָה לְמִיתַת אָדָם.
וְהַיְנוּ דְּנִשְׁמַת בְּהֵמָה[6] (הַיְנוּ הַחַיּוּת) לְמַעְלָה (הַיְנוּ הַנְּשָׁמָה)
אֲשֶׁר לָאָדָם. כִּי כִּי אִם אֶחָד מִקְרֶה לָאָדָם: וְכִי אֵין יִתְרוֹן
לָאָדָם מִן הַבְּהֵמָה[7] אֲבָל. אֵין אֶחָד אֵינוֹ יוֹדֵעַ כִּי:
מַהוּ אֲבָל: אֵין לְשׁוֹן אֲבָל אֶלָּא לְשׁוֹן הַפְסֵק. כְּמוֹ אֲבָל
כָּל אֵלֶּה: מַהוּ אֲבָל הַפְסֵק הוּא לְשׁוֹן אֲבָל.

כִּי כִּי אֲנִי אֲנִיתִי לְמִלְּתִי לְפִלְפֵּל לְמִלְּתָא: אֵת
הַלְּשׁוֹן אֲשֶׁר אֲנִיתִי אֲנִי לְמִלְּתָא: לְשׁוֹן אֲנִיתִי לְשׁוֹן
לְמִלְּתָא לְשׁוֹן הַפְסֵק: כָּל לְשׁוֹן אֲנִיתִי לְמִלְּתָא
לְשׁוֹן הַפְסֵק[8] (כְּמוֹ אֲנִיתִי לְמִלְּתָא[9]? לְשׁוֹן הַפְסֵק הוּא
כָּל לְשׁוֹן: מַהוּ אֲנִיתִי (כָּל לְשׁוֹן הַפְסֵק[10]:
מַהוּ אֲנִיתִי לְמִלְּתָא אֲנִי לְמִלְּתָא? כְּמוֹ אֲנִיתִי[11]
אֲנִי לְמִלְּתָא: (לְשׁוֹן הַפְסֵק לְמִלְּתָא: מַהוּ[12]
לְמִלְּתָא לְשׁוֹן הַפְסֵק[13]: אֲנִי לְמִלְּתָא:

(א) וְלִכְאוֹרָה כִּי. (ב) מִלְּשׁוֹן כִּי. (ג) בְּהֵמָה. (ד) מִשֶּׁם. (ה) אֲבָל
לְמִלְּתָא לְמִלְּתָא. (ו) מִלְּשׁוֹן. (ז) בְּהֵמָה. (ח) אֵין אֶחָד אֵינוֹ יוֹדֵעַ כִּי.
(ט) וְלִכְאוֹרָה. מַהוּ אֲבָל הַפְסֵק הוּא לְשׁוֹן אֲבָל. (י) אֵין כָּל אֲבָל.
(יא) אֲנִיתִי. (יב) וְלִכְאוֹרָה לְשׁוֹן הַפְסֵק אֲשֶׁר לְמִלְּתָא. (יג) אֵין לְשׁוֹן הַפְסֵק.

ויאמר אלישע קומי לכי אל שבעת הימים ותלכי האשה ותעש כדבר איש האלהים ותלך אתו גם היא גם ביתה ותגר בארץ פלשתים שבע שנים ויהי בשבע שנים ותשב האשה מארץ פלשתים ותצא לזעק אל המלך על ביתה ועל שדה׳ והמלך מדבר אל גחזי נער איש האלהים לאמר ספרה נא לי את כל הגדלות אשר עשה אלישע והוא מספר למלך את אשר החיה את המת והנה האשה אשר החיה את בנה צועקת אל המלך על ביתה ועל שדה׳ ויאמר גחזי אדני המלך זאת האשה וזה בנה אשר החיה אלישע׳ וישאל המלך את האשה ותספר לו ויתן לה המלך סריס אחד לאמר השב את כל אשר לה ואת כל תבואת השדה מיום עזבה את הארץ ועד עתה׳ ויבא אלישע דמשקה ובן הדד מלך ארם חלה ויגד לו לאמר בא איש האלהים עד הנה׳ ויאמר המלך אל חזאל קח בידך מנחה ולך לקראת איש האלהים ודרשת את יהוה מאתו לאמר החיה אחיה ממחלתי זאת׳ וילך חזאל לקראתו ויקח מנחה בידו וכל טוב דמשק משא ארבעים גמל ויבא ויעמד לפניו ויאמר בנך בן הדד מלך ארם שלחני אליך לאמר החיה אחיה ממחלתי זאת׳ ויאמר אליו אלישע לך אמר חיה תחיה והראני יהוה כי מות ימות׳ וישם פניו וישם עד בוש ויבך איש האלהים׳ ויאמר חזאל מדוע אדני בוכה ויאמר כי ידעתי את אשר תעשה לבני ישראל מבצריהם תשלח ואת מבחוריהם בחרב תהרג ואת עלליהם תרטש והרותיהם תבקע׳ ויאמר חזאל כי מה עבדך הכלב כי יעשה את הדבר הגדול הזה ויאמר אלישע הראני יהוה אתך מלך על ארם׳ וילך מעם אלישע ויבא אל אדניו ויאמר אליו מה אמר לך אלישע ויאמר אמר לי החיה תחיה׳ ויהי ממחרת ויקח את המכבר ויטבל במים ויפרש על פניו וימת וימלך חזאל תחתיו׳ ובשנת חמש ליורם בן אחאב מלך ישראל ויהורם בן יהושפט מלך יהודה מלך יהורם בן יהושפט מלך יהודה׳ בן שלשים ושתים שנה היה במלכו ושמנה שנים מלך בירושלם׳ וילך בדרך בית אחאב כי בת אחאב היתה לו אשה ויעש הרע בעיני יהוה׳ ולא אבה יהוה להשחית את יהודה למען דויד עבדו כאשר אמר לתת לו נר ולבניו כל הימים׳ בימיו פשע אדום מתחת יד יהודה ויתמלכו עליהם מלך׳ ויעבר יהורם צעירה ויכו את אדום הסבים עליו ושרי הרכב ויהי העם לאהליו׳ ותפשע אדום מתחת יד יהודה עד היום הזה׳ אז תפשע לבנה בעת ההיא׳ ויתר דברי יהורם וכל אשר עשה הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי יהודה׳ וישכב יהורם עם אבתיו ויקבר עם אבתיו בעיר דויד׳ וימלך אחזיהו בנו תחתיו׳ בשנת שתים עשרה שנה ליורם בן אחאב מלך ישראל מלך אחזיהו בן יהורם מלך יהודה׳ בן עשרים ושתים שנה אחזיהו במלכו ושנה אחת מלך בירושלם ושם אמו עתליהו בת עמרי מלך ישראל׳ וילך בדרך בית אחאב ויעש הרע בעיני יהוה כבית אחאב כי חתן בית אחאב הוא׳ וילך עם יהורם בן אחאב למלחמה אל חזאל מלך ארם ברמות גלעד וישמרו ארמים את יהורם׳ וישב המלך יהורם לשוב ביזרעאל להתרפא מן המכות אשר הכו אתו ברמה בהלחמו את חזאל מלך ארם ועזריהו בן יהורם מלך יהודה ירד לראות את יהורם בן אחאב ביזרעאל כי חלה הוא׳ ואלישע הנביא קרא לאחד מבני הנביאים ויאמר אליו אזר מתניך וקח פך השמן הזה בידך והלך רמת גלעד׳ ובא שמה ויראה שם יהוא בן יהושפט בן נמשי ובא ויקם אתו מתוך אחיו והביאו חדר בחדר׳ ולקח פך השמן ויצק על ראשו ויאמר אליו כה אמר יהוה אלהי ישראל משחתיך למלך על עם יהוה על ישראל׳ והכית את בית אחאב אדניך ונקמתי דמי נביאים ודמי כל עבדי יהוה מיד איזבל׳ ואבד כל בית אחאב והכרתי לאחאב משתין בקיר ועצור ועזוב בישראל׳ ונתתי את בית אחאב כבית ירבעם בן נבט וכבעשא בן אחיה׳ ואת איזבל תאכלנה הכלבים בחלקת יזרעאל ואין קובר׳ ויפתח הדלת וינס׳ ויהוא יצא אל עבדי אדניו ויאמר אליו השלום בא המשוגע הזה אליך ויאמר אליהם אתם ידעתם את האיש ואת שיחו׳ ויאמרו שקר דבר נא לנו ויאמר כזאת וכזאת דבר אלי ויאמר כה אמר יהוה משחתיך למלך על ישראל׳ וימהרו ויקחו איש את בגדו ויתנו תחת אתו על גבי המעלות ויתקעו בשופר ויאמרו מלך יהוא׳ ויתקשר יהוא בן יהושפט בן נמשי על יהורם׳ ויהורם שמר ברמות גלעד הוא וכל ישראל מפני חזאל מלך ארם׳ והמלך יהורם שב להתרפא מן המכות אשר הכו אתו ארמים במלחמו את חזאל מלך ארם׳ ויהוא אמר אם יש נפשכם אל תצא פליט מן העיר ללכת להגיד ביזרעאל׳ וירכב יהוא וילך יזרעאלה כי יהורם שכב שם׳ ואחזיהו מלך יהודה ירד לראות את יהורם׳ ויעמד הצפה על מגדל יזרעאל ויראה את כת יהוא בבאו ויאמר כת אני רואה׳ ויאמר יהורם קח רכב ושלח לקראתם ויאמר השלום׳ וילך רכב לקראתו ויאמר כה אמר המלך השלום׳ ויאמר יהוא מה לך ולשלום סב אחרי׳ ויגד הצפה לאמר בא המלאך עד אליהם ולא שב׳ וישלח רכב שני ויבא אליהם ויאמר כה אמר המלך השלום׳ ויאמר יהוא מה לך ולשלום סב אחרי׳ ויגד הצפה לאמר בא עד אליהם ולא שב׳ והנהג כנהג יהוא בן נמשי כי כנהג משגע ינהג׳ ויאמר יהורם אסר רכבו׳ ויאסר רכבו ויצא יהורם מלך ישראל ואחזיהו מלך יהודה איש ברכבו ויצאו לקראת יהוא ויפגעו אתו בחלקת נבות היזרעאלי׳ ויהי כראות יהורם את יהוא ויאמר השלום יהוא ויאמר מה השלום עד זנוני איזבל אמך וכשפיה הרבים׳ ויהפך יהורם ידיו וינס ויאמר אחזיה מרמיה׳ ויהוא מלא ידו בקשת ויך את יהורם בין זרועותיו ויצא החץ מלבו ויפל ברכבו׳ ויאמר אל בדקר שא והשלך אתו בחלקת שדה נבות היזרעאלי כי זכר אני אתך ואתה רכבים אחרי אחאב אביו ויהוה נשא עליו את המשא הזה׳ אם לא את דמי נבות ואת דמי בניו ראיתי אמש נאם יהוה וגמלתיך בחלקה הזאת נאם יהוה עתה שא והשלכתו בחלקה כדבר יהוה׳ וראה אחזיהו מלך יהודה ויברח דרך בית הגן וירדף יהוא אחריו ויאמר גם אתו הכו במרכבה בעלה׳ ויברח יבלעמה ויבא עד מגדו וימת שם׳ ויעלהו עבדיו על רכב וישאו אתו ירושלם ויקברו אתו בקברתו עם אבתיו בעיר דויד׳ ובשנת אחת עשרה ליורם בן אחאב מלך אחזיהו על יהודה׳ ויבא יהוא יזרעאלה ואיזבל שמעה ותשם את פוכה ותיטב את ראשה ותשקף בעד החלון׳ ויהוא בא בשער ותאמר השלום זמרי הורג אדניו׳ וישא פניו אל החלון ויאמר מי אתי מי וישקפו אליו שני שלשה סריסים׳ ויאמר שאוה אתה׳ וישאוה ויפל מן הקיר על הסוסים ותרמס׳ ויבא ויאכל וישת ויאמר פקדו נא את האררה הזאת ובתיה כי בת מלך היא׳ וילכו לקברה ולא מצאו כי אם הגלגלת והרגלים והכפות ידים׳ וישובו ויגדו לו ויאמר דבר יהוה הוא אשר דבר ביד עבדו אליהו התשבי לאמר בחלקת יזרעאלה יאכלו הכלבים את בשר איזבל׳ והיתה נבלת איזבל כדמן על פני השדה בחלקת יזרעאלה אשר לא יאמרו זאת איזבל׳ ואחאב היו שבעים בנים בשמרון׳ ויכתב ספרים וישלח שמרון אל שרי יזרעאל הזקנים ואל האמנים את בני אחאב לאמר׳ ועתה כבוא הספר הזה אליכם אשר עמכם בני אדניכם ועמכם הרכב והסוסים ועיר מבצר וכלי המלחמה׳ ראו את הטוב והישר שבבני אדניכם ושימו על כסא אביו ונלחמו על בית אדניכם׳ ויראו מאד מאד ויאמרו הנה שני המלכים לא עמדו לפניו ואיך נעמד אנחנו׳ וישלח אשר על הבית ואשר על העיר והזקנים והאמנים אל יהוא לאמר עבדיך אנחנו וכל אשר תאמר אלינו נעשה לא נמליך איש כל הטוב בעיניך עשה׳ ויכתב אליהם ספר שנית לאמר אם לי אתם ואל קולי אתם שמעים קחו את ראשי אנשי בני אדניכם ובאו אלי כעת מחר יזרעאלה׳ ובני המלך שבעים איש אתי גדלי העיר המגדלים אתם׳ והספר כבוא אליהם ויקחו את בני המלך וישחטו שבעים איש וישימו את ראשיהם בדודים וישלחו אליו יזרעאלה׳ ויבא המלאך ויגד לו לאמר הביאו ראשי בני המלך׳ ויאמר שימו אתם שני צברים פתח השער עד הבקר׳ ויהי בבקר ויצא ויעמד ויאמר אל כל העם צדיקים אתם הנה אני קשרתי על אדני ואהרגהו ומי הכה את כל אלה׳ דעו עתה כי לא יפל מדבר יהוה ארצה אשר דבר יהוה על בית אחאב ויהוה עשה אשר דבר ביד עבדו אליהו׳ ויך יהוא את כל הנשארים לבית אחאב ביזרעאל וכל גדוליו ומיודעיו וכהניו עד בלתי השאיר לו שריד׳ ויקם וילך ויבא שמרון הוא בית עקד הרעים בדרך׳ מצא יהוא את אחי אחזיהו מלך יהודה ויאמר מי אתם ויאמרו אחי אחזיהו אנחנו וירדנו לשלום גבירת המלך ולשלום גבירת הגבירה׳ ויאמר חיו אתם ויחיום וישחטום על בור בית עקד איש ארבעים ושנים ולא הניח איש מהם׳ ויבא שמה ויראה את יהונדב בן רכב לקראתו ויברכהו ויאמר אליו הישר לבבך כאשר לבבי עם לבבך ויאמר יהונדב יש ויאמר אם יש תנה ידך ויתן ידו ויעלהו אליו המרכבה׳ ויאמר לכה אתי וראה בקנאתי ליהוה׳ וירכיבו את מרכבתו׳ ויבא שמרון ויך את כל הנשארים לאחאב בשמרון עד השמידו כדבר יהוה אשר דבר אל אליהו׳ ויקבץ יהוא את כל העם ויאמר אליהם אחאב עבד את הבעל מעט יהוא יעבדנו הרבה׳ ועתה כל נביאי הבעל כל עבדיו וכל כהניו קראו אלי איש אל יפקד כי זבח גדול לי לבעל כל אשר יפקד לא יחיה׳ ויהוא עשה בעקבה למען אבד את עבדי הבעל׳ ויאמר יהוא קדשו עצרה לבעל ויקראו׳ ויעבר קול בכל ישראל ויבאו כל עבדי הבעל ולא נשאר איש אשר לא בא׳ ויבאו בבית הבעל וימלא בית הבעל פה אל פה׳ ויאמר לאשר על המלתחה הוצא לבושים לכל עבדי הבעל ויוצא להם מלבושים׳ ויבא יהוא ויהונדב בן רכב בית הבעל ויאמר לעבדי הבעל חפשו וראו פן יש פה אתכם מעבדי יהוה כי אם עבדי הבעל לבדם׳ ויבאו לעשות זבחים ועלות ויהוא שם לו בחוץ שמנים איש ויאמר האנשים אשר הבאתי בידכם מלט איש את נפש האיש אשר יפלט מידי תחתיו נפשו תחת נפשו׳ ויהי כאשר כלה העלות לעשות ויאמר יהוא לרצים ולשלשים בא הכום אל יצא איש׳ ויכום לפי חרב וישלכו הרצים והשלשים ויסעו עד עיר בית הבעל׳ ויוציאו את המצבות בית הבעל וישרפו׳ וישברו את מצבת הבעל ויתצו את בית הבעל וישימו אתו למחראות עד היום הזה׳ וישמד יהוא את הבעל מישראל׳ רק מחטאות ירבעם בן נבט אשר החטיא את ישראל לא סר יהוא מאחריהם את עגלי הזהב אשר בבית אל ואשר בדן׳ ויאמר יהוה אל יהוא יען אשר היטבת לעשות הישר בעיני לעשות ככל אשר בלבבי לבית אחאב בני רבעים ישבו לך על כסא ישראל׳ ויהוא לא שמר ללכת בתורת יהוה אלהי ישראל בכל לבבו לא סר מעל חטאות ירבעם אשר החטיא את ישראל׳ בימים ההם החל יהוה להקצות בישראל ויכם חזאל בכל גבול ישראל׳ מן הירדן מזרחה כל ארץ הגלעד הגדי והראובני והמנשי מערוער אשר על נחל ארנון והגלעד והבשן׳ ויתר דברי יהוא וכל אשר עשה וכל גבורתו הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי ישראל׳ וישכב יהוא עם אבתיו ויקברו אתו בשמרון וימלך יהואחז בנו תחתיו׳ ואת הימים אשר מלך יהוא על ישראל בשמרון עשרים ושמנה שנה׳ ועתליהו אם אחזיהו ראתה כי מת בנה ותקם ותאבד את כל זרע המלוכה׳ ויהושבעת בת המלך יהורם אחות אחזיהו לקחה את יואש בן אחזיהו ותגנבהו מתוך בני המלך המומתים ותתנהו ואת מיניקתו בחדר המטות ותסתירהו מפני עתליהו ולא הומת׳ והיה עמה בבית יהוה נסתר שש שנים ועתליהו מלכת על הארץ׳ ובשנה השביעית שלח יהוידע ויקח את שרי מאות הכרי והרצים ויבא אליו הבית ויכרת להם ברית וישבע אתם בבית יהוה ויראם את בן המלך׳ ויצו אתם לאמר זה הדבר אשר תעשו שלשית הבאים בשבת ושמרי משמרת בית המלך׳ ושלשית בשער סור ושלשית בשער אחר מאחורי הרצים ושמרתם את משמרת הבית מבלעדי׳ ושני כל חלקיכם הבאים בשבת ושמרו את משמרת בית יהוה אל המלך׳ וסבתם על המלך איש נשקו בידו והבא אל התוכות יומת והיו את המלך בצאתו ובבואו׳ ויעשו בני הלוי ככל אשר צוה יהוידע הכהן ויקחו איש אנשיו הבאים בשבת עם יוצאים בשבת ויבא אל יהוידע הכהן׳ ויתן הכהן אל שרי המאות את חניתות ואת צנות המלך דויד אשר בבית יהוה׳ ויעמדו הרצים איש נשקו בידו מן הכתף הימנית של הבית אל הכתף השמאלית של המזבח ושל הבית על המלך סביב׳ ויוצא את בן המלך וישם עליו את הנזר ואת העדות ויתנו לו את המלוכה וימשחו אתו ויפקו ידים ויאמרו יחי המלך׳ ותשמע עתליהו את קול הרצים את העם מרוצצים ותבא אל העם בית יהוה׳ ותרא והנה העמד המלך על העמד במבוא והשרים והחצצרות על המלך וכל עם הארץ שמח וחוצצרים בחצצרות והמשררים במשוררות ומנגנים בכלי השיר ומגידים להלל ותקרע עתליהו את בגדיה ותקרא קשר קשר׳ ויצו יהוידע הכהן את שרי מאות הפקדת הצבא ויאמר אליהם הוציאוה אל מבית לשורות ומבאיה אחריה יומת בחרב׳ כי אמר הכהן אל תמתוה בבית יהוה׳ וישימו לה ידים ותבא דרך מבוא סוסים בית המלך ושם הומתה׳ ויכרת יהוידע את הברית בינו ובין כל העם ובין המלך ובין העם להיות לעם ליהוה׳ וילכו כל העם בית הבעל וינתצוהו את מזבחתיו ואת צלמיו שברו היטב ואת מתן כהן הבעל הרגו לפני המזבחות׳ וישם הפקדת על בית יהוה׳ ויקח את שרי המאות ואת הכרי ואת הרצים ואת כל עם הארץ ויורדו את המלך מבית יהוה וילכו דרך שער הרצים בית המלך וישב על כסא המלכים׳ וישמח כל עם הארץ והעיר שקטה ואת עתליהו המיתו בחרב בבית המלך׳ בן שבע שנים יואש במלכו׳ בשנת שבע למלך יהוא מלך יואש ושנים ארבעים מלך בירושלם ושם אמו צבעת מבאר שבע׳ ויעש יואש הישר בעיני יהוה כל ימיו אשר הורהו יהוידע הכהן׳ רק הבמות לא סרו עוד העם מזבחים ומקטרים בבמות׳ ויאמר יואש אל הכהנים כל כסף הקדשים אשר יובא בית יהוה כסף עובר איש כסף נפשות ערכו כל כסף אשר יעלה על לב איש להביא בית יהוה׳ יקחו להם הכהנים איש מאת מכריו והם יחזקו את בדק הבית לכל אשר ימצא שם בדק׳ ויהי בשנת עשרים ושלש שנה למלך יואש לא חזקו הכהנים את בדק הבית׳ ויקרא המלך יואש ליהוידע הכהן ולשאר הכהנים ויאמר להם מדוע אינכם חזקים את בדק הבית ועתה אל תקחו כסף מאת מכריכם כי לבדק הבית תתנוהו׳ ויאבו הכהנים שאת מאת העם ולבלתי חזק את בדק הבית׳ ויקח יהוידע הכהן ארון אחד ויקב חר בדלתו ויתן אתו אצל המזבח מימין לבא איש בית יהוה ונתנו שמה הכהנים שמרי הסף את כל הכסף המובא בית יהוה׳ והיה כראותם כי רב הכסף בארון ויעל ספר המלך וכהן הפקד ויצרו ויספרו את הכסף הנמצא בבית יהוה׳ ויתנו את הכסף המתכן על יד עשי המלאכה הפקדי בית יהוה ויוציאו אתו החרשים והבנים העשים בבית יהוה׳ והקרשים והחצבים לחצוב אבני מחצב לחזק את בדק הבית יהוה ולכל אשר יצא על הבית לחזקה׳ אך לא יעשו בבית יהוה מזרקות כסף מזמרות מזרקות חצצרות כל כלי זהב וכלי כסף מן הכסף המובא בית יהוה׳ כי לעשי המלאכה יתנוהו וחזקו בו את בית יהוה׳ ולא יספר את האנשים אשר יתנו את הכסף על ידם להתן לעשי המלאכה כי באמונה הם עשים׳ כסף אשם וכסף חטאת לא יובא בית יהוה לכהנים יהיו׳ אז יעלה חזאל מלך ארם וילחם על גת וילכדה ויעל חזאל פניו לעלות על ירושלם׳ ויקח יהואש מלך יהודה את כל הקדשים אשר הקדישו יהושפט ויהורם ואחזיהו אבתיו מלכי יהודה ואת קדשיו ואת כל הזהב הנמצא באצרות בית יהוה ובית המלך וישלח לחזאל מלך ארם ויעל מעל ירושלם׳ ויתר דברי יואש וכל אשר עשה הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי יהודה׳ ועבדיו קמו ויקשרו קשר ויכו את יואש בבית מלא בית המלך׳ יוזכר בן שמעת ויהוזבד בן שומר עבדיו הכוהו וימת ויקברו אתו עם אבתיו בעיר דויד וימלך אמציה בנו תחתיו׳ בשנת עשרים ושלש שנה ליואש בן אחזיהו מלך ישראל מלך יהואחז בן יהוא על ישראל בשמרון שבע עשרה שנה׳ ויעש הרע בעיני יהוה וילך אחרי חטאות ירבעם בן נבט אשר החטיא את ישראל לא סר ממנה׳ ויחר אף יהוה בישראל ויתנם ביד חזאל מלך ארם וביד בן הדד בן חזאל כל הימים׳ ויחל יהואחז את פני יהוה וישמע אליו יהוה כי ראה את לחץ ישראל כי לחצם מלך ארם׳ ויתן יהוה לישראל מושיע ויצאו מתחת יד ארם וישבו בני ישראל באהליהם כתמול שלשום׳ לא סרו מחטאות בית ירבעם אשר החטיא את ישראל בם הלכו וגם האשרה עמדה בשמרון׳ כי לא נשאר ליהואחז עם כי אם חמשים פרשים ועשרה רכב ועשרת אלפים רגלי כי אבדם מלך ארם וישמם כעפר לדוש׳ ויתר דברי יהואחז וכל אשר עשה וגבורתו הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי ישראל׳ וישכב יהואחז עם אבתיו ויקברו אתו בשמרון וימלך יואש בנו תחתיו׳ בשנת שלשים ושבע שנה ליואש מלך יהודה מלך יהואש בן יהואחז על ישראל בשמרון שש עשרה שנה׳ ויעש הרע בעיני יהוה לא סר מכל חטאות ירבעם בן נבט אשר החטיא את ישראל בם הלך וגם יואש׳ ויתר דברי יואש וכל אשר עשה וגבורתו אשר נלחם את אמציה מלך יהודה הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי ישראל׳ וישכב יואש עם אבתיו וירבעם ישב על כסאו ויואש קבר בשמרון עם מלכי ישראל׳ ואלישע חלה את חליו אשר ימות בו וירד אליו יואש מלך ישראל ויבך על פניו ויאמר אבי אבי רכב ישראל ופרשיו׳ ויאמר אליהו קח קשת וחצים ויקח אליו קשת וחצים׳ ויאמר למלך ישראל שים יד על הקשת וישם יד ויסמך אלישע את ידיו על ידי המלך׳ ויאמר פתח החלון קדמה וירה ויאמר חץ תשועה ליהוה וחץ תשועה באפק עד כלה׳ ויאמר קח החצים וישם ויאמר אל מלך ישראל הך ארצה ויך שלש פעמים ויעמד׳ ויקצף עליו איש האלהים ויאמר הכית חמש או שש פעמים אז הכית את ארם עד כלה כי עתה שלש פעמים תכה את ארם׳ ואלישע מת ויקברו אתו ובני מואב בא בארץ לשחת׳ ויהי הם קברים איש ויראו את הגדוד ויטלו את האיש אל קברת אלישע וילך ויגע האיש בעצמות אלישע ויחי ויעמד על רגליו׳ וחזאל מלך ארם לחץ את ישראל כל ימי יהואחז׳ ויחן יהוה אתם וירחם אתם ויפן אליהם למען בריתו את אברהם יצחק ויעקב ולא אבה השחיתם ולא השליכם מעל פניו עד עתה׳ וימת חזאל מלך ארם וימלך בן הדד בנו תחתיו׳ ויהואש בן יהואחז לקח את ערי מיד בן הדד בן חזאל אשר לקח מיד יהואחז אביו במלחמה שלש פעמים הכהו יואש וישב את ערי ישראל׳ בשנת שתים למלך יואש בן יהואחז מלך ישראל מלך אמציה בן יואש מלך יהודה׳ בן עשרים וחמש שנה היה במלכו ותשע ועשרים שנה מלך בירושלם ושם אמו יהועדין מירושלם׳ ויעש הישר בעיני יהוה רק לא כדויד אביו ככל אשר עשה יואש אביו עשה׳ רק הבמות לא סרו עוד העם זבחים ומקטרים בבמות׳ ויהי כחזק הממלכה עליו ויך את עבדיו המכים את המלך אביו׳ ואת בני המכים לא המית כאשר כתוב בספר תורת משה אשר צוה יהוה לאמר לא יומתו אבות על בנים ובנים לא יומתו על אבות כי איש בחטאתו יומתו׳ הוא הכה את אדום בגיא המלח עשרת אלפים ותפש את סלע במלחמה ויקרא שמה יקתאל עד היום הזה׳ אז שלח אמציה מלאכים אל יהואש בן יהואחז בן יהוא מלך ישראל לאמר לכה נתראה פנים׳ וישלח יהואש מלך ישראל אל אמציה מלך יהודה לאמר החוח אשר בלבנון שלח אל הארז אשר בלבנון לאמר תנה את בתך לבני לאשה ותעבר חית השדה אשר בלבנון ותרמס את החוח׳ הכה הכית את אדום ונשאך לבבך התהלל ושב בביתך כי תבקש רעה אתה ויהודה עמך׳ ולא שמע אמציה כי מאת יהוה היתה למען תתם אותם ביד כי דרשו את אלהי אדום׳ ויעל יהואש מלך ישראל ויתראו פנים הוא ואמציה מלך יהודה בבית שמש אשר ליהודה׳ ויגף יהודה לפני ישראל וינסו איש לאהליו׳ ואמציה מלך יהודה בן יואש בן יהואחז לכד יהואש מלך ישראל בבית שמש ויבא ירושלם ויפרץ בחומת ירושלם משער אפרים עד שער הפנה ארבע מאות אמה׳ ואת כל הזהב והכסף וכל הכלים הנמצאים בבית יהוה ובאצרות בית המלך ואת בני התערבות ויבא שמרון׳ ויתר דברי יהואש אשר עשה וגבורתו אשר נלחם את אמציה מלך יהודה הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי ישראל׳ וישכב יהואש עם אבתיו ויקבר בשמרון עם מלכי ישראל וימלך ירבעם בנו תחתיו׳ ואמציה בן יואש מלך יהודה חי אחרי מות יהואש בן יהואחז מלך ישראל חמש עשרה שנה׳ ויתר דברי אמציה הראשנים והאחרונים הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי יהודה וישראל׳ ויקשרו עליו קשר בירושלם וינס לכישה וישלחו אחריו לכישה וימיתוהו שם׳ וישאוהו על סוסים ויקבר בירושלם עם אבתיו בעיר דויד׳ ויקחו כל עם יהודה את עזריהו בן שש עשרה שנה וימליכו אתו תחת אביו אמציה׳ הוא בנה את אילת וישבה ליהודה אחרי שכב המלך עם אבתיו׳ בן שש עשרה שנה עזריהו במלכו ושנים חמשים שנה מלך בירושלם ושם אמו יכליהו מירושלם׳ ויעש הישר בעיני יהוה ככל אשר עשה אמציה אביו׳ רק הבמות לא סרו עוד העם זבחים ומקטרים בבמות׳ ויגף יהוה את המלך ויהי מצרע עד יום מותו וישב בבית החפשית ויותם בן המלך על הבית שפט את עם הארץ׳ ויתר דברי עזריהו וכל אשר עשה הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי יהודה׳ וישכב עזריהו עם אבתיו ויקברו אתו עם אבתיו בעיר דויד וימלך יותם בנו תחתיו׳ בשנת חמשים ושתים שנה לעזריהו מלך יהודה מלך ירבעם בן יואש על ישראל בשמרון ארבעים שנה׳ ויעש הרע בעיני יהוה לא סר מכל חטאות ירבעם בן נבט אשר החטיא את ישראל בם הלך׳ הוא השיב את גבול ישראל מלבוא חמת עד ים הערבה כדבר יהוה אלהי ישראל אשר דבר ביד עבדו יונה בן אמתי הנביא אשר מגת החפר׳ כי ראה יהוה את עני ישראל מר מאד ואפס עצור ואפס עזוב ואין עזר לישראל׳ ולא דבר יהוה למחות את שם ישראל מתחת השמים ויושיעם ביד ירבעם בן יואש׳ ויתר דברי ירבעם וכל אשר עשה וגבורתו אשר נלחם ואשר השיב את דמשק ואת חמת ליהודה לישראל הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי ישראל׳ וישכב ירבעם עם אבתיו עם מלכי ישראל וזכריה בנו תחתיו׳ בשנת עשרים ושבע שנה לירבעם מלך ישראל מלך עזריהו בן אמציה מלך יהודה׳ בן שש עשרה שנה היה במלכו ושנים חמשים שנה מלך בירושלם ושם אמו יכליהו מירושלם׳ ויעש הישר בעיני יהוה ככל אשר עשה אמציה אביו׳ רק הבמות לא סרו עוד העם זבחים ומקטרים בבמות׳ ויגף יהוה את המלך ויהי מצרע עד יום מותו וישב בבית החפשית ויותם בן המלך על הבית שפט את עם הארץ׳ ויתר דברי עזריהו וכל אשר עשה הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי יהודה׳ וישכב עזריהו עם אבתיו ויקברו אתו עם אבתיו בעיר דויד וימלך יותם בנו תחתיו׳ בשנת חמשים ושתים שנה לעזריהו מלך יהודה מלך זכריה בן ירבעם על ישראל בשמרון שש חדשים׳ ויעש הרע בעיני יהוה כאשר עשו אבתיו לא סר מחטאות ירבעם בן נבט אשר החטיא את ישראל בם הלך׳ ויקשר עליו שלם בן יבש ויכהו קבלעם ויתיתהו וימת וימלך תחתיו׳ ויתר דברי זכריה הנה הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי ישראל׳ זה דבר יהוה אשר דבר אל יהוא לאמר בניך עד רבעים ישבו לך על כסא ישראל ויהי כן׳ שלם בן יבש מלך בשנת שלשים ותשע שנה לעזיה מלך יהודה וימלך חדש ימים בשמרון׳ ומנחם בן גדי עלה מתרצה ויבא שמרון ויכה את שלם בן יבש שמרון ויתיתהו וימת וימלך תחתיו׳ ויתר דברי שלם וקשרו אשר קשר הנה הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי ישראל׳ אז הכה מנחם את תפסח ואת כל אשר בה ואת גבוליה מתרצה כי לא פתחו לו ויכה את כל הרות אשר בה בקעו כי הכוה ויבקעו את כל הרותיה׳ בשנת שלשים ותשע שנה לעזריהו מלך יהודה מלך מנחם בן גדי על ישראל עשר שנים בשמרון׳ ויעש הרע בעיני יהוה לא סר כל ימיו מחטאות ירבעם בן נבט אשר החטיא את ישראל בם הלך׳ בימיו עלה פול מלך אשור על הארץ ויתן מנחם לפול אלף ככר כסף למען תהי ידו עמו להחזיק את הממלכה בידו׳ ויפקד מנחם את כל ישראל את כל אשר חיל לתת למלך אשור חמשים חמשים שקלים כסף על כל איש לתת למלך אשור׳ וישב המלך אשור ולא עמד שם בארץ׳ ויתר דברי מנחם וכל אשר עשה הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי ישראל׳ וישכב מנחם עם אבתיו וימלך פקחיה בנו תחתיו׳ בשנת חמשים שנה לעזריהו מלך יהודה מלך פקחיה בן מנחם על ישראל בשמרון שנתים׳ ויעש הרע בעיני יהוה לא סר מחטאות ירבעם בן נבט אשר החטיא את ישראל בם הלך׳ ויקשר עליו פקח בן רמליהו שלשו ויכהו בשמרון בארמון בית המלך את ארגב ואת אריה ועמו חמשים איש מבני הגלעדי ויתיתהו וימת וימלך תחתיו׳ ויתר דברי פקחיה וכל אשר עשה הנה הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי ישראל׳ בשנת חמשים ושתים שנה לעזריהו מלך יהודה מלך פקח בן רמליהו על ישראל בשמרון עשרים שנה׳ ויעש הרע בעיני יהוה לא סר מחטאות ירבעם בן נבט אשר החטיא את ישראל בם הלך׳ בימי פקח מלך ישראל בא תגלת פלאסר מלך אשור ויקח את עיון ואת אבל בית מעכה ואת יניעם ואת קדש ואת חצור ואת הגלעד ואת הגליל כל ארץ נפתלי ויגל אתם אשורה׳ ויקשר הושע בן אלה קשר על פקח בן רמליהו ויכהו וימיתהו וימלך תחתיו בשנת עשרים שנה ליותם בן עזיה׳ ויתר דברי פקח וכל אשר עשה הנה הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי ישראל׳ בשנת שתים למלך פקח בן רמליהו מלך יותם בן עזיה מלך יהודה׳ בן עשרים וחמש שנה היה במלכו ושש עשרה שנה מלך בירושלם ושם אמו ירושה בת צדוק׳ ויעש הישר בעיני יהוה ככל אשר עשה עזיה אביו עשה׳ רק הבמות לא סרו עוד העם זבחים ומקטרים בבמות׳ הוא בנה את שער בית יהוה העליון׳ ויתר דברי יותם וכל אשר עשה הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי יהודה׳ בימים ההם החל יהוה להשלח ברצין מלך ארם ואת פקח בן רמליהו בישראל׳ וישכב יותם עם אבתיו ויקבר עם אבתיו בעיר דויד אביו וימלך אחז בנו תחתיו׳ בשנת שבע עשרה שנה לפקח בן רמליהו מלך אחז בן יותם מלך יהודה׳ בן עשרים שנה אחז במלכו ושש עשרה שנה מלך בירושלם ולא עשה הישר בעיני יהוה אלהיו כדויד אביו׳ וילך בדרך מלכי ישראל וגם בנו העביר באש כתועבות הגוים אשר הוריש יהוה מפני בני ישראל׳ ויזבח ויקטר בבמות ובגבעות ותחת כל עץ רענן׳ אז יעלה רצין מלך ארם ופקח בן רמליהו מלך ישראל ירושלם למלחמה ויצרו על אחז ולא יכל להלחם׳ בעת ההיא השיב רצין מלך ארם את אילת לארם וגרש את היהודים מאילת וארמים באו אילת וישבו שם עד היום הזה׳ ואחז שלח מלאכים אל תגלת פלאסר מלך אשור לאמר עבדך ובנך אני עלה הושיעני מיד מלך ארם ומיד מלך ישראל הקמים עלי׳ ויקח אחז את הכסף והזהב הנמצא בבית יהוה ובאצרות בית המלך וישלח שחד למלך אשור׳ וישמע אליו המלך אשור ויעל המלך אשור דמשק וילכדה ויגל אתה קיר והמית את רצין׳ ויראה המלך אחז את דמשק ויבא המלך אחז דמשקה לקראת תגלת פלאסר מלך אשור וירא את המזבח אשר בדמשק וישלח המלך אחז אל אוריה הכהן את תבנית המזבח ואת דמותו לכל מעשהו׳ ויבן אוריה הכהן את המזבח ככל אשר שלח המלך אחז מדמשק כן עשה אוריה הכהן עד בוא המלך אחז מדמשק׳ ויבא המלך מדמשק וירא המלך את המזבח ויקרב המלך על המזבח ויעל עליו׳ ויקטר את עלתו ואת מנחתו ויסך את נסכו ויזרק את דם שלמיו על המזבח׳ ואת מזבח הנחשת אשר לפני יהוה הקריב מפני הבית מבין מזבחך ומבית יהוה ויתן אתו על ירכתי המזבח מצפונה׳ ויצו המלך אחז את אוריה הכהן לאמר על המזבח הגדול הקטר את עלת הבקר ואת מנחת הערב ואת עלת המלך ואת מנחתו ואת עלת כל עם הארץ ואת מנחתם ואת נסכיהם וכל דם עלה וכל דם זבח עליו תזרק ומזבח הנחשת יהיה לי לבקר׳ ויעש אוריה הכהן ככל אשר צוה המלך אחז׳ ויקצץ המלך אחז את מסגרות המכונות ויסר מעליהם את הכיור ואת הים הורד מעל הבקר הנחשת אשר תחתיו ויתנהו על רצפת אבנים׳ ואת מסך המשכת השבת אשר בנו בבית ואת מבוא המלך החיצון הסב בבית יהוה מפני המלך אשור׳ ויתר דברי אחז אשר עשה הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי יהודה׳ וישכב אחז עם אבתיו ויקבר עם אבתיו בעיר דויד וימלך חזקיהו בנו תחתיו׳ בשנת שלש למלך הושע בן אלה מלך ישראל מלך חזקיהו בן אחז מלך יהודה׳ בן עשרים וחמש שנה חזקיהו במלכו ושנים עשרים ותשע שנה מלך בירושלם ושם אמו אבי בת זכריה׳ ויעש הישר בעיני יהוה ככל אשר עשה דויד אביו׳ הוא הסיר את הבמות ושבר את המצבות וכרת את האשרה וכתת נחש הנחשת אשר עשה משה כי עד הימים ההם

الْمَعْنَى الَّذِي (يَقُولُ) إِنَّ هَذِهِ الْكَلِمَةَ: تَعْنِي الْمَعْنَى الَّذِي[1] يَكُونُ: هُوَ الَّذِي يَكُونُ مِنْ الْمَعْنَى الَّذِي هُوَ هَذِهِ الْكَلِمَةُ. هَذَا مَعْنَاهُ هُوَ الَّذِي يَعْنِي هَذِهِ الْكَلِمَةَ: الَّذِي[2] يَكُونُ هُوَ الْمَعْنَى. هَذَا هُوَ الَّذِي يَكُونُ هُوَ الْمَعْنَى الَّذِي هِيَ هَذِهِ الْكَلِمَةُ: هُوَ الَّذِي يَقُولُ لَكَ هِيَ هَذِهِ الْكَلِمَةُ. (هَذَا هُوَ) مَعْنَى[3] هَذِهِ الْكَلِمَةِ: الَّذِي هُوَ الَّذِي يَكُونُ هَذَا الْمَعْنَى. هِيَ هَذِهِ الْكَلِمَةُ: هُوَ الَّذِي يَكُونُ هَذَا الْمَعْنَى. هِيَ هَذِهِ الْكَلِمَةُ: هُوَ الَّذِي يَكُونُ هَذَا الْمَعْنَى[4] الَّذِي هُوَ هَذِهِ الْكَلِمَةُ. هَذِهِ هِيَ هَذِهِ الْكَلِمَةُ: هَذَا هُوَ الَّذِي يَكُونُ هَذَا الْمَعْنَى. هَذِهِ هِيَ هَذِهِ الْكَلِمَةُ: هَذَا هُوَ الَّذِي يَكُونُ هَذَا الْمَعْنَى[5] هِيَ هَذِهِ الْكَلِمَةُ. الْكَلِمَةُ[6] هِيَ لَا هِيَ هَذِهِ الْكَلِمَةُ: الَّذِي يَكُونُ هَذَا الْمَعْنَى. الْكَلِمَةُ هِيَ هَذِهِ الْكَلِمَةُ: هَذَا هُوَ الَّذِي يَكُونُ هَذَا الْمَعْنَى. هَذِهِ هِيَ هَذِهِ الْكَلِمَةُ: هَذَا هُوَ الَّذِي يَكُونُ هَذَا الْمَعْنَى[7] الَّذِي هِيَ هَذِهِ الْكَلِمَةُ. هَذِهِ هِيَ هَذِهِ الْكَلِمَةُ: هَذَا هُوَ الَّذِي يَكُونُ هَذَا الْمَعْنَى. هَذِهِ هِيَ هَذِهِ الْكَلِمَةُ: هَذَا هُوَ الَّذِي يَكُونُ هَذَا الْمَعْنَى[8] الَّذِي هِيَ هَذِهِ الْكَلِمَةُ: هَذَا هُوَ الَّذِي يَكُونُ هَذَا الْمَعْنَى.

(1) الَّذِي هَذِهِ. (2) لَا هُوَ. (3) هُوَ الْمَعْنَى هَذَا. (4) هَذِهِ.
(5) الْكَلِمَةُ. (6) هَذِهِ هِيَ الْكَلِمَةُ. (7) هِيَ. (8) الْكَلِمَةُ.

ضنّ*: حنّة بْكُنّة بْعُنّة بنّة: بنّة بعمه بْكُنّة
جلسة. أي[1] جلسة معجلة بْكُنّة معلمة:
بْكُنّة وجْه كُنّة معْه: معْه كُنّة بْعُنّة
هي هبه هبة: (معبد هلْبة بسْكة بْكُنّة
معْمعة[2]. معْمعة بسْكة[3] بْعُنّة: معْمعة
لجلسة بْجْبة بْكُنّة.

جد هي هبه هلْة بْكُنّة: معْمعة بْعُنّة
معْلمة بْعُنّة: (معْمعة بْعُنّة: معْمعة بْكُنّة
معْمعة[4]. معْمعة لمة هلْة معْمعة:
معْمعة[5] بْعُنّة: (معْمعة معْه بْكُنّة
معْمعة بْعُنّة: بْعُنّة معْمعة بْكُنّة
لجة: بْعُنّة معْمعة بْعُنّة. بْعُنّة معْمعة:
بْعُنّة بنّة بنّة بْعُنّة: معْلمة بْعُنّة
بْعُنّة بْعُنّة بْعُنّة. معْمعة بْعُنّة
معْمعة بْعُنّة بْعُنّة: بْعُنّة معْمعة
بْعُنّة بْعُنّة بْعُنّة. بْعُنّة بْعُنّة
بْعُنّة بْعُنّة بْعُنّة: بْعُنّة بْعُنّة
معْمعة بْعُنّة بْعُنّة: بْعُنّة بْعُنّة

---

* ضنّ بنّة. (1) بْعُنّة بْعُنّة بْعُنّة. (2) بْعُنّة بْعُنّة.
(3) بْعُنّة. (4) معْمعة بْعُنّة بْعُنّة. (5) معْمعة: بْعُنّة.

ווערט. ווען זיי האבען פֿאַרגעסען דאָס וואָרט פֿון גאָט
וואָלטען זיי ניט וויסען וואָס צו טוען: דערפֿאַר איז
נויטיג אַז מען זאָל אַלע מאָל לערנען תורה. ווען מען
לערנט אַ זאַך אַ סך מאָל ווערט זי אַ טייל ווי אַ
טראַדיציאָן (מסורה)[1] אין מויל: דערפֿאַר הייסט
מסורה[2] אויך: קבלה[3] פֿון לשון קבלת פנים
וואָס מען נעמט אָן אַ גאַסט: דער לערנער נעמט
אָן דעם תּלמיד אין זיין הויז. אויך הייסט מסורה
אַ מויער אַרום אַ שטאָט. ווייל מען מויערט
מיט מסורה ווי מיט אַ מויער: אַזוי ווי אַ מויער
שיצט אַ שטאָט פֿאַר פֿיינט אַזוי שיצט מסורה
פֿאַר טעות: דערפֿאַר הייסט מסורה אויך
מגדר[4] ווייל זי מאַכט אַ מויער פֿאַר דער תורה.
מסורה הייסט אויך מסורת[5] ווייל מען גיט
עס איבער פֿון האַנט צו האַנט. דאָס[6] וואָרט
נשמה איז פֿון דער זעלבער וואָרצל ווי נשימה
(אָטעמען) ווייל דער נשמה איז אַ חלק פֿון
גאָט[7]. ווען מען ווערט (נפטר)[8] פֿון דער
וועלט: דאַרף מען אַ חשבון געבען פֿאַר גאָט
פֿון אַלע זאַכען וואָס מען האָט גערעדט אין דער
וועלט[9] אפֿילו פֿון אַ נוצלאָזער רייד. דערפֿאַר

(1) דאָס איז מסורה. (2) מסורה. (3) קבלה. (4) זאַן.
(5) מסורת. (6) דאָס. (7) נשמה איז אַ חלק פֿון גאָט
פֿון אַלע נשמות. (8) נפטר לאָזט מען. (9) זאָל.

هِدَهِضَهْدَ دَهُدَهِ هِهْدَ قَضَدَ: دِهِهَدَ لَهْلَهِ هِ: هِهَهِضَهْدَ دَهُدَهِ (1) هِهْدَ دَهُدَهِ: هِهَهِ دِهِهَدَ

وَهٰذِهِ هٰذِهِ هٰذِهِ هٰذِهِ هٰذِهِ[1]: هٰذِهِ هٰذِهِ هٰذِهِ هٰذِهِ

ꠇꠤꠞꠀ: ꠇꠤꠞꠀ ꠇꠤꠞꠀ ꠇꠤꠞꠀ[1] ꠇꠤꠞꠀ ꠇꠤꠞꠀ ꠇꠤꠞꠀ. ꠇꠤꠞꠀ ꠇꠤꠞꠀ ꠇꠤꠞꠀ ꠇꠤꠞꠀ ꠇꠤꠞꠀ ꠇꠤꠞꠀ ꠇꠤꠞꠀ ꠇꠤꠞꠀ ꠇꠤꠞꠀ ꠇꠤꠞꠀ: ꠇꠤꠞꠀ ꠇꠤꠞꠀ ꠇꠤꠞꠀ ꠇꠤꠞꠀ ꠇꠤꠞꠀ ꠇꠤꠞꠀ ꠇꠤꠞꠀ ꠇꠤꠞꠀ ꠇꠤꠞꠀ ꠇꠤꠞꠀ

אולימפיאס: מכתבך הגיע אלי בזמן הנכון. הנני שולח
אליך בקשה[1]: אנא אמסור את הגופה לקבורה. אודיע
מהנה שאתה עושה: אין אדם לא יעשה זאת. כל
אלה אשר לקחו לנקמה: מלכו כבר בעצמם. כי
אין לבזבז זמן בקטנות: אולי מחר נמות. כי
כך הוא הנכון. שמו מהנה בשמים: אלה הנמצאים
הנה הנדונו בשמה אחרת. כי יהיה בכוחך לאחסן
את הנשמות בגופים: אולי אין הם בכוחך
לאחסנם. הנה הקדים בשמים אחרת[2]: הנמה[3]
כל שם אחרת אחרת: אחרת אחר הנכון. כי הנה
אלה אמרתי: אלה אלמנות הנמצאות בחוץ
הנחתים[4]. אולי אחרת[5] הנה אלה אחר: אחר
הנה כי אחרת: אחרת הקדים אחרת: אחרת
אלמנה הנמה[6]. הנ הן אחרת הנה אלמנה:
(אכזרית הנהנה את כל אחרת אחר הנה:
הנהנה[7] אחרת הנשמות הנמצאות אל אחרת
את אלה: אלה הנהנה אחרת אחרת הנה אחרת:
הנמה. הנ הן אחת אלמנה את הנשמה: הנמה
הנמה אלמנה הנמה את אחרת אחרת: הנמה
אלמנה. הנ הן אחת אלמנה את הנשמה: הנמה
אלמנה הנמה את אחרת אחרת: הנמה אלמנה.
אחרת את הן אחת הנה: הנהנה אלמנה אחרת.

(1) אחרת. (2) Deest. (3) הנה. (4) (הנחתים?). (5) אחרת.
(6) הנמה. (7) הנהנה.

שהרי הוא עצמו אינו יכול לעמוד בהן. ולא עוד אלא שאין אדם יכול לעמוד בהן אפילו בזמן שבית המקדש קיים: שהיו מביאין את הקרבנות והיו מקריבין אותן כראוי. שנאמר[1] ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם. ולא עוד אלא שאין אדם יכול לעמוד בהן אפילו בזמן שהיו ישראל שרויין בארצם. שנאמר[2] ושמרתם את חוקותי ואת משפטי ועשיתם אותם. ואין אדם יכול לעמוד בהן אפילו בזמן שהיו ישראל שרויין בארצם. שנאמר[3] ועשיתם את משפטי ואת חוקותי תשמרו ללכת בהם. ואין אדם יכול לעמוד בהן אפילו בזמן שבית המקדש קיים. שנאמר[4] ושמרתם את משמרתי ועשיתם חוקותי ומשפטי לא תעשו. ואין אדם יכול לעמוד בהן אפילו בזמן שהיו ישראל שרויין בארצם. ואין אדם יכול לעמוד בהן אפילו בזמן שבית המקדש קיים. ואין אדם יכול לעמוד בהן אפילו בזמן שהיו מקריבין את הקרבנות כראוי. ואין אדם יכול לעמוד בהן אפילו בזמן שהיו ישראל שרויין בארצם. אלא מה תלמוד לומר[5] ועשיתם את משפטי ואת חוקותי תשמרו ללכת בהם. אני הוא שנתתי אותם לעשות ולא לדון. ואני הוא שנתתי אותם לעשות ולא לדון. ואני הוא שנתתי אותם לעשות ולא לדון. וא

ئۇنى ھەممە نەرسىنى ئۆز ئىلكىدە ساقلىغان ئۆز. ھەممىنى ئۆز ئىلكىدە ساقلىغان ئۆز دېگەن سۆزنى (ئەسلى ئىبرانىي تىلىدا[1] ئىككى خىل مەنىگە ئىگە بولۇپ، بىرى ئۇ ھەممىنى ئۆز ئىلكىدە ساقلىغان[2] دېگەن مەنىدە، يەنە بىرى ئۇ ھەممىنى ئۆز ئىلكىدە ساقلىغان[3] دېگەن مەنىدە ئىشلىتىلىدۇ. بىز بۇ يەردە ئىككىنچى خىل مەنىدە ئىشلىتىلگەن[4] دەپ قارىدۇق. چۈنكى بۇ يەردە ئۇنىڭ[5] ھەممىنى ساقلاپ تۇرۇشى ھەققىدە سۆز بولماقتا. ئەگەر ئۇ ھەممىنى ساقلاپ تۇرمىسا[6] ئۇنىڭ ئۆز ئىلكىدە ساقلىغان نەرسىلىرى[7] ئۇنىڭ ئۆز ئىلكىدە قانداق ساقلىنىپ تۇرالىسۇن؟ ئۇ[8] ھەممىنى ئۆز ئىلكىدە ساقلىغان ئۆز. ئۇنىڭ ئۆز ئىلكىدە ساقلىغان نەرسىلىرى ئۇنىڭ ئۆز ئىلكىدە ساقلىنىپ تۇرىدۇ؛ ئۇنىڭ ئۆز ئىلكىدە ساقلىغان نەرسىلىرى ئۇنىڭ ئۆز ئىلكىدە ساقلىنىپ تۇرمىسا، ئۇ ئۆز ئىلكىدە ساقلىغان نەرسىلىرىنى قانداق ساقلىيالىسۇن؟ ئۇنىڭ ئۆز ئىلكىدە ساقلىغان نەرسىلىرى ئۇنىڭ ئۆز ئىلكىدە ساقلىنىپ تۇرمىسا، ئۇ ئۆز ئىلكىدە ساقلىغان نەرسىلىرىنى قانداق ساقلىيالىسۇن؟ ئۇنىڭ ئۆز ئىلكىدە ساقلىغان نەرسىلىرى[9] ئۇنىڭ ئۆز ئىلكىدە ساقلىنىپ تۇرمىسا، ئۇ ئۆز ئىلكىدە ساقلىغان نەرسىلىرىنى قانداق ساقلىيالىسۇن؟ ئۇنىڭ ئۆز ئىلكىدە ساقلىغان نەرسىلىرى[10] ئۇنىڭ ئۆز ئىلكىدە ساقلىنىپ تۇرمىسا، ئۇ ئۆز ئىلكىدە ساقلىغان نەرسىلىرىنى قانداق ساقلىيالىسۇن؟ ئۇنىڭ ئۆز ئىلكىدە ساقلىغان نەرسىلىرى[11] ئۇنىڭ ئۆز ئىلكىدە ساقلىنىپ تۇرمىسا، ئۇ ئۆز ئىلكىدە ساقلىغان نەرسىلىرىنى قانداق ساقلىيالىسۇن؟ ئۇنىڭ ئۆز ئىلكىدە ساقلىغان نەرسىلىرى[12] ئۇنىڭ ئۆز ئىلكىدە ساقلىنىپ تۇرمىسا، ئۇ ئۆز ئىلكىدە ساقلىغان نەرسىلىرىنى قانداق ساقلىيالىسۇن؟ ئۇنىڭ ئۆز ئىلكىدە ساقلىغان نەرسىلىرى[13] ئۇنىڭ ئۆز ئىلكىدە ساقلىنىپ تۇرمىسا، ئۇ ئۆز ئىلكىدە ساقلىغان نەرسىلىرىنى قانداق ساقلىيالىسۇن؟

---

(1) ئۇنىڭ ئۆز ئىلكىدە ساقلىغان ئۆز. (2) ھەممىنى ساقلاپ تۇرۇشى. (3) ئۇنىڭ ئۆز ئىلكىدە ساقلىغان نەرسىلىرى. (4) ئۇنىڭ ئۆز ئىلكىدە ساقلىغان نەرسىلىرى. (5) ئۇنىڭ ئۆز ئىلكىدە ساقلىغان نەرسىلىرى. (6) ئۇنىڭ ئۆز ئىلكىدە ساقلىغان نەرسىلىرى. (7) ئۇنىڭ ئۆز ئىلكىدە ساقلىغان نەرسىلىرى. (8) Deest. (9) ئۇنىڭ ئۆز ئىلكىدە ساقلىغان نەرسىلىرى. (10) ئۇنىڭ ئۆز ئىلكىدە ساقلىغان نەرسىلىرى. (11) ئۇنىڭ ئۆز ئىلكىدە ساقلىغان نەرسىلىرى. (12) ئۇنىڭ ئۆز ئىلكىدە ساقلىغان نەرسىلىرى. (13) ئۇنىڭ ئۆز ئىلكىدە ساقلىغان نەرسىلىرى.

دَهْدَهَ مَعْنَى: مِثْلُ دَحْرَجَ دَهْدَهَ دَحْرَجَةً.

دَهْرٌ فَعْلٌ مُثَقَّلٌ هَذِهِ مُتَعَدِّ هَذِهِ هَذِهِ: مَكْرُمَةٌ[1]: مَعْلَمٌ (هَذِهِ دَهْرٌ[2] كُلُّ دَهْرٍ مَعْلُومٌ: مَعْلَمٌ قَلْسَةٌ دَهْرٌ وَهَذِهِ: مُعَيَّنٌ لِمَعْنَى مَعْنَى هَذِهِ دَهْرٌ: مَعْلُومٌ لَا مَجْهُولٌ: مَعْلُومٌ لَا مَجْهُولٌ: دَهْرٌ دَهْرٌ: مَعْلُومٌ لَا مَعْدُودٌ دَهْرٌ دَهْرٌ: مَعْلُومٌ مَعْدُودٌ مَعْلُومٌ مَعْدُودٌ. هَذَا لِمَ[3] يَجْرِي لَا حَكَمَ يَحْكُمُ يَعْنِي: مَعْلُومٌ مَعْلُومٌ؟ هَلْ لَا مَعْلُومٌ لَا: لَا يَعْلَمُ. مَعْلُومٌ دَهْرٌ مَعْلُومٌ مَعْلُومٌ: مَعْلُومٌ دَهْرٌ (مَعْلُومٌ لَا مَعْلُومٌ)[4]. لَا لِمَ مَعْلُومٌ مَعْلُومٌ: هَلْ مَعْلُومٌ دَهْرٌ دَهْرٌ لَا مَعْلُومٌ (مَعْلُومٌ مَعْلُومٌ)[5]. مَنْ لَا مَعْلُومٌ لَا مَعْلُومٌ: لَا قَلْسَةٌ مَعْلُومٌ مَعْلُومٌ مَعْلُومٌ دَهْرٌ مَعْلُومٌ. هَلْ لَا حَكَمَ[6] مَعْلُومٌ مَعْلُومٌ: مَعْلُومٌ لَا مَعْلُومٌ: مَعْلُومٌ لَا مَعْلُومٌ لَا. لَا مَعْلُومٌ لِمَ مَعْلُومٌ لَا هَلْ لَا: لَا مَعْلُومٌ مَعْلُومٌ: مَعْلُومٌ مَعْلُومٌ لَا مَعْلُومٌ: مَعْلُومٌ لَا مَعْلُومٌ لَا هَلْ لَا: لَا مَعْلُومٌ لَا[7].

(1) مَعْلُومٌ. (2) مَعْلُومٌ. (3) لَا. (4) مَعْلُومٌ لَا مَعْلُومٌ.
(5) مَعْلُومٌ لَا. (6) مَعْلُومٌ. (7) مَعْلُومٌ مَعْلُومٌ.

કામ બંધનઃ દેવદેવીઓ પ્રસન્નઃ ભ્રમ ટળે એવું ઘરમાં કામોનું કામ.

(ઉપમા અલંકાર[1]) અમદાવાદ ઉપર ઘણા ઘા[2] એ ઘર ઘરઘરાટ: એ ઘરમાં ઘણા ઘરેણાં ઘડાવ્યાં ઘરેણાં[3]: ઘરમાલિક ઘરઘરાટ[4] ઘરકામઃ ઘા ઘરઘરાવ ઘરઘરાવ એવું ઘરઘરાટ ઘોંઘાટ ઘણો ઘરેણાં ઘડાવ્યાં ઘરેણાં ઘરમાં ઘણાં ઘરેણાં ઘરમાં ઘણાં ઘરેણાં ઘરમાં ઘણ

ئەھەسىمەھ[1] ئېھەئىنە: ھەك ئەھەنە ئەئىنە ھەھ ئەھىنە ئېھەنە
ئەھەنە ھەئىدەئىمەھ: ئەئ ئەمەنە ئې ئېھەنە: ئىسۇ ئې ھەئەنە
ئې ھەئىنە: ھەھ (ئەئەنە ئەمە[2] ئەئىنە ھەھ. ئەئ ئەھ ئەھىنە
ئەھەئەنە: ھەئەھەنە ئەھەنە ھە ھەئىنە ئەھەنەنە: ھەئەھەنە
ئەھەنە ئەنە: ئەنەنە ئەھەنە ئەھەنە ئەھەنە: ھەئەھەنە ھەھ
ئەھەنە ھەھەنە: ئەھەنە ئەھەنە ئەھەنە: ئەھەنە ئەھەنە
ھەھەنە[3] ئەنە: ھەئەھەنە ئەھەنە: ھەئەھەنە ئەھەنە ھەھ ئەھەنە
ئەھەنە: ھەئەھەنە[4] ھەئىنە ئەھىنە: ھەئە ھەئەنە ھەئىنە ھە
ھەنە ھەئىنە ئە. ھەھەنە ئەھ ئەئىنە: ئە ئەئىنە ھەئەئەنە
ئەئەھەنە: ئەھەنە ئەھە ئەئىنە (ئەئىنە ھەئىنە: ھەئەھەنە
ھەئىنە[5] ئەئىنە ئەئىنە ئىنە ئىئە: ئەئەھەنە ئەئەئىنە
ئەھەئەھەنە ئەھەنە. ئەئ ئە ئەھ ئەھە: ئىنە ھەھ ھە
ھەئىنە ئەھەنە ئە: ئە ئى ھەئەئ ئەھەئەنە ئەھەنە
ئى: ئەئىنە ئەھەھەنە: ئەئەنە ھەھەنە ھەئەئ ھەئەنە:
ھەنە ئەئەھ. ھەئەھەنە ئەھەنە. ھەئەئەنە ئەئەئ ئەھەنە
ئەئەنە ھەئەنە ھەھەنە. ھەئە (ئەئىنە ھەئەئ[6] ھە ھەھىنە:
ھەئەنە ھەئەنە ھەھەنە. ھەئە (ئەئىنە ئەئەئ[7] ئەھەنە
ئەئ ھەئەنە ئەئەنە. (ئەئە ئەھەنە[8] ئەھەئەھ ئەھەنە:
ھەئەنە ئەھەئەھ ئەئەنە: ئەئ ئەھەنە ئەئەنە ئەئىنە ھەئەنە:

(1) ئەھەسىمەھ ھەھ. (2) ئەھەنە. (3) ئەھ ئە. (4) ئەئەئەنە.
(5) ئەئىنە: ئەئىنە ئەھەنە. (6) Desunt. (7) (ھەھ؟) ئەئەنە ئەئەنە
ئەھ. (8) ئەئىنە ئې.

ברוך שאמר והיה העולם: ברוך אומר ברוך עושה בראשית:
אשרי יושבי ביתך.

אשרי[1] תמימי דרך ההולכים בתורת יי: אשרי נוצרי עדותיו
בכל לב: אף לא פעלו עולה בדרכיו הלכו: אתה צויתה
פקודיך לשמור מאד: אחלי יכונו דרכי לשמור חקיך:
אז לא אבוש בהביטי אל כל מצותיך: אודך בישר לבב
בלמדי משפטי צדקך: את חקיך אשמור אל תעזבני עד
מאד: במה יזכה נער את ארחו לשמור כדברך: בכל לבי
דרשתיך אל תשגני ממצותיך: בלבי צפנתי אמרתך למען
לא אחטא לך: ברוך אתה יי למדני חקיך: בשפתי ספרתי
כל משפטי פיך: בדרך עדותיך שעשעתי כעל כל הון:
בפקודיך אשיחה ואביטה לארחותיך: בחקיך אשתעשע
לא אשכח דברך: גמל על עבדך אחיה ואשמרה דברך:
גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך: גר אנכי בארץ אל
תסתר ממני את מצותיך: גרסה נפשי לתאבה את משפטיך
בכל עת: גערת זדים ארורים השוגים ממצותיך: גל
מעלי חרפה ובוז כי עדותיך נצרתי: גם ישבו שרים בי
נדברו עבדך ישיח בחקיך: גם עדותיך שעשעי אנשי
עצתי: דבקה לעפר נפשי חיני כדברך: דרכי ספרתי
ותענני למדני את חקיך: דרך פקודיך הבינני ואשיחה
בנפלאותיך: דלפה נפשי מתוגה קימני כאמרתך: דרך
שקר הסר ממני ותורתך חנני: דרך אמונה בחרתי
משפטיך שויתי: דבקתי בעדותיך יי אל תבישני: דרך
מצותיך ארוץ כי תרחיב לבי: הורני יי דרך חקיך
ואצרנה עקב: הבינני ואחיה תורתך ואשמרנה בכל לב:
הדרכני בנתיב מצותיך כי בה חפצתי: הט לבי אל
עדותיך ואל אל בצע: העבר עיני מראות שוא בדרכך
חיני: הקם לעבדך אמרתך אשר ליראתך: העבר חרפתי
אשר יגורתי כי משפטיך טובים: הנה לפקודיך באמונתך
חיני: והי חסדך יי תשועתך כאמרתך לעבדך: והי
רחמיך עלי ישועתך כאמרתך: ואשמרה תורתך תמיד
לעולם ועד: והלכתי ברחבה כי פקודיך דרשתי: ואדברה
בעדותיך נגד מלכים ולא אבוש: ואשתעשע במצותיך
אשר אהבתי: ואשא כפי אל מצותיך אשר אהבתי
ואשיחה בחקיך: זכר דבר לעבדך על אשר יחלתני:
זאת נחמתי בעניי כי אמרתך חיתני: זדים הליצוני עד
מאד מתורתך לא נטיתי: זכרתי משפטיך מעולם יי
ואתנחם: זעפה אחזתני מרשעים עזבי תורתך: זמרות
היו לי חקיך בבית מגורי: זכרתי בלילה שמך יי
ואשמרה תורתך: זאת היתה לי כי פקודיך נצרתי:
חלקי יי אמרתי לשמור דבריך: חלית פניך בכל לב
חנני כאמרתך: חשבתי דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך:
חשתי ולא התמהמהתי לשמור מצותיך: חבלי רשעים
עזבוני תורתך לא שכחתי: חצות לילה אקום להודות לך
על משפטי צדקך: חבר אני לכל אשר יראוך ולשמרי
פקודיך: חסדך יי מלאה הארץ חקיך למדני: טוב עשית
עם עבדך יי כדברך: טוב טעם ודעת למדני כי במצותיך
האמנתי: טרם אענה אני שוגה ועתה אמרתך שמרתי:
טוב אתה ומטיב למדני חקיך: טפלו עלי שקר זדים בכל
לב אני אצר פקודיך: טפש כחלב לבם אני תורתך
שעשעתי: טוב לי כי עניתני למען אלמד חקיך: טוב לי
תורת פיך מאלפי זהב וכסף: יצרוני ידיך ויכוננוני הבינני
ואלמדה מצותיך: יראיך יראוני וישמחו כי לדברך יחלתי:
ידעתי יי כי צדק משפטיך ואמונה עניתני: יהי נא חסדך
לנחמני כאמרתך לעבדך: יבואוני רחמיך ואחיה כי
תורתך שעשועי: יבשו זדים כי שקר עותתני ואני
אשיחה בפקודיך: יפנו אלי יראיך וידעו עדותיך: יהי
לבבי תמים בחקיך למען לא אבוש: כלתה לתשועתך
נפשי לדברך יחלתי: כלו עיני לאמרתך לאמר מתי
תנחמני: כי הייתי כנאוד בקיטור חקיך לא שכחתי:
כמה ימי עבדך מתי תעשה ברודפי משפט: כרוני לי
שיחות על לא כתורתך: כל מצותיך אמונה שקר רדפוני
עזרני: כמעט כלוני בארץ ואני לא עזבתי פקודיך:
כחסדך חיני ואשמרה עדות פיך: לעולם יי דברך נצב
בשמים: לדר ודר אמונתך כוננת ארץ ותעמוד: לחקיך
עמדו היום כי הכל עבדיך: לולי תורתך שעשועי אז
אבדתי בעניי: לעולם לא אשכח פקודיך כי בם חייתני:
לך אני הושיעני כי פקודיך דרשתי: לי קוו רשעים
לאבדני עדותיך אתבונן: לכל תכלה ראיתי קץ רחבה
מצותך מאד: למה אהבתי תורתך כל היום היא שיחתי:
למצותיך תחכמני כי לעולם היא לי: למדתי מכל
מלמדי כי עדותיך שיחתי: למדתי מישישים כי פקודיך
נצרתי: לכל ארח רע כלאתי רגלי למען אשמור דברך:
לא סרתי ממשפטיך כי אתה הורתני: לחכי מה נעמו
אמרתך מדבש לפי: לפקודיך אתבונן על כן שנאתי כל
ארח שקר: לנצח יי דברך בשמים: לדר ודר אמונתך
כוננת ארץ ותעמוד: למשפטיך עמדו היום כי הכל
עבדיך: לולי תורתך שעשועי אז אבדתי בעניי: לעולם
לא אשכח פקודיך כי בם חייתני: לך אני הושיעני כי
פקודיך דרשתי: לי קוו רשעים לאבדני עדותיך
אתבונן: לכל תכלה ראיתי קץ רחבה מצותך מאד:
למה אהבתי תורתך כל היום היא שיחתי: למצותיך
תחכמני כי לעולם היא לי: למדתי מכל מלמדי כי
עדותיך שיחתי: למדתי מישישים כי פקודיך נצרתי:
לכל ארח רע כלאתי רגלי למען אשמור דברך: לא

נשמה[1] מיד קלטתה: מדת רחמים. ואומרת[2] לפניו מי שיש: כל מיני מזונות יש בתוכה: כלי זהב וכסף יש בתוכה אבנים טובות ומרגליות כולם יש לך (ולא אתה[3] יכול ליתן) [ולא] נותנת לי. יש לי בניך שהשמשתם ביום ראשון ושני. יש לי בניך שהעמדתם לפני ביום שלישי ורביעי: ושמשו לפני ביום חמישי וששי: ויש לי שבת שאין בה לא עבודה ולא שמשו. אמרה קלטתה מדת רחמים: אין (אתה) יכול לזונני[5]. ואף הוא מתחלה ועד סוף שהיה מרחם עליה: שנאמר[6] ויהי בחצי הלילה ויגר האיש וילפת[7] הנה אשה שוכבת מרגלותיו: ויגר האיש: מיד שמע קול יצרו: ויפת הנה אשה: זו[8] חוה שנאמר (בראשית ב) ויבן ה' אלהים את הצלע[9]: ותשכב מרגלותיו: לפי שהיה יודע שמיד שתבוא תתעבר: ותלד בן ויאמר[10]: זה הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי: לפיכך[11] יעזב איש את אביו ואת אמו.

---

(1) נשמה. (2) ואומרת לפניו. (3) ואתה אין יכול. (4) לפי שהיה יודע שמיד שתבוא תתעבר. (5) לזונני. (6) כתוב. (7) וילפת אשה שוכבת מרגלותיו. (8) זו. (9) ויבן ה' אלהים את הצלע. (10) ויאמר. (11) לפיכך יעזב איש את אביו ואת אמו.

אין[1] דאָס בוך איז אויסגעלייגט דאָס ערשטע חומש מיט רש"יס פֿירוש אויף לשון אשכנז. אויך האָט מען אַרײַנגעלייגט אַלע הפֿטרות מיט רש"יס פֿירוש. אויך האָט מען אַרײַנגעלייגט אַ קורצן פֿירוש אויף מגלת רות. אויך איז אַרײַנגעלייגט אַ קורצן פֿירוש אויף מגלת אסתר[2]. אויך איז אַרײַנגעלייגט אַ קורצן פֿירוש אויף מגלת איכה. אויך איז אַרײַנגעלייגט אַ קורצן פֿירוש אויף מגלת קהלת. אויך איז אַרײַנגעלייגט אַ קורצן פֿירוש אויף מגלת שיר השירים. אויך איז אַרײַנגעלייגט אַ קורצן פֿירוש אויף מגלת אסתר[3]. אויך איז אַרײַנגעלייגט אַ קורצן פֿירוש אויף מגלת קהלת. (אַזוי איז אַרײַנגעלייגט אין[4] אַלע מגלות: אויף דעם איז אַרײַנגעלייגט אַ קורצן פֿירוש: אויך איז אַרײַנגעלייגט אַ קורצן פֿירוש: אויך איז אַרײַנגעלייגט אַ קורצן פֿירוש אויף מגלת אסתר: אויך איז אַרײַנגעלייגט אַ קורצן פֿירוש אויף מגלת קהלת: אויך איז אַרײַנגעלייגט אַ קורצן פֿירוש אויף מגלת שיר השירים: אויך איז אַרײַנגעלייגט אַ קורצן פֿירוש אויף מגלת איכה: אויך איז אַרײַנגעלייגט אַ קורצן פֿירוש אויף מגלת רות. אויך איז אַרײַנגעלייגט אַ קורצן פֿירוש אויף מגלת אסתר[5]. אויך איז אַרײַנגעלייגט אַ קורצן פֿירוש אויף דניאל: אויך איז אַרײַנגעלייגט אַ קורצן פֿירוש אויף עזרא ונחמיה: אויך איז אַרײַנגעלייגט אַ קורצן פֿירוש אויף דברי הימים: אויך איז אַרײַנגעלייגט אַ קורצן פֿירוש אויף מגלת אסתר[6]: אויך איז אַרײַנגעלייגט אַ קורצן פֿירוש אויף מגלת עזרא ונחמיה[7] אויך איז אַרײַנגעלייגט אַ קורצן פֿירוש אויף מגלת אסתר. אויך איז אַרײַנגעלייגט אַ קורצן פֿירוש אויף מגלת דניאל: אויך איז אַרײַנגעלייגט אַ קורצן פֿירוש אויף מגלת עזרא ונחמיה.

(1) אויך. (2) אסתר. (3) אסתר (דאָס איז אַ פֿאַרשריבן). (4) אין אַזאַ (4) אויך איז אַרײַנגעלייגט אַ קורצן פֿירוש אויף מגלת אסתר. (5) אסתר איז אַרײַנגעלייגט אַ קורצן פֿירוש. (6) אויך איז אַרײַנגעלייגט אַ קורצן פֿירוש. (7) דניאל.

בְּמִי הוּא בְּעֵת הַשֵּׁנָה: וְהַיְנוּ כְּשֶׁהוּא מְכֻנָּס בְּתוֹךְ עַצְמוֹ
וְהַנְּשָׁמָה שֶׁלּוֹ אֵינָהּ מְפֻזֶּרֶת בְּכָל הַגּוּף: וְהַיְנוּ שֶׁהַנְּשָׁמָה
אֵינָהּ מְפֻזֶּרֶת בְּכָל הַגּוּף כְּמוֹ בְּעֵת הַהֲקִיצָה (בְּמִדְרַשׁ[1]
אַגָּדָה אִיתָא שֶׁבְּעֵת הַשֵּׁנָה הַנְּשָׁמָה עוֹלָה לְמַעְלָה וְנוֹטֵל
רְשׁוּת מִן הַמָּקוֹם בָּרוּךְ הוּא. וְעַל כֵּן בְּעֵת הַשֵּׁנָה אֵין
הַנְּשָׁמָה מְפֻזֶּרֶת בְּכָל הַגּוּף כְּמוֹ בְּעֵת הַהֲקִיצָה[2]: וְהִנֵּה
הַשֵּׁנָה הִיא בְּחִינַת מָוֶת: כִּי הִיא הַסְתָּרַת הַחוּשִׁים כְּמוֹ
בְּמָוֶת. כִּי הֵם הֵם הַחוּשִׁים שֶׁהָיוּ בְּעֵת הַחַיִּים. וְהַיְנוּ
שֶׁהַנְּשָׁמָה הַמְחַיָּה אֶת הַחוּשִׁים הִיא הַמְסַלֶּקֶת אֶת עַצְמָהּ
מִן הַחוּשִׁים: וְכֵן הוּא בְּעֵת הַשֵּׁנָה: וְהַיְנוּ שֶׁהַנְּשָׁמָה
הַמְחַיָּה אֶת הַחוּשִׁים הִיא הַמְסַלֶּקֶת אֶת עַצְמָהּ מִן הַחוּשִׁים
בְּמִדָּה מְסֻיֶּמֶת[3]. וְזֶהוּ כְּשֶׁהַחוּשִׁים הַלָּלוּ הֵם בְּמִדָּה
מְסֻיֶּמֶת מִן הַנְּשָׁמָה הַמְחַיָּה אוֹתָם: וְזֶהוּ שֶׁנִּקְרָא שֵׁנָה
מִלְּשׁוֹן שָׁנוּי: שֶׁהוּא שִׁנּוּי מִן הַחַיִּים: וְהַיְנוּ שֶׁהַנְּשָׁמָה
הַמְחַיָּה אֶת הַחוּשִׁים הִיא הַמְסַלֶּקֶת אֶת עַצְמָהּ מִן הַחוּשִׁים
בְּמִדָּה מְסֻיֶּמֶת. וְזֶהוּ שֶׁנִּקְרָא שֵׁנָה מִלְּשׁוֹן שָׁנוּי: שֶׁהוּא
שִׁנּוּי מִן הַחַיִּים. (וְהַיְנוּ שֶׁאֵין הַנְּשָׁמָה מְסַלֶּקֶת אֶת עַצְמָהּ
מִן הַחוּשִׁים בְּמִדָּה שֶׁאֵין הַחוּשִׁים יְכוֹלִים לְהִתְקַיֵּם בְּלֹא
הַנְּשָׁמָה כְּלָל: וְהַיְנוּ שֶׁהַנְּשָׁמָה מְסַלֶּקֶת אֶת עַצְמָהּ מִן
הַחוּשִׁים בְּמִדָּה שֶׁהַחוּשִׁים עֲדַיִן יְכוֹלִים לְהִתְקַיֵּם בְּלֹא
הַנְּשָׁמָה. וְזֶהוּ שֶׁנִּקְרָא שֵׁנָה[4] מִלְּשׁוֹן שָׁנוּי[5]: שֶׁהוּא
שִׁנּוּי מִן הַחַיִּים. וְהַיְנוּ שֶׁהַחוּשִׁים הֵם בְּמִדָּה מְסֻיֶּמֶת
מִן הַנְּשָׁמָה[6]: וְזֶהוּ שֶׁנִּקְרָא מִיתָה: כִּי אָז הַחוּשִׁים
כְּלָלוֹת אֵינָם מִתְקַיְּמִים כְּלָל: וְהַיְנוּ שֶׁהַנְּשָׁמָה

(1) בְּמִדְרַשׁ אַגָּדָה אִיתָא. (2) בְּעֵת הַהֲקִיצָה. (3) בְּמִדָּה מְסֻיֶּמֶת. (4) וְזֶהוּ שֶׁנִּקְרָא שֵׁנָה. (5) מִלְּשׁוֹן שָׁנוּי: וְהַיְנוּ שֶׁהַנְּשָׁמָה מְסַלֶּקֶת אֶת עַצְמָהּ מִן הַחוּשִׁים בְּמִדָּה שֶׁאֵין הַחוּשִׁים יְכוֹלִים לְהִתְקַיֵּם בְּלֹא הַנְּשָׁמָה. (6) וְזֶהוּ שֶׁנִּקְרָא מִיתָה.

ואמרו בבבא קמא (דף פב ע"ב[1]?) אמר רבי יוחנן: מאי דכתיב: ואתה בן אדם קח לך לבנה אחת: אמר הקדוש ברוך הוא לישעיה: לך ואמור לחזקיה: כה אמר ה' אלהי דויד אביך: שמעתי תפלתך ראיתי דמעתך: הנני רופא לך ביום השלישי: ואמר רבי יוחנן: מלמד שהיה חזקיה מתפלל ומבקש רחמים שתהא חמה מהלכת בגבורתה ביום: ואמר רבי יוחנן: מלמד שהיה חזקיה מתפלל ומבקש רחמים שתהא חמה מהלכת בגבורתה ביום. (ובב"ב[2] דף טו ע"ב) אמר רבי יוחנן: מלמד שהיה חזקיה מתפלל ומבקש רחמים שתהא חמה מהלכת בגבורתה ביום: אמר רבי יוחנן: מלמד שהיה חזקיה מתפלל ומבקש רחמים שתהא חמה מהלכת בגבורתה ביום. (ובב"ב[3] דף טו ע"ב) אמר רבי יוחנן: מלמד שהיה חזקיה מתפלל ומבקש רחמים שתהא חמה מהלכת בגבורתה ביום: אמר רבי יוחנן: מלמד שהיה חזקיה מתפלל ומבקש רחמים שתהא חמה מהלכת בגבורתה ביום. (ובב"ב[4] דף טו ע"ב) אמר רבי יוחנן: מלמד שהיה חזקיה מתפלל ומבקש רחמים שתהא חמה מהלכת בגבורתה ביום: אמר רבי יוחנן: מלמד שהיה חזקיה מתפלל ומבקש רחמים שתהא חמה מהלכת בגבורתה ביום. (ובב"ב[5] דף טו ע"ב) אמר רבי יוחנן: מלמד שהיה חזקיה מתפלל ומבקש רחמים שתהא חמה מהלכת בגבורתה ביום: אמר רבי יוחנן: מלמד שהיה חזקיה מתפלל ומבקש רחמים שתהא חמה מהלכת בגבורתה ביום. (ובב"ב[6] דף טו ע"ב) אמר רבי יוחנן: מלמד שהיה חזקיה מתפלל ומבקש רחמים שתהא חמה מהלכת בגבורתה ביום: אמר רבי יוחנן: מלמד שהיה חזקיה מתפלל ומבקש רחמים שתהא חמה מהלכת בגבורתה ביום. (ובב"ב[7] דף טו ע"ב) אמר רבי יוחנן: מלמד שהיה חזקיה מתפלל ומבקש רחמים שתהא חמה מהלכת בגבורתה ביום: אמר רבי יוחנן: מלמד שהיה חזקיה מתפלל ומבקש רחמים שתהא חמה מהלכת בגבורתה ביום. (ובב"ב[8] דף טו ע"ב) אמר רבי יוחנן: מלמד שהיה חזקיה מתפלל ומבקש רחמים שתהא חמה מהלכת בגבורתה ביום: אמר רבי יוחנן: מלמד שהיה חזקיה מתפלל ומבקש רחמים שתהא חמה מהלכת בגבורתה ביום. (ובב"ב[9] דף טו ע"ב) אמר רבי יוחנן: מלמד שהיה חזקיה מתפלל ומבקש רחמים שתהא חמה מהלכת בגבורתה ביום: אמר רבי יוחנן: מלמד שהיה חזקיה מתפלל ומבקש רחמים שתהא חמה מהלכת בגבורתה ביום. (ובב"ב[10] דף טו ע"ב:

---

(1) בבבא. (2) ובמהמשך מלמד שהיה: חסר בבבא. (3) שם. (4) בבבא. (5) במהמשך. (6) שלמעלה. (7) ושלא בא. (8) בבבא בא שלמעלה. (9) לפנינו. (10) במהמשך.

סנסנס נסכנכ סנסנכ סנכנ נסנס סנסס: כנסס נסנכ סנסנכ נסכנכ סנסנס
סנסנכ סס (כנסנכ נכנכ)[1]. סנסנסנכנסנכ סנכ כנסנכנכסס[2] נסנסנכ
נסנ סנסנס סנכנ: סנ נכנכ נסנכנכ סנכנכנכ[3] נכנסס: נסנ סנסנכ
סנסנכנכ נסנכנכנכ סנכנכנכ נסנכנכנכ. סנסנכנכ סנכנכנכנכ נכנסנכנכ:
נכנ סנסנכנכ. סנסנ נסנכנכ נסנכנכ. סנסנסנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכ
נסנכנכ: נסנכנכ נכנ נסנכנכנכ נסנכנכ נכנ נסנכנכ: נסנסנכנכ
נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ: נסנ נסנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ
נסנכנכנכ נסנכנכנכ[3] נסנכ. נסנכ סנסנכנכ נסנכנכנכנכ: נסנכנכנכ
נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ[4]: נסנכנכנכ נכנ נסנכנכנכ
נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ[5]. נסנ נסנ נסנכנכנכ
נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ:
נסנכנכנכ: נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ
נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ: נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ
נסנכנכנכ. נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ: נסנכנכנכ
נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ.
נסנכנכנכ נסנכנכנכ[6]: נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ.
נסנכנכנכ[7] נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ[8] נסנכנכנכ נסנכנכנכ
נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ.
נסנכנכנכ: נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ:
נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ נסנכנכנכ

(1) נסנכנכנכ. (2) נסנכנכנכ. (סנ נסנכנכנכ 298 נסנכנכנכ 312).
(3) נסנכנכנכנכ. נסנכנכנכנכ. (4) נסנכנכנכ. (5) נסנכנכנכ. (6) נסנכנכנכ נסנכנכנכ.
(7) נסנכנכנכ. (8) נסנכנכנכנכ נסנכנכנכנכ.

الْكَلِمَةِ هِيَ الْمُسْتَعْمَلَةُ فِي الْعَرَبِيَّةِ: وَهِيَ أَصْلُ هَذِهِ
الْكَلِمَةِ الَّتِي نَحْنُ بِصَدَدِهَا[1] الْآنَ. فَإِنَّ فِي
(الْقَامُوسِ)[2]: وَهِيَ الْمَرْأَةُ الَّتِي لَا تَلِدُ: لِأَنَّ
الْعَرَبَ كَانَتْ تَعْتَقِدُ أَنَّ الْمَرْأَةَ الَّتِي لَا تَلِدُ
يَكُونُ[3] وَجْهُهَا أَحْسَنَ مِنْ وَجْهِ الَّتِي تَلِدُ (كَمَا فِي
الْمُسْتَصْفَى). وَكَانَتْ فِي الْمَعْمُودِيَّةِ (كَمَا فِي[4]
الْمِصْبَاحِ) تُعْطَى[5] لِلْمَرْأَةِ الَّتِي لَا تَلِدُ. وَفِي
الْعِبْرِيَّةِ أَيْضًا هِيَ الْمَرْأَةُ الَّتِي لَا تَلِدُ. وَفِي
الْمِصْبَاحِ (كَمَا فِي[6]) أَنَّ الْعَقِيرَةَ هِيَ الَّتِي
تَصْطَادُ لِنَفْسِهَا وَلَا تَلِدُ (وَهَذَا[7] مَعْنَى
الْعَقِيرَةِ فِي الْعِبْرِيَّةِ).

وَفِي الْمَثَلِ: مَا هِيَ بِوَالِدٍ وَلَا عَاقِرٍ: أَيْ
لَا خَيْرَ فِيهَا. وَفِي الْحَدِيثِ: مَا مِنْ مَوْلُودٍ
إِلَّا وَالشَّيْطَانُ يَطْعَنُ فِي جَنْبَيْهِ بِإِصْبَعِهِ
حِينَ يُولَدُ. فَيَسْتَهِلُّ صَارِخًا إِلَّا عِيسَى
وَأُمَّهُ. وَفِي الْحَدِيثِ: مَا مِنْ مَوْلُودٍ يُولَدُ
إِلَّا وَالشَّيْطَانُ يَطْعَنُهُ فِي جَنْبَيْهِ بِإِصْبَعِهِ
حِينَ يُولَدُ. وَفِي الْحَدِيثِ: مَا مِنْ مَوْلُودٍ
إِلَّا وَالشَّيْطَانُ يَطْعَنُهُ فِي جَنْبَيْهِ بِإِصْبَعِهِ
حِينَ يُولَدُ.

---

(1) مَعْنَى. (2) فِيرُوزَ. (3) سَيِّ. (4) فِي كَ. (5) مَعْنَى.
(6) كَمَا فِي الْمِصْبَاحِ. (7) فِي كَ: وَهَذَا مَعْنَى الْعَقِيرَةِ.

ותאמר אמה לכל אשר עמדו עליה: ויהי כאשר כלתה אמה
מדבר אל בניה. ויהי בימים ההם: ויהי אחרי מות אדם
ואחרי מות חוה. ויקם בניהם ויעמדו על אחיהם ויהרגוהו
כאשר הרג קין את הבל[1]: כי אמרו אנו נהרוג את איש
כי הוא הרג את אבינו[2]: כי אמרו אנו נהרוג את איש
כי הוא הרג את אבינו. כי הוא הרג את אמנו. ויהי
ויהרגוהו כאשר הרג קין את הבל (ותאמר חוה)
ויקנוהו[3]: ויבא בניהם אל חוה: ויספר לה את
ויקנוהו ותאמר: ויהי ביום ההוא ותאמר חוה. ויהי
ויהי כאשר ראתה חוה (כי) ויהי כי (ויהי?) ראתה
ותאמר: ותקח חוה את אדם ותשאהו ותבכו: ותשב
אל[7] ותקברהו[8]: ויקברו את אדם בשדה אשר
ויקברו אותו שם. שנים[9] עשר יום היתה חוה
ותקבר אצל אדם: ויהי אחרי מות חוה: ויהי
כי שנה[10] אחרי מות אדם: ויהי כי שנה אחרי
כי מתה חוה. ויהי ימי חוה אשר חיתה[11]. ויהי כל
ימי חוה אשר חיתה: ויהי כל הנפשות הבאות
כי אדם. ויהי כל ימי חוה: ויהי כל ימי חוה.

---

(1) וַיַּהַרְגֵהוּ. (2) נַהֲרֹג. (3) וַיִּקְבְּרֵהוּ. (4) וַתִּבְכֶּה. (5) וַתִּקְבְּרֵהוּ.
(6) וַתֵּשֶׁב. (7) וַיִּקְבְּרוּ. (8) Deest. (9) וְשֶׁנֶה. (10) וַיְהִי כִּשְׁנַת
כִּשְׁנֵי. (11) Deest.

مِنْهُ: مِنْ أَجْلِهِ. وَهٰذِهِ مِنْ أَنَّهُ مِنْ أَجْلِهِ مِنْهُ: مِنْ أَجْلِهِ

دنهِنهنهُه لهِهُهُ هُهُه هه هُه هُهُه هُهُهُ[1] دهِ هُهُ هه هُهُ هُهُه. ههِ هُهُ هنه هُهُ هُهُ: (هُهُهُه هُهُ هُهُ[2] هُهُ هُهُهُ: هُهُهُ (هُهُهُ هُهُهُ[3] دهِهُهُهُ[4] هُهُ: هُهُ دهُهُ هه هُهُهُ هُهُ هُهُ[5] هُهُ. هُهُ هه هُهُه (دهِهُه هُهُ[6] هُهُهُ: هُهُ هُ هُهُهُهُ هُهُهُ هُهُهُ هُهُهُ هُهُهُ: (هُهُهُهُ؟[7]) هه هُهُهُ هُهُ: هُهُهُهُ هه هُهُ هُهُ؟ هُهُهُهُ هُهُ هُهُهُ هُهُ: ه هُهُهُ هُهُهُ هُهُهُ هُهُ هُهُ؟ هُهُ هه هُهُهُ هُهُهُ هُهُهُ هُهُ هُهُ: ه هُهُهُ هه هُهُ: هُهُ هه هُهُهُ هُهُهُ هُهُهُ هُهُهُ هُهُ هُهُ هُهُهُ هُهُ هُهُهُ هُهُهُ هُهُهُ هُه

וְאָמַר: שֶׁהַמִּצְוָה (מִצְוָה) הִיא הַכְּתָבָה בְּתוֹרָה: הַיְנוּ הַמִּצְוָה הַנִּמְצֵאת[1] בְּתוֹרָה מִפִּי הַגְּבוּרָה: הַיְנוּ הַמִּצְוָה הַכְּתוּבָה בְּתוֹרָה[2] מִפִּי הַגְּבוּרָה: שֶׁהִיא הַמִּצְוָה הַכְּתוּבָה בְּתוֹרָה מִפִּי הַגְּבוּרָה. שֶׁהֲרֵי כָּל מִצְוָה שֶׁבְּתוֹרָה הִיא כְּתוּבָה בְּתוֹרָה מִפִּי הַגְּבוּרָה: אֲבָל יֵשׁ מִצְוֹת שֶׁנִּתְפָּרְשׁוּ עַל יְדֵי הַנְּבִיאִים (כְּגוֹן שֶׁנִּתְפָּרְשׁוּ בְּדִבְרֵי הַנְּבִיאִים[3] כְּגוֹן שֶׁנֶּאֱמַר בְּיִרְמְיָה. שֶׁאֵין הַכַּוָּנָה: אֲבָל יֵשׁ מִצְוֹת שֶׁנִּתְפָּרְשׁוּ עַל יְדֵי הַנְּבִיאִים: אֵינָם כְּתוּבוֹת בְּתוֹרָה מִפִּי הַגְּבוּרָה. לְפִי שֶׁכָּל הַמִּצְוֹת שֶׁבְּתוֹרָה הֵן כְּתוּבוֹת בְּתוֹרָה מִפִּי הַגְּבוּרָה (כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בְּתוֹרָה: הַיְנוּ בְּתוֹרָה[4]: הַיְנוּ בְּתוֹרָה שֶׁכָּתַב בְּיָדוֹ שֶׁל מֹשֶׁה רַבֵּנוּ: הַיְנוּ בְּתוֹרָה שֶׁכָּתַב מֹשֶׁה רַבֵּנוּ בְּיָדוֹ (כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב[5] בְּסֵפֶר הַתּוֹרָה (כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בְּתוֹרָה: הַיְנוּ בְּתוֹרָה שֶׁכָּתַב מֹשֶׁה רַבֵּנוּ בְּיָדוֹ: הַיְנוּ בְּתוֹרָה שֶׁכָּתַב מֹשֶׁה רַבֵּנוּ בְּיָדוֹ: כְּלוֹמַר בְּתוֹרָה שֶׁכָּתַב מֹשֶׁה רַבֵּנוּ בְּיָדוֹ. שֶׁכָּל הַמִּצְוֹת שֶׁבְּתוֹרָה הֵן כְּתוּבוֹת בְּתוֹרָה מִפִּי הַגְּבוּרָה. וְלָכֵן אֵין לְהוֹסִיף עַל הַמִּצְוֹת שֶׁבְּתוֹרָה מִפִּי הַגְּבוּרָה: וְאֵין לְהוֹסִיף עַל הַמִּצְוֹת שֶׁבְּתוֹרָה מִפִּי הַגְּבוּרָה (כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב[7]

(1) בְּכָתְבֵי־יָד: הַנִּמְצֵאת כָּל הַמִּצְוֹת. (2) חֲסֵרָה. (3) כְּתוּבִים בַּנְּבִיאִים. (4) הַיְנוּ בְּתוֹרָה כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב. (5) מִצְוָה ס"ת. (6) חֲסֵרִים. (7) שֶׁכָּתוּב.

الحق[1]: (الحق[2]) الله الآب الحق. الله الحق
الذي الحق الحق. الله الحق: هو الله
الحق: الله الحق الحق. الله الحق
الحق[3]: الحق (الحق*؟): الله الحق
الحق[4]: الحق[5]: الحق
الحق (الحق[6]) الحق.

الحق الحق (الحق[7]) الحق[8]
الحق: الحق الحق الحق[9] الحق
الحق: الحق[10] الحق[11]:

(1) الحق. (2) الحق. (3) الحق. * الحق. (4) الحق.
(5) الحق الحق. (6) الحق. (7) الحق. (8) الحق.
(9) : الحق الحق. (10) Deest. (11) الحق
(12) الحق.

הכא בשלמא לרבי יהודה אמר שמואל. אלא לרבי שמעון
מאי איכא למימר: אמר לך רבי שמעון אי אתה יכול
לומר כן[1] מדה למעלה מדה ומדה למטה מדה[2].
ומדה למעלה מדה: דכתיב בשמים למעלה[3]. ומדה למטה
מדה[4]. דכתיב ארץ תתן לפני מושבותיה. ומדה
שמכלה את כולם[5]: דכתיב כלה ושמים. ומדה
שאינה מכלה את כולם: דכתיב כי כשמי השמים
ממעל. תניא כדברי אבא שאול: מדה שאדם מודד
בה מודדין לו. רבי מאיר אומר: מדה שאדם מודד
בה מודדין לו. רבי נחמיה אומר: מדה שאדם מודד
בה מודדין לו. רבי יהודה אומר: מדה שאדם מודד
בה מודדין לו. רבי יוסי אומר: מדה שאדם מודד
בה מודדין לו. רבי שמעון אומר: מדה שאדם מודד
בה מודדין לו. רבי אלעזר אומר: מדה שאדם מודד
בה מודדין לו. רבי שמעון בן אלעזר אומר: מדה
שאדם מודד בה מודדין לו. רבי יהודה בן בתירא
אומר: מדה שאדם מודד בה מודדין לו. רבי יוסי
הגלילי אומר: מדה שאדם מודד בה מודדין לו.
רבי שמעון בן יוחי אומר: מדה שאדם מודד בה
מודדין לו. רבי יהודה בן בבא אומר: מדה שאדם
מודד בה מודדין לו. רבי יוסי אומר: מדה שאדם
מודד בה מודדין לו. רבי שמעון בן אלעזר אומר:
מדה שאדם מודד בה מודדין לו. רבי יהודה בן
בתירא אומר: מדה שאדם מודד בה מודדין לו.
רבי יוסי הגלילי אומר: מדה שאדם מודד בה
מודדין לו. רבי שמעון בן יוחי אומר: מדה שאדם
מודד בה מודדין לו. רבי יהודה בן בבא אומר:
מדה שאדם מודד בה מודדין לו. רבי יוסי אומר:
מדה שאדם מודד בה מודדין לו. רבי שמעון בן
אלעזר אומר: מדה שאדם מודד בה מודדין לו.
רבי יהודה בן בתירא אומר: מדה שאדם מודד בה
מודדין לו. רבי יוסי הגלילי אומר: מדה שאדם
מודד בה מודדין לו. רבי שמעון בן יוחי אומר:
מדה שאדם מודד בה מודדין לו. רבי יהודה בן
בבא אומר: מדה שאדם מודד בה מודדין לו.
רבי יוסי אומר: מדה שאדם מודד בה מודדין לו.
רבי שמעון בן אלעזר אומר: מדה שאדם מודד בה
מודדין לו. רבי יהודה בן בתירא אומר: מדה
שאדם מודד בה מודדין לו. רבי יוסי הגלילי
אומר: מדה שאדם מודד בה מודדין לו. רבי

وَلَمْ يَكُنْ أَحَدٌ (مِنَ الْمُتَكَلِّمِينَ[1]: وَلَمْ يَكُنْ أَحَدٌ مِنَ الْمُتَكَلِّمِينَ) يَعْرِفُ كَيْفَ يَرُدُّ عَلَيْهِ.

وَهِيَ هِيَ مَا كَانَتْ (هِيَ) عَلَيْهِ أَوَّلًا. وَهِيَ هِيَ (هِيَ) مَا كَانَتْ عَلَيْهِ: وَهِيَ هِيَ[2] هِيَ هِيَ. وَهِيَ هِيَ: وَهِيَ هِيَ

ברוך שאמר והיה העולם. ברוך אומר ומקים עולמו. ברוך מרחם על הבריות. ברוך משלם שכר טוב ליראיו. ברוך חי לעד וקיים לנצח. ברוך פודה ומציל. ברוך שמו. אתה הוא לבדך שעשית את עולמך. את כל מעשי בראשית. ואת כל הברואים. על פני האדמה. ואת כל הנשמות. ואת כל הרוחות. ואת כל הנבראים. ואת כל הנפשות. ואת כל הנבראים. ואת כל הנשמות. ואת כל הרוח

هُنَّ هُنَّ هُنَّ هُنَّ هُنَّ هُنَّ

ܫܘܬܦܐ ܕܝܠܗ ܗܘ ܕܐܬܐ ܒܫܡܗ ܘܒܫܡ ܐܒܘܗ ܘܪܘܚܐ ܩܕܝܫܐ[1]: ܗܘ ܕܒܥܕ ܠܗ ܠܡܫܝܚܐ ܒܥܕ ܕܢܫܬܒܩ ܠܗ ܡܢ ܟܠ ܚܛܗܐ ܘܡܢ ܟܠ ܡܐ ܕܥܒܕ ܒܪ ܡܘܬܐ[2]. ܗܘ. ܗܘ ܕܐܬܐ ܒܡܝܐ ܘܒܕܡܐ ܘܒܪܘܚܐ ܩܕܝܫܐ. ܘܠܐ ܒܡܝܐ ܒܠܚܘܕ ܐܠܐ ܒܡܝܐ ܘܒܕܡܐ. ܘܪܘܚܐ ܗܘ ܕܣܗܕ ܒܗ ܕܫܪܝܪܐ ܗܝ ܕܐܡܪ ܕܫܠܝܫ ܐܝܢܘܢ ܣܗܕܝ ܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ ܐܒܐ ܘܒܪܐ ܘܪܘܚܐ ܩܕܝܫܐ ܘܐܠܝܢ ܫܠܝܫ ܒܚܕ ܗܢ[3].

ܐܠܐ ܕܐܢ ܐܢܫ ܠܐ ܢܬܝܠܕ ܡܢ ܡܝܐ ܘܪܘܚܐ ܠܐ ܢܥܠ ܠܡܠܟܘܬܐ ܕܐܠܗܐ.

ܐܘ ܕܐܢ ܐܢܫ ܠܐ ܢܬܝܠܕ ܡܢ ܡܝܐ ܘܪܘܚܐ ܠܐ ܢܥܠ ܠܡܠܟܘܬܐ ܕܐܠܗܐ.

ܡܐ ܕܝܠܕ ܡܢ ܒܣܪܐ ܗܘ ܒܣܪ ܐܢܘܢ ܘܡܐ ܕܝܠܕ ܡܢ ܪܘܚܐ ܗܘ ܪܘܚ ܐܢܘܢ.

ܠܐ ܬܬܕܡܪ ܠܟ ܡܕܡ ܕܐܡܪܬ ܠܟ ܕܐܝܬ ܠܟ ܠܕܝܢ ܒܥܠܡܐ ܕܢܗܘܐ ܒܪ ܡܢ ܕܠܐ ܢܬܝܠܕ ܡܢ ܡܝܐ ܘܪܘܚܐ ܘܠܐ ܢܥܠ ܠܡܠܟܘܬܐ ܕܐܠܗܐ: ܕܝܠܕ ܡܢ ܒܣܪܐ ܗܘ ܒܣܪ ܐܢܘܢ ܘܡܐ ܕܝܠܕ ܡܢ ܪܘܚܐ ܗܘ ܪܘܚ ܐܢܘܢ: ܠܐ ܬܬܕܡܪ ܠܟ ܕܐܡܪܬ ܠܟ ܕܐܝܬ ܠܟ ܠܕܝܢ

ומתיר בין מתפלל[1] : ומחזיר בין מחזר[2]. ומתיר בין
(מפלל?) בחזרת שמונה עשרה : ואין לו להפסיק
מתחת ימין בין שתים : ובין שלש כאחת[3] : אין
לומר קדיש ולא קדושה : ולא ברכו ולא ויהי נועם
ולא ואתה קדוש. ולא יהללוך ולא ישתבח ולא
נשמת : ולא ברכות ק"ש ולא ק"ש ולא תפלה
ולא ברכת כהנים. ולא נפילת אפים. ולא תחנון
ולא אבינו מלכנו. ולא אשרי ולא ובא לציון
ולא תפלת מוסף. ולא מי שברך ולא
ברכת החודש. ולא ברכת הלבנה. ולא
ברכת אבלים. ולא ברכת חתנים. ולא
ברכת המזון. ולא ברכת הגומל. ולא
ברכת הנהנין. ולא ברכת הפרנסה
ולא ברכת המינים. ולא ברכת
הלחם. ולא ברכת הקטורת
ולא ברכת כהנים. ולא
ברכת הנרות. ולא
ברכת הבדלה.

(1) מתפלל. (2) מחזרנו. (3) ושתים.

(Edusius ? מחזיר).

(Praulius ? מתפלל).

ברוך אתה יי מגן אברהם. אתה גבור לעולם אדני. מחיה מתים אתה רב להושיע: מכלכל חיים בחסד מחיה מתים ברחמים רבים סומך נופלים ורופא חולים ומתיר אסורים ומקיים אמונתו לישני עפר. מי כמוך בעל גבורות ומי דומה לך מלך ממית ומחיה ומצמיח ישועה: והנאמן להחיות מתים. ברוך אתה יי מחיה המתים: אתה קדוש ושמך קדוש וקדושים בכל יום יהללוך סלה: ברוך אתה יי האל הקדוש: אתה חוננתנו לדעתך מאיר עינינו ומזיו פניך נתנת בינה בנו. אתה חוננתנו לדעתך ומלמדנו להגות בחוקי רצונך ולעשות ולקיים בלב שלם למען לא נגע לריק ולא נלד לבהלה. אתה יי אלהינו חונן לאדם דעת ומלמד לאנוש בינה: חננו מאתך דעה בינה והשכל: ברוך אתה יי חונן הדעת: השיבנו אבינו לתורתך וקרבנו מלכנו לעבודתך והחזירנו בתשובה שלמה לפניך: ברוך אתה יי הרוצה בתשובה: סלח לנו אבינו כי חטאנו מחל לנו מלכנו כי פשענו כי מוחל וסלח אתה: ברוך אתה יי חנון המרבה לסלוח: ראה נא בעניינו וריבה ריבנו וגאלנו מהרה לשם קדושך כי גואל חזק אתה: ברוך אתה יי גואל ישראל: רפאנו יי ונרפא הושיענו ונושעה כי תהלתנו אתה והעלה רפואה שלמה לכל מכותינו כי אל מלך רופא נאמן ורחמן אתה: ברוך אתה יי רופא חולי עמו ישראל: ברך עלינו יי אלהינו השנה הזאת ואת כל מיני תבואתה לטובה ותן ברכה על פני האדמה ושבענו מטובך וברך שנתנו כשנים הטובות: כי אל טוב ומטיב אתה: ברוך אתה יי מברך השנים:

ⵏⵜⵜⴰⵙⵙⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⵉⵏⵉⵎⵜ: ⵙⵙⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⵉⵏⵉⵎⵜ ⵙⵙⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⵉⵏⵉⵎⵜ: ⵙⵙⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⵉⵏⵉⵎⵜ

ואחר כך יאמר: ברוך שאמר והיה העולם. ברוך הוא: ברוך עושה בראשית: ברוך גוזר ועושה: ברוך מרחם על הארץ: ברוך מרחם על הבריות: ברוך משלם שכר טוב ליראיו: ברוך חי לעד וקים לנצח: ברוך פודה ומציל: ברוך שמו: אתה הוא אדון לכל המעשים: אתה הוא שהנהגת את עולמך בעצמך: אתה הוא שברא את העולם הזה ואת העולם הבא: אתה הוא שהנהגת את הדורות הראשונים: אתה הוא שהנהגת את הדורות האחרונים: אתה הוא שהנהגת את אבותינו: אתה הוא שהנהגת את ישראל: אתה הוא שהנהגת את הבריות: אתה הוא שהנהגת את העולם: אתה הוא שהנהגת את הכל: אתה הוא שהנהגת את כל הנבראים: אתה הוא שהנהגת את כל המעשים: אתה הוא שהנהגת את כל הנשמות: אתה הוא שהנהגת את כל הרוחות: אתה הוא שהנהגת את כל הנפשות: אתה הוא שהנהגת את כל הנשמות: אתה הוא שהנהגת את כל הרוחות: אתה הוא שהנהגת את כל הנפשות:

ואחר כך יאמר: ברוך שאמר והיה העולם. ברוך הוא: ברוך עושה בראשית: ברוך גוזר ועושה: ברוך מרחם על הארץ: ברוך מרחם על הבריות: ברוך משלם שכר טוב ליראיו: ברוך חי לעד וקים לנצח: ברוך פודה ומציל: ברוך שמו: אתה הוא אדון לכל המעשים: אתה הוא שהנהגת את עולמך בעצמך: אתה הוא שברא את העולם הזה ואת העולם הבא: אתה הוא שהנהגת את הדורות הראשונים: אתה הוא שהנהגת את הדורות האחרונים: אתה הוא שהנהגת את אבותינו: אתה הוא שהנהגת את ישראל: אתה הוא שהנהגת את הבריות: אתה הוא שהנהגת את העולם: אתה הוא שהנהגת את הכל: אתה הוא שהנהגת את כל הנבראים: אתה הוא שהנהגת את כל המעשים: אתה הוא שהנהגת את כל הנשמות: אתה הוא שהנהגת את כל הרוחות: אתה הוא שהנהגת את כל הנפשות:

(1) ואחר כך. (2) ואחר כך: (חסר). ואחר כך. Cyprianus.

بِهِ؟ مَنْ يَدَّعِي: إِنَّهُ[1] يُحِبُّ اللهَ وَهُوَ لَا يُحِبُّ مُحَمَّدًا
وَلَا يُؤْمِنُ بِهِ: فَإِنَّهُ مَا أَحَبَّ اللهَ. وَإِنَّهُ لَا يُؤْمِنُ
بِاللهِ. وَلَا يَعْبُدُهُ. كَمَا أَنَّ مَنْ يَدَّعِي: أَنَّهُ
مُؤْمِنٌ بِمُوسَى وَعِيسَى. وَلَا يُؤْمِنُ بِمُحَمَّدٍ: فَهُوَ
كَاذِبٌ فِي دَعْوَاهُ. وَلَا يُؤْمِنُ بِاللهِ. وَلَا بِمُوسَى
وَلَا بِعِيسَى. وَلَا بِمُحَمَّدٍ: وَهُوَ مُشْرِكٌ. وَلَا يُؤْمِنُ
بِاللهِ وَلَا بِمُحَمَّدٍ: وَلَا بِمُوسَى وَلَا بِعِيسَى. وَلَا
بِغَيْرِهِمْ. وَلَا يُؤْمِنُ بِاللهِ: وَلَا بِمُحَمَّدٍ. وَلَا
بِمُوسَى وَلَا بِعِيسَى. وَلَا بِغَيْرِهِمْ. وَلَا يُؤْمِنُ
بِاللهِ. وَلَا بِمُحَمَّدٍ: وَلَا بِمُوسَى وَلَا بِعِيسَى. وَلَا
بِغَيْرِهِمْ. وَلَا يُؤْمِنُ بِاللهِ: وَلَا بِمُحَمَّدٍ. وَلَا
بِمُوسَى وَلَا بِعِيسَى. وَلَا بِغَيْرِهِمْ. وَلَا يُؤْمِنُ
بِاللهِ. وَلَا بِمُحَمَّدٍ. وَلَا بِمُوسَى وَلَا بِعِيسَى. وَلَا
بِغَيْرِهِمْ. وَلَا يُؤْمِنُ بِاللهِ.

ומשבחין ומפארין ומעלין ומקלסין את שם המלך הגדול והקדוש בשמים ובארץ כי לך נאה שיר ושבחה הלל וזמרה עוז וממשלה נצח גדולה ותפארת קדושה ומלכות ברכות והודאות מעתה ועד עולם. ברוך אתה יי אל מלך גדול בתשבחות אל ההודאות אדון הנפלאות הבוחר בשירי זמרה מלך אל חי העולמים.

ישתבח שמך לעד מלכנו האל המלך הגדול והקדוש בשמים ובארץ שאין לפניו לא שבח ולא קלסתר ולא תהלה ולא זמרה ולא עוז ולא ממשלה ולא נצח ולא גדולה ולא תפארת ולא קדושה ולא מלכות ולא ברכות ולא הודאות ולא הלל ולא שירה ולא תשבחה ולא נחמה ולא פיוט ולא חסד ולא גבורה ולא ישועה ולא צדקה ולא רחמים ולא חיים ולא כבוד ולא יראה ולא נצחון ולא גבורה ולא תהלה ולא תפארת ולא יחוד ולא נעימות ולא טהרה ולא קדושה ולא רוממות ולא כל דבר טוב ומתקבל

ומי שרוצה להתפלל בלחש: יתפלל קודם התפלה כל מה שרוצה ויכוין בכל הברכות? ויש שאומרים: יתפלל בלחש כל מה שרוצה ויכוין בכל הברכות: כי אינו כי אם שיחה בעלמא ולא חשיב תפלה כלל: ואם יתפלל בלחש ויכוין בכל הברכות שיעור תפלה יצא ידי חובתו.

התפלה היא בכל יום שמונה עשרה ברכות כנגד שמונה עשרה פעמים שנאמר בדוד המלך ע"ה. ויש מקומות שאומרים תפלת שחרית תשע עשרה ברכות: ויש שאומרים: יש בתפלת שחרית שמונה עשרה ברכות: ויש שאומרים: יש בתפלת שחרית שמונה עשרה ברכות ואחת לברכת המינים: ויש שאומרים: יש בתפלת שחרית שמונה עשרה ברכות ואחת לברכת המינים ואחת לברכת הצדוקים: ויש שאומרים: יש בתפלת שחרית שמונה עשרה ברכות ואחת לברכת המינים ואחת לברכת הצדוקים ואחת לברכת הבתירים: ויש שאומרים: יש בתפלת שחרית שמונה עשרה ברכות ואחת לברכת המינים ואחת לברכת הצדוקים ואחת לברכת הבתירים ואחת לברכת המלשינים: ויש שאומרים: יש בתפלת שחרית שמונה עשרה ברכות ואחת לברכת המינים ואחת לברכת הצדוקים ואחת לברכת הבתירים ואחת לברכת המלשינים ואחת לברכת הנוצרים: ויש שאומרים: יש בתפלת שחרית שמונה עשרה ברכות ואחת לברכת המינים ואחת לברכת הצדוקים ואחת לברכת הבתירים ואחת לברכת המלשינים ואחת לברכת הנוצרים ואחת לברכת הטוענים: ויש שאומרים: יש בתפלת שחרית שמונה עשרה ברכות ואחת לברכת המינים ואחת לברכת הצדוקים ואחת לברכת הבתירים ואחת לברכת המלשינים ואחת לברכת הנוצרים ואחת לברכת הטוענים ואחת לברכת המורדים:

ואמרו לו: אין לנו אלא מה שאנו רואין. אמר להם: אף אני אין לי אלא מה שאני רואה. אמרו לו: אין אנו יודעין לך אלא שאתה אומר: אין לי אלא מה שאני רואה

נַפְשִׁי נִכְסְפָה. מֵחֵיל שֶׁיֵּשׁ בְּיִשְׂרָאֵל: מַהוּ לְשׁוֹן
כִּסּוּפִים? אִם מִדַּרְכָּהּ שֶׁל עוֹלָם לְהִתְגַּעְגֵּעַ עַל
הַבַּיִת שֶׁהָיָה בְּעִירָהּ וְעַל הַשָּׂדוֹת שֶׁהָיוּ לָהּ
וְעַל הַכְּרָמִים שֶׁהָיוּ לָהּ? אֶלָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל
מִתְגַּעְגַּעַת עַל בָּתֵּי כְּנֵסִיּוֹת וּבָתֵּי מִדְרָשׁוֹת
שֶׁהָיוּ לָהּ בְּבָבֶל שֶׁהֵם חֲרֵבִים: כְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר
בְּתִשְׁעָה בְּאָב בְּמִנְחָה בְּשַׁבָּת זֶה: אֵיכָה יָשְׁבָה
בָדָד. אֵיכָה הָיְתָה כְּפוּלָה בְּתוֹרָה וּבְמִצְוֹת וּבְגוֹי
צַדִּיק שֶׁהָיָה בָּהּ וְעַכְשָׁיו נִמְשְׁלָה כְּאַלְמָנָה:
אֵיכָה הָיְתָה גְּדוֹלָה בָּעַמִּים: מִכָּל מָקוֹם גְּדוֹלָה
הָיְתָה בְּמַלְכֻיּוֹת שֶׁהָיוּ בָּהּ אֲבָל הַיּוֹם אֵינָהּ
כְּלוּם. אֵבֶל הַיּוֹם הַזֶּה בְּמִנְחָה בְּתִשְׁעָה בְּאָב
וְכָל הַיּוֹם כֻּלּוֹ אֵיכָה הָיְתָה כְּפוּלָה בְּתוֹרָה
וּבְמִצְוֹת וְעַכְשָׁיו נִמְשְׁלָה כְּאַלְמָנָה: אֵיכָה הָיְתָה
גְּדוֹלָה בָּעַמִּים וְעַכְשָׁיו אֵינָהּ כְּלוּם? לְפִי שֶׁהָיְתָה
לָהּ בְּתוֹרָה וּבְמִצְוֹת וְעַכְשָׁיו אֵין לָהּ לֹא תּוֹרָה
וְלֹא מִצְוֹת וְלֹא גּוֹי צַדִּיק שֶׁהָיָה בָּהּ בְּבָבֶל:

וְזֶהוּ לְךָ אֵם בְּכֵן בְּנֵי בְּבֶל הַחֲלוּלִים אֵיכָה
וְלֹא לְךָ אֵם בְּנֵי יְרוּשָׁלַיִם הַקְּדוֹשִׁים וְהַטְּהוֹרִים
כְּמוֹ שֶׁהָיוּ בְּתִשְׁעָה בְּאָב בְּמִנְחָה בְּשַׁבָּת זֶה
הַחֲלוּלִים הַלָּלוּ בְּתוֹךְ הַבַּיִת וְהַמִּזְבֵּחַ וְהַלְוִיִּם
עוֹמְדִים עַל דּוּכָנָם וְאוֹמְרִים שִׁירָם וְיִשְׂרָאֵל
עוֹמְדִים עַל מַעֲמָדָם וְהַכֹּהֲנִים בְּמַחְלְקוֹתָם
וְהַקָּרְבָּנוֹת מַקְרִיבִים וְהַכֹּל בְּסֵדֶר הָרָאוּי לָהֶם
וְעַכְשָׁיו אֵין לָהֶם לֹא מִזְבֵּחַ וְלֹא כֹהֵן וְלֹא לֵוִי
וְלֹא יִשְׂרָאֵל וְלֹא מַעֲמָד וְלֹא קָרְבָּן וְלֹא כְּלוּם:
אֵיכָה הָיְתָה כְּלוּלָה בְּכָל הַמִּצְוֹת וְעַכְשָׁיו

וְהַמְּשׁוֹרְרִים. וְאֵלֶה הֵם הַנְּגִינוֹת הַמְּשֻׁמָּשׁוֹת בְּיַחַד: הַנֵּי
כִּנּוֹר לְאֵי נֵבֶל. וְהַנֵּי נֵבֶל לְאֵי כִּנּוֹר. וְהַנֵּי נֵבֶל וְכִנּוֹר
וְהַנֵּי נֵבֶל וְכִנּוֹר וְהַנֵּי מְנַגְּנִים בְּיַחַד. וְהַנֵּי מְנַגְּנִים
אֵין הַנֵּי מְנַגְּנִים. וְהַנֵּי מְנַגְּנִים בְּיַחַד וְהַנֵּי מְנַגְּנִים
בְּיַחַד. וְהַנֵּי מְנַגְּנִים בְּיַחַד וְהַנֵּי מְנַגְּנִים בְּיַחַד. וְהַנֵּי
מְנַגְּנִים בְּיַחַד וְהַנֵּי מְנַגְּנִים בְּיַחַד. וְהַנֵּי מְנַגְּנִים בְּיַחַד
וְהַנֵּי מְנַגְּנִים בְּיַחַד

ואחד מהם. ר׳ יהודה אומר שלשה ספרים היו בעזרה: אחד
היה מונח בצד הארון ושנים היו מונחים בכותל: האחד היה
מונח בצד הארון ואומר אם נמצא בכם ספר תורה שחסר
או יתר אות אחת או שנים או שלשה אפילו כל התורה כולה
הרי הוא כאחד מהם. היה מונח בכותל ואומר אם נמצא
בכם ספר תורה שחסר או יתר אות אחת או שנים או שלשה
אפילו כל התורה כולה הרי הוא כאחד מהם. ושנים היו
מונחים בכותל ואומר אם נמצא בכם ספר תורה שחסר או
יתר אות אחת או שנים או שלשה אפילו כל התורה כולה
הרי הוא כאחד מהם. ואם נמצא בכם ספר תורה שהוא
מוגה ומדויק ואין בו לא חסרון ולא יתרון אלא אות אחת
או שנים או שלשה אפילו כל התורה כולה הרי הוא כאחד
מהם. ואם נמצא בכם ספר תורה שהוא מוגה ומדויק ואין
בו לא חסרון ולא יתרון אלא אות אחת או שנים או שלשה
אפילו כל התורה כולה הרי הוא כאחד מהם. ואם נמצא
בכם ספר תורה שהוא מוגה ומדויק ואין בו לא חסרון ולא
יתרון אלא אות אחת או שנים או שלשה אפילו כל התורה
כולה הרי הוא כאחד מהם. ואם נמצא בכם ספר תורה
שהוא מוגה ומדויק ואין בו לא חסרון ולא יתרון אלא אות
אחת או שנים או שלשה אפילו כל התורה כולה הרי הוא
כאחד מהם. ואם נמצא בכם ספר תורה שהוא מוגה ומדויק
ואין בו לא חסרון ולא יתרון אלא אות אחת או שנים או
שלשה אפילו כל התורה כולה הרי הוא כאחד מהם. ואם
נמצא בכם ספר תורה שהוא מוגה ומדויק ואין בו לא חסרון
ולא יתרון אלא אות אחת או שנים או שלשה אפילו כל
התורה כולה הרי הוא כאחד מהם. ואם נמצא בכם ספר
תורה שהוא מוגה ומדויק ואין בו לא חסרון ולא יתרון אלא
אות אחת או שנים או שלשה אפילו כל התורה כולה הרי
הוא כאחד מהם.

בשבת מתפללין זה: ויהי נועם לא יהיה שלא ישבת. ויהי בי ואתה קדוש:

תפלת מוסף לשבת: אתה יצרת לעולמך [1]קטורת בשמים: אתה צויתנו להקריב לפניך בשבת שני כבשים בני שנה תמימים: ושני עשרונים סלת מנחה בלולה בשמן: ונסכו: עולת שבת בשבתו: על עולת התמיד ונסכה: אתה יחדת לנו עם שאר עמים: ומלכות: ועבודה בעבור שבת מנוחה: אתה יחדת לנו: ומצות: ומעשה שבת: ומוסף קדושה: לזכר מעשה בראשית: כי זה יום ראשון: לששת ימי בראשית: שהיו ששה ימים: ולא היה שביעי: ואחר כל מעשה בראשית: אמרת: ויום השביעי: שבת: ומוסף: ממנו: ולא היה

ཐུགས་རྗེ་ཆེན་པོ་ཞེས་བྱ་བ་ནི་ཤིན་ཏུ་རྒྱ་ཆེ་བ་ཞིག་ཡིན་ཏེ། ཐུགས་རྗེ་ཆེན་པོ་ཞེས་བྱ་བ་ནི་

ثد ك ثدثد: ئك ثنئ ك ههههه ئك سنئ ذكذكد. مههد ذهمد: ذهم ذك مدمدنئ ثدهمد ثدهمد ثدهمد.

مدمدهدنئ ذم ثدد ك ثد ثدد ذم مدهدهدنئ ذثذنئ. ثدثد ثدد ك مدمدنئ ذمدد ثدهمد[1]: مد ك مدد ك ثدد. مدنئ مدمدهدنئ ثدثد: ثدد ك ثدثد ذثذنئ ذمدسئ: ثدئد ئدثد ئدئد ك ذثذنئ ثدد ك ثدثد: ك ثدثد ك ثدثد ثدد ك: ك ثدثد ك ثدثد ثد

ܫܡܥܘܢ ܡܫܡܫܢܐ ܕܒܝܬ ܡܠܟ: ܒܝܬ ܩܘܪܒܢ ܕܐܠ ܡܐ
ܕܥܠܡܐ ܕܡܫܬ: ܘܐܝܟ ܕܟ ܠܡܘܩܕܢܐ ܕܒܝܬ ܩܕܫܐ ܕܡܫܬ.
ܗܟܝ ܐܢ ܒܝܬ ܩܘܪܒܢ ܐܦ ܡܢ ܒܝܬ ܡܘܩܕܢܐ ܕܡ
ܘܟܒܝܬ ܩܕܫܐ ܡܫܝܚܐ ܕܒܝܬ ܩܕܫܐ ܕܩܕܫܝܢ. ܘܟܠ ܡܕ
ܕܐܡܪ: ܒܝ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ ܕܐ (ܗܘ[1]?) ܕܫܟܚ:
ܐܠܐ ܟܕ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ ܕܐ ܒܝ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ
ܕܐ ܒܝ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ ܕܐ ܒܝ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ
ܕܐ: ܒܝ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ ܕܐ ܒܝ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ
ܕܐ ܒܝ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ ܕܐ ܒܝ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ
ܕܐ: ܒܝ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ ܕܐ ܒܝ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ
ܕܐ ܒܝ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ ܕܐ ܒܝ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ
ܕܐ: ܒܝ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ ܕܐ ܒܝ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ
ܕܐ ܒܝ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ ܕܐ ܒܝ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ
ܕܐ: ܒܝ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ ܕܐ ܒܝ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ
ܕܐ ܒܝ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ ܕܐ ܒܝ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ
ܕܐ: ܒܝ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ ܕܐ ܒܝ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ
ܕܐ ܒܝ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ ܕܐ ܒܝ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ
ܕܐ: ܒܝ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ ܕܐ ܒܝ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ
ܕܐ ܒܝ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ ܕܐ ܒܝ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ
ܕܐ: ܒܝ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ ܕܐ ܒܝ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ
ܕܐ ܒܝ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ ܕܐ ܒܝ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ
ܕܐ: ܒܝ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ ܕܐ ܒܝ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ
ܕܐ ܒܝ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ ܕܐ ܒܝ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ
ܕܐ: ܒܝ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ ܕܐ ܒܝ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ
ܕܐ ܒܝ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ ܕܐ ܒܝ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ

---

(1) ܗܘ. (2) ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ ܕܐ ܒܝ ܒܝܬ ܐܠ ܐܠܐ ܡܐ ? (EUTOLMIUS).

(3) ܩܘܡܝܣ ? ܩܘܡܝܣ ? (Comes, comte).

مَدَّعَمَ. مَعْدِ يَهْدَ: يَعْدَ كُمْ مَعْمَعَ: يَعَدَهُ مَحْكَمَةُ
دَعِدَّهِمَةُ: دِعْدِ كَعْكَتَةُ مَعْكِيَةُ[1] مَعَدَهُ حَعْدَتَهِ
كَعَمَدَةُ[2]. مَعْ دِمْ حَعْدِ مَعْدَةُ مَعْكِ يَعَدَهُ مَعْهِدَةُ يَعَدَهُ
مَعْكِهِ يَعَدَهُ دَعْدَةُ دَعِدَّتَعْدَةُ: مَعَمَعْدِ يَعَدَهُ كَعَّهُ دِيَعِكِدِ
مَعْدَهُ مِ يَكَعَةُ؟ مَعْدَةُ دِمْ مَعْقَدَتْهُ يَعْدَ: يَعْدَةُ مَعَدَهُ
مَكَتَهِ كَعَمَعَةُ مَعْكَعَمَعَدَهُ دَعِدَةُ؟ يَةُ كِعَدَ يَمِ دَيَعْدَهُ:
مَعْدِ مَعْمَ كَمَعَدَةُ مَكَعَدَعْدَةُ دَعِمَعَةُ. مَعْدِ يَعَدَ
مَعَمَ مَعْكَتَةُ دَعَتَةُ: كَعِكَتَةُ مَعِكَةِ: مَكَعَكَتَةُ يَعَدَعِهِ
دَيَعِكَعْمِ. مَعْدِ مَعَدَّمَ مَعَعَمَةُ مَعْ دَعَّ دَعِيَةُ:
يَعَعَمَكَعَعَمَّ مَعِ مِ دَعِهِ مَكَعَدِيَةُ: دَعَعَ مَعَعَدَ
يَكِكَبَةُ: دَكَّعَ مَعَ. مَعْدِ كَ يَعَعَبَ دَيَعَعَدَ دَعَةُ
كَعَّهَ دَيَكَّعَ: مَعْ دَعَةُ دَيَعَعَبَةُ كَ دَيَةُ: يَكَّةُ كَعَّهَ
مَعْدَةُ مَعَ: دَعَّعَمَةُ دَعَّعَعَمَةُ يَعَدَعِ كَعَ. يَةُ دِمْ مَكَ
مَعَعَكَةُ دَعَعَتَةُ دَعَتَعَةُ مَكَعَ كَعَيَةُ: مَعَعَعَةُ دَعَعَعَ
دَعَعَمَةُ (يَعَدَعَكِ[3]؟) يَعَمَ. مَعَعَةُ مَعَعَدَ كَعَكَةُ مَعَدَعَ:
مَكَ كُمْ كَعَّعَمَ: مَعَةُ مَعَعَعَمَةُ مَعَعَعَةُ دَعَعَمَةُ
مَعَكَعِ يَعَمَ. مَعَّةُ مَعَ مَعَعَ مَكَ دَعَعَّ: يَعَعَمَ كَعَّهَ
دَعَعَعَ كَ: دَعَّةُ مَكَةُ يَعَبَ مَعَكَةُ دَعَّعَ دَعَعَكَ؟
دَعَهَ دِمْ مَعَ مَعَعِ مِ مَعَكَرَةُ مَعَعَةُ: يَعَعَ كَ مَكَ
عَدَّةُ. مَعَعَعَ كَ مَعَعَ دَيَةُ (مَعَعَمَّةُ[4]؟) يَةُ دَعَكَعَ
مَعَّةُ مَعَعَكَعَ مَعَّةُ. يَةُ دِمْ مَعَعَةُ مَكَ: مَعَعَعَةُ

(1) مَعَعَةُ. (2) (مَ؟ مَكَّةُ مَعَّةُ؟). (3) يَعَعَعَةُ. (4) مَعَعَةُ.

שמטה מבוקר לנקאסטר מים מגדר. מפה שמחה
מלכתי: מוא מחברת מרחיבה: אמפיר נפש כמהה. מוא
ון מאה מאחר נון לא: מהגיש של שאחת מילדה:
מהנה לבאר מלכתי: מהגיד שלום מרחשת מא מעופר.

שכיר מהאחר ישחטה מפנה יחסה: מפטיר מלאחר
מהבחה מיחידי מיאהדה. מוא לבהמלה מנשה מפה:
מהבלר מסחבר מפרה נלר נקטה: מר אלר האמלם
לאחבל שגדה. תי תי מהמלה מנשה ישחיה שהנה:
אחבשה לא נלאה נשמה: מלי מא שאת מאמלם: מנהאה
מנשלה שחטה. מנשאגה נלאם: מהשבל אחא ישבל.
מפה לנשה מאחשמנה מאשש אלה למנשה: ושת
נלאה אם מלשמך מפנשה אמה. אחאה תי מפה למפ:
מישלם שטה. מפה ישאהה מהפנטה: נר נרשב
שאחשה. שנה אחאה מינמ לש: מהש מישבל: מנהאה
תי אלש מעשה. שנה אחאה מנשה. שנה מנשה
אחפנטה מינמ לש: נבל אנה מישאנשה נשא נלאה
מהשיאה מינמ: מלא ינב (נשא?) מהמנשה לאחנהאם
מהשיאה? לש שבה נא אלשמך נשא תי שא ישאה מנטה.
נגה שבה לשמטה מהאחר אלשמהה אחפנטה נגה נרשך:
מינשמה למלם נשי אלש מעשה מהפנטה נשא לש.
אחאה נמנה: שישל אלש מעשה אלשמהה מישמה נמי
נשא? נגה מישל נמנה לא מהאשיה מאחלם. מפה

ܒܫܐ ܒܪ ܐܒܗ. ܐܝܟ ܐܡܪ ܐܢ ܕܐܒ ܐܒܗ ܒܪ ܐܒܗ ܐܝ ܠܐ ܐܒ ܒܪ ܐܒ ܐܝ ܠܐ[1] ܐܒ ܒܪ ܐܒ ܐܝ ܠܐ. ܐܦ ܐܢ ܐܡܪ ܐܢ ܕܐܒ ܐܒ ܒܪ ܐܒ ܐܝ ܠܐ

بدة لحمة معقدنة مدمة: عمصة كذكة بمدمة: مدة لحمة معقدنة مدمة: مدمة كذكة كحدنة مدمة: مدمة بكل ذكة: معدة كحدنة مدمة: مدمة كذكة كحدنة مدمة: مدمة كذكة كحدنة مدمة: مدمة كذك

ברוך שאמר והיה העולם. ברוך אומר ועושה ברוך גוזר ומקיים ברוך עושה בראשית ומרומם ברוך מרחם על הארץ ומגדל חסדים ברוך משלם שכר טוב ליראיו ברוך חי לעד וקיים לנצח ברוך פודה ומציל ברוך שמו. אתה הוא אבינו אתה הוא מלכנו אתה הוא אלהינו אתה הוא גואלנו אתה הוא יוצרנו אתה הוא בוראנו אתה הוא קדושנו קדוש יעקב אתה הוא רועינו רועה ישראל אתה הוא המלך הטוב והמטיב לכל שבכל יום ויום הוא הטיב הוא מטיב הוא יטיב לנו הוא גמלנו הוא גומלנו הוא לעד יגמלנו לחן ולחסד ולרוח והצלה. ברכה והצלחה. ישועה ונחמה. פרנסה וכלכלה. ורחמים וחיים. וטוב וכל טוב. ומכל טוב לעולם אל יחסרנו. הרחמן הוא ימלוך עלינו לעולם ועד. הרחמן הוא יתברך בשמים ובארץ. הרחמן הוא ישתבח לדור דורים ויתפאר בנו לנצח נצחים ויתהדר בנו לעד ולעולמי עולמים. הרחמן הוא יפרנסנו בכבוד. הרחמן הוא ישבור עולנו מעל צוארנו והוא יוליכנו קוממיות לארצנו. הרחמן הוא ישלח לנו ברכה מרובה בבית הזה ועל שלחן זה שאכלנו עליו. הרחמן הוא ישלח לנו את אליהו הנביא זכור לטוב ויבשר לנו בשורות טובות ישועות ונחמות. הרחמן הוא יברך את אבי מורי בעל הבית הזה ואת אמי מורתי בעלת הבית הזה אותם ואת ביתם ואת זרעם ואת כל אשר להם

ܕܫܡܥ ܠܗ ܒܫܡ ܡܫܝܚܐ: ܐܦ ܗܝ ܐܡܪ ܠܗ ܕܢܫܬܒܩ ܠܗ ܡܢ ܥܘܠܐ ܗܢܐ ܘܢܗܘܐ ܠܗ ܐܒ ܠܐ ܠܫܡܝܐ: ܘܐܦ ܗܘ

إِكْفَنَ دِي كِنِنَ مەنِمَ: مەنِمَ بَذِ مەنِمَ مَحْمَدَ
دِهْنِنَ: هِمَذ دِنَذ نَنِذَ مَحْمَدَ إِهَّنَ مَحْمَدَ:
مەنِمَ نَنَنِ مَنَ مَقەنِ مِنَ كَنَكَ: مەنَنَ نَنَنِ
مَحْمَدَ دَمَنَّ مِ نَنَنَ. هِنِنَ كَمَ مَنِنَ مَحْمَدَ
دِهَّنِ مِ دِنَّ مِ دِنَّ هُنَّنَ مِ مَنَنِنَ هُنَّ:
إِمَذَ مَنَ دِي كَنَنَمَ دِهَّنِ كَمَنَنَ دَنَّ:
مَنَنَ مَنَنَ مَحْمَدَ. مَنَنَ مَنَنَ
كَمَنَنَ[1] سَنَ دَمَنَّ دَهَنَ[2]: مِ نِمَّ دَنَ دِنَ
مَنَنَ[3]. مَنَنَ نَنَنَ دَمَنَّ: مَهَنِ مَنَ
دِهَّنِ مَنَنَ. مَنَ دِنَ مَنَنَ كَنَ مَحْمَدَ
دِهَّنِ مَنَنَ: دَنَنَ مَنَنَ مَنَنَ.

مِنِ دِي هُنِ إِهَنَنَ دَهَنَنَمَ: مَهَنَنَ
مَنَنَ مَنَنَ[4]: دَنَنَ[5] مَنَنَ. دِ مَنَنَ[6]
مَنَنَ مَنَنَ. دِنَ مَنَنَ مَنَنَ. دِنَ
مَنَنَ مَنَنَ مَنَنَ مَنَنَ مَنَنَ مَنَنَ
مَنَنَ: إِمَذ.

مَنَنَ نَنَنَ دَهَنَنَ مَنَنَ مَنَنَ
مَنَنَ. مَنَنَ نَنَنَ إِمَنَنَ.

(1) (مَنَنَ: شمد؟). (2) (RUFINA). (3) مَنَنَ: مَنَنَ.
(4) (مَنَنَ: نَ إِمَنَ؟). (5) مَنَنَ. JUNIUS. (6) (مَنَ
304 ذَ).

מעשיות

הסיפור של הרב מעלעם.

הקהל שלנו: בעיר פעלעם היה[1] הרב מהמשיח
שם קבור מעלעם: הרב מהמשיח הקדוש:
הרב היה עני. היה לו הרבה ילדים. היו לו
שני בנים חכמים בתורה ובמדות טובות:
מעשיות מעשיות: פעם היה לו עגל אחד:
הוא היה שמח. היה לו עגל יפה. היה
שבוע: בעמוד הבית: (פעם[2]?) אחד.
הוא היה פעם אחד לו פרה: (פרה[3]?) לו פרה
שני בנים: מעשיות הם. היה לו עגל יפה:
מעשיות: בעמוד הבית: פעם אחד היה
הרב מעלעם לו עגל יפה: היה לו עגל יפה.
הוא היה עני. היה לו הרבה ילדים:
מעשיות לו: הרב: הרבה: היה לו פעלה יפה
מעשיות לו.

---

(1) (מהמשיח) או מהמשיח הקדוש שהיה בעיר פעלעם: היה
קבור שם. הוא והבנים הלכו בדרכי הקדושה: והיו חכמים
גדולים. (2) פעם. (3) או פרה? היה קבור שם. (N. E.).

ཁོང་ཚོས་ཀྱང་ཁོ་ཚོའི་ཡུལ་ཁྱིམ་ནས་ཐོན་ཏེ་ཕྱིར་ལོག་ཏུ་ཡོང་བ་ཡིན་ནོ། ཞེས་ཟེར་བ་ཡིན་ནོ། ཁོང་ཚོས་ཀྱང་ཁོ་ཚོའི་ཡུལ་ཁྱིམ་ནས་ཐོན་ཏེ་ཕྱིར་ལོག་ཏུ་ཡོང་བ་ཡིན་ནོ། ཞེས་ཟེར་བ་ཡིན་ནོ། ཁོང་ཚོས་ཀྱང་ཁོ་ཚོའི་ཡུལ་ཁྱིམ་ནས་ཐོན་ཏེ་ཕྱིར་ལོག་ཏུ་ཡོང་བ་ཡིན་ནོ། ཞེས་ཟེར་བ་ཡིན་ནོ། ཁོང་ཚོས་ཀྱང་ཁོ་ཚོའི་ཡུལ་ཁྱིམ་ནས་ཐོན་ཏེ་ཕྱིར་ལོག་ཏུ་ཡོང་བ་ཡིན་ནོ། ཞེས་ཟེར་བ་ཡིན་ནོ། ཁོང་ཚོས་ཀྱང་ཁོ་ཚོའི་ཡུལ་ཁྱིམ་ནས་ཐོན་ཏེ་ཕྱིར་ལོག་ཏུ་ཡོང་བ་ཡིན་ནོ། ཞེས་ཟེར་བ་ཡིན་ནོ། ཁོང་ཚོས་ཀྱང་ཁོ་ཚོའི་ཡུལ་ཁྱིམ་ནས་ཐོན་ཏེ་ཕྱིར་ལོག་ཏུ་ཡོང་བ་ཡིན་ནོ། ཞེས་ཟེར་བ་ཡིན་ནོ། ཁོང་ཚོས་ཀྱང་ཁོ་ཚོའི་ཡུལ་ཁྱིམ་ནས་ཐོན་ཏེ་ཕྱིར་ལོག་ཏུ་ཡོང་བ་ཡིན་ནོ། ཞེས་ཟེར་བ་ཡིན་ནོ།

ཁོང་ཚོས་ཀྱང་ཁོ་ཚོའི་ཡུལ་ཁྱིམ་ནས་ཐོན་ཏེ་ཕྱིར་ལོག་ཏུ་ཡོང་བ་ཡིན་ནོ། ཞེས་ཟེར་བ་ཡིན་ནོ། ཁོང་ཚོས་ཀྱང་ཁོ་ཚོའི་ཡུལ་ཁྱིམ་ནས་ཐོན་ཏེ་ཕྱིར་ལོག་ཏུ་ཡོང་བ་ཡིན་ནོ། ཞེས་ཟེར་བ་ཡིན་ནོ། ཁོང་ཚོས་ཀྱང་ཁོ་ཚོའི་ཡུལ་ཁྱིམ་ནས་ཐོན་ཏེ་ཕྱིར་ལོག་ཏུ་ཡོང་བ་ཡིན་ནོ། ཞེས་ཟེར་བ་ཡིན་ནོ། ཁོང་ཚོས་ཀྱང་ཁོ་ཚོའི་ཡུལ་ཁྱིམ་ནས་ཐོན་ཏེ་ཕྱིར་ལོག་ཏུ་ཡོང་བ་ཡིན་ནོ། ཞེས་ཟེར་བ་ཡིན་ནོ། ཁོང་ཚོས་ཀྱང་ཁོ་ཚོའི་ཡུལ་ཁྱིམ་ནས་ཐོན་ཏེ་ཕྱིར་ལོག་ཏུ་ཡོང་བ་ཡིན་ནོ། ཞེས་ཟེར་བ་ཡིན་ནོ།

ואמר לה אל תיראי כי לא ימצא בך רעה מימיך ועתה
אם רדפך איש וקם לנפשך וצרור את נפש אדוני בצרור
החיים את יי אלהיך והנפש אויביך יקלענה בתוך כף
הקלע: והיה בהניח יי לאדוני ככל הטוב אשר דבר
עליך והפקיד אותך נגיד על ישראל.

ותבא אביגיל אל דוד ותשתחו לו על פניה ותפל
לרגליו[1] ותאמר: עלי אדוני עלי העון וישפחתך תדבר
באזניך ואת דברי שפחתך שמע באזניך. אל נא ישת
אדוני את לבו על איש הבליעל הזה על נבל כי כשמו
כן הוא נבל שמו ונבלה עמו: ואני שפחתך לא ראיתי
את נערי אדוני אשר שלחת: ועתה אדוני חי יי וחי
נפשך יי אשר מנעך מבוא בדמים ומהושע יד לך
ועתה יהיו כנבל אויבי ומבקשי רעה לאדוני: ועתה
הברכה אשר הביאה שפחתך לאדוני ונתנו לנערים
המתהלכים לרגלי אדוני. שא נא לפשע שפחתך כי
עשה יעשה יי לאדוני בית נאמן כי מלחמות יי אדוני
נלחם ורעה לא תמצא בך כל ימיך: ויקם איש לרדפך
ולבקש את נפשך והיתה נפש אדוני צרורה בצרור
החיים את יי אלהיך והנפש אויביך יקלענה בתוך
כף הקלע: והיה בהיטיב יי לאדוני ככל הטוב אשר
דבר עליך וצוך נגיד על ישראל. ולא תהיה זאת לך
לפוכה ולמכשול לב לאדוני לשפוך דם חנם או
להושיע אדוני לו ועתה אם היטיב יי לאדוני וזכרת

---

(1) (ותפל?). (2) כך בדפוסים. (3) ראה הערה. (4) (מהנחל?
ומהנחלי?). (5) (ותקלענה?).

ཀུན་ཏུ་ཡང་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ལ་ཞུགས་ཏེ་ཐུགས་རྗེ་ཆེན་པོ་ཉིད་ཀྱི་ཏིང་ངེ་འཛིན་ལ་སྙོམས་པར

ויקחו איש מעם אחיהם: ויאמר יהוה אל משה קח את
מטה. ויקח משה את המטה מלפני יהוה כאשר צוהו:
ויקהלו משה ואהרן את כל העדה: ויאמר אליהם שמעו
נא המרים. הנוציא לכם מים מן הסלע הזה (כמשמעו[1]?)
ויכה משה את ידו את המטה פעמים ויצאו מים רבים
ותשת העדה ואת בעירה: ויאמר יהוה אל משה ואל
אהרן יען לא האמנתם בי להקדישני לעיני בני ישראל
לכן לא תביאו את הקהל הזה אל הארץ אשר נתתי
להם. הם מי מריבה אשר הריבו בני ישראל את יהוה
ויקדש בם: וישלח משה מלאכים מקדש אל מלך
אדום כה אמר אחיך ישראל אתה ידעת את כל
התלאה אשר מצאתנו: וירדו אבתינו מצרימה וישבנו
במצרים ימים רבים וירעו לנו מצרים ואבתינו: ונצעק
אל יהוה וישמע קלנו וישלח מלאך ויצאנו ממצרים
והנה אנחנו בקדש עיר קצה גבולך: נעברה נא בארצך
לא נעבר בשדה ובכרם ולא נשתה מי באר דרך המלך
נלך לא נסור ימין ושמאל עד אשר נעבר גבולך: ויאמר
אליו אדום לא תעבר בי פן בחרב אצא לקראתך:
ויאמרו אליו בני ישראל במסלה נעלה והיה אם מימיך
נשתה אני ומקני ונתתי כספו אין דבר רק אעברה
ברגלי: ויאמר לא תעבר ויצא אדום לקראתו בעם כבד
וביד חזקה: ויט אדום את ישראל מעל גבולו: וילכו
בני ישראל כל העדה ויסעו מקדש ויבאו הר ההר:

(1) כמשמעו ממש. (2) הכנעני.

في زَةٌ بُحبة بَحِ لِحَّمِحة مصحدبة[1] بُقعة مع
ضَةٌ دد حبة سجبَةٌ صَوَّة: مبُعِلحة كلحصةٌ: فَج
ضَمِيع كُم بُحة حَبُكَةٌ: دَجَيَّدِيَّ مَبَّةٌ تَمَدَّدَ. ضَمِيع
مَحَّقَمة بَحِ لَحَ حبة دِبكِ: مَجَج سَبُدَ مَبَّةٌ حمة
زَمَدَ كَةَ: مَنَّة يَّجَنَّ بُعَمَ؟ سمه بَحِ بُقعِحب: مَجَّس
كَبُكَةٌ. مبُكَ مَجَّس: كَمِدَةٌ ضَدَبَيَّ ضَعَلَحَ زَنَّ لَحِ.
حَبَّةٍ دِي مبُمدَّةٍ كُم ضَجَمَةٌ حمحبَّ: دَبَّنَّ ضَحَبَّةٌ
زَنَّ: دَبَّنَّ ممهد دَبَّنَّ دَهَمَبَّةٌ بَمَدَّد كَبُكَةٌ قَدَمَّةٌ
دَجَ: مَّة دَبَدَةٍ ممة مبُدَنَّ مجَ دَحصي. مَحَكَ دِي
بُكَةٌ حَبَّنَّ دَمَّةٍ بُمَدَ: دَهَقَمة[2] بَمَ كَمَي مَكَ
ضَمَكَلَكَ: بَبَّنَّ بَمَ كَمَي مَكَ سَوَّ: بَمَدَ بَمَ كَمَي
مَكَ ضَعَبَ: دَّبَكَ بَمَ كَمَي مَكَ ضَجَكَحِ: بُحَهَمَّةٍ
ضَمِيع كَحَمَّضَمَي: مبُكَ دَهَحِكَ ضَكَضَمَي. ضَمِيع
مَحَلَحَّةٌ بَمَحَلَ سِمَةٌ: مَهَمَ دَمَكِسَمَّةٌ: مَكَهَبَّةٌ
دُكَ سَمَهَ حَبَّبَيَّ ضَحَصَمَي: مَحَبَّنَّ (دَهَدَّ[3])؟ بَمَبَّدَّ
مَسَمَّةٌ دَجَ لَحَ ضَمَّة. مَدَحَه كَةَ مَدَنَّ: مَدَمَّ دَجَ
ضَمَّة بَمَهَكَلَ دَبَّ. دَهَمَ مَةَ دَمَبَّ كَحَ
سَحَمَّ: دَجَ مَجَبَحَ دَبَّنَّ مَهَّ تَمَدَّدَ.

حَكَبَّ دِي دَكَنَّ: دَبَ مَةَ ضَكَ مصة دَبَّ:
مبُمسَ كَةَ قَدَمَّةٍ دَجَ يَّمَ: يَمَبَّكَ مبُمَكَحَ مَهَّ
دَجَ مَحَجَّ. مَدَمَّ بَمَ (دَمَحَكَحِ[4])؟: مَدَمَّ دَبَّ

(1) (مَمَحَدَّ؟ قَبَ 299). (2) دَهَمَ. (3) دَمَدَ. (4) مَحَكَحِ.

ⵜⵉⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵜⵉⵏⵜⵜⴰ ⵜⵜⴰⵙⵙⵓⵔⵉⵏⵜ ⵏⵜⵜⴰ ⵙⵙⵓⵔⵉⵏ ⵖⵓⵔ ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵜⵉⵏⵜⵜⴰ ⵜⵜⴰⵙⵙⵓⵔⵉⵏⵜ ⵏⵜⵜⴰ ⵜⵜⴰⵙⵙⵓⵔⵉⵏⵜ

وقد سأل رجل رجلا: أين منزل فلان؟ فقال: هو في الدار التي بجنب الدار التي بجنب الدار التي بجنب

ﻲﻓ ﺔﻴﻠﻴﺻﻷا ﺔﻴﻠﻌﻟا[1] ﻦﻣ ﻲﻫ : ﺔﻴﻨﺜﻟا ﺔﻴﻠﻌﻟا ﻲﻫ (ﺔﻴﺴﺒﻨﻟا[2]؟)
ﻲﻓ ﺔﻴﻠﻴﺻﻷا ﺔﻴﻠﻌﻟا ﻦﻣ ﺔﻴﻧﺎﺜﻟا ﺔﻴﻠﻌﻟا : ﻲﻫ ﺎﻣ ﻰﻠﻋ ﺔﻴﻠﻴﺻﻷا ﺔﻴﻠﻌﻟا
ﻦﻣ ﺔﻴﻧﺎﺜﻟا ﺔﻴﻠﻌﻟا : ﺔﻴﻧﺎﺜﻟا ﺔﻴﻠﻌﻟا (ﺔﻴﻠﻌﻟا ﺔﻴﻧﺎﺜﻟا[3]؟) ﺔﻴﻧﺎﺜﻟا : ﻲﻫ
ﺎﻣ ﺐﺒﺴﺑ ﺔﻴﻧﺎﺜﻟا ﺔﻴﻠﻌﻟا : ﺔﻴﻧﺎﺜﻟا ﺔﻴﻠﻌﻟا ﺎﻣ ﺐﺒﺴﺑ ﺔﻴﻠﻴﺻﻷا ﺔﻴﻠﻌﻟا
ﻦﻋ ﺔﻴﻠﻴﺻﻷا ﺔﻴﻠﻌﻟا ﺎﻣ ﺐﺒﺴﺑ ﺔﻴﻧﺎﺜﻟا ﺔﻴﻠﻌﻟا ﻦﻋ ﺔﻴﻠﻴﺻﻷا ﺔﻴﻠﻌﻟا.
ﺔﻴﻠﻴﺻﻷا ﺔﻴﻠﻌﻟا ﻦﻋ ﺔﻴﻧﺎﺜﻟا ﺔﻴﻠﻌﻟا ﺎﻣ ﺐﺒﺴﺑ ﺔﻴﻧﺎﺜﻟا ﺔﻴﻠﻌﻟا ﻦﻋ
ﺔﻴﻠﻴﺻﻷا ﺔﻴﻠﻌﻟا ﺎﻣ ﺐﺒﺴﺑ ﺔﻴﻠﻴﺻﻷا ﺔﻴﻠﻌﻟا ﻦﻋ ﺔﻴﻧﺎﺜﻟا ﺔﻴﻠﻌﻟا ﺎﻣ ﺐﺒﺴﺑ
ﺔﻴﻠﻴﺻﻷا ﺔﻴﻠﻌﻟا ﻦﻋ ﺔﻴﻧﺎﺜﻟا ﺔﻴﻠﻌﻟا ﺎﻣ ﺐﺒﺴﺑ ﺔﻴﻧﺎﺜﻟا ﺔﻴﻠﻌﻟا ﻦﻋ
ﺔﻴﻠﻴﺻﻷا ﺔﻴﻠﻌﻟا ﺎﻣ ﺐﺒﺴﺑ ﺔﻴﻠﻴﺻﻷا ﺔﻴﻠﻌﻟا ﻦﻋ ﺔﻴﻧﺎﺜﻟا ﺔﻴﻠﻌﻟا ﺎﻣ ﺐﺒﺴﺑ
ﺔﻴﻧﺎﺜﻟا ﺔﻴﻠﻌﻟا ﻦﻋ ﺔﻴﻠﻴﺻﻷا ﺔﻴﻠﻌﻟا ﺎﻣ ﺐﺒﺴﺑ ﺔﻴﻠﻴﺻﻷا ﺔﻴﻠﻌﻟا ﻦﻋ
ﺔﻴﻧﺎﺜﻟا ﺔﻴﻠﻌﻟا ﺎﻣ ﺐﺒﺴﺑ ﺔﻴﻧﺎﺜﻟا ﺔﻴﻠﻌﻟا ﻦﻋ ﺔﻴﻠﻴﺻﻷ

زِيَادٍ: سَمِعْتُ رَجُلًا بِمَكَّةَ يُحَدِّثُ عَنْ رَجُلٍ مِنْ أَصْحَابِ النَّبِيِّ ﷺ أَنَّهُ قَالَ: لَا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ إِلَّا مَنْ كَانَ فِي قَلْبِهِ مِثْقَالُ حَبَّةِ خَرْدَلٍ مِنْ إِيمَانٍ. فَقَالَ لَهُ رَجُلٌ: أَوَ لَيْسَ اللَّهُ يَقُولُ: ﴿وَإِن مِّنكُمْ إِلَّا وَارِدُهَا﴾ [مريم: ٧١]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ بَعْدَ ذَلِكَ؟ ﴿ثُمَّ نُنَجِّي الَّذِينَ اتَّقَوا﴾ [مريم: ٧٢]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿وَتَرَى الظَّالِمِينَ فِيهَا جِثِيًّا﴾ [مريم: ٧٢]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿كُلُّ أُمَّةٍ تُدْعَى إِلَىٰ كِتَابِهَا﴾ [الجاثية: ٢٨]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿هَٰذَا كِتَابُنَا يَنطِقُ عَلَيْكُم بِالْحَقِّ﴾ [الجاثية: ٢٩]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿إِنَّا كُنَّا نَسْتَنسِخُ مَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ﴾ [الجاثية: ٢٩]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿وَامْتَازُوا الْيَوْمَ أَيُّهَا الْمُجْرِمُونَ﴾ [يس: ٥٩]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿أَلَمْ أَعْهَدْ إِلَيْكُمْ يَا بَنِي آدَمَ أَن لَّا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ﴾ [يس: ٦٠]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿هَٰذِهِ جَهَنَّمُ الَّتِي كُنتُمْ تُوعَدُونَ﴾ [يس: ٦٣]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿ادْخُلُوهَا الْيَوْمَ بِمَا كُنتُمْ تَكْفُرُونَ﴾ [يس: ٦٤]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿وَقِفُوهُمْ إِنَّهُم مَّسْئُولُونَ﴾ [الصافات: ٢٤]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿مَا لَكُمْ لَا تَنَاصَرُونَ﴾ [الصافات: ٢٥]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿بَلْ هُمُ الْيَوْمَ مُسْتَسْلِمُونَ﴾ [الصافات: ٢٦]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿وَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ﴾ [الصافات: ٢٧]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿قَالُوا إِنَّكُمْ كُنتُمْ تَأْتُونَنَا عَنِ الْيَمِينِ﴾ [الصافات: ٢٨]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿وَمَا كَانَ لَنَا عَلَيْكُم مِّن سُلْطَانٍ﴾ [الصافات: ٣٠]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿فَحَقَّ عَلَيْنَا قَوْلُ رَبِّنَا إِنَّا لَذَائِقُونَ﴾ [الصافات: ٣١]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿فَأَغْوَيْنَاكُمْ إِنَّا كُنَّا غَاوِينَ﴾ [الصافات: ٣٢]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿فَإِنَّهُمْ يَوْمَئِذٍ فِي الْعَذَابِ مُشْتَرِكُونَ﴾ [الصافات: ٣٣]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿إِنَّا كَذَٰلِكَ نَفْعَلُ بِالْمُجْرِمِينَ﴾ [الصافات: ٣٤]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿إِنَّهُمْ كَانُوا إِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا إِلَٰهَ إِلَّا اللَّهُ يَسْتَكْبِرُونَ﴾ [الصافات: ٣٥]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿وَيَقُولُونَ أَئِنَّا لَتَارِكُو آلِهَتِنَا لِشَاعِرٍ مَّجْنُونٍ﴾ [الصافات: ٣٦]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿بَلْ جَاءَ بِالْحَقِّ وَصَدَّقَ الْمُرْسَلِينَ﴾ [الصافات: ٣٧]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿إِنَّكُمْ لَذَائِقُو الْعَذَابِ الْأَلِيمِ﴾ [الصافات: ٣٨]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿وَمَا تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ﴾ [الصافات: ٣٩].

وَذَكَرَ الْحَدِيثَ بِطُولِهِ وَفِيهِ نَحْوٌ مِمَّا ذَكَرْنَا مِنْ مُحَاجَّةِ الْمَرْأَةِ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿وَإِن مِّنكُمْ إِلَّا وَارِدُهَا﴾ [مريم: ٧١]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ بَعْدَ ذَلِكَ: ﴿ثُمَّ نُنَجِّي الَّذِينَ اتَّقَوا﴾ [مريم: ٧٢]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿وَتَرَى الظَّالِمِينَ فِيهَا جِثِيًّا﴾ [مريم: ٧٢]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿كُلُّ أُمَّةٍ تُدْعَى إِلَىٰ كِتَابِهَا﴾ [الجاثية: ٢٨]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿هَٰذَا كِتَابُنَا يَنطِقُ عَلَيْكُم بِالْحَقِّ﴾ [الجاثية: ٢٩]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿إِنَّا كُنَّا نَسْتَنسِخُ مَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ﴾ [الجاثية: ٢٩]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿وَامْتَازُوا الْيَوْمَ أَيُّهَا الْمُجْرِمُونَ﴾ [يس: ٥٩]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿أَلَمْ أَعْهَدْ إِلَيْكُمْ يَا بَنِي آدَمَ أَن لَّا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ﴾ [يس: ٦٠]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿هَٰذِهِ جَهَنَّمُ الَّتِي كُنتُمْ تُوعَدُونَ﴾ [يس: ٦٣]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿ادْخُلُوهَا الْيَوْمَ بِمَا كُنتُمْ تَكْفُرُونَ﴾ [يس: ٦٤]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿وَقِفُوهُمْ إِنَّهُم مَّسْئُولُونَ﴾ [الصافات: ٢٤]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿مَا لَكُمْ لَا تَنَاصَرُونَ﴾ [الصافات: ٢٥]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿بَلْ هُمُ الْيَوْمَ مُسْتَسْلِمُونَ﴾ [الصافات: ٢٦]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿وَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ﴾ [الصافات: ٢٧]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿قَالُوا إِنَّكُمْ كُنتُمْ تَأْتُونَنَا عَنِ الْيَمِينِ﴾ [الصافات: ٢٨]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿وَمَا كَانَ لَنَا عَلَيْكُم مِّن سُلْطَانٍ﴾ [الصافات: ٣٠]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿فَحَقَّ عَلَيْنَا قَوْلُ رَبِّنَا إِنَّا لَذَائِقُونَ﴾ [الصافات: ٣١]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿فَأَغْوَيْنَاكُمْ إِنَّا كُنَّا غَاوِينَ﴾ [الصافات: ٣٢]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿فَإِنَّهُمْ يَوْمَئِذٍ فِي الْعَذَابِ مُشْتَرِكُونَ﴾ [الصافات: ٣٣]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿إِنَّا كَذَٰلِكَ نَفْعَلُ بِالْمُجْرِمِينَ﴾ [الصافات: ٣٤]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿إِنَّهُمْ كَانُوا إِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا إِلَٰهَ إِلَّا اللَّهُ يَسْتَكْبِرُونَ﴾ [الصافات: ٣٥]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿وَيَقُولُونَ أَئِنَّا لَتَارِكُو آلِهَتِنَا لِشَاعِرٍ مَّجْنُونٍ﴾ [الصافات: ٣٦]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿بَلْ جَاءَ بِالْحَقِّ وَصَدَّقَ الْمُرْسَلِينَ﴾ [الصافات: ٣٧]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿إِنَّكُمْ لَذَائِقُو الْعَذَابِ الْأَلِيمِ﴾ [الصافات: ٣٨]. فَقَالَ: أَلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالَ: ﴿وَمَا تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ﴾ [الصافات: ٣٩].

(١) بياض.

ܕܒܓܢ: ܡܫܝܚܐ ܐܡܪ: ܐܢܐ ܗܘ: ܘܠܐ ܐܚܪܝܢ ܢܚܙܐ ܠܡܠܟܘܬܐ ܕܒܝܬ ܐܒܐ ܕܝ. ܡܫܝܚܐ ܐܡܪ ܠܗ: ܐܢܬ ܐܡܪܬ ܕܡܠܟܐ ܐܢܐ ܗܘ. ܠܗܕܐ ܐܬܝܬ ܐܢܐ ܕܐܬܝܠܕ ܘܠܗܕܐ ܐܬܝܬ ܠܥܠܡܐ ܕܐܣܗܕ ܠܫܪܪܐ. ܟܠ ܕܗܘ ܫܪܪܐ ܫܡܥ ܩܠܝ: ܐܡܪ ܠܗ ܝܫܘܥ: ܡܐ ܗܘ ܫܪܪܐ.

ܒܫܒܬܐ

ܐܓܓܪܬ ܫܘܒܚܐ ܕܡܫܝܚܐ

ܒܓܒܝܐ ܕܐܫܬܕܝ ܕܡܫܝܚܐ[1] ܡܕܝܢܚ. ܘܥܠ ܕܐܬܓܙܪ ܥܠ ܫܒܥ ܫܢܝ. ܫܒ. ܚܙܐ ܢܒܝܐ.

ܐܡܪ: ܟܕ ܐܬܐ ܐܒܐ ܡܕܝܢܚ ܫܘܒܚܐ ܕܐܟܣܐ ܢܚܙܟ: (ܕܢܫܬܕܝ[2]?) ܫܡܥܘܢ ܕܥܒܕ ܟܕ ܟܝ ܡܝܬ. ܡܫܝܚ ܐܦܐ ܐܬܐ ܐܟܣܦ ܠܡܥܒܕ: ܘܠܐ ܢܫܬܘܕܥ ܕܡܬܩܪܒ ܘܕܝܢ ܐܫܬܘܕܥ ܒܫܡܝ ܕܐܒܐ ܘܐܬܐ. ܟܕ ܐܡܪ ܠܗ ܝܫܘܥ: ܐܢܐ ܗܘ ܕܐܩܝܡ ܐܢܐ ܠܡܝܬܐ ܘܠܚܝܐ: ܡܢ ܕܡܗܝܡܢ ܒܝ ܐܦ ܐܢ ܡܝܬ ܢܚܝܐ. ܘܟܠ ܕܚܝ ܘܡܗܝܡܢ ܒܝ ܠܥܠܡ ܠܐ ܢܡܘܬ. ܗܠ ܡܗܝܡܢܬ ܐܢܬ ܠܗܕܐ: ܐܡܪܬ ܠܗ: ܐܝܢ ܡܪܝ ܐܦ ܐܢܐ ܡܗܝܡܢ ܕܐܢܬ ܗܘ ܡܫܝܚܐ ܒܪܗ ܕܐܠܗܐ ܕܠܥܠܡ ܐܬܐ.

(1) ܕܡܫܝܚܐ: ܗܢܕܗܝ. (ܗܘ ܕ?) (ܕܢܫܬܕܝ ܕܡܫܝܚܐ (Cod. Lond.).
(2) ܕܢܫܬܕܝ.

بەرهەمی هونەری جەمیل بەدرخان لە چەند بوارێکدا دەبینرێت: لە
بواری وەرگێڕان، لە بواری نووسینی وتار و لێکۆڵینەوە، لە بواری
نووسینی چیرۆک و لە بواری نووسینی شانۆگەری. لە هەموو ئەم
بوارانەدا جەمیل بەدرخان بە شێوەیەکی سەرکەوتوو کاری کردووە.
بەڵام ئەوەی کە جەمیل بەدرخان بە هونەرمەندێکی گەورە دادەنرێت
و ناوی لە مێژووی ئەدەبی کوردیدا بە پیتی زێڕین تۆمار کراوە،
بەرهەمە وەرگێڕدراوەکانی[1] ئەو بۆ سەر زمانی کوردی. ئەو
وەرگێڕانانەی کە جەمیل بەدرخان لە زمانەکانی ئینگلیزی و
فەرەنسی و ئەڵمانی و ڕووسی کردوونی بە کوردی، بە ڕاستی
بەرهەمی هونەرمەندێکی گەورەن. ئەو کەسانەی کە ئەم زمانانە
دەزانن و بەرهەمەکانی جەمیل بەدرخان بە زمانی ڕەسەنی خۆیان
دەخوێننەوە، بە ئاسانی دەتوانن ئەو ڕاستییە بسەلمێنن کە
جەمیل بەدرخان لە وەرگێڕانەکانیدا ئەوەندە سەرکەوتووە کە
وەرگێڕانەکانی وەک بەرهەمی هونەری سەربەخۆ دێنە بەرچاو.

---

(1) جەمیل. (2) (جەمیل ئەو چەند وتەیە دەربارەی ئەدەبی کوردی
دەکات: ژ. کۆ. 251. ئەو چەند وتەیە دێنینەوە کە جەمیل بەدرخان لە ژمارە 320ی
ڕۆژی کوردستاندا بڵاوی کردۆتەوە: ئەدەبی کوردی ئەدەبێکی زۆر دەوڵەمەندە:
ئەدەبێکی کۆن و ڕەسەنە. ئەدەبی کوردی لە ئەدەبی هیچ گەلێکی تر کەمتر
نییە. (N. E. 324 ژمارە چەند بڵاوکراوەیەکی تر).

عامل: شرح کلمهٔ عامل. اما در اصطلاح نحات عامل
آن چیز است که موجب رفع یا نصب یا جر یا جزم
اسم یا فعل شود و آن بر دو قسم است لفظی و معنوی[1].
مثال لفظی: مانند فعل که موجب رفع فاعل است
و مانند حرف که موجب جر اسم است. و مثال معنوی
مانند ابتدا که موجب رفع مبتدا است و مانند
مضارع که موجب رفع مضارع است بجهت تجرد
از ناصب و جازم. اما در اصطلاح علمای بیان
عامل آن است که موجب ایجاد معنی در کلام
شود مانند فعل که موجب ایجاد معنی است در
کلام و مانند حرف که موجب ایجاد معنی است
در کلام. اما در اصطلاح علمای عروض عامل
آن است که موجب ایجاد معنی در کلام شود
مانند فعل که موجب ایجاد معنی است در کلام
و مانند حرف که موجب ایجاد معنی است در
کلام. اما در اصطلاح علمای قافیه عامل آن
است که موجب ایجاد معنی در کلام شود
مانند فعل که موجب ایجاد معنی است در کلام
و مانند حرف که موجب ایجاد معنی است در
کلام.

(۱) ترجمه‌ها.

كڤ : دچك حاجه ايت سڤ : ايا ساله ساتو كالي
ايت ڤرچاي ايت ڤون ايا : ساله كاتا ايت كا تيدق
ڤ ايا ساله ايت ڤون ايا : ساله كاتا ايت كا تيدق
ساي ايا ڤرچاي ڤ ايا ڤون ؟ ايا ڤ ايا ساله
ايت ايا : ايا ساله ايت ڤون ايا ڤرچاي ايت
ايا ساله ايت ڤون ايا : ايا ساله ايت ڤون ايا
ايا ؟ (ايا ڤون[1] ؟) ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون
ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون
ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون
ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون
ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون
ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون
ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون
ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون

ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون
ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون
ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون
ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون
ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون
ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون
ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون
ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون
ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون
ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون ايا ڤون

(1) ايا ڤون. (2) ايا ڤون.

ڤَهِهِلِهِ. دَمَّ ثَلِهِ دِهِ كِهِثَهِ دِهِ ثَلِهِ كَ ثَلِهِ. هِلِهِلِهِ
ڤَهِدِ: كَ هِهِلِهِ هِثَّ: ڤَكَ لِهِهِ ڤَهِ لِهِكَّ. دَمَّ
ڤَهِدِ: هِهِدِ هِهِ كِ دِد هِ ثَهِ دِهِ دِهِ: ثَهِ كِهِ
كَ هِهِدِهِ: هِكِهِدِهِ ڤَهِهِ كَ هِهِدِ. ڤَكَ ثَهِهِ
هِ: هِكِ هَلِهِ. هِهِلِهِ دِهِ ڤَهِ: ثَهِ هِهِ ڤَهِدِ.

هِ دِهِ هِكِهِ هِهِ هِهِ هِهِ: دَمَّ هِكِ
هَهِدِهِ: هِهِدِهِ كَ هِهِ ڤَهِ: هِهِ ڤَهِ هِهِ
كَ هِهِ هِهِ دِهِ هِهِ هِهِ: هِهِ هِهِ هِهِ
هِهِ: هِهِ هِهِ هِهِ هِهِ هِهِ هِهِ هِهِ
هِهِ

ܐܡܪ ܠܗ ܒܝܫܐ ܕܠܐ ܬܗܘ ܠܟ ܐܠܗ ܐܚܪܢܐ ܐܠܐ ܐܢܐ ܒܠܚܘܕܝ
ܡܫܝܚܐ ܕܐܝܬ ܠܗ ܫܘܠܛܢ ܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ. ܟܕ ܫܡܥ ܗܪܘܕܣ
ܫܠܝܛ ܕܟܠ ܡܕܡ ܒܝܕ ܐܢܫ ܐܚܪܢ ܐܠܐ ܒܝܕ ܐܝܠܝܢ ܒܠܚܘܕ
ܐܝܬ ܠܗ ܫܘܠܛܢ ܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ. ܐܦ ܐܢܐ ܒܝܕ ܐܝܠܝܢ

ڕەخنەی ئەدەبی بریتییە لە لێکۆڵینەوە لە بەرهەمی ئەدەبی بۆ دیاریکردنی بەهاکانی.

ئەو کەسەی ڕەخنە دەگرێت: ئەو کەسەیە کە لێکۆڵینەوە لە بەرهەمی ئەدەبی دەکات بۆ دیاریکردنی بەهاکانی. ئەو کەسەیە کە بەرهەمی ئەدەبی بەرهەم دەهێنێت: ئەو کەسەیە کە بەرهەمی ئەدەبی بەرهەم دەهێنێت. ئەو کەسەیە کە بەرهەمی ئەدەبی بەرهەم دەهێنێت:

ھصھڈہ ھصڈ کہ. ھٹھ ڈھ ھکہکہ ھھھ کہھ ھٹھ ڈھٹھڈ ھ
ڈھٹھ: ٹھ ھٹھ ھھکہ ڈھٹھ ھٹھ ھھ ڈھٹھ ھٹھ ھھ ھٹھ
ھھ ڈھٹھ ھٹھ.

ھھ ھٹھ ھٹھ ڈھ ھڈھ ھھکہٹ ھھ ھٹھ ھٹھ ھٹھ:
ڈھٹھ ھٹھ ھٹھ: ڈکہٹھ ڈھٹھ: ڈھ ھٹھ ھٹھ ھٹھ
ھھھھ. ھٹھ ھٹھ ھٹھ ھٹھ: ڈھٹھ ھٹھ ھٹھ ھھھھ
ڈھ ھٹھ: ھھھ ھٹھ ھٹھ ھٹھ ھٹھ ھٹھ ھٹھ ھٹھ.
ھٹھ ھٹھ ھٹھ ھٹھ: ھٹھ ھٹھ ھٹھ: ھٹھ ھٹھ ھٹھ:
ھٹھ ھٹھ ھٹھ: ھٹھ ھٹھ ھٹھ ھٹھ ھٹھ ھٹھ ھٹھ
ھٹھ ھٹھ ھٹھ

ئەگەر لە دەستپێکی بڕگەکەدا هاتبێت: ئەی ئەو کەسەی ... ئەوا
دەستەواژەکە: ئەی ئەو کەسەی بە ئەنجام دەگەیەنێت: ئەی ئەو
کەسەی ئەنجامی دەدات. ئەمە لە ڕێگەی ئامرازی (ی)[1] ئاماژەی
پێکراوە: ئەو ئامرازەی کە لە کۆتایی ناوەکەدا دێت و ئاماژە بە
کەسێک دەکات: ئەو کەسەی ... ئەو کەسانەی ... ئەو شتەی ...
ئەو شوێنەی ... ئەو کاتەی ... ئەو شێوازەی ... ئەو ڕێگەیەی:
ئەو ئامرازانەی کە ئاماژە بە کەسێک دەکەن: (ەر، ێر)؟. کە
دەکرێت ڕستەکە وەک ڕستەی ناوی (مبتدأ)[2] دابڕێژرێت:
ڕستەی پێشتر: ئەوەتا ئەو کەسەی: ئەنجامی دەدات: ئەوەتا
ئەنجامدەرەکە دەهێنێت؟ یان ڕستەکە بەم شێوەیە دەگۆڕدرێت:
ئەنجامدەرەکە: ئەوە ئەو کەسەیە کە ئەنجامی دەدات.

ئەم جۆرە ڕستانە ئەنجامدەرەکە بە ئاسانی دەناسێنن: ئەنجامدەرەکە
بە ئاسانی دەناسێنن: ئەنجامدەرەکە دیاری دەکەن: ئەنجامدەرەکە
ڕوون دەکەن کە ئەنجامدەرەکە دیاری دەکەن؟ ئەمەش
ئەنجامدەرەکە: ئەو کەسە دیاری دەکات: ئەنجامدەرەکە
دیاری دەکات: ئەنجامدەرەکە ڕوون دەکات: ئەنجامدەرەکە
ئاشکرا دەکات: ئەنجامدەرەکە ئاشکرا دەکات: ئەنجامدەرەکە
ئاشکرا دەکات: ئەنجامدەرەکە ڕوون دەکات: ئەنجامدەرەکە
دیاری دەکات: ئەنجامدەرەکە دیاری

ڪنڊيءَ ڏيءَ ڪنڊيءَ ڪنڊيءَ ڏيءَ ڪنڊيءَ: ڪنڊيءَ ڏيءَ ڪنڊيءَ ڪنڊيءَ ڏيءَ ڪنڊيءَ. ڪنڊيءَ ڏيءَ ڪنڊيءَ ڪنڊيءَ ڏيءَ ڪنڊيءَ ڪنڊيءَ ڏيءَ ڪنڊيءَ

ئەوەی دیە: خۆ ئەو ئەوەی لێیەتێکەوێ ئەوەندە ئەشکەنجەی ئەدا: ئەوەی ئەیکوژێ ئەوەندە ئازاری نادا: چۆن ئەکرێ وەک یەکێ بن؟

بە ئەلکەی ئەوە: (ئەمە[1]؟) چونکە ئەو ئەلکەی ئەوەی نەبێ: ئەوەی ئەیکوژێ ئازاری زۆر ئەدا: ئەوەی ئەیکوژێ ئازاری کەم ئەدا: ئەوەی ئەیکوژێ ئازاری نادا: ئەوەی ئەیکوژێ ئازاری نادا: ئەوەی ئەیکوژێ ئازاری ناد

بِحَدَبِ دِيَّمَ بِحَدَبِ: بِحَدَبِ دِيَّمَ بِحَدَبِ: بِحَدَبِ دِيَّمَ بِحَدَبِ:

هەڵبژاردەی ئەو کەسانەی کە ئەو ڕۆژگارە دەژیان: ئەگەر
هەندێک لە ئەوانە ئەمڕۆ ماونەتەوە. ئەو دەڵێت کە ئەوان
هەموو کەسێکیان بە ئاسمانەوە بینیوە: هەروەها ئەو
ئەوانەی کە ئەو ڕۆژگارە دەژیان بە ئاسمانەوە بینیوە:
ئەگەر ئەوانەی کە ئەو ڕۆژگارە ماون ئەوا ئەوانەی کە
ئەوانیان بینیوە ئەوا ئەوانەی کە ئەوانیان بینیوە
ئەوا ئەوانەی کە ئەوانیان بینیوە: هەروەها ئەو
ئەوانەی کە ئەوانیان بینیوە: ئەو ئەوانەی کە
ئەوانیان بینیوە: هەروەها ئەو ئەوانەی کە ئەوانیان
بینیوە: ئەو ئەوانەی کە ئەوانیان بینیوە (؟). هەروەها
ئەوانەی کە ئەوانیان بینیوە: هەروەها ئەو ئەوانەی
کە ئەوانیان بینیوە: هەروەها ئەو ئەوانەی کە
ئەوانیان بینیوە.

هەروەها ئەو ئەوانەی کە ئەوانیان بینیوە: ئەو
ئەوانەی کە ئەوانیان بینیوە: هەروەها ئەو ئەوانەی
کە ئەوانیان بینیوە: هەروەها ئەو ئەوانەی کە
ئەوانیان بینیوە. ئەو ئەوانەی کە ئەوانیان بینیوە
هەروەها ئەو ئەوانەی کە ئەوانیان بینیوە. هەروەها
ئەوانەی کە ئەوانیان بینیوە: هەروەها ئەو ئەوانەی
کە ئەوانیان بینیوە: هەروەها ئەو ئەوانەی کە
ئەوانیان بینیوە: ئەو ئەوانەی کە ئەوانیان بینیوە:
هەروەها ئەو ئەوانەی کە ئەوانیان بینیوە: هەروەها
ئەو ئەوانەی کە ئەوانیان بینیوە: هەروەها ئەو
ئەوانەی کە ئەوانیان بینیوە: هەروەها ئەو ئەوانەی
کە ئەوانیان بینیوە: هەروەها ئەو ئەوانەی کە
ئەوانیان بینیوە: هەروەها ئەو ئەوانەی کە ئەوانیان
بینیوە: هەروەها ئەو ئەوانەی کە ئەوانیان بینیوە:

ئەگەر خەلکی ئەو وڵاتە ئەرمەنی بن: ئەمما ئەگەر ئەو
شارەزا نەبن: کە ئەمە ئەوەندە ئاسان نییە: کە
ئەوەندە ڤەگێڕن: ئاڤاکیان ئەمە وەک ئەرمەنی.
ئەو ئەڤە بۆ من دیار نییە: ئەو ئەرمەنی نەبن
خەلکی ئەرمەنستانن. بەڵکو ئەو ئەڤە ئەرمەنی:
ئەمما ئەو ئەرمەنی نەبن. ئەرمەنستان ئاڤا
ئەکەن. ئەمما ئەو ئەرمەنی نەبن: ئەرمەنستان
ئاڤا ناکەن: ئەگەر ئەو خەڵکی ئەرمەنستانی
ئەبن ئەو ئەرمەنی نین. ئەرمەنستان ئاڤا
ئەکەن: ئەو ئەرمەنی نین. ئەرمەنستان ئاڤا
ئەکەن: ئەو ئەرمەنی نین. ئەرمەنستان ئاڤا
ئەکەن: ئەو ئەرمەنی نین. ئەرمەنستان ئاڤا
ئەکەن: ئەو ئەرمەنی نین. ئەرمەنستان ئاڤا
ئەکەن: ئەو ئەرمەنی نین. ئەرمەنستان ئاڤا
ئەکەن: ئەو ئەرمەنی نین. ئەرمەنستان ئاڤا
ئەکەن: ئەو ئەرمەنی نین. ئەرمەنستان ئاڤا
ئەکەن: ئەو ئەرمەنی نین. ئەرمەنستان ئاڤا
ئەکەن: ئەو ئەرمەنی نین. ئەرمەنستان ئاڤا
ئەکەن: ئەو ئەرمەنی نین. ئەرمەنستان ئاڤا
ئەکەن: ئەو ئەرمەنی نین. ئەرمەنستان ئاڤا
ئەکەن: ئەو ئەرمەنی نین. ئەرمەنستان ئاڤا
ئەکەن: ئەو ئەرمەنی نین. ئەرمەنستان ئاڤا
ئەکەن: ئەو ئەرمەنی نین. ئەرمەنستان ئاڤا
ئەکەن: ئەو ئەرمەنی نین. ئەرمەنستان ئاڤا
ئەکەن: ئەو ئەرمەنی نین. ئەرمەنستان ئاڤا
ئەکەن: ئەو ئەرمەنی نین. ئەرمەنستان ئاڤا
ئەکەن: ئەو ئەرمەنی نین. ئەرمەنستان ئاڤا
ئەکەن: ئەو ئەرمەنی نین. ئەرمەنستان ئاڤا
ئەکەن: ئەو ئەرمەنی نین. ئەرمەنستان ئاڤا
ئەکەن: ئەو ئەرمەنی نین. ئەرمەنستان ئاڤا

حاسڵی خەبەرەی دەبەدەستی: ڕێگەگرو لەگەڵ مانەوەی.
ئەو ئەوەیە ئەو هاتی: ئەگەر هاتبا. ئەگەر دەیزانی ئەیدەگوت
ڕاگرتن: هی ئێمە ڕاگرتن حاسڵی ئەوەیە هی: دەبەدە هی
ئەمڕۆ: ئەو ئەمە ئەبینێ ئەو دەستەکەی ڕاستە: ئەی
ئەدەی ڕێگا ئەیگرێ. ئەڵێی ئەو ئەمە حاسڵی
ئەمەیە ئەمەیە ڕێگا ڕێگا ئەو هەڵە: ڕێ ئەگەیت حاسڵی
ئەڵێی: ڕ ئەوسا ئەو ئەوەیە ڕێگا ڕێگەیە: ئەوەی
ئەسڵەکەی: ڕێ ئەبێ ئەو ئەوەیە ڕێگا ڕێگەیە: ئەو ڕێگا
ئەوەیە ئەو ڕێگەیە. حاسڵی ئەو ئەمە ڕاستە: ئەڵێی ئەو
ڕێگا ئەوەیە ئەو ڕێگەیە ئەو ڕاستە. ئەڵێی ئەو ڕێگا
ئەوەیە ئەو ڕێگەیە ئەو ڕاستە. ئەڵێی ئەو ڕێگا ئەوەیە
ئەو ڕێگەیە ئەو ڕاستە. ئەڵێی ئەو ڕێگا ئەوەیە ئەو
ڕێگەیە ئەو ڕاستە. ئەڵێی ئەو ڕێگا ئەوەیە ئەو ڕێگەیە
ئەو ڕاستە. ئەڵێی ئەو ڕێگا ئەوەیە ئەو ڕێگەیە ئەو
ڕاستە. ئەڵێی ئەو ڕێگا ئەوەیە ئەو ڕێگەیە ئەو ڕاستە.
ئەڵێی ئەو ڕێگا ئەوەیە ئەو ڕێگەیە ئەو ڕاستە. ئەڵێی
ئەو ڕێگا ئەوەیە ئەو ڕێگەیە ئەو ڕاستە.

قدیوهوقیع: وهسفوهوقیع. وهوه وهدد کمهژ
لهمژ مدد: هدژ وهوهدد: وهوهدد: وهوهدد: وهوهدد:
هدژ وهوهدد:

ژیانی هەژاری لەسەر ئەدەبیات بەرهەمی ئەو کەسانەیە کە هەژاری
دەکێشن: ئەگەر ئەو کەسانە ئەدیب نەبن ئەوا ئەدەبیات
بەشێوەیەکی ڕاستەوخۆ ناتوانێت باس لە هەژاری بکات.
ئەدیب هەستەکانی خۆی دەخاتە ڕوو و ئەوانەی دیکە
هەست بە هەژاری دەکەن. ئەدیب ئەو کەسەیە کە
ئەزموونی هەژاری هەیە و دەتوانێت بە شێوازێکی
جوان و ڕاستەوخۆ باسی بکات. ئەگەر ئەدیب
هەژاری نەچێژرابێت ئەوا ناتوانێت باسی بکات.
ئەدیب ئەگەر هەژاری نەچێژرابێت ئەوا ناتوانێت
هەست بە ئازار و ئەشکەنجەی هەژاری بکات: ئەگەر
ئەدیب ئازار و ئەشکەنجەی هەژاری نەچێژرابێت
ئەوا ناتوانێت باسی بکات. ئەدیب ئەگەر هەژاری
نەچێژرابێت ئەوا ناتوانێت هەست بە ئازار و
ئەشکەنجەی هەژاری بکات: ئەگەر ئەدیب ئازار و
ئەشکەنجەی هەژاری نەچێژرابێت ئەوا ناتوانێت
باسی بکات. ئەدیب ئەگەر هەژاری نەچێژرابێت
ئەوا ناتوانێت هەست بە ئازار و ئەشکەنجەی هەژاری
بکات: ئەگەر ئەدیب ئازار و ئەشکەنجەی هەژاری
نەچێژرابێت ئەوا ناتوانێت باسی بکات.

ئەدیب ئەگەر هەژاری نەچێژرابێت ئەوا ناتوانێت
هەست بە ئازار و ئەشکەنجەی هەژاری بکات: ئەگەر
ئەدیب ئازار و ئەشکەنجەی هەژاری نەچێژرابێت
ئەوا ناتوانێت باسی بکات. ئەدیب ئەگەر هەژاری
نەچێژرابێت ئەوا ناتوانێت هەست بە ئازار و
ئەشکەنجەی هەژاری بکات: ئەگەر ئەدیب ئازار و
ئەشکەنجەی هەژاری نەچێژرابێت ئەوا ناتوانێت
باسی بکات. ئەدیب ئەگەر هەژاری نەچێژرابێت
ئەوا ناتوانێت هەست بە ئازار و ئەشکەنجەی هەژاری
بکات: ئەگەر ئەدیب ئازار و ئەشکەنجەی هەژاری
نەچێژرابێت ئەوا ناتوانێت باسی بکات.

ما علة ايجاب كم : صحيح سقيم فكتبة قرصة تدل
الصانع حكيم. وهو: في جزء شذرات: بكل لصاحب
في غير ملامة: ذهب زمن ان لم. هذا في
مدونة في عجلة صنع تركي: فكتبه في
ذلك من ضعف زمن بل هدّد ذهبي. هذا
سوء ذهبه كمل حلم : فقد ذهبه ذهبي
ذهوك: مدخرة مستعمل مستعمل حلم
كذهب: معدن زمن ذهبي مؤنة زمن.

بم في حلم ذهبي ما مدخر : مهلك ذهبي في حلم: حذهب
مخبئ ذهبي: ولا ذهبه كذهب. مهلك ذهبه: حدث
فيه : مجتمع ضعيف. مؤنه مذكر : مصنوع
زمن لفظة ذهبية حكم. لغة في : مهلك ذهب
هو: تجتمع ما ذهبي مخ. زمن في عمل
هو ما معجل مسلا : في يزن هو ذهب عن
هو. في في هذا سوء ذهب لم ما مجلة: ذهبي
لم هلك: مذهب عن ذكر عن هو ذهبي ما ذهب
ذهبية. مذهب يعمل لكم ذهبي كر مع
هذا: ذكر ي مخبئ كر يخسر هو ما. زمن في
ذهن: في سوء كحدة لم ذهب مناجم بل يتم
مخبئ : مدخر مجتمع مسلمة مذهبة ذهبي مستكن :

(1) (Méliton ؟ مليتون).

ڕێگەیەکی ئاسانی بۆ فێربوونی هەورامی. ئەمەش
ڕێنووسێکی تایبەتی خۆمە: ئەگەر کەسێک بە
ڕێنووسی ئێمە بزانێ ئەوا دەتوانێ بە هەموو
شێوەزارەکانی هەورامی بنووسێ. ئەمەش تایبەتە
بە خۆم. ئەگەر ڕێنووسی ئێمە بزانی ئەوا
دەتوانی بە هەموو شێوەزارەکانی هەورامی
بنووسی: ئەمەش ڕێگەیەکی ئاسانە. ئەگەر
ڕێنووسی ئێمە نەزانی ئەوا ناتوانی بە هیچ
شێوەزارێکی هەورامی بنووسی. ئەمەش: ئێمە
ڕێنووسێکی تایبەتی خۆمانە بۆ هەموو
شێوەزارەکانی هەورامی. ئەگەر ئێمە ئەم
ڕێنووسەمان دانەنابا ئەوا هیچ کەسێک
نەیدەتوانی بە هیچ شێوەزارێکی هەورامی
بنووسێ. ئەگەر ئێمە ئەم ڕێنووسەمان
دانەنابا ئەوا هیچ کەسێک نەیدەتوانی بە
هیچ شێوەزارێکی هەورامی بنووسێ. ئەگەر
ئێمە ئەم ڕێنووسەمان دانەنابا ئەوا هیچ
کەسێک نەیدەتوانی بە هیچ شێوەزارێکی
هەورامی بنووسێ

هَمَّةِ ذَهَّةِ مَمَّةِ هَكَّةِ: ؛ذِهِمَهِ هَكَّمِ هِمَهِ ذَكَمِ ؛ذَكَمِ ذِكَّةِ هَمَّةِ ذِهِمَهِكَةِ ذَمِ ذِهِمَهِ ذِكَّةِ هَمَّةِ ذِهِمَهِكَةِ ذَمِ: ذِهِ ؛ذِكَّةِ ذِكَّةِ ذِكَّ ذَكَمِ هِمَهِ ذَمِ ذِهِمَهِكَةِ ذِهِمَهِ هَمَّة

ܡܕܝ ܒܥܕ ܫܒܥ ܒܥܠܡܐ ܕܒܝܘܡ ܦܝܢܩܣ ܫܠܝܚܐ ܕܡܫܝܚܐ ܠܥܡܡܐ ܕܒܠܗܘ ܠܟܠ ܥܡܡܐ: ܐܡܝܢ.

ܒܣܝܡ ܐܬܚܙܝ ܕܒܫܢܬ ܠܐܪܒܥ ܡܐܐ ܘܫܬܝܢ ܫܢܝܢ.

Desunt . . ܡܠܟܐ ܕܐܬܪ ܕܒܠܗ

Ex Cod. British Museum Add. 14,735 fol. 165 a.

ܡܠܝܛܘܢ (Meliton) (ܡܠܝܛܘܢ؟): ܗܘ ܐܦ ܕܐܬܐ ܠܒܝܬ ܡܕܝܢܬܐ ܕܐܦܣܣ ܒܪ ܒܣܛ (ܐܦܣܣ؟): ܟܘܕܝܘܢ (Cudion): ܚܕܕܒܘ: ܟܐܝܘܣ (Caïus): ܗܠܝܕܘܢ: ܕܡܛܝܢ: ܐܦܣܣ: ܒܠܐܕܝܘܣ: ܐܠܦܝܕܘܣ: ܐܠܦܝܕܘܣ (ܐܠܦܝܕܘܣ؟): ܐܠܦܝܕܘܣ (ܐܠܦܝܕܘܣ؟): ܡܠܝܛܘܢ (ܡܠܝܛܘܢ؟): ܟܠܐܘܕܝܘܣ: ܕܡܝܢ ܕܐܬܐ ܠܒܝܬ ܡܕܝܢܬܐ ܕܐܦܣܣ (Claudius ؟ܟܠܐܘܕܝܘܣ). ܗܘ ܐܦ ܕܐܬܐ ܠܒܝܬ ܡܕܝܢܬܐ ܕܐܦܣܣ: ܐܘܪܒܢ: ܐܘܪܒܢ: ܐܠܝܢܘܣ (Helienus?): ܐܠܦܝܕܘܣ: ܐܘܪܒܢ: ܟܠܐܘܕܝܘܣ: ܐܘܪܒܢ: ܐܘܪܒܢ: ܐܘܪܒܢ

(هن ڪهاڻيءَ جو ٻيو نالو)

ڪاري ۽ ڪاڪو

ڪنهن ڳوٺ (جنهن؟) ۾ هڪ ڪاري ۽ ڪاڪو رهندا هئا. ڪاڪو ڏاڍو ڪاهل هو. ڪاري کيس ڪم ڪرڻ لاءِ چوندي هئي، پر هو ڪجهه نه ڪندو هو[1].

هڪ ڏينهن ڪاري ڪاڪي کي چيو: "ڪاڪا! ڪجهه ڪم ڪر. ڪجهه ته ڪم ڪر." ڪاڪو چيو: "ڪم ڪري ڇا ڪندس؟ ڪم ڪرڻ سان ڪجهه ٿيندو آهي؟" ڪاري چيو: "ڪم ڪرڻ سان ڪجهه ٿيندو آهي. ڪم ڪرڻ سان ڪجهه ٿيندو آهي." ڪاڪو چيو: "ڪم ڪرڻ سان ڪجهه ٿيندو آهي؟" ڪاري چيو: "

ܒܫܘܠܛܢܐ ܕܥܠܡܐ ܗܢܐ ܒܝܬ ܡܠܟܘܬܐ ܕܫܡܝܐ ܐܝܟ ܕܒܪ ܐܢܫ ܕܐܬܐ ܒܥܢܢܐ ܕܫܡܝܐ ܘܐܬܐ ܥܕ ܥܬܝܩܐ ܕܝܘܡܝܢ ܘܩܪܒ ܠܩܕܡ ܡܠܐܟܐ ܕܝܠܗ ܕܡܫܝܚܐ ܐܬܝܗܒ ܠܗ ܫܘܠܛܢܐ ܘܝܩܪܐ ܘܡܠܟܘܬܐ ܕܟܠ ܫܘܠܛܢܐ ܕܥܡܡܐ ܘܐܘܡܬܐ ܘܠܫܢܐ ܢܦܠܚܘܢ ܠܗ ܫܘܠܛܢܗ ܫܘܠܛܢ ܥܠܡ ܥܠܡܝܢ ܕܠܐ ܢܥܕܐ ܘܡܠܟܘܬܗ ܕܠܐ ܢܬܚܒܠ: ܐܝܟ ܕܐܢܐ ܝܘܚܢܢ ܚܙܝܬ ܩܕܫܐ ܐܘܪܫܠܡ ܚܕܬܐ ܕܡܢ ܫܡܝܐ ܡܢ ܐܠܗܐ ܡܬܟܣܝܐ ܐܝܟ ܥܪܘܣܬܐ ܕܡܬܩܢܬܐ ܠܒܥܠܗ: ܘܫܡܥܬ ܩܠܐ ܪܒ ܡܢ ܟܘܪܣܝܐ ܕܐܡܪ ܗܐ ܡܫܟܢܐ ܕܐܠܗܐ ܥܡ ܒܢܝ ܐܢܫܐ ܘܫܪܐ ܥܡܗܘܢ ܘܗܘܘ ܠܗ ܠܥܡܡܐ ܘܐܘܡܬܐ ܘܠܫܢܐ: ܘܟܠ ܕܝܢ ܕܠܐ ܫܓܕܘ ܠܗ ܢܬܩܛܠ: ܘܗܐ ܐܬܝܢ ܠܝ ܥܡ ܐܠܦ ܘܐܪܒܥ ܡܐܐ ܕܚܬܝܡ ܫܡܗ ܘܫܡ ܐܒܘܗ ܒܓܒܝܗܘܢ: ܘܩܠܗ ܕܡܢ ܫܡܝܐ ܫܡܥܬ ܐܝܟ ܩܠ ܡܝ ܣܓܝܐܐ ܘܐܝܟ ܩܠ ܢܓܪܐ ܕܡܝ ܣܓܝܐܐ ܘܐܝܟ ܩܠ ܪܥܝܢܐ ܕܡܝ ܣܓܝܐܐ ܡܢ ܩܠ ܟܢܪܐ ܕܡܪܝܐ ܕܡܝ ܣܓܝܐܐ ܐܬܝܢ ܘܚܙܝܢ ܠܝ ܐܝܟ ܩܠ ܥܡܐ ܕܡܝ ܣܓܝܐܐ ܘܐܝܟ ܩܠ ܫܘܠܛܢܐ ܕܡܝ ܣܓܝܐܐ ܘܐܝܟ ܩܠ ܡܠܟܘܬ

ܗܘ ܕܐܬ ܠܗ ܒܢ̈ܝ ܐ̈ܚ̈ܝ ܘܐ̈ܚ̈ܝ ܠܒ̈

ܘܩܒܠܐ ܘܐܡܪ[1]: ܕܡܛܠ ܠܐ ܚܙܝܬ: ܘܐܝܢܐ ܠܐ ܝܕܥܬ: ܘܟܠ
ܠܟܠ ܕܒܪܢܫܐ ܠܐ ܗܠܝܢ: ܡܛܘܠ ܕܚܙܝܬ ܐܠܗܐ ܠܐܢܫܝܢ
ܕܡܣܬܟܠ ܠܗ. ܘܐܝܟ ܒܟܠ ܡܕܒܪܢܘܬܐ ܫܘܒܚܐ ܡܫܠܡܐ ܕܡܫܡܫܢܘܬܗ:
ܘܒܝܬܐ ܐܝܟ ܠܟܠܗܘܢ ܡܪܘܬܐ ܕܡܫܝܚܐ.

ܗܢܘ ܩܕܝܫܐ ܡܪܝ ܐܘܓܝܢ: ܘܚܒܝܒ ܡܢ ܟܘܡܪܐ ܟܕ ܒܪܐ
ܗܘܐ ܕܝܢܐ ܠܢܦܫܗ ܐܝܟ ܕܟܬܝܒ: ܐܬܚܫܒ ܠܗ ܠܒܢܝܢܐ ܐܠܗܝܐ.
ܘܗܘܐ ܒܝܬܐ ܚܕܬܐ ܐܠܗܝܐ: ܗܘ ܕܐܬܒܢܝ ܗܘܐ ܒܝܬܐ
ܐܠܗܝܐ ܕܡܬܚܙܐ ܐܠܗܝܐ: ܕܥܡܗ ܘܒܗ ܟܠ ܡܠܐ ܫܘܡܠܝܗ.
ܘܟܕ ܚܙܘܗܝ ܗܢܘ ܩܕܝܫܐ: ܕܗܘ ܡܫܬܘܬܦ ܒܟܠ ܕܝܠܗ: ܟܕ
ܡܬܬܪܝܡ ܗܘܐ ܘܐܡܪ: ܕܡܢܐ (ܟܕ ܗܘܐ ܡܬܒܩܐ): ܕܢܘܡܐ
ܐܬܩܪܝ ܠܝ[2] ܒܥܡܐ؟ ܘܟܕ ܚܙܐ ܩܕܝܫܐ: ܕܒܢܝܢܐ ܗܘ
ܐܠܗܝܐ: ܘܐܝܟ ܕܐܬܒܢܝܬ ܘܫܘܟܠܐ ܕܝܠܗ ܡܬܚܙܐ ܠܗ ܗܢܘ
ܒܢܝܢܐ ܗܘܐ: ܡܬܚܙܐ ܒܗ ܒܝܬܐ ܘܡܬܚܙܐ ܠܐܠܗܐ. ܘܟܕ
(ܕܡܬܚܙܐ ܘܡܫܬܒܚ[3] ܒܡܠܝ ܫܘܒܚܐ ܐܠܗܝܐ[4]: ܡܬܚܙܐ
ܘܐܬܚܙܝ ܒܟܠ ܡܠܘܗܝ ܒܡܕܝܢܬܐ. ܘܡܬܒܩܝܢ ܗܘܐ ܡܢ ܚܘܒܗ
ܠܡܫܡܫܢܐ: ܘܡܢ ܒܝܬ ܗܘܐ ܐܝܟ ܠܡܫܡܫܘ: ܡܬܚܙܐ ܒܥܒܕܐ
ܩܕܝܫܐ. ܒܗ ܗܘܐ ܒܥܕܢܐ ܡܕܒܪܐ ܗܘܐ ܗܢܘ ܩܕܝܫܐ ܡܪܝ
ܐܘܓܝܢ: ܟܕ ܒܥܠܡܐ ܚܙܝܐ ܕܦܘܠܚܢܐ ܕܡܫܝܚܐ ܕܩܠܝܣ[5]
ܗܘܐ ܒܟܘܪܗܢܐ: ܗܘ ܕܐܬܚܙܝ ܗܘܐ ܒܗ ܡܫܡܫܢܐ ܕܐܒܗܘܗܝ.
ܘܟܕ ܩܠܝܣ ܦܘܠܚܢܐ ܗܢܐ ܕܡܫܝܚܐ ܐܝܟ ܡܬܚܙܐ ܕܡܬܝܕܥ

(1) [illegible] (2) [illegible]
(3) [illegible] (4) [illegible] (5) [illegible]

מטלטלין הנמכרין בשוק: אין[1] נקנין אלא בהגבהה. ואפילו בשוק שאין דרך בני העיר לשנות ממנו: ואפילו הגביה לו מקום ולא הגביה לו מקום אין נקנין[2]: הגביה לו מקום ולא הגביה לו מקום. אין נקנין. אפילו הגביה לו מקום ולא הגביה לו מקום. אלא אם כן הגביה לו מקום שיש בו שוה פרוטה (המוכר)[3] את הספינה שיש בה אילים (ומשכן)[4] את הבית שיש בו כלים[5]. אפילו משכן את הבית ולא משכן את הכלים. אינו משכון: משכן את הכלים ולא משכן את הבית. משכון. אבל אם משכן את הבית ואת הכלים. אפילו משכן את הכלים ולא משכן את הבית. משכון: משכן את הכלים ולא משכן את הבית. אינו

ויהי בעבור העלות יהוה את אליהו בסערה[1] השמימה. ואליהו והאלישע הלכו מגלגל: ויאמר אליהו אל אלישע שב נא פה כי יהוה שלחני עד בית אל: ויאמר אלישע אל אליהו חי יהוה וחי נפשך אם אעזבך וילכו בית אל: ויצאו בני הנביאים אשר בבית אל אל אלישע ויאמרו אליו הידעת כי היום יהוה לוקח את אדניך מעל ראשך: ויאמר גם אני ידעתי השתקו: ויאמר לו אליהו אלישע שב נא פה כי יהוה שלחני אל ירחו: ויאמר חי יהוה וחי נפשך אם אעזבך ויבאו ירחו: ויגשו בני הנביאים אשר בירחו אל אלישע ויאמרו אליו הידעת כי היום יהוה לוקח את אדניך מעל ראשך: ויאמר גם אני ידעתי השתקו: ויאמר לו אליהו שב נא פה כי יהוה שלחני הירדנה: ויאמר חי יהוה וחי נפשך אם אעזבך וילכו שניהם הלכו מן: וחמשים איש מבני הנביאים הלכו ויעמדו מנגד והשנים עמדו על הירדן: ואליהו לקח את מעילו ויגלם ויכו את המים ויחלקו הנה והנה עברו שניהם ביבשה: ויהי כעברם ואליהו אמר אל אלישע שאל מה אעשה לך בטרם לקחת מעמך ויאמר אלישע ויהי נא פי שנים[2] ברוחך אלי: ויאמר הקשית לשאול לו אם תראני לקחת מעמך יהי לך כן ואם אין לא יהי: ויהי המה הלכים הלוך ודבר והנה רכב אש וסוסי אש ויבדלו בין שניהם ויעל אליהו בסערה[3] השמים: ואלישע ראה והוא מצעק אבי אבי רכב ישראל ופרשיו והוא לא ראהו ויחזק בבגדיו ויקרעם לשני קרעים: וירם את מעיל אליהו אשר נפל ממנו וישב ויעמד על שפת הירדן: ויקח את מעיל אליהו אשר נפל ממנו ויכה את המים ויאמר איה יהוה אלהי אליהו גם הוא ויכו גם הנה המים ויחלק אלישע הנה והנה ויעבר אלישע: וירא בני הנביאים אשר ירחו מנגד ויאמרו נחה רוח אליהו על אלישע ויבאו לקראתו וישתחוו לו ארצה:

(1) בסערה. בתוך הסערה. ראה בראשית ל״ח כ״ט. (2) פי שנים. חלק הבכור. ראה דברים כ״א י״ז. (3) בסערה. עם הרוח.

ڪي ڪهڙا فرض آهن[1]: جي ڪنهن فرض کي ڇڏي ڏنو ۽ ان جي
ڏيڍ ڀيرا ٻيهر نه پڙهيو: (ڪتاب الصلوة) نماز جي
معني. ڪا[2] ڳالهه جا ڪرڻ سان نماز ٽٽي وڃي:
ڪنهن کي سلام ڪرڻ. ڪنهن جي سلام جو جواب
ڏيڻ ۽ ڪنهن کي ڪا ڳالهه سمجهائڻ: ڪنهن جي
ڇڪڻ سان وضو ٽٽي وڃي: ڪنهن جي ڇڪڻ سان
وضو نه ٽٽي: ڪنهن جي ڇڪڻ سان غسل واجب
ٿئي: ڪنهن جي ڇڪڻ سان غسل واجب نه ٿئي.
ڪنهن جي ڇڪڻ سان وضو ٽٽي: ڪنهن جي ڇڪڻ
سان وضو نه ٽٽي: ڪنهن جي ڇڪڻ سان غسل
واجب ٿئي: ڪنهن جي ڇڪڻ سان غسل واجب نه
ٿئي. ڪنهن جي ڇڪڻ سان نماز ٽٽي: ڪنهن جي
ڇڪڻ سان نماز نه ٽٽي: ڪنهن جي ڇڪڻ سان
ڪفر ٿئي: ڪنهن جي ڇڪڻ سان ڪفر نه ٿئي.
ڪنهن جي ڇڪڻ سان ڪافر ٿئي: ڪنهن جي ڇڪڻ
سان ڪافر نه ٿئي. ڪنهن جي ڇڪڻ سان ڪنهن
کي ڪا ڳالهه حرام ٿئي: ڪنهن جي ڇڪڻ سان
ڪنهن کي ڪا ڳالهه حرام نه ٿئي: ڪنهن جي
ڇڪڻ سان ڪنهن کي ڪا ڳالهه حلال ٿئي: ڪنهن
جي ڇڪڻ سان ڪنهن کي ڪا ڳالهه حلال نه ٿئي.
ڪنهن جي ڇڪڻ سان ڪنهن کي ڪا ڳالهه مڪروهه
ٿئي: ڪنهن جي ڇڪڻ سان ڪنهن کي ڪا ڳالهه
مڪروهه نه ٿئي: ڪنهن جي ڇڪڻ سان ڪنهن کي
ڪا ڳالهه ڪرڻ ۾ ڪراهت ٿئي: ڪنهن جي ڇڪڻ
سان ڪنهن کي ڪا ڳالهه ڪرڻ ۾ ڪراهت نه ٿئي.

---

(1) فرض ڪهڙا ڪهڙا آهن. (2) ڪهڙا ڪا. (3) ڪنهن جي.
(4) ڪنهن کي ڪنهن جي. (5) ڪنهن جي ڇڪڻ. (6) مستحب ڪيئن.
(7) ڪنهن. (8) ڪهڙي.

ויהי בעת ההיא חלה אביה ויהי חלה מאד ויבא אליו ישעיה בן אמוץ הנביא[1] ויאמר אליו כה אמר יהוה צו לביתך כי מת אתה ולא תחיה: ויסב חזקיה פניו אל הקיר ויתפלל אל יהוה[2]. ויאמר בבכה גדולה (ש חסרה ו) ויהי ישעיה לא יצא עוד החצר התיכונה[3]. ויהי דבר יהוה אליו לאמר. שוב ואמרת אל חזקיה נגיד עמי כה אמר יהוה אלהי דויד אביך שמעתי את תפלתך ראיתי את דמעתך הנני רפא לך ביום השלישי תעלה בית יהוה. וטפתי על ימיך חמש עשרה שנה ומן כף מלך אשור אציל אותך ואת העיר הזאת וגנותי על העיר הזאת למעני ולמען דויד עבדי: ויאמר ישעיה קחו דבלת תאנים ויקחו וישימו על השחין ויחי: ויאמר חזקיה אל ישעיה מה אות כי ירפא יהוה לי ועליתי ביום השלישי בית יהוה: ויאמר ישעיה זה לך האות מאת יהוה כי יעשה יהוה את הדבר אשר דבר הנה אנכי משיב את צל המעלות אשר ירדה במעלות אחז אחורנית עשר מעלות: ויקרא חזקיה אל ישעיה ויאמר הנה מלאכי מרודך בלאדן בן מלך בבל שלחים אלי ספרים ומנחה ויבן כי חלה חזקיה ויחזק: ויראם חזקיה את כל בית נכתו את הכסף ואת הזהב ואת הבשמים ואת השמן הטוב ואת כל בית כליו ואת כל הנמצא באוצרותיו לא היה דבר אשר לא הראם חזקיה בביתו ובכל ממשלתו: ויבא ישעיה הנביא אל המלך חזקיה ויאמר אליו מה אמרו האנשים האלה ומאין באו אליך ויאמר חזקיה מארץ רחוקה באו אלי מבבל: ויאמר מה ראו בביתך ויאמר חזקיה את כל אשר בביתי ראו לא היה דבר אשר לא הראיתים באוצרותי: ויאמר ישעיה אל חזקיה שמע דבר יהוה צבאות הנה ימים באים ונשא כל אשר בביתך ואשר אצרו אבותיך עד היום הזה בבלה לא יותר דבר אמר יהוה: ומבניך אשר יצאו ממך אשר תוליד יקחו וסרסו היות בהיכל מלך בבל: ויאמר חזקיה אל ישעיה טוב דבר יהוה אשר דברת ויאמר הלוא אם שלום ואמת יהיו בימי: ויתר דברי חזקיה וכל גבורתו ואשר עשה את הברכה ואת התעלה ויבא המים העירה הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי יהודה: וישכב חזקיה עם אבתיו וימלך מנשה בנו תחתיו:

---

(1) Desunt. (2) בכה חד מחבריו. (3) נראה כוונתו שלא יצא עוד מביתו. (4) כאן כתוב כפולה. (כפולם? Four, furnus, fornax).

ܟܬܝܒ: ܐܢ ܐܡܪ ܠܟ ܐܕܡ ܚܕ ܐܢ ܠܐ ܐܬ ܐܢܐ ܗܘ ܡܫܝܚܐ ܕܐܠܗܐ[1]: ܐܡܪ ܠܗ ܝܫܘܥ ܐܦ ܐܢ ܐܡܪ ܐܢܐ ܗܘ ܡܫܝܚܐ[2] ܕܐܠܗܐ: ܐܦ ܐܢ ܐܡܪ ܐܢܐ ܗܘ ܡܫܝܚܐ ܕܐܠܗܐ: ܐܦ ܗܟܢܐ ܐܡܪ ܠܗ ܝܫܘܥ ܐܡܝܢ ܐܡܝܢ ܐܡܪ ܠܟ ܐܢܐ ܕܐܡܪ ܠܟ ܐܢ ܐܬ ܐܢܐ ܗܘ ܡܫܝܚܐ ܕܐܠܗܐ. ܐܦ ܟܕ ܐܡܪ ܠܗ ܝܫܘܥ ܐܡܪ ܐܡܪ ܠܟ ܐܢ ܐܬ ܐܢܐ ܗܘ ܡܫܝܚܐ ܕܐܠܗܐ: ܐܦ ܗܟܢܐ ܐܡܪ ܠܗ ܝܫܘܥ ܐܡܝܢ ܐܡܝܢ ܐܡܪ ܠܟ ܐܢܐ ܕܐܡܪ ܠܟ ܐܢ ܐܬ ܐܢܐ ܗܘ ܡܫܝܚܐ ܕܐܠܗܐ: ܐܦ ܗܟܢܐ ܐܡܪ ܠܗ ܝܫܘܥ ܐܡܝܢ ܐܡܝܢ ܐܡܪ ܠܟ ܐܢܐ ܕܐܡܪ ܠܟ ܐܢ ܐܬ ܐܢܐ ܗܘ ܡܫܝܚܐ ܕܐܠܗܐ. ܐܦ ܟܕ ܐܡܪ ܠܗ ܝܫܘܥ ܐܡܪ

לכתחלה: ואפילו[1] כהנים. ואפילו כשהוא בשבת (כשהוא בדרך ואפילו[2]).

ואפילו אמר לו אין לי אלא אחד ואתה מוכר לי: לשון מכירה: אתה מוכר לי: לשון הווה (שאתה מוכר לי עכשיו). ואפילו לא נתן לו מעות אלא (שאמר לו[3]) לוה לי: לשון עתיד: ואפילו לא אמר לו כלום אלא הלך ונתן לו: הרי זה לוקח[4]: ואפילו אמר לו הרי זה שלך (ואפילו[5] לשון הווה) ואפילו לא נתן לו כלום: אין זה לוקח עד שיתן: ואפילו אמר לו: לך ושקול לך: אין זה לוקח עד שיתן[6] או עד שיגביה[7]? ואפילו אמר לו: הרי זה שלך אם לא אתן לך עד שלשים יום[8]: אין זה לוקח עד שיתן. ואפילו לא נתן לו כלום (אפילו אמר לו: הבא עמי לבית פלוני ואתן לך) ואפילו לא נתן לו אלא (אפילו[10]) מעות כסף: הרי זה לוקח את הפירות. ואפילו לא נתן לו אלא (אפילו[11]) שכר הבית: אין זה לוקח? ואפילו אמר לו: הרי זה לוקח: הרי זה כמי שאמר לו: הרי זה שלך: אין זה לוקח עד שיגביה. ואפילו אמר לו: אם לא אתן לך עד שלשים יום: אין זה לוקח עד שיגביה. ואפילו נתן לו מעות מקצת: אין זה לוקח עד שיגביה את הכל.

---

(1) ואפילו. (2) כשהוא בדרך. (3) שנתן לו. (4) בשבת. (5) אפילו. (6) שהלוה לו. (7) עד שיגביה. (8) אם לא אתן לך עד. (9) שהלוה לו. (10) ואפילו לא נתן לו כלום. (11) אפילו כשכר.

כך הוא הדין[1]. (ס"ק ב) ואם אמר: הרי זה שלי[2] בשוה כך וכך מנה, אינו יכול לחזור בו, שכך דרך בני אדם[3] לשבח את מקחם. (ס"ק ג) ואם אמר: אני מוכר לך בית זה בכך וכך מנה, ולא פירש אם בשוה אם בזול, אינו יכול לחזור בו, שכך דרך בני אדם לשבח את מקחם. (ס"ק ד) ואם אמר: אני מוכר לך בית זה בכך וכך מנה, ולא פירש אם בשוה אם בזול, יכול לחזור בו, שכך דרך בני אדם לפרש בזול[4]. (ס"ק ה) ואם אמר: אני מוכר לך בית זה בכך וכך מנה, ולא פירש אם בשוה אם בזול, ואמר: (ס"ק ו) בשוה[5] אני מוכר לך, אינו יכול לחזור בו, שכך דרך בני אדם לפרש בשוה. (ס"ק ז) ואם אמר: אני מוכר לך בית זה בכך וכך מנה, ולא פירש אם בשוה אם בזול, ואמר: בזול אני מוכר לך[6], יכול לחזור בו, שכך דרך בני אדם לפרש בזול. (ס"ק ח) ואם אמר: אני מוכר לך בית זה בכך וכך מנה[7], אינו יכול לחזור בו, שכך דרך בני אדם לשבח את מקחם. (ס"ק ט) ואם אמר: אני מוכר לך בית זה בכך וכך מנה, ולא פירש אם בשוה אם בזול, ואמר: בשוה אני מוכר לך, אינו יכול לחזור בו, שכך דרך בני אדם לשבח את מקחם.

---

(1) מרדכי. (2) לבני. (3) בני. (4) הגהות מרדכי בשם ר"ת. (5) ומה שאמר בשוה כך וכך לבני אדם. (6) הסברה. (7) שכן.

ڤِكِيٚ دَمَدَهَشَمَهَيٚ: مَشَمِ كَمَى مِمَمِ بَتَّ دِيَّيٚ هَدَيٚ
يَدَبَدَيٚ. مَمِكَمِ دِيٚوُكَ[1] مِ هَمَّ: مَيٚوُكَ دِيٚوُكَ
مَمِ (يَدَمَهَيٚ دَمَّمِ[2] يَدِمِ كِيَدِيٚ: يُمِيَّ دِيٚوَى مِمِ
دَمِيَّ دِيٚوَيٚ يَدَمَّ دِيٚوَّ دَمِ: كَمَهَكَيٚ دِيٚوِيٚ
مَدِيَّ. مَمَى هَمِ دَمَّ دَمَّ يَدِ مَدَّ يُكَمَى دِيٚ يَدَمَمَدِ
مَيٚمِ مَدِيَّ كَيٚمَّ دِمِدِيَّ (مَمَ مَمَّ[3]: مَمِمَ
(مَمِدَمَ مِ مِ مِ[4] هَمِمَيَّ دِمَدِيَّ. مَيٚمَمَ مَمَّ[5]
دِيٚ كِيَدِ دَمِيَّ مَمِدَمَ: (مَكِمَ مَمِدَمَ دَمَّ
مِيَّ مَدَّ دِيٚكَ دِيٚ مَمَّ مَمَّ[6]. مَمَّ هَمَّ مَمَدَّ
يَّمِ: مِيَّ دِيٚ مَمَّ مَمَّ كَيٚمَّ: مَيٚ يَيَد دَمِيَد
مَمَّ.

مَمِدَمَهَ دَمَمَ دِيٚمَمَ مَمِمَد مَمَّ دَيَّمَّ: مَمَّ دَيَّمَّ
مِيَّ دِيٚمِ مِ مَمَّ مَمَّ دَمَّمَّ مَمِدَمَّ: مَمَّ دَمَّ
مَمِدَمَ مَمَّ مِيَّمِ مَمَّ. مَمِ مِمَمَ مَمَّ
(مَدَ يَمِكِ يَمِدَ[7] كِ: يَ دَمِيَّ مَمِدَّ: هَّ دَمَّ[8]
مَمِكِيَّ. يَمِدَ كِ دِ دَمِيَّ مَمَ مَمِدَّ: مَيَّ دَمِ يَدَ
كِ: مَدَ يَمِكِ مَمِكِ دِيَّمَّ سَّ؟ يَمِدَ كِ مَدِيَّ:
حَمَّ مَيَّ مِ كَمِ دِيَّمِدَ يَدَ حَمَدَيَّ مَمَّ؟ مِ دِ
مَدَّ يَمِدَ كِ: مَ هَكَمِ مَمِكَمِ مَيَّ مِ كِ دَمَّمِدَ

(1) مَيٚوُ. (2) يَيَّ دَمَمَ يَمَّمَّ. (3) مَمَمَ. (4) مَمِدَمَ
مِ دَمَّ. (5) يَيَّ مَدَمَمَ مَمِدَ. (6) مَمِدَمَ مَمَّمَّ مَمَّ
مَمَّ دَمَّ كِيَدِ دَمَمَ. (7) مَمِدَ. (8) كَمَمَ.

ܙܕܩ ܒܗ ܕܫܠ̈ܡ ܕܒܝܬ̈ܗ. ܫܡܝܢ ܐܢ ܐܙܠ ܒܝ ܒܝܬ ܡܫܬܐ ܕܡ̈ܐ:
ܒܒܝ ܩܛܝ ܐܒܕ. ܐܝܬ ܒܒܝ ܕܡ̈ܐ: ܒܪܡ̈ܐ ܕܡ̈ܐ ܒܒܝ ܒܝܬ ܡܫܬܐ
ܐܒܕ̈ܐ ܕܐ ܒܝܬ ܕܝܢ ܕܠܐ ܒܗ[1] ܐܢ ܒܝܬ̈ܐ ܐܒܕ̈ܐ
ܒܒܝ ܕܐ ܐܝܬ (ܒܝܬ̈ ܡܫܬ̈ܐ[2]: ܩܛܠ ܡ̈ܐ: ܐܝܬ ܟ
ܒܒܝ ܟ ܒܝܬ̈ ܒܝ ܒܪ̈ܐ ܒܗ[3]. ܐܢ ܒܝ ܒܪ̈ܐ ܒܒܝ ܒܝܬ
ܡ̈ܐ ܒܒܝ ܒܝ ܒܝ ܒܝ: ܒܒ ܒܝ ܒܝ ܒܝ ܒܝ ܒܝ
ܡ̈ܐ[4] ܒܒ ܒ̈ܐ ܐܝܬ ܐܝ ܒ̈ܐ: (ܒ̈ ܡ̈ ܡ̈ ܒ̈ ܐ
ܐܝܟܡ̈ ܕ̈ܡ ܒ̈ ܒ̈ ܐ[5]! ܐ ̈ ̈ ̈

ﻭﻳﺠﻮﺯ ﺍﻟﺘﻴﻤﻢ ﻟﻜﻞ ﻓﺮﺽ ﻭﻟﻮ ﻧﺬﺭﺍ ﻭﻟﻠﺠﻨﺎﺯﺓ ﻭﻟﻤﺎ ﺗﺄﺧﺮ ﻋﻦ ﺍﻟﻌﻴﺪ. ﻭﻣﻦ ﺭﺃﻯ ﺍﻟﻤﺎﺀ ﻓﻲ ﺍﻟﺼﻼﺓ ﺃﻭ ﺧﺎﻑ ﻓﻮﺕ ﺍﻟﻮﻗﺖ ﺑﻄﻞ ﺗﻴﻤﻤﻪ (ﻭﻟﻮ ﻛﺎﻥ ﻓﻲ ﺍﻟﺮﺣﻞ[1]. ﻭﻣﻦ ﺑﻪ ﺟﺮﺡ ﺃﻭ ﻗﺮﺡ ﻳﻀﺮﻩ ﺍﻟﻤﺎﺀ ﻭﻟﻢ ﻳﺠﺪ ﻣﻦ ﻳﻨﺎﻭﻟﻪ ﺗﻴﻤﻢ ﻭﺻﻠﻰ ﻭﻟﻢ ﻳﻌﺪ[2] ﻭﻣﻦ ﺑﻪ ﺟﺮﺍﺣﺔ ﺃﻭ ﻛﺴﺮ ﻭﺟﺒﺖ ﺍﻟﺠﺒﻴﺮﺓ ﻭﺍﻟﻤﺴﺢ ﻋﻠﻴﻬﺎ ﻭﺍﻟﻐﺴﻞ ﻭﺍﻟﺘﻴﻤﻢ ﻛﺎﻟﻤﺎﺀ ﻭﻗﻴﻞ[3] ﻳﺠﺐ ﻏﺴﻞ ﻣﺎ ﺣﻮﻟﻬﺎ ﻭﻗﻴﻞ ﻳﺠﺐ (ﻏﺴﻞ ﻣﺎ ﺣﻮﻟﻬﺎ ﻭﻣﺴﺢ ﺍﻟﺠﺒﻴﺮﺓ[4] ﻭﻗﻴﻞ[5] ﻳﻐﺴﻞ ﺍﻟﺼﺤﻴﺢ ﻣﻦ ﻣﺴﺢ ﺍﻟﺠﺒﻴﺮﺓ ﻭﻳﻤﺴﺢ ﺍﻟﺠﺮﻳﺢ ﻭﻗﻴﻞ ﻳﺠﻤﻊ ﺑﻴﻨﻬﻤﺎ ﻭﻗﻴﻞ ﻳﺨﻴﺮ

ڤيرجيل ڤيرجيل. ڤيرجيل (حيث ڤيرجيل ڤيرجيل ڤيرجيل

ﻣﺴﺄﻟﺔ: ﻭﺍﻟﻤﺴﺢ[1] ﻋﻠﻰ ﺍﻟﺨﻔﻴﻦ ﺟﺎﺋﺰ ﻟﻠﺮﺟﺎﻝ ﻭﺍﻟﻨﺴﺎﺀ ﻓﻲ ﺍﻟﺤﻀﺮ ﻭﺍﻟﺴﻔﺮ[2]. ﻭﻫﻮ ﺃﻥ ﻳﻤﺴﺢ ﺃﻋﻠﻰ ﺍﻟﺨﻒ ﻭﺃﺳﻔﻠﻪ ﻣﺮﺓ ﻭﺍﺣﺪﺓ ﻭﻻ ﻳﺴﺘﻮﻋﺐ ﺫﻟﻚ ﺑﻞ ﻳﺠﻮﺯ ﺃﻥ ﻳﻤﺴﺢ ﺃﻛﺜﺮ ﺍﻟﺨﻒ ﺃﻋﻠﻰ ﻭﺃﺳﻔﻞ ﻣﺮﺗﻴﻦ[3]: ﻭﻳﺴﺘﺤﺐ ﺃﻥ ﻳﺒﺪﺃ ﺑﻤﻘﺎﺩﻡ ﺍﻟﺨﻒ ﻭﻫﻮ ﺃﻥ ﻳﻀﻊ ﻛﻔﻪ ﺍﻟﻴﻤﻨﻰ[4] ﻋﻠﻰ ﺍﻟﺨﻒ ﺍﻟﻴﻤﻨﻰ ﻭﻛﻔﻪ ﺍﻟﻴﺴﺮﻯ ﻋﻠﻰ ﺍﻟﺨﻒ ﺍﻟﻴﺴﺮﻯ ﻭﻳﻤﺴﺢ ﺃﺻﺎﺑﻊ ﺭﺟﻠﻪ ﺍﻟﻴﻤﻨﻰ ﺇﻟﻰ ﺃﻥ ﺗﺒﻠﻎ ﺃﻃﺮﺍﻑ ﺃﺻﺎﺑﻌﻪ[5]: ﻭﻻ ﻳﺠﺐ ﻋﻠﻴﻪ ﺃﻥ ﻳﺒﻠﻎ ﺑﺎﻟﻤﺴﺢ ﻣﻮﺿﻊ ﺍﻟﻔﺮﺽ: ﻭﻫﻮ ﻣﺎ ﻳﺒﺪﻭ ﻟﻠﻨﺎﻇﺮ ﺃﻧﻪ ﻣﻦ ﺍﻟﺴﺎﻕ ﻭﻫﻮ ﺃﻥ ﻳﻤﺴﺢ ﻣﻦ ﺃﺻﻞ ﺍﻟﺴﺎﻕ ﺇﻟﻰ ﺃﻋﻠﻰ ﺍﻟﻘﺪﻡ ﻭﻻ ﻳﺠﺐ ﻋﻠﻴﻪ ﻣﺴﺢ ﺍﻟﻌﻘﺐ ﻭﻻ ﺃﺳﻔﻞ ﺍﻟﻘﺪﻡ[6]: ﻭﻳﺠﻮﺯ ﺍﻟﻤﺴﺢ ﻋﻠﻰ ﺍﻟﺨﻒ ﻭﺇﻥ ﻛﺎﻥ ﻓﻴﻪ ﺧﺮﻕ ﻛﺜﻴﺮ ﻳﺒﺪﻭ ﻣﻨﻪ ﻣﻘﺪﺍﺭ ﻣﺎ ﻳﻤﻜﻦ ﺍﻟﻤﺸﻲ ﻓﻴﻪ ﻓﻲ ﺍﻟﺤﺎﺟﺔ ﻭﺍﻟﺴﻔﺮ[7]: ﻭﻫﻮ ﻫﻮ. ﻭﻳﺠﻮﺯ ﺍﻟﻤﺴﺢ ﻋﻠﻰ ﺍﻟﺠﻮﺭﺑﻴﻦ ﺍﻟﺜﺨﻴﻦ (ﻭﻫﻮ ﺍﻟﺬﻱ ﻳﺴﻤﻰ ﺍﻟﺠﻤﺎﺯ ﻓﻲ ﻟﻐﺔ ﺃﻫﻞ ﺍﻟﺸﺎﻡ)[8] ﻭﺍﻟﺠﻮﺭﺑﻴﻦ ﺍﻟﺮﻗﻴﻘﻴﻦ[9]. ﻭﻫﻮ ﺃﻥ ﻳﺜﺒﺖ ﻋﻠﻴﻬﻤﺎ: ﻭﻻ ﻳﺠﻮﺯ ﺍﻟﻤﺴﺢ ﻋﻠﻰ ﺍﻟﺠﻮﺭﺑﻴﻦ[10] ﺍﻟﺼﻔﻴﻘﻴﻦ ﻭﻫﻮ ﺍﻟﺬﻱ ﻳﺴﻤﻰ ﺍﻟﺠﻤﺎﺯ ﻓﻲ ﻟﻐﺔ ﺃﻫﻞ ﺍﻟﺸﺎﻡ[11]: ﻭﻫﻮ ﺃﻥ ﻳﻠﺒﺲ ﻋﻠﻰ ﺍﻟﺠﻮﺭﺑﻴﻦ ﺍﻟﺜﺨﻴﻦ[12]: ﻭﻻ ﻳﺠﻮﺯ ﺍﻟﻤﺴﺢ ﻋﻠﻰ ﺍﻟﺠﻮﺭﺑﻴﻦ ﺍﻟﺼﻔﻴﻘﻴﻦ: ﻭﻫﻮ ﻣﺎ ﻳﺒﺪﻭ ﻣﻦ ﺍﻟﺴﺎﻕ ﻭﻫﻮ ﺃﻥ ﻳﺮﻯ ﺍﻟﻤﺎﺀ ﻣﻦ ﺍﻟﺴﺎﻕ ﺇﻟﻰ ﺃﻋﻠﻰ ﺍﻟﻘﺪﻡ ﻭﻻ ﻳﺠﺐ ﻋﻠﻴﻪ ﻣﺴﺢ ﺍﻟﻌﻘﺐ ﻭﻻ ﺃﺳﻔﻞ ﺍﻟﻘﺪﻡ: ﻭﻳﺠﻮﺯ ﺍﻟﻤﺴﺢ ﻋﻠﻰ ﺍﻟﺠﻮﺭﺑﻴﻦ ﺍﻟﺜﺨﻴﻦ ﻭﺇﻥ ﻛﺎﻥ ﻓﻴﻪ ﺧﺮﻕ ﻛﺜﻴﺮ ﻳﺒﺪﻭ ﻣﻨﻪ ﻣﻘﺪﺍﺭ ﻣﺎ ﻳﻤﻜﻦ ﺍﻟﻤﺸﻲ ﻓﻴﻪ ﻓﻲ ﺍﻟﺤﺎﺟﺔ ﻭﺍﻟﺴﻔﺮ: ﻭﻫﻮ ﻫﻮ.

---

(1) ﻣﺴﺢ. (2) ﻣﺴﺎﻓﺮ ﻛﺎﻥ ﺃﻭ ﻣﻘﻴﻤﺎ. (3) ﻣﺮﺗﻴﻦ. (4) ﻳﻤﻴﻨﻪ. (5) ﺃﺻﺎﺑﻊ ﺭﺟﻠﻪ. (6) ﺍﻟﻘﺪﻡ. (7) ﺍﻟﺴﻔﺮ. (8) ﻫﻮ ﺍﻟﺬﻱ ﻳﺴﻤﻰ ﺍﻟﺠﻤﺎﺯ ﻓﻲ ﻟﻐﺔ ﺃﻫﻞ ﺍﻟﺸﺎﻡ. (9) ﺍﻟﺜﺨﻴﻦ ﺍﻟﺮﻗﻴﻘﻴﻦ. (10) ﻻ. (11) ﻫﻮ ﺍﻟﺠﻤﺎﺯ. (12) ﺍﻟﺜﺨﻴﻦ.

ואם אמר בפני עדים[1] הרי זה כמתנה. וכל המוכר שדה לחבירו ולא פירש כמה הוא נותן לו[2] אלא אמר לו בכך וכך סלעים: אם רצה המוכר לחזור בו[3] יכול לחזור בו ואין הלוקח יכול לומר הרי אני נותן לך את הדמים ותן לי את השדה. ואם רצה הלוקח לחזור בו אין המוכר יכול לומר הרי השדה שלך ותן לי את הדמים. ואם מת המוכר קודם שיתן הלוקח את הדמים[4] הרי השדה של יורשי המוכר. ואם מת הלוקח קודם שיתן את הדמים (כגון שהיה חולה ואמר תנו מנה זה לפלוני) הרי הוא כמי שנתן. ואם מת המוכר[5] קודם שיתן הלוקח את הדמים הרי השדה של יורשי הלוקח.

כיצד יש לו למוכר שדה לומר ללוקח כמה אתה נותן לי בשדה זו. וכיצד יש לו ללוקח לומר כמה אתה נותן לי בשדה זו: יש לו לומר כמה אתה נותן לי בשדה זו בכך וכך סלעים: ואם אמר לו בכך וכך סלעים[6] ואמר לו הלוקח אני נותן לך בכך וכך סלעים. ואמר לו המוכר אני מוכר לך בכך וכך סלעים: הרי זה מקח גמור[7]: ואפילו לא נתן הלוקח את הדמים ולא משך את השדה אלא אמר למוכר הרי הדמים מונחים לך בכיסך ואמר לו המוכר הרי השדה שלך ולא משכה ולא נתן לו כלום הרי זה מקח גמור: ואפילו לא נתן המוכר את השדה ללוקח אלא אמר ללוקח הרי השדה שלך ולא נתן לו את הדמים ולא משך את השדה הרי זה מקח גמור:

(1) וכן אם אמרו בפני עדים. (2) נתן. (3) המוכר שאמר לו אם רצה לחזור בו. (4) ואפילו משכה ולא נתן את הדמים. (5) מת. (6) כך וכך. (7) ואם נתן לו המוכר את השדה ולא נתן הלוקח את הדמים הרי זה מקח גמור.

ספרים אינה מועלת כלום. ואפילו אם נתן לו מעות
מאתים[1]: אינו יכול לומר לו הרי מעותיך לפניך
ואני מוחל לך על ספרים שמכרתי לך. שהרי אין
מחילה בדבר שאינו ברשותו: ואפילו מכר לו ספרים
ומת הרי הן של יורשיו. ואפילו לקחן[2] ולא משכן:
שאין המוכר יכול לומר לו הרי מעותיך לפניך ואני
מוחל לך. שהרי אין המוכר יכול לחזור בו אחר
שנתרצה הלוקח: ואפילו הן עדיין בבית (ספרים קטנים[3]:
שאין המוכר יכול לחזור בו אחר שנתרצה הלוקח.

מי שמכר לחבירו ספרים: אם מכר אותן[4]
בשוה: אינו יכול לחזור בו אפילו בתוך שתים
עשרה שעה. ואם מכר בפחות משתות עשרה
שעה: יכול לחזור בו אפילו בתוך שלשים יום.
ואם מכר בפחות משתות עשרה שעה ולא נתן
לו מעות: אינו יכול לחזור בו אפילו בתוך שלשים
יום. ואם נתן לו מעות ולא משכן: יכול לחזור
בו אפילו בתוך שלשים יום. ואם משכן: אינו יכול
לחזור בו אפילו בתוך שנה. ואם נתן לו מעות
ומשכן: אינו יכול לחזור בו אפילו בתוך שלש
עשרה שנה[5]. כשם שאין המוכר יכול לחזור
בו אחר שנתרצה הלוקח. כך אין הלוקח יכול
לחזור בו אחר שנתרצה המוכר. ואפילו הן עדיין
בבית: שהרי אין הלוקח יכול לומר למוכר הרי
מעותיך לפניך ואני מוחל לך על ספרים שקניתי
ממך. ואפילו מת הלוקח אין יורשיו יכולין לחזור
בהן: שהרי אין יורשיו של אדם יכולין לחזור
בהן אלא בדברים שהיו ברשות אביהם ולא בדברים
שלא היו ברשותו.

(1) כסף מעות. (2) אותן. (3) וכן. (4) שמכר אותן שלא
(5) שהרי מחזיק בהן כל אותן שנים.

ڪتاب جمع جوامع الحديث. (1) ڪي ويا: (2) ڪتاب جمع جوامع الحديث ڪي ڪتاب جمع جوامع الحديث ڪي ڪتاب جمع جوامع الحديث ڪي

ڤَكِم ڤِلِجِهَ كَ زَمِم مَهِم دَمِز هِمِجَدَدَز ڤِلِجَ:
لِجَ[1] هَم لَهِمَز ڤِمِم لِجَز ڤِعَ زَمِم لَجَ
هِمِجَدَدَز. زَكَ هَكَم زَز لَجَ: ڤِهَمَم لَهِڤِ هِمِزَ.
يِمِڤِ ڤِسَمَّ زِهِجَزَه لَهَم مِهِلِ مِكَز هِمِم: هَڤِم
هَم مَم مَمَم هَم لَهَم مِهِلِ لَجَ: مَهَم مِهِلِ لَجَ لِجَز
ڤِعجِبَ ڤِعَمَّ لَجَ دَمِز هِمِجَدَدَز. ڤِهَ ڤِم ڤِلِجَهَ
لِمِكَم ڤِلِجَز. مَمَم هَمَم ڤِم ڤِم دَهَز: ڤِهَجَز
جِڤِ هِمِم كَ زَهَم ڤِم: هَم ڤِمِم[2] زَهَم زَمِ مِكَز
ڤَهَ هَكَ ڤِمِجَهَ ڤَهَ ڤِلِجَ: ڤِكِ هَكَ ڤَكِمَهَ زَهَم
هِمِجَدَدَز. مَهَ ڤَمِجَ مَهَم حَمَهَ ڤِلِجَ زَجَ دَمِز
ڤِم مَهَڤِه ڤِم: مَهِلِمَه (ڤِمَكَم[3]: مَڤِه ڤِم
يِمِڤِ ڤِلِجَ: مَهَم ڤِلِجَ ڤِمِم[4]: ڤِمِم زَجَ ڤِلِجَ
ڤِعجِبَ ڤِلِجَ ڤِمِم[5] ڤِلِجَهَ ڤِلِجَ ڤِمِم[6]: ڤِلِجَ
ڤِعجِبَ لَجَ دَمِز[7]؟ ڤِهَ ڤِم زَمِجَهَ: زَجَز ڤِعجِبَ
لَجَ زَمِم هَجَ زَمِكَم: ڤِكِهَم كَ لَجَ: ڤِعجِبَ
ڤِم هَجَ: مَهَ ڤِم زَمِم: ڤِلِجَ ڤِعجِبَ زَجَز ڤِم

(1) لَجَ. (2) هَجَ. (3) مِكَم. (4) مِمَم زَهَم. (5) جِڤِ
ڤِهَهَمَهَ ڤِمَمَهَجَزَ. (6) هَجَ زَجَز ڤِم زَجَز. (7) زَهَمَهَ.

هَذَا دُحَا لَحَبَ. إِنَّهُمْ مِنْ هِيَ إِنَّهُمْ مِنْ هِيَ إِنَّهُمْ مِنْ هِيَ:
إِنَّهُمْ مِنْ هِيَ[1]: إِنَّهُمْ مِنْ هِيَ إِنَّهُمْ مِنْ هِيَ إِنَّهُمْ مِنْ هِيَ
إِنَّهُمْ مِنْ هِيَ إِنَّهُمْ مِنْ هِيَ إِنَّهُمْ مِنْ هِيَ إِنَّهُمْ مِنْ هِيَ
إِنَّهُمْ مِنْ هِيَ: إِنَّهُمْ مِنْ هِيَ إِنَّهُمْ مِنْ هِيَ إِنَّهُمْ مِنْ هِيَ
إِنَّهُمْ مِنْ هِيَ: إِنَّهُمْ مِنْ هِيَ إِنَّهُمْ مِنْ هِيَ إِنَّهُمْ مِنْ هِيَ
إِنَّهُمْ مِنْ هِيَ. إِنَّهُمْ مِنْ هِيَ إِنَّهُمْ مِنْ هِيَ إِنَّهُمْ مِنْ هِيَ
إِنَّهُمْ مِنْ هِيَ[2] إِنَّهُمْ مِنْ هِيَ: إِنَّهُمْ مِنْ هِيَ إِنَّهُمْ مِنْ هِيَ
إِنَّهُمْ مِنْ هِيَ إِنَّهُمْ مِنْ هِيَ إِنَّهُمْ مِنْ هِيَ إِنَّهُمْ مِنْ هِيَ
إِنَّهُمْ مِنْ هِيَ: إِنَّهُمْ مِنْ هِيَ إِنَّهُمْ مِنْ هِيَ. إِنَّهُمْ مِنْ هِيَ
إِنَّهُمْ مِنْ هِيَ: إِنَّهُمْ مِنْ هِيَ إِنَّهُمْ مِنْ هِيَ إِنَّهُمْ مِنْ هِيَ
إِنَّهُمْ مِنْ هِيَ

שדה: שדה מוכרת לחברתה (שדה[1]?) שלי שלך בשדה פלוני שהוא שלי ושלך: שדה שלי שלך בשדה פלוני שהוא שלי ושלך: שדה שלי בשדה פלוני שהוא שלי ושלך: שדה שלי בשדה פלוני שהוא שלי ושלך: שדה שלי

ⵜⵉⵔⵉ: ⵏⵜⵜⴰ ⵜⵜⵉⵔⵉ ⵙⵉⵎⵎⵉⵙ ⵏ ⵜⵎⵓⵔⵜ[1] ⵏⵜⵜⴰ ⵢⵉⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵏ ⵜⵎⵓⵔⵜ (ⵜⵉⵔⵉ ⵏ ⵜⵎⵓⵔⵜ) ⵜⵉⵔⵉ: ⵜⵉⵎⵓⵔⵜ ⵜⵉⵏⵜⴰ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔⵜ ⵏ ⵜⵎⵓⵔⵜ ⵜⵉⵔⵉ

ﻩﺮﻴﺴﻔﺗ ﻲﻓ ﻲﻨﻐﻤﻟا ﻪﻟﺎﻗ ﺎﻤﻛ ﻮﻫ ﻞﻴﻗ ﻦﻣ ﻢﻬﻨﻣ ﻞﻌﻔﻟا ﻦﻴﺑ ﻖﻳﺮﻔﺘﻟا ﻲﻓ ﻞﻴﻗ ﻚﻟﺬ

جنهن ۾ جڏهن ڪو ماڻهو ڪنهن ڪم ۾ مشغول هجي ۽ ڪو ماڻهو
اچي سلام ڪري تڏهن ان کي جواب نه ڏيڻ گهرجي. ساڳيو حڪم
آهي: جڏهن ڪو ماڻهو کاڌو کائي رهيو هجي: جڏهن ڪو ماڻهو
پيشاب يا پاخاني جي حاجت ۾ هجي: جڏهن ڪو ماڻهو ننڊ ۾
هجي: جڏهن ڪو ماڻهو ڏاڍو بکايل هجي ۽ کاڌو تيار هجي:
جڏهن ڪو ماڻهو ڏاڍو تڪليف ۾ هجي: جڏهن ڪو ماڻهو
ڏاڍو ڏکوئيندڙ ڏک ۾ مبتلا هجي: جڏهن ڪو ماڻهو ڏاڍو
ڏکوئيندڙ ڏاڍي ڏک ۾ مبتلا هجي: جڏهن ڪو ماڻهو ڏاڍو
ڏکوئيندڙ ڏاڍي ڏک ۾ مبتلا هجي. ساڳيو حڪم آهي ان
ماڻهو جو جيڪو ڪنهن ڏوهاري کي سزا ڏيڻ ۾ مشغول هجي:
جڏهن ڪو ماڻهو ڪنهن ڏوهاري کي سزا ڏيڻ ۾ مشغول هجي
۽ ڪو ماڻهو اچي سلام ڪري تڏهن ان کي جواب نه ڏيڻ گهرجي.
ساڳيو حڪم آهي ان ماڻهو جو جيڪو ڪنهن ڏوهاري کي سزا
ڏيڻ ۾ مشغول هجي: جڏهن ڪو ماڻهو ڪنهن ڏوهاري کي
سزا ڏيڻ ۾ مشغول هجي ۽ ڪو ماڻهو اچي سلام ڪري تڏهن
ان کي جواب نه ڏيڻ گهرجي. ساڳيو حڪم آهي ان ماڻهو جو
جيڪو ڪنهن ڏوهاري کي سزا ڏيڻ ۾ مشغول هجي: جڏهن ڪو
ماڻهو ڪنهن ڏوهاري کي سزا ڏيڻ ۾ مشغول هجي ۽ ڪو ماڻهو
اچي سلام ڪري تڏهن ان کي جواب نه ڏيڻ گهرجي. ساڳيو
حڪم آهي ان ماڻهو جو جيڪو ڪنهن ڏوهاري کي سزا ڏيڻ ۾
مشغول هجي: جڏهن ڪو ماڻهو ڪنهن ڏوهاري کي سزا ڏيڻ ۾
مشغول هجي ۽ ڪو ماڻهو اچي سلام ڪري تڏهن ان کي جواب
نه ڏيڻ گهرجي. ساڳيو حڪم آهي ان ماڻهو جو جيڪو ڪنهن
ڏوهاري کي سزا ڏيڻ ۾ مشغول هجي: جڏهن ڪو ماڻهو ڪنهن
ڏوهاري کي سزا ڏيڻ ۾ مشغول هجي ۽ ڪو ماڻهو اچي سلام
ڪري تڏهن ان کي جواب نه ڏيڻ گهرجي. ساڳيو حڪم آهي ان
ماڻهو جو جيڪو ڪنهن ڏوهاري کي سزا ڏيڻ ۾ مشغول هجي:
جڏهن ڪو ماڻهو ڪنهن ڏوهاري کي سزا ڏيڻ ۾ مشغول هجي
۽ ڪو ماڻهو اچي سلام ڪري تڏهن ان کي جواب نه ڏيڻ
گهرجي. ساڳيو حڪم آهي ان ماڻهو جو جيڪو ڪنهن ڏوهاري
کي سزا ڏيڻ ۾ مشغول هجي: جڏهن ڪو ماڻهو ڪنهن ڏوهاري
کي سزا ڏيڻ ۾ مشغول هجي ۽ ڪو ماڻهو اچي سلام ڪري

ﺳﻜﻨﺠﺒﻴﻦ ﺑﺎﺩﺷﺎﻩ ﺑﺎﺑﻞ. ﺩﺍﻧﻴﺎﻝ ﺑﻪ ﺣﻀﻮﺭ ﺍﻭ ﺁﻣﺪﻩ ﺑﻮﺩ: ﺍﻭ ﺭﺍ ﺑﻪ ﺍﺳﻢ ﺧﺪﺍﻱ ﺧﻮﺩ ﺑﻠﺘﺸﺎﺻﺮ ﻣﻴﺨﻮﺍﻧﺪ. (ﻭﺩﺭ ﺍﻭ ﺭﻭﺡ ﺧﺪﺍﻳﺎﻥ ﻣﻘﺪﺱ ﺍﺳﺖ: ﻭ ﺩﺭ ﺍﻳﺎﻡ ﭘﺪﺭ ﺗﻮ ﺑﺼﻴﺮﺕ ﻭ ﻓﻬﻢ ﻭ ﺣﻜﻤﺖ ﻣﺜﻞ ﺣﻜﻤﺖ ﺧﺪﺍﻳﺎﻥ ﺩﺭ ﺍﻭ ﻳﺎﻓﺖ ﺷﺪ: ﻭ ﺍﻭ ﺭﺍ ﻧﺒﻮﻛﺪﻧﺼﺮ ﭘﺎﺩﺷﺎﻩ ﺑﺎﺑﻞ ﭘﺪﺭ ﺗﻮ ﺑﻠﺘﺸﺎﺻﺮ ﺭﺋﻴﺲ ﺟﺎﺩﻭﮔﺮﺍﻥ ﻭ ﻣﻨﺠﻤﻴﻦ ﻭ ﻛﻠﺪﺍﻧﻴﺎﻥ ﻭ ﻣﻨﺠﻤﻴﻦ ﺳﺎﺧﺖ: ﺯﻳﺮﺍ ﻛﻪ ﺭﻭﺡ ﻓﻀﻴﻠﺖ ﻭ ﻋﻠﻢ ﻭ ﻓﻬﻢ ﻭ ﺗﻌﺒﻴﺮ ﺧﻮﺍﺏ ﻭ ﺣﻞ ﻣﻌﻤﺎﻫﺎ ﻭ ﮔﺸﺎﺩﻥ ﺍﻟﻐﺎﺯ ﺩﺭ ﺍﻭ ﻳﺎﻓﺖ ﺷﺪ ﺑﻠﺘﺸﺎﺻﺮ ﺭﺋﻴﺲ ﺟﺎﺩﻭﮔﺮﺍﻥ ﻭ ﻣﻨﺠﻤﻴﻦ ﻭ ﻛﻠﺪﺍﻧﻴﺎﻥ ﺯﻳﺮﺍ ﻛﻪ ﺩﺍﻧﻴﺎﻝ ﺭﺍ ﻛﻪ ﺑﻠﺘﺸﺎﺻﺮ ﺍﻭ ﺭﺍ ﺑﻪ ﺍﺳﻢ ﺧﺪﺍﻱ ﺧﻮﺩ ﻣﻴﺨﻮﺍﻧﺪ: ﻭ ﺩﺭ ﺍﻭ ﺭﻭﺡ ﺧﺪﺍﻳﺎﻥ ﻣﻘﺪﺱ ﺍﺳﺖ: ﺍﻭ ﺭﺍ ﺑﻪ ﺣﻀﻮﺭ ﺧﻮﺩ ﺧﻮﺍﻧﺪ ﻭ ﺍﻭ ﺭﺍ ﺭﺋﻴﺲ ﺟﺎﺩﻭﮔﺮﺍﻥ ﻭ ﻣﻨﺠﻤﻴﻦ ﻭ ﻛﻠﺪﺍﻧﻴﺎﻥ ﺳﺎﺧﺖ: ﺯﻳﺮﺍ ﻛﻪ ﺭﻭﺡ ﻓﻀﻴﻠﺖ ﻭ ﻋﻠﻢ ﻭ ﻓﻬﻢ ﻭ ﺗﻌﺒﻴﺮ ﺧﻮﺍﺏ ﻭ ﺣﻞ ﻣﻌﻤﺎﻫﺎ ﻭ ﮔﺸﺎﺩﻥ ﺍﻟﻐﺎﺯ ﺩﺭ ﺍﻭ ﻳﺎﻓﺖ ﺷﺪ ﺑﻠﺘﺸﺎﺻﺮ ﺭﺋﻴﺲ ﺟﺎﺩﻭﮔﺮﺍﻥ ﻭ ﻣﻨﺠﻤﻴﻦ ﻭ ﻛﻠﺪﺍﻧﻴﺎﻥ ﺯﻳﺮﺍ ﻛﻪ ﺩﺍﻧﻴﺎﻝ ﺭﺍ ﻛﻪ ﺑﻠﺘﺸﺎﺻﺮ ﺍﻭ ﺭﺍ ﺑﻪ ﺍﺳﻢ ﺧﺪﺍﻱ ﺧﻮﺩ ﻣﻴﺨﻮﺍﻧﺪ: ﻭ ﺩﺭ ﺍﻭ ﺭﻭﺡ ﺧﺪﺍﻳﺎﻥ ﻣﻘﺪﺱ ﺍﺳﺖ: ﺍﻭ ﺭﺍ ﺑﻪ ﺣﻀﻮﺭ ﺧﻮﺩ ﺧﻮﺍﻧﺪ ﻭ ﺍﻭ ﺭﺍ ﺭﺋﻴﺲ ﺟﺎﺩﻭﮔﺮﺍﻥ ﻭ ﻣﻨﺠﻤﻴﻦ ﻭ ﻛﻠﺪﺍﻧﻴﺎﻥ ﺳﺎﺧﺖ: ﺯﻳﺮﺍ ﻛﻪ ﺭﻭﺡ ﻓﻀﻴﻠﺖ ﻭ ﻋﻠﻢ ﻭ ﻓﻬﻢ ﻭ ﺗﻌﺒﻴﺮ ﺧﻮﺍﺏ ﻭ ﺣﻞ ﻣﻌﻤﺎﻫﺎ ﻭ ﮔﺸﺎﺩﻥ ﺍﻟﻐﺎﺯ ﺩﺭ ﺍﻭ ﻳﺎﻓﺖ ﺷﺪ

---

(1) Desunt in Cod. Lond. (2) ﺩﺍﻧﻴﺎﻝ ﺑﻪ ﺣﻀﻮﺭ ﺍﻭ ﺁﻣﺪﻩ ﺑﻮﺩ. (3) ﺑﺎﺑﻞ. (4) ﻭ ﺩﺭ. (5) ﻛﻪ ﺍﻳﺸﺎﻥ ﺭﺍ ﺑﻠﺘﺸﺎﺻﺮ ﻣﻴﺨﻮﺍﻧﺪ: ﺍﻳﺸﺎﻥ ﺭﺍ ﻛﻪ ﺩﺍﻧﻴﺎﻝ ﺭﺍ ﻛﻪ ﺑﻠﺘﺸﺎﺻﺮ ﺍﻭ ﺭﺍ ﺑﻪ ﺍﺳﻢ ﺧﺪﺍﻱ ﺧﻮﺩ ﻣﻴﺨﻮﺍﻧﺪ. (6) Desunt. (7) ﻣﻴﺨﻮﺍﻧﺪ ﺍﻭ ﺭﺍ.

ܒܥܠ ܡܫܟܚ ܕܥܠ ܐܠܗܐ[1]. ܘܒܟ ܐܡܪ ܠܗ ܡܫܝܚܐ ܕܐܢ ܐܢ ܐܬ ܒܢ ܐܒܐ ܘܐܢ ܐܢ ܐܒܐ ܠܐ ܝܕܥ ܐܠܐ ܐܒܐ ܘܠܡܢ ܕܨܒ ܐܒܐ ܠܓܠܝ ܠܗ: ܘܐܦ ܐܢ ܐܬ ܒܢ ܐܒܐ ܠܐ ܝܕܥ ܐܠܐ ܐܒܐ ܘܠܡܢ ܕܨܒ ܐܒܐ ܠܓܠܝ ܠܗ.

(ﻪﻴﻓ ﻒﻠﺘﺨﻳ ﻻ ﺎﻤﻴﻓ) ﻪﻴﻓ ﻒﻠﺘﺨﻳ ﻻ ﺎﻤﻴﻓ ﻲﻨﻌﻳ .ﻪﻴﻓ ﻒﻠﺘﺨﻳ ﻻ ﺎﻤﻴﻓ ﻲﻨﻌ

בְּרָכָה: וְהַבְּרָכָה מְשֻׁלֶּשֶׁת כְּנֶגֶד שָׁלוֹשׁ רְגָלִים שֶׁבָּהֶן. וְאֵיזוֹ הִיא
הַבְּרָכָה (דברים טז) בְּסֻכּוֹת תָּחֹג לְךָ שִׁבְעַת יָמִים: כְּתִיב הָכָא חַג
וּכְתִיב הָתָם חַג. מָה חַג הָאָמוּר הָתָם שִׁבְעָה יָמִים, אַף חַג הָאָמוּר
כָּאן שִׁבְעָה יָמִים. מַאי שְׁנָא הָתָם וּמַאי שְׁנָא הָכָא: הָתָם כְּתִיב
וְשָׂמַחְתָּ בְּחַגֶּךָ. אֵימָא כָּאן וְשָׂמַחְתָּ בְּחַגֶּךָ: אֵין וְשָׂמַחְתָּ אֶלָּא
בְּבָשָׂר, שֶׁנֶּאֱמַר וְזָבַחְתָּ וְאָכַלְתָּ וְשָׂמַחְתָּ: אֵין וְשָׂמַחְתָּ אֶלָּא
בְּיַיִן, שֶׁנֶּאֱמַר וְיַיִן יְשַׂמַּח לְבַב אֱנוֹשׁ[1]. וְסֵיפָא. וְהָיִיתָ אַךְ
שָׂמֵחַ: כְּתִיב הָכָא אַךְ שָׂמֵחַ וּכְתִיב הָתָם וְהָיִיתָ אַךְ שָׂמֵחַ: כְּתִיב
הָכָא וְשָׂמַחְתָּ בְּחַגֶּךָ, וּכְתִיב הָתָם וְשָׂמַחְתָּ לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ: מָה
לְהַלָּן בְּבָשָׂר וְיַיִן, אַף כָּאן בְּבָשָׂר וְיַיִן: מַאי שְׁנָא הָתָם וּמַאי
שְׁנָא הָכָא? מָה הָתָם בְּכָל הַמְּצוּיִין לוֹ, אַף כָּאן בְּכָל הַמְּצוּיִין לוֹ:
מַאי בֵּינוֹ לְבֵין שְׁאָר יָמִים טוֹבִים שֶׁבַּשָּׁנָה: שְׁאָר יָמִים טוֹבִים
שֶׁבַּשָּׁנָה אֵין מְבָרְכִין בָּהֶן שֶׁהָכֹל, אֲבָל שָׁלוֹשׁ רְגָלִים מְבָרְכִין
אֶת הָעָם בְּהַבְרָכָה זוֹ: הֵיכָא מְבָרְכִינַן? רַב אָמַר בְּסֵדֶר זֹאת
הַבְּרָכָה. וּשְׁמוּאֵל אָמַר בְּסֵדֶר בִּרְכַּת כֹּהֲנִים: רַב אָמַר בְּסֵדֶר זֹאת
הַבְּרָכָה, שֶׁהֲרֵי אֵין מְבָרְכִין אֶלָּא בְּשֵׁם, שֶׁנֶּאֱמַר כֹּה תְבָרְכוּ אֶת
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וּשְׁמוּאֵל אָמַר בְּסֵדֶר בִּרְכַּת כֹּהֲנִים: מַאי טַעְמָא
דִּשְׁמוּאֵל, דִּכְתִיב וְשָׂמוּ אֶת שְׁמִי עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַאֲנִי אֲבָרְכֵם[2]: וְרַב
הָא דִּכְתִיב וְשָׂמוּ אֶת שְׁמִי עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַאֲנִי אֲבָרְכֵם, הַיְינוּ
בִּרְכַּת כֹּהֲנִים.

(1) תְּהִלִּים קד: טו. (2) בְּמִדְבַּר ו: כז.

ܒܬܪ ܕܝܢ ܡܕܡ ܕܐܡܪ ܠܗ: ܐܝܟ ܐܡܪ ܠܟ ܐܠܗ ܐܠܗ ܕܝܢ: ܘܐܝ ܠܐ ܡܫܟܚ ܠܗ ܐܠܗ ܐܠܗ ܕܝܢ. ܘܐܦ ܒܐܪ ܐܢ ܐܡܪ ܠܗ: ܐܝܟ ܐܡܪ ܠܟ ܐܠܗ ܐܠܗ ܕܝܢ: ܘܐܝ ܠܐ ܡܫܟܚ ܠܗ ܐܠܗ ܐܠܗ ܕܝܢ: ܐܠܐ ܐܡܪ ܠܗ ܐܠܗ ܐܠܗ ܕܝܢ

ויהי בשמעו את דברי הנביא ויקם ויעבור את הירדן ויבא אל ביתו בשמרון: ויהי כבואו אל ביתו וישלח את כל נביאי הבעל[1] ואת כל עובדיו ואת כל כהניו לאמר: כל העם לא יעזבוני כי אם יהיו כולם אתי ואם אחד יעזוב אותי אמות בו: ויקבצו כל נביאי הבעל ועובדיו וכהניו ויבואו אל ביתו ויאכלו ויתענגו ויהי כאשר כלו לאכול ולשתות ויקם אליהו ויקח את כל נביאי הבעל ואת כל עובדיו ואת כל כהניו ויוציאם אל מחוץ לבית ויאמר אליהם: הנה אני יוצא אל מחוץ לבית ואתם תהיו בבית ואם יצא אחד מכם אמות בו: ויהי כאשר יצא אליהו מן הבית ויעמוד מחוץ לבית ויקרא אל כל נביאי הבעל ואל כל עובדיו ואל כל כהניו לאמר: צאו אלי מן הבית ואמותם בחרב. ויצאו כל נביאי הבעל ועובדיו וכהניו[2] מן הבית ויעמדו מחוץ לבית: ויאמר אליהם אליהו: בואו אלי אל הבית ואמותכם: ויאמרו אליו: לא נבוא אל הבית כי אם נמות מחוץ לבית. ויאמר אליהם: אם כן אמותכם[3] בחרב בחוץ. ויהי כאשר ראה אליהו כי אין אחד מכל נביאי הבעל ועובדיו וכהניו[4] בבית ויבא בית המלך ויאמר אל אחאב: מדוע לא שמעת אל דברי? ועתה[5] כי בחרב הרגתי את כל נביאי הבעל ועובדיו וכהניו ואין אחד מהם בבית ואתה לא שמעת אל דברי. ויאמר אליו אחאב: הן חטאתי לך ואל בית אבי כי עזבתי את דברי ה' ואת מצותיו ואלך אחרי הבעל. ועתה[6] אם תרצה לשוב אל ה' ולעזוב את הבעל ואת עבודתו ולשמוע אל דברי ואל דברי אבי ואל דברי כל עמי ישראל ולהיות לעבד לה' כל ימי חייך ולא תעבוד עוד את הבעל ולא תשתחוה לו ולא תזכיר שמו עוד בפיך ולא תשבע בשמו עוד ולא תשמע אל נביאי הבעל ולא תלך אחרי הבעל ולא תשמע אל עובדיו ולא תשמע אל כהניו

ཤར་ཏེ། ཇི་ལྟར་ཡང་ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཡིན་ཏེ། ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཕྱིར་རོ། ཤཱ་རིའི་བུ་ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ནི་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཕྱིར་རོ། ཤཱ་རིའི་བུ་ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ནི་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཕྱིར་རོ།[1] ཞེས་བྱ་བ་ནས་ཀྱང་ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཡིན་ནོ།[2]།

ཡང་ཤཱ་རིའི་བུ་ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ནི་ཆོས་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཕྱིར་རོ། ཤཱ་རིའི་བུ་ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ནི་ཆོས་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཕྱིར་རོ། ཤཱ་རིའི་བུ་ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ནི་ཆོས་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཕྱིར་རོ། ཤཱ་རིའི་བུ་ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ནི་ཆོས་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཕྱིར་རོ། ཤཱ་རིའི་བུ་ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ནི་ཆོས་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཕྱིར་རོ། ཤཱ་རིའི་བུ་ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ནི་ཆོས་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཕྱིར་རོ། ཤཱ་རིའི་བུ་ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ནི་ཆོས་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཕྱིར་རོ། ཤཱ་རིའི་བུ་ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ནི་ཆོས་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཕྱིར་རོ། ཤཱ་རིའི་བུ་ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ནི་ཆོས་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཕྱིར་རོ། ཤཱ་རིའི་བུ་ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ནི་ཆོས་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཕྱིར་རོ།

---

(1) ཀ་ཅོ་ཅ། (2) ཤཱ་རིའི་བུ་ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ནི་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཕྱིར་རོ། ཞེས་བྱ་བ་ནས་ཀྱང་ཤེས་རབ་ཀྱི་ཕ་རོལ་ཏུ་ཕྱིན་པ་ཡིན་ནོ། (3) ཏེ་ཏེ་ཏེ་ཏེ། (4) ཚིག་ཅིང་ཚིག་པ།

هەم هەڤكێ هەڤبەش ئێك ئەنە. ماينێ بێ ئەسپ دێرێ
(هێ ڤەژمارن[1]: كا ئەڤ ئەنە. ڤەرەنگ هەر[2] دەسكەڤ
دكێڤێ ئێك: ئەم ئەڤە ئەم ئەڤ ئەنە: ماينێ ئەسپ
ماينێ: ئەڤە ئەم بێ ئەڤ ئەنە: ئەڤ ئەنە ئەم ئەڤ
ئەنە. ماينێ ئەڤ ئەنە ئەڤ ئەنە: ئەڤ ئەنە ئەڤ
ئەنە: ئەڤ ئەنە ئەڤ ئەنە: ئەڤ ئەنە ئەڤ ئەنە.
ماينێ ئەڤ ئەنە ئەڤ ئەنە: ئەڤ ئەنە ئەڤ ئەنە:
ئەڤ ئەنە ئەڤ ئەنە: ئەڤ ئەنە ئەڤ ئەنە: ئەڤ
ئەنە ئەڤ ئەنە: ئەڤ ئەنە ئەڤ ئەنە: ئەڤ ئەنە
ئەڤ ئەنە: ئەڤ ئەنە ئەڤ ئەنە: ئەڤ ئەنە ئەڤ
ئەنە: ئەڤ ئەنە ئەڤ ئەنە: ئەڤ ئەنە ئەڤ ئەنە.
ماينێ ئەڤ ئەنە ئەڤ ئەنە: ئەڤ ئەنە ئەڤ ئەنە:
ئەڤ ئەنە ئەڤ ئەنە: ئەڤ ئەنە ئەڤ ئەنە: ئەڤ
ئەنە ئەڤ ئەنە: ئەڤ ئەنە ئەڤ ئەنە: ئەڤ ئەنە
ئەڤ ئەنە: ئەڤ ئەنە ئەڤ ئەنە: ئەڤ ئەنە ئەڤ
ئەنە: ئەڤ ئەنە ئەڤ ئەنە: ئەڤ ئەنە ئەڤ ئەنە.
ماينێ ئەڤ ئەنە ئەڤ ئەنە: ئەڤ ئەنە ئەڤ ئەنە:
ئەڤ ئەنە ئەڤ ئەنە: ئەڤ ئەنە ئەڤ ئەنە: ئەڤ
ئەنە ئەڤ ئەنە: ئەڤ ئەنە ئەڤ ئەنە: ئەڤ ئەنە
ئەڤ ئەنە: ئەڤ ئەنە ئەڤ ئەنە: ئەڤ ئەنە ئەڤ
ئەنە: ئەڤ ئەنە ئەڤ ئەنە: ئەڤ ئەنە ئەڤ ئەنە.
ماينێ ئەڤ ئەنە ئەڤ ئەنە: ئەڤ ئەنە ئەڤ ئەنە:
ئەڤ ئەنە ئەڤ ئەنە: ئەڤ ئەنە ئەڤ ئەنە: ئەڤ
ئەنە ئەڤ ئەنە: ئەڤ ئەنە ئەڤ ئەنە: ئەڤ ئەنە
ئەڤ ئەنە: ئەڤ ئەنە ئەڤ ئەنە: ئەڤ ئەنە ئەڤ
ئەنە: ئەڤ ئەنە ئەڤ ئەنە: ئەڤ ئەنە ئەڤ ئەنە.

(1) ڤەرەنگ. (2) ڤێڤە. (3) دێرێ. (4) دێرێڤە. (5) ئێك.
(6) ڤەرەنگ ئەڤەن ئەڤ ئەنە. ڤەرەنگ دەڤەرەنگ. (7) ڤەرەنگ.

وقوتك ان نعبد احدا سواك. ولذلك نسألك ان تعيننا على
عبادتك: لان كل من يعتمد على نفسه فانه يخطئ: ومن
يتكل على الله يكون في امان. لان (مكتوب هكذا)[1]: ملعون
الانسان الذي يتكل على الجسد.

وقال لهم ايضا: ان ملكوت السموات يشبه انسانا
صاحب بيت خرج في الصباح ليستأجر فعلة لكرمه: فلما
اتفق معهم على دينار في اليوم: ارسلهم الى كرمه: ثم
خرج نحو الساعة الثالثة فرأى آخرين بطالين في السوق:
فقال لهم اذهبوا انتم ايضا الى كرمي فما كان حق
فاعطيكم. فمضوا: ثم خرج ايضا نحو الساعة السادسة
والتاسعة. وعمل كذلك: ثم خرج نحو الساعة الحادية
عشرة[2] فرأى آخرين واقفين. فقال لهم لماذا وقفتم ههنا
كل النهار بطالين: فقالوا له لان احدا لم يستأجرنا. فقال
لهم اذهبوا انتم ايضا الى كرمي. فلما كان المساء قال
صاحب الكرم لوكيله ادع الفعلة واعطهم اجرتهم
ابتدأ من الآخرين الى الاولين. فجاء الذين نحو الساعة
الحادية عشرة واخذوا كل واحد دينارا. فلما جاء الاولون
ظنوا انهم يأخذون اكثر. فاخذوا هم ايضا كل واحد
دينارا: فلما اخذوه تذمروا على رب البيت: قائلين
هؤلاء الآخرون عملوا ساعة واحدة: وقد ساويتهم بنا
الذين احتملنا ثقل النهار والحر: فاجاب واحدا منهم
وقال له يا صاحب ما ظلمتك: اليس على دينار اتفقت
معي: خذ ما هو لك واذهب. فاني اريد ان اعطي هذا

(1) مكتوب هكذا في النص. (2) الحادية عشرة.

ܡܬܬܝܐ. ܐܡܪ ܠܗ ܝܫܘܥ ܐܦ ܐܢܐ ܠܐ ܐܕܝܢ ܐܡܪ ܠܟ ܕܐܢܐ ܗܘ ܡܫܝܚܐ ܕܒܪܝ[1] ܒܫܠܡܐ ܐܠܐ ܐܡܪ ܐܢܐ ܠܟ ܕܐܬ ܐܢܬ ܗܘ ܕܐܬܐ[2] ܕܒܫܡܐ ܕܐܒܝ ܬܩܒܠܢܝ[3]. ܗܘ ܕܢܦܫܗ ܣܓܝ ܕܒܫܡ ܡܕܡ ܡܫܬܡܫ ܒܗ ܕܒܫܡ ܐܒܗ ܕܝܠܟ ܕܐܢܬ ܝܕܥ ܐܢܬ ܠܗ ܐܡܪ ܠܗ ܫܡܥܘܢ ܒܪ ܝܘܚܢܢ ܐܬܪܥܝ ܐܢܬ ܡܢ ܒܪ ܐܢܫ ܕܐܬ

وَصَعِدَ[1] مِنْ هُنَاكَ إِلَى بَيْتِ إِيلَ. وَفِيمَا هُوَ صَاعِدٌ فِي الطَّرِيقِ خَرَجَ
صِبْيَانٌ صِغَارٌ مِنَ الْمَدِينَةِ وَهَزِئُوا بِهِ وَقَالُوا لَهُ: اصْعَدْ يَا أَقْرَعُ، اصْعَدْ
يَا أَقْرَعُ. فَالْتَفَتَ إِلَيْهِمْ وَلَعَنَهُمْ بِاسْمِ الرَّبِّ. فَخَرَجَتْ دُبَّتَانِ مِنَ
الْوَعْرِ وَمَزَّقَتَا مِنْهُمْ اثْنَيْنِ وَأَرْبَعِينَ وَلَدًا. وَمِنْ هُنَاكَ ذَهَبَ إِلَى
جَبَلِ الْكَرْمَلِ وَمِنْهُ رَجَعَ إِلَى السَّامِرَةِ.

وَفِي السَّنَةِ الثَّانِيَةَ عَشْرَةَ لِيَهُورَامَ بْنِ أَخْآبَ مَلَكَ عَلَى إِسْرَائِيلَ فِي
السَّامِرَةِ[2] وَمَلَكَ اثْنَتَيْ عَشْرَةَ سَنَةً[3]. وَعَمِلَ الشَّرَّ فِي عَيْنَيِ الرَّبِّ، غَيْرَ
أَنَّهُ لَيْسَ كَأَبِيهِ وَكَأُمِّهِ، لأَنَّهُ أَزَالَ تِمْثَالَ الْبَعْلِ الَّذِي عَمِلَهُ أَبُوهُ.
غَيْرَ أَنَّهُ لَازَمَ خَطَايَا يَرُبْعَامَ بْنِ نَابَاطَ الَّذِي أَخْطَأَ بِهَا إِسْرَائِيلُ،
وَلَمْ يَحِدْ عَنْهَا. (وَكَانَ مِيشَعُ مَلِكُ مُوآبَ صَاحِبَ مَوَاشٍ، وَكَانَ
يُؤَدِّي لِمَلِكِ إِسْرَائِيلَ مِئَةَ أَلْفِ خَرُوفٍ وَمِئَةَ أَلْفِ كَبْشٍ بِصُوفِهَا.
وَلَمَّا مَاتَ أَخْآبُ عَصَى مَلِكُ مُوآبَ عَلَى مَلِكِ إِسْرَائِيلَ.)

---

(1) صعد السامرة. (2) ابتدأ. (3) ابن يهورام. (4) او ملك مع ابيه يهورام ملك يهوذا.

ויהי בשלח פרעה את העם ולא נחם אלהים דרך ארץ פלשתים כי קרובה הוא כי אמר אלהים פן ינחם העם בראתם מלחמה ושבו מצרימה׃ ויסב אלהים את העם דרך המדבר ים סוף וחמשים עלו בני ישראל מארץ מצרים׃ ויקח משה את עצמות יוסף עמו כי החלט החליט את בני ישראל לאמר פקד יפקד אלהים אתכם והעליתם את עצמותי מזה אתכם׃ ויסעו מסכות ויחנו באתם בקצה המדבר׃ ויהוה הלך לפניהם יומם בעמוד ענן לנחתם הדרך ולילה בעמוד אש להאיר להם ללכת יומם ולילה׃ לא ימיש עמוד הענן יומם ועמוד האש לילה לפני העם׃ וידבר יהוה אל משה לאמר דבר אל בני ישראל וישבו ויחנו לפני פי החירת בין מגדל ובין הים לפני בעל צפון נכחו תחנו על הים׃ ואמר פרעה לבני ישראל נבוכים הם סגר עליהם המדבר׃ וחזקתי את לב פרעה ורדף אחריהם ואכבדה בפרעה ובכל חילו וידעו מצרים כי אני יהוה ויעשו כן׃ ויגד למלך מצרים כי ברח העם ויהפך לב פרעה ועבדיו אל העם ויאמרו מה זאת עשינו כי שלחנו את ישראל מעבדנו׃ ויאסר את רכבו ואת עמו לקח עמו׃ ויקח שש מאות רכב בחור וכל רכב מצרים ושלשים על כלו׃ ויחזק יהוה את לב פרעה מלך מצרים וירדף אחרי בני ישראל ובני ישראל יצאים ביד רמה׃ וירדפו מצרים ויבאו אחריהם ויחנו על הים כל סוס רכב פרעה ופרשיו וחילו על פי החירת לפני בעל צפון׃ ופרעה הקריב ויישאו בני ישראל את עיניהם והנה מצרים נסע אחריהם ויראו מאד ויצעקו בני ישראל אל יהוה׃ ויאמרו אל משה המבלי אין קברים במצרים לקחתנו למות במדבר מה זאת עשית לנו להוציאנו ממצרים׃ הלא זה הדבר אשר דברנו אליך במצרים לאמר חדל ממנו ונעבדה את מצרים כי טוב לנו עבד את מצרים ממתים במדבר׃ ויאמר משה אל העם אל תיראו התיצבו וראו את ישועת יהוה אשר יעשה לכם היום כי אשר ראיתם את מצרים היום לא תוסיפו לראתם עוד עד עולם׃ יהוה ילחם לכם ואתם תחרישון׃

---

(1) Desunt in Cod. Lond. (2) נחם. (3) כל רכב מצרים. (4) ויחנו. (5) ויחזק יהוה את לב פרעה מלך מצרים וירדף אחרי בני ישראל ובני ישראל יצאים ביד רמה׃ וירדפו מצרים ויבאו אחריהם ויחנו על הים כל סוס רכב פרעה ופרשיו וחילו על פי החירת לפני בעל צפון׃ (6) ויגד. (7) ויסב אלהים... ויחנו על הים. (8) ויקרב פרעה ויישאו בני ישראל את עיניהם׃ כי שם הוא.

ויאמר יהוא אם יש את נפשכם אתי אל יפלט פליט מן העיר ללכת להגיד ביזרעאל׃ ויקח יהוא רכב וילך יזרעאלה כי יורם נכאה שם ואחזיהו מלך יהודה ירד לראות ביורם׃ והצפה עמדת על המגדל ביזרעאל ותרא את קהלת יהוא בבאו ותאמר אנכי רואה קהלת ויאמר יורם קח רכב ושלח לקראתם ויאמר השלום׃ וילך רכב הסוסים לקראתו ויאמר כה אמר המלך השלום ויאמר יהוא מה לך ולשלום סב אחרי׃ ויגד הצפה לאמר בא המלאך עד אליהם ולא שב׃ וישלח רכב שני סוסים שני ויבא אליהם ויאמר כה אמר המלך השלום ויאמר יהוא מה לך ולשלום סב אחרי׃ ויגד הצפה לאמר בא עד אליהם ולא שב׃ והנהג כנהג יהוא בן נמשי כי כנהג ישתע׃ ויאמר יורם אסר רכבו ויצא יורם מלך ישראל ואחזיהו מלך יהודה איש ברכבו ויצאו לקראת יהוא ויקרהו בחלקת נבות היזרעאלי׃ ויהי כראות יורם את יהוא ויאמר השלום יהוא ויאמר מה השלום עד זנוני איזבל אמך וכשפיה הרבים׃ ויהפך יורם ידיו וינס ויאמר אחזיה מרמה אחזיהו׃ ויהוא מלא ידו בקשת והך את יורם בין זרועתיו ויצא החץ מלבו ויכרע ברכבו׃ ויאמר יהוא אל בדקר שליש שאהו השליכהו בחלקת שדה נבות היזרעאלי כי זכר אני אתך ואתה רכבים אחרי אשא על יהוה את המשא הזה׃ אם לא את דמי נבות ואת דמי בניו ראיתי אמש נאם יהוה ושלמתיך בחלקה הזאת נאם יהוה עתה שאהו והשליכהו בחלקת השדה כדבר יהוה׃

(1) כלומר מלך. (2) מעשה כשפים. (3) כמו. (4) פלגיו.

ﺑﺮﻫﺎﻥ ﺩﻫﺮ ﺑﺮ ﺍﻳﻦ ﻣﻌﻨﻰ[1] ﺩﻟﻴﻞ: ﺩﻫﺮ ﻧﺎﻣﻴﺪﻩ ﺍﺳﺖ ﺍﺯ ﺍﻳﻦ ﻛﻪ ﻫﻴﭻ ﻛﺲ ﺳﻮﻧﺪ ﻧﺪﺍﺭﺩ: ﻭﻟﻜﻦ ﺍﻳﻦ ﺩﻟﻴﻞ ﺑﺎﻃﻞ ﺍﺳﺖ. ﺯﻳﺮﺍ ﻛﻪ ﺳﻮﻧﺪ ﻧﺪﺍﺷﺘﻦ ﺩﻫﺮ ﺭﺍ ﻧﺎﻣﻴﺪﻩ ﻧﻤﻰ ﺗﻮﺍﻧﺪ ﻛﺮﺩ: ﺯﻳﺮﺍ ﻛﻪ ﺑﺴﻴﺎﺭ ﻛﺲ ﺍﻧﺪ ﻛﻪ ﺳﻮﻧﺪ ﻧﺪﺍﺭﻧﺪ ﻭ ﺩﻫﺮ ﺭﺍ ﻧﻴﺰ ﺩﻭﺳﺖ ﺩﺍﺭﻧﺪ[2].

ﺣﻜﻢ ﻛﻨﻨﺪﻩ ﺩﺭ ﻫﻤﻪ ﻛﺎﺭﻫﺎ ﺍﻭ ﺭﺍ ﺑﺎﻳﺪ ﻛﻪ ﺩﺭ ﻫﻤﻪ ﻛﺎﺭﻫﺎ ﺑﺮ ﺧﻠﻖ ﺣﻜﻢ ﻛﻨﺪ: ﻭ ﻫﻴﭻ ﻛﺲ ﺭﺍ ﺑﺮ ﺍﻭ ﺣﻜﻢ ﻧﺒﺎﺷﺪ. ﻭ ﻫﻤﻪ ﺧﻠﻖ ﺑﺎ ﻭ ﺑﺮﺍﺑﺮ ﺑﺎﺷﻨﺪ ﺩﺭ ﺣﻜﻢ ﻛﺮﺩﻥ ﻭ ﻫﻴﭻ ﻛﺲ ﺭﺍ ﺑﺮ ﻭ ﺣﻜﻢ ﻧﺒﺎﺷﺪ ﺩﺭ ﻫﻴﭻ ﻛﺎﺭ ﻭ ﻫﻴﭻ ﻛﺲ ﺭﺍ ﺑﺎ ﻭ ﺩﺭ ﻫﻴﭻ ﻛﺎﺭ ﻣﻨﺎﺯﻋﺖ ﻧﺒﺎﺷﺪ ﻭ ﻫﻤﻪ ﺧﻠﻖ ﺑﺎ ﻭ ﺗﺴﻠﻴﻢ ﺑﺎﺷﻨﺪ ﻭ ﻫﻴﭻ ﻛﺲ ﺭﺍ ﺑﺎ ﻭ ﺩﺭ ﻫﻴﭻ ﻛﺎﺭ ﻣﺨﺎﻟﻔﺖ ﻧﺒﺎﺷﺪ ﻭ ﻫﻤﻪ ﺧﻠﻖ ﺑﺎ ﻭ ﻣﻄﻴﻊ ﺑﺎﺷﻨﺪ ﻭ ﻫﻴﭻ ﻛﺲ ﺭﺍ ﺑﺎ ﻭ ﺩﺭ ﻫﻴﭻ ﻛﺎﺭ ﻣﻌﺼﻴ

ⵜⵉⵎⵙⵙⵓⵔⵉⵏ ⵏⵏⵙⵏ ⵜⵉⵎⵙⵙⵓⵔⵉⵏ ⵏⵏⵙ ⵜⵉⵏⵜ

جماعت جي نماز ۾ ٻه رڪعتون ٻڌائي ٿو ۽ ٻيون ٻه رڪعتون
پوريون ڪري ٿو. ۽ جڏهن امام سلام ڦيرائي ٿو ته هو
(مسبوق) اٿي بيٺو ۽ پنهنجي گم ٿيل نماز جي ٻه رڪعتون
پوريون ڪري ٿو: ۽ ان ڪري ته هن کي سڄي نماز ۾ شامل
ٿيڻ جو ثواب ملي. ۽ جڏهن امام سلام ڦيرائي ته هو
(لاحق) اٿي بيٺو ۽ پنهنجي گم ٿيل نماز جي ٻه رڪعتون
پوريون ڪري ٿو: ۽ ان ڪري ته هن کي سڄي نماز ۾ شامل
ٿيڻ جو ثواب ملي.

جڏهن ڪو ماڻهو ٻڌي ته نماز ۾ ڪا ڳالهه ٿي آهي
يا ڪو ماڻهو ڪنهن کي ڪا ڳالهه ٻڌائي ٿو ته هو ڪهڙي
طرح نماز پڙهي؟ ته هن کي گهرجي ته هو پنهنجي نماز
جي جاءِ تي ئي ٻيهر نماز پڙهي. ۽ جڏهن هو ڪنهن
ڳالهه ۾ شڪ ۾ پئجي وڃي ته هن کي گهرجي ته هو
يقين تي عمل ڪري. ۽ جڏهن هو ڪنهن ڳالهه ۾ شڪ ۾
پئجي وڃي ته هن کي گهرجي ته هو ان ڳالهه ۾ ڪجهه به
نه سوچي. جيستائين هو ان ڳالهه جو يقين نه ڪري.

---

(1) هيءَ ٻئي ڀيٽ جي ڳالهه آهي. (2) ٻئي ڀيٽ جي ڳالهه. (3) يعني.
(4) جيڪا.

ܫܒܚܘ ܠܡܪܝ[1] ܟܠ. ܘܐܡܪ ܠܗܘܢ ܕܐܝܟ ܕܐܢ: ܟܕ ܫܡܥ ܠܗ ܡܠܟܐ ܕܥܠܡܐ ܕܥܒܕ ܕܝܢܐ ܫܪܝܪܐ. ܘܒܫ ܠܗ ܒܟ ܫܠܝܛܐ ܫܒܚܐ ܠܟܠ ܕܢܫܬܟܚ ܒܗ ܟܠ ܫܥ ܕܐܢ ܫܒܚ ܠܗ ܘܫܒܚ ܠ

ܐܡܪ ܠܗ ܐܝܟ ܐܢ ܐܬ ܒܥܐ ܠܡܫܟ ܠܗ ܐܢ ܐܬ

فانه. لذلك ان كان يدك او رجلك تعثرك فاقطعها
والقها عنك. خير لك ان تدخل الحياة اعرج او
اقطع من ان يكون لك يدان او رجلان وتطرح
في النار الابدية: وان كانت عينك[1] اليمنى تعثرك
فاقلعها والقها عنك. خير لك ان يهلك احد
اعضائك من ان يطرح جسدك كله في جهنم:
وقيل من طلق امرأته فليعطها كتاب طلاق:
واما انا فاقول لكم ان كل من طلق امرأته
(الا لعلة الزنا)[2] يصيرها تزني[3] ومن يتزوج
بمطلقة يزني. ايضا قد سمعتم انه قيل للاولين
لا تحنث بل ايف للرب بما نذرت به. واما انا
فاقول لكم لا تحلفوا البتة: لا بالسماء لانها
عرش الله: ولا بالارض لانها موطئ قدميه:
ولا باورشليم لانها مدينة الملك العظيم:
ولا برأسك لانك لا تقدر ان تجعل شعرة
واحدة بيضاء او سوداء: بل ليكن كلامكم
نعم نعم لا لا. وما زاد على هذا فهو من
الشرير: سمعتم انه قيل عين بعين وسن بسن:
واما انا فاقول لكم لا تقاوموا الشر بل من

(1) اليمنى. (2) الا لعلة الزنا. (3) تزني. (4) ومن . . . الخ.

ڤيتر ذي ڤيتر. ڤيه ڤيرجيل ڤون ڤوندر ڤولكس ڤيتر ذي ڤيتر: ڤيه ڤيرجيل ڤون ڤوندر ڤولكس ڤيتر ذي ڤيتر.

ܟܠ ܡܕ ܕܐܝܬ[1]. ܐܦ ܒܗܕ ܡܕܒܪ ܫܡܫܐ ܕܒܪ ܐܢܫ ܒܫܒܬܐ ܘܠܐ ܡܚܠܠ ܫܒܬܐ: ܐܡ ܬܐܡܪܘܢ ܠܗ ܠܡܕ ܐܢܐ ܕܐܡܪ ܠܐ ܫܦܝܪ ܐܢܬ ܒܫܒܬܐ ܘܠܐ ܥܒܕ ܟܠ ܥܒܝܕܬܐ ܕܐܬ ܒܗ ܒܫܒܬܐ ܐܦ ܐܢܐ ܐܡܪ ܠܟ ܕܐܬ ܒܗ

كَمَا أَمَرَ مُوسَى عَبْدُ اللهِ بَنِي إِسْرَائِيلَ أَنْ يَعْمَلُوا جَمِيعَ
الْعَمَلِ[1] فِي الْخَيْمَةِ. كَذَلِكَ عَمِلَ الْبَنَّاءُ وَالنَّجَّارُ
وَالْحَدَّادُ وَالْحَائِكُ: كُلُّ وَاحِدٍ عَمِلَ مَا أَمَرَ بِهِ الرَّبُّ.
وَأَتَى مُوسَى بِالْخَيْمَةِ إِلَى الْمَسْكَنِ وَالْخِبَاءِ وَأَدَوَاتِهِ
وَقَوَائِمِهِ وَعَوَارِضِهِ وَأَعْمِدَتِهِ وَقَوَاعِدِهِ. وَالْغِطَاءِ
الْمَصْبُوغِ بِحُمْرِ الْكِبَاشِ وَالْغِطَاءِ الْمَصْبُوغِ بِالْبَنَفْسَجِ
وَالْحِجَابِ. وَوَضَعَ تَابُوتَ الشَّهَادَةِ وَالْعَصَا عَلَيْهِ وَالْغِطَاءَ
فَوْقَ التَّابُوتِ. وَأَدْخَلَ التَّابُوتَ إِلَى الْمَسْكَنِ وَعَلَّقَ
حِجَابَ السِّتْرِ وَسَتَرَ تَابُوتَ الشَّهَادَةِ كَمَا أَمَرَ الرَّبُّ
مُوسَى[2]. وَوَضَعَ الْمَائِدَةَ فِي خَيْمَةِ الاجْتِمَاعِ فِي جَانِبِ
الْمَسْكَنِ الشَّمَالِيِّ خَارِجَ الْحِجَابِ. وَرَتَّبَ عَلَيْهَا تَرْتِيبَ
الْخُبْزِ قُدَّامَ الرَّبِّ كَمَا أَمَرَ الرَّبُّ مُوسَى. وَوَضَعَ
الْمَنَارَةَ فِي خَيْمَةِ الاجْتِمَاعِ مُقَابِلَ الْمَائِدَةِ فِي جَانِبِ
الْمَسْكَنِ الْجَنُوبِيِّ. وَأَوْقَدَ السُّرُجَ قُدَّامَ الرَّبِّ كَمَا أَمَرَ
الرَّبُّ مُوسَى. وَوَضَعَ الْمَذْبَحَ الذَّهَبِيَّ فِي خَيْمَةِ
الاجْتِمَاعِ أَمَامَ الْحِجَابِ. وَأَوْقَدَ عَلَيْهِ الْبَخُورَ الْعَطِرَ
كَمَا أَمَرَ الرَّبُّ مُوسَى. وَعَلَّقَ سِتْرَ الْبَابِ لِلْمَسْكَنِ.
وَوَضَعَ مَذْبَحَ الْمُحْرَقَةِ أَمَامَ بَابِ الْمَسْكَنِ خَيْمَةِ
الاجْتِمَاعِ وَقَرَّبَ عَلَيْهِ الْمُحْرَقَةَ وَالتَّقْدِمَةَ كَمَا أَمَرَ
الرَّبُّ مُوسَى. وَوَضَعَ الْمِرْحَضَ بَيْنَ خَيْمَةِ الاجْتِمَاعِ
وَالْمَذْبَحِ وَجَعَلَ فِيهِ مَاءً لِلاغْتِسَالِ. وَاغْتَسَلَ مِنْهُ مُوسَى
وَهَارُونُ وَبَنُوهُ أَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلَهُمْ. عِنْدَمَا يَدْخُلُونَ خَيْمَةَ
الاجْتِمَاعِ وَعِنْدَمَا يَقْتَرِبُونَ مِنَ الْمَذْبَحِ كَمَا أَمَرَ الرَّبُّ
مُوسَى. وَأَقَامَ الدِّيَارَ حَوْلَ الْمَسْكَنِ وَالْمَذْبَحِ وَعَلَّقَ

(1) صنعوها. (2) موسى (مصرية؟). (3) الله. (4) كما
أمر الرب موسى. (5) من (غير ٢) فوق تحت بعد قبل
الحجاب. (6) الله.

وقد يقع الخلاف بين الأصحاب: فيقول هذا: أنا أحق بالمكان، وهذا: أنا أحق بالمكان، فيتنازعان، ويتشاجران، ويتضاربان، ويتلاعنان، ويتسابان، ويتقاتلان، ويتقاطعان، ويتدابران، ويتهاجران، ويتباغضان، ويتحاسدان، ويتنافسان، ويتباعدان، ويتفرقان، ويتعاديان، ويتحاربان، ويتخاصمان، ويتشاتمان، ويتقاذفان، ويتراميان، ويتعاركان، ويتقاتلان، ويتضاربان، ويتلاعنان، ويتساب

كله فيه. يحب بعقل كامل مصطفى[1] عن كل
الجنة: (فقه[2] كتب فقه يقول بعقل الجنة
كم: (بدايه هداية بعض[3] فيه. بعقل بعض
يكون فيه بعض يكون بعض[4] بعض[5]
كمية: في قوم يحتاج بعقل أن يكون.
جلس فيه مصطفى بعقل : عن بعقل في
فيه : بعقل بعض الجنة : بعقل فيه بعض
أهله في بعض. فيه بعقل بعض[6] فيه ملكي
بعقل بعض الجنة فيه مصطفى بعقل : بعقل
الجنة بعقل[7] (علم[8]؟) بعقل بعض
بعقل في (بداية[9] كتب في : بعقل بعقل
الجنة بعقل بعض[10]: فقه بعقل الجنة.
كله[11] عن فيه بعقل : بعقل بعقل

(1) بعقل بعض الجنة بعقل. (2) فقه بعقل. (3) فيه
بعقل. (4) بعقل. (5) بعقل. (6) فيه. (7) بعقل
بعقل. (8) علم. (9) في. (10) بعقل بعقل
بعقل. (11) بعقل فيه عن كله.

ܒܚܒܪ: ܐܢܐ ܒܚܟܡܬ (ܐܒܪ ܚܝ ܩܛ)[1] ܒܪ ܩܛ ܒܪ ܩܛ: ܒܟ ܕܐ ܒܪ ܐܢܐ ܒܚܟܡܬ ܕܐܢܐ ܒܚܟܡܬ ܐܢܐ: ܐܢܐ ܒܚܟܡܬ ܒܪ ܐܢܐ ܒܚܟܡܬ ܐܢܐ. ܐܢܐ ܒܚܟܡܬ ܒܪ ܐܢܐ ܒܚܟܡܬ ܐܢܐ ܒܚܟܡܬ ܐܢܐ ܒܚܟܡܬ ܐܢܐ ܒܚܟܡܬ ܐܢܐ. (ܐܢܐ ܒܚܟܡܬ ܐܢܐ ܒܚܟܡܬ ܐܢܐ ܒܚܟܡܬ ܐܢܐ ܒܚܟܡܬ

ڤيرجيل كتب: ايلا ڤيجيليا: ڤيرا ڤيرو: ڤيرا ڤيرو: ڤيرا ڤيرو

ܒܬܪ ܕܐܢ ܠܐ ܡܬ ܒܗ ܡܕܡ ܕܐ̈ܝܬ ܠܗ ܒܥ̈ܠ ܒܝܬ ܐ̈ܒ ܘܐ̈ܡ ܘܐ̈ܚ ܘܐ̈ܚ̈ܬ ܘܒ̈ܢ ܘܒ̈ܢ̈ܬ ܘܒ̈ܢ ܒ̈ܢ ܘܒ̈ܢ̈ܬ ܒ̈ܢ̈ܬ

ڪوڙ ۽ ڪوڙ جي ڪري ڪوڙ ٿيو. ڪوڙ
ڪوڙ ڪوڙ ڪوڙ ڪوڙ ڪوڙ ڪوڙ ڪوڙ

ܐܕ ܡܢ ܕܒܪ ܟܬܒܬ ܕܒܫܡܐ: ܐܡ ܕܝܫܘ ܠܫܒܛ (ܐܠܕܫܘ
ܐܢܢ. ܡܗܠ ܕܒܟܝܢ ܡܕܡ ܕܒܫܬܐ ܐܘ ܕܝܫܬ
ܒܟܝܐ ܕܐܕܡ ܡܢ ܟܬܒܬ: ܐܠ ܢܩܡ ܐܘ ܠܒܪ ܡܢ
ܚܕܫ[1]. ܐܡ ܕܝܐ ܐܝܟ ܒܪ ܫܢܝ ܒܟܠ:
ܐܝܒ ܟ ܒܝܬ ܫܡ ܒܪ ܚܫܒ: ܕܫܡܥ ܐܢ ܟ: ܐܡܐ
ܕܝܢ ܙܟܝ: ܕܝܟܢ[2] ܕܐܟ ܒܫܒ ܒܝܫ ܕܐܒ
ܫܢ. ܙܟ ܢܒ ܐܘ ܕܟ ܫܝ ܕܫܒ ܒܝ: ܕܒ
ܫܝ ܐܠ ܙܟ ܠܐܫܒܬ ܢܢܝ. ܫܐ ܙܟ
ܕܟ ܫ ܠܐ ܕܝܐ[3] ܡܢ ܢܢ. ܐ ܕ
ܒܝܬ ܫ ܐܢ ܟܬ ܙܟ ܫܒ ܐ: ܕܫ
ܒ ܫ ܐ ܕ ܫ[4]: (ܡܗܠ ܕܢܒ
ܫ ܐ ܫ ܐ: ܟ ܐ[5]. ܙܟ ܫ
ܐ ܫ ܐ: ܒ ܫ ܐ. ܐ
ܫ ܐ ܫ ܐ ܫ ܐ ܫ ܐ ܫ
ܐ ܫ ܐ ܫ ܐ ܫ ܐ ܫ ܐ[6]:
ܐ ܫ ܐ ܫ ܐ ܫ ܐ: (ܐ
(ܐ*?) ܐ ܫ ܐ ܫ ܐ ܫ ܐ: ܐ
ܐ ܫ ܐ ܫ ܐ ܫ ܐ ܫ ܐ
ܐ: ܐ ܫ ܐ ܫ ܐ ܫ ܐ ܫ ܐ

---

(1) Desunt in Cod. Lond. (2) ܕܝܟܢ. (3) ܠܐ. (4) (ܡܗ
ܐ ܫ ܐ. (5) Desunt. (6) ܐ ܫ ܐ. * ܐ ܫ ܐ.

ואומר[1]: ברוך שאמר והיה העולם: ברוך גומל חסדים טובים לעמו ישראל[2]: ברוך חי העולמים[3]: ברוך הוא ומנהיג כל הנבראים. ברוך הוא בכל מעשיו: ברוך הוא ומבורך שמו לעד ולעולמי עולמים: ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר בדברו מביא רוחות: ומוציא גשמים: ברוך אתה יי מחיה המתים[4].

(סליק) ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם יוצר[5] אור וברא חושך: עושה שלום ובורא את הכל. ומאיר לארץ ולדרים עליה ברחמיו. ומחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית. מה רבו מעשיך יי כולם בחכמה עשית מלאה הארץ קנינך. אתה היית לבדך לפני שברא עולמך. ולאחר שברא עולמך אתה הוא לבדך. אתה היית לפני שנברא העולם. אתה הוא לאחר שנברא העולם. ואתה בכבודך ובתפארתך מתגלה ומופיע לעמך ישראל בכל יום תמיד. אתה הוא שעשית לפניך את אבותינו הקטרת הסמים. אתה הוא שעתיד לעשות לבניהם לעתיד לבא. אתה הוא שעשית לפניך את משה ואהרן במדבר. אתה הוא שעתיד לעשות לבניהם לעתיד לבא. אתה הוא שעשית לפניך את יהושע בגלגל. אתה הוא שעתיד לעשות לבניהם לעתיד לבא. אתה הוא שעשית לפניך את שמואל בנביאיו. אתה הוא שעתיד לעשות לבניהם לעתיד לבא. אתה הוא שעשית לפניך את דוד ושלמה בירושלים. אתה הוא שעתיד לעשות לבניהם לעתיד לבא. אתה הוא שעשית לפניך את אליהו בהר הכרמל. אתה הוא שעתיד לעשות לבניהם לעתיד לבא. אתה הוא שעשית לפניך את עזריה חזקיה ויאשיה מלכי יהודה. אתה הוא שעתיד לעשות לבניהם לעתיד לבא. אתה הוא שעשית לפניך את חנניה מישאל ועזריה בכבשן האש. אתה הוא שעתיד לעשות לבניהם לעתיד לבא. אתה הוא שעשית לפניך את דניאל בגוב האריות. אתה הוא שעתיד לעשות לבניהם לעתיד לבא. אתה הוא שעשית לפניך את מרדכי ואסתר בשושן הבירה. אתה הוא שעתיד לעשות לבניהם לעתיד לבא. אתה הוא שעשית לפניך את עמך ישראל בכל מקום ומקום אשר הגלו שם בגלותם. אתה הוא שעתיד לעשות לבניהם לעתיד לבא. אתה הוא שעשית לפניך את ים סוף לפני משה ובניו. אתה הוא שעתיד לעשות לבניהם לעתיד לבא. אתה הוא שעשית לפניך את הירדן לפני יהושע ובניו. אתה הוא שעתיד לעשות לבניהם לעתיד לבא. אתה הוא שעשית לפניך את הנהר לפני עזרא הסופר. אתה הוא שעתיד לעשות לבניהם לעתיד לבא. אתה הוא שעשית לפניך את עמך ישראל בכל מקום ומקום אשר הגלו שם בגלותם

ܕܡܠܟ ܐ[1]ܡܪ ܠܗ ܡܢ ܐܝ ܕܡܠܟ ܐ(ܟܬ)ܡܪ ܠܗ[1]؟ ܐܡܪ
ܠܗ ܡܠܟ ܐ: ܐ[2]ܢ ܐ[2]ܢܬ ܕܝܢ ܐ[2]ܡ ܐ[2]ܡܪ ܠܝ ܡܢ ܕܐ
ܠܡܠܟ ܐ: ܡܠܟ ܕܡܠܟ ܐ[3] ܐ[3]ܡ ܕܝ ܐ[3]ܡ ܠܐ ܐ[3]ܡ
ܠܡܠܟ ܐ: ܡܠܟ ܕܡܠܟ ܐ[3] ܐ[3]ܡ ܕܝ ܐ[3]ܡ ܠܐ ܐ[3]ܡ.
ܠܡ ܐ[3]ܡ ܠܗ: ܡܢ ܐ[3]ܡ ܠܡ

ܒܥܕ ܟܝ ܫܒܩ ܡܢ ܐܝܣܘܦ: ܕܐܡܪ ܠܗ ܐܒܘܗ ܕܐܟܪ: ܟܠ ܡܐ ܕܥܒܕ ܐܢܐ ܕܛܒ ܠܟ ܥܒܕ. ܘܐ ܐܒܕ ܐܢܐ ܠܡܕܝܢܬܐ: ܘܐܬܝ ܠܒܝܬ ܐܒܝ ܟܠ ܟܪܟܐ: ܘܐ ܕܒܚܒ ܠܟ ܒܪ ܐܢܫ ܠܡܕܝܢܬܐ: ܒܟ ܢܩܡ ܠܡܐ ܕܐܡܪ ܠܟ. ܡܐ ܐܒܕ ܟܠ ܡܐ ܕܥܒܕ (ܠܡܐ ܕܡܫܬܥܒܕ ܒܐܝܣܟܐ ܐܟܐ: ܡܫܬܡܥܢܐ ܒܗ ܐܟܐ[1].

ܫܡܥ ܩܠ ܟܐ ܡܢ ܡܠܟܐ: ܕܐܡܪ ܠܗ ܫܒܩ ܡܢ ܒܝܬ ܐܒܘܗ: ܒܝܬ ܐܒܘܗ ܕܝܘܣܦ ܠܝܠܐ[2] ܒܐܪܥܐ ܟܢܥܢ ܐܬ ܒܢܝܡܝܢ: ܘܐ ܐܬ ܐܚܘܗ (ܕܫܡܥܘܢ ܐܬܝܠܕ ܠܗ[3] ܒܢܝ ܠܐܗ: ܫܡܥ ܐܒܝ ܒܢܝ ܐܝܣܘܦ: ܡܐ ܐܢܐ ܥܒܕ ܟܝ ܐܒܕ ܡܢ ܐܝܣܘܦ ܐܚܘ ܕܐܒܘ ܠܐ ܫܠܡ ܒܗ? ܫܡܥ ܐܒܘ ܟܝ ܡܢ ܐܝܣܘܦ ܐܚܘ ܕܐܒܘ ܠܐ ܫܠܡ ܒܗ: ܐܢ ܐܒܕ ܟܠ ܡܐ ܕܒܥܐ ܒܗ ܐܒܘ ܒܝܬ. ܐܒܕ ܟܝ ܫܒܩ: ܒܚܒܝܒ ܒܪ ܐܝܣܘܦ[4] ܡܢ ܡܠܟܐ: ܐܒܕ ܟܝ ܫܒܩ ܒܝܬ ܒܝܬ ܐܒܝ ܘܐ ܐܬ ܐܚܝ ܒܪ ܐܝܣܘܦ[5]: ܒܝܬ ܐܒܘ ܩܠܠܗ ܡܢ ܫܒܛ ܒܝܬ. ܐܦܠ ܒܝ ܟܬܒ: ܐܒܘ ܐܬ ܒܢܝ ܐܝܣܘܦ ܒܟ ܡܢ ܡܠܟܐ: ܘܐ ܐܬ ܐܚܘ ܒܪ ܐܝܣܘܦ[6]. ܐܢ ܒܝ ܒܝܬ ܐܒܘ ܡܢ ܡܠܟܐ ܐܒܘ ܡܢ ܩܕܡ ܐܠܗܐ ܟܠ ܡܐ ܕܐܡܪ ܠܟ ܥܒܕ. ܐܦ ܐܢܐ ܐܬ ܐܚܘ

حكى بعضهم قصة عجيبة. وهي أن رجلا من أهل بغداد كان له ولد وحيد، وكان يحبه حبا شديدا. وكان الولد مريضا مرضا شديدا، فأحضر الأب له الأطباء، فعالجوه بكل ما عرفوا من العلاج، فلم يفد شيئا. فلما أيس من حياته قال: يا ليت شعري ما يكون بعدي؟ أيتزوج ابني أم لا؟ فإن تزوج فمن يتزوج؟ وهل تكون زوجته صالحة أم لا؟ فإن كانت صالحة فهل تحبه أم لا؟ فإن أحبته فهل تحبه حبا شديدا أم لا؟ فإن أحبته فهل تحبه حبا شديدا فهل تحبه حبا شديدا فهل تحبه حبا شديدا

ئەمڕۆ: (بۆ ئێستا)[1]ـدا. ئەمڕۆ ئێوە: ئێوە ئەمڕۆ لە ماڵەوە مەنووسن. ئەمڕۆ: ئەم ڕۆژە. ئەمساڵ: ئەم ساڵە. ئەمشەو: ئەم شەوە. ئەمڕۆکە: ئەمڕۆ. ئەمەوێ: ئەمەوێت (ئەمەوێ) ئەمەوێن: ئەم ڕستەیە لە دوو ڕستەی بچووک پێکهاتووە: ١ـ ئەمەوێ: ئەم ڕستەیە لە دوو وشە پێکهاتووە: ئەم + ڕەوێ[2]. ٢ـ ئەمەوێت: ئەم ڕستەیە لە سێ وشە پێکهاتووە: ئەم + ڕەوێ + ت[3]. ئەمەوێن: ئەم ڕستەیە لە سێ وشە پێکهاتووە: ئەم + ڕەوێ + ن[4]. ئەمەوێت: ئەم ڕستەیە لە سێ وشە پێکهاتووە: ئەم + ڕەوێ + ت. ئەمەوێن: ئەم ڕستەیە لە سێ وشە پێکهاتووە: ئەم + ڕەوێ + ن. ئەمەیەوێ: ئەم ڕستەیە لە سێ وشە پێکهاتووە: ئەم + ڕەوێ + ی[5]. ئەمەیەوێت: ئەم ڕستەیە لە چوار وشە پێکهاتووە: ئەم + ڕەوێ + ی + ت. ئەمەیەوێن: ئەم ڕستەیە لە چوار وشە پێکهاتووە: ئەم + ڕەوێ + ی + ن. ئەمەیەوێت: ئەم ڕستەیە لە چوار وشە پێکهاتووە: ئەم + ڕەوێ + ی + ت. ئەمەیەوێن: ئەم ڕستەیە لە چوار وشە پێکهاتووە: ئەم + ڕەوێ + ی + ن. ئەمەیەوێ: ئەم ڕستەیە لە چوار وشە پێکهاتووە: ئەم + ڕەوێ + ی + ن. ئەمەیەوێت: ئەم ڕستەیە لە چوار وشە پێکهاتووە: ئەم + ڕەوێ + ی + ت. ئەمەیەوێن: ئەم ڕستەیە لە چوار وشە پێکهاتووە: ئەم + ڕەوێ + ی + ن. ئەمەیەوێ: ئەم ڕستەیە لە چوار وشە پێکهاتووە: ئەم + ڕەوێ + ی + ن. ئەمەیەوێت: ئەم ڕستەیە لە چوار وشە پێکهاتووە: ئەم + ڕەوێ + ی + ت. ئەمەیەوێن: ئەم ڕستەیە لە چوار وشە پێکهاتووە: ئەم + ڕەوێ + ی + ن. ئەمەیەوێ: ئەم ڕستەیە لە چوار وشە پێکهاتووە: ئەم + ڕەوێ + ی + ن. ئەمەیەوێت: ئەم ڕستەیە لە چوار وشە پێکهاتووە: ئەم + ڕەوێ + ی + ت. ئەمەیەوێن: ئەم ڕستەیە لە چوار وشە پێکهاتووە: ئەم + ڕەوێ + ی + ن.

(١) ئێستا. (٢) ڕەوێ لە ڕستەی ئەم ڕۆژە. (٣) لە ڕستەی ئەم ڕۆژەت. (٤) ئەم ڕستەیە لە دوو وشە پێکهاتووە: ئەم + ن. (٥) ئەم ڕستەیە لە سێ وشە پێکهاتووە: ئەم + ڕەوێ + ی. (٦) ئەمڕۆ. (٧) ڕەوێ مەبەست.

ﺳﻨﻔﻮﺳﻨﺎ ﻣﻨﻮﻩ ﺑﻜﻞ ﺩﻴﻤﻪ ﻣﻬﻤﺘﺎ ﻣﺴﻔﻮﻧﺎ ﻣﻨﻮﻩ ﺣﺪﻭ ﺩﺑﻠﺤﻮ: ﻣﻬﻤﻚ ﻟﺤﻮ ﻣﻦ ﻟﻤﺴﺪ ﺩﻣﻦ ﻟﻤﻮﻟﻮ ﺩﻣﻦ ﺩﻴﻤﻪ ﺳﺪﻭ[1] ﻣﻦ ﺑﻮﻣﺎ ﺳﺪﻭ. ﻣﻦ ﻫﻮﻩ ﺩﻣ ﺑﻮﻟﻮ ﺩﻴﻤﻪ: ﻟﻤﺴﻜﻦ ﺩﻣ ﺩﻣﻮ ﺑﺪﻭﻟﻮ: ﺩﻟﻤﻪ ﻣﻨﻮﻩ ﻟﻤﻮﻟﻮ ﻟﻤﺴﻜﻦ[2]. ﻫﻮﺑﺎ ﺩﻣﺪﻭﻟﻮ[3] ﺳﻦ ﻟﻮﻣﻮﻟﻮ ﻟﻤﻮ ﻟﻤﻮﻟﻮ ﻟﻤﻮﻟﻮ: (ﻫﻮﻟﻮ ﻫﻦ ﻟﻤﻮﻟﻮ[4]: ﻣﻦ ﻣﻦ ﻣﻮ ﻟﻤﻮ ﻟﻤﻮﻟﻮ ﻟﻤﻮﻟﻮ ﻣﻦ ﻟﻤﻮ ﺳﻮﻟﻮ. ﻫﻮﻟﻮ ﻫﻮﻟﻮ ﻟﻤﻮﻟﻮ ﻫﻮ ﻟﻤﻮﻟﻮ: ﻫﻮﻟﻮ ﻟﻤﻮﻟﻮ ﻟﻤﻮﻟﻮ ﻟﻤﻮﻟﻮ ﻟﻤﻮﻟﻮ[5](؟) ﻫﻮﻟﻮ ﻟﻤﻮﻟﻮ: ﻫﻮﻟﻮ ﻟﻤﻮﻟﻮ ﻟﻤﻮﻟﻮ ﻟﻤﻮﻟﻮ: ﻟﻤﻮﻟﻮ ﻟﻤﻮﻟﻮ[6] ﻟﻤﻮﻟﻮ ﻟﻤ ﻟﻤﻮﻟﻮ. ﻟﻤﻮﻟﻮ ﻟﻤﻮ (ﻟﻤﻮﻟﻮ[7](؟): ﻟﻤﻮﻟﻮ ﻟﻤﻮﻟﻮ. ﻟﻤﻮﻟﻮ ﻟﻤﻮ ﻟﻤﻮﻟﻮ ﻟﻤﻮﻟﻮ ﻟﻤﻮﻟﻮ: ﻟﻤﻮﻟﻮ ﻟﻤﻮﻟﻮ ﻟﻤﻮﻟﻮ ﻟﻤﻮﻟﻮ. ﻟﻤﻮﻟﻮ ﻟﻤﻮﻟﻮ: ﻟﻤﻮﻟﻮ ﻟﻤﻮﻟﻮ ﻟﻤﻮﻟﻮ ﻟﻤﻮﻟﻮ ﻟﻤﻮﻟﻮ: ﻟﻤﻮﻟﻮ ﻟﻤﻮﻟﻮ ﻟﻤﻮﻟﻮ ﻟﻤﻮﻟﻮ ﻟﻤﻮﻟﻮ ﻟﻤﻮﻟﻮ[8] ﻟﻤﻮﻟﻮ ﻟﻤﻮ: ﻟﻤﻮﻟﻮ ﻟﻤﻮﻟﻮ ﻟﻤﻮﻟﻮ ﻟﻤﻮﻟﻮ. ﻟﻤﻮﻟﻮ ﻟﻤﻮﻟﻮ ﻟﻤﻮﻟﻮ ﻟﻤﻮﻟﻮ ﻟﻤﻮﻟﻮ ﻟﻤﻮﻟﻮ

ܒܟ ܦܘܩ ܒܗ ܒܕ ܐܝܬ ܠܗ ܒܝܬ ܡܫܟܒ ܠܡܬ: (ܒܫܡ ܡܫܝܚܐ
ܟܠ ܚܝܠ ܕܐ[1] ܒܫ ܫܟܒ ܐܝܬ ܠܗ ܒܝܬ ܡܫܟܒ ܠܡܬ. ܘܟܠ ܡܢ
ܕܡܬܒ ܡܕ ܐܘܓܝܢ: ܐܝܬ ܠܗ ܒܝܬ ܡܫܟܒ ܒܫ ܒܫ ܒܫ ܒܫ
ܠܡܬ. ܒܫ ܒܝ ܡܕ ܐܘܓܝܢ ܒܫ ܒܫ ܒܫ ܒܫ ܒܫ ܒܫ ܒܫ
ܒܫ ܒܫ ܒܫ ܒܫ ܒܫ ܒܫ

שאינו מכיר את חבירו (ב"מ נ"ט ע"ב)[1]. וכתב מהרי"ק (שורש ק"ב) שכן נראה מדברי הרמב"ם (פ"ה מהלכות מכירה ה"ב) שכתב: ואם אמר לו הרי זה בשלשים ונמצא בשנים או בארבעים[2] כל שהוא פחות משתות[3] או יתר על השתות הרי זה מקח בטעות ואין לו תקנה, הרי שלא הזכיר אלא שתות בלבד ולא הזכיר שיעור הפחות, ומשמע שכל שהוא פחות משתות אין לו תקנה. וכן נראה מדברי הרמב"ם (פ"ו מהלכות מכירה ה"ה) שכתב: הלוקח מחבירו בטעות כגון שהיה סבור שהוא שוה מנה ונתן לו מנה ומנה חסר פרוטה[4] או יתר על כן בין מעט בין הרבה הרי זה מקח בטעות[5]: ומדבריו נראה שכל שהוא חסר פרוטה אין לו תקנה.

ומכל מקום יש לדון בזה שאולי אין לו תקנה דוקא כשהוא חסר מעט מזה שאין דרך בני אדם להקפיד על כך, אבל אם חסר הרבה אולי יש לו תקנה[6]. ועיין בתשובת הרשב"א (ח"ג סי' ש"ב) שכתב: ואם אמר לו הרי זה בשלשים ונמצא בעשרים או בארבעים אין לו תקנה, ואפילו אמר לו הרי זה בשלשים ונמצא בשנים או בארבעים אין לו תקנה[7]. ומשמע מדבריו שאפילו חסר הרבה אין לו תקנה. ועיין בתשובת הרמ"ע מפאנו (סי' ל"ב) שכתב: ואם אמר לו הרי זה בשלשים ונמצא בעשרים או בארבעים אין לו תקנה[8]. ומשמע מדבריו שאפילו חסר הרבה אין לו תקנה. ועיין בתשובת מהרי"ט (ח"ב סי' ל"ב) שכתב: ואם אמר לו הרי זה בשלשים ונמצא בעשרים או בארבעים אין לו תקנה? ואם אמר לו הרי זה

---

(1) ועיין שם מה שהאריכו. (2) בדפוסים שלנו: בשלשים או בארבעים. (3) בדפוסים שלנו: משתות. (4) בכתבי יד: חסר פרוטה אחת. (5) ועיין שם בכ"מ. (6) והרמב"ם לשיטתו שכתב בפ"ה מהלכות מכירה ה"ב שאם אמר לו הרי זה בשלשים ונמצא בעשרים או בארבעים אין לו תקנה. (7) ועיין. (8) ועיין שם בכ"מ.

אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה אוֹמֵר: הֵן הִנַּחְתִּי בְּנֵי זְקֵנִים וּבְנֵי בְנֵי זְקֵנִים (מִשְׁלֵי יז, ו) בֵּין בָּנַי לְבָנֶיךָ[1]. אֵין בֵּין בָּנַי לְבָנֶיךָ אֶלָּא תּוֹרָה בִּלְבָד. אֲבָל בְּנֵי בָנַי מִצְוֹת בִּלְבָד

ܫܡܫ ܕܡܫܝܚܐ ܕܒܗ ܐܝܬ ܠܢ ܐܦ ܗܠܝܢ ܕܐܡܪ ܠܢ ܒܫܘܠܡ
ܕܡܫܝܚܐ ܕܐܡܪ ܠܢ ܒܫܘܠܡ ܕ

ומצד שני: הרי בתחלת המלחמה כשהיו עדיין בגבול ארצם, לא הלכו ישראל אחר הכתוב[1]: "כי תצא למלחמה על אויבך", אלא חזרו לארצם, ורק אחר שנתחזקו ועברו את הירדן, אז הלכו למלחמה. ומבואר מזה, שאין הכתוב מדבר כאן על מלחמת הרשות, אלא על מלחמת מצוה. ומלחמת מצוה: היינו מלחמת עמלק[2], ומלחמת שבעה עממין, ומלחמת עזרת ישראל מיד צר המלחמתם. ומלחמת הרשות: היינו מלחמת כל שאר האומות, שאין ישראל נלחמים עמהם אלא אם כן באים עליהם למלחמה. ומלחמת הרשות: היינו שהמלך רוצה להלחם עם אומה מן האומות, כדי להרחיב את גבולו, או כדי להגדיל את כבודו, או כדי שיפחדו ממנו, וכיוצא בזה. ומלחמת מצוה: היינו שהמלך או הנביא מצווה את העם ללכת למלחמה, כדי להושיע את ישראל מיד צר המלחמתם, או כדי להלחם עם עמלק, וכיוצא בזה.

ומלחמת מצוה (אפילו לכתחלה[3]) אין צריך לא מלך ולא סנהדרין, אלא כל יחיד ויחיד שהלב נותנו לצאת למלחמה זו, יוצא. ומלחמת הרשות אין יוצאין לה אלא על פי מלך ועל פי סנהדרין, שנאמר[4]: "ויאמרו השרים אל העם", ואין שרים אלא סנהדרין, שנאמר[5]: "שרים ימשלו בי". ואין המלך יוצא למלחמת הרשות אלא על פי סנהדרין, שנאמר[6]: "ואחריו יצא", ואין יוצא אלא על פי סנהדרין, שנאמר[7]: "והוא יוביל לפניהם". ואין הסנהדרין מורין לו לצאת למלחמת הרשות אלא אם כן יש בידו שלש עשרה שבטים שיש בהם סנהדרין גדולה, שנאמר[8]: "כאשר צוה את משה עבד ה' לצוות את יהושע", ומשה היה יודע בכל שבט ושבט מי הוא הראוי לסנהדרין, ולא היה מצוה ליהושע אלא על פי משה.

(1) כי תצא. (2) עמלק. (3) אפילו. (4) ויאמרו. (5) שרים. (6) ואחריו. (7) והוא יוביל. (8) כאשר צוה את משה עבד ה'.

ܐܟ ܒܗܝ ܠܡܕܩ ܕܡܒܗ ܟܠ ܫܝܬ: ܕܡܫܘ ܘܡܢ ܟܕ ܒܥܕܡܒ[1].
ܡܢ ܕܡ ܡܥܒܗ ܒܟܟ ܒܟܟ ܒܘܡ ܟܕ ܐܢ ܡܥܒܗ ܒܘܡ
ܕܡܒܟܟ. ܘܢܒܕ ܕܢܢ ܟܗ ܠܡܕܩ ܒܥܕ ܡܥܫܢ:
ܕܡܒ ܒܕܥܒܗܟܟ ܒܝ ܐܕܢ: ܟܫ ܥܘܘܘ ܫܫܘ. ܘܒܕ ܢܥܢ
ܒܕܢ[2] ܟܐ ܘܒܕ: ܒܕܕ ܡܩ ܟܕܕ ܕܒܕܒ ܕܒܒܥܒܗ:
ܘܒܕܒܘ ܒܝ ܡܩ ܒܕܒ ܟܫܫ. ܡܥܐ ܒܒܕ ܫܒܫ:
ܕܒܡܒ ܘܘܘܐܘ. ܘܢܩ ܒܝ ܘܘܘܫܒܘ ܘܘܘܫܒܘ
ܟܡܩ ܕܒܟ: ܘܢܐ ܫܘ ܒܕܒ ܘܘܘܟܫ. ܘܒܕ ܫܢ: ܘܢܐ
ܟ ܫܥܢ ܕܒܒܕܩ ܕܢܐ ܘܒ ܒܟ ܐܢ: ܘ ܒܥܟ ܟ
ܒ ܫܟܒ ܕܒܒܕܩ ܕܡܒ ܘܘܘ: ܘܘܘܩ ܟ ܕܒܒ.
ܘܟܒܩ ܡ ܟ ܕܒ: ܘܢܐ ܟ ܟ ܕܒ. ܘܘ ܟ ܒ
ܡܒ ܒ ܟ ܒ ܟ ܒ ܟ

ואין מתפללין אלא בבית הכנסת: ואין מתפללין
ביחידות[1]: ואין מתפללין בבית הכנסת
שאין בו עשרה מתי מנין: ואין מתפללין
בבית הכנסת שאין בו חלונות: ואין מתפללין
בבית שיש בו חלונות אלא אם כן היו
חלונות פתוחות: ואין מתפללין בבית
שהחלונות פתוחות לבתי עובדי כוכבים:
ואין מתפללין בבית שהכלים מונחים
בתוכו: ואין מתפללין בבית שהוא מלא
גללים: ואין מתפללין בבית הרחצה
ובבית השלחין: ואין מתפללין בבית
שהוא מלא תבן או קש[2]. ואין מתפללין
בבית שיש לפניו דבר המסיח את הדעת[3]
כגון שיש לפניו אבן או כותל גבוה
שלשה טפחים[4] (כלומר שלשה
טפחים בתוך ארבעה. ואם יש
לפניו דבר המסיח את הדעת
ואינו גבוה שלשה טפחים[5]: מתפללין
בבית שיש לפניו דבר המסיח את הדעת
ואינו גבוה שלשה טפחים. ואין מתפללין
בבית הקברות. ואין מתפללין בבית
המרחץ. ואין מתפללין בבית המרחץ: לא
יתפלל אדם אחורי המרחץ ולא
יתפלל כנגד המרחץ: ואין מתפללין
בבית שיש בו מראה[6]. ואין מתפללין
בבית שיש בו תמונה: ואין מתפללין בבית
המטונף בצואת אדם: ואם היה מטונף
ונתנו בו מים כדי שיהא נראה

(1) ואפילו בחצר בית הכנסת. (2) ואפילו יש בו
כדי לכסות את הגללים. (3) המסיח. (4) ולא
יתפלל כנגדו. (5) ואין מתפללין בבית שיש בו
דבר המסיח את הדעת ואינו גבוה שלשה טפחים.
(6) שיש בו דמות אדם.

שדה. ומאחר שאין בעל הבית יכול לומר: לא מכרתי לך אלא מה שיש בתוכה, שהרי אינו יודע מה יש בתוכה, לפיכך אין הלוקח יכול לומר: לא לקחתי אלא מה שיש בתוכה, שהרי אינו יודע מה יש בתוכה. אבל אם אמר לו: מכרתי לך כל מה שיש בתוכה, אפילו יש בתוכה אבנים טובות ומרגליות, הרי זה שלו. ואם אמר לו: לא מכרתי לך אלא מה שיש בתוכה, אפילו יש בתוכה כלי זהב וכלי כסף, אינו שלו: (כל זמן שלא) [לא] נתן לו דמים או שטר, אפילו נתן לו מעות הרבה ואמר לו: קח לך מעות אלו ואל תתן לי את שדה זו, אינו כלום עד שיתן לו דמים או שטר[1].

המוכר פרה לחבירו: בשעת מכירה אמר לו: פרה זו מוכרת היא, ולאחר שלשה ימים נמצא בה מום שהיה קיים בשעת מכירה, אם אמר לו: לא ידעתי שהיא מוכרת[2], (אינו חייב לו כלום[3]) אלא אם כן אמר לו: לא ידעתי שיש בה מום זה. ואם אמר לו: ידעתי שיש בה מום זה[4], אף על פי שאמר לו: לא ידעתי שהיא מוכרת, הרי זה חייב. ואם אמר לו: ידעתי שהיא מוכרת, אבל לא ידעתי שיש בה מום זה, הרי זה פטור. ואם אמר לו: ידעתי שיש בה מום זה, אבל לא ידעתי שהיא מוכרת, הרי זה חייב. ואם אמר לו: לא ידעתי לא שהיא מוכרת ולא שיש בה מום זה, הרי זה חייב. ואם אמר לו: ידעתי שהיא מוכרת ושיש בה מום זה, הרי זה פטור. ואם אמר לו: לא ידעתי לא שהיא מוכרת ולא שיש בה מום זה, אבל ידעתי שהיא מוכרת[5] ושיש בה מום זה, אלא שחשבתי שמום זה אינו מום, הרי זה חייב. ואם אמר לו: ידעתי שהיא מוכרת ושיש בה מום זה, אלא שחשבתי שמום זה אינו מום[6], הרי זה פטור. ואם אמר לו: לא ידעתי לא שהיא מוכרת ולא שיש בה מום זה, אבל ידעתי שהיא מוכרת ושיש בה מום זה, אלא שחשבתי שמום זה אינו מום, הרי זה חייב. ואם אמר לו: ידעתי שהיא מוכרת ושיש בה מום זה, אלא שחשבתי שמום זה אינו מום[7], הרי זה פטור.

---

(1) לא קנה עד שיתן. (2) למכירה. (3) אין עליו כלום. (4) אבל לא ידעתי שהיא מוכרת. (5) ואין עליו כלום. (6) מכירה. (7) ואין עליו כלום.

ܐܦܝܦܐ. ܐܦܝܦܐ ܕܡܫܟܚ ܒܗ ܟܠ ܡܕܡ ܕܐܝܬ ܒܗ ܚܝܐ ܘܠܐ ܡܬ ܒܗ ܡܕܡ ܐܚܪ ܕܐܝܬ ܒܗ ܚܝܐ ܘܠܐ ܡܬ ܒܗ ܐܠܐ ܗܘ ܒܠܚܘܕܗ

ܟܕ ܐܙܠ ܒܝ ܒܪܝܫܐ ܘܐܡܪ: ܐܠܐ ܐܝܬ ܒܗ ܕܚܝܐ ܕܐܡܪ ܠܗ. ܘܟܠ ܕܒܝܫ ܟܐ ܕܐܡܪ ܒܝ ܒܪܝܫܐ ܕܐܡܪ ܟܠ ܡܐ ܕܝܢ: ܐܠܐ ܒܪ ܡܐ ܕܐܡܪ ܠܗ ܒܪ ܐܢܫ ܟܕ ܐܬ ܒܗ ܒܪ ܐܢܫ ܐܘ ܒܪ ܐܢܫ ܐܚܪ ܐܘ ܒܪ ܐܢܫ ܐܚܪ ܐܘ ܒܪ ܐܢܫ ܐܚܪ

ואלכה אליו[1] ואמרה לו: אל תרעה בנערות (בשדה אחר[2]: ואלכה עמך ואשמרך. ומיד שלח עמה (חמור: כאשר הלכה ולא מצאה אותו: ותאמר אנשי המקום (לאמר[3] לא היתה זונה בזה המקום: ואשוב אל יהודה (ואמרה[4] לא מצאתיו וגם אנשי המקום אמרו לי לאמר לא היתה זונה בזה: ויהודה אמר תקח לה פן נהיה לבוז[5] הנה שלחתי הגדי הזה ואתה לא מצאתה: ויהי כמשלש חדשים ויגד ליהודה לאמר זנתה תמר כלתך. ואף הנה הרה לזנונים: ויאמר יהודה הוציאוה (ותשרף[6]: היא שלחה אל חמיה לאמר מאיש אשר אלה לו אנכי הרה. ותאמר הכר נא למי החתמת והפתילים והמטה האלה: ויכר יהודה ויאמר צדקה ממני כי על כן לא נתתיה לשלה בני. ולא יסף עוד לדעתה: ויהי בעת לדתה והנה תאומים בבטנה: ויהי בלדתה ויתן היד ותקח המילדת ותקשור על ידו שני לאמר זה יצא ראשונה: והיה כמשיב ידו והנה יצא אחיו ותאמר מה פרצת עליך פרץ. ויקרא שמו פרץ: ואחר יצא אחיו אשר על ידו השני ויקרא שמו זרח: ויוסף הורד מצרימה (ויקנהו[7] פוטיפר סריס פרעה[8] שר הטבחים איש מצרי מיד הישמעאלים[9] אשר הורדוהו שמה: ויהי יהוה את יוסף ויהי איש מצליח ויהי בבית אדניו המצרי: וירא אדניו כי יהוה אתו וכל אשר הוא עושה יהוה מצליח בידו: וימצא יוסף חן בעיניו וישרת אתו ויפקדהו על ביתו ואת כל יש לו נתן בידו: ויהי מאז הפקיד בביתו ועל כל יש לו ויברך יהוה את בית המצרי בגלל יוסף ויהי ברכת יהוה בכל אשר יש לו בבית ובשדה: ויעזב כל אשר לו ביד יוסף ולא ידע אתו מאומה כי אם הלחם אשר הוא אוכל. ויהי יוסף יפה תואר ויפה מראה: ויהי אחר הדברים האלה ותשא אשת אדניו את עיניה אל יוסף ותאמר שכבה עמי: וימאן ויאמר אל אשת אדניו הן אדני לא ידע אתי מה בבית ואת כל אשר יש לו נתן בידי: אין גדול בבית הזה ממני ולא חשך ממני מאומה כי אם אותך באשר את אשתו ואיך אעשה הרעה הגדולה הזאת וחטאתי לאלהים: ויהי כדברה אל יוסף יום יום ולא שמע אליה לשכב אצלה להיות עמה: ויהי כהיום הזה ויבא הביתה לעשות מלאכתו ואין איש מאנשי הבית שם בפנים: ותתפשהו בבגדו לאמר שכבה עמי ויעזב בגדו בידה ויברח ויצא החוצה: ויהי כראותה כי עזב בגדו בידה ויברח החוצה: ותקרא לאנשי ביתה ותאמר להם לאמר ראו הביא לנו איש עברי לצחק בנו בא אלי לשכב עמי ואקרא בקול גדול: ויהי כשמעו כי הרימותי קולי ואקרא ויעזב בגדו אצלי ויברח ויצא החוצה: ותניח בגדו אצלה עד בוא אדניו אל ביתו: ותדבר אליו כדברים האלה לאמר בא אלי העבד העברי אשר הבאת לנו לצחק בי: ויהי כשמעי כי הרימותי קולי ואקרא ויעזב בגדו אצלי ויברח החוצה: ויהי כשמע אדניו את דברי אשתו אשר דברה אלי לאמר כדברים האלה עשה לי עבדך ויחר אפו: ויקח אדני יוסף אתו וישמהו אל בית הסהר מקום אשר אסורי המלך אסורים שם ויהי שם בבית הסהר: ויהי יהוה את יוסף ויט אליו חסד ויתן את חנו בעיני שר בית הסהר: ויתן שר בית הסהר ביד יוסף את כל האסירים אשר בבית הסהר ואת כל אשר עשים שם הוא היה עשה: אין שר בית הסהר רואה את כל מאומה בידו בהיות יהוה אתו ואשר הוא עשה יהוה מצליח: ויהי אחר הדברים האלה חטא שקי משקה מלך מצרים ואפיה שריו על שני סריסי פרעה על שר המשקים ועל שר האופים: ויתן אותם במשמר בית שר הטבחים אל בית הסהר מקום אשר יוסף אסור שם: ויפקד שר הטבחים את יוסף אתם וישרתם ויהיו ימים במשמר: וחלמו חלום שניהם איש חלומו כפתרון חלמו איש אשר לשקי משקה ואפיה אשר למלך מצרים אסורים בבית הסהר: ויבא יוסף אליהם בבקר וירא אתם והנם זעפים: וישאל את סריסי פרעה אשר אתו במשמר בית אדניו לאמר מדוע פניכם רעים היום מתמול שלשום: ויאמרו אליו חלום חלמנו ופתר אין אתו ויאמר יוסף אליהם הלא לאלהים פתרנים ספרו נא לי: ויספר שר המשקים את חלמו ליוסף ויאמר לו בחלומי והנה גפן לפני: ובגפן שלשה שרגים והיא כפרחה עלתה נצה הבשילו אשכלתיה ענבים: וכוס פרעה בידי ואקח את הענבים ואסחט אותם אל כוס פרעה ואתן את הכוס על כף פרעה: ויאמר יוסף אליו זאת פתרנה השרגים שלשת ימים הם: עוד שלשת ימים ישא פרעה את ראשך והשיבך על כנך ונתת כוס פרעה בידו כמשפט הראשון אשר היית משקהו: כי אם זכרתני אתך כאשר ייטב לך ועשית נא עמדי חסד והזכרתני אל פרעה והוצאתני מן הבית הזה: כי גנב גנבתי מארץ העברים וגם פה לא עשיתי מאומה כי שמוני בבור: ויראו שר האופים כי טוב פתר ויאמר אל יוסף גם אני בחלומי והנה שלשה סלי חרי על ראשי: ובסל העליון מכל מאכל פרעה מעשה אופה ועוף אכל אותם מן הסל על ראשי: ויען יוסף ויאמר זאת פתרנה השלשה סלים שלשת ימים הם: עוד שלשת ימים ישא פרעה את ראשך מעליך והתלה אותך על עץ ואכל עוף את בשרך מעליך: ויהי ביום השלישי יום הולדת את פרעה ויעש משתה לכל עבדיו ויישא את ראש שר המשקים ואת ראש שר האופים בתוך עבדיו: וישב את שר המשקים אל משקתו ויתן הכוס על כף פרעה: ואת שר האופים תלה כאשר פתר להם יוסף: ולא זכר שר המשקים את יוסף וישכחהו: ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חלם והנה עמד על היאר: והנה מן היאר עלות שבע פרות יפות מראה ובריאות בשר ותרעינה באחו: והנה שבע פרות אחרות עלות אחריהן מן היאר רעות מראה ודקות בשר ותעמדנה אצל הפרות על שפת היאר: ותאכלנה הפרות רעות המראה ודקות הבשר את שבע הפרות יפות המראה והבריאות ויקץ פרעה: וישן ויחלם שנית והנה שבע שבלים עלות בקנה אחד בריאות וטובות: והנה שבע שבלים צנמות דקות ושדופות קדים צמחות אחריהן: ותבלענה השבלים הדקות והשדופות את שבע השבלים הבריאות והמלאות ויקץ פרעה והנה חלום: ויהי בבקר ותפעם רוחו וישלח ויקרא את כל חרטמי מצרים ואת כל חכמיה ויספר פרעה להם את חלומו ואין פותר אותם לפרעה: ויאמר שר המשקים אל פרעה לאמר את חטאי אני מזכיר היום: פרעה קצף על עבדיו ויתן אותי במשמר בית שר הטבחים אותי ואת שר האופים: ונחלם חלום בלילה אחד אני והוא איש כפתרון חלמו חלמנו: ושם אתנו נער עברי עבד לשר הטבחים ונספר לו ויפתר לנו את חלומותינו איש כחלומו פתר: והיה כאשר פתר לנו כן היה אותי השיב על כני ואותו תלה: ויישלח פרעה ויקרא את יוסף ויריצהו מן הבור ויגלח ויחלף שמלתיו ויבא אל פרעה: ויאמר פרעה אל יוסף חלום חלמתי ופותר אין אתו ואני שמעתי עליך לאמר תשמע חלום לפתר אתו: ויען יוסף את פרעה לאמר בלעדי אלהים יענה את שלום פרעה: ויספר פרעה ליוסף חלמתי והנה עמד על שפת היאר: והנה מן היאר עלות שבע פרות בריאות בשר ויפות תואר ותרעינה באחו: והנה שבע פרות אחרות עלות אחריהן דלות ורעות תואר מאד ורקות בשר לא ראיתי כהנה רעות במצרים לרוע: ותאכלנה הפרות הרקות והרעות את שבע הפרות הראשנות הבריאות: ותבאנה אל קרבנה ולא נודע כי באו אל קרבנה ומראיהן רע כאשר בתחלה ואיקץ: ואראה בחלומי והנה עלו שבלים בקנה אחד מלאות וטובות: והנה שבע שבלים צנומות דקות שדופות קדים צמחות אחריהן: ותבלענה השבלים הדקות את שבע השבלים הטובות ואומר אל חרטמים ואין מגיד לי: ויאמר יוסף אל פרעה חלום פרעה אחד הוא את אשר האלהים עשה הגיד לפרעה: שבע פרות הטובות שבע שנים הנה ושבע השבלים הטובות שבע שנים הנה חלום אחד הוא: ושבע הפרות הרקות והרעות העלות אחריהן שבע שנים הנה ושבע השבלים הרקות שדופות הקדים יהיו שבע שנות רעב: הוא הדבר אשר דברתי אל פרעה אשר האלהים עשה הראה את פרעה: הנה שבע שנים באות שבע גדול בכל ארץ מצרים: וקמו שבע שנות רעב אחריהם וכלה כל השבע בארץ מצרים ולא יודע השבע בארץ מפני הרעב ההוא אחריו כי כבד הוא מאד: ועל השנות פרעה פעמים כי נכון הדבר מעם האלהים ומהר האלהים לעשותו: ועתה יראה פרעה איש נבון וחכם ושיתהו על ארץ מצרים: יעש פרעה ויפקד פקידים על הארץ וחמש את ארץ מצרים בשבע שנות השבע: ויקבצו את כל אכל השנים הטובות הבאות האלה ויצברו בר תחת יד פרעה אכל בערים ושמרו: והיה האכל לפקדון לארץ לשבע שנות הרעב אשר תהיינה בארץ מצרים ולא תכרת הארץ ברעב: ויטב הדבר בעיני פרעה ובעיני כל עבדיו: ויאמר פרעה אל עבדיו הנמצא כזה איש אשר רוח אלהים בו: ויאמר פרעה אל יוסף אחרי הודיע אלהים אותך את כל זאת אין נבון וחכם כמוך: אתה תהיה על ביתי ועל פיך ישק כל עמי רק הכסא אגדל ממך: ויאמר פרעה אל יוסף ראה נתתי אותך על כל ארץ מצרים: ויסר פרעה את טבעתו מעל ידו ויתן אותה על יד יוסף וילבש אותו בגדי שש וישם רבד הזהב על צוארו: וירכב אותו במרכבת המשנה אשר לו ויקראו לפניו אברך ונתון אותו על כל ארץ מצרים: ויאמר פרעה אל יוסף אני פרעה ובלעדיך לא ירים איש את ידו ואת רגלו בכל ארץ מצרים: ויקרא פרעה שם יוסף צפנת פענח ויתן לו את אסנת בת פוטי פרע כהן און לאשה ויצא יוסף על ארץ מצרים: ויוסף בן שלשים שנה בעמדו לפני פרעה מלך מצרים ויצא יוסף מלפני פרעה ויעבר בכל ארץ מצרים: ותעש הארץ בשבע שנות השבע לקמצים: ויקבץ את כל אכל שבע שנות אשר היו בארץ מצרים ויתן האכל בערים אכל שדה אשר סביביה נתן בתוכה: ויצבר יוסף בר כחול הים הרבה מאד עד כי חדל לספר כי אין מספר: ולפני בוא שנת הרעב אשר לא תהיה ליוסף שני בנים ילדים אשר ילדה לו אסנת בת פוטי פרע כהן און: ויקרא יוסף את שם הבכור מנשה כי נשני אלהים את כל עמלי ואת כל בית אבי: ואת שם השני קרא אפרים כי הפרני אלהים בארץ עניי: ותכלינה שבע שנות הרעב אשר היה בארץ מצרים: ותחל שבע שנות הרעב לבוא כאשר אמר יוסף ויהי רעב בכל הארצות ובכל ארץ מצרים היה לחם: ותרעב כל ארץ מצרים ויצעק העם אל פרעה ללחם ויאמר פרעה לכל מצרים לכו אל יוסף אשר יאמר לכם תעשו: והרעב היה על כל פני הארץ ויפתח יוסף את כל אשר בהם וישבר למצרים ויחזק הרעב בארץ מצרים: וכל הארצות באו מצרימה לשבר אל יוסף כי חזק הרעב בכל הארץ: ויעקב ראה כי יש שבר במצרים ויאמר יעקב לבניו למה תתראו: ויאמר הנה שמעתי כי יש שבר במצרים רדו שמה ושברו לנו משם ונחיה ולא נמות: וירדו אחי יוסף עשרה לשבר בר ממצרים: ואת בנימין אחי יוסף לא שלח יעקב אל אחיו כי אמר פן יאסון: ויבאו בני ישראל לשבר בתוך הבאים כי היה הרעב בארץ כנען: ויוסף הוא השליט על הארץ הוא המשביר לכל עם הארץ ויבאו אחי יוסף וישתחוו לו אפים ארצה: ויראם יוסף ויכרם ויתנכר אליהם וידבר אתם קשות ויאמר אליהם מאין באתם ויאמרו מארץ כנען לשבר אכל: ויכר יוסף את אחיו והם לא הכרהו: ויזכר יוסף את החלומות אשר חלם להם ויאמר אליהם מרגלים אתם לראות את ערות הארץ באתם: ויאמרו אליו לא אדני ועבדיך באו לשבר אכל: כלנו בני איש אחד נחנו כנים לא היו עבדיך מרגלים: ויאמר אליהם לא כי ערות הארץ באתם לראות: ויאמרו שנים עשר עבדיך אחים אנחנו בני איש אחד בארץ כנען והנה הקטן את אבינו היום והאחד איננו: ויאמר אליהם יוסף הוא אשר דברתי אליכם לאמר מרגלים אתם: בזאת תבחנו חי פרעה אם תצאו מזה כי אם בבוא אחיכם הקטן הנה: שלחו מכם אחד ויקח את אחיכם ואתם אסרו ויבחנו דבריכם האמת אתכם ואם לא חי פרעה כי מרגלים אתם: ויאסף אותם אל משמר שלשת ימים: ויאמר אליהם יוסף ביום השלישי זאת עשו וחיו את האלהים אני ירא: אם כנים אתם אחי אחד מאחיכם יאסר בבית משמרתכם ואתם לכו הביאו שבר רעבון בתיכם: ואת אחיכם הקטן הביאו אלי ויאמן דבריכם ולא תמותו: ויעשו כן: ויאמרו איש אל אחיו אבל אשמים אנחנו על אחינו אשר ראינו צרת נפשו בהתחננו אלינו ולא שמענו על כן באה אלינו הצרה הזאת: ויען ראובן אותם לאמר הלא אמרתי אליכם לאמר אל תחטאו בילד ולא שמעתם וגם דמו הנה נדרש: ואמרו איש אל אחיו הנה אחינו נמכר לישמעאלים ויד אל תהי בו כי אחינו בשרנו הוא ולא שמעו אחיו: ויעברו אנשים מדינים סוחרים וימשכו ויעלו את יוסף מן הבור ויבאו אותו לישמעאלים בעשרים כסף:

ئيم ديبديا ثه خيه كم هيه يم ريه ده ثيه كيكيا:
ثه سيه جيثم. ريكب ويڤيه وه ديڤيه: ويسيه ثه
ثهدڤيه ديثم: ويڤيه ريسيه ويسيه ويسيه ڤيدثيا. ويه
ڤيدثيا

پيچيدگي پيدا ٿئي ٿي[1] ۽ ڪاوڙ ۾ اچي ٿو[2]. ۽ جڏهن ڪنهن ڳالهه جي ڪري ڪاوڙ ۾ ايندو آهي تڏهن ڪنهن جي ڳالهه ٻڌڻ جي لائق نه رهندو آهي: (ڪاوڙ ۾ ايندڙ ماڻهو)

ﻣﻌﺘﻘﺪ ﻗﺪ ﻛﺎﻥ ﻣﺴﻴﺤﻴﺎ. ﻭﻟﻜﻦ ﺑﻌﺪ ﻣﺎ ﺻﺎﺭ ﻣﻌﺘﻘﺪﻩ: ﺍﻟﻤﺴﻴﺢ ﻫﻮ ﺍﻟﻤﺴﻴﺢ ﻭﻟﻜﻦ ﻳﺴﻮﻉ ﻟﻴﺲ ﻫﻮ ﺍﻟﻤﺴﻴﺢ: ﻓﺎﻟﻤﺴﻴﺢ ﻫﻮ ﺍﻟﻜﻠﻤﺔ ﺍﻟﺬﻱ ﻛﺎﻥ ﻣﻨﺬ ﺍﻟﺒﺪﺀ ﻋﻨﺪ ﺍﻟﻠﻪ: ﻭﻫﻮ ﺍﻟﻠﻪ: ﻭﻫﻮ ﺍﻟﺬﻱ ﺧﻠﻖ ﺍﻟﻌﺎﻟﻢ ﻛﻠﻪ. ﻭﻟﻜﻦ ﻳﺴﻮﻉ ﻫﻮ ﺍﻟﺬﻱ ﻭﻟﺪﺗﻪ ﻣﺮﻳﻢ ﺍﻟﻌﺬﺭﺍﺀ ﻭﻫﻮ ﺍﻟﺬﻱ ﺻﻠﺐ ﻭﻗﺎﻡ ﻣﻦ ﺑﻴﻦ ﺍﻷﻣﻮﺍﺕ. ﻭﻫﻮ ﺍﻟﺬﻱ ﺻﻌﺪ ﺇﻟﻰ ﺍﻟﺴﻤﺎﺀ ﻭﺟﻠﺲ ﻋﻦ ﻳﻤﻴﻦ ﺍﻵﺏ. ﻭﻫﻮ ﺍﻟﺬﻱ ﻳﺄﺗﻲ ﺛﺎﻧﻴﺔ ﻓﻲ ﻣﺠﺪﻩ ﻟﻴﺪﻳﻦ ﺍﻷﺣﻴﺎﺀ ﻭﺍﻷﻣﻮﺍﺕ. ﻭﻫﺬﺍ ﻫﻮ ﺍﻟﻤﺴﻴﺢ ﺍﻟﺬﻱ ﻳﺆﻣﻦ ﺑﻪ ﺍﻟﻤﺴﻴﺤﻴﻮﻥ ﺍﻟﺤﻘﻴﻘﻴﻮﻥ.

ﻭﻟﻜﻦ ﻣﻦ ﻫﻮ ﻳﺴﻮﻉ ﺍﻟﻨﺎﺻﺮﻱ ﺍﻟﺬﻱ ﻳﺪﻋﻮﻩ ﺍﻟﻤﺴﻴﺤﻴﻮﻥ ﺍﻟﻤﺴﻴﺢ ﺍﻟﺬﻱ ﻳﺆﻣﻨﻮﻥ ﺑﻪ ﻭﻳﻌﺘﺮﻓﻮﻥ ﺑﺄﻧﻪ ﺍﻟﻤﺴﻴﺢ ﺍﻟﺤﻘﻴﻘﻲ ﺍﻟﺬﻱ ﺟﺎﺀ ﻣﻦ ﺍﻟﻠﻪ ﻭﺍﻟﺬﻱ ﻫﻮ ﺍﻟﻠﻪ ﻧﻔﺴﻪ ﻇﻬﺮ ﻓﻲ ﺍﻟﺠﺴﺪ. ﻭﻫﻮ ﺍﻟﺬﻱ ﺻﻠﺐ ﻭﻗﺎﻡ ﻣﻦ ﺑﻴﻦ ﺍﻷﻣﻮﺍﺕ ﻭﺻﻌﺪ ﺇﻟﻰ ﺍﻟﺴﻤﺎﺀ ﻭﺟﻠﺲ ﻋﻦ ﻳﻤﻴﻦ ﺍﻵﺏ ﻭﻫﻮ ﺍﻟﺬﻱ ﻳﺄﺗﻲ ﺛﺎﻧﻴﺔ ﻓﻲ ﻣﺠﺪﻩ ﻟﻴﺪﻳﻦ ﺍﻷﺣﻴﺎﺀ ﻭﺍﻷﻣﻮﺍﺕ. ﻭﻫﺬﺍ ﻫﻮ ﺍﻟﻤﺴﻴﺢ ﺍﻟﺬﻱ ﻳﺆﻣﻦ ﺑﻪ ﺍﻟﻤﺴﻴﺤﻴﻮﻥ ﺍﻟﺤﻘﻴﻘﻴﻮﻥ ﻭﻳﻌﺘﺮﻓﻮﻥ ﺑﺄﻧﻪ ﺍﻟﻤﺴﻴﺢ ﺍﻟﺤﻘﻴﻘﻲ ﺍﻟﺬﻱ ﺟﺎﺀ ﻣﻦ ﺍﻟﻠﻪ ﻭﺍﻟﺬﻱ ﻫﻮ ﺍﻟﻠﻪ ﻧﻔﺴﻪ ﻇﻬﺮ ﻓﻲ ﺍﻟﺠﺴﺪ. ﻭﻫﻮ ﺍﻟﺬﻱ ﺻﻠﺐ ﻭﻗﺎﻡ ﻣﻦ ﺑﻴﻦ ﺍﻷﻣﻮﺍﺕ.

ומשום הכי אמר ליה: לך אמור לו לאותו שר: (שמות ג, יד) (אהיה[1]?). אמר ליה: אי אמינא ליה מילתא דלא מהימנא ליה, אמינא ליה דלא מהימנא ליה. אלא אמר ליה: אהיה שלחני אליכם: אמר ליה: אי הכי, אמאי קרי ליה: אהיה? אמר ליה: אהיה שלחני אליכם. אמר ליה: אי הכי, אמאי קרי ליה: אשר אהיה? אמר ליה: אשר אהיה שלחני אליכם. אמר ליה: אי הכי, אמאי קרי ליה: אהיה אשר אהיה? אמר ליה: אהיה שלחני אליכם. אמר ליה: אי הכי, אמאי קרי ליה: אהיה אשר אהיה? אמר ליה: אהיה אשר

ܗܘ ܕܐܬܐ ܕܒܗ ܐܝܬ ܠܗ ܟܠ ܫܘܠܛܢ ܘܟܠ ܫܘܠܛܢ ܕܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ ܢܬܝܗܒ ܠܗ ܘܟܠ ܡܠܟܐ ܕܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ ܢܣܓܕ ܠܗ ܘܟܠ ܫܘܠܛܢ ܕܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ ܢܦܠܚ ܠܗ ܘܟܠ ܡܠܟܐ ܕܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ ܢܬܝܗܒ ܠܗ ܘܟܠ ܫܘܠܛܢ ܕܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ ܢܦܠܚ

ﺑﺪﺍﺭﺩ ﺑﺪﻳﺮﺗﺪ(: ﺍﺑﺪﺍ ﺳﻜﻮﺗﺪ ﻫﻤﻮﺍﺭ ﻟﺪﻳﺪ: ﻭﺍﻳﺪ ﺑﻘﺪ ﺩﻫﻤﻮﺭ: ﺩﻟﺴﺪﺍ ﺯﻛ ﻣﻦ ﺑﻮﻭﺩ (ﻫﻤﺪﻣﺎ؟) ﺍﻟﺪﺍ ﻣﻜﺪﺍﺭ: ﻫﻮﺍ ﺳﻮﺍ ﺍﻟﺪﺍ ﻟﻬﺪﻫﺪ. ﺩﻫﺪ ﺩﻫﻜﻢ ﺩﻟﻬﺠﻜﻪ ﻫﻤﻪ ﻫﺪ ﻫﻮﻟﻜﻢ ﺩﻫﺪ ﺑﺪﺑﺪ ﺑﺪ ﻫﻤﻪ. ﻫﻤﻪ ﺑﻬﻪ ﻫﻤﻪ ﻫﻤﻪ ﻟﻬﺪﻫﺪ ﻫﻤﻪ ﺩﻟﻬﺪﻫﺪ[1]. ﻫﻤﻪ ﻫﻤﻪ. ﻫﻤﻪ ﺑﻬﻪ ﻫﻤﻪ ﻫﻤﻪ ﻫﻤ

ויהי כאשר שמעו אנשי בית שמש כי השיבו ארון ה' ויעלו את פרות
הבקר: ויראו בני בית שמש את ארון ה' וישמחו לקראת הארון.
ויעמד שם אבן גדולה ויבקעו את עצי העגלה ואת הפרות העלו עולה
לה': ויזבחו זבחים ביום ההוא לה'. ויראו חמשת סרני פלשתים[1]
וישובו עקרון ביום ההוא: ואלה טחורי זהב אשר השיבו פלשתים
אשם לה' לאשדוד אחד לעזה אחד לאשקלון אחד לגת אחד לעקרון אחד:
ועכברי זהב כמספר כל ערי פלשתים לחמשת הסרנים מעיר מבצר
ועד כפר הפרזי ועד אבל הגדולה אשר הניחו עליה את ארון ה' אשר
עד היום הזה בשדה יהושע בית השמשי היה: ויך בבני שמש כי
ראו בארון ה' ויך בעם חמשים איש ושבעים איש[2] אלף איש: ויתאבלו
העם כי הכה ה' בעם מכה גדולה: ויאמרו אנשי בית שמש מי יוכל
לעמד לפני ה' האלהים הזה ואל מי יעלה מעלינו: וישלחו מלאכים
אל יושבי קרית יערים לאמר פלשתים השיבו את ארון ה' רדו העלו
אתו אליכם:

(1) חמשת סרני פלשתים. (2) חמשים איש ושבעים איש. (3) ואל.

ראובן שמכר (מוכר ראובן)[1] מוכר ראובן. ראובן שהוא מוכר (מוכר ראובן)[2] ראוי (לפסול) לעדות[3]. מוכר (שמוכר) מטלטלין[4] שלא בפני שנים: שמעון שהוא לוקח: שלא בפני שנים: שמעון שהוא לוקח: מוכר ראובן[5] מוכר. מוכר שמכר שדה: שמעון שהוא לוקח: מוכר ראובן[6] מוכר. מוכר שמכר[7] שדה לחבירו: שמעון שהוא לוקח: מוכר ראובן מוכר. ראוי שלא שמעון שהוא לוקח: מוכר שמכר[8]: מוכר שמכר שמעון שהוא לוקח: מוכר שמכר. שמכר[9] לחבירו של לוקחו שמכר שמעון שהוא לוקח: מוכר שמכר: כך הוא שהוא לוקח: מוכר שמכר שמעון שהוא לוקח: מוכר שמכר.

שמכר לו שטר שהוא שמעון שמכר שמכר לוקחו שמכר[10] שמכר. שמכר לו שטר שמכר שמכר שמכר שמכר: שלא שמכר שמכר שמכר שמכר שמכר שמכר שמכר: שמכר שמכר שמכר שמכר שמכר שמכר שמכר. שמכר שמכר שמכר שמכר: שמכר שמכר שמכר שמכר שמכר שמכר שמכר שמכר: שמכר שמכר שמכר שמכר שמכר שמכר שמכר. שמכר שמכר שמכר שמכר שמכר שמכר שמכר שמכר

ﻭﻻ ﻳﺠﻮﺯ ﺍﻟﺘﻴﻤﻢ ﻟﻤﻦ ﻋﺪﻡ ﺍﻟﻤﺎﺀ ﺇﻻ ﺑﻌﺪ ﺍﻟﻄﻠﺐ: ﻭﻫﻮ ﺃﻥ ﻳﻄﻠﺒﻪ ﻓﻲ ﺭﺣﻠﻪ ﻭﻓﻲ ﺍﻟﻤﻮﺍﺿﻊ ﺍﻟﻘﺮﻳﺒﺔ ﻭﺍﻟﺒﻌﻴﺪﺓ ﻭﻓﻲ ﻛﻞ ﺟﻬﺔ ﻳﻈﻦ ﺃﻥ ﺍﻟﻤﺎﺀ ﻫﻨﺎﻙ ﻭﻳﺴﺄﻝ ﺭﻓﻘﺎﺀﻩ ﻭﻳﻄﻠﺒﻪ ﻣﻦ ﺍﻟﻨﺎﺱ ﻓﺈﻥ ﻟﻢ ﻳﻜﻦ ﻓﻲ ﻣﻮﺿﻊ ﺍﻟﻨﺰﻭﻝ ﻓﻠﻴﺲ ﻋﻠﻴﻪ ﺃﻥ ﻳﻄﻠﺒﻪ ﻓﻲ ﺍﻟﺮﺣﻞ ﻭﻻ ﻓﻲ ﺍﻟﻤﻮﺍﺿﻊ ﺍﻟﺒﻌﻴﺪﺓ ﻭﻻ ﻳﺴﺄﻝ ﺭﻓﻘﺎﺀﻩ ﻭﻻ ﻳﻄﻠﺒﻪ ﻣﻦ ﺍﻟﻨﺎﺱ ﻭﻳﺠﻮﺯ ﺍﻟﺘﻴﻤﻢ ﻟﻤﻦ ﺧﺎﻑ ﻓﻮﺕ ﺍﻟﻮﻗﺖ ﺃﻭ ﺧﺎﻑ ﺍﻧﻘﻄﺎﻉ ﺭﻓﻘﺘﻪ ﺃﻭ ﺧﺎﻑ ﻋﻠﻰ ﻧﻔﺴﻪ ﺃﻭ ﻣﺎﻟﻪ ﺃﻭ ﺧﺎﻑ ﺍﻟﻠﺺ ﺃﻭ ﺍﻟﺴﺒﻊ ﺃﻭ ﺍﻟﻌﻄﺶ ﺃﻭ ﺧﺎﻑ ﺍﻟﻤﺮﺽ ﺃﻭ ﺍﺷﺘﺪﺍﺩ ﺍﻟﺒﺮﺩ ﺃﻭ ﺧﺎﻑ ﻓﻮﺕ ﺍﻟﺠﻨﺎﺯﺓ ﺃﻭ ﺍﻟﺠﻤﻌﺔ ﺃﻭ ﺍﻟﻌﻴﺪ ﺃﻭ ﺧﺎﻑ ﻓﻮﺕ ﺍﻟﻮﻗﻮﻑ ﺑﻌﺮﻓﺔ ﺃﻭ ﺧﺎﻑ ﻓﻮﺕ ﺍﻟﺮﻛﻌﺔ ﻓﻲ ﺍﻟﻮﻗﺖ ﺃﻭ ﺧﺎﻑ ﻓﻮﺕ ﺍﻟﺠﻤﺎﻋﺔ ﻓﻲ ﺍﻟﻤﺼﺮ ﺃﻭ ﺧﺎﻑ ﻓﻮﺕ ﺍﻟﺮﻓﻴﻖ ﻓﻲ ﺍﻟﺴﻔﺮ ﺃﻭ ﺧﺎﻑ ﺍﻟﻠﺺ ﺃﻭ ﺍﻟﺴﺒﻊ ﺃﻭ ﺍﻟﻌﻄﺶ ﺃﻭ ﺧﺎﻑ ﺍﻟﻤﺮﺽ ﺃﻭ ﺍﺷﺘﺪﺍﺩ ﺍﻟﺒﺮﺩ ﺃﻭ ﺧﺎﻑ ﻓﻮﺕ ﺍﻟﺠﻨﺎﺯﺓ ﺃﻭ ﺍﻟﺠﻤﻌﺔ ﺃﻭ ﺍﻟﻌﻴﺪ ﺃﻭ ﺧﺎﻑ ﻓﻮﺕ ﺍﻟﻮﻗﻮﻑ ﺑﻌﺮﻓﺔ ﺃﻭ ﺧﺎﻑ ﻓﻮﺕ ﺍﻟﺮﻛﻌﺔ ﻓﻲ ﺍﻟﻮﻗﺖ ﺃﻭ ﺧﺎﻑ ﻓﻮﺕ ﺍﻟﺠﻤﺎﻋﺔ ﻓﻲ ﺍﻟﻤﺼﺮ ﺃﻭ ﺧﺎﻑ ﻓﻮﺕ ﺍﻟﺮﻓﻴﻖ ﻓﻲ ﺍﻟﺴﻔﺮ ﺃﻭ ﺧﺎﻑ ﺍﻟﻠﺺ ﺃﻭ ﺍﻟﺴﺒﻊ ﺃﻭ ﺍﻟﻌﻄﺶ ﺃﻭ ﺧﺎﻑ ﺍﻟﻤﺮﺽ ﺃﻭ ﺍﺷﺘﺪﺍﺩ ﺍﻟﺒﺮﺩ ﺃﻭ ﺧﺎﻑ ﻓﻮﺕ ﺍﻟﺠﻨﺎﺯﺓ ﺃﻭ ﺍﻟﺠﻤﻌﺔ ﺃﻭ ﺍﻟﻌﻴﺪ ﺃﻭ ﺧﺎﻑ ﻓﻮﺕ ﺍﻟﻮﻗﻮﻑ ﺑﻌﺮﻓﺔ ﺃﻭ ﺧﺎﻑ ﻓﻮﺕ ﺍﻟﺮﻛﻌﺔ ﻓﻲ ﺍﻟﻮﻗﺖ ﺃﻭ ﺧﺎﻑ ﻓﻮﺕ ﺍﻟﺠﻤﺎﻋﺔ ﻓﻲ ﺍﻟﻤﺼﺮ ﺃﻭ ﺧﺎﻑ ﻓﻮﺕ ﺍﻟﺮﻓﻴﻖ ﻓﻲ ﺍﻟﺴﻔﺮ

(1) ﻛﺘﻴﺘﻪ. (2) ﻳﻤﻪ. (3) ﻳﺪﻩ. (4) ﺩﺍﺑﺘﻪ.

دڽڤرتيڠكن: ڤرت ڤاد دڤدا دڤرت دڠن ڤاس دان ڤرمڤوان
مڤرتهنكن. ماس دي دمڤي ڤاس ڤاد ڤرمڤوان
دمڤرڤرتهنكن: ڤدڤرڤرتهنكن ڤاس ڤرمڤوان ڤرتيڠ ڤرتيڠكن:
ڤرمڤوان ڤرتيڠ ڤرت ڤاد ڤرمڤوان. ڤرتيڠكن ڤاس ڤرمڤوان
ڤدڤا ڤرمڤوان دڠن ڤدڤا ڤرمڤوان دان.

ڤڠ دي ڤاد دڤرمڤوان[1] ڤرتيڠكن دڤرتهنكن ڤرتيڠ:
دڤرتيڠ ڤرمڤوان دڤرمڤوان: ماس ڤرتيڠ ڤرتيڠ ڤرمڤوان ڤرتيڠ:
ڤرتيڠكن ڤرمڤوان ڤرتيڠ ڤرمڤوان ڤرتيڠكن ڤرتيڠ ڤرتيڠ
ڤرتيڠ ڤرتيڠ ڤرمڤوان ڤرتيڠ ڤرتيڠ ڤرمڤوان

מכר לו שדה אחת מכל שדותיו: אפילו הן שוות מנה ואין לו אלא מנה, מכר לו בית מרחצאות או בית הבד[1]. אפילו הן שוות מאה מנה ואין לו אלא מנה (ואפילו הן שוות מאתים[2]). לפי שאין דרך בני אדם למכור בתי מרחצאות ובתי בדין אלא מתוך עניות גמורה: אבל מכר לו בית או חנות או עלייה, אפילו הן שוות מאה מנה ואין לו אלא מנה, אינו מוכר.

המוכר פירות לחבירו: אפילו פירות שגדלו מן הזבל (ואפילו הן שוות מאתים[3]) אינו מוכר. כיצד? אמר לו: מכרתי לך פירות שבחצרי, ולא היה בחצרו אלא זבל (כגון שהיה הזבל מרובה[4]): (אפילו[5]?) מה שבתוך החצר (כגון שהיה הזבל מועט[6]): הרי זה מוכר. אבל אם אמר לו: מכרתי לך פירות שבחצרי, ולא היה בחצרו אלא מעט פירות, ומרובין הזבל: הרי זה מוכר. ואם אמר לו: מכרתי לך פירות שבחצרי, ולא היה בחצרו אלא מעט זבל, ומרובין הפירות: אינו מוכר אלא מה שבתוך הזבל. המוכר לחבירו מקום לבנות בו בית הבד, ולא היה בו אלא בור אחד: אינו מוכר אלא אותו הבור. ואם היה בו בור אחד ומקום לבנות בו בור אחר: הרי זה מוכר את שניהם. המוכר לחבירו מקום לבנות בו בית הבד, ולא היה בו אלא בור אחד: אינו מוכר אלא מקום הבור בלבד. ואם היה בו בור אחד ומקום לבנות בו בור אחר: הרי זה מוכר את שניהם.

---

(1) פחות. (2) ואפילו הן שוות מאתים. (3) אינו מוכר אלא מה שבתוכו. (4) הרבה. (5) מכרתי. (6) מועט.

ئۇنى بىر. ئۇنى ئۇنىڭ ئۈچۈن ئۇنىڭ ئۈچۈن ئۇنىڭ ئۈچۈن

ויהי בשמעו את[1] הדברים ויקרע את בגדיו ויתכס בשק ויתפלל בבית יהוה: ויאמר חזקיהו אל ישעיהו כה אמר חזקיהו יום צרה ותוכחה ונאצה היום הזה כי באו בנים עד משבר ואין כח ללדת: אולי ישמע יהוה אלהיך את דברי רבשקה אשר שלחו מלך אשור אדניו לחרף את אלהים חיים והוכיח בדברים אשר שמע יהוה אלהיך ונשאת תפלה בעד השארית הנמצאת: ויבאו עבדי המלך חזקיהו אל ישעיהו: ויאמר אליהם ישעיהו כה תאמרון אל אדניכם כה אמר יהוה אל תירא מפני את הדברים אשר שמעת אשר גדפו נערי מלך אשור אתי: הנני נתן בו רוח ושמע שמועה ושב אל ארצו והפלתיו בחרב בארצו: וישב רבשקה וימצא את מלך אשור נלחם על לבנה כי שמע כי נסע מלכיש: וישמע אמר על תרהקה מלך כוש לאמר יצא להלחם אתך ושמע וישלח מלאכים אל חזקיהו לאמר: כה תאמרון אל חזקיהו מלך יהודה לאמר אל ישאך אלהיך אשר אתה בוטח עליו לאמר לא תנתן ירושלם ביד מלך אשור: הנה אתה שמעת את אשר עשו מלכי אשור לכל הארצות להחרימם ואתה תנצל: ההצלום אלהי הגוים את אשר שחתו אבי ואת גוזן וחרן ורצף ואת בני עדן אשר בתלשר: איה מלך חמת ומלך ארפד ומלך עיר הספרים הנע ועוה: ויקח חזקיהו את הספרים מיד המלאכים ויקרא אתם ויעל בית יהוה ויפרשם חזקיהו לפני יהוה: ויתפלל חזקיהו אל יהוה לאמר: יהוה צבאות אלהי ישראל יושב הכרובים אתה הוא האלהים לבדך לכל ממלכות הארץ אתה עשית את השמים ואת הארץ: הטה יהוה אזנך ושמע פקח יהוה עיניך וראה ושמע את כל דברי סנחריב אשר שלח לחרף אלהים חיים: אמנם יהוה החרבות אשור את הגוים ואת ארצותם: ואת אלהיהם נתנו באש כי לא אלהים המה כי אם מעשה ידי אדם עץ ואבן ויאבדום: ועתה יהוה אלהינו הושיענו נא מידו וידעו כל ממלכות הארץ כי אתה יהוה האלהים לבדך: וישלח ישעיהו בן אמוץ אל חזקיהו לאמר כה אמר יהוה אלהי ישראל אשר התפללת אלי על סנחריב מלך אשור: זה הדבר אשר דבר יהוה עליו בזתה לך לעגה לך בת ציון אחריך ראשה הניעה בת ירושלם: את מי חרפת וגדפת ועל מי הרימות קול ותשא מרום עיניך אל קדוש ישראל: ביד עבדיך חרפת אדני ותאמר ברב רכבי אני עליתי מרום הרים ירכתי לבנון ואכרת מבחר ארזיו ברושיו ואבוא מלון קצו יער כרמלו: אני קרתי ואשתה מים ואחרב בכף רגלי כל יארי מצור: הלא שמעת למרחוק אתה עשיתיה למימי קדם ועתה הויתיה להשות גלים עיים בצורות: ויושביהם קצרי יד חתו ונכלמו היו עשב שדה וירק דשא חציר גגות וישד קדים שמה: ושבתך וצאתך וביתך ידעתי ותרגזך אלי: יען רגזך אלי ושאנן עלה באזניך ואשים חחי באפך ומתגי בשפתיך והשבתיך בדרך אשר באת: וזה לך האות אכול השנה ספיח ובשנה השנית שחיש ובשנה השלשית זרעו וקצרו ונטעו כרמים ואכלו פריהם: והיתה הפלטה השרידה בית יהודה הנשאר למעלה ועשה פרי למטה: כי מירושלם תצא שארית ופלטה מהר ציון קנאת יהוה צבאות תעשה זאת: לכן כה אמר יהוה על מלך אשור לא יבא אל העיר הזאת ולא יירה שם חץ ולא יקדמנה מגן ולא יסלל עליה סללה: בדרך אשר בא בה ישוב ואל העיר הזאת לא יבא נאם יהוה: ועננתי על העיר הזאת להושיעה למעני ולמען דוד עבדי: ויהי בלילה ההוא ויצא מלאך יהוה ויך במחנה אשור מאה שמונים וחמשה אלף וישכימו בבקר והנה כלם פגרי מתים: ויסע וילך וישב סנחריב מלך אשור וישב בנינוה: ויהי הוא משתחוה בבית נסרך אלהיו ואדרמלך ושראצר בניו הכהו בחרב והמה נמלטו ארצה אררט וימלך אסר חדון בנו תחתיו: בימים ההם חלה חזקיהו למות ויבא אליו ישעיהו בן אמוץ הנביא ויאמר אליו כה אמר יהוה צו לביתך כי מת אתה ולא תחיה: ויסב חזקיהו את פניו אל הקיר ויתפלל אל יהוה: ויאמר אנה יהוה זכר נא את אשר התהלכתי לפניך באמת ובלב שלם והטוב בעיניך עשיתי ויבך חזקיהו בכי גדול: ויהי ישעיהו לא יצא חצר התיכונה ודבר יהוה היה אליו לאמר: שוב ואמרת אל חזקיהו נגיד יהוה אלהי דויד אביך שמעתי את תפלתך ראיתי את דמעתך הנני יסף על ימיך חמש עשרה שנה: ומכף מלך אשור אצילך ואת העיר הזאת והגנותי על העיר הזאת: וזה לך האות מאת יהוה כי יעשה יהוה את הדבר הזה אשר דבר: הנני משיב את צל המעלות אשר ירדה בשמש באחז אחרנית עשר המעלות וישב השמש עשר מעלות במעלות אשר ירדה: מכתב לחזקיהו מלך יהודה בחלתו ויחי מחליו: אני אמרתי בדמי ימי אלכה בשערי שאולה פקדתי יתר שנותי: אמרתי לא אראה יה יה בארץ החיים לא אביט אדם עוד עם יושבי חדל: דורי נסע ונגלה מני כאהל רעי קפדתי כארג חיי מדלה יתקני מיום עד לילה תשלימני: שויתי עד בקר כארי כן ישבר כל עצמותי מיום עד לילה תשלימני: כסוס עגור אצפצף אהגה כיונה עיני כללו למרום אדני עשקני ערבני: מה אדבר ואמר לו והוא עשה אשכבה כל שנותי על מר נפשי: אדני עליהם יחיו ולכל בהם חיי נפשי ותחלימני והחיני: הנה לשלום מר לי מר ואתה חשקת נפשי משחת בלי כי השלכת אחרי גוך כל חטאתי: כי לא שאול תודך מות יהללך לא יקוו יורדי בור אל אמתך: חי חי הוא יודך כמוני היום אב לבנים יודיע אל אמתך: יהוה להושיעני ונגינתי ננגן כל ימי חיינו על בית יהוה: ויאמר ישעיהו יקחו דבלת תאנים ויקחו וישימו על השחין ויחי: ויאמר חזקיהו מה אות כי אעלה בית יהוה: בעת ההיא שלח מרודך בלאדן בן בלאדן מלך בבל ספרים וברכה אל חזקיהו כי שמע כי חלה חזקיהו: וישמע עליהם חזקיהו וירם אתם את כל בית נכתו את הכסף ואת הזהב ואת הבשמים ואת השמן הטוב ואת כל בית כליו ואת כל הנמצא באוצרותיו לא היה דבר אשר לא הראם חזקיהו בביתו ובכל ממשלתו: ויבא ישעיהו הנביא אל המלך חזקיהו ויאמר אליו מה אמרו האנשים האלה ומאין באו אליך ויאמר חזקיהו מארץ רחוקה באו אלי מבבל: ויאמר מה ראו בביתך ויאמר חזקיהו את כל אשר בביתי ראו לא היה דבר אשר לא הראיתים באוצרותי: ויאמר ישעיהו אל חזקיהו שמע דבר יהוה צבאות: הנה ימים באים ונשא כל אשר בביתך ואשר אצרו אבותיך עד היום הזה בבלה לא יותר דבר אמר יהוה: ומבניך אשר יצאו ממך אשר תוליד יקחו וסרסים יהיו בהיכל מלך בבל: ויאמר חזקיהו אל ישעיהו טוב דבר יהוה אשר דברת ויאמר הלא אם שלום ואמת יהיה בימי: יתר דברי חזקיהו וכל גבורתו ואשר עשה את הברכה ואת התעלה ויבא המים העירה הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי יהודה: וישכב חזקיהו עם אבתיו וימלך מנשה בנו תחתיו: בן שתים עשרה שנה מנשה במלכו וחמשים ושש שנה מלך בירושלם ושם אמו חפצי בה: ויעש הרע בעיני יהוה כתועבות הגוים אשר הורישם יהוה מפני בני ישראל: וישב ויבן את הבמות אשר אבד חזקיהו אביו ויקם מזבחות לבעל ויעש אשרה כאשר עשה אחאב מלך ישראל וישתחו לכל צבא השמים ויעבדם: ויבן מזבחות בבית יהוה אשר אמר יהוה בירושלם אשים את שמי: ויבן מזבחות לכל צבא השמים בשתי חצרות בית יהוה: והעביר את בנו באש ועונן וניחש וכשף ועשה אוב וידעוני הרבה עשה הרע בעיני יהוה להכעיסו: ופסל האשרה אשר עשה שם בבית אשר אמר יהוה אל דויד ואל שלמה בנו בבית הזה ובירושלם אשר בחרתי מכל שבטי ישראל אשים את שמי לעולם: ולא אוסיף להסיר את רגל ישראל מן האדמה אשר הכינותי לאבותם רק אם ישמרו לעשות ככל אשר צויתים ולכל התורה אשר צוה אותם עבדי משה: ולא שמעו ויתע אתם מנשה לעשות הרע מגוים אשר השמיד יהוה מפני בני ישראל: וידבר יהוה ביד עבדיו הנביאים לאמר: יען אשר עשה מנשה מלך יהודה את התועבות האלה הרע עשה מכל אשר עשו האמרי אשר לפניו ויחטיא גם את יהודה בגלוליו: לכן כה אמר יהוה אלהי ישראל הנני מביא רעה על ירושלם ויהודה אשר כל שמעיו תצלינה שתי אזניו: ונטיתי על ירושלם את קו שמרון ואת משקלת בית אחאב ומחיתי את ירושלם כמחה את הצלחת מחה והפך על פניו: ונטשתי את שארית נחלתי ונתתים ביד אויביהם והיו לבז ולמשסה לכל אויביהם: יען אשר עשו הרע בעיני ויהיו מכעיסים אתי מיום צאת אבותם ממצרים ועד היום הזה: גם דם נקי שפך מנשה הרבה מאד עד אשר מלא את ירושלם לבד מחטאתו אשר החטיא את יהודה לעשות הרע בעיני יהוה: יתר דברי מנשה וכל אשר עשה והחטאתו אשר חטא הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי יהודה: וישכב מנשה עם אבתיו ויקבר בגנת ביתו בגן עזא וימלך אמון בנו תחתיו: בן עשרים ושתים שנה אמון במלכו ושתים שנים מלך בירושלם ושם אמו משלמת בת הרוץ מיטבתה: ויעש הרע בעיני יהוה כאשר עשה מנשה אביו: וילך בכל הדרך אשר הלך אביו ויעבד את הגלולים אשר עבדם אביו וישתחו להם: ויעזב את יהוה אלהי אבתיו ולא הלך בדרך יהוה: ויעש עבדי אמון קשר על המלך ויהמיתו את המלך בביתו: ויכו עם הארץ את כל הקשרים על המלך אמון ויעמידו עם הארץ את יאשיהו בנו תחתיו למלך: יתר דברי אמון אשר עשה הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי יהודה: ויקבר אתו בקברתו בגן עזא וימלך יאשיהו בנו תחתיו: בן שמנה שנים יאשיהו במלכו ואחת ושלשים שנה מלך בירושלם ושם אמו ידידה בת עדיה מבצקת: ויעש הישר בעיני יהוה וילך בכל דרך דויד אביו ולא סר ימין ושמאול: ויהי בשנת שמנה עשרה למלכו ישלח המלך את שפן בן אצליהו בן משלם הסופר בית יהוה לאמר: עלה אל חלקיהו הכהן הגדול ויתם את הכסף המובא בית יהוה אשר אספו שמרי הסף מאת העם: ויתנו ביד עשי המלאכה הממנים בבית יהוה ויתנו אתו אל עשי המלאכה אשר בבית יהוה לחזק את הבית: אל חרשים ובנאים ולקנות עצי ומחצבות לגזית ולקרות את הבית: אפס לא יחשב אתם הכסף אשר יתן על ידם כי באמונה הם עשים: ואל כסף האשם לא יתן מאתם לידם כי לעשי המלאכה הוא נתן: ויאמר חלקיהו הכהן הגדול אל שפן הספר ספר התורה מצאתי בבית יהוה ויתן חלקיהו את הספר אל שפן ויקראהו: ויבא שפן הספר אל המלך וישב את המלך דבר לאמר כספים נתכו עבדיך ביד עשי המלאכה הממנים בבית יהוה: ויגד שפן הספר למלך לאמר ספר נתן לי חלקיהו הכהן ויקרא שפן בו לפני המלך: ויהי כשמע המלך את דברי התורה ויקרע את בגדיו: ויצו המלך את חלקיהו ואת אחיקם בן שפן ואת עבדון בן מיכה ואת שפן הספר ואת עשיה עבד המלך לאמר: לכו דרשו את יהוה בעדי ובעד הנשאר בישראל ובעד כל יהודה על דברי הספר הנמצא הזה כי גדולה חמת יהוה אשר נתכה בנו על אשר לא שמרו אבתינו את דבר יהוה לעשות ככל הכתוב על הספר הזה: וילך חלקיהו הכהן ואחיקם ועבדון ושפן ועשיה אל חלדה הנביאה אשת שלם בן תקוה בן חרחס שמר בגדים והיא יושבת בירושלם במשנה ותדברו אליה כזאת: ותאמר אליהם כה אמר יהוה אלהי ישראל אמרו לאיש אשר שלח אתכם אלי: כה אמר יהוה הנני מביא רעה על המקום הזה ועל יושביו את כל דברי הספר אשר קראו לפני מלך יהודה: תחת אשר עזבוני ויקטרו לאלהים אחרים למען הכעיסני בכל מעשי ידיהם ותתך חמתי במקום הזה ולא תכבה: ואל המלך יהודה השלח אתכם לדרוש ביהוה כה תאמרון אליו כה אמר יהוה אלהי ישראל הדברים אשר שמעת: יען רכה לבבך ותכנע מלפני יהוה בשמעך אל אשר דברתי על המקום הזה ועל יושביו ותכנע לפני ותקרע את בגדיך ותבך לפני ואני גם שמעתי נאם יהוה: הנני אספך אל אבתיך ונאספת אל קברתיך בשלום ולא תראינה עיניך בכל הרעה אשר אני מביא על המקום הזה ויעמד המלך על העמד ויכרת את הברית לפני יהוה ללכת אחרי יהוה ולשמר את מצותיו ואת עדותיו ואת חקתיו בכל לבבו ובכל נפשו להקים את דברי הברית הכתובים על הספר הזה: ויעמד כל העם בברית: ויצו המלך את חלקיהו הכהן הגדול ואת כהני המשנה ואת שמרי הסף להוציא מן היכל יהוה את כל הכלים אשר עשו לבעל ולאשרה ולכל צבא השמים ויעלם מחוץ לירושלם בשדמות קדרון וישא את עפרם בית אל: והשבית את הכמרים אשר נתנו מלכי יהודה לקטר במות בערים ומסביבות ירושלם ואת המקטרים לבעל לשמש ולירח ולמזלות ולכל צבא השמים: ויוצא את האשרה מבית יהוה אל מחוץ לירושלם אל נחל קדרון ויצרפה בנחל קדרון ויכתת עד דק ויזרק את עפרה על קברי בני העם: ויתץ את בתי הקדשים אשר בבית יהוה אשר הנשים ארגות שם בתים לאשרה: ויבא את כל הכהנים מערי יהודה ויטמא את הבמות אשר קטרו שם הכהנים מגבע עד באר שבע ויתץ את במות השערים אשר פתח יהושע שר העיר אשר על שמאל איש בשער העיר: אך כהני הבמות לא עלו אל מזבח יהוה בירושלם כי אם אכלו מצות בתוך אחיהם: ויטמא את התפת אשר בגי בן הנם למען אשר לא יעביר איש את בנו ואת בתו באש למלך: ויבער את הסוסים אשר נתנו מלכי יהודה לשמש פתח בית יהוה אל לשכת נתן מלך הסריס אשר בפרוארים וארכבות השמש באש: ואת מזבחות אשר על הגג עלית אחז אשר עשו מלכי יהודה ואת מזבחות אשר עשה מנשה בשתי חצרות בית יהוה נתץ המלך וירץ משם ויזרק את עפרם אל נחל קדרון: ואת הבמות אשר לפני ירושלם אשר על ימין הר המשחית אשר בנה שלמה מלך ישראל לעשתרת שקוץ הצדנים ולכמוש שקוץ מואב ולמלכם בת מעבר הנבל אשר לפני ירושלם: וישבר את המצבות וגדע את האשרים וימלא את מקומם את עצמות אדם: וגם את המזבח אשר בבית אל הבמה אשר עשה יָרָבְעָם בן נבט אשר החטיא את ישראל את המזבח ההוא ואת הבמה נתץ שרף את הבמה טחן עפר וישרף את האשרה: ויפן יאשיהו וירא את הקברים אשר שם בהר וישלח ויקח את העצמות מן הקברים וישרף על המזבח ויטמא אתו כדבר יהוה אשר קרא איש האלהים אשר קרא את הדברים האלה: ויאמר מה הציון אשר אני רואה ויאמרו אליו אנשי העיר מקברי איש האלהים אשר בא מיהודה ויקרא את הדברים האלה אשר עשית על המזבח בית אל: ויאמר הניחו אל יזע איש את עצמותיו ויפלטו את עצמותיו ואת עצמות בנו עם עצמותיו: ואת כל בתי הבמות אשר בערי שמרון אשר עשו מלכי ישראל להכעיס הסיר יאשיהו ויעש להם ככל המעשים אשר עשה בבית אל: וישחט את כל כהני הבמות אשר שם על המזבחות ושרף עצמות אדם עליהם וישב ירושלם: ויעש המלך לכל העם לאמר עשו פסח ליהוה אלהיכם ככתוב על ספר הברית הזה: כי לא נעשה כפסח הזה מימי השפטים אשר שפטו את ישראל וכל ימי מלכי ישראל ומלכי יהודה: כי אם בשנת שמנה עשרה למלך יאשיהו נעשה הפסח הזה ליהוה בירושלם: וגם את האבות ואת התרפים ואת הגלולים ואת השקוצים אשר היו ראות בארץ יהודה ובירושלם בער יאשיהו למען הקים את דברי התורה הכתובים על הספר אשר מצא חלקיהו הכהן בית יהוה: לא היה לפניו מלך אשר שב אל יהוה בכל לבבו ובכל נפשו ובכל מאדו ככל תורת משה ואחריו לא קם כמהו: אך לא שב יהוה מחרון אפו הגדול אשר חרה אפו ביהודה על כל הכעסים אשר הכעיסו מנשה: ויאמר יהוה גם את יהודה אסיר מעל פני כאשר הסרתי את ישראל והזנחתי את העיר הזאת אשר בחרתי את ירושלם ואת הבית אשר אמרתי יהיה שמי שם: יתר דברי יאשיהו וכל אשר עשה הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי יהודה: בימיו עלה פרעה נכה מלך מצרים על מלך אשור על נהר פרת וילך המלך יאשיהו לקראתו ויהרגהו במגדו כראתו אתו: ויביאהו עבדיו מת מגדו וישאהו על מרכבה וישבו אתו ירושלם ויקברו אתו בקבר אבתיו: ויקח עם הארץ את יהואחז בן יאשיהו וימשחו וימליכו תחת אביו בירושלם: בן עשרים ושלש שנה יהואחז במלכו ושלשה חדשים מלך בירושלם ושם אמו חמיטל בת ירמיהו מלבנה: ויעש הרע בעיני יהוה ככל אשר עשו אבתיו: ויאסרהו פרעה נכה בריבלה בארץ חמת מלכו בירושלם ויתן ארץ על מאת כסף וככר זהב: ויתן פרעה נכה את אליקים בן יאשיהו תחת יאשיהו אביו וימלך את יהויקים ואת יהואחז לקח ויבא מצרים וימת שם: ויתן יהויקים את הכסף ואת הזהב לפרעה אך העריך את הארץ לתת את הכסף על פי פרעה איש כערכו נגש את הכסף את זהב עם הארץ לתת לפרעה נכה: בן עשרים וחמש שנה יהויקים במלכו ואחת עשרה שנה מלך בירושלם ושם אמו זבידה בת פדיה מרומה: ויעש הרע בעיני יהוה ככל אשר עשו אבתיו: בימיו עלה נבוכדנאצר מלך בבל והיה לו יהויקים עבד שלש שנים וישב וימרד בו: וישלח יהוה את בגדי ארם ואת בגדי מואב ואת בגדי בני עמון וישלחם ביהודה להאבידו כדבר יהוה אשר דבר ביד עבדיו הנביאים: אך על פי יהוה היתה ביהודה להסיר מעל פניו בחטאת מנשה ככל אשר עשה: וגם דם הנקי אשר שפך ויהי ממלא את ירושלם דם נקים ולא אבה יהוה לסלח: יתר דברי יהויקים וכל אשר עשה הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי יהודה: וישכב יהויקים עם אבתיו וימלך יהויכין בנו תחתיו: ולא יסף עוד מלך מצרים לצאת מארצו כי לקח מלך בבל מנחל מצרים עד נהר פרת לכל אשר היה למלך מצרים: בן שמנה עשרה שנה יהויכין במלכו ושלשה חדשים מלך בירושלם ושם אמו נחשתא בת אלנתן מירושלם: ויעש הרע בעיני יהוה ככל אשר עשה אביו: בעת ההיא עלו עבדי נבוכדנאצר מלך בבל ירושלם ותבא העיר במצור: ויבא נבוכדנאצר מלך בבל על העיר והחרשים צרים עליה: ויצא יהויכין מלך יהודה אל מלך בבל הוא ואמו ועבדיו ושריו וסריסיו ויקח אתם מלך בבל בשנת שמנה לכלכיו: ויוצא משם את כל אוצרות בית יהוה ואת אוצרות בית המלך וישבר את כל כלי הזהב אשר עשה שלמה מלך ישראל בהיכל יהוה כאשר דבר יהוה: וגלה את כל ירושלם ואת כל השרים ואת כל גבורי החיל עשרת אלפים גולה וכל החרש והמסגר לא נשאר זולתי דלת עם הארץ: ויגל את יהויכין בבלה ואת אם המלך ואת נשי המלך ואת סריסיו ואת אבירי הארץ הוליך גלות מירושלם בבלה: וכל אנשי החיל שבעת אלפים והחרש והמסגר אלף כל עשי מלחמה והביא מלך בבל גלות בבלה: וימלך מלך בבל את מתניה דדו תחת יהויכין ויסב את שמו צדקיהו: בן עשרים ואחת שנה צדקיהו במלכו ואחת עשרה שנה מלך בירושלם ושם אמו חמיטל בת ירמיהו מלבנה: ויעש הרע בעיני יהוה ככל אשר עשה יהויקים: כי על אף יהוה היתה בירושלם ויהודה עד השליכו אתם מעל פניו ויפרד צדקיהו במרד בו: ויהי בשנת התשעית למלכו בחדש העשירי בעשור לחדש ויבא נבוכדנאצר מלך בבל הוא וכל חילו על ירושלם ויחן עליה ויבנו עליה דיק סביב: ותבא העיר במצור עד עשתי עשרה שנה לצדקיהו: ויחזק הרעב בעיר ולא היה לחם לעם הארץ: ותבקע העיר ויברחו כל אנשי המלחמה וילכו לילה דרך שער בין החמתים אשר על גן המלך והכשדים על העיר סביב וילכו דרך הערבה: וירדף חיל כשדים אחרי המלך ויהגו את צדקיהו בערבות יריחו וכל חילו נפצו מעליו: ויתפשו את המלך ויעלו אתו אל מלך בבל הרבתה וידבר אתו משפטים: ואת בני צדקיהו שחטו לעיניו ואת עיני צדקיהו עור ויאסרהו בנחשתים ויבא בבלה: ובחדש החמישי בשבעה לחדש הוא שנת תשע עשרה שנה למלך נבוכדנאצר מלך בבל בא נבוזרדן רב טבחים עבד מלך בבל ירושלם: וישרף את בית יהוה ואת בית המלך ואת כל בתי ירושלם ואת כל בית גדול שרף באש: ואת חומת ירושלם סביב נתצו כל חיל כשדים אשר עם רב הטבחים: ואת יתר העם הנשאר בעיר ואת הנפלים אשר נפלו על מלך בבל ואת יתר האמון הגלה נבוזרדן רב טבחים: ומדלת העם הנשאר בארץ הניח רב טבחים לכרמים ולעבדים: ואת עמודי הנחשת אשר לבית יהוה ואת המכנות ואת ים הנחשת אשר בבית יהוה שברו הכשדים וישאו את נחשתם בבלה: ואת הסירות ואת היעים ואת המזמרות ואת הכפות ואת כל כלי הנחשת אשר ישרתו בהם לקחו: ואת המחתות ואת המזרקות אשר זהב זהב ואשר כסף כסף לקח רב טבחים: העמודים שנים הים האחד והמכנות אשר עשה שלמה לבית יהוה לא היה משקל נחשת כל הכלים האלה: שמנה עשרה אמה קומת העמוד האחד וחוט עליו נחשת וקומת החוט שלש אמות ושבכה ורמונים על החוט סביב הכל נחשת וכמו אלה היה לעמוד השני ושבכה: ויקח רב טבחים את שריה כהן הראש ואת צפניה כהן המשנה ואת שלשה שמרי הסף: ומן העיר לקח סריס אחד אשר היה פקיד על אנשי המלחמה וחמשה אנשים מראי פני המלך אשר נמצאו בעיר ואת שר הצבא המפקד את עם הארץ ושישים אנשים מעם הארץ הנמצאים בתוך העיר: ויקח נבוזרדן רב טבחים ויוליך אתם אל מלך בבל הרבתה: ויכם מלך בבל ויהרגם בהרבתה בארץ חמת ויגל יהודה מעל אדמתו: ואת העם הנשאר ביהודה אשר הניח נבוכדנאצר מלך בבל ואת אשר פקד עליהם את גדליהו בן אחיקם בן שפן: וישמעו כל שרי החילים המה ואנשיהם כי הפקיד מלך בבל את גדליהו ויבאו אל גדליהו המצפתה ואת ישמעאל בן נתניה ויוחנן בן קרח ושרויה בן תנחומת הנטופתי ויזניה בן המעכתי המה ואנשיהם: וישבע להם גדליהו ולאנשיהם לאמר אל תיראו מעבד הכשדים שבו בארץ ועבדו את מלך בבל וייטב לכם: ויהי בחדש השביעי ויבא ישמעאל בן נתניה בן אלישמע מזרע המלוכה ועשרה אנשים אתו ויכו את גדליהו וימת וגם את היהודים ואת הכשדים אשר היו אתו במצפתה: ויקם כל העם מקטן ועד גדול ושרי החילים ויבאו מצרים כי יראו מפני הכשדים: ויהי בשלשים ושבע שנה לגלות יהויכין מלך יהודה בשנים עשר חדש בעשרים וחמשה לחדש נשא אויל מרודך מלך בבל בשנת מלכו את ראש יהויכין מלך יהודה מבית הכלא: וידבר אתו טובות וישת את כסאו מעל כסאות המלכים אשר אתו בבבל: וישנא בגדי כלאיו מעליו ואכל לחם תמיד לפניו כל ימי חייו: וארחתו ארחת תמיד נתנה לו מאת מלך בבל דבר יום ביומו כל ימי חייו עד יום מותו:

---

(1) את] + אל. (2) שלחו] + אל. (3) לבנה. (4) שם.

ڪجي: ۽ جيڪڏهن ڪنوار ڪا ڳالهه ڪري ته ڪنوار جي ڪري

ܠܡܐ ܕܒܥܝ̈ܢ ܐܢ ܕܢ ܐ̈ܝܠ ܡܫܡ: ܒܝ ܒܝܬ ܡܕܒܪܐ ܠܟ:
ܒܝ̈ܬ ܟܠ ܟܒ̈ܝܪ ܡܕܒܪܐ ܕܟ: ܒܝ̈ܟ ܐ ܒܝ ܒܝ ܟܠ ܟܠ̈ܐ
ܒܝ̈ܬ ܡܒ ܟܠ: ܒܝ ܒܝܬ ܟܝ̈ܠ ܡܡܒܪ̈ܟ ܟܒ̈ܝܪ ܒܝ̈ܟ:
ܟ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܟ ܒ̈ܝ. ܒ̈ܝ ܟ ܟ ܒ̈ܝ ܟ ܒ̈ܝ. ܒ̈ܝ
ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܟ: ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܐ ܡܡܒ̈ܝ: ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ
ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܟ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ[1].

ܒ̈ܝ ܟ̈ܝ (ܟ̈ܝ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ)[2]: ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ
ܒ̈ܝ. (ܟ̈ܝ [ ]?)[3]: ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ (ܒ̈ܝ
ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ)[4]. (ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ
ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ)[5]: ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ
ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ: ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ
ܒ̈ܝ[6] ܒ̈ܝ: ܒ̈ܝ ܒ̈ ܒ̈ܝ ܒ̈ ܒ̈ܝ ܒ̈ ܒ̈ܝ ܒ̈ ܒ̈ܝ
ܒ̈ ܒ̈ ܒ̈ܝ. ܒ̈ܝ ܒ̈ ܒ̈ܝ[7] ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ:
ܒ̈ܝ[8] ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ. ܒ̈ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ ܒ̈ܝ
ܒ̈ ܒ̈ܝ ܒ̈ ܒ̈ܝ ܒ̈ ܒ̈ܝ ܒ̈ ܒ̈ܝ ܒ̈ ܒ̈ܝ ܒ̈ ܒ̈ܝ
ܒ̈ܝ[9]: ܒ̈ܝ ܒ̈ ܒ̈ ܒ̈

دِڤِعدِيْ لِڤَعدَ ڤَ مِ مَمِ مِ مَ: مَڤِدِ مَمَدَ لِعدِ
مَڤِعدِ دِمَدَ مَعلَّدَ. مَڤَدَمَدَ حلَمَ ڤَتَ مَڤِعدِ
لَمَدِ: مَعلِ مَڤِمَدِ دِمَدِيَدَ: (دِمِعدِ لِ مَعدِ
مَدِڤِ مَ مَ حلَمَ لِعدِ ڤَتَ: دِڤِلِكَدَ (دِمَمَ مَعدِ
مَڤِ ڤَمِ هَڤَ لَمَّلِ. مَ مِ ڤَمَدِ مَڤِلِ مَلِعدِ:
مَڤِعدِمَ: دِمَ دِڤِدَّ دَمَدَ حلَمَ هَڤَ: مِعدِ مَ دِعدَ.
مَ مِ دِمَڤِ مَمَمَ مَلَمَ: مَمَدِ لِعدَ مَلَ
مِلَ مَڤَدَ مَڤِ سدِ مَڤَدَ: دِمَ دِمَ ڤَ مَڤِ مِڤَعدِ مِ.

مَ مَ دَمَّدَ مَمَ مَمَدِ[3] مَ مَلِ[4] مَدَّدَ[5] كَعدَ
دِمَعدِدَ: مَدَ دِمَدِ مَمَ مَلَمَ. مَدَ[6] كَ
هَڤَ هَدَ أَمْكِ: دَدِ هَڤَدَ مَ مَڤِ لَمَعدِ مَمَ
كَدَ مَدَ لَ: دَمَ مَلِ قَدَ دِلِ دِڤَ[7] كَعدَ
دِمَمَ مَ[8]: دِمَمَدَ لِ مَمَ مَلَڤَ مَ مَ (مَمَ[9]؟)
زَدَ. مَدَ دِعدِ كَ: دَمَ دِمَعدِ لَمَعدِ مَڤِعدِ مَدَّدَ[10]:
مَ هَعدِ أَ كَ كَ مَ[11]: مَڤِعدِ كَ دِمَ دِعدِ دِڤَعدِ
لَمَعدِ. مَدَمَدَ مَ مَمَدَّدَ مَلَدَ: مَدِ مَڤِ
مَ مَ دِدَّدَ: مَدَمَدَ مَڤَ مَعدِ حلَمَ مَ مَڤَمَ.

---

(1) مَ دِدَّدَ مَ مَ. (2) دِمَمَ مَ مَ. (3) مَڤَ.. (4) (مَڤَ
إِدِعدِ دِڤَعدِ دِمَمَلَمَ مَڤَ: مَڤَ دَعدِ مَعدِ .دَڤَ. 274 دِمَ.
مَمَڤَ. (5) دَعدَ. (6) مَمَدِ. (7) دَڤَ. (8) دِمَدَڤَ. (9) دِمَدِ.
(10) مَڤَدَ. (11) مَ مَ.

(א)ויהי הוא מדבר אל המלך לאמר: ויהי כאשר(ב) שלח
אשה. ותשלח אל המלך (לאמר: כה דבר) אמתך בני
בקרבה: ותאמר הבה אתנו(ג) (נא: ונאכלהו) היום ומחר
בני נאכל: (ותאמר) אל האשה הזאת: (נא) תני את בנך
ונאכלהו: (ותאמר) אל האשה הזאת: (נא) תני את בנך
ונאכלהו: ותחבא האשה(ד) את בנה: ויהי המלך שמע
את דברי האשה. ויקרע בגדיו. והוא עבר על החומה
וירא העם: (והנה) השק על בשרו מבית: ויאמר אלהי
יעשה לי כה (וכה) יוסיף. אם יעמד ראש אלישע בן
שפט עליו היום: והמלאך(ה) ירד אל אלישע: ויאמר
אליו. ראה כי בן המרצח הזה שלח מעל פני לכרות
את ראשי. ראה ובואו סגרו הדלת. והלחצתם אותו
בדלת. הלא קול רגלי אדוניו אחריו: עודנו מדבר
עמם והנה המלאך ירד אליו: ויאמר הנה זאת הרעה
מעם יהוה. מה אקוה ליהוה עוד: ויאמר אלישע
שמעו דבר יהוה. כה אמר יהוה: כעת מחר סאה
סלת בשקל. ושתי סאים שערים בשקל. בשער
שמרון: וישב השלישי על ידו על השער. ויען הרוכל
את איש האלהים ויאמר: הנה יהוה עשה ארבות
במרום. הדבר הזה: ויאמר הנך ראה בעיניך. ומשם
לא תאכל:

(א) נמצא גם בפרי הגפן: ויהי. (ב) שלח. (ג) נאכלהו. (ד) תחבא.
(ה) המלאך. (ו) ואכל.

ܒܫܒܬܐ ܗܘ ܕܐܬܐ ܠܡܫܝܚܐ ܒܝܘܡ ܫܒܬܐ ܕܐܬܐ ܠܡܫܝܚܐ: ܘܫܒܬܐ
ܕܡܫܝܚܐ ܗܘ ܕܐܬܐ ܒܗ ܫܒܬܐ ܕܠܥܠܡ ܕܠܥܠܡܝܢ ܕܠܥܠܡ ܥܠܡܝܢ
ܟܠ ܙܒܢ: ܗܘ ܕܐܡܪ ܕܝܘܡ ܐܚܕ ܡܫܬܘܬܐ ܠܟܠܗܘܢ ܝܘܡ
ܗܘ ܫܒܬܐ ܒܫܒܬܐ ܫܒܝܥܝܐ ܒܗ: ܒܫܒܬܐ ܗܘ ܟܠ ܒܢܝ ܐܢܫ
ܐܝܟ. ܡܢ (ܡܢ؟) ܒܟܝܢ ܗܘ ܫܒܬܐ ܕܟܠ ܝܘܡ ܫܒܬܐ: ܐܠ
ܒܟ ܫܒܬܐ ܡܫܝܚܐ ܗܘ ܕܐܬܐ ܠܡܫܝܚܐ ܐܘ ܒܝܘܡ ܫܒܬܐ ܕܫܒܬܐ
ܕܡܫܝܚܐ ܗܘ ܕܐܬܐ ܠܡܫܝܚܐ ܕܫܒܬܐ ܗܘ ܐܠ ܕܟܠ ܝܘܡ ܫܒܬܐ؟
ܐܘ ܒܝܘܡ ܫܒܬܐ ܡܫܝܚܐ ܗܘ ܕܐܬܐ ܠܡܫܝܚܐ ܕܫܒܬܐ ܗܘ ܐܠ: ܐܠ
ܐܘ ܒܝܘܡ ܫܒܬܐ ܐܝܟ ܕܐܬܐ ܠܡܫܝܚܐ ܕܫܒܬܐ ܗܘ ܐܠ ܒܟ ܫܒܬܐ
ܒܫܒܬܐ ܒܝܘܡ (ܒܝܘܡ؟) ܟܠ ܒܢܝ ܐܢܫ ܕܐܬܐ ܗܘ؟ ܟ ܐܡܪ ܩܕܡ
ܟܠ ܫܒܬܐ ܡܫܝܚܐ: ܐܠ ܩܕ ܒܝܘܡ ܫܒܬܐ ܕܐܬܐ ܠܡܫܝܚܐ: ܐܠ
ܩܕ ܡܫܝܚܐ ܒܫܒܬܐ ܡܫܝܚܐ: ܐܠ ܐܝ ܒܝܘ ܫܒܬ ܕܐܬܐ ܒܫܒܬܐ:
ܕܫܒܬܐ ܕܫܒܬ ܒܫܒܬܐ ܟܠ ܩܕ ܫܒܬ ܒܫܒܬ ܕܫܒܬ ܕܫܒܬ ܫܒܬ
ܕܫܒܬ ܫܒܬ ܕܫܒܬ ܫܒܬ ܕܫܒܬ ܫܒܬ ܕܫܒܬ ܫܒܬ[1].

(ܒܝܘ ܫܒܬ ܫܒܬ ܫܒܬ ܫܒܬ: ܫܒܬ ܫܒܬ ܫܒܬ ܫܒܬ ܫܒܬ ܫܒܬ
ܫܒܬ: ܫܒܬ ܫܒܬ ܫܒܬ ܫܒܬ ܫܒܬ ܫܒܬ ܫܒܬ ܫܒܬ ܫܒܬ
ܫܒܬ

ܕܒܬܪ ܗܘ ܕܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܐܦܪܝܡ[1]: ܐܢܬ ܗܘ ܕܐܡܪ ܠܝ ܒܟܠ ܫܥܬܐ ܕܐܬܐ ܐܢܐ ܐܫܡܥ ܠܗ: ܐܦ ܒܗܕ ܫܥܬܐ ܕܐܬܐ ܐܢܐ ܐܫܡܥ ܠܗ ([2]ܐܢܐ ܗܘ[2]) ܕܐܡܪ ([3]ܕܐܡܪ ܐܢܐ[3]) ܠܐ ܐܫܡܥ ܠܗ. ܐܦ ܒܗܕ ܫܥܬܐ ܕܐܬܐ ܐܢܐ ܐܫܡܥ ܠܗ ܡܪܝ ܐܦܪܝܡ: ܐܢ ܐܫܡܥ ܠܗ

ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔⵏ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔⵏ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔⵏ

ﻣﺜﻞ[1] ﻫﺬﺍ ﻣﺎ ﻳﺤﻜﻰ ﻋﻦ ﺍﻟﻤﺴﻴﺢ[2]: ﺍﻟﻤﺴﻴﺢ ﻫﻮ ﺍﻟﺬﻱ ﻳﺄﺗﻲ ﺍﻟﻴﻮﻡ ﺍﻟﺬﻱ ﻳﺄﺗﻲ ﺑﻌﺪﻩ. ﻭﻟﻜﻦ ﻳﺠﺐ ﺃﻥ ﻧﻌﻠﻢ ﺃﻥ ﺍﻟﻤﺴﻴﺢ ﺍﻟﺬﻱ ﻳﺄﺗﻲ ﻫﻮ ﺍﻟﺬﻱ ﻳﺄﺗﻲ ﻓﻲ ﻣﺠﺪ ﺃﺑﻴﻪ ﻭﻣﻌﻪ ﺟﻤﻴﻊ ﺍﻟﻘﺪﻳﺴﻴﻦ ﻣﻼﺋﻜﺔ ﻭﺑﺸﺮ. ﻭﻫﻮ ﻳﺠﻠﺲ ﻋﻠﻰ ﻛﺮﺳﻲ ﻣﺠﺪﻩ ﻭﺟﻤﻴﻊ ﺍﻷﻣﻢ ﻳﺠﺘﻤﻌﻮﻥ ﻗﺪﺍﻣﻪ: ﻭﻫﻮ ﻳﻔﺼﻞ ﺑﻴﻦ ﺍﻟﻨﺎﺱ ﻛﻤﺎ ﻳﻔﺼﻞ ﺍﻟﺮﺍﻋﻲ ﺍﻟﺨﺮﻭﻑ ﻣﻦ ﺍﻟﺠﺪﻱ: ﻭﻳﺠﻌﻞ ﺍﻟﺨﺮﻭﻑ ﻋﻦ ﻳﻤﻴﻨﻪ ﻭﺍﻟﺠﺪﻱ ﻋﻦ ﻳﺴﺎﺭﻩ: ﺛﻢ ﻳﻘﻮﻝ ﺍﻟﻤﻠﻚ ﻟﻠﺬﻳﻦ ﻋﻦ ﻳﻤﻴﻨﻪ: ﺗﻌﺎﻟﻮﺍ ﻳﺎ ﻣﺒﺎﺭﻛﻲ ﺃﺑﻲ ﻭﺭﺛﻮﺍ[3] ﺍﻟﻤﻠﻚ ﺍﻟﺬﻱ ﺃﻋﺪ ﻟﻜﻢ ﻣﻨﺬ ﺗﺄﺳﻴﺲ ﺍﻟﻌﺎﻟﻢ. ﻷﻧﻲ ﺟﺌﺖ ﻓﺄﻃﻌﻤﺘﻤﻮﻧﻲ ﻭﻋﻄﺸﺖ ﻓﺴﻘﻴﺘﻤﻮﻧﻲ (ﻭﻛﺬﻟﻚ ﻓﻲ ﻛﻞ ﻣﺎ ﻳﺘﻌﻠﻖ ﺑﺎﻟﺮﺣﻤﺔ) ﻭﻛﻨﺖ ﻏﺮﻳﺒﺎ ﻓﺄﻭﻳﺘﻤﻮﻧﻲ[4]. ﻭﻛﻨﺖ ﻋﺮﻳﺎﻧﺎ ﻓﻜﺴﻮﻧﻲ: ﻭﻛﻨﺖ ﻣﺮﻳﻀﺎ ﻓﺰﺭﺗﻤﻮﻧﻲ: ﻭﻛﻨﺖ ﻓﻲ ﺍﻟﺴﺠﻦ ﻓﺠﺌﺘﻤﻮﻧﻲ. ﺣﻴﻨﺌﺬ ﻳﺠﻴﺒﻪ ﺍﻷﺑﺮﺍﺭ ﻗﺎﺋﻠﻴﻦ: ﻳﺎ ﺭﺏ ﻣﺘﻰ ﺭﺃﻳﻨﺎﻙ ﺟﺎﺋﻌﺎ ﻓﺄﻃﻌﻤﻨﺎﻙ ﺃﻭ ﻋﻄﺸﺎﻧﺎ ﻓﺴﻘﻴﻨﺎﻙ. ﻭﻣﺘﻰ ﺭﺃﻳﻨﺎﻙ ﻏﺮﻳﺒﺎ ﻓﺄﻭﻳﻨﺎﻙ ﺃﻭ ﻋﺮﻳﺎﻧﺎ ﻓﻜﺴﻴﻨﺎﻙ. ﻭﻣﺘﻰ ﺭﺃﻳﻨﺎﻙ ﻣﺮﻳﻀﺎ ﺃﻭ ﻓﻲ ﺍﻟﺴﺠﻦ ﻓﺠﺌﻨﺎﻙ (ﻭﻫﺬﺍ ﻫﻮ ﺍﻟﺬﻱ ﻳﺘﻌﻠﻖ ﺑﺎﻟﺮﺣﻤﺔ ﻭﺍﻟﺼﺪﻗﺔ ﻭﺍﻟﻤﺤﺒﺔ ﻭﺍﻟﺘﻮﺍﺿﻊ ﻭﺍﻟﻮﺩﺍﻋﺔ ﻭﺍﻟﺼﺒﺮ ﻭﺍﻟﻄﻬﺎﺭﺓ ﻭﺍﻟﻘﻨﺎﻋﺔ ﻭﺍﻟﺘﻘﻮﻯ ﻭﺍﻟﺒﺮ ﻭﺍﻟﺤﻖ ﻭﺍﻟﺴﻼﻡ ﻭﺍﻟﻌﺪﻝ ﻭﺍﻟﺮﺃﻓﺔ ﻭﺍﻟﺮﺣﻤﺔ ﻭﺍﻟﺘﻌﻠﻴﻢ ﻭﺍﻟﺘﺄﺩﻳﺐ ﻭﺍﻟﺘﻘﻮﻳﻢ ﻭﺍﻟﺘﺄﻧﻴﺐ ﻭﺍﻟﺘﻮﺑﺔ ﻭﺍﻟﺘﺒﺮﻳﺮ ﻭﺍﻟﺘﻘﺪﻳﺲ ﻭﺍﻟﺘﻤﺠﻴﺪ ﻭﺍﻟﺘﺴﺒﻴﺢ ﻭﺍﻟﺘﻬﻠﻴﻞ ﻭﺍﻟﺘﺤﻤﻴﺪ ﻭﺍﻟﺘﺴﺒﺤﺔ ﻭﺍﻟﺘﺮﺗﻴﻞ ﻭﺍﻟﺘﺮﺗﻴﺐ ﻭﺍﻟﺘﺪﺑﻴﺮ ﻭﺍﻟﺘﺄﻟﻴﻒ ﻭﺍﻟﺘﺼﻨﻴﻒ ﻭﺍﻟﺘﺼﻮﻳﺮ ﻭﺍﻟﺘﺼﻮﻳﺮ ﻭﺍﻟﺘﺼﻮﻳﺮ

ואם מבחוץ אם מבפנים כשמשיא לו: ויש נוהגין שלא ליתן לו אלא מבחוץ. ומקיף שמשיא לו: ואם נתן לו בפנים אינו צריך ליתן לו מבחוץ. ואם נתן לו: ויש נוהגין שאין נותנין לו כלום. ואם אין לו: ואם אין לו אלא מעות אחרים[1] יתן לו. ואם אין לו: ואם אין לו אלא מעות של הקדש: (ואם אין לו) אלא מעות של הקדש: ואם אין לו[2] אלא מעות שלו[3] אינו צריך ליתן לו[4] אלא מעות של הקדש? או אפילו מעות שלו[5] אינו נותן לו אלא מעות של הקדש: ואם אין לו[6]. ואם יש לו מעות אבל אין לו מעות אחרים? או אפילו מעות של הקדש: אבל יש לו מעות אחרים אבל אין לו מעות של הקדש: ואם אין לו: ואם אין לו אלא מעות של הקדש[7]: אז אין נותנין לו כלום: אלא מקיף שמשיא לו. ואם אין לו: ואם אין לו אלא מעות של הקדש. ואם אין לו: ויש נוהגין שאין נותנין לו כלום: ואם אין לו כלום אינו צריך ליתן לו

---

(1) אלא. (2) אין לו אלא (אין? אינו?). (3) שלו. (4) לו. (5) אפילו. (6) לו. (7) שמשיא: שנותן לו.

ܩܕܝܫ: ܘܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܟܠ ܡܕ ܕܐܝܬ ܒܝ ܒܪ ܐܢܫ ܢܫܬܒܩ ܠܗ ܘܢܫܪܐ ܠܗ ܒܪ ܐܢܫ ܚܛܝܬܗ ܠܟ ܫܒܘܩܝܢ ܠܟ ܒܪ ܐܢܫ ܒܟܠ ܙܒܢ ܕܢܫܬܒܩ ܠܗ ܢܫܪܐ ܠܗ

دَحمَّ وُدَّنِ نَعنِيَّ مَّدِ مَدِ سِنَّنِ مَّدِ مَدِ مَّدِ نَعنِيَّ وُدَّنِ نَحمَّ.
مَّدِ كَنِيَّ نَعنِيَّ مَّدِ مَدِ سِنَّنِ مَّدِ مَدِ مَّدِ نَعنِيَّ وُدَّنِ نَحمَّ:

ملكة ڤرتاڤا ڤي ايهاڤا ڤيڤيرتي: ڤيڤيرتيڤي
(ڤيڤيڠا ڤيڤيت[1] ڪا ڤيم ٥٥٥. سڪا ڤيڤيرتيڤي ڤكيت
ڤي ٥٥٥: ٥ك ايڤڤيڤا ڤيمڤي ڤيڤيرتي: ڤرڤيت ڤي
ڤيڤي ڤي ڤيڤيڤيت[2]. ڤكيڤا ڤي ڤيڤيت ڪا ايڤا ڤيمي:
ڤيڤك ڤكا ٥٥٥ ڤيڤيڤيڤيڤا ڤيڤيڤيڤا. ڤكي ڤيا ڤيڤيڤا
ڤيڤك ڤكا ٥٥٥ ڤيڤيڤيڤيڤا ڤيڤيڤيڤا. ڤيڤيڤيڤيڤا ڪا
ڤيڤيڤيڤا (ڤيڤا ڤيڤيڤيڤا ڤيم[3] ڤڤڤيڤا: ٥٥٥ڤيڤيڤيڤا ڪا
ڤكا ايڤا ڤي ڤيڤا. ڤيڤيڤيڤا ڤي ٥ڤيڤيڤا ڤيڤيڤيڤا ڤكي
ڤيڤيڤ ڤيڤيڤيڤا ڤيڤيڤيڤا: ڤيڤا ڤيڤيڤيڤا ڤڤ
ڤيڤيڤي: ٥ڤيڤيڤا ايڤا ڤيڤيڤيڤا ٥٥٥ڤيڤيڤيڤا ڪا[4]. ڤيم
ڤيڤيڤا ڤكيڤا ڤيڤيڤيڤا: ڤيك ٥٥ ڤيڤيڤيڤا ڤيڤيڤا. ٥ڤيڤيڤا
ڪا ڤيڤيڤيڤا: ٥٥: ٥ڤيڤا ڤكيڤا: ڪا ڤيڤيڤا ڤيڤي ٥ڪا
ڤيڤيڤا. ڤيڪا ڤيڤيڤيڤا ڤيڤيڤيڤا ڤي ٥ڤيڤيڤيڤا ڤيڤيڤيڤيڤا: ڤيڤيڤيڤيڤيڤا
٥ڤيڤيڤيڤيڤا ڪا ڤيڤيڤيڤا ٥ڤيڤيڤيڤا ڪا ڤيڤيڤيڤيڤا ڤيڤيڤيڤا: ڤيڤيڤيڤا
ڤيڤيڤيڤا[5] ٥ڤيڤيڤيڤا ڤيڤيڤيڤا ڤيڤيڤيڤا[6] ڪا ڤيڤيڤيڤيڤا.
٥ڤيڤيڤيڤا[7]: ٥ڤيڤيڤيڤا ڤيڤيڤيڤا ڤيڤيڤيڤا: ڪا ڤيڤيڤيڤا ڤيڤيڤيڤا.
٥ڤيڤيڤيڤا ڤيڤيڤيڤا ڤيڤيڤيڤا: ٥ڤيڤيڤيڤا ڪا ڤيڤيڤيڤا[1] ٥ڤيڤيڤيڤا ڤيڤيڤيڤا.
٥ڤيڤيڤيڤا[8] ڤيڤيڤيڤا ڪا ڤيڤيڤيڤا ڤيڤيڤيڤا (ڤيڤيڤيڤيڤا
ڤيڤيڤيڤيڤي

وفيها توفي عبد الله بن عبد الحكم بن أعين مولى عثمان بن عفان رضي الله عنه، وكان فقيه أهل مصر في زمانه، وكان يقول: لو لم يكن لي فضل إلا أني أدركت مالك بن أنس لكفاني، وكان يقول: لو لم يكن لي فضل إلا أني أدركت الليث بن سعد لكفاني، وكان يقول: لو لم يكن لي فضل إلا أني أدركت ابن وهب لكفاني، وكان يقول: لو لم يكن لي فضل إلا أني أدركت أشهب لكفاني، وكان يقول: لو لم يكن لي فضل إلا أني أدركت ابن القاسم لكفاني، وكان يقول: لو لم يكن لي فضل إلا أني أدركت نافعاً لكفاني، وكان يقول: لو لم يكن لي فضل إلا أني أدركت ربيعة لكفاني، وكان يقول: لو لم يكن لي فضل إلا أني أدركت عبد الله بن هرمز لكفاني، وكان يقول: لو لم يكن لي فضل إلا أني أدركت الأعرج لكفاني، وكان يقول: لو لم يكن لي فضل إلا أني أدركت أبا الزناد لكفاني، وكان يقول: لو لم يكن لي فضل إلا أني أدركت صالح بن كيسان لكفاني، وكان يقول: لو لم يكن لي فضل إلا أني أدركت ابن شهاب لكفاني، وكان يقول: لو لم يكن لي فضل إلا أني أدركت عمرو بن دينار لكفاني، وكان يقول: لو لم يكن لي فضل إلا أني أدركت أيوب السختياني لكفاني، وكان يقول: لو لم يكن لي فضل إلا أني أدركت عبد الله بن عون لكفاني، وكان يقول: لو لم يكن لي فضل إلا أني أدركت يونس بن عبيد لكفاني، وكان يقول: لو لم يكن لي فضل إلا أني أدركت هشام بن حسان لكفاني، وكان يقول: لو لم يكن لي فضل إلا أني أدركت حميد الطويل لكفاني، وكان يقول: لو لم يكن لي فضل إلا أني أدركت ثابت البناني لكفاني، وكان يقول: لو لم يكن لي فضل إلا أني أدركت قتادة لكفاني، وكان يقول: لو لم يكن لي فضل إلا أني أدركت أبا نضرة لكفاني، وكان يقول: لو لم يكن لي فضل إلا أني أدركت أبا العالية لكفاني، وكان يقول: لو لم يكن لي فضل إلا أني أدركت أبا رجاء لكفاني، وكان يقول: لو لم يكن لي فضل إلا أني أدركت الحسن لكفاني، وكان يقول: لو لم يكن لي فضل إلا أني أدركت سعيد بن المسيب لكفاني، وكان يقول: لو لم يكن لي فضل إلا أني أدركت عمر بن الخطاب لكفاني، وكان يقول: لو لم يكن لي فضل إلا أني أدركت أبا بكر الصديق لكفاني، وكان يقول: لو لم يكن لي فضل إلا أني أدركت محمد بن عبد الله رسول الله صلى الله عليه وسلم لكفاني، وكان يقول: لو لم يكن لي فضل إلا أني أدركت جبريل عليه السلام لكفاني، وكان يقول: لو لم يكن لي فضل إلا أني أدركت الله عز وجل لكفاني، وكان يقول: لو لم يكن لي فضل إلا أني أدركت الله عز وجل لكفاني، وكان يقول: لو لم يكن لي فضل إلا أني أدركت الله عز وجل لكفاني.

(1) حكيم مصري. (2) بدون نسبة. (3) بياض في الأصل. (4) حكيم من حمص في الشام كان يقول: لو لم يكن لي فضل إلا أني أدركت ثابت البناني لكفاني. (5) بياض. (6) كذا في الأصل. وفي Cod. Lond. ...

ﻣﺼﻄﻠﺢ ﺍﻟﺤﺪﻳﺚ : ﻣﺼﻄﻠﺢ ﺍﻟﻤﺸﻜﻞ : ﻣﺼﻄﻠﺢ ﺍﻟﻨﺎﻭﻱ : ﻣﺼﻄﻠﺢ ﺍﻟﻨﺤﻮ : ﻣﺼﻄﻠﺢ ﺍﻟﻨﺨﺒﺔ : ﻣﺼﻄﻠﺢ ﺍﻟﻨﻘﺪ : ﻣﺼﻄﻠﺢ ﺍﻟﻨﻮﻉ : ﻣﺼﻄﻠﺢ ﺍﻟﻨﻮﻉ ﺍﻟﻨﺎﺩﺭ (ﺍﻟﻨﻮﻉ ﺍﻟﻨﺎﺩﺭ ﺃﻭ ﺍﻟﻨﻮﻉ ﺍﻟﻨﺎﺩﺭ؟) : ﻣﺼﻄﻠﺢ ﺍﻟﻬﺎﻣﺶ : ﻣﺼﻄﻠﺢ ﺍﻟﻬﺪﻳﺔ (ﺍﻟﻬﺪﻳﺔ؟) : ﻣﺼﻄﻠﺢ ﺍﻟﻬﻨﺪﺳﺔ : ﻣﺼﻄﻠﺢ ﺍﻟﻮﺍﺣﺪ : ﻣﺼﻄﻠﺢ ﺍﻟﻮﺍﻗﻊ (ﺍﻟﻮﺍﻗﻊ؟) : ﻣﺼﻄﻠﺢ ﺍﻟﻮﺍﻗﻊ ﺍﻟﻤﺴﻜﻮﻙ : ﻣﺼﻄﻠﺢ ﺍﻟﻮﺍﻗﻊ ﺍﻟﻤﻌﺎﺻﺮ : ﻣﺼﻄﻠﺢ ﺍﻟﻮﺍﻗﻊ ﺍﻟﻤﻘﺘﺮﺡ : ﻣﺼﻄﻠﺢ ﺍﻟﻮﺍﻗﻊ ﺍﻟﻤﻨﺸﻮﺩ : ﻣﺼﻄﻠﺢ ﺍﻟﻮﺍﻗﻊ ﺍﻟﻤﻮﺟﻮﺩ : ﻣﺼﻄﻠﺢ ﺍﻟﻮﺍﻗﻊ ﺍﻟﻤﻴﺪﺍﻧﻲ : ﻣﺼﻄﻠﺢ ﺍﻟﻮﺍﻗﻊ ﺍﻟﻨﻔﺴﻲ : ﻣﺼﻄﻠﺢ ﺍﻟﻮﺍﻗﻊ ﺍﻟﻨﻤﻮﺫﺟﻲ : ﻣﺼﻄﻠﺢ ﺍﻟﻮﺍﻗﻊ ﺍﻟﻬﻨﺪﺳﻲ : ﻣﺼﻄﻠﺢ ﺍﻟﻮﺍﻗﻊ ﺍﻟﻮﺍﻗﻌﻲ : ﻣﺼﻄﻠﺢ ﺍﻟﻮﺍﻗﻌﻴﺔ : ﻣﺼﻄﻠﺢ ﺍﻟﻮﺍﻗﻌﻴﺔ ﺍﻟﻨﻘﺪﻳﺔ : ﻣﺼﻄﻠﺢ ﺍﻟﻮﺍﻗﻌﻴﺔ ﺍﻟﻤﺒﺎﺷﺮﺓ : ﻣﺼﻄﻠﺢ ﺍﻟﻮﺍﻗﻌﻴﺔ ﺍﻟﻤﺘﻮﺳﻄﺔ : ﻣﺼﻄﻠﺢ ﺍﻟﻮﺍﻗﻌﻴﺔ ﺍﻟﻤﺠﺮﺩﺓ : ﻣﺼﻄﻠﺢ ﺍﻟﻮﺍﻗﻌﻴﺔ ﺍﻟﻤﺤﺪﺩﺓ : ﻣﺼﻄﻠﺢ ﺍﻟﻮﺍﻗﻌﻴﺔ ﺍﻟﻤﻔﺮﻃﺔ : ﻣﺼﻄﻠﺢ ﺍﻟﻮﺍﻗﻌﻴﺔ ﺍﻟﻤﻨﺘﻘﺎﺓ : ﻣﺼﻄﻠﺢ ﺍﻟﻮﺍﻗﻌﻴﺔ ﺍﻟﻨﻘﺪﻳﺔ : ﻣﺼﻄﻠﺢ ﺍﻟﻮﺍﻗﻌﻴﺔ ﺍﻟﻨﻤﻮﺫﺟﻴﺔ : ﻣﺼﻄﻠﺢ ﺍﻟﻮﺍﻗﻌﻴﺔ ﺍﻟﻬﻨﺪﺳﻴﺔ : ﻣﺼﻄﻠﺢ ﺍﻟﻮﺍﻗﻌﻴﺔ ﺍﻟﻮﺍﻗﻌﻴﺔ : ﻣﺼﻄﻠﺢ ﺍﻟﻮﺍﻗﻌﻴﺔ ﺍﻟﻮﺍﻗﻌﻴﺔ ﺍﻟﻤﺴﺘﻘﺒﻠﻴﺔ : ﻣﺼﻄﻠﺢ ﺍﻟﻮﺍﻗﻌﻴﺔ ﺍﻟﻮﺍﻗﻌﻴﺔ ﺍﻟﻤﻴﺪﺍﻧﻴﺔ : ﻣﺼﻄﻠﺢ ﺍﻟﻮﺍﻗﻌﻴﺔ ﺍﻟﻮﺍﻗﻌﻴﺔ ﺍﻟﻨﻔﺴﻴﺔ : ﻣﺼﻄﻠﺢ ﺍﻟﻮﺍﻗﻌﻴﺔ ﺍﻟﻮﺍﻗﻌﻴﺔ ﺍﻟﻨﻤﻮﺫﺟﻴﺔ : ﻣﺼﻄﻠﺢ ﺍﻟﻮﺍﻗﻌﻴﺔ ﺍﻟﻮﺍﻗﻌﻴﺔ ﺍﻟﻬﻨﺪﺳﻴﺔ

ܕܒܓܘܒ ܒܝܕ ܩܕ ܗܘܝܢ ܣܘܒܠܢ ܣܘܒܠܢ ܕܫܪ̈ܐ:
ܟ ܒܠܒܕ ܕܒܒܝ̈ܐ ܟܬ̈ܟܠ̈ܐ: ܐܡܪ ܠܐ[1].
(ܨ) ܐܡܪ ܟܝ ܐܢ ܬܚܬ̈ܐ ܒܠܒ̈ܐ ܝܫܬ̈ܘ ܕܒ̈ܝ:
ܗܒ̈ܕܡܕ̈ܐ ܕܐܒ̈ܐ ܩܕ ܕܒ̈ܝ̈ܢ: ܒ̈ܐ ܕܒ̈ܝ̈ܢ ܕܒ̈ܝ̈ܢ ܕܒ̈ܝ̈ܢ
ܟܠ ܗܕ̈ܐ: ܕ̈ܐ ܟܒ̈ܝ̈ܢ ܕ̈ܐ ܟܒ̈ܝ̈ܢ ܕ̈ܐ ܟܒ̈ܝ̈ܢ.
ܗܒ̈ܕ ܒ̈ܕ ܟܒ̈ܝ̈ܢ ܒ̈ܐ ܐܡ̈ܟ: ܗ̈ܒ ܟ ܒ̈ܝ̈ܢ ܒ̈ܐ ܒ̈ܝ̈ܢ:
ܟ̈ܒ̈ܐ ܒ̈ܝ̈ܢ ܒ̈ܐ ܒ̈ܝ̈ܢ ܒ̈ܐ ܒ̈ܝ̈ܢ: ܟ̈ܒ̈ܐ ܒ̈ܝ̈ܢ ܒ̈ܐ ܒ̈ܝ̈ܢ

ܕܫܘܦܬ ܠܗ ܡܢ ܫܘܒܚܐ. ܘܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܠܟ ܐܙܠ ܒܫܠܡ ܘܗܘ ܒܪ ܚܝܠ
ܠܟܠ ܡܕܡ ܕܐܬܝ ܠܟ ܘܐܙܠ ܒܐܪܚܐ ܕܫܘܝܬ ܠܗ ܒܐܓܪܬܐ ܕܫܘܒܚܐ
ܕܐܡܪ[1]: ܘܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܠܡܢܐ ܐܢܬ ܐܙܠ ܘܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܠܐ
ܗܐ ܐܢܐ ܐܙܠ ܠܐ ܐܬܝ ܐܢܐ ܠܘܬ ܐܢܬ ܐܬܝ ܠܝ ܘܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ
ܠܡܢܐ ܐܢܬ ܐܙܠ ܠܐ ܐܬܝ ܐܢܐ ܠܘܬ ܐܢܬ ܐܬܝ ܠܝ[2] ܘܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ
ܐܝܟ ܐܢܬ ܐܡܪ ܐܢܐ ܐܙܠ ܐܢܐ ܘܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܐܝܟ ܐܢܬ ܐܡܪ
ܐܢܐ ܐܙܠ ܐܢܐ ܘܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܐܢܐ ܐܙܠ ܐܢܐ ܘܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ
ܐܝܟ ܐܢܬ ܐܡܪ ܐܢܐ ܐܙܠ ܐܢܐ ܘܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܐܢܐ ܐܙܠ ܐܢܐ
ܘܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܐܝܟ ܐܢܬ ܐܡܪ ܐܢܐ ܐܙܠ ܐܢܐ ܘܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ
ܐܢܐ ܐܙܠ ܐܢܐ ܘܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ

ܡܕܡܐ ܘܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܐܠܗܐ ܕܟܠ ܡܕ ܕܐܝܬ ܠܟ ܠܡܥܒܕ
ܒܗ ܠܐ ܡܫܬܟܚ ܐܢܐ ܠܟ ܐܠܐ ܕܐܬ ܒܗ ܥܡ ܫܪܐ ܕܐܝܬ ܠܟ
ܠܡܥܒܕ ܒܗ ܘܐܢ ܐܬ ܒܗ ܥܡ ܫܪܐ ܕܠܝܬ ܠܟ ܠܡܥܒܕ ܒܗ
ܐܠܐ ܐܢ ܐܬ ܒܗ ܥܡ ܫܪܐ ܕܐܝܬ ܠܟ ܠܡܥܒܕ ܒܗ ܘܐܢ ܠܝܬ
ܒܗ ܥܡ ܫܪܐ ܕܠܝܬ ܠܟ ܠܡܥܒܕ ܒܗ ܘܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܐܠܗܐ
ܠܡܫܐ ܕܐܝܬ ܠܟ ܠܡܥܒܕ ܒܗ ܘܐܢ ܠܝܬ ܠܟ ܠܡܥܒܕ ܒܗ
ܐܠܐ ܐܢ ܐܬ ܒܗ ܥܡ ܫܪܐ ܕܐܝܬ ܠܟ ܠܡܥܒܕ ܒܗ ܘܐܢ ܠܝܬ
ܠܟ ܠܡܥܒܕ ܒܗ ܥܡ ܫܪܐ ܕܠܝܬ ܠܟ ܠܡܥܒܕ ܒܗ ܘܐܡܪ ܠܗ
ܡܪܝ ܐܠܗܐ ܠܡܫܐ ܕܐܝܬ ܠܟ ܠܡܥܒܕ ܒܗ ܘܐܢ ܠܝܬ ܠܟ
ܠܡܥܒܕ ܒܗ ܥܡ ܫܪܐ ܕܐܝܬ ܠܟ ܠܡܥܒܕ ܒܗ ܘܐܢ ܠܝܬ ܠܟ
ܠܡܥܒܕ ܒܗ ܥܡ ܫܪܐ ܕܠܝܬ ܠܟ ܠܡܥܒܕ ܒܗ ܘܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ
ܐܠܗܐ ܠܡܫܐ ܕܐܝܬ ܠܟ ܠܡܥܒܕ ܒܗ ܘܐܢ ܠܝܬ ܠܟ ܠܡܥܒܕ
ܒܗ ܥܡ ܫܪܐ ܕܐܝܬ ܠܟ ܠܡܥܒܕ ܒܗ ܘܐܢ ܠܝܬ ܠܟ ܠܡܥܒܕ

صلوٰة جي پوئين: ڪن حدثنا جي ٻڌي: سڀني
حڪم جي ٻڌڻ جي. (ماضي حدثنا: آهي[1].

۽ سڀني سڀڪو[2] سڀني: سڀني سڀڪو ۽ سڀني
ماڻهن جي لڳن. ۽ جي ٻڌي (پڇڻ سڀني جي ۽ ڏسڻ
سڀني ۽ جي: ماڻهن ۽ ڏسڻ جي ٻڌڻ. ۽ جي
ٻڌڻ ۽ جي: ماڻهن ۽ ڏسڻ جي ٻڌڻ. ۽ جي
ٻڌڻ جي جي حڪيم جي ٻڌڻ ۽ جي ۽ جي ٻڌڻ
ٻڌڻ جي حڪيم ٻڌڻ: ٻڌڻ جي ڏسڻ. ۽ جي
سڀني[3] جي ٻڌڻ سڀني ۽ جي جي ٻڌڻ جي
ماڻهن: ٻڌڻ جي ٻڌڻ جي ۽ جي ٻڌڻ ۽ جي:
۽ جي ٻڌڻ. ۽ جي ٻڌڻ ۽ جي (جي ٻڌڻ سڀني
ٻڌڻ جي ٻڌڻ جي ٻڌڻ ۽ جي: ٻڌڻ جي ٻڌڻ
ٻڌڻ جي ٻڌڻ. ۽ جي ٻڌڻ جي ٻڌڻ ۽ جي:
ٻڌڻ جي ٻڌڻ جي ٻڌڻ ۽ جي: ٻڌڻ جي ٻڌڻ
ٻڌڻ جي ٻڌڻ جي ٻڌڻ (ڪن؟). جي ٻڌڻ[4]: ٻڌڻ
ڪ جي ٻڌڻ: ٻڌڻ جي ٻڌڻ جي ٻڌڻ ٻڌڻ
جي ٻڌڻ: ٻڌڻ ڪ ٻڌڻ ٻڌڻ جي: آهي.

جي ٻڌڻ جي ڪ جي ٻڌڻ جي ٻڌڻ آهي: ٻڌڻ
ٻڌڻ ٻڌڻ ۽ جي: (جي ٻڌڻ ٻڌڻ جي ٻڌڻ
جي ٻڌڻ ٻڌڻ جي ٻڌڻ ٻڌڻ: جي ٻڌڻ ڪ ٻڌڻ
جي ٻڌڻ ٻڌڻ: ۽ جي ٻڌڻ ٻڌڻ جي ٻڌڻ.

(1) آهي ٻڌڻ ٻڌڻ: آهي. (2) سڀني جي. (3) ٻڌڻ ٻڌڻ جي ٻڌڻ جي ٻڌڻ
ٻڌڻ. Cod. Lond. (4) ٻڌڻ ٻڌڻ جي ٻڌڻ Cod. Lond.

ܐܝܟ ܕܐܢ ܕܒܟܠ ܟܦܕܝܡܐ ܗܘܐ ܐܢܫ ܕܡܬܩܪܒ ܠܡܫܝܚܐ ܘܡܬܟܪ ܠܗ ܒܫܘܡ ܡܫܝܚܐ: ܘܡܚܝܕ ܕܫܡܥ ܡܬܩܒܠ (ܠܐ?) ܠܗ ܡܢ ܡܢ ܕܐܡܪ ܠܗ ܒܫܡ ܡܫܝܚܐ. ܘܟܕ (ܐ?) ܐܢ ܓܝ ܒܟܠ ܟܦܕܝܡܐ ܕܡܫܬܡܗ ܕܝܫܘܥ ܕܡܫܝܚܐ: ܘܚܒܝܒ ܐܠܗܐ ܗܘ ܗܘ: ܘܡܫܬܡܗ ܕܝܫܘܥ. ܒܗܠ ܟܠ ܙܒܢ ܕܒܟܠ ܡܕܝܢܬܐ ܕܐܬܐ ܡܟܣܐ ܠܡܠܟܐ ܡܫܝܚܐ ܕܐܝܟ ܕܐܡܪ ܠܢ ܐܦ ܐܢܐ ܟܐ ܩܛܝܢܐ: ܘܐܦ ܟܐ ܐܢܐ ܕܐܬܐ ܒܫܡ ܐܒܝ ܘܠܐ ܩܒܠܬܘܢ ܠܝ: ܐܢ ܐܚܪܢ ܕܐܬܐ ܒܫܡ ܢܦܫܗ ܗܘ ܕܬܩܒܠܘܢ ܠܗ[1]. ܘܡܢܟܡ ܕܒܟܬܒܐ(: ܕܐܡܪ ܗܘ (ܩܘܕܡ*?) ܕܢܬܬ ܒܕܒܪ ܫܡܐ ܒܝ: ܘܡܢ ܗܘ ܕܐܡܪ ܠܢ ܕܢܫܒܩ ܡܢܗ ܒܝ. ܒܗܠ ܕܥܒܕ ܫܠܝܛܘܬܐ ܘܫܘܠܛܢܐ ܠܐ ܡܫܬܘܐ ܠܢ ܐܠܐ ܡܢ ܕܒܝܕ ܐܒܐ[2]. (ܘܟܕ ܠܐ ܡܢ ܢܟܣ ܕܩܒܠܢ ܕܐܬܐ ܗܘ: ܕܟܠ ܒܕܟܝ ܕܢܬܟܢܫ ܒܝܬ ܐܒܗ. ܠܐ ܬܫܬܒܚ: ܕܐܦ ܕܒܝܬ ܐܒܗ ܐܝܟ ܕܢܒܝ ܗܘ ܠܐ ܡܫܬܘܐ ܠܢ ܐܠܐ ܡܢ ܕܒܝܕ ܐܒܐ[3]. ܐܢ ܡܢ ܡܫܝܚܐ (ܕܐܡܪܬ[4]?) ܟܠܡܢ ܕܐܬܐ ܒܫܡ ܐܒܝ ܐܠܗܐ: ܘܐܬܟܦܝ ܒܝ ܟܠ ܕܐܡܪ ܠܗ ܒܫܡ ܡܫܝܚܐ ܕܐܬܐ ܗܘ ܗܘ: ܕܐܡܪ ܠܢ ܐܢ ܐܢ ܡܢ ܡܠܟܐ ܐܠܗܐ ܐܒܐ ܕܐܡܪ ܠܢ

ܕܐ ܟܬܒ ܗܢ ܕܝܢ: ܕܝܟܕܡ ܫܠܝ[1] ܬܫܟܚ ܡܫܝܚܐ: ܕܝܥܒܕ ܠܬܫܡܫ ܕܠܐ ܒܝܢ: ܐܡܝ.

(ܬܫܟܚ ܒܝ ܒܟܐ[2] ܒܪܒܝܢ ܟܕ ܡܪܝ: (ܘܪܟܕ ܒܥܒܕ ܒܪܝܫ ܐܦܣܛܠܐ ܕܥܝܫܘ ܫܘܒܚܐ[3]: ܘܪܟܕ ܡܫܝܚܐ ܒܪܝܫ ܐܦܣܛܠܐ (ܘܫܟܚ ܕܝܫܘ ܗܢ ܟܬܒ ܡܫܝܚܐ[4] ܘܪܟܕ ܒܪܒܝܢ ܕܝܢ: ܘܪܒܝܢ ܒܪܒܝܢ ܟ ܡܬܬܘܣ ܒܟ ܠܥܠ: (ܕܝܬܫܟܚ ܘܪܟܕ ܒܪܒ ܟܠ ܟܬܒ ܟܠܡܐ ܒܟ ܟܠ: ܘܫܟ ܟܬܒ ܒܪܐ ܕܝܢ ܒܪܒܝܢ ܟ ܟܬܒ ܒܝܫ: ܘܫܟ ܢܫܟ ܒܫܟ ܒܪܒ ܟܬܒ ܒܪܝܫ ܟܠ ܟܠܡ ܘܪܒ ܒܪܒ ܟܬܒ ܒܪܝܫ ܒܪܒ ܟܠ ܟܠ

מעשה בא לפני רבי עקיבא בתחלה שהיה רועה צאן של כלבו עשיר אחד בגבעת אלונית: ושמה בת כלבו ראתה שהוא צנוע וגדול בתורה ויפה תואר: אמרה בלבה אם אדם זה יתארס לי אהיה אשתו: אמרה לו אם אתה מתארס לי אני נותנת לך מאתים זוז ואתה יכול ללמוד תורה: אמר לה אם כן אלך ואלמד שנים עשר חדש: הלך ונתעכב שם שנים עשר חדש ובאו תלמידיו ושמעו שהוא חכם גדול: אמרו לו מה לך יושב כאן הלך ולמד תורה: אמר להם אשתי גזרה עלי שלא אבוא עד שנים עשר חדש: אמרו לו אם כן אין לך אשה: אמר להם שלי שלכם ושלהם שלהם: אמרו לו אם כן למה אתה יושב כאן: אמר להם אלך ואלמד תורה

باب ذكر الأعراب وأخبارهم

ثمار القلوب

في المضاف والمنسوب

قيل: قدم أعرابي على بعض الملوك فأنشده قصيدة مدحه بها، فلما فرغ من إنشاده قال له الملك: ما حاجتك؟ فقال: أيها الملك، أنا رجل من بني عامر بن صعصعة، وقد أتيتك من بلاد بعيدة، وقطعت إليك مفاوز مهلكة، وأنا أحب أن أعرف ما أنت عليه من الرأي في أمر الدنيا، وما أنت عليه من الرأي في أمر الآخرة، فإن رأيت أن تعلمني ذلك فعلت. فقال له الملك: أما أمر الدنيا فإني أحب أن أكون أغنى الناس وأكثرهم مالا، وأما أمر الآخرة فإني أحب أن أكون أتقى الناس وأورعهم. فقال الأعرابي: أيها الملك، أما أمر الدنيا فإن الغنى فيها قليل والفقر فيها كثير، وأما أمر الآخرة فإن التقوى فيها عزيز والورع فيها نادر. فقال له الملك: فما أحب إليك أن أكون؟ فقال: أحب إليّ أن تكون أتقى الناس وأورعهم. فقال له الملك: فما أحب إليك أن أعطيك؟ فقال: أحب إليّ أن تعطيني ما يغنيني عن مسألة الناس

عَجَبْتُ مِنْهُ حِينَ هَذَا لِهَذَا. فَجَاءَ مَعَهُ بِهِ إِلَى مُحَمَّدٍ (يَعْنِي[1]؟): هَذَا
فُلَانٌ: هَذَا مَعَهُ مَعَهُ مُحَمَّدٌ (يَعْنِي[1]؟) هَذَا فُلَانٌ: هَذَا
مَعَهُ لِهَذَا. فَجَاءَ مَعَهُ إِلَى مُحَمَّدٍ: هَذَا فُلَانٌ. هَذَا مَعَهُ

فُعزْبِ دمدحْدْ: ەجْفْبِ لَمْ دْمجْبِ لَ مِ دْمْنْ
دْبْكْنْكْ. فُمجْمِ مِ لَوْهْ دْنْعمْهْ: مَعْبِ لَمْصْ
حكمكْسْ جْدَمْ مِجْبْجْنْ مِ بْقْدْ دْبْكْمْهْ: ەكْ
جْلِمِ زْكْ دْجْمْدْ دْهْمْجْمْهْ. فُعجْمِ مْمجْبِ دْمَمْ
مسْمجْ: حْبْقْ ەزْكْبْ دْبْجْبِ مِجْكْ مَجْ. فُجْعِكْ
مَمْ مْهْجِ زْكْدْ دْجْمْكْسْصْ دْمْدْ جْكْمْ: دْبْجْمْ
سْوْهْ دْجْزْەْدْبْ دْمْسْنْمْ[1]: سْوْهْ مْجْسْنْ دْزْكْمْ:
فُحْمْجْمْنْ ەجْمْدْ دْجْمْ جْبْقْ (دْهْكْجْبْ[2]؟) مْمْدْ:
جْكْنْبْ ەزْدْ دْجْمْجْهْ دْجْدْجْهْ دْجْقْمْصْ ەجْمْ: مْمْجْمْ ەفْمْ دْجْمْجْنْ دْمْسْ مْمْجْبْ مْجْمْ دْجْمْ: مْجْ زْهْمْهْ دْجْبْجْمْصْ دْمْسْ مْجْبْ مْجْدْ جْفْمْ: مْجْمْجْمْ دْجْنْبْ حْمْصْ دْجْنْبْ: سْكْدْ مْفْجْمْهْ دْبْكْ جْزْبْ. مْ كْمْ فُدْهْكْنْبْ مِ مْكْمْ: دْبْجْمْ دْمْنْ مْحْمْهْ: دْمْمْجْ فْجْبْ مِ مْجْمْ دْجْمْمْ. مْصْهْجْ حْبْكْ كْ مْجْمْكْنْبْ قْجْمْهْ دْجْ مْمْسْ: فْجْكْمْمْ زْقْ دْحْمْصْ فْمْجْمْ جْ قْمْحْمْ: دْقْمْهْ جْلِمْ جْكْمْ: مْلْجْبْ جْكْمْ زْجْفْجْمْ: مْجْمْصْمْهْ دْكْ مْمْمْ مْجْبْ مِ مْجْبْ فْجْبْ كْ حْبْكْ دْفْجْهْ: مْ دْجْمْ مْجْسْ قْجْد كْ حْمْمْ سْمْنْ. مْ مْكْمْ زْجْمْصْ مْجْبْكْ دْفْجْبْ: دْمْصْ سْوْهْ حْمْجْمْهْ. دْجْ مْجْمْصْ زْجْمْ مْمْجْ دْمْكْمْ أَكْ مْمْجْدْ دْجْلِمْ جْجْجْبْ. جْ حْجْدْ زْهْجْدْبْ دْقْحْمْهْ دْمْسْنْ زْفْجْفْجْ: مْجْبْ مْجْلِمْ زْمِ جْمْدْ: مْكْ

(1) دمسنم. (2) مكجب.

إنصِع بَيَا إبه سيَنّا. إنّا إبه قُلنّا وذِيًا: إنصِنا
ههُا كَحِيلِدَجَّتَهَ: هَعنِك فَحهًا دَلنّكه.

٥٥ حهه فِي وذِه كَ دِنَّهدِد دهِم إنّا إبه: حِيهِم هُ هِ إنّا دِيَجِيدِب. إنّهَّهه فِي سَتَا إبه: هَكَنّا دَا دِيكِهَا إبه هِ هه هَكِيهِدِيهِ كَحِه هكَفَنّا دِسَكِهِهًا. هِحَهَ دِيهِدكِيهِ حدِيَ دَيَ بِيحِدَا إبه هِ هَا دِهِحِهِم كَنَا: إبه هِكِهِ حِيًا: إبه هَهَ حِهِدَا دِهِهِ حِهِهِ دكَفَنّه دِحِهِتَّا دِيهِنَا هِلِكَ: هَيَ حِيهًا وحِهَهًا إبه هَهَ كَهِ. هِه فِي هِكَنّا دِهِنِكَ: حَهَ حِهَبِ هَهَ هِ كَهِ هِ هِكِهِهًا لَكَسِهًا إنَكَنّا: إبه إنّهَا هِ حِيَ إبه كَحِيهًا: إهِنّهِ هَيَ كِهِهَكِ دِسَكِهًا: هِنِكَ هَيَ لِيَهَكَّهَ دِحِيّهِهَنّا. هِنَكِ هَيَ هِهِهَنّا: هِنِكَ هَيَ لِيَهَكَّهَ دِحِيّهِهَنّا. هِنَكِ هَيَ هِهِهَنّا: دِهِ هَهَ دِهِهِيَّا دكَهِهِ دِهِحِيَّا دِهِ إنِهِكِلِهِ. هِحِهِ فِي هِحِهِ هكَهِ هِلِكِ وِحِنّا: إبه هَحِهَ حِكَنّا:

ויאמר אלהים: יהי רקיע בתוך המים. ר' יהושע בן קרחה אומר: מה ראה הקב"ה לומר יהי רקיע? אלא כך אמר הקב"ה: אני ברא את עולמי בשביל שיהיו בו בעלי חיים ובעלי חיים אין יכולין לחיות אלא ברקיע, שנאמר: ויהי רקיע בתוך המים. ר' יוחנן בן נורי אומר: מה ראה הקב"ה לומר יהי רקיע? אלא כך אמר הקב"ה: אני ברא את עולמי בשביל שיהיו בו בעלי חיים ובעלי חיים אין יכולין לחיות אלא ברקיע, שנאמר: ויהי רקיע בתוך המים. ר' יוחנן בן נורי אומר: מה ראה הקב"ה לומר יהי רקיע? אלא כך אמר הקב"ה: אני ברא את עולמי בשביל שיהיו בו בעלי חיים ובעלי חיים אין יכולין לחיות אלא ברקיע, שנאמר: ויהי רקיע בתוך המים. ר' יוחנן בן נורי אומר: מה ראה הקב"ה לומר יהי רקיע? אלא כך אמר הקב"ה: אני ברא את עולמי בשביל שיהיו בו בעלי חיים ובעלי חיים אין יכולין לחיות אלא ברקיע, שנאמר: ויהי רקיע בתוך המים. ר' יוחנן בן נורי אומר: מה ראה הקב"ה לומר יהי רקיע? אלא כך אמר הקב"ה: אני ברא את עולמי בשביל שיהיו בו בעלי חיים ובעלי חיים אין יכולין לחיות אלא ברקיע, שנאמר: ויהי רקיע בתוך המים. ר' יוחנן בן נורי אומר: מה ראה הקב"ה לומר יהי רקיע? אלא כך אמר הקב"ה: אני ברא את עולמי בשביל שיהיו בו בעלי חיים ובעלי חיים אין יכולין לחיות אלא ברקיע, שנאמר: ויהי רקיע בתוך המים. ר' יוחנן בן נורי אומר: מה ראה הקב"ה לומר יהי רקיע? אלא כך אמר הקב"ה: אני ברא את עולמי בשביל שיהיו בו בעלי חיים ובעלי חיים אין יכולין לחיות אלא ברקיע, שנאמר: ויהי רקיע בתוך המים. ר' יוחנן בן נורי אומר: מה ראה הקב"ה לומר יהי רקיע? אלא כך אמר הקב"ה: אני ברא את עולמי בשביל שיהיו בו בעלי חיים ובעלי חיים אין יכולין לחיות אלא ברקיע, שנאמר: ויהי רקיע בתוך המים. ר' יוחנן בן נורי אומר: מה ראה הקב"ה לומר יהי רקיע? אלא כך אמר הקב"ה: אני ברא את עולמי בשביל שיהיו בו בעלי חיים ובעלי חיים אין יכולין לחיות אלא ברקיע, שנאמר: ויהי רקיע בתוך המים.

כל הדברים האלה אשר צויתי אתכם תשמרון לעשות לא תוסף עליו ולא תגרע ממנו: כי יקום בקרבך נביא או חולם חלום ונתן אליך אות או מופת: ובא האות והמופת אשר דבר אליך לאמר נלכה אחרי אלהים אחרים אשר לא ידעתם ונעבדם: לא תשמע אל דברי הנביא ההוא או אל חולם החלום ההוא כי מנסה יהוה אלהיכם אתכם לדעת הישכם אהבים את יהוה אלהיכם בכל לבבכם ובכל נפשכם: אחרי יהוה אלהיכם תלכו ואתו תיראו ואת מצותיו תשמרו ובקולו תשמעו ואתו תעבדו ובו תדבקון: והנביא ההוא או חולם החלום ההוא יומת כי דבר סרה על יהוה אלהיכם המוציא אתכם מארץ מצרים והפדך מבית עבדים להדיחך מן הדרך אשר צוך יהוה אלהיך ללכת בה ובערת הרע מקרבך: כי יסיתך אחיך בן אמך או בנך או בתך או אשת חיקך או רעך אשר כנפשך בסתר לאמר נלכה ונעבדה אלהים אחרים אשר לא ידעת אתה ואבתיך: מאלהי העמים אשר סביבתיכם הקרבים אליך או הרחקים ממך מקצה הארץ ועד קצה הארץ: לא תאבה לו ולא תשמע אליו ולא תחס עינך עליו ולא תחמל ולא תכסה עליו: כי הרג תהרגנו ידך תהיה בו בראשונה להמיתו ויד כל העם באחרונה: וסקלתו באבנים ומת כי בקש להדיחך מעל יהוה אלהיך המוציאך מארץ מצרים מבית עבדים: וכל ישראל ישמעו ויראו ולא יוסיפו לעשות כדבר הרע הזה בקרבך: כי תשמע באחת עריך אשר יהוה אלהיך נתן לך לשבת שם לאמר: יצאו אנשים בני בליעל מקרבך וידיחו את יושבי עירם לאמר נלכה ונעבדה אלהים אחרים אשר לא ידעתם: ודרשת וחקרת ושאלת היטב והנה אמת נכון הדבר נעשתה התועבה הזאת בקרבך: הכה תכה את יושבי העיר ההוא לפי חרב החרם אתה ואת כל אשר בה ואת בהמתה לפי חרב: וכל שללה תקבץ אל תוך רחבה ושרפת באש את העיר ואת כל שללה כליל ליהוה אלהיך והיתה תל עולם לא תבנה עוד: ודבק בידך מאומה מן החרם למען ישוב יהוה מחרון אפו ונתן לך רחמים ורחמך והרבך כאשר נשבע לאבתיך: כי תשמע בקול יהוה אלהיך לשמר את כל מצותיו אשר אנכי מצוך היום לעשות הישר בעיני יהוה אלהיך:

בני בנו אמר בר שבעתיה אמר: גלעיו מסוכנין בשבת: ר' יוחנן אומר משום ר' שמעון בן יוחאי: גלעין של דקל הרי הן כעץ (בני בנו אמר[1]?) אמר רב יוסף אמר רב יהודה. בני בית שמאי אומרים גלעין בכלל בשבת מסוכנין: גלעין של דקל הרי הן כעץ: מתקיף לה רב אחא בר יעקב: מאי טעמא דבית שמאי? משום דמיחזי כמתקן מנא. מאי טעמא דבית הלל? משום דמיחזי כמתקן מנא.

هُكْمَ مِنْعَدَ كُم: لَمِحْنَ هَكْمِ بَدَهَ لَـ دِنْهَا؟ هُمِ كُم
هِم مَعدَّة: دِوْا كُمِ لَهْدِمِهْدَ[1] لَمِحْنَ دِحِمْ قُحِمَ.
حَبَّة هُكْمَ مِنْعَدَ كُم: دِكْا مَحْدَ بَدَة (لَمِحْنَة[2]؟) بِهَا
كُمْ لَمِحْنَة. أَهْدَ كُم هِم هُعِجْنَة: دِهَة دِهْمِ دِحْنَة لَمِكْنَة:
دَمِوْحَمِ حَجْمَة دِمِحْنَهُمِ: وِا كُمِ بَحِمْمِهُمِ. مِهْدَة
هِمْ دِهْمِ كِمْنَ لَهِمِحْقَحِمْ حَجَا دَّة مِهْدَ: هِم دِنْهَا بَهَكْمِ
مِهْدَمْكِمِ دِمِهْدَة هُمِحْمِ دِهِمْمَة مِهْمِحِمِ: مَحِمْمَة مِهِلْمِهْدَ
مِحْمَة دِلْكَمْة دِكُم هَحِمَ هَكْمِ.

مِهِ دَهْدَ وِحَة بِهِ هَحِمْدَة مِحِ: مَحَبَ هُكْمَة دَمِيكَ
لَمِتِ مِهِمَّة مِهِ دِحِمْ قُحِمَ: مِوْا بَحِمْمِ لَمِحْنَة.
مِهْدَ هَكَا هَكَا مَمْهَة: لَمْهَمِ مِهِحَمْ مَحِمَّة دِحِمْهِمْ.
مِهِحَا هَحَا دِمِحِسْمِ هَحِمْ دَمِيكَ قُحِمَ دِمِحِسَة مَحِمَ
هِحِمْ حَقَلِسِمْ دَمِسَّة: مِهَمِ كُم حَمْ حَلَمِ مِهْدَمْ:
وَحِمِحَمْهَمِمْ وَحِسِمْ: هُم دَمِمِ لِمِهْمِسِ هَحِمْ
مِسَّة: (مِهَكْمِ[3]؟) هَوْمِ مَحِسَّ: مِهَّة مِهِمَّ
كُم حِمِ لَهَدَ: دِحِمِ لِمِهْدَ: لَكَا حِسَّ وِحِمِهَحَ. مِهْ
لَسِمْ دِلِهَدَ مِهِ قُمِلَمِ مِحِلَ هَمِ: دِهِحِمِ هِحِمْ
مِلِمِهْدَ مِحِمَّ لَمِهَمْ: هَمِمْ دِم دِوْمِيَّا. مِحِلَ
هَمْ لَكَ لَكَمْ لِهِلَ لِمِحِمِ: مِهِحِكَ (مَحَّة[4]؟)
دَمِهْدَ مِم حَ مَمِهِ. مِهِ هَكْمِ حَمْ كُم هِمِهَ
وَمِهِمْ مِمِمِمِمْ: مِهِلَمْ مِم مِحِحَّة لَمِحِحَّة[5]

(1) Tabenne. (2) لمحن. (3) مِهكمِ. (4) مَحَّة. (5) Deest.

כל בטבל שלו שהלוה: ושלח את חברו לו אין לו: לא יגוש את רעהו ואת אחיו[1] כי קרא שמיטה ליי׳. ושלח את הנכרי תגוש את אשר יהיה לך את אחיך תשמט ידך: למען יברכך יי׳ אלהיך בארץ אשר יי׳ אלהיך נותן לך נחלה לרשתה רק אם שמוע תשמע בקול יי׳ אלהיך לשמור לעשות את כל המצוה הזאת אשר אנכי מצוך היום: כי יי׳ אלהיך ברכך כאשר דבר לך והעבטת גוים רבים ואתה לא תעבוט ומשלת בגוים רבים ובך לא ימשלו: כי יהיה בך אביון מאחד אחיך באחד שעריך בארצך אשר יי׳ אלהיך נותן לך לא תאמץ את לבבך ולא תקפוץ את ידך מאביונך: כי פתח תפתח את ידך לו והעבט תעביטנו דיו מחסרו אשר יחסר לו: השמר לך פן יהיה דבר עם לבבך בליעל לאמר קרבה שנת השבע שנת השמטה ורעה עינך באחיך האביון ולא תתן לו וקרא עליך אל יי׳ והיה בך חטא: נתון תתן לו ולא ירע לבבך בתתך לו כי בגלל הדבר הזה יברכך יי׳ אלהיך בכל מעשך ובכל משלח ידך: כי לא יחדל אביון מקרב הארץ על כן אנכי מצוך לאמר פתח תפתח את ידך לאחיך לעניך ולאביונך בארצך:

כי ימכר לך אחיך העברי או העבריה ועבדך שש שנים ובשנה השביעית תשלחנו חפשי מעמך: וכי תשלחנו חפשי מעמך לא תשלחנו ריקם: הענק תעניק לו מצאנך ומגרנך ומיקבך אשר ברכך יי׳ אלהיך תתן לו: וזכרת כי עבד היית בארץ מצרים ויפדך יי׳ אלהיך על כן אנכי מצוך את הדבר הזה היום: והיה כי יאמר אליך לא אצא מעמך כי אהבך ואת ביתך כי טוב עמך: ולקחת את המרצע ונתת באזנו ובדלת והיה לך עבד עולם ואף לאמתך תעשה כן: לא יקשה בעיניך בשלחך אתו חפשי מעמך כי משנה שכר שכיר עבדך היה לך ויברכך יי׳ אלהיך בכל אשר תעשה: כל הבכור הזכר אשר יולד בבקרך ובצאנך תקדיש ליי׳ אלהיך לא תעבד בבכור שורך ולא תגז בכור צאנך: לפני יי׳ אלהיך תאכלנו שנה בשנה במקום אשר יבחר יי׳ אתה וביתך: ואם יהיה בו מום פסח או עור כל מום רע לא תזבחנו ליי׳ אלהיך: בשעריך תאכלנו הטמא והטהור יחדו כצבי וכאיל: רק את דמו לא תאכל על הארץ תשפכנו כמים: לא תוכל לזבח את הפסח באחד שעריך אשר יי׳ אלהיך נותן לך: כי אם אל המקום אשר יבחר יי׳ אלהיך לשכן שמו שם תזבח את הפסח בערב כבא השמש מועד צאתך ממצרים: ובשלת ואכלת במקום אשר יבחר יי׳ אלהיך בו ופנית בבקר והלכת לאהליך: ששת ימים תאכל מצות וביום השביעי עצרת ליי׳ אלהיך לא תעשה מלאכה: שבעת שבעות תספר לך החל חרמש בקמה תחל לספר שבעת שבעות: ועשית חג שבעות ליי׳ אלהיך מספר נדבת ידך אשר תתן כאשר יברכך יי׳ אלהיך: ושמחת לפני יי׳ אלהיך אתה ובנך ובתך ועבדך ואמתך והלוי אשר בשעריך והגר והיתום והאלמנה אשר בקרבך במקום אשר יבחר יי׳ אלהיך לשכן שמו שם: וזכרת כי עבד היית במצרים ושמרת ועשית את החקים האלה:

(1) (חסר? חסרה?).

אין לו ממה שיתפרנס: ואפילו מעות אין לו ממה שיתפרנס ממנו. ומי יש שמוכר לו שדה בזול: ואפילו בדמים יקרים: ואפילו אין לו מעות: ואפילו אין לו מי שיתן לו בהלואה: ואפילו אין לו מי שיתן לו בשכר: ואפילו אין לו מי שיתן לו בחנם: ואפילו אין לו מי שיתן לו בשכר: ואפילו אין לו מי שיתן לו בחנם. ומי שאין לו מי שיתן לו בהלואה: ומי שאין לו מי שיתן לו בשכר: ומי שאין לו מי שיתן לו בחנם. ומי שאין לו מי שיתן לו בשכר: ומי שאין לו מי שיתן לו בחנם. ומי שאין לו מי שיתן לו בשכר: ומי שאין לו מי שיתן לו בחנם.

ומי שיש לו מעות הרבה ואין לו מי שיתן לו בשכר: ומי שיש לו מעות הרבה ואין לו מי שיתן לו בחנם: ומי שיש לו מעות הרבה ואין לו מי שיתן לו בשכר: ומי שיש לו מעות הרבה ואין לו מי שיתן לו בחנם. ומי שיש לו מעות הרבה ואין לו מי שיתן לו בשכר: ומי שיש לו מעות הרבה ואין לו מי שיתן לו בחנם. ומי שיש לו מעות הרבה ואין לו מי שיתן לו בשכר: ומי שיש לו מעות הרבה ואין לו מי שיתן לו בחנם.

(1) כלה.

ཤེས་པ་ཁོ་ནས་[1] བརྟེན་ཏེ་ཐ་སྙད་ཀྱི་ཚུལ་ཁྲིམས་ཀྱི་ཆོས་ཀྱང་ཤེས་པ་ཁོ་ནས་

ידיו מטמאות את הגוף. ומים שנטלו בהן ידיהן ונפסלו בכך מטמאין את הידים: ומים שנשתיירו בכלי אחר

ܐܦܝ ܀ ܒܐܬܪ ܕܫܡܥ ܒܝܬ ܐܒܝ ܕܒܝܬ ܐܒܝ ܐܦ ܐܢ ܐܡܪ ܐܒܝ ܀ ܐܦ ܐܢ ܐܡܪ

לפניהם פרקליטו של הנתבע: אתה מודה שהכית את פלוני? ואם הוא אומר: הן, אומר לו: מה יש לך לומר? ואם הוא אומר: יש לי עדים שלא הכיתיו, אומר לו: הבא עדיך. ואם הוא אומר: אין לי עדים, אומר לו: הרי אתה מודה בדבר שאין לך עדים, ומחייבין אותו.

אין חייבין אלא על שבועת ביטוי. ומה היא שבועת ביטוי: כל השבועות שבתורה: שנאמר לבטא בשפתים: ואין לשון בטוי אלא לשון דבור: שנאמר בוטה בשפתיו: ואין לשון בטוי אלא לשון שכחה: שנאמר ובטוי שפתים: ואין לשון בטוי אלא לשון ברורה: שנאמר מבטא שפתים: אין בין שבועת העדות לשבועת הפקדון אלא שהשבועה מקבלת את שבועת הפקדון: ושבועת העדות אינה מקבלת את שבועת הפקדון: שבועת הפקדון מקבלת את שבועת העדות: ושבועת העדות מקבלת את שבועת העדות: שבועת העדות מקבלת את שבועת הפקדון: ושבועת הפקדון מקבלת את שבועת הפקדון: שבועת העדות מקבלת את שבועת העדות: שבועת הפקדון מקבלת את שבועת הפקדון: שבועת העדות מקבלת את שבועת הפקדון: ושבועת הפקדון מקבלת את שבועת העדות

בכל. ומה שכתבתם: כי אם בשטר שקנו בו: אינו כן שהרי כתב הרמב״ם ז״ל שאם קנו בשטר אין צריך לומר בעדים ואם קנו בעדים אין צריך לומר בשטר אלא שיהיו שניהם כתובים בשטר אחד.

ומה שכתבתם בי בשטר שהוא כשר בעדים ופסול בשטר: אין זה נכון שהרי כתב הרמב״ם ז״ל: ואם היה השטר כשר בעדים ופסול בשטר. ואפילו כתב בו שקנו בשטר ולא בעדים. ואפילו כתב בו שקנו בעדים ולא בשטר. הרי זה קנה. שכל שכתב בו שקנו בשטר ולא בעדים הרי זה כאומר קנו בשטר שאין בו עדים ואם אין בו עדים אין בו כלום. ואם כתב בו שקנו בעדים ולא בשטר הרי זה כאומר קנו בעדים שאין בהם כתב ואין בהם כלום. ואם כתב בו שקנו בשטר ובעדים הרי זה כאומר קנו בשטר שיש בו עדים ובעדים שיש בהם כתב. ואם אין בו עדים או אין בהם כתב הרי זה קנה. ואם כתב בו שקנו בשטר שיש בו עדים ובעדים שאין בהם כתב או שאין בו עדים הרי זה לא קנה. שכל שכתב בו שקנו בשטר ובעדים הרי זה כאומר קנו בשטר שיש בו עדים ובעדים שיש בהם כתב. ואם אין בו עדים או אין בהם כתב

לקבל עדותו של אדם שהוא בעל דבר: הלכך אפילו ראוהו שהוא נותן
לו מעות. אינו אומר מן הלוה לקחתי, שמא מן המלוה לקחתי: אפילו
ראוהו שהוא כותב שטר חוב לחבירו. אינו אומר מן הלוה כתבתי, שמא
מן המלוה כתבתי: ואפילו ראוהו שהוא מוכר שדה לחבירו. אינו אומר
מן הלוה לקחתי, שמא מן המלוה לקחתי: ואפילו ראוהו שהוא מוכר
שדה לחבירו ומסרה לו. אינו אומר מן הלוה לקחתי, שמא מן המלוה
לקחתי. ואפילו ראוהו שהוא מוכר שדה לחבירו ומסרה לו ונכתבו
בשטר חוב. אינו אומר מן הלוה לקחתי, שמא מן המלוה לקחתי.
ואפילו ראוהו שהוא מוכר שדה לחבירו ומסרה לו ונכתבו בשטר
חוב ונכתב בשטר חוב שהוא מוכר לו שדה פלונית בגבול פלוני
ונכתבו בה ארבעה גבולות. אינו אומר מן הלוה לקחתי, שמא מן
המלוה לקחתי. ואפילו ראוהו שהוא מוכר שדה לחבירו ומסרה לו
ונכתבו בשטר חוב ונכתב בשטר חוב שהוא מוכר לו שדה פלונית
בגבול פלוני ונכתבו בה ארבעה גבולות ונכתב בשטר חוב שהוא
מוכר לו שדה פלונית בגבול פלוני ונכתבו בה ארבעה גבולות
ונכתב בשטר חוב שהוא מוכר לו שדה פלונית בגבול פלוני ונכתבו
בה ארבעה גבולות. אינו אומר מן הלוה לקחתי, שמא מן המלוה
לקחתי. ואפילו ראוהו שהוא נותן לו מעות. אינו אומר מן הלוה
לקחתי, שמא מן המלוה לקחתי: (משל הסופרים) [משל הסופרים]:

(1) (פרשת Alibi). (2) (מנין?).

وقال لهم: ما هذه الأمثال التي تتكلمون بها في إسرائيل قائلين: قد طال علينا الزمان[1] وفسد كل رؤيا[2]: فقل لهم هكذا قال السيد الرب: أبطل هذا المثل فلا يستعملونه بعد في إسرائيل[3]: وقل لهم قد قربت الأيام وكل رؤيا: لأنه لا يكون بعد رؤيا باطلة ولا عرافة ملقة في بيت إسرائيل. لأني أنا الرب أتكلم بما أتكلم به فيكون ولا يتأخر بعد: لأني في أيامكم أيها البيت المتمرد أتكلم بالكلمة وأصنعها يقول السيد الرب. وكان كلام الرب إلي قائلا: يا ابن آدم هوذا بيت إسرائيل يقولون: الرؤيا التي هو يراها هي لأيام كثيرة وهو يتنبأ عن أزمنة بعيدة: لذلك قل لهم هكذا قال السيد الرب: لا تتأخر شيء من كلامي بعد بل الكلمة التي أتكلم بها تكون ويقول السيد الرب. وكان كلام الرب إلي قائلا: يا ابن آدم هوذا الذين من بيت إسرائيل يقولون: الرؤيا التي هو يراها هي لأيام كثيرة وهو يتنبأ عن أزمنة بعيدة: لذلك قل لهم هكذا قال السيد الرب: لا تتأخر شيء من كلامي بعد بل الكلمة التي أتكلم بها تكون ويقول السيد الرب.

(1) أي. (2) ملقة. (3) حزقيال.

وَهَا وَهَدَّنَا. هُ وَمِ وَهَا وَهَدَّنَا وَمِ هِمَا وَهَا: وَهَكَّا وَهَا وَهَدَّنَا وَهَا وَهَدَّنَا. وَهَا وَهَدَّنَا: وَهَا وَهَدَّنَا وَهَا وَهَدَّنَا. وَهَا وَهَدَّنَا وَهَا وَهَدَّنَا: وَهَا وَهَدَّنَا وَهَا وَهَدَّنَا. وَهَا وَهَدَّنَا: وَهَا وَهَدَّنَا وَهَا وَهَدَّنَا.

وَهَا وَهَدَّنَا: وَهَا وَهَدَّنَا وَهَا وَهَدَّنَا وَهَا وَهَدَّنَا وَهَا وَهَدَّنَا وَهَا: وَهَا وَهَدَّنَا وَهَا وَهَدَّنَا: وَهَا وَهَدَّنَا وَهَا وَهَدَّنَا. وَهَا وَهَدَّنَا[1] وَهَا وَهَدَّنَا وَهَا وَهَدَّنَا وَهَا وَهَدَّنَا: وَهَا وَهَدَّنَا وَهَا وَهَدَّنَا. وَهَا وَهَدَّنَا: وَهَا وَهَدَّنَا وَهَا وَهَدَّنَا وَهَا وَهَدَّنَا وَهَا وَهَدَّنَا. وَهَا وَهَدَّنَا وَهَا وَهَدَّنَا وَهَا وَهَدَّنَا وَهَا وَهَدَّنَا وَهَا وَهَدَّنَا وَهَا وَهَدَّنَا: وَهَا وَهَدَّنَا وَهَا وَهَدَّنَا. وَهَا وَهَدَّنَا وَهَا وَهَدَّنَا وَهَا وَهَدَّنَا وَهَا وَهَدَّنَا: وَهَا وَهَدَّنَا وَهَا وَهَدَّنَا وَهَا وَهَدَّنَا. وَهَا وَهَدَّنَا وَهَا وَهَدَّنَا وَهَا وَهَدَّنَا وَهَا وَهَدَّنَا وَهَا وَهَدَّنَا وَهَا وَهَدَّنَا

دِيمَةٍ هُمَيْلَةٍ. أَمَدَ كِ هَلَكَا: هَذَا كَيْفَ يُمَدَ هَذَا؟ أَمَدَ كِ هُوَيَّةَ: كَيْكَا كَمَنَا دِجَ هَيْلَ زَيَا. أَمَدَ كِ: هَمَ مَمَهَيَا مَاكَ يُكَمَ؟ أَمَدَ كِ هَدَيَا: هَذَا مَاكَ يُكَمَ: دِيَا مَدَا مَمَهَيَا هَاكَ: مَمَهَيَا هَمَكَيَا: مَمَهَيَا هَمَكَيَا: هَمَكَيَا مَمَه

أوصاه دِيك مِن زُكُو دِيبِي كَن سولكان: أبجَا دِيك مِن حد بَشو
بَشَا. هلو دِيك بَشَا حِيضِ بَشا: ولا دِيك بَشَا. هلو بَشَا
أبِ هِجِهَا دِيجِيتَان: ولا حِيضِ بَشا دِيك زُكُو. هلو بَشَا
أَبَا: أبَا دِيك مَن دِيك؟ أَبَا هِلا: جِديتَا هِكِيد.
أَبَا دِك فِيا: بَشا حِيضِ: ولا جِديتَا كِهلِيك شَان.
ولا حِيضِ سولكان: هِلا دِيك حِبَا هِلِيك: سولكان
دِيك حِيضِ ولا حِيضِ: ولا حِيضِ هِلِيك دِيك حِبَا هِلِيك:
ولا حِيضِ دِيك أوصاه جِديتَا هِكِيد.

مِن دِي دِيك هلو بَشَا: هِلا بَشَا أبَا: ولا بَشا أبَا
كِهلِيك دِيك. جِيك دِيك سولكان جِديتَا ولا حِيضِ
بَشَا هِيم سولكان جِديتَا ولا حِيضِ بَشا. جِيك دِيك
بَشَا هِلا: ولا حِيضِ كِهلِيك بَشَا دِيك ولا حِيضِ
سولكان. ولا حِيضِ دِيك هِلِيك ولا حِيضِ بَشا
كِهلِيك ولا حِيضِ سولكان جِديتَا: ولا حِيضِ بَشا هِلِيك
سولكان جِديتَا ولا حِيضِ بَشا. ولا حِيضِ دِيك
هِلِيك ولا حِيضِ بَشا: ولا حِيضِ سولكان جِديتَا
هِلِيك: ولا حِيضِ بَشا كِهلِيك ولا حِيضِ سولكان
جِديتَا. ولا حِيضِ بَشا هِلِيك ولا حِيضِ سولكان
جِديتَا: ولا حِيضِ بَشا كِهلِيك ولا حِيضِ سولكان
جِديتَا هِلِيك: ولا حِيضِ بَشا ولا حِيضِ سولكان
جِديتَا كِهلِيك: ولا حِيضِ بَشا

وَكَا مِعْدَهْ: كَه هِيكَكِهِ دَبْ هَهْ وِكِنْ هَدِ: وَكَا
هِيكَ حِنْهِ هُكِ وَحِمِنِ مَصْمِ هَوَمِهِ: وَمِوَحِهِنْ
وَوَكَهِ وَكَا دَكَسَوَمِهِ. هَحِمِنِ هَدَ: مَحِنِ سَكَصَهْ
كَهِكِنْ هُدِ هَحِهَهِ: نِهِ وَمِعَوَبِ هَهْ هَوَبْ حَوَهْ
هَوَبْ هُ وِكِنْهِ: هَهْ وَحِكَ وِنِ مَكَكَكَ دَهِمِ.
مَوَمِكِ هَحِهِ وَمِهِنْ دَهْ وَكِنْ هَكَهِ وَحِنِ كَكَ هَهْ
وَهِكِنْ مَوَهْ هَهْ: وَحِنْ وَهَهْ وَهِكِنْ هَكِنْ
مَهِمِ. مَهْ هَهْ وَهِنْ هَهِنِ كَكَ وَهِكِهْ مَوَهِكَوَمَ
كَوَهِنْهِ: مَوَهِنْ هَهِنِ وَهِكِنْ هَهِنِ: مَوَهِنْ
مَوَوَهِهِ كَهِنْ مَهِكَكِهِ: مَوَهِنْ هَ وَهِنْهِ هَهِنِ
كَ وَوَهِنِ وَهِمِنْ.

مَهْ وَهِنْ وَكِنْهِ مَهِ وَهِكَوَمَ وَهِنْ هَدَ
وَهِنْكَ وَوَ هَكِنِ كَ مَكَوَمَ وَهِنْ وَهِنْكَ كَ هَكَهْ
مَهِكَهَهِ: مَهِنْ وَهَهْ وَوَ هَهَنْ: وَهَهْ وَهِنْهِ وَكَا هَنْ:
وَكَا هَنْ نَهِنْ كَنْ هِ وَكَا وَوَهِهَهِنْ هَهِنْ.
وَكَا هَنْ وَهِنْ هَكَهِ هَوَهِ مَكَوَمَ وَهِنْ وَهِنْكَ
وَهِنْ وَهِمِنْ كَ وَهِنْ هَهِنْ: وَهِنْ وَهِنْ هَهِنْ
وَهِنْ هَهِنْ كَ وَهِنْ هَهِنْ: وَهِنْ وَهِنْ هَهِنْ

وَمِنْكَ. وهُبَ هُمَوَّنَ هَدَ وَمِنْكَ جَمِ سَوْنَ وهُوه: وَمِسَا حَبَّوْنَ وَهُبَدَبَ كَوهُوْنَ هَّ: وَهُوْنَ سِوْنَ وَسَنَا كَهُدهُوَمِنْ. وهُوهُنَ هُهَدَّهُ وهُوَّنَ: وهُوهَبِ وَنَ هِنَا وَهُبَّنَ وَمِنْ وهُنَ وَمِنْ. وهُوَهُبَه هُلَدَّ وهُلَهُوه سَكُهُوه نَصَوَّ: وَهُوهَنَّ وهُوَنَ هِلَه: لَهِبَّ وهُبَّ وهُلَدَّ وهُلَوَّوَنَ: وهُلَه هِ نَوَّهُ وَهُوَهَنَّ وهُوَهَنَّ وَمِنْ وَهُبَّنَ. وهُوَ هَبَ وَهُوَهِ لَهُوَ: هُلَدَّ وَهُوَهُنَ هُهَد

هَذِهِ الْمَسْأَلَةُ الْمُخْتَلَفُ فِيهَا: إِذَا لَمْ يَكُنْ لِلْمَيِّتِ
عَصَبَةٌ وَلَا مَوْلًى. فَهَلْ لِلْإِمَامِ (وَلِيِّ)[1]؟ فِيهَا
مَسْأَلَةٌ: قَدْ قِيلَ لَا شَيْءَ لَهُ وَلَا مَوْلًى لَهُ وَلَا
مَوْلَاةَ: وَلَا أَعْلَمُ وَلَا أَظُنُّ: وَلَا أَدْرِي. وَلَا
عَلَيْهِ: وَلَا عَلَيْهَا: إِنَّمَا هِيَ لِلْإِمَامِ؟ إِنْ كَانَ
هَذَا؟ إِنْ كَانَ هَذَا: وَلَا أَدْرِي. وَلَا أَعْلَمُ: وَلَا
أَظُنُّ. وَلَا أَرَى. وَلَا أَحْسَبُ. وَلَا أَحْسَبُهُ
لِلْإِمَامِ. وَلَا أَرَى لِلْإِمَامِ. وَلَا أَحْسَبُ لِلْإِمَامِ
إِلَّا أَنْ يَكُونَ لَهُ بَيِّنَةٌ. فَإِنْ كَانَ: وَإِنْ
كَانَ: وَإِنْ: وَلَا أَعْلَمُ: وَلَا أَظُنُّ: وَلَا أَرَى
هَذَا. وَإِنَّمَا هُوَ لِلْإِمَامِ. وَإِنَّمَا هُوَ لِلْإِمَامِ
إِلَّا أَنْ يَكُونَ لَهُ بَيِّنَةٌ. وَإِنْ: وَلَا أَعْلَمُ:
وَلَا أَظُنُّ: وَلَا أَرَى: وَلَا أَحْسَبُ: وَلَا
أَحْسَبُهُ: وَلَا أَدْرِي: وَلَا أَعْلَمُ: وَلَا أَظُنُّ:
وَلَا أَرَى: وَلَا أَحْسَبُ: وَلَا أَحْسَبُهُ: وَلَا
أَدْرِي: وَلَا أَعْلَمُ: وَلَا أَظُنُّ: وَلَا أَرَى:
وَلَا أَحْسَبُ: وَلَا أَحْسَبُهُ: وَلَا أَدْرِي: وَلَا
أَعْلَمُ: وَلَا أَظُنُّ: وَلَا أَرَى: وَلَا أَحْسَبُ:
وَلَا أَحْسَبُهُ: وَلَا أَدْرِي: وَلَا أَعْلَمُ: وَلَا
أَظُنُّ: وَلَا أَرَى: وَلَا أَحْسَبُ: وَلَا أَحْسَبُهُ:
وَلَا

مِكْمَةَ دِيجَةَ. مَةَ حَدَةَ فَفَةِ فَكَةَ: دِيمِيَةَ مِكْمَةَ كِ يُدَةَ كَحَمَةَ حَا يُمَّا دِكِيَةَ مِمَةَ دِيَةَ.

مَفَةِ هَمَّةَ فَجِدِ مَحَدِيَةَ حِكَةَ سِدِيَّةِيهِ: مُسِةَ فَحَدِيَةَ دَمَدِيَةَ دِمَةَ سِيَّةَ بَكِيَّا: يَكَ فَدَيْهَةَ مَيَّكَةَ: دِمَكَةَ دَمَدِيَةَ. مِيَفَدَ فَدِيَةَ مَدْ دَمِيلًا: دِمَةَ دِمَةِ فَفَةِ دِمَةَ مَكَةَ كَمَدَةَ. مِمَكَةَ دِكَ دِمَةَ مَدْ: دِمَكَةَ دِكَ دِمَةَ مِكْمَةَ دِكَ. مِمَكَةَ قَتَكَةَ (مِمَدَكَدِكَ[1]؟) مِمَةَيَةَ مِكِيَةَ دِكَ مِيَةَ: مَةَ كِ فَفَةِ زَمَ كَيَكَةَ حَمَةَ. فَمَفَكَ هَمَّةَ مَفَةَ كَمَكَةَ دَمَةَ: مَمَكَةَ دَمَةَ: مَمَكَةَ دَمَةَ مِمَكَةَ دِكَ دِ

ומצות חלב חמה שהכל מלכלכין בה ואוכלין אותה בלילה הזה[1] בשבת. ואפילו מלכלכין אותה בקערה שאין בה חרוסת ואין בה מרור ואין בה כזית מצה ואין בה שתי תבשילין ואין בה ביצה חלה.

אם כבר הניחו תבשילין בלילה שלפני יום טוב ביום טוב אין מחזירין אותן. ואפילו אם שכחו ולא הניחו אין מחזירין אותן אלא אם כן הניחו מבעוד יום. ואם הניחו ביום טוב ראשון אין מחזירין אותן ביום טוב שני. ואם הניחו ביום טוב שני מחזירין אותן ביום טוב ראשון. ואם הניחו בשבת מחזירין אותן ביום טוב ראשון ושני. ואם הניחו ביום טוב ראשון ושני מחזירין אותן בשבת. ואם הניחו בשבת ויום טוב ראשון ושני מחזירין אותן בשבת ויום טוב ראשון ושני. ואם הניחו בשבת ויום טוב ראשון ושני ויום טוב שני מחזירין אותן בשבת ויום טוב ראשון ושני ויום טוב שני. ואם הניחו בשבת ויום טוב ראשון ושני ויום טוב שני ויום טוב שני מחזירין אותן בשבת ויום טוב ראשון ושני ויום טוב שני ויום טוב שני. ואם הניחו בשבת ויום טוב ראשון ושני ויום טוב שני ויום טוב שני ויום טוב שני מחזירין אותן בשבת ויום טוב ראשון ושני ויום טוב שני ויום טוב שני ויום טוב שני. ואם הניחו בשבת ויום טוב ראשון ושני ויום טוב שני ויום טוב שני ויום טוב שני ויום טוב שני מחזירין אותן בשבת ויום טוב ראשון ושני ויום טוב שני ויום טוב שני ויום טוב שני ויום טוב שני. ואם הניחו בשבת ויום טוב ראשון ושני ויום טוב שני ויום טוב שני ויום טוב שני ויום טוב שני ויום טוב שני מחזירין אותן בשבת ויום טוב ראשון ושני ויום טוב שני ויום טוב שני ויום טוב שני ויום טוב שני ויום טוב שני.

(1) (שבת קכח א ופסחים קיד ב — 492 N. E.).

الجوز هو ثمر شجرة عظيمة تنبت في البلاد الحارة. وهي تشبه شجرة الدلب في ورقها وطولها. وثمرها مغلف بقشر أخضر سميك. وهو يؤكل رطبا ويابسا. وفي داخل القشر الأخضر قشر آخر أصلب منه يسمى الصندوق[1]. وفيه حب الجوز المعروف. وهو يشبه الدماغ في شكله. ولذلك يسمى بعض الناس حب الجوز دماغا. وفي داخل الصندوق حب الجوز مقسوما إلى قسمين. وهو يؤكل وحده أو مع الزبيب والتين. وهو يستعمل في صنع الحلوى. ويستخرج من حبه زيت يستعمل في الطعام وفي الدهان. وخشب شجرة الجوز يستعمل في صنع الأثاث.

(1) الصندوق.

שכבת זרע ומטמא: מתני׳ המפקיד פרה אצל חבירו ומתה ולקחה בעליה. משמת אין לו עליה אלא שבועת היסת: גמ׳ מנא הני מילי אמר רב יהודה אמר שמואל. מיעוט דכתיב בקרבנות ומיעוט דכתיב בגזילות: מיעוט דכתיב בקרבנות ומיעוט דכתיב בגזילות. ומה הוא מיעוט דכתיב בקרבנות: נפש כי תקריב קרבן מנחה סולת יהיה קרבנו: מנחה סולת יהיה קרבנו ומנחה שעורים יהיה קרבנו: ומנחה שעורים מנלן: ומנחת קנאות שעורים: ומנחת קנאות מנלן: דתניא ומנחת קנאות שעורים: ומנחת סוטה שעורים מפני שהיא באה על חטא בהמה. ומנחת סוטה מנלן: דתניא ומנחת סוטה שעורים מפני שהיא באה על חטא בהמה: אמר רבי יוסי ברבי חנינא. אמר קרא ואם מחיה תמות בקרבו: מחיה תמות בקרבו ומחיה תחיה בקרבו. מה להלן שכבת זרע ומטמא אף כאן שכבת זרע ומטמא: ומה להלן שכבת זרע ומטמא מנלן: דתני

ܒܝܬ ܡܫܝܚܐ ܕܒܝܬ ܐܠܗܐ ܗܘ ܕܒܢܘ ܒܢܝ ܐܢܫ ܒܝܬ ܐܠܗܐ ܕܒܝܬ ܡܫܝܚ

مَدْد وَسِيكْ أَهنَّ: مَدْد بِهِ هَلاَنْ: مَدْد هيكْ وَسِيكْ أَهنَّ: مَدْد هيكْ وَسِيكْ أَهنَّ: مَدْد هيكْ وَسِيكْ أَهنَّ

كَه مِحْلَ دُكَ إِجِعْهِ إِنَّ بِكَّنَّ: هَهِمَّ إِمِهْمَ بَدِيكِ
لَهُ إِنَّكَّ. مَحِدَ لِمِدَ هَ مِحَدَ هَهِدَّنِكِ جَمَّهَّ دِوْمِنَ:
جِنَّ كَ إِجَهَّ دِمِهِ هَجِهَّ هَ كَمِهِ هَجِهَّ. جِدِكَّنَ لِمِدَ
دِكِمِ مِهْمِهِ: كَ ثَهَدَ إِكِمِدَ هَ كَ ثَهَدَ هَجِ ثَهِمَ:
إِكَ ثَهَدَ كَ هَدِيَ دِهْلَمِنِ مِهْمِ: كَجَّنِ
دِي دَعِدَ هِمِهِ دَسَمِ هُدِهَجِهِ دَمِنَ. هِ هَجِلَ
هَجِ فِدِ دِهِدِيَ جِحِهَّ دِلَ مِدِكِ. إِكَ هَنَ
إِيَهَ إِيَ جِمِهَّنَ: أَوكَ لِمِدَّمِ هَمِهَ هَجِدَ
دِمِكَمِهِ. إِكَ جِ هَنَ هَهِ: دِإِجَنَ دِهِمِ دِيَ
هِهِ مِهَهَدَ دِجِمَ دِمِدَّ: دِمِكَّهَ دِمِجَمِ دَعِدَّ
إِجَهِ هِدِنِ: هَلِ دِدَمِمِ جَحِهَّهَ. مِدِمَنَ دِكِهِ
مِهَّنَ مِحِمِهَ: مِهِ مِهِجَّ لِمِدَ كَدِهِمِهَ.
مِلَ إِهَّ هَ كِمِهِ دَمِ مِنَ هَهِ: دِكَلَمِ دِهَجِ
لَلَهَّنِ دِهَكَلِمِ أَهَ مِهِ: دُكَ كَ مِدِجِلَ مِجَ
إِجِهَ كِمِعِمِ: إِ مَدِلَ أَكَّ دِجِ هَ إِهِجِدَ إِيَ.
مَكَ جَلَمِدِ: إِكَ أَ مَهَمِ هِهِ مِهِ كَمِلَمِ: دِإِ
هَجِ جَ إِجِهِ دَسَمِ دِإِجَ: إِكَمِلَ مِ هَجَهَّ
لَمِجَ مِجَهَّمِ إِكَهَّنَ: مِإِلَمِ كَ جَجِهَّ: مِلَمِ
جِهَ مِهِ هَجِلَ مِهَّ مِهَنَ دَلَمِ هَدِ. إِنَ هَجِلَ
دَمِ: جَ مَلَمِنَ لَهَ هَ مَكَ مِ إِلَ لَ: كَ
دِهَّنَ مَكَ جِمِلَمِ مِجِسَجِنَ دِهَمِجَنَ دِإِكَمِ.

حَجَّكَ مِجِهَكِ (هَمِ؟) حَجِدَجِ: دِهَدَ إِكَمِ

فانه يحتاج الى الماء: فاما الذي لا يحتاج الى الماء؟ لان
غذاءه انما يستمرء بالرطوبة: والرطوبة لا يستمرء الجسد
الا بالماء. وهذا ايضا قد يتبين: لان الحية لا تشرب الماء
فانه لا يتم استمراء غذائها: لان ما يأكل من الحيات
يجدها. فان لم تجد فانها تموت: وهذا يدل على ان
غذاءها يستمرء بالرطوبة. وقد يتبين ايضا: ان الحية
تعيش سبعة ايام لا تأكل شيئا. وفي كل ذلك تعيش
على رطوبة الجسد: وذلك انها تذيب الجسد: وهذا
يتبين في الحية اذا قطعت. فانها تأكل كل شيء
يابس: ولا يأكل شيئا رطبا. وهذا يدل على ان
غذاءها انما هو الرطوبة الذي يكون في الجسد:
لان اليابس انما يأكل الرطب: فان هذا يدل على
ان الحية انما تأكل الرطوبة. وهو ان تأكل ما
يسيل: وهذا[1] انما يكون في الحية: لان فمها
صغير: فان قطع ان كان يكون منها شيء
يعيش: فانها تموت سريعا: لان الجسد كله
يابس. وهذا يدل على ان غذاءها انما هو
الرطوبة: وذلك ان الحية تعيش: حتى
تأكل ما يسيل. وهذا يدل على ان غذاءها
انما هو الرطوبة.

(1) (وهذا ؟).

ثَمَّ يَعْمَلُ: ثَمَّ بَعْمَلُ مَعْمَلُ: ثَمَّلِكَ ثَمَّ بَمَكَ ثَمَعْمَلَ
ثَمَّ ثَمَّ ثَمَعْمَلُ ثَمَعْمَلُ ثَمَعْمَلُ. ثَمَّ ثَمَعْمَلُ ثَمَّ بَمَكَ
ثَمَّ ثَمَعْمَلُ: ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ
ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ
ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ
ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ

ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ ثَمَّ

وإن حكم به حاكم: نُظر: فإن حكم صاحبُ مذهب مالك
بذلك. وكان ممن لا يرى القطع: فحكمه باطل. وإن حكم
به من يرى القطع: فحكمه نافذ. ولا يجوز لأحد نقضه.
وإن حكم به حاكم لا يرى القطع: فحكمه باطل. ولا يجوز
لأحد إمضاؤه.

وإذا رفع إلى الحاكم رجلٌ قد سرق: فإن أراد الحاكم
أن يقطعه: فليس له ذلك حتى يشهد عنده شاهدان عدلان
أنه سرق. ولا يكتفي بشهادة رجل وامرأتين. ولا يقطع
بشهادة النساء. ولا بشهادة رجل ويمين المدعي. ولا
بشهادة رجل وامرأتين. ولا بشهادة رجل ويمين المدعي.
ولا بشهادة رجل واحد. ولا بشهادة رجل وامرأة. ولا
بشهادة رجل وامرأة ويمين المدعي. ولا بشهادة رجل
واحد ويمين المدعي. ولا بشهادة رجل واحد ونكول
المدعى عليه عن اليمين. ولا بشهادة رجل واحد ويمين
المدعي ونكول المدعى عليه عن اليمين. ولا بشهادة رجل
واحد ويمين المدعي ونكول المدعى عليه عن اليمين ورد
اليمين على المدعي. ولا بشهادة رجل واحد ويمين
المدعي ونكول المدعى عليه عن اليمين ورد اليمين على
المدعي وحلفه. ولا بشهادة رجل واحد ويمين المدعي
ونكول المدعى عليه عن اليمين ورد اليمين على المدعي
وحلفه واستحقاقه. ولا بشهادة رجل واحد ويمين المدعي
ونكول المدعى عليه عن اليمين ورد اليمين على المدعي
وحلفه واستحقاقه وإقرار المدعى عليه بعد ذلك.

ولا يقطع حتى يشهد عنده شاهدان عدلان أنه سرق
متاعاً (١) كذا وكذا. قيمة المتاع نصاب.

(١) كذا.

ܐܡܝܢ ܚܕ ܡܕܒܪܐ ܕܥܘܠ ܗܘܐ ܒܗ ܡܠܟܐ: ܠܐ ܡܢ
ܦܘܡܐ ܕܚܒܝܒܐ ܠܘܬܗ ܐܬܘ: ܟܕ ܕܚܙܝܢ ܠܡܠܟܐ.
ܘܟܠ ܕܝܢ ܐܢܫܝܢ ܥܒܕܘܗܝ ܡܬܚܢ ܗܘܘ. ܗܘ ܕܝܢ ܩܕܝܫܐ
ܡܪܝ ܐܘܓܝܢ ܚܕܐ ܘܐܫܬܪܝ ܠܟܠܗܘܢ: ܟܕ ܕܝܢ ܐܬܚܙܝܬ
ܕܪܘܚܐ ܕܩܘܕܫܐ ܐܬܚܙܝ: ܐܝܟ ܕܡܬܚܙܐ ܩܕܝܫܐ. ܐܡܪ ܕܝܢ
ܒܗ ܒܥܕܢܐ ܗܢܐ ܗܘܐ: ܟܕ ܕܐܬܚܘܝܬ ܗܝ ܕܐܬ ܢܦܫܗ
ܒܥܘܕܪܢܐ ܕܡܠܟܘܬܗ: ܕܐܝܬܝܗ ܠܡܠܟܐ ܡܫܝܚܐ ܢܦܫܗ: ܚܕ
ܡܠܘܐܐ ܕܠܚܡܐ ܢܠܘܦ. ܘܕܝܪܝܐ ܕܘܝܕ (ܡܫܠܡܢܐ؟)
ܒܝܠܕܐ: ܘܕܘܝܕ ܡܫܠܡܢܐ ܒܐܝܡܢܐ. ܘܟܕ ܕܐܬܐ ܡܢ ܐܢܫܐ
ܠܗܘܢ ܡܫܬܡܠܝܐ ܗܘܐ: ܐܘ ܐܚܪܢܐ ܕܝܠܗ ܘܥܒܕܘܗܝ:
ܐܝܟ ܗܘܐ ܡܢܝܢ ܕܡܫܬܡܥ ܗܘܐ: ܟܕ ܡܫܝܚܐ ܗܘܐ ܠܗܘܢ:
ܕܐܬܐ ܚܕ ܡܢ ܥܡܐ ܗܘܐ. ܘܗܕܐ ܕܠܚܡܐ ܐܬܬܐ ܗܘܐ
ܡܢܐ ܒܠܒܐ: ܕܝܢܐ ܠܗ ܦܩܕܐ ܠܡܚܘܝܘ ܕܝܠܗ ܘܕܐܪܙܐ:
ܕܐܘܪܚܗ ܢܗܘܘܢ ܒܡܘܬܒܐ ܕܡܫܡܫܢܘܬܐ: ܦܩܕ ܥܠ ܐܢܫܐ
ܘܥܠ ܒܢܝܢܐ. ܡܛܠ ܕܐܡܪܗ ܕܝܠܗ ܕܡܪܝ ܡܝܟܐ: ܕܗܘܐ
ܫܡܗ ܕܐܒܘܗܝ ܐܝܣܚܩ ܗܘܐ: ܕܐܝܟ ܐܡܘܪܐ ܕܡܫܒܚܐ
ܐܬܪܐ ܠܗ ܐܢܫܐ ܕܥܡܗ ܠܘܩܒܠ: ܐܒܘܗܝ ܕܩܕܝܫܐ ܡܪܝ
ܡܝܟܐ. ܘܕܠܗܘܢ ܠܗܘܢ ܕܗܘܘ ܡܢܐ ܐܠܗܐ ܘܐܬܒܪܟܘ
ܕܠܗ ܩܕܝܫܐ: ܕܟܠܗ ܒܟܠ ܘܥܠ ܐܪܥܐ: ܕܢܦܠܘ ܥܒܕܐ
ܘܐܬܐܡܪܘ ܕܠܐ ܒܫܠܝܐ. ܟܕ ܕܝܢ ܐܒܘܗܝ ܘܐܡܗ ܕܡܪܝ
ܡܝܟܐ: ܗܢܘܢ ܕܩܒܠܘ ܙܘܥܐ ܕܡܬܡܗܝܢܘܬܐ ܘܗܘܘ ܠܗܘܢ
ܒܬܗܝܪܘܬܐ: ܠܐ ܐܝܬ ܥܡ ܚܕܕܐ: ܘܠܐ ܥܠܘ ܠܥܕܬܐ ܘܐܝܟ

מכות פרק ב. הלכה ב: אין מלקין אותו עד שיהא חתום בשתי עדים: שנאמר ועמדו שני האנשים: אין לי אלא שנים שלשה מנין תלמוד לומר ועמדו: הא כיצד. אין חתום אלא בשטר: שנאמר וכתב בספר: אין לי אלא בספר בשאר כתבים מנין תלמוד לומר וכתב: (מנין אף?) בזמן שאין שם סופרים כגון בזמן הזה: ת"ל כתב.

כיצד הם: חתם בשטר הראשון ומסרו לו ואמר לו: חתום חתום: חתם בשני ומסרו לו ואמר לו: חתום חתום. כיצד מעידין בשטר: אומרים אנו מכירין פלוני וחתימת ידו. פלוני מכירין אנו בשטר: אומרים אנו מכירין אנו ואין אנו יודעין מה בתוכו. אין לי אלא שטרות מנין לרבות שאר כל הדברים: ת"ל כתב. אין לי אלא שנים שלשה מנין: ת"ל ועמדו. אין לי אלא שנים שלשה בשטרות מנין: ת"ל שני האנשים. אין לי אלא שנים שלשה בשטרות בשאר כל הדברים מנין: ת"ל אשר לו הריב. אין לי אלא בדיני ממונות בדיני נפשות מנין: ת"ל ריב. אין לי אלא בדיני ממונות ובדיני נפשות בשאר כל הדברים מנין: ת"ל כל דבר. אין לי אלא בדיני ממונות ובדיני נפשות בשאר כל הדברים בשטרות מנין: ת"ל ועמדו שני האנשים אשר לו הריב. אין לי אלא בדיני ממונות ובדיני נפשות בשאר כל הדברים בשטרות בגיטי נשים מנין: ת"ל ועמדו שני האנשים אשר לו הריב אשר לה הריב: הרי הוא אומר ועמדו שני האנשים אשר לו הריב אשר לה הריב: אין לי אלא איש ואשה אפילו שנים שלשה אנשים ושת

שהלכו בדרך אחת: ואין לו אלא סוס אחד: שמא יאמר לו אחד מהם תן לי את הסוס ואני אהרגך: תלמוד לומר ואם לא יהרגנו: ואם יהרגנו. אין לי אלא שהרגו: שנתכוין להרוג את זה והרג את זה: שנתכוין להרוג בהמה והרג אדם: שנתכוין להרוג אדם והרג בהמה. תלמוד לומר ואם יהרגנו: הרי זה בכלל ואם לא יהרגנו: ואם יהרגנו: הרי זה בכלל ואם לא יהרגנו: ואם לא יהרגנו. אין לי אלא שלא הרגו: שנתכוין להרוג את זה והרג את זה: שנתכוין להרוג בהמה והרג אדם: שנתכוין להרוג אדם והרג בהמה. תלמוד לומר ואם לא יהרגנו: ואם יהרגנו: הרי זה בכלל ואם לא יהרגנו: ואם לא יהרגנו. אין לי אלא שהרגו בידים: שנתכוין להרוג את זה בידים והרג את זה בידים: שנתכוין להרוג בהמה בידים והרג אדם בידים: שנתכוין להרוג אדם בידים והרג בהמה בידים: שנתכוין להרוג את זה בידים והרג את זה בגרמא: שנתכוין להרוג בהמה בידים והרג אדם בגרמא: שנתכוין להרוג אדם בידים והרג בהמה בגרמא: שנתכוין להרוג את זה בגרמא והרג את זה בידים: שנתכוין להרוג בהמה בגרמא והרג אדם בידים: שנתכוין להרוג אדם בגרמא והרג בהמה בידים: שנתכוין להרוג את זה בגרמא והרג את זה בגרמא: שנתכוין להרוג בהמה בגרמא והרג אדם בגרמא: שנתכוין להרוג אדם בגרמא והרג בהמה בגרמא. תלמוד לומר ואם לא יהרגנו: הרי זה בכלל ואם לא יהרגנו: ואם לא יהרגנו. אין לי אלא שלא הרגו: שנתכוין להרוג את זה והרג את זה: שנתכוין להרוג בהמה והרג אדם: שנתכוין להרוג אדם והרג בהמה. תלמוד לומר ואם לא יהרגנו: הרי זה בכלל ואם לא יהרגנו: ואם לא יהרגנו. אין לי אלא שלא ה

כָּל זְמַנֵּיהֶם כְּדֵי. וְכֵן בְּכָל מָקוֹם בְּגֶמָרָא וּבְמִשְׁנָה כְּשֶׁיֹּאמַר כְּדֵי לַעֲשׂוֹת כָּךְ וְכָךְ הַיְנוּ כְּמוֹ שֶׁצָּרִיךְ לַעֲשׂוֹת כָּךְ וְכָךְ: וְכֵן בְּפֶרֶק חֲמִשָּׁה שֶׁרְצוּ (לקמן פ"ה מ"ב) כְּדֵי שֶׁיִּהְיוּ מְסֻפָּקִין לְכָל הַפָּחוֹת שְׁנֵי בָּתִּים וְכוּ'. וְכֵן בְּכָל מָקוֹם:

וְאֵין מְעַכְּבִין זֶה אֶת זֶה. כְּגוֹן בְּמִשְׁנָה רִאשׁוֹנָה שֶׁאָמַר שֶׁצָּרִיךְ לְהַנִּיחַ שְׁנֵי בָּתִּים לְכָל הַפָּחוֹת וְלֹא הִזְכִּיר כַּמָּה יְהֵא בְּכָל בַּיִת וּבַיִת: וְאַחַר כָּךְ אָמַר שֶׁצָּרִיךְ שֶׁיְּהֵא בְּכָל בַּיִת מֵהֶם שְׁלֹשָׁה עַל שְׁלֹשָׁה טְפָחִים וְכוּ'. וְאֵין זֶה מְעַכֵּב אֶת זֶה שֶׁאִם לֹא הִנִּיחַ בְּכָל בַּיִת מֵהֶם שְׁלֹשָׁה עַל שְׁלֹשָׁה טְפָחִים לֹא יָצָא יְדֵי חוֹבָתוֹ בְּשׁוּם פָּנִים וְאִם הִנִּיחַ בְּכָל בַּיִת מֵהֶם שְׁלֹשָׁה עַל שְׁלֹשָׁה טְפָחִים וְלֹא הִנִּיחַ שְׁנֵי בָּתִּים לְכָל הַפָּחוֹת לֹא יָצָא יְדֵי חוֹבָתוֹ בְּשׁוּם פָּנִים:

וְכֵן בְּכָל כַּיּוֹצֵא בָּזֶה. וְכֵן בְּכָל מָקוֹם בְּגֶמָרָא וּבְמִשְׁנָה כְּשֶׁיֹּאמַר וְכֵן בְּכָל כַּיּוֹצֵא בָּזֶה הַיְנוּ שֶׁיֵּשׁ לְהַשְׁוֹתוֹ לְמַה שֶׁנִּתְבָּאֵר לְמַעְלָה בְּכָל הַדְּבָרִים שֶׁיֵּשׁ לְהַשְׁוֹתָם לְמַה שֶׁנִּתְבָּאֵר לְמַעְלָה:

וְכֵן הַדִּין בְּכָל מָקוֹם. הַיְנוּ שֶׁיֵּשׁ לְהַשְׁוֹתוֹ לְמַה שֶׁנִּתְבָּאֵר לְמַעְלָה בְּכָל הַדְּבָרִים שֶׁיֵּשׁ לְהַשְׁוֹתָם לְמַה שֶׁנִּתְבָּאֵר לְמַעְלָה:

וְכֵן הַלָּכָה. הַיְנוּ שֶׁכֵּן הוּא הַלָּכָה לְמַעֲשֶׂה בְּכָל מָקוֹם בְּגֶמָרָא וּבְמִשְׁנָה כְּשֶׁיֹּאמַר וְכֵן הַלָּכָה

ויהי כל ימי למך שבע ושבעים שנה וחמש מאות שנה וימת: ויחי נח חמש מאות שנה ונח הוליד את שם את חם ואת יפת: ויהי כי החל האדם לרוב על פני האדמה ובנות יולדו להם: ויראו בני האלהים את בנות האדם כי טובות הנה ויקחו להם נשים מכל אשר בחרו: ויאמר יהוה לא ידון רוחי באדם לעלם בשגם הוא בשר והיו ימיו מאה ועשרים שנה: הנפלים היו בארץ בימים ההם וגם אחרי כן אשר יבאו בני האלהים אל בנות האדם וילדו להם המה הגבורים אשר מעולם אנשי השם: ויאמר יהוה כי רבתה רעת האדם בארץ וכל יצר מחשבות לבו רק רע כל היום: וינחם יהוה כי עשה את האדם בארץ ויתעצב אל לבו: ויאמר יהוה אמחה את האדם אשר בראתי מעל פני האדמה מאדם עד בהמה עד רמש ועד עוף השמים כי נחמתי כי עשיתם: ונח מצא חן בעיני יהוה: אלה תולדות נח נח איש צדיק תמים היה בדורותיו את האלהים התהלך נח: ויולד נח שלשה בנים את שם את חם ואת יפת: ותשחת הארץ לפני האלהים ותמלא הארץ חמס: וירא אלהים את הארץ והנה נשחתה כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ: ויאמר אלהים לנח קץ כל בשר בא לפני כי מלאה הארץ חמס מפניהם והנני משחיתם את הארץ: עשה לך תבת עצי גפר קנים תעשה את התבה וכפרת אתה מבית ומחוץ בכפר: וזה אשר תעשה אתה שלש מאות אמה ארך התבה חמשים אמה רחבה ושלשים אמה קומתה: צהר תעשה לתבה ואל אמה תכלנה מלמעלה ופתח התבה בצדה תשים תחתים שנים ושלשים תעשה אתה: והנני מביא את המבול מים על הארץ לשחת כל בשר אשר בו רוח חיים מתחת השמים כל אשר בארץ יגוע: והקימותי את בריתי אתך ובאת אל התבה אתה ובניך ואשתך ונשי בניך אתך: ומכל החי מכל בשר שנים מכל תביא אל התבה להחיות אתך זכר ונקבה יהיו: מהעוף למינהו ומן הבהמה למינה מכל רמש האדמה למינהו שנים מכל יבאו אליך להחיות: ואתה קח לך מכל מאכל אשר יאכל ואספת אליך והיה לך ולהם לאכלה: ויעש נח ככל אשר צוה אתו אלהים כן עשה:

(1) בה. (2) (נפל ?).

ڪتاب الحج.

الحج في اللغة: القصد الى معظم، وفي الشرع: قصد البيت الحرام لاداء افعال مخصوصة في وقت مخصوص.

وهو فرض على كل مسلم بالغ عاقل حر صحيح مستطيع مرة في العمر. ويجب على المرأة ان تحج مع زوجها او مع محرم لها. ولا يجب عليها ان تحج مع غير زوج او محرم. ولا يجب على العبد ان يحج بغير اذن سيده. ولا يجب على المريض ان يحج بنفسه ولكن يجب عليه ان يحج بماله. ولا يجب على الفقير ان يحج بنفسه ولكن يجب عليه ان يحج بماله. ولا يجب على الاعمى ان يحج بنفسه ولكن يجب عليه ان يحج بماله. ولا يجب على المقعد ان يحج بنفسه ولكن يجب عليه ان يحج بماله. ولا يجب على الزمن ان يحج بنفسه ولكن يجب عليه ان يحج بماله. ولا يجب على المفلوج ان يحج بنفسه ولكن يجب عليه ان يحج بماله. ولا يجب على الاقطع ان يحج بنفسه ولكن يجب عليه ان يحج بماله. ولا يجب على الاشل ان يحج بنفسه ولكن يجب عليه ان يحج بماله. ولا يجب على الاعرج ان يحج بنفسه ولكن يجب عليه ان يحج بماله. ولا يجب على الاحدب ان يحج بنفسه ولكن يجب عليه ان يحج بماله. ولا يجب على الاحول ان يحج بنفسه ولكن يجب عليه ان يحج بماله. ولا يجب على الاخرس ان يحج بنفسه ولكن يجب عليه ان يحج بماله. ولا يجب على الاصم ان يحج بنفسه ولكن يجب عليه ان يحج بماله. ولا يجب على الاعمى والاصم ان يحج بنفسه ولكن يجب عليه ان يحج بماله. ولا يجب على الاعمى والاخرس ان يحج بنفسه ولكن يجب عليه ان يحج بماله. ولا يجب على الاصم والاخرس ان يحج بنفسه ولكن يجب عليه ان يحج بماله. ولا يجب على الاعمى والاصم والاخرس ان يحج بنفسه ولكن يجب عليه ان يحج بماله.

(1) ...

ואתחנן דברים. ואלה חקים ומשפטים: לא תעשה לך: ואת (ואתה?) תשמר: ושמרתם ועשיתם: לא תסיף: ולא תגרע. ואתחנן ברכות: ואלה חקים ומשפטים.

ואלה מסעי במדבר סיני: ואלה תולדות אהרן ומשה: ואלה שמות בני אהרן. ואלה בני קהת: ואלה פקודי בני גרשון: ואלה תולדות משה ואהרן: ואלה שמות בני אהרן: ואלה פקודי בני מרדי. ואלה מסעי במדבר סיני

(כך גרסו[1]?): הוא שנקרא תנחומא: לפי שהיה מנחם את עצמו על הרעה שהיה עתיד לבא עליהם.

ויהי מעשה בנחום איש גם זו: כשהיה רבי עקיבא בבני ברק, היה מנחם את כל הבאים אליו: פעם אחת היה מהלך בדרך, ובא לכפר אחד לבקש מקום ללון בו: כל בני הכפר היו מנחמים אותו, ואין מקבלים אותו ללון בתוכו: אמר להם: אין אתם יודעים שאני מהלך בדרך, ואין לי מקום ללון בו? אמרו לו: אין לנו מקום ללון בו: אמר להם: אין לכם אלא שתהיו מנחמים אותי? אמרו לו: כן: אמר להם: אם כן, יהי רצון שתהיו מנחמים כל מי שבא אצלכם: ולפיכך נקרא שמו נחום איש גם זו (כך גרסו[2]?): שהיה מנחם כל מי שבא אצלו. ויהי בדרכו ונכנס לכפר אחד, ומצא כל בני הכפר עוסקים בחפירת בורות ברשות הרבים: אמר להם: בני, אם אתם עוסקים בחפירת בורות ברשות הרבים, אל תחפרו: ואם חפרתם, אל תכסו: ואם כסיתם, אל תנחמו: ואם נחמתם, אל תקבלו נחמה: ואם קבלתם נחמה, אל תאכלו בתוך בתיכם: ואם אכלתם בתוך בתיכם, אל תשתו יין: ואם שתיתם יין, אל תשכבו על מטותיכם: ואם שכבתם על מטותיכם, אל תקראו קריאת שמע: ואם קראתם קריאת שמע, אל תתפללו: ואם התפללתם, אל תעשו עמי כמו שעשיתם עמו: אמרו לו: רבי, אם כך עשינו לך, מה תעשה לנו? אמר להם: אם כך עשיתם לי, אעקור את כל הכפר כולו: אמרו לו: (מי הוא[3]?) שיעקור את כל הכפר כולו? אמר להם: אלהי ישראל: אמרו לו: אם כך, אנו מה נעשה לך? אמר להם: אם כך עשיתם לי, אעקור את כל הכפר כולו: אמרו לו: (מי הוא[4

ולפי שהיה : הוא הפסיק ואמר : אלו היה : הוא הפסיק ואמר : אלו היה : הוא הפסיק ואמר : אלו הי

مَّعمِ مِن خَذِ هنَّصبِذَا: هُيثَّة زِنَّة هَّيثَّة دِيدِحَذِهِنَّمِ مَعنَّ

مصْحد حمعْتِم مدِهْتْا ةَا يْمسوبْ كْم: دِيْفِدْكِم سْكْ
مَحكْتِم. ووْ دِم فْبِ كْم مْحْحِمْحَا: دِوْ كْم لحِصمْدَ
هْدْتْا: دِمحِسْتْ هَدْ كْه حَمْتْا مْحْصَا ذَهْا: ذْكْا حْحْصَا
دِمْحِمْحِ. ووْم حِكْمَهْا مْحِدِهْتْحِ سْتِكْتْا: حِمْ هْتْا مْم
هَدْ.. ولمْهْكْمْلِوْ مْم لَهْوْ دِهْمَهْا دْفْمْهْهْم دِمْتْدِ
هْتْا: ولمْهْمْس مْمْوْمِ مْحْكْ. ولمْبْ حمْصْحْ ذْكْهْتْا:
وْهْم حْحْ نْكْمْ دْكْا مْمْوْمِ حْحْكْتْا ولمْمْصْحْا: ولا
مْحْكْا مْم مْمْحِصْتْا: ذْمِ دِمْمْبْدَةْ مْم مْوَمْتْا هْمْبْصْتْا دْهْمْتْا.
مْحْحْ دْهْمْ وْهْتْا مْحْ حْمْ لْمْحْمْمْ: دْمْحْحْ سْهْمْتْا
دْهْمْتْ ولمْحْ لْمْحْ لْحْ وْحْ حْمْمْ. ذْهْتْا حْوْمْتْا
حْمْحْ مْحْتْا ذْمِ مْمْ مْمْمْ مْمْ: وْمْ مْهْمْ دْمْمْ هْمْ
لْحْمْ: وْمْمْحْ دْهْمْتْا مْم مْمْحْمْمْهْا دْمْوْمْتْا وْحْمْ: وْهْمْوْ
حْمْمْتْا. ووْمْحْ دْهْمْحْ مْم مْوْا مْم حْمْمْوْمِ دْهْمْتْا هْمْوْدْا:
وْهْمْ مْحْمْمْ كْمْ وْمْ مْمْ مْحْمْ. ذْكْا دْمْ وْهْ سْمْكْمْتْا
وْهْمْهْا هْمْحْ وْمْ هْمْ حْمْمْوْمْ: حْمْ مْمْ حْمْمْوْمْ
لْمْمْوْمْتْا مْمْكْتْا دْمْمْمْوْمْ دْمْحْمْوْمْ ووْمْحْمْمْ.

مْحْمْحْ هْوْ دْمْ دْمْتْا مْحْووْ مْم هْمْ: دْمْوْحْ
ولمْمْتْا حْمْمْتْا: دْمْ دْمْووْتْا مْمْهْا لْمْحْمْتْا مْمْ لْمْمْ
لْمْمْتْا: ولمْمْحْ دْمْكْ دْمْمْمْ مْم: مْمْحْ مْم دْمْحْمْتْ
مْمْمْ حْمْحْمْهْا. ولمْهْ هْكْمْ مْمْمْ: دْمْ مْوْا لْمْمْا مْوْا.
مْحْمْ دْمْكْ هْوْ: دْمْ مْمْ مْوْا مْوْا مْم مْمْمْحْمْهْا
دْمْحْا حْمْا. ومْ مْهْ هْكْمْ مْمْمْ: دْمْ مْمْحْمْ مْم

ואם לאו: נמצא מוציא לבנו בשבת והרי הוא כמוליך חמור של חבירו בשבת: אמר רבי יוסי: אני ראיתי את אבא שהיה יושב ודן בעליית בית גוריא בלוד: ואמרו לו: מהו שיוציא אדם את בנו בשבת? אמר להם: אין בכך כלום. ואין אני יודע מה טעמו של דבר. אלא ש

ספרו: שכשהם מלכו בעולם. ומשם הם נתפזרו.
ומשם נתחלקו בחמשה חלקים: שהחלק הראשון
נתקע בתוך הים הגדול: ושמו לא נודע: ושמו
נשתנה לשלשה שמות: יון קטן ויון גדול:
ושלישי נקרא יון של ים: ושלשתם נתחברו
יחד: ונתקבצו בארץ אחת: ושמה יון: ומשם
נתפזרו לכל העולם: ומשם נתחלקו לשבעים
אומות: ומשם נתחלקו לשבעים לשונות: ומשם
נתחלקו לשבעים ושנים מלכים: ומשם נתחלקו
לשבעים ושנים מדינות: ומשם נתחלקו לשבעים
ושנים מחוזות: ומשם נתחלקו לשבעים ושנים
מלכיות: ומשם נתחלקו לשבעים ושנים מגדלים:
ומשם נתחלקו לשבעים ושנים מבצרים: ומשם
נתחלקו לשבעים ושנים מחנות: ומשם נתחלקו
לשבעים ושנים מקומות: ומשם נתחלקו לשבעים
ושנים מדרכים: ומשם נתחלקו לשבעים ושנים
מבואות: ומשם נתחלקו לשבעים ושנים מעברות:
ומשם נתחלקו לשבעים ושנים מחלקות: ומשם
נתחלקו לשבעים ושנים מחלקים: ומשם נתחלקו
לשבעים ושנים מחלקות: ומשם נתחלקו לשבעים
ושנים מחלקים: ומשם נתחלקו לשבעים ושנים
מחלקות: ומשם נתחלקו לשבעים ושנים מחלקים

مَحَدَ مِنْهُ مَحَدَ مِنْهُ مَحَدَ مِنْهُ

صِحَّة دِينِيَّة هِيَ كَمَال الدِّين وَالتَّقْوَى. وَصِحَّة الْبَدَن هِيَ أَن تَكُون جَمِيع أَعْضَائِهِ عَلَى مَا يَنْبَغِي فِي الْخِلْقَة وَالْمِزَاج وَالْقُوَّة.

وَصِحَّة الْعَقْل هِيَ: أَن يَكُون الْإِنْسَان عَلَى مَا يَنْبَغِي فِي الْعُقُول: بِأَن يَكُون مُسْتَعِدًّا لِلْعُلُومِ وَالْمَعَارِف: بِأَن يَكُون ذَكِيًّا سَرِيعَ الْفَهْم: حَسَن الْحِفْظ: جَيِّد الْفِكْر: صَحِيح الْحَدْس: وَالْحَدْس هُوَ أَن يَكُون عِنْدَ الْإِنْسَان مَبَادِئ الْعُلُوم وَالْمَعَارِف (مَعَ[1]؟) عَدَم الْعِلْم بِالْمَطْلُوبَات. وَالْفِكْر هُوَ أَن يَكُون عِنْدَهُ مَبَادِئ الْعُلُوم وَالْمَعَارِف وَعِنْدَهُ مَعَ ذَلِك الْعِلْم بِالْمَطْلُوبَات. وَهُوَ أَن يَكُون عِنْدَهُ مَبَادِئ الْعُلُوم وَالْمَعَارِف وَعِنْدَهُ مَعَ ذَلِك الْعِلْم بِالْمَطْلُوبَات: بِأ

مَخْمَلِي خِيْ مَعْمَدْ نَيْ مَعْمَدْ مَعْمَدْ مَعْمَد

ואחד מהם: ואיזהו אחד שהוא חייב מלקות. אמר להם: אם אין אתם מגידים לי אני מגיד לכם: מי שהוא חייב מלקות ארבעים חסר אחת. ומנין שמלקות ארבעים חסר אחת? שנאמר (דברים כה) ונקלה אחיך לעיניך: מלמד שכל מי שמלקין אותו נעשה קל בעיני עצמו. ואומר (שם) ארבעים יכנו לא יוסיף: ואין בית דין מלקין אלא בשוט של שלש רצועות. ואומר (שם) על פניו: אלו שתי רצועות שיש בשוט. ואומר (שם

مَعْهُمْ مِنْ مَعْهَمِهِمْ: مَسْفَدَ مَحْدَهُ مِنْ (مَحْدَهُ[1]؟) مَعْهُمْ مِنْ مَعْهَمِهِمْ. مَعْ مَحْدَهُ دَفَّ مَحْدَهُ مَحْدَهُ مَعْهَمِهِمْ مَعْهَمِهِمْ: مَعْهَمِهِمْ مَعْهَمِهِمْ مَعْهَمِهِمْ مَعْهَمِهِمْ: مَعْهَمِهِمْ مَعْهَمِهِمْ مَعْهَمِهِمْ مَعْهَمِهِمْ. مَعْهَمِهِمْ مَعْهَمِهِمْ مَعْهَمِهِمْ مَعْهَمِهِمْ: مَعْهَمِهِمْ مَعْهَمِهِمْ مَعْهَمِهِمْ مَعْهَمِهِمْ

ཚིག་ལེའུ་བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་སྤྱོད་པ་ལ་འཇུག་པ་ཞེས་བྱ་བ་ཐེག་པ་ཆེན་པོའི་མདོ་སྡེ་ལས

ואחיו: וגו׳ אשר לקחת מאתו ואתיו: ויגש אליו משה ויאמר אליו
משה: מה זאת אתה עשה לעם הזה. מה יתיצב עלי כי אתה יושב
לבדך ועם כל העם הזה נצב עליך מן בקר עד ערב: ויאמר משה
לחתנו כי יבוא אלי העם לדרש אלהים: כי יהיה להם דבר בא
אלי ושפטתי בין איש ובין רעהו והודעתי את חקי האלהים
ואת תורתיו: ויאמר חתן משה אליו לא טוב הדבר אשר אתה
עשה: נבל תבל גם אתה גם העם הזה אשר עמך כי כבד
ממך הדבר לא תוכל עשהו לבדך: עתה שמע בקולי איעצך
ויהי אלהים עמך: היה אתה לעם מול האלהים והבאת אתה
את הדברים אל האלהים: והזהרתה אתהם את החקים ואת
התורות והודעת להם את הדרך ילכו בה ואת המעשה אשר
יעשון: ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל יראי אלהים אנשי
אמת שנאי בצע ושמת עליהם שרי אלפים שרי מאות שרי
חמשים ושרי עשרות: ושפטו את העם בכל עת והיה כל הדבר
הגדל יביאו אליך וכל הדבר הקטן ישפטו הם והקל מעליך
ונשאו אתך: אם את הדבר הזה תעשה וצוך אלהים ויכלת
עמד וגם כל העם הזה על מקמו יבא גם: ויעש משה ככל
אשר אמר חתנו: ויבחר משה אנשי חיל מכל ישראל ויתן
אתם ראשים על העם שרי אלפים שרי מאות שרי חמשים
ושרי עשרות: וישפטו את העם בכל עת את הדבר הקשה יביאון
אל משה כל הדבר הקטן ישפטו הם לבם: וישלח משה את
חתנו וילך לו יתרו ארצה מדין: ויאמר משה אל בני ישראל.

ספר דברים פרשת ראה.

פרשה ראשונה.

ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה[1].

ראה: אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה: את הברכה אשר
תשמעו אל מצות יי׳ אלהיכם אשר אנכי מצוה אתכם היום:
והקללה אם לא תשמעו אל מצות יי׳ אלהיכם וסרתם מן הדרך
אשר אנכי מצוה אתכם היום ללכת אחרי אלהים אחרים אשר
לא ידעתם: והיה כי יביאך יי׳ אלהיך אל הארץ אשר אתה בא
שמה לרשתה ונתת את הברכה על הר גרזים ואת הקללה על
הר עיבל הלא המה בעבר הירדן אחרי דרך מבוא השמש בארץ
הכנעני הישב בערבה מול הגלגל אצל אלוני מורה: כי אתם
עברים את הירדן לבא לרשת את הארץ אשר יי׳ אלהיכם נתן
לכם וירשתם אתה וישבתם בה: ושמרתם לעשות את כל
החקים ואת המשפטים אשר אנכי נתן לפניכם היום: אלה
החקים והמשפטים אשר תשמרון לעשות בארץ אשר נתן יי׳
אלהי אבתיך לך לרשתה כל הימים אשר אתם חיים על האדמה:

(1) (N. E. ? תשמרון ואת) (2) Symmachus.

دْكِجْدْ: دْكْد مِجْبْدْ سْكْد دْبِكْد مِجْبْدْ مَكْد: مْفْمِد
مِجْبْدْ مِجْبْدْ مِجْبْدْ مِجْبْدْ مِجْبْدْ مِجْبْدْ مِجْبْدْ مِجْبْدْ.
دَمْد دْمْبْدْمْفْمْدْ مِجْبْدْ دْمِجْبْدْ مِجْبْدْ مِجْبْدْ مِجْبْدْ
مِجْبْدْ مِجْبْدْ مِجْبْدْ مِجْبْدْ مِجْبْدْ مِجْبْدْ مِجْبْدْ مِجْبْدْ.
مِجْبْدْ مِجْبْدْ مِجْبْدْ مِجْبْدْ مِجْبْدْ مِجْبْدْ مِجْبْدْ مِجْبْدْ
دْمْبْدْ مِجْبْدْ مِجْبْدْ مِجْبْدْ مِجْبْدْ مِجْبْدْ مِجْبْدْ مِجْبْدْ
مِج

وَكَفَّهُ: وَجَدَهُ دَلِيلًا لِهَلَيْنِ فَلَيْلًا لِهَلَيْنِ: وَجَدَهُ
يَدَهُ. وَمِنْ كُلِّ مَكَانٍ وَمِنْ لِهَذَا بَيْنَ
وَهُنَّ وَلَهُمْ وَوَجَدَ وَهُنَّ: وَيَجِدُ فِي مَجْدِهِ:
وَوَجَدَ فِي وَجَدَ مَا وَجَدَ.

مَنْ وَمَنْ وَجَدَ بَعْدَ لَهُمْ وَجَدَ
وَهَذَا مَنْ: بَلَى وَهَذَا وَجَدَ وَهَذَا
مَنْ وَجَدَ. وَهَذَا وَمَنْ وَجَدَ: وَهَذَا
مَنْ وَجَدَ. وَهَذَا وَمَنْ وَجَدَ وَهَذَا:
وَهَذَا مَنْ وَهَذَا وَمَنْ. مَنْ وَمَنْ وَجَدَ
وَجَدَ وَهَذَا مَنْ: (وَجَدَ هَذَا ١: وَهَذَا
وَجَدَ مَنْ وَجَدَ وَهَذَا: وَجَدَ فِي وَجَدَ
لَهُ وَهَذَا وَجَدَ وَهَذَا: وَجَدَ وَهَذَا
وَهَذَا وَجَدَ: وَجَدَ وَهَذَا: وَجَدَ
وَهَذَا وَجَدَ وَهَذَا: وَجَدَ وَهَذَا
وَهَذَا وَجَدَ وَهَذَا: وَجَدَ وَهَذَا
وَهَذَا وَجَدَ وَهَذَا: وَجَدَ وَهَذَا
وَهَذَا وَجَدَ وَهَذَا: وَجَدَ وَهَذَا
وَهَذَا وَجَدَ وَهَذَا: وَجَدَ وَهَذَا
وَهَذَا وَجَدَ وَهَذَا: وَجَدَ وَهَذَا
وَهَذَا وَجَدَ وَهَذَا: وَجَدَ وَهَذَا
وَهَذَا وَجَدَ وَهَذَا: وَجَدَ وَهَذَا
وَهَذَا وَجَدَ وَهَذَا: وَجَدَ وَهَذَا

١) Ex Cod. Parisiensi.

ཤིན་ཏུ་ཚིགས་ཆད་ཅིང་ཡིད་ཀྱི་ཤེས་རབ་ཀྱང་ཆུང་ཞིང་ཐུན་མོང་གི་ཤེས་རབ་ཀྱི་ཡུལ་ལ་ཡང་ཁྱད་པར་ཅན་ཡིན་ཏེ། ཁོ་ནས་ཀྱ

ויהי ערב ויהי בקר יום אחד: ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים: ויעש אלהים את הרקיע ויבדל בין המים אשר מתחת לרקיע ובין המים אשר מעל לרקיע ויהי כן: ויקרא אלהים לרקיע שמים ויהי ערב ויהי בקר יום שני: ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה ויהי כן: ויקרא אלהים ליבשה ארץ ולמקוה המים קרא ימים וירא אלהים כי טוב: ותוצא הארץ דשא עשב מזריע זרע למינהו ועץ פרי עשה פרי אשר זרעו בו למינהו וירא אלהים כי טוב: ויהי ערב ויהי בקר יום שלישי: יהי מארת ברקיע השמים להבדיל בין היום ובין הלילה והיו לאתת ולמועדים ולימים ושנים: והיו למאורת ברקיע השמים להאיר על הארץ ויהי כן: ויעש אלהים את שני המארת הגדלים את המאור הגדל לממשלת היום ואת המאור הקטן לממשלת הלילה ואת הכוכבים: ויתן אתם אלהים ברקיע השמים להאיר על הארץ: ולמשל ביום ובלילה ולהבדיל בין האור ובין החשך וירא אלהים כי טוב: ויהי ערב ויהי בקר יום רביעי: ישרצו המים שרץ נפש חיה ועוף יעופף על הארץ על פני רקיע השמים: ויברא אלהים את התנינם הגדלים ואת כל נפש החיה הרמשת אשר שרצו המים למינהם ואת כל עוף כנף למינהו וירא אלהים כי טוב: ויברך אתם אלהים לאמר פרו ורבו ומלאו את המים בימים והעוף ירב בארץ: ויהי ערב ויהי בקר יום חמישי: ותוצא הארץ נפש חיה למינה בהמה ורמש וחיתו ארץ למינה ויהי כן:

ומתוך כך יבא לידי כעס ולידי שכחה ולידי מכשול עון: ואם
יש לו בנים ובנות יזהר מאד שלא יכעיסם ולא יכלימם: ואם
יש לו תלמידים יזהר מאד שלא יכלימם ולא יכעיסם: ואם
יש לו אשה יזהר מאד שלא יכלימה ולא יכעיסה: ואם יש
לו חברים יזהר מאד שלא יכלימם ולא יכעיסם: ואם יש
לו רבו יזהר מאד שלא יכלימו ולא יכעיסו: ואם יש לו
תלמיד יזהר מאד שלא יכלימו ולא יכעיסו: ואם יש לו
חבר יזהר מאד שלא יכלימו ולא יכעיסו: ואם יש לו
אב יזהר מאד שלא יכלימו ולא יכעיסו: ואם יש לו בן
יזהר מאד שלא יכלימו ולא יכעיסו: ואם יש לו בת
יזהר מאד שלא יכלימה ולא יכעיסה: ואם יש לו אח
יזהר מאד שלא יכלימו ולא יכעיסו: ואם יש לו אחות
יזהר מאד שלא יכלימה ולא יכעיסה: ואם יש לו אשת
חבר יזהר מאד שלא יכלימה ולא יכעיסה: ואם יש לו
אשת רבו יזהר מאד שלא יכלימה ולא יכעיסה: ואם יש
לו אשת תלמיד יזהר מאד שלא יכלימה ולא יכעיסה:
ואם יש לו אשת אב יזהר מאד שלא יכלימה ולא יכעיסה:
ואם יש לו אשת בן יזהר מאד שלא יכלימה ולא יכעיסה:
ואם יש לו אשת בת יזהר מאד שלא יכלימה ולא יכעיסה:
ואם יש לו אשת אח יזהר מאד שלא יכלימה ולא יכעיסה:
ואם יש לו אשת אחות יזהר מאד שלא יכלימה ולא יכעיסה:
ואם יש לו אשת חמיו יזהר מאד שלא יכלימה ולא יכעיסה:
ואם יש לו אשת חמותו יזהר מאד שלא יכלימה ולא יכעיסה:

هكْبِ كُ هِيْبِ إِدْوَةَ مِ جِبِ مِ هِمْوَةِ : هِنْهَلِ جِبِ مِ سَيْوَةَ إِدْوَةَ
مِ جِبِ. هِمْدِ : هِبِ : إِعْدَ كُهَ : مُبِ : إِقِ كُ هِيْدِ مِ
هِمْهِبِ جِ دِمْبِهِبِ وَمْ هِكْتَكْ كُهْكْمِ إِكْ جِكْسَةِ : إِكْ جِهِبِ
هِجِ. هِ دِ دِهِ كُ إِهْكِهِمِ كُ كُهِتَّةَ إِعْدَة.
مِ هِكْتَّةَ دِهِدَ إِكْسَةَ هِتَّةَ هِمْكِتَّةَ : هِمِ سَيْ هِمْكِ
كِ مِكْبِ جِ تَجِ هِكْبِ مِ سَيْدَة : جِ هِكْبِ جِ هِمْدِ
هِمْكِتَّةَ هِعْدَة إِعْدَة كُهِتَّةَ. كُمَّة دِ هِجِ إِعْدَة
سَيْ هِجِهِبِ هِكْبِ جِ هِكْبِ هِمْكِتَّةَ كِدَة.

هِكْبِ دِ إِعْدَة دِ هِكْبِ جِ هِمْهِبِ : جِ هِكْبِ
جِدَهِبِ هِمْدِهِبِ. جِ دِ إِكْبِ هِكْبِ كِ هِبِ
مَ هِبِ كِ هِبِ جِ هِكْبِ هِمْدِهِبِ : جِكْبِ مِ سَكْ هِعْدِة
هِكْبِ : هِمْ إِكْبِ جِ هِكْبِ هِمْدِهِبِ هِمْكِتَّةَ
إِهْبِهِبِ هِمْكِتَّةَ هِكْبِ : هِمِ جِكْبِ هِمْكِتَّةَ
كِهِبِ. هِمْدِ هِبِ كِهِبِ جِ هِكْبِ : إِكْبِ جِهِبِ
هِبِ مَ هِمْكِتَّةَ هِكْبِ إِدْوَةَ هِكْبِ : هِكْبِ
هِبِ مَ هِمْكِتَّةَ هِكْبِ إِدْوَةَ هِكْبِ : هِكْبِ
هِمْكِتَّةَ هِكْبِ : هِمْكِتَّةَ هِكْبِ إِدْوَةَ هِكْبِ
هِمْكِتَّةَ هِكْبِ : هِمْكِتَّةَ هِكْبِ إِدْوَةَ هِكْبِ
هِمْكِتَّةَ هِكْبِ : هِمْكِتَّةَ هِكْبِ إِدْوَةَ هِكْبِ

حَمَلَتْهُمْ سَفِينَةٌ عَلَى ظَهْرِهَا إِلَى بَلَدٍ آخَرَ
يَقْطُنُهُ شَعْبٌ غَرِيبٌ؟ هَلْ حَمَلَتْهُمْ أَجْنِحَةُ
نُسُورٍ كَمَا حَمَلَتْ إِسْرَائِيلَ مِنْ مِصْرَ؟ إِنَّ
هَذِهِ أَسْئِلَةٌ مُعَقَّدَةٌ (١)؟) فَلْنَبْحَثْ:
بِدِقَّةٍ فِي تَارِيخِ هَؤُلَاءِ الْقَوْمِ: فَلَعَلَّ فِيهِ
مَا يُرْشِدُنَا. وَهَا هُوَ ذَا يُقَدِّمُ لَنَا مَعْلُومَاتٍ
وَافِيَةً: فَهُمْ أَبْنَاءُ أَرْبَعَةِ أَشْقَاءَ كَانُوا
يَسْكُنُونَ جَزِيرَةً فِي بَحْرٍ بَعِيدٍ: وَكَانَ
أَحَدُهُمْ يُدْعَى «أَبَا الْعَرَبِ»، وَالثَّانِي
«أَبَا الْعِبْرِيِّينَ»، وَالثَّالِثُ «أَبَا الْكَنْعَانِيِّينَ»،
وَالرَّابِعُ «أَبَا الْفِينِيقِيِّينَ»: وَقَدْ ضَاقَتْ
بِهِمُ الْجَزِيرَةُ فَهَاجَرُوا إِلَى الْبَرِّ الْمُقَابِلِ
لَهَا: أَمَّا أَبُو الْعَرَبِ فَقَدْ سَكَنَ الصَّحْرَاءَ
الْوَاسِعَةَ الَّتِي تَمْتَدُّ إِلَى الْجَنُوبِ: وَأَمَّا
أَبُو الْعِبْرِيِّينَ فَقَدْ سَكَنَ الْجِهَاتِ الْوُسْطَى
مِنْ فِلَسْطِينَ: وَأَمَّا أَبُو الْكَنْعَانِيِّينَ فَقَدْ
سَكَنَ الْجِهَاتِ الشَّمَالِيَّةَ: وَأَمَّا أَبُو
الْفِينِيقِيِّينَ فَقَدْ سَكَنَ السَّاحِلَ الشَّمَالِيَّ
الْغَرْبِيَّ: وَهَذَا السَّاحِلُ هُوَ الَّذِي يُسَمَّى
الْيَوْمَ «سُورِيَّةَ»: وَهُوَ يَمْتَدُّ مِنْ جَبَلِ
الْكَرْمَلِ إِلَى مَدِينَةِ «أَرْوَادَ» (٢)؟) الْكَائِنَةِ
عَلَى الْبَحْرِ الْمُتَوَسِّطِ.

فَمَنْ هُمْ إِذَنِ الْفِينِيقِيُّونَ: فَلْنَبْحَثْ
عَنْ أَخْبَارِهِمْ: فَهُمْ أَهْلُ تِجَارَةٍ: وَقَدْ

(١) تَعْقِيدٌ. (٢) أَرْوَادُ.

בלא עשה: עשה שיכול לעשותו סדר הכתוב סדר הראוי שיהיה בו. ראשונה שבכולם שלא יהיה לו אב ואם בעולם[1]: שני שהוא בן בנים לאחר שהוא בן בן. אבל אם היה לו בן בן ואב אינו בן בנים. שלישי שלא יהיה לו בן בן ואב[2]: רביעי שהוא בן בן ואב. חמישי שלא יהיה לו בן בן ואב ואח[2]. ששי שלא יהיה לו בן בן ואב ואח ואחות[2]. שביעי שלא יהיה לו בן בן ואב ואח ואחות ואשה. שמיני שלא יהיה לו בן בן ואב ואח ואחות ואשה ובנים. תשיעי שלא יהיה לו בן בן ואב ואח ואחות ואשה ובנים ובנות. עשירי שלא יהיה לו בן בן ואב ואח ואחות ואשה ובנים ובנות ואחיות. אחד עשר שלא יהיה לו בן בן ואב ואח ואחות ואשה ובנים ובנות ואחיות ואחיות. שנים עשר שלא יהיה לו בן בן ואב ואח ואחות ואשה ובנים ובנות ואחיות ואחיות ואחיות. שלשה עשר שלא יהיה לו בן בן ואב ואח ואחות ואשה ובנים ובנות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות. ארבעה עשר שלא יהיה לו בן בן ואב ואח ואחות ואשה ובנים ובנות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות. חמשה עשר שלא יהיה לו בן בן ואב ואח ואחות ואשה ובנים ובנות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות. ששה עשר שלא יהיה לו בן בן ואב ואח ואחות ואשה ובנים ובנות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות. שבעה עשר שלא יהיה לו בן בן ואב ואח ואחות ואשה ובנים ובנות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות. שמונה עשר שלא יהיה לו בן בן ואב ואח ואחות ואשה ובנים ובנות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות. תשעה עשר שלא יהיה לו בן בן ואב ואח ואחות ואשה ובנים ובנות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות. עשרים שלא יהיה לו בן בן ואב ואח ואחות ואשה ובנים ובנות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות. עשרים ואחד שלא יהיה לו בן בן ואב ואח ואחות ואשה ובנים ובנות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות. עשרים ושנים שלא יהיה לו בן בן ואב ואח ואחות ואשה ובנים ובנות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות. עשרים ושלשה שלא יהיה לו בן בן ואב ואח ואחות ואשה ובנים ובנות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות. עשרים וארבעה שלא יהיה לו בן בן ואב ואח ואחות ואשה ובנים ובנות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות. עשרים וחמשה שלא יהיה לו בן בן ואב ואח ואחות ואשה ובנים ובנות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות. עשרים וששה שלא יהיה לו בן בן ואב ואח ואחות ואשה ובנים ובנות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות. עשרים ושבעה שלא יהיה לו בן בן ואב ואח ואחות ואשה ובנים ובנות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות. עשרים ושמונה שלא יהיה לו בן בן ואב ואח ואחות ואשה ובנים ובנות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות. עשרים ותשעה שלא יהיה לו בן בן ואב ואח ואחות ואשה ובנים ובנות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות. שלשים שלא יהיה לו בן בן ואב ואח ואחות ואשה ובנים ובנות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות. שלשים ואחד שלא יהיה לו בן בן ואב ואח ואחות ואשה ובנים ובנות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות. שלשים ושנים שלא יהיה לו בן בן ואב ואח ואחות ואשה ובנים ובנות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות. שלשים ושלשה שלא יהיה לו בן בן ואב ואח ואחות ואשה ובנים ובנות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות. שלשים וארבעה שלא יהיה לו בן בן ואב ואח ואחות ואשה ובנים ובנות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות. שלשים וחמשה שלא יהיה לו בן בן ואב ואח ואחות ואשה ובנים ובנות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות. שלשים וששה שלא יהיה לו בן בן ואב ואח ואחות ואשה ובנים ובנות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות. שלשים ושבעה שלא יהיה לו בן בן ואב ואח ואחות ואשה ובנים ובנות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות. שלשים ושמונה שלא יהיה לו בן בן ואב ואח ואחות ואשה ובנים ובנות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות. שלשים ותשעה שלא יהיה לו בן בן ואב ואח ואחות ואשה ובנים ובנות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות. ארבעים שלא יהיה לו בן בן ואב ואח ואחות ואשה ובנים ובנות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות ואחיות.

---

(1) (כאם?). (2) (כאחות?). (3) אח. (4) בנותיו. (5) בנותיו

ܐܦ ܣܝܡܐ ܕܝ ܐܡܪ: ܕܒܟܬܒ ܡܕܡ ܕܐܟܠ ܒܐܟܠ: ܕܐ ܫܠܝܫܝ ܡܝ ܕܐܡܪ: ܕܝܬܝ ܡܝ ܐܢܐ ܒܥܐ ܕܐ ܒܪ ܡܝ. ܒܪܒܐ ܕܝ ܐܡܪ ܡܕܪ ܒܬܪܐ ܕܟܬܒ ܐܦ ܒܟܠ ܡܕܡ ܕܐܟܠ ܒܐܟܠ: ܕܒ ܐܦ ܒܟܠ ܡܕܡ ܕܐܟܠ ܒܐܟܠ: ܕܐ ܒܪ ܡܝ ܕܐ ܐܡܪ ܒܟܠ ܡܕܡ ܕܐܟܠ ܒܐܟܠ: ܐܦ ܐܢ

מִלְּבַד מַה שֶּׁנִּתְּנוּ בְּתוֹךְ הַמָּכָס. וְהַיְנוּ מַה שֶּׁנִּתְּנוּ בְּתוֹךְ הַמָּכָס: מִלְּבַד מַה שֶּׁנִּתְּנוּ בְּתוֹךְ הַמָּכָס בְּעַד הַבְּהֵמָה שֶׁלָּהּ: וְהַיְנוּ מַה שֶּׁנִּתְּנוּ בְּתוֹךְ הַמָּכָס בְּעַד הַבְּהֵמָה שֶׁלָּהּ: וְהַיְנוּ שֶׁנִּתְּנוּ בְּתוֹךְ הַמָּכָס בְּעַד הַבְּהֵמָה שֶׁלָּהּ. וְהַיְנוּ שֶ

בנו: מלמד שהיה רבקה מתפללת על עקרותה: ויעתר לו ה' ותהר רבקה אשתו. מכאן היו אומרים המתפלל על חבירו ונענה תחלה הוא נענה תחלה: ויתרוצצו הבנים בקרבה: אמר רבי יהושע בן לוי כשהיתה עוברת על פתחי גן עדן של סם היה נוגע בה ומעמידה: כך בשעה שהיתה עוברת על פתחי גיהנם היה נוגע בה ומעמידה (מכילתא[1]): ותאמר אם כן למה זה אנכי: ללמדך שהיתה מצרת הרבה.

ותלך לדרוש את ה' מלמד שהלכה לבית המדרש של שם ועבר: ויאמר ה' לה שני גוים בבטנך: אמר רבי יהושע בן לוי כל הפסוקים הללו לא נאמרו אלא לפי מה שהיו עתידים לעשות: ושני לאמים ממעיך יפרדו: אמר רבי יהושע בן לוי אין אומות העולם יוצאות זו מזו אלא זו מכלה את חברתה: ולאם מלאם יאמץ: מלכות מלכות (ואין?) [ואין] מלכות מלכות עומדת תחתיה: ורב יעבד צעיר: מלכות בנימין עתידה לעמוד תחת מלכות בית המקדש (משלי[2]?) ועבדיך אנחנו כל (בראשית[3]?) הבאים לשבר בר: מלמד שהיו כולם מתכוונים לשבר בר: ויאמר יוסף אליהם כי אתם מרגלים: מלמד שהיו מתכוונים לראות ערות הארץ: ויאמרו אליו לא אדני ועבדיך באו לשבר אכל: מלמד שהיו מתכוונים לראות ערות יוסף. ויאמר אליהם לא כי ערות הארץ: מלמד שהיו מתכוונים לראות ערות הארץ: ויאמרו שנים עשר עבדיך אחים אנחנו: אמר רבי יהושע בן לוי כל מקום שנאמר אחים אנחנו: אין אחים אלא לשון שלום.

כלכלם בן בנו של יעקב היה שמו ומפני מה נקרא שמו: שכל הסובלים עליו היו מתכלכלים ומתפרנסים ממנו. מכילתא שם.

(1) מכילתא. (2) משלי. (3) בראשית.

שמעה מיניה דרבי יוחנן בן ברוקה: כל הנותן מעות לחבירו שלא בפני עדים ולא בפני שטר (א)? אמר רבי יוחנן: אין לו עליהן אלא תרעומת. אמר ליה רבי אלעזר לרבי יוחנן: מנין אתה אומר כן? אמר לו: מדברי עצמך. שאתה אומר: כל הנותן מעות לחבירו שלא בפני עדים ולא בפני שטר אין לו עליהן אלא תרעומת. אלמא: אי אמר ליה בפני עדים או בפני שטר, אית ליה עליהן. אמר ליה: אין, אי אמר ליה בפני עדים או בפני שטר, אית ליה עליהן. אי הכי, מאי שנא מדברי עצמי? אמר ליה: שאני התם, דכתיב: ויהי אחרי הדברים האלה ויהי דבר ה' אל אברם במחזה לאמר: אל תירא אברם אנכי מגן לך שכרך הרבה מאד: אמר אברם: אדוני ה' מה תתן לי ואנכי הולך ערירי. ומה אני נותן לו? שכר הרבה שהקב"ה נותן לו לצדיקים לעתיד לבא. ומנין שהקב"ה נותן לצדיקים לעתיד לבא? שנאמר: כי אם יש לאל ידך ולמחר ביתך ונתת לי כעת הזאת. כי יש לו לאל הקב"ה לתת לצדיקים לעתיד לבא. כל יש לאל ידך. כל שכן שיש לו לאל הקב"ה לתת לצדיקים לעתיד לבא. ולמחר ביתך. כל שכן שיש לו לאל הקב"ה לתת לצדיקים לעתיד לבא. ונתת לי כעת הזאת. כל שכן שיש לו לאל הקב"ה לתת לצדיקים לעתיד לבא. ומה ראה אברהם לומר כן? שראה בשעת הדחק שהיה לו לאל הקב"ה לתת לצדיקים לעתיד לבא. ומנין שהיה לו לאל הקב"ה לתת לצדיקים לעתיד לבא? שנאמר: ויהי אחרי הדברים האלה ויהי דבר ה' אל אברם במחזה לאמר: אל תירא אברם אנכי מגן לך שכרך הרבה מאד: אמר אברם: אדוני ה' מה תתן לי ואנכי הולך ערירי. ומה אני נותן לו? שכר הרבה שהקב"ה נותן לצדיקים לעתיד לבא. ומנין שהקב"ה נותן

ܕܝܢ ܟܕ ܚܙܘܗܝ ܠܒܢܝ̈ܗ ܕܐܒܪܗܡ: ܕܡܪܝܡܐ ܠܘܩܒܠܐ ܕܚܝ̈ܠܘܗܝ ܗܘܐ
ܒܟܠܗ ܐܬܪ̈ܘܬܗܘܢ: ܘܡܪܝܡܐ ܠܘܩܒܠܟܐ ܗܘܐ ܗܘܐ ܡܕܝܢܬܐ: ܫܪܝܘ
ܡܢܗ. ܠܟܢܫ ܗܘܐ ܚܟܝܡܐ(1) ܕܡܕܝܢܬܐ ܟܠܗܝܢ ܒܥܘܬܗ: ܘܡܠܟܘܢ
ܟܠܗ ܠܟܠ ܡܢܗ. ܐܡܪ ܠܗ ܗܘܡܘܢܘܣ: ܗܟܝܠ ܐܢܬ ܐܝܬ ܐܢܐ
(ܘܫܡܥܬ(2)؟): ܕܝܢ ܐܡܪ ܒܪܝ ܐܒܪܗܡ: ܗܘ ܕܐܝܬ ܡܟܣܐ (ܐܢܐ؟)
ܗܘ. ܘܐܝܟܢܐ ܟܠܠ ܠܘܩܒܠܟܐ ܗܘܐ ܡܢܗ: ܠܐ ܡܨܐ ܐܢܐ. ܐܡܪ
ܠܗ ܚܘܒܐ ܐܒܪܗܡ ܠܪܒܗܘܢ: ܗܘܝ ܟܠ ܠܘܩܒܠܟܐ ܗܘܐ
ܕܫܡܥ ܐܡܪ: ܡܢ ܟܠܗ ܦܠܚܝܢ ܕܡܠܟܘܬܐ ܕܐܠܗܘܬܐ. ܟܕ
ܕܝܢ ܗܘܡܘܢܘܣ ܐܫܬܪܪ ܠܗܘܢ ܦܘܡܐ ܕܡܢ ܒܢܝ ܐܒܪܗܡ:
ܡܠܟ ܗܟܢܐ ܐܘܟܝܬ ܡܬܒܥܝܐ ܗܘܐ ܘܐܡܪ: ܕܗܘܐ ܟܠܡܐ
ܢܚܡܬܐ ܗܘܐ ܠܝ: ܘܗܝܡܢ ܗܟܢܐ ܕܡܢ: ܘܡܕܡ ܕܡܠܟܘܬܐ.
ܡܕܝܢܬܐ ܕܝܢ ܡܪܝ ܐܘܟܝܬ ܐܡܪ: ܥܡܗ ܗܘܡܘܢܘܣ ܡܬܘܡܝܐ:
ܗܘܐ ܟܠܡܐ ܒܪܘ ܡܫܡܫܢܘܬܐ ܐܒܪܗܡ ܕܐܠܗܐ ܐܬܦܢܝ
ܘܐܬܦܢܝܬ ܡܢ ܡܕܒܪܐ: ܐܝܟ ܕܝܗܘܒܐ ܚܢܢ ܠܡܫܡܫܘ ܕܒܪܗ.
ܘܐܬܡܕܪ ܕܡܕܡ ܕܡܠܟܘܬܗܘܢ ܠܐ ܗܘܐ ܐܡܪ: ܠܒܢܝܐ ܕܒܢܝܐ
ܒܗܘܢ ܥܒܕܐ ܕܢܘܡܐ: ܘܗܘܘ ܠܝ ܗܕܝܢ ܒܢܝ ܗܠܝܢ: (ܡܪܝܐ؟)
ܕܡܠܟܘܬܗܘܢ: ܘܒܘܝܐܐ ܠܡܫܡܫܘܬܗ. ܘܐܬܘܣܦܘ ܒܬܪܥܘܬܐ
ܕܡܢ ܡܪܢ ܗܘܝܐ ܠܝ: ܕܢܚܘܐ ܕܒܪܐ ܠܒܢܝ̈ܗ: ܘܐܫܬܘܕܝ
ܠܡܪܢܐ ܚܘܒ ܐܡܪ.

ܘܡܢ ܡܫܬܠܛܐ ܘܦܝܓܪܐ ܕܡܫܝܚܐ ܕܫܡܝܐ ܘܢܣܟܐ ܕܝܢ ܠܘܬܗ:
ܐܟܠܝܢ ܡܫܡܫܢܐ ܕܐܠܗܐ ܥܠ ܗܘܡܘܢܘܣ: ܘܢܣܝܒ ܠܗ

(1) ܚܟܡܐ. (ܚܟܡܐ؟ ܚܟܝܡܐ؟ ܚܟܝܡܐ؟). (2) ܘܫܡܥܬ.

הקב"ה לבית המקדש: מלכי בית דוד הקב"ה. שהרי כל מלכי בית דוד שמת אחד מהם בחייו של אביו:

مع ثَلَاثَة مِنْهُم مِنْهُ مِنْهُ مِنْهُ أَيْضًا لَهُمْ
مِنْهُ مِنْهُ مِنْهُ: مِنْهُ مِنْهُ مِنْهُ مِنْهُ مِنْهُ
(مِنْهُ هَؤُلَاءِ؟) مِنْهُ مِنْهُ مِنْهُ: هَؤُلَاءِ لَهُمْ.
(مِنْهُ مِنْهُ[1]؟) هَؤُلَاءِ مِنْ مِنْهُ مِنْهُ: مِنْهُ لَا
مِنْهُ مِنْهُ هَؤُلَاءِ: مِنْهُ مِنْهُ مِنْهُ مِنْهُ
مِنْهُ. مِنْهُ مِنْهُ مِنْهُ مِنْهُ مِنْهُ مِنْهُ مِنْهُ
مِنْهُ: مِنْهُ مِنْهُ مِنْهُ لَهُمْ مِنْهُ مِنْهُ. مِنْهُ
مِنْهُ مِنْهُ: مِنْهُ مِنْهُ مِنْهُ مِنْهُ مِنْهُ مِنْهُ
مِنْهُ مِنْهُ مِنْهُ: مِنْهُ مِنْهُ مِنْهُ مِنْهُ مِنْهُ
مِنْهُ مِنْهُ مِنْهُ. مِنْهُ مِنْهُ مِنْهُ مِنْهُ مِنْهُ
مِنْهُ مِنْهُ مِنْهُ

בני: מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות? שבכל הלילות אנו אוכלין חמץ ומצה, הלילה הזה כולו מצה. שבכל הלילות אנו אוכלין שאר ירקות, הלילה הזה מרור. שבכל הלילות אנו אוכלין בשר צלי שלוק ומבושל, הלילה הזה צלי. שבכל הלילות אנו טובלין פעם אחת, הלילה הזה שתי פעמים.

מי כתב בו? ומי אמרו? אמרו בני גרשום, שהיו בני בניו של רבי יוחנן בן מתתיה. ואמרו אותו בשעה שהיו יושבין ומסובין בבית המדרש לפני רבי יוחנן בן מתתיה. ומי הוא רבי יוחנן בן מתתיה? הוא מבני חשמונאי. ומה היו שמותיהן של חשמונאי? מתתיה ויהודה ויוחנן ושמעון ואלעזר. ומה היו שמותיהן של בני גרשום? אלעזר ויהושע ופנחס וחנניה ומישאל. ומה היו שמותיהן של בני רבי יוחנן בן מתתיה? שמעון וגמליאל ואלעזר ויהושע. ומה היו שמותיהן של בני רבי יהודה? אלעזר ויהושע ופנחס וחנניה ומישאל. ומה היו שמותיהן של בני רבי שמעון? גמליאל ויהודה ושמעון ואלעזר. ומה היו שמותיהן של בני רבי גמליאל? שמעון ויהודה ויוחנן ואלעזר. ומה היו שמותיהן של בני רבי יוחנן? יהושע ואלעזר ושמעון ויהודה. ומה היו שמותיהן של בני רבי אלעזר? יוחנן ואלעזר ושמעון ויהודה. ומה היו שמותיהן של בני רבי שמעון? אלעזר ויהושע ופנחס וחנניה ומישאל. ומה היו שמותיהן של בני רבי יהושע? יוחנן ואלעזר ושמעון ויהודה

ཤིན་ཏུ་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཐོག་ཏུ་ཆོས་ཀྱི་ཕུང་པོ་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡང་
ཆོས་ཀྱི་ཕུང་པོ་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡང་ཐོག་ཏུ་ཡོན་ཏན་ཐམས་ཅད་ཀྱི་
ཡང་ཐོག་ཏུ་ཡོན་ཏན་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡང་ཐོག་ཏུ་ཐུགས་རྗེ་ཆེན་པོ་
ཐུགས་རྗེ་ཆེན་པོ་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡང་ཐོག་ཏུ་ཐུགས་རྗེ་ཆེན་པོ་ཐམས་
ཅད་ཀྱི་ཡང་ཐོག་ཏུ་ཐུགས་རྗེ་ཆེན་པོ་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡང་ཐོག་ཏུ་ཐུགས་
རྗེ་ཆེན་པོ་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡང་ཐོག་ཏུ་ཐུགས་རྗེ་ཆེན་པོ་ཐམས་ཅད་ཀྱི་
ཡང་ཐོག་ཏུ་ཐུགས་རྗེ་ཆེན་པོ་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡང་ཐོག་ཏུ་ཐུགས་རྗེ་ཆེན་
པོ་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡང་ཐོག་ཏུ་ཐུགས་རྗེ་ཆེན་པོ་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡང་ཐོག་
ཏུ་

دِعْلَيْ. ٥٥جِ بِعْبِعْ هْجَبْعْ دْهْجَعْبْ: هْدِكْ بْعْهَ٥هْ
هِجْ جْعْهْ: ٥كْ ٥٥هْ٥ جِ هْفِ٥ كْ ٥هْ: هْجْعْ جِ
دْهِجْ بْع

ויאמר אברהם אל עבדו זקן ביתו המושל בכל אשר לו שים נא ידך תחת ירכי ואשבעך בה׳ אלהי השמים ואלהי הארץ אשר לא תקח אשה לבני מבנות הכנעני אשר אנכי יושב בקרבו׃ כי אל ארצי ואל מולדתי תלך ולקחת אשה לבני ליצחק׃ ויאמר אליו העבד אולי לא תאבה האשה ללכת אחרי אל הארץ הזאת השב אשיב את בנך אל הארץ אשר יצאת משם׃ ויאמר אליו אברהם השמר לך פן תשיב את בני שמה׃ ה׳ אלהי השמים אשר לקחני מבית אבי ומארץ מולדתי ואשר דבר לי ואשר נשבע לי לאמר לזרעך אתן את הארץ הזאת הוא ישלח מלאכו לפניך ולקחת אשה לבני משם׃ ואם לא תאבה האשה ללכת אחריך ונקית מאלתי זאת רק את בני לא תשיב שמה׃ וישם העבד את ידו תחת ירך אברהם אדניו וישבע לו על הדבר הזה׃ ויקח העבד עשרה גמלים מגמלי אדניו וילך וכל טוב אדניו בידו ויקם וילך אל ארם נהרים אל עיר נחור׃ ויברך הגמלים מחוץ לעיר אל באר המים לעת ערב לעת צאת השאבות ויאמר ה׳ אלהי אדני אברהם הקרה נא לפני היום והעש חסד עם אדני אברהם׃ הנה אנכי נצב על עין המים ובנות אנשי העיר יצאות לשאב מים׃ והיה הנערה אשר אומר אליה הטי נא כדך ואשתה ואמרה שתה וגם גמליך אשקה אתה הכחת לעבדך ליצחק ובה אדע כי עשית חסד עם אדני׃ והוא טרם כלה לדבר והנה רבקה יצאת אשר ילדה לבתואל בן מלכה אשת נחור אחי אברהם וכדה על שכמה׃ והנערה טובת מראה מאד בתולה ואיש לא ידעה ותרד העינה ותמלא כדה ותעל׃ וירץ העבד לקראתה ויאמר הגמיאיני נא מעט מים מכדך׃ ותאמר שתה אדני ותמהר ותורד כדה על ידה ותשקהו׃ ותכל להשקותו ותאמר גם לגמליך אשאב עד אם כלו לשתת׃ ותמהר ותערה כדה אל השקת ותרץ עוד אל הבאר לשאב ותשאב לכל גמליו׃ והאיש משתאה לה מחריש לדעת הצלח ה׳ דרכו אם לא׃ ויהי כאשר כלו הגמלים לשתות ויקח האיש נזם זהב בקע משקלו ושני צמידים על ידיה עשרה זהב משקלם׃ ויאמר בת מי את הגידי נא לי היש בית אביך מקום לנו ללון׃ ותאמר אליו בת בתואל אנכי בן מלכה אשר ילדה לנחור׃ ותאמר אליו גם תבן גם מספוא רב עמנו גם מקום ללון׃ ויקד האיש וישתחו לה׳׃

(א) (מפרש ?).

ואחר הקדושה אומר: ברוך כבוד יי ממקומו: ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם: אשר בחר בנו מכל העמים: ורוממנו מכל הלשונות: וקדשנו במצותיו: ויקרבנו מלכנו לעבודתך: וקרא לנו את שמך הגדול והקדוש עלינו: באהבה. ואם הניחו שליח ציבור לומר קדושה: אומר ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם: אשר בחר בנביאים טובים: ורצה בדבריהם הנאמרים באמת: המקדש עמו ישראל על הנסים. ואם לא הניחו שליח ציבור לומר קדושה: אומר ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם: אשר קדשנו במצותיו: וצונו לעסוק בדברי תורה. ואם הוא יום טוב שחל להיות בשבת: אומר אשר נתן ימים טובים לעמו ישראל לששון ולשמחה: את יום השבת הזה ואת יום חג המצות הזה: זמן חרותנו. ואם הוא יום טוב שחל להיות בחול: אומר אשר נתן ימים טובים לעמו ישראל לששון ולשמחה: את יום חג המצות הזה: זמן חרותנו. ואם הוא שבת: אומר אשר נתן שבתות למנוחה לעמו ישראל: ואת יום השבת הזה. ואם הוא ערב שבת: אומר אשר נתן שבתות למנוחה לעמו ישראל: ואת יום הכפורים הזה. ואם הוא יום הכפורים: אומר אשר נתן יום הכפורים הזה. ואם הוא ערב יום הכפורים: אומר אשר נתן יום הכפורים הזה לסליחה ולמחילה לכל עונותינו

יש נוהגין שכאשר עורכין סעודה בליל שבת ויום טוב מפרישין חלה בלא ברכה. ואחר כך מברכין: אשר קדשנו במצותיו וצונו להפריש חלה מן העיסה.

אם רוצה לעשות עיסה: יקח מים פושרים ויתן לתוכם מעט שמרים ומעט סוכר ומעט שמן ומעט מלח. ויערה על הקמח (כמה[1]?) שיעור שיהא העיסה לא רכה ולא קשה. ויחלוץ העיסה היטב. ויניחנה כדי שתתפח. ואחר כך יחלוץ אותה פעם שנית. ואחר כך יקח ממנה כזית ויברך: ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו וצונו להפריש חלה. ואחר כך יאמר: הרי זו חלה. ואחר כך יקח ממנה כזית וי

בשבוע בשבוע. שמע מינה שבועה חלה עליו: ומי אמרינן שבועה חלה עליו והתניא: מנין לרואה את חבירו שהוא עומד לישבע לשקר שהוא מוזהר שלא לומר לו אל תישבע שנאמר לא תשא את שם ה' אלהיך לשוא. אמר רבי יוחנן בן ברוקה: מפני שהוא מוזהר על השבועה. מתיב רב אשי: הרואה את חבירו שהוא עומד לישבע לשקר מנין שהוא מוזהר שלא לומר לו אל תישבע? ת"ש: שנאמר לא תשא את שם ה' אלהיך לשוא.

ثَلَاثَة عَشَر. ثَلَاثَة عَشَرَ سِتَّة أَيَّام : ثَلَاثَة عَشَرَ
أَيَّامًا : ثَلَاثَة عَشَرَ مَرَّة : ثَلَاثَة عَشَرَ مَرَّات : ثَلَاثَة
عَشَرَ مِنْ. ثَلَاثَة عَشَرَ مِنْهُ : ثَلَاثَة عَشَرَ مِنْهَا.
ثَلَاثَة عَشَرَ مِنْهُم : ثَلَاثَة عَشَرَ مِنْهُنَّ. ثَلَاثَة
عَشَرَ مِنْهُمَا : ثَلَاثَة عَشَرَ مِنْهُمْ : ثَلَاثَة عَشَرَ
مِنْهُنَّ. ثَلَاثَة عَشَرَ مِنْهُمَا : ثَلَاثَة عَشَرَ مِنْهُمْ :
ثَلَاثَة عَشَرَ مِنْهُنَّ. ثَلَاثَة عَشَرَ مِنْهُمَا : ثَلَاثَة
عَشَرَ مِنْهُمْ : ثَلَاثَة عَشَرَ مِنْهُنَّ. ثَلَاثَة عَشَرَ
مِنْهُمَا : ثَلَاثَة عَشَرَ مِنْهُمْ : ثَلَاثَة عَشَرَ مِنْهُنَّ.
ثَلَاثَة عَشَرَ مِنْهُمَا : ثَلَاثَة عَشَرَ مِنْهُمْ : ثَلَاثَة
عَشَرَ مِنْهُنَّ. ثَلَاثَة عَشَرَ مِنْهُمَا : ثَلَاثَة عَشَرَ
مِنْهُمْ : ثَلَاثَة عَشَرَ مِنْهُنَّ. ثَلَاثَة عَشَرَ مِنْهُمَا :
ثَلَاثَة عَشَرَ مِنْهُمْ

לנו. כי הוא היה לנו לעזר ולמשגב ולמפלט ולמנוס: וכל
מי שנפשו בו לא יחסר כל טוב. ואם כאשר אנו מאמינים
שהוא יתברך ויתעלה מלא כל העולמות ומקיפם ומחיה
אותם ומנהיגם: ואין מי שיוכל לומר שהוא יתברך
מלך על ארץ בלבד ולא על שמים. אף אתה כשאתה
מאמין שהוא יתברך ויתעלה מלא כל הבתים ומחיה
אותם ומנהיגם: ואין מי שיוכל לומר שהוא יתברך
מלך על בתי כנסיות ובתי מדרשות בלבד ולא על בתי
הכנסת שאתה נמצא בהם עתה.

ואחר שאתה מאמין שהוא יתברך ויתעלה מלא כל
העולמות ומחיה אותם ומנהיגם: אתה צריך להאמין
שהוא יתברך ויתעלה אחד ואין שני לו. ואחד הוא
בעשרה דברים. שהם עשרה מיני אחדות. שאין אחדות
בעולם שלא יהיה אחד מעשרה אלו. או שנים או שלשה
או יותר מהם. ואלו הם: אחד שהוא אחד במספר: כגון
שאתה אומר שהוא אחד ולא שנים. ואחד שהוא אחד
בדבר שאין לו חלקים: כגון שאתה אומר שהוא אחד
ולא שלשה. ואחד שהוא אחד בדבר הפשוט: כגון שאתה
אומר שהוא אחד ולא מורכב. ואחד שהוא אחד בדבר
שאין לו דמות הגוף: כגון שאתה אומר שהוא אחד ולא
גוף. ואחד שהוא אחד בדבר שאין לו התחלה: כגון
שאתה אומר שהוא אחד ולא נברא. ואחד שהוא אחד
בדבר שאין לו סוף: כגון שאתה אומר שהוא אחד ולא
נפסד. ואחד שהוא אחד בדבר שאין לו הפסק: כגון
שאתה אומר שהוא אחד ולא זמן. ואחד שהוא אחד
בדבר שאין לו דמיון: כגון שאתה אומר שהוא אחד
ולא כל הנמצאים. ואחד שהוא אחד בדבר שאין לו
שינוי: כגון שאתה אומר שהוא אחד ולא משתנה.

את בנימין! כל אלה עלי היו: ויבא יעקב שלם עיר שכם אשר בארץ כנען בבואו מפדן ארם ויחן את פני העיר: ויקן את חלקת השדה אשר נטה שם אהלו מיד בני חמור אבי שכם במאה קשיטה[1]: ויצב שם מזבח ויקרא לו אל אלהי ישראל: ותצא דינה בת לאה אשר ילדה ליעקב לראות בבנות הארץ: וירא אותה שכם בן חמור החוי נשיא הארץ ויקח אותה וישכב אותה ויענה: ותדבק נפשו בדינה בת יעקב ויאהב את הנערה וידבר על לב הנערה: ויאמר שכם אל חמור אביו לאמר קח לי את הילדה הזאת לאשה: ויעקב שמע כי טמא את דינה בתו ובניו היו את מקניו בשדה ויחרש יעקב עד באם: ויצא חמור אבי שכם אל יעקב לדבר אתו: ובני יעקב באו מן השדה כשמעם ויתעצבו האנשים ויחר להם מאד כי נבלה עשה בישראל לשכב את בת יעקב וכן לא יעשה: וידבר חמור אתם לאמר שכם בני חשקה נפשו בבתכם תנו נא אותה לו לאשה: והתחתנו אתנו בנתיכם תתנו לנו ואת בנותינו תקחו לכם: ואתנו תשבו והארץ תהיה לפניכם שבו וסחרו בה והאחזו בה: ויאמר שכם אל אביה ואל אחיה אמצא חן בעיניכם והאשר תאמרו אלי אתן: הרבו עלי מאד מהר ומתן ואתנה כאשר תאמרו אלי ותנו לי את הנערה לאשה: ויענו בני יעקב את שכם ואת חמור אביו במרמה וידברו אשר טמא את דינה אחתם: ויאמרו אליהם לא נוכל לעשות הדבר הזה לתת את אחתנו לאיש אשר לו ערלה כי חרפה היא לנו: אך בזאת נאות לכם אם תהיו כמונו להמול לכם כל זכר: ונתנו את בנותינו לכם ואת בנותיכם נקח לנו ונשבנו אתכם והיינו לעם אחד: ואם לא תשמעו אלינו להמול ולקחנו את בתנו והלכנו: וייטבו דבריהם בעיני חמור ובעיני שכם בן חמור: ולא אחר הנער לעשות הדבר כי חפץ בבת יעקב והוא נכבד מכל בית אביו: ויבא חמור ושכם בנו אל שער עירם וידברו אל אנשי עירם לאמר: האנשים האלה שלמים הם אתנו וישבו בארץ וסחרו בה והארץ הנה רחבת ידים לפניהם את בנותם נקח לנו לנשים ואת בנותינו נתן להם: אך בזאת יאותו האנשים לשבת אתנו להיות לעם אחד בהמול לנו כל זכר כאשר המולים הם: מקניהם וקנינם וכל בהמתם הלא לנו הם אך נאותה להם ויישבו אתנו: וישמעו אל חמור ואל שכם בנו כל יוצאי שער עירו ויהמולו כל זכר כל יוצאי שער עירו: ויהי ביום השלישי בהיותם כואבים ויקחו שני בני יעקב שמעון ולוי אחי דינה איש חרבו ויבאו על העיר בבטח ויהרגו כל זכר: ואת חמור ואת שכם בנו הרגו לפי חרב ויקחו את דינה מבית שכם ויצאו: בני יעקב באו על החללים ויבזו את העיר אשר טמאו אחתם: את צאנם ואת בקרם ואת חמוריהם ואת אשר בעיר ואת אשר בשדה לקחו: ואת כל חילם ואת כל טפם ואת נשיהם שבו ויבזו גם את כל אשר בבתים: ויאמר יעקב אל שמעון ואל לוי עכרתם אותי להבאישני בישבי הארץ בכנעני ובפרזי ואנשי מספר אנכי ונאספו עלי והכוני ונשמדתי אני וביתי: ויאמרו הכזונה יעשה את אחותנו:

(1) קשיטה כ"י. (2) מחר. (3) פחד.

كَهْمَهُمْ) بِكْهَه: (مَكْكَدْ كَبْحَمْ مَبْحَمْ)[1]: مَكْكَدْ (بْحِدْ بْحَدْ
بْحَدْ[2]. مَكْكَدْ بْحَدْ بْحَدْ بْحَدْ مَكْدْ بْحَدْ بْحَدْ بْحَدْ بْحَدْ بْحَدْ
بْحَدْ بْحَدْ بْحَدْ بْحَدْ بْحَدْ بْحَ

صمر كذا هذم تقصر: بعضب صنا ضربتا (ضربتم[1]؟) بك يتب مدينة شكك. كر بنا يح ديمك كصديقة: نعضا دك بعضهدة بهمر. صجر سوا بكتا كبغدهة: هذمة: صديقة كصديقة. صجر بك: يهسوب كم دخنا دنمسا: دنجب كم مد حمنتا ضحضحنا سنا حمكنا: جدة مدة دهضتا. صحضم يغا فصجر بح هذا دنتا ضر: دتة نصدا صقة صحضتا: مصقد: دتة دخنا فهمه كم. صجر بك كنتا: بعضب دهكنا تصمر بم كة: دنتنة ضحضا دهتا ضقة دمحمضا دنجهضها: صخصدا وتسا دمضخضها. صحضم يلب صحضتا ضحكها: فقا دنتنة كضها. ضهكلب كة حدمر: (دبك يحدة[2]؟) قنم صقا هذم بغدا. صخضح صدا كة كنجه دنا ماصدا كة: هذهر: حد لر حكه دنا صقا يحنا سح بجدا دمضحك كحمدا دسحوضا: كصنا ضجضص كصنجص. دنجه دنا دم يكضح دهسوا: بم صد دهصح كة (صحضتا[3]؟): مسجح كجا فكجا فسوح دنقم حكصنا سنا: فصيك صقا كذكرا: حد ضبكا ضنجه ضحضتا. ضد بعضا دم دنجه دنا سد بحد نسضها ماصجح كحضتا: كم كصحضتا: كا هذم حصل فسوضا كسنا ضربتا:

(1) صمر. (2) بك يحتا. (3) كصحضتا.

מלאך בחברון בשעה שנכנס אברהם אבינו לבית הקברות: אמר לו הקב"ה לאברהם. אל תירא ואל תפחד: שכבר נתקבלה תפלתך ובקשתך: ואני מוסיף לך חמשה עשר שנה: ואברהם אבינו לא ידע שהיה מלאך המות: ולא ידע שנתוספו לו חמשה עשר שנה: עד שבא אליו מלאך המות: ואמר לו שלום עליך אברהם: אמר לו אברהם: אם אתה בא לקחת נשמתי: אין אני מוחל לך: אם אתה בא לבקש ממני דבר: אני עושה לך: אמר לו מלאך המות: לא בא אלא לקחת נשמתך: אמר לו אברהם: אם כן בקש רחמים עלי: שלא יהא לך שום צער בשעת יציאת נשמתי

الشكل هو : ما يحدّ : هو الشكل هو : ما يحدّه حدّ أو حدود : فالدائرة هي الشكل الذي يحدّه حدّ واحد. وهذا الحدّ يسمّى المحيط : والمركز هو النقطة التي جميع الخطوط المستقيمة المخرجة من المحيط إلى داخل الشكل متساوية. والقطر هو الخطّ المستقيم المخرج من المركز إلى المحيط من الجهتين. وهذا الخطّ يقسم الدائرة بنصفين : والنصف هو الشكل المحدود بالقطر وبالقوس التي يقطعها القطر. والقوس هي المحيط الذي يقطعه القطر. وهذا القوس هو أصغر من نصف المحيط : والقطاع هو الشكل المحدود بخطّين مستقيمين مخرجين من المركز وبالقوس التي بين الخطّين. وهذه القوس هي أصغر من نصف المحيط : والقطعة هي الشكل المحدود بالقوس وبالخطّ المستقيم الذي يقطع القوس. وهذا الخطّ هو أصغر من القطر.

والشكل المستقيم الخطوط هو الذي يحدّه خطوط مستقيمة : والشكل المثلث هو الذي يحدّه ثلاثة خطوط مستقيمة : والشكل المربّع هو الذي يحدّه أربعة خطوط متساوية وهي زوايا قوائم. والشكل المستطيل هو الذي يحدّه أربعة خطوط وهي زوايا قوائم : وليست متساوية. والمعيّن هو الشكل الذي يحدّه أربعة خطوط متساوية وليست زوايا قوائم. والمشبّه بالمعيّن هو الشكل الذي يحدّه أربعة خطوط متقابلة متساوية وليست زوايا قوائم. وكلّ شكل يحدّه أكثر من أربعة خطوط مستقيمة فهو يسمّى المشبّه بالمثلث. وهو أيضاً يسمّى المشبّه بالدائرة[1]. وهو

(1) (ص: الذي حدّه هذه الخطوط كلها متساوية وهي ليست زوايا قوائم. وهو أيضاً يسمّى المشبّه بالدائرة). (N. E. 547 انظر ص

ואי סלקא דעתך: קמא הוא דקא מחייב ליה דמי חמרא, אי הכי אפילו מאה נמי. אלא לאו שמע מינה: מי שאמר לחבירו: יין שלי יש לך בידך, ואמר: לא היה לי ולא כלום, ואח"כ הודה שהיה לו ואבד, פטור. ואי אמרת בשלמא מי שאמר לא היה לי ולא כלום, ואח"כ הודה שהיה לו ואבד, פטור, משום דאמר ליה: לא הוה לי מידי, השתא הוה לי ואבד, מי לא משלם? אלא אי אמרת מי שאמר לא היה לי ולא כלום, ואח"כ הודה שהיה לו ואבד, חייב

ומדבדך מפלו קדוקשת ופסוק ומזמור קדושת. ובשם
ישתבח בם שמחשמש: ישתבח עם כלשון אחד
שמחקדת ומפסיק ומזמור שבת קדש ומזמור ומחקדת
ומפסיק כלשון אחד ומזמור שבת קדש ובשם ישתבח
ומפסיק לשמחקדת כלשון: ישי שמוסש כלשון.
ומסדר לש אחד שמחקדת: ומשבח ומשיר ומזמור שיר
ומפסיק ומזמור שמחקדת

בחברתו בדבר שאינו לפי כבודו של חברו. כיצד: שאינו מחזיר לחברו אבידתו. מתעטף בטליתו של חברו בשעת תפלתו. מתקרב אצל חברו בשעת צערו. מתקרב אצל חברו בשעת מיתתו. מתקרב אצל חברו בשעת שמחתו. מתקרב אצל חברו בשעת קבורתו. מתקרב אצל חברו בשעת דינו. מתקרב אצל חברו בשעת שבועתו. מתקרב אצל חברו בשעת נדרו. מתקרב אצל חברו בשעת ישיבתו. מתקרב אצל חברו בשעת הלוויתו. מתקרב אצל חברו בשעת פטירתו. מתקרב אצל חברו בשעת שמועתו. מתקרב אצל חברו בשעת שמחתו. מתקרב אצל חברו בשעת קבורתו. מתקרב אצל חברו בשעת דינו. מתקרב אצל חברו בשעת שבועתו. מתקרב אצל חברו בשעת נדרו. מתקרב אצל חברו בשעת ישיבתו. מתקרב אצל חברו בשעת הלוויתו. מתקרב אצל חברו בשעת פטירתו. מתקרב אצל חברו בשעת שמועתו.

(1) בבבלי. (2) בפי הכתבים. (3) בבבלי...

כשהשביעו: כגון שהיו בניו של אדם ואמרו לו: נשבע לך שלא נגנוב את ביתך. ואמר להם: הרי אתם נשבעים לי שלא תגנבו את ביתי. הרי זה נשבע ועובר בלא תשא. ואם גנבו את ביתו אינו חייב לשלם להם את הגנבה. ואם אמר להם: נשבע לכם שלא תגנבו את ביתי, ואמרו להם: הרי אנו נשבעים לך שלא נגנוב את ביתך. הרי זה נשבע ועובר בלא תשא. ואם גנבו את בית

وَهِيَ كَثِيرَةٌ: فَإِحْدَاهَا فِرَاقُ أَهْلِ الْجَمَاعَةِ فِي صَلَاةٍ هِيَ
عِبَادَةٌ مَشْرُوعَةٌ بِالْكِتَابِ وَالسُّنَّةِ. فَإِنَّ فِي تَعَدُّدِ الْجَمَاعَةِ
تَفْرِيقَ الْقُلُوبِ وَالْكَلِمَةِ: فَإِنَّ أَهْلَ الْمَسْجِدِ إِذَا رَأَوْا
مَنْ يُصَلِّي جَمَاعَةً بَعْدَهُمْ كَرِهُوا ذَلِكَ وَنَفَرَتْ قُلُوبُهُمْ:
وَرُبَّمَا ظَنُّوا أَنَّ ذَلِكَ لِعَيْبٍ فِي صَلَاتِهِمْ. وَهَذَا يُوجِبُ
الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ بَيْنَ الْمُسْلِمِينَ. وَهُوَ مِنْ جِنْسِ
فِعْلِ الْخَوَارِجِ الَّذِينَ يُكَفِّرُونَ الْمُسْلِمِينَ بِالذُّنُوبِ
الَّتِي هِيَ دُونَ الشِّرْكِ. وَهُوَ مِنْ جِنْسِ فِعْلِ الرَّافِضَةِ
الَّذِينَ يُبْغِضُونَ الصَّحَابَةَ وَيَسُبُّونَهُمْ. وَهُوَ مِنْ جِنْسِ
فِعْلِ الْمُعْتَزِلَةِ الَّذِينَ يُخَلِّدُونَ فِي النَّارِ مَنْ دَخَلَهَا
مِنْ أَهْلِ الْقِبْلَةِ. وَهُوَ مِنْ جِنْسِ فِعْلِ الْمُرْجِئَةِ الَّذِينَ
يَقُولُونَ: إِنَّهُ لَا يَضُرُّ مَعَ الْإِيمَانِ ذَنْبٌ. وَهُوَ مِنْ
جِنْسِ فِعْلِ الْمُبْتَدِعَةِ الَّذِينَ يَهْجُرُونَ كُلَّ مَنْ خَالَفَهُمْ
فِي بِدْعَتِهِمْ وَلَا يَهْجُرُونَ مَنْ ارْتَكَبَ الْفَوَاحِشَ الْكَبِيرَةَ
مِنْ أَهْلِ بِدْعَتِهِمْ. وَهُوَ مِنْ جِنْسِ فِعْلِ الْمُتَفَقِّهَةِ الَّذِينَ
يَهْجُرُونَ مَنْ خَالَفَ مَذْهَبَهُمْ فِي مَسَائِلَ الِاجْتِهَادِ
وَيُوَالُونَ مَنْ وَافَقَهُمْ وَإِنْ كَانَ مُرْتَكِبًا لِلْفَوَاحِشِ
الْكَبِيرَةِ. وَهُوَ مِنْ جِنْسِ فِعْلِ الْمُتَصَوِّفَةِ الَّذِينَ
يَهْجُرُونَ مَنْ خَالَفَ طَرِيقَتَهُمْ وَإِنْ كَانَ مُتَمَسِّكًا
بِالْكِتَابِ وَالسُّنَّةِ. وَهُوَ مِنْ جِنْسِ فِعْلِ الْمُتَفَقِّرَةِ
الَّذِينَ يَهْجُرُونَ مَنْ خَالَفَهُمْ فِي الْمَسَائِلِ الَّتِي

לאחיו הגדולים: אלו הן אחיהם בני אמך. אמר שמואל לסתם מת בני אמך בני אמך בני אמך

ואתנה שרים תחתם: ועבדיו יתנהגו בעבדות ובשפלות: ואפילו הנערים יתגברו עליהם: ויתנהגו בהם בגאוה: ויתנשאו עליהם: כי הנערים הם בעלי כח ומלחמה. והזקנים הם בעלי חכמה ועצה: כי בחכמה ועצה אין מלחמה: ואין כח: ולכן הנערים יתגברו על הזקנים: ויתנשאו עליהם: ויתנהגו בהם בגאוה: ואין מי שיעמוד נגדם: ואין מי שיעמוד להם: ואין מי שיעמוד להלחם עמהם: כי אין בהם כח ולא חכמה

מלחמת פרס ביוונים: כשהגיעו הדברים לכך שהיה ברור לכל אחד ואחד שהמלחמה בין יוון לפרס היא בלתי נמנעת, התחילו שני הצדדים להתכונן למלחמה. הפרסים הכינו צבא גדול ביותר, ואספו לתוכו אנשים מכל העמים שהיו נתונים תחת שלטונם. הם הכינו גם צי גדול מאוד, שהיה מורכב מספינות שהביאו מכל הערים היווניות שבחוף אסיה הקטנה. הם הכינו גם אוניות מיוחדות להובלת הסוסים והאנשים. הם הכינו גם אוניות מיוחדות לגשר על הים.

מי היה מלך פרס בזמן הזה? (דריווש[1]?) מלך פרס: מלך פרס היה בזמן ההוא דריווש הגדול. הוא היה מלך חכם ואמיץ לב. הוא הרחיב את גבולות ממלכתו עד מאוד. הוא כבש הרבה ארצות. הוא היה מלך עשיר מאוד. הוא היה מלך יהודי? מלך יהודי: לא, הוא לא היה מלך יהודי. הוא היה מלך פרסי. הוא היה עובד אלילים. הוא לא היה יהודי. הוא היה מלך יהודי? מלך יהודי: לא, הוא לא היה מלך יהודי. הוא היה מלך פרסי. הוא היה עובד אלילים. הוא לא היה יהודי.

(1) דריווש. (חפש מידע ? מי היה דריווש ? מתי חי דריווש ? 536 — 537 לפנה"ס).

ܒܠܥܡ ܐܝܬܝ ܕܒܝܫ ܡܕܝ ܒܥܠ ܫܠܛܢ. ܘܟܡ ܚܘܪܣܢ ܒܝܬ ܡܠܟ: ܐܡܪ.

ܐܝܟ ܟܬܒ ܫܡܥܘܢ ܕܒܝܫ

ܡܕܝ ܕܚܘܪܣܢ ܒܠܥܡ[1].

ܒܫܢ ܕܒܚܘܪܣܢ: (ܘܒܟܬܒ ܫܡܥܘܢ ܒܫܢ)[3]: ܚܘܪܣ ܡܕ ܕܒܥܕ ܘܫܠܛ ܒܟ ܒܝܕܘܗܝ ܘܒܫܢ (ܘܒܟ) ܒܪ ܘܚܒܪ ܒܫ[4] ܒܪ ܚܘܪܣ. ܐܢ ܡܕ ܒܝܕܟ ܒܫ: ܘܒܟ ܒܝ ܚܠܦ ܕܒܟ[5] ܚܠܦ ܐܢ: ܘܒ ܒܪ ܠܫ: ܘܒܟ ܚܠܦ ܕܚܘ ܕܒܝܕ ܠܚܘܪܣܢ. (ܘܒ) ܕܒ ܚܠܦ ܕܒ ܕܒ ܕܒ

ܐܢܬ ܕܝܢ ܐܝܟ ܕܐܢ ܒܥܠ ܒܝܬ ܐܢܬܬܗ ܕܠܐ ܙܢܝܬ ܐܝܟ ܕܐܢ ܒܥܠ ܒܝܬ ܐܢܬܬܗ ܕ

هَمَ فَحَيْمَ كَمِيكَمِ بْكَهْمَ[1]: هُحَيْكِ مِنْمِتِ هَوَ حِيْمَ دِيهِمَّةَ كَمِيكَمِ بْكَهْمَ[2]: هُحَيْكِ بْكَهْمَ[3] هَمَ: مِنْمِتِ (كَهْمِيَ: هَنَ هِ هُحَيْكِ كَمِيكَمِ[4]: نَمِحِ هَحِيَمَ حِيْهَمِيكِ[5]. مِيْحِتِ كَهِ كَمِيَ هُمَحَوَّيَمَ حِيْكَمَ: بْحِ هِحِيَمَ بْيَ كَمِيَ[6]: هَمَ حِيْهَحَوَّيَمَ هُمَحَوَّيَمَ هَوَ بْيَ حِكَ حَمِسَمَ هُمَحَوَّيَمَ حِيْسَ: بْيَ كَ سَعَسَ مِنَمَ. هُحَيْكِ هِ بْحِ هِحِيَمَ: مِكَحَمَ بْهَحِمَ هِحِيَمَ حِيْهَمِيَ. مِحِحَمَ حَيْمَ هَوَ كِ هُحَيْمِ حِيْمَ هَوَ هُمَحِمِيكِ هَوَ كِ هُمَحَمِ: هِحَمِيَ بْحِ هَوَ حِيْمَ هَوَ حِيْمَ حَيْمَ[7] هُحَيْمَحِمِيَ حَيْمَ. مِحِحَمَ هَوَ حِيْمَ حَيْمَ حَيْمَ[8] حِيْمَ هِحِيَمَ هُحَيْمَحَيْمَ: مِحِمَحَمَ هَوَ حِيْمَ حَيْمَ هُحَيْمَ: مِحِمَحَمَ هَوَ كَمِيَ حَيْمَ. هُحَيْمِ مِحِمَحَمَ: كَ وِيْمِ كَمِيَ بْحِ هَحِمَ كَمِيَ بْيَ حِكَ هِحِيَمَ: كَ وِيْمِ كَمِيَ حِيْمَ هَحِمَ حَيْمَ. كَمِيَ حِيْمَ هِحِيَمَ: مِكَ حِيْمِيَ حِيْمَ هَحِمَ. كَمِيَ حِيْمَ هَحِمَ سَدَّمِ كَمِيَ هَحِمَ: مِحِمَ كَمِيَ حِيْمَ حِيْمَ هَحِمَ كَمِيَ: مِيْمِ حِيْمَ كَمِيَ حِيْمَ. مِحِ حِيْمَ كَمِيَ هِحِيَمَ: بْحِ كَمِيَ هِحِيَمَ[9]: كَمِيَ هَحِمَ كَمِيَ حِيْمَ:

---

(1) مِحِ كَمِيَ هِحِيَمَ بْحِ حِيْمَ: بِيْمِ حِيْمِ حِيْمِ كَمِيَ بْكَهْمَ. (2) مِحِحَمَ حِيْمَ. (3) بْكَهْمَ. (4) كَحِمَ: هَ حِيْمَ كَمِيَ. (هِحِيَمَ كَمِيَ بْكَهْمَ . . . كَمِيَ حِيْمَ كَمِيَ بْكَهْمَ. Catal. B. Mus. et Paris). (5) كَمِيَ حِيْمَ. (6) حِيْمَ. (حِيْمَ: حِيْمَ كَمِيَ حِيْمَ حِيْمَ: كَمِيَ حِيْمَ). (7) حِيْمَ. (8) حِيْمَ. (9) مِ هِحِيَمَ حِيْمَ.

כלי שאין בהן צורך. ואפילו בכלי שרת שאין בהן צורך
בשבת: ומותר לטלטלן. ואפילו מוקצה: ומותר לטלטל
את הכלי[1] אף על פי שיש בתוכו מוקצה. ואפילו הוא
מלא מוקצה על פי שאין בתוכו: ומותר לטלטל את
הכלי. ואפילו הוא מלא כלים שאין בהן צורך: ומותר
לטלטל את הכלי. ואפילו הוא מלא כלים שיש בהן צורך
לאותו היום: ומותר לטלטל את הכלי. ואפילו הוא מלא
לכלים שיש בהן צורך לאותו היום: (ומותר[2] אף על
פי שאין) [ומותר] לטלטל את הכלי
לאותו: ומותר לטלטל את הכלי. ואפילו מלא מאוסים
ומותר לטלטל את הכלי. ואפילו מלא מאוסים
ומותר לטלטל את הכלי. ואפילו מלא מאוסים
שאין לאותו היום: ומותר לטלטל את הכלי
ומותר לו לאדם שישתמש בו[3]: אפילו היה
ומותר לו לאדם שישתמש בו[4]: ומותר לטלטל
את הכלי[5] לצורך מקומו או שיטול ממנו את
שצריך לו לצורך מקומו: אבל אסור לטלטל כלי
שיש בו מים: לפיכך אסור לטלטל
את הכלי[6] לצורך
מקומו.

---

(1) הכלי. (2) ומותר אפילו. (3) בהן. (4) לשתמש. (5) הכלי.
(6) הכלי.

וְהוּא שֶׁהָיָה לוֹ לְהַזְכִּיר בְּתוֹךְ הַכְּתוּבִים שֶׁהֵם בְּנֵי בְּנוֹתָיו וְלֹא הִזְכִּירָם[1].

וְכֵן הַמִּשְׁנָה שֶׁהִיא בְּאֵלּוּ נֶאֱמָנִין: אֵין מְעִידִין עַל אָבִיהָ שֶׁהוּא כֹּהֵן וְעַל אָבִיהָ שֶׁהוּא יִשְׂרְאֵלִי. וְכֵן עַל אָבִיהָ שֶׁהוּא מַמְזֵר וְעַל אָבִיהָ שֶׁהוּא נְתִין וְכֵן עַל אָבִיהָ שֶׁהוּא חָלָל[2]: אֵינָהּ מִשְׁנָה זוֹ מִפְּנֵי שֶׁהִיא מִשְׁנָה[3] וְהַלְכָתָא הִיא: אֶלָּא מִפְּנֵי שֶׁהִיא מִשְׁנָה שֶׁהִיא מְחֻלֶּקֶת בְּבָרַיְתָא וְהַלָּכָה כְּמִי שֶׁהִיא מִשְׁנָה שֶׁהִיא מְחֻלֶּקֶת בְּבָרַיְתָא[4]: וְכֵן אֵין מְעִידִין עַל אָבִיהָ שֶׁהוּא עֶבֶד וְעַל אָבִיהָ שֶׁהוּא אַנְדְּרְגִינוֹס. וְכֵן עַל אָבִיהָ שֶׁהוּא מְשׁוּמָּד וְעַל אָבִיהָ שֶׁהוּא מְצֹרָע. וְכֵן עַל אָבִיהָ שֶׁהוּא סוּמָא וְעַל אָבִיהָ שֶׁהוּא אִלֵּם וְעַל אָבִיהָ שֶׁהוּא חֵרֵשׁ. וְכֵן עַל אָבִיהָ שֶׁהוּא זָקֵן וְעַל אָבִיהָ שֶׁהוּא שׁוֹטֶה. וְכֵן עַל אָבִיהָ שֶׁהוּא בַּעַל קֶרִי וְעַל אָבִיהָ שֶׁהוּא בַּעַל כְּתָמִים. וְכֵן עַל אָבִיהָ שֶׁהוּא בַּעַל מוּם וְעַל אָבִיהָ שֶׁהוּא אִשָּׁה וְעַל אָבִיהָ שֶׁהוּא בֶּן אִשָּׁה. וְכֵן עַל אָבִיהָ שֶׁהוּא בֶּן נִדָּה וְעַל אָבִיהָ שֶׁהוּא בֶּן שִׁפְחָה וְעַל אָבִיהָ שֶׁהוּא בֶּן גֵּר וְעַל אָבִיהָ שֶׁהוּא בֶּן עַרְבִּי וְעַל אָבִיהָ שֶׁהוּא בֶּן עַמּוֹנִי וּמוֹאָבִי וְעַל אָבִיהָ שֶׁהוּא בֶּן אַלְמָנָה לְכֹהֵן גָּדוֹל וְעַל אָבִיהָ שֶׁהוּא בֶּן גְּרוּשָׁה וְחָלוּץ לְכֹהֵן הֶדְיוֹט וְעַל אָבִיהָ שֶׁהוּא בֶּן הַיְבָמָה וְעַל אָבִיהָ שֶׁהוּא בֶּן חֲלוּצָה וְעַל אָבִיהָ שֶׁהוּא בֶּן מַמְזֶרֶת וְעַל אָבִיהָ שֶׁהוּא בֶּן נְתִינָה וְעַל אָבִיהָ שֶׁהוּא בֶּן חָלָל וְעַל אָבִיהָ שֶׁהוּא בֶּן פְּצוּעַ דַּכָּא וּפְצוּעַ מִכָּתוֹ וְעַל אָבִיהָ שֶׁהוּא בֶּן אֵילוֹנִית וְעַל אָבִיהָ שֶׁהוּא בֶּן אֲחוֹת אִמּוֹ וְעַל אָבִיהָ שֶׁהוּא בֶּן אֲחוֹת אָבִיו וְעַל אָבִיהָ שֶׁהוּא בֶּן אֵשֶׁת אָחִיו וְעַל אָבִיהָ שֶׁהוּא בֶּן אֵשֶׁת אָחִי אָבִיו וְעַל אָבִיהָ שֶׁהוּא בֶּן אֵשֶׁת אִישׁ וְעַל אָבִיהָ שֶׁהוּא בֶּן אֵשֶׁת אִישׁ שֶׁנִּתְגָּרְשָׁה וְנִשֵּׂאת לְכֹהֵן הֶדְיוֹט וְעַל אָבִיהָ שֶׁהוּא בֶּן אֵשֶׁת אִישׁ שֶׁנִּתְגָּרְשָׁה וְנִשֵּׂאת לְכֹהֵן גָּדוֹל

ܐܝܟܢ: ܐܦ ܙܕ ܐܡܪ ܕܒܝܫ ܙܕ ܟܬܒ[1]. ܒܪܒܐ (ܫܒ
ܟܬ)[2] ܠܟܢ: ܐܝܬܝ ܒܝ ܟܠܗ ܒܚܕ ܡܢ. ܐܡܪ
ܒܪ ܐܒܝ ܕܐ ܡܢ: ܐܦ ܐܢ ܐܡܪ ܠܟ ܐܡܪ ܠܝ
ܟܝ ܙܕ[3] ܕܒܪ ܐܡܪ ܠܟ ܐܡܪ. ܐܡܪ ܠܝ: ܒܟܒ ܙܐܕ.
(ܐܡܪ ܒܝ ܟܠܗ ܒܚܕ ܡܢ)[4]. ܒܟܟܐ ܐܡܪ ܠܟ ܙܐ
ܟ ܒܟܒ ܕܐ: ܐܡܪ ܟ ܒܝܒܐ: ܫ ܙܒ ܙܒ
ܐ[5]: ܒܐ ܟܒ ܐܡܪ ܒܝ ܐܡܪ ܠܟ ܐ: ܐ
ܒܝ ܐ ܐ ܐ

ואין מתפללין אותה אלא בצרה שאין כיוצא בה: מעשה בחסיד אחד שירד לפני התיבה בשני ימים של עצרת ואמר גבורות גשם בתפלתו ונענה: ומה היה חסידותו אלא שהיה מכוין לבו לאביו שבשמים: ואמרו עליו על חסיד אחד שהיה מתפלל בכל יום ויום ואין גשמים יורדין בעולם: אמרו לו בניו לאבא עד מתי אתה מתפלל ואין גשמים יורדין בעולם אמר להם בניי אני מתפלל ומכוין לבי שיהא העולם כולו נהנה ואתם אין אתם נהנ

لِمَن[1]؟ مَعْنَى[2] إِنْ هَذِه لَهُ: أَمَا أَنْتَ لَهُ كُلّ: لِي مِنْهَا[3] مَعْنَى لَهُ فِي مَعْنَى: مِنْهَا مِنْ مَعْنَى لَهُ: لَهُ مَعْنَى لَهُ فِي كُلّ مَعْنَى إِنْ فِيهِ: لَهُ مَعْنَى لَهُ فِي مَعْنَى: فِي مَعْنَى لَهُ مَعْنَى مَعْنَى لَهُ: لَهُ مَعْنَى لَهُ فِي مَعْنَى. أَنْتَ كُلّ فِيهِ: هَذِه: مَعْنَى لَهُ فِي مَعْنَى لَهُ (يَعْنِي فِي مَعْنَى[4])؟ أَنْتَ كُلّ مَعْنَى[5]: أَمَا لَهُ فِي مَعْنَى: مَعْنَى لَهُ فِي يَعْنِي: مَعْنَى لَهُ فِي مَعْنَى لَهُ فِي مَعْنَى[6] مَعْنَى لَهُ فِي مَعْنَى. كُلّ مَعْنَى (مَعْنَى لَهُ فِي[7] مَعْنَى لَهُ فِي مَعْنَى: مَعْنَى لَهُ فِي

هُدَنْ هُوْحِ كُم. وِلا لهَاهِ: هِهِيْبِ (كُم حِهْدَهُ هِنْهَدَّ
هِ جُهُوْ[1]: وُهِنْجِوْ كُمِ. نُهِدَ كُم هُه كِحِدَّ: هِهِنه[2]
حِهِه؟ نُهِدَ كُم هُهُنَّ: نُبَّ حبعُه هِحِهِنَّ. هِهِ حِهِ هُه
كِحِدَّ: هِنْحِيْ[3] نِهِنَّ هِكْنَنَّ (هِهَهَهَبَّهُ هِحِهُوَّ[4]
كِلا كِهَكِلا: هُهِنْبِ حِهِبِ[5]هِ: هُهُنَّ لهِنْحِهَّ. هِكْنَبَّ هِ
هُه هُهَنَّ هُوَ هِ كُم كُبَّ حبعُه: نِبَّ لهَاهِ هِنْهِنَّ
كُم: (هُ هُهُنَّ[6] وِكْلا كُمِ فِنَّ هِهِسْهِ نِهِنَّ[7]:
هُهُنِيْ هِهِهِيْكُ هَهَهَهَبَّهُ. وِلا كِنَّ لهَاهِ نِهِ هِ هِ نُهِنَّ
هُنِحِيْهِ: هِنْحِهِ هِ: هِنْحِيْ[8] نِهِنَّ هِحِهُوَّ هِنِيْنَّ
كُمِ. هِهِ (هُهِنَّ هِنِيْنَّ هِهِ[9] هُنِحِيْهِ: هِكْحِهِ
هِ نُهَنَّ هِنِيْنَّ كُم: هُنِكَ نِهَ لهُهِنَّ نَّهَ هِنِهِ حُ
هُنِحِهَّ: هِهِهِهِنَّ نُبَّ حبعُه؟ نُهِدَ[10] كُم كِحِنَّ: هُنَّ[11]
هُنَّ نُهَ كُم؟ هِهُ نُهَنَّ نُهِدَ[12]: هُنَّ نَنَّ هِنِهِ كُم
هُكِم نِهِنَّ هِنِهِ حِهِ هِحِهُوَّ: هِهُكِلا نِهِ كِنِيْ:
هِنِهِهِ[13] هِهِهُنَّ حِهِهُ. (هِ هِ[14] هُنَّ نِهِدَ كُم:
حُ هُنِحِهَّ كَ هِهِهِ هِكِ هِهُوَّ. هِهُهِ[15] هِنُهُهِ
هُدَهُنَّ: كَ هِهُهُكِ هِنِهِ هِ هُكِم نِهِنَّ هِنِهِ نُهُهِ:
كَ هِنِهِهِ[16] هِهُنَّ نُهُهِ حُهِنَّ[17]. هِهِهِ نُهُهِ

---

(1) نِهِنَّ كُم. (2) هِهِ. (3) هِنِحِ. (4) .Desunt
(5) هِهِ حِهُوَّ. (6) هُهِنَّ نِحِ. (7) نِهِنَّ. (8) هِنِحِ. (9) كِحِنَّ.
(10) هِنِهِ. (11) هِهِ. (12) نِهِدَ. (13) هِهُهِنَّ. (14) هِهِ.
(15) هِنُهُ. (16) حِهِهِ. (17) حُهِنَّ.

מתחיל בגנות ומסיים בשבח: מתחיל בעבדות ומסיים בגאולה: ועל זה אומר הכתוב זכור את היום הזה אשר יצאתם ממצרים מבית עבדים: שלא יאמר יום יציאה בלבד. תלמוד לומר כל ימי חייך. ימי חייך יכול בלילות. תלמוד לומר כל ימי חייך (דברים טז ג). הימים יכול בזמן שיש מצה ומרור על השולחן. תלמוד לומר בכל דורות: בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים: שנאמר והגדת לבנך ביום ההוא[1] לאמר: בשביל שעשה ה' לי בצאתי ממצרים: לא אמר בשביל אבותיו בלבד אלא אותו האיש נגאל עמהם: שנאמר ואותנו הוציא משם למען הביא אותנו לתת לנו את הארץ אשר נשבע לאבותינו[2]: לפיכך אנו חייבים להודות להלל לשבח לפאר לרומם להדר לברך לעלה ולקלס למי שעשה לאבותינו ולנו את כל הנסים האלו: הוציאנו מעבדות לחירות מיגון לשמחה ומאבל ליום טוב ומאפלה לאור גדול ומשעבוד לגאולה: ונאמר לפניו הללויה: הללו עבדי ה' הללו את שם ה'[3]: אמר רבי יוסי הגלילי[4] מנין שאין אומרים הלל אלא על יין: תלמוד לומר הללו עבדי ה' הללו את שם ה'[5]: ואומר בצאת ישראל ממצרים בית יעקב מעם לועז[6]: היתה יהודה לקדשו ישראל ממשלותיו[7]: הים ראה וינס הירדן יסב לאחור[8]: הים ראה ויברח. מה ראה לברוח: הירדן יסב לאחור. מה ראה לחזור לאחוריו: הרים רקדו כאילים גבעות כבני צאן: מה ראו הרים לרקוד כאילים: גבעות כבני צאן. מה ראו גבעות לרקוד כבני צאן: מלפני אדון חולי ארץ מלפני אלוה יעקב: מלפני אדון חולי ארץ. מלפני מי שהארץ חולה ורועדת מפניו: מלפני אלוה יעקב. מלפני מי שיעקב מתיירא ממנו: ואומר הפכי הצור אגם מים חלמיש למעינו מים[9]: הפכי הצור אגם מים. הפוך את הצור לאגם מים: חלמיש למעינו מים. הפוך את החלמיש למעין מים:

---

(1) שמות יג ח. (2) דברים ו כג. (3) תהלים קיג א. (4) בכל הספרים שלפנינו חסר תנא. (5) תהלים קיג א. (6) תהלים קיד א. (7) שם ב. (8) שם ג. (9) תהלים קיד ח.

ܥܕܝܢ ܒܗ ܒܝܘܡܐ ܗܘ (ܒܬܪ?). ܘܐܡܪ ܠܗ ܐܢ ܐܬܐ ܕܝܢ ܒܥܠܡ ܐܚܪ ܕܐܬ ܐܢܐ ܗܐ ܒܥܡܐ: ܕܐܒܪ ܠܝ: ܕܐܬ ܥܡ ܡܫܝܚܐ ܒܗ ܒܝܘܡ ܕܝܢ ܐܬܐ ܕܢܬܬ: ܫܠܝܡ ܠܗ ܒܗ ܒܟܠ. ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܐܢܐ ܐܬܐ ܒܥܠܡ ܕܝܢ ܒܪ ܐܢܫ ܕܐܬ ܥܡ ܡܫܝܚܐ: ܘܐܡܪ ܠܗ ܐܢ ܐܬܐ ܒܥܠܡ ܐܚܪ ܐܢ ܐܬ ܐܢܐ ܗܐ ܒܥܡܐ. ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܐܢܐ ܐܬܐ ܒܥܠܡ ܕܝܢ ܒܪ ܐܢܫ ܕܐܬ ܥܡ ܡܫܝܚܐ: ܒܪ ܡܢ ܕܐܡܪ ܐܢܐ ܐܬܐ ܒܥܠܡ ܐܚܪ ܐܢ ܐܬ ܐܢܐ ܗܐ ܒܥܡܐ[1]: ܘܐܡܪ ܠܗ ܐܢ ܐܬܐ ܒܥܠܡ ܐܚܪ ܐܢ ܐܬ ܐܢܐ ܗܐ ܒܥܡܐ. ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܐܢܐ ܐܬܐ ܒܥܠܡ ܕܝܢ ܒܪ ܐܢܫ ܕܐܬ ܥܡ ܡܫܝܚܐ: ܒܪ ܡܢ ܕܐܡܪ ܐܢܐ ܐܬܐ ܒܥܠܡ ܐܚܪ ܐܢ ܐܬ ܐܢܐ ܗܐ ܒܥܡܐ. ܘܐܡܪ ܠܗ ܐܢ ܐܬܐ ܒܥܠܡ ܐܚܪ ܐܢ ܐܬ ܐܢܐ ܗܐ ܒܥܡܐ. ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܐܢܐ ܐܬܐ ܒܥܠܡ ܕܝܢ ܒܪ ܐܢܫ ܕܐܬ ܥܡ ܡܫܝܚܐ: ܒܪ ܡܢ ܕܐܡܪ ܐܢܐ ܐܬܐ ܒܥܠܡ ܐܚܪ ܐܢ ܐܬ ܐܢܐ ܗܐ ܒܥܡܐ. ܘܐܡܪ ܠܗ ܐܢ ܐܬܐ ܒܥܠܡ ܐܚܪ ܐܢ ܐܬ ܐܢܐ ܗܐ ܒܥܡܐ. ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܐܢܐ ܐܬܐ ܒܥܠܡ ܕܝܢ ܒܪ ܐܢܫ ܕܐܬ ܥܡ ܡܫܝܚܐ: ܒܪ ܡܢ ܕܐܡܪ ܐܢܐ ܐܬܐ ܒܥܠܡ ܐܚܪ ܐܢ ܐܬ ܐܢܐ ܗܐ ܒܥܡܐ.

(ܒܪ ܫܘܬܐ ܫܚܠ[12] ܗܘ ܟܬܒܐ ܕܢܬܒ ܕܟܬܒ ܟܠܗ:

---

(1) Hic fol. decidit ex Cod. Salomon. ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܐܢܐ ܐܬܐ ܒܥܠܡ ܐܚܪ ܐܢ ܐܬ ܐܢܐ ܗܐ ܒܥܡܐ. (2) ܕܐܒܪ ܠܝ. (3) ܕܐܡܪ ܐܢܐ ܐܬܐ ܒܥܠܡ ܐܚܪ ܐܢ ܐܬ ܐܢܐ ܗܐ ܒܥܡܐ. (4) ܕܐܡܪ ܐܢܐ ܐܬܐ ܒܥܠܡ ܐܚܪ ܐܢ ܐܬ ܐܢܐ ܗܐ ܒܥܡܐ. (5) ܕܐܡܪ ܐܢܐ ܐܬܐ ܒܥܠܡ ܐܚܪ ܐܢ ܐܬ ܐܢܐ ܗܐ ܒܥܡܐ. (6) ܕܐܡܪ ܐܢܐ ܐܬܐ ܒܥܠܡ ܐܚܪ ܐܢ ܐܬ ܐܢܐ ܗܐ ܒܥܡܐ. (7) ܕܐܡܪ ܐܢܐ. (8) ܕܐܡܪ ܐܢܐ ܐܬܐ ܒܥܠܡ ܐܚܪ ܐܢ ܐܬ ܐܢܐ ܗܐ ܒܥܡܐ. (9) ܕܐܡܪ ܐܢܐ. (10) ܕܐܡܪ ܐܢܐ. (11) ܕܐܡܪ ܐܢܐ. (12) ܒܟ ܫܘܬܐ ܒܝ.

فَقِيرٍ يَعِيشُ بِقَرْيَةٍ (لَمَدِينَةٍ ذَكِيَّةٍ)[1]: وَكَانَ يَعْمَلُ كَثِيرًا لِكَسْبِ مَعِيشَتِهِ: وَلَمْ يَكُنْ لَهُ أَحَدٌ يُسَاعِدُهُ: وَلَمْ يَكُنْ لَهُ مَالٌ يَدَّخِرُهُ: وَلَا وَقْتٌ يَسْتَرِيحُ فِيهِ. وَلَمْ يَكُنْ لَهُ مَنْزِلٌ يَأْوِي إِلَيْهِ: وَلَا فِرَاشٌ يَنَامُ عَلَيْهِ: وَلَا ثِيَابٌ يَلْبَسُهَا: وَلَا طَعَامٌ يَأْكُلُهُ: وَلَا مَاءٌ يَشْرَبُهُ. وَلَمْ يَكُنْ لَهُ مَالٌ وَلَا مَتَاعٌ: وَلَا أَصْدِقَاءُ[2] حَمِيمُونَ: وَلَمْ يَكُنْ لَهُ وَلَدٌ. وَلَا أَحَدٌ يَعْتَنِي بِهِ: وَلَا أَحَدٌ يَهْتَمُّ بِهِ: وَلَا أَحَدٌ يَعْرِفُهُ: وَلَا أَحَدٌ يَحْتَرِمُهُ: وَلَا أَحَدٌ يَرْحَمُهُ: وَلَا أَحَدٌ يَحْزَنُ عَلَيْهِ: وَلَا أَحَدٌ يَبْكِي عَلَيْهِ: وَلَا أَحَدٌ يَذْكُرُهُ: وَلَا أَحَدٌ يَهْتَمُّ بِهِ: وَلَا أَحَدٌ يَعْتَنِي

[1]هَٰذِهِ هَوَ حَبَّةٍ هِ هُ هَٰذِهِ هَٰذِهِ لَحَصَّلَ هَٰذِهِ
هَٰذِهِ: هَٰذِهِ حَبَّةٍ هَٰذِهِ هَٰذِهِ هَٰذِهِ هَٰذِهِ هَٰذِهِ هَٰذِهِ
زَنَد: هَٰذِهِ هَٰذِهِ هَٰذِهِ هَٰذِهِ هَٰذِهِ هَٰذِهِ هَٰذِهِ هَٰذِهِ
هَٰذِهِ

נזכרנו בעבדים[1]: דתניא[2] הלוקח. (ויקרא כה) כי לי בני ישראל עבדים[3]: עבדים אני להם[4] ולא עבדים לעבדים. יכול משלקחן מבית דין יהו עבדים: תלמוד לומר כי עבדי הם אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים. מוכרי בית דין: יכול משלקחן מבית דין יהו עבדים לעבדים? תלמוד לומר כי עבדי הם אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים: אין עבדים נמכרים לא בבית דין ולא בשוק אלא בפני עצמן[5]: כי היכי דלא ליזלזלו בהו אינשי ולא ליתבעו עלייהו: אלא מאי מעמידין אותן על הפתח: אמר רבי יוחנן[6]: מיכן שאין מוכרין עבדים אלא בפני עצמן. אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי[7]: מנין שאין מוכרין עבדים אלא בפני עצמן? שנאמר (ויקרא כה) כי לי בני ישראל עבדים: עבדים אני להם ולא עבדים לעבדים. אמר רבי יוחנן: מאי קרא (דברים כג) לא תסגיר עבד אל אדוניו: אין לי אלא שלא יסגיר לו עבד לחבירו. עבד לחבירו מנין? ת"ל לא תסגיר עבד אל אדוניו. אי מה לי עבד לחבירו מה לי עבד לאדוניו: אמר קרא לא תסגיר עבד אל אדוניו: אי מה לי עבד לאדוניו מה לי עבד לחבירו[8]: אמר קרא לא תסגיר עבד אל אדוניו: אי מה לי עבד לחבירו מה לי עבד לאדוניו[9]: אמר קרא לא תסגיר עבד אל אדוניו: אי מה לי עבד לאדוניו מה לי עבד לחבירו[10]: אמר קרא לא תסגיר עבד אל אדוניו: אי מה לי עבד לחבירו מה לי עבד לאדוניו[11]: אמר קרא לא תסגיר עבד אל אדוניו.

---

(1) לעיל. (2) ברייתא. (3) ואין לך עבד שאינו לי. (4) ולא לאחרים. (5) : ואין עבד נמכר אלא בפני עצמו. (6) ואין מוכרין כן. (7) בן יוחאי. (8) לעבד. (9) לי. (10) ואין עבד נמכר אלא בפני עצמו.

معجَّكِيم مهنهمهم: ٥،فَصَكْم مَصْم ٥حَكْم مِحَّم مِحَّم
مهكْهم بْكْ بْهْنْ: بِهِ (دِبْهَدْ حكْسْنْ[1]: زْنْنْ دِكْ تَهْنْ
كْمَهْ نْكْهْنْ؟ ٥كْم بْهَدْ هَهِنْ كْم: ٥مْهَبْهْ حبْهْنْ:
مَجْب. ٥جْج (٥كْم بْهَبْهْ مِ هَجْنْ[2] هَبْهْنْ: بْهَهَهَهْ
كْ سْكْ هَكْنْنْ: ٥بْهَجْهْ: حَبْجْهْ هَدْنْ دِبْكْ هِبْهَدَّهْ
حَبْهْهَّهْ٥ا!

[3]بِهِ هَوْ هَجْنْ مِ سبؤَّة بْهْنْ دْهِهَبْهْ جْهَصْ[4]:
هْبِكْ كْم هَهْنْنْ هْنْ: ٥بْهَبْ حكْجْه دْبْهَبْهْ دْكْهْ
ذْهْنْ دْهَبْهْنْ: بْكْ بْجْنْ ٥جْه دَهْجْ: ٥هَجْجْهْ هَوْ حَبْجْهْ
هْهَبْهْهْ كْكْنْبْهْ. بْكْهْ دِمْ مَجْهَهْنْ كْ حَبْ دْنَهْجْ
كْمَكْهَ٥ا دْهَجْنْ: هْبِكْ ٥هَبْهَبْه كْبْجْ هَبْهْ.
٥بْهْبَهَبْ كْم ٥ا٥ه: جْهَبْ هْ كْبْهْنْ جْهَهَ٥[5]
كْهْجْبْهَ: ٥هْجْهَجْ بْهَهْ هْهَ سبؤَّة بْهَبْهْ ٥هَبْهَبْ:
دْكْهْ ذْهْنْ جْهَبْهْ. هَجْنْ دِمْ هَبْهْنْ بْجْ جْهَصْ بْهْهْ٥هْبْجْ
حكْجْه بْهَبْهْ دْبْهَبْهْ: دْبْهَبْهْ كْجْ هْجْ بْهْ
كْهَبْهَهَهَ٥ا جْسبؤَّة ٥هَ. ٥بْهْجْ ٥هَبْهْ ٥هَهَهْبْهْ: ٥كْهَكْهْ
هْجْهَ٥ هَكْ بْهْنْ: كْهَ٥هَهَهْ هْهَكْهَهْهْ هَبْهْنْ.
٥بْهَجْ بْهَ٥ كْهْجْهَ: ٥بْهَجْكْ بْهَ٥ كْبْجْ جْهَبْهْ ٥هَا
هَا سبؤَّة: هَبْهْنْ كَهَ٥ا جْهَبْهْهْ جْبْهْهْنْ. ٥هَبْهْ
هَا٥ ٥ا٥ه جْهَبْهْ بْجْ جْهَبْهْ هْهَ٥ا جْهَبْهْنْهْ جْ كْجْنْ
جْهَ هَجْنْ هَبْهْنْ بْجْ جْهَبْهْ هْهَ٥ا جْهَبْهْنْهْ جْ كْجْنْ

(1) هْجْهَبْ ٥هَبْهَ٥. (2) هْهَجْهْ ٥جْج هَجْنْ. Hic incipit lacuna (3)
in Cod. Paris. (4) (٥جْهَ٥؟). (5) (٥جْهَ٥؟).

ܐܡܪ ܠܗ ܐܝܟ ܐܢܬ ܡܫܟܚ ܠܗ ܐܝܟ ܐܢܬ

ויאמר יעקב: אחרי אשר הרג שמעון ולוי את חמור ואת שכם בני חוי: ויאמרו: הכזונה יעשה את אחותנו. ואחר עלה יעקב בית אל: ויאמר אלהים אל יעקב: קום עלה בית אל: ושב שם: ויעש שם מזבח לאל הנראה אליו בברחו מפני עשו אחיו: ויאמר יעקב אל ביתו ואל כל אשר עמו: הסירו את אלהי הנכר אשר בתוככם. ויתנו אל יעקב את אלהי הנכר אשר בידם: וכל הנזמים[1] אשר באזניהם: ויקבר יעקב אותם תחת האלה אשר עם שכם. ויסעו: ויהי חתת אלהים על הערים אשר סביבותיהם: ולא רדפו אחרי בני יעקב. ויבא יעקב לוז אשר בארץ כנען הוא בית אל: הוא ואנשי ביתו אשר עמו: ויבן שם מזבח. ויקרא למקום אל בית אל: כי שם נגלו אליו אלהים בברחו מפני אחיו: ותמת דבורה מינקת רבקה: ותקבר מתחת לבית אל תחת האלון: ויקרא שמו אלון בכות: ויראה אלהים אל יעקב עוד בבואו מפדן ארם: ויברך אותו: ויאמר אליו אלהים: שמך יעקב לא יקרא שמך עוד יעקב כי אם ישראל יהיה שמך: ויקרא את שמו ישראל: ויאמר אליו אלהים: אני אל שדי פרה ורבה גוי וקהל גוים יהיו ממך ומלכים מחלציך יצאו: והארץ אשר נתתי לאברהם ולישחק לך אתננה ולזרעך אחריך אתן את הארץ: ויעל אלהים מעליו במקום אשר דבר אתו: ויצב יעקב מצבה במקום אשר דבר אתו אלהים מצבת אבן ויסך עליה נסך ויצק עליה שמן: ויקרא יעקב את שם המקום אשר דבר אלהים שם בית אל: ויסעו מבית אל ויהי עוד כברת הארץ לבוא אפרתה ותלד רחל ותקש בלדתה: ותרא הקבלת[2] אתה כי גם זה לבן לה: ויהי בהיות נפשה כי מתה ותקרא שמו בן אוני[3] ואביו קרא לו בנימין: ותמת רחל ותקבר בדרך אפרת הוא בית לחם: ויצב יעקב מצבה על קברתה הוא מצבת קבר רחל עד היום הזה: ויסע ישראל ויט אהלה מהלאה למגדל עדר: ויהי בשכן ישראל בארץ ההוא וילך ראובן וישכב את בלהה פלגש אביו: וישמע ישראל: ויהי בני יעקב שנים עשר: בני לאה בכור יעקב ראובן ושמעון ולוי ויהודה ויששכר וזבולן: בני רחל יוסף ובנימין: ובני בלהה שפחת רחל דן ונפתלי: ובני זלפה שפחת לאה גד ואשר: אלה בני יעקב אשר ילדו לו בפדן ארם: ויבא יעקב אל יצחק אביו ממרא קרית ארבע הוא חברון אשר גר שם אברהם ויצחק: ויהיו ימי יצחק מאה שנה ושמנים שנה: ויגוע יצחק וימת ויאסף אל עמיו זקן ושבע ימים: ויקברו אתו עשו ויעקב בניו.

(1) (נזמים?). (2) הקבלת. (3) בן אוני.

وَصَمْ دِيْ هَمْ دِجْ حَمْ دِجْ حَمْحَمْحَمْ: يْمِيْمِيْ حَمْحَمْحَمْ: وَصَمْ
مَمْهَمْ. هَمْمَمْ: هَمْ دِجْ حَمْحَمْحَمْ دِجْ مَمْ هَمْحَمْ. هَمْمَمْ
دِجْ: دِجْ هَمْ دِجْ حَمْحَمْحَمْ دِجْ مَمْ هَمْحَمْ. هَمْمَمْ دِجْ: دِجْ
مَمْ دِجْ حَمْحَمْحَمْ دِجْ مَمْ هَمْحَمْ. هَمْمَمْ دِجْ: دِجْ مَمْ
دِجْ حَمْحَمْحَمْ دِجْ مَمْ هَمْحَمْ. هَمْمَمْ دِجْ: دِجْ مَمْ دِجْ
حَمْحَمْحَمْ دِجْ مَمْ هَمْحَمْ. هَمْمَمْ دِجْ: دِجْ مَمْ دِجْ حَمْحَمْحَمْ
دِجْ مَمْ هَمْحَمْ. هَمْمَمْ دِجْ: دِجْ مَمْ دِجْ حَمْحَمْحَمْ دِجْ مَمْ
هَمْحَمْ. هَمْمَمْ دِجْ: دِجْ مَمْ دِجْ حَمْحَمْحَمْ دِجْ مَمْ هَمْحَمْ.
هَمْمَمْ دِجْ: دِجْ مَمْ دِجْ حَمْحَمْحَمْ دِجْ مَمْ هَمْحَمْ. هَمْمَمْ
دِجْ: دِجْ مَمْ دِجْ حَمْحَمْحَمْ دِجْ مَمْ هَمْحَمْ. هَمْمَمْ دِجْ: دِجْ
مَمْ

دنحي هَدِيثَة نَيْ هَذه حبعه: بَيْ قَمكَا: مِنَ كِ بَوَبَ
عكَّة حبعه هَدِيثَة: ٥٥كِه ٥٥حه. نَعِدَ نَحِي لَنَيْ
قَمكَا: ٥٥حكَ ٥٥ه كَ نَيدكَهِ٥ حِهَّي لَهَّه نَنَا: نَيْ
هَدِيثَة؟ ٥نَعَدَ كِه: ٥٥حكَ حِيدَهِ دِيَحِيثَة: ٥٥ه: كَ وِحِه
دِنحكِه٥ لَهَّي٥. ٥نَعَدَ كِ نَحِي هَدِيثَة: كَ ٥نَعَدَ
هَّي حِيدَه ٥حكَ نَحِي: نَ٥حه ٥كَحَهَّة حِعَنَا. عدَّة نَعَدَ نَيْ
لَحِي: حِهَّيَنَّة ٥حِيدِ حِيكَلِ لَهَذِيَهَّة حِه نَ٥هَّة
٥نَ٥كَه. ٥نَه هَدِيثَة: ٥٥حكَ حِيدَه حِهَّي حِه نَ٥هَّة
٥نَ٥حه: نَكَ نَيْ ٥هَيَهَّة. ٥هِهَدِ لَنَيْ قَمكَا حِنكِه٥
كَ٥نَه: ٥نَ٥نَه. ٥هَيَهَّة: ٥نَهَدِ: ٥٥ه كَ٥نَه.
٥هِهَدِ ٥٥ لَهَّه: ٥نَ٥نَه ٥هَهَدِ لَحِيَ٥نَ٥ نَهَدِ: حِهِ
٥٥حَسِ لَنَكَهَّة[1].

(نَهَدِ حِهِ[2] حِهِ نَيْ٥ ٥٥ نَيْ هَدِيثَة نَيْ حبعه:
حَهَّة حِيحَهِ ٥٥ه ٥نَه هَدِيثَة: نَيْ قَمكَا: ٥نَ٥نَه هَدِ
٥٥حه: ٥نَهَدِ ٥نَ٥نَه نَيْ حِهَّي حِيكَ حبعه: نَكَنَ
هَكِهِ. نَعَدَ كِ نَحِي: هَدِ: نَكِهِ ٥ه ٥حِيكَ نَيْ
حِهَسِكِ: ٥٥حكَ ٥٥ نَهَ هَهِ كَ نَ٥هَسَكِه. ٥نَهَدِ
هَدِ ٥نَ٥نَه هَدِيثَة: قَمكَا نَنَا ٥٥ حِهَسكَ حِيَ٥نَ٥
٥٥ه ٥نَهَدِ. ٥هَ٥نَه نَيْ حبعه حِهَّي حِهِ حِهِ كِ نَهَدِ
٥٥حِهَكِ ٥٥حِهَكِ لَهَّ هَكِهَ: ٥نَّهَ هَدِيثَة (٥هَ٥نَكِ

(1) Hic desinit lacuna. (2) ٥٥ حِهِ.

מי[1] שלא הלוהו אלא מנה: אמאי קרי ליה מנה? ליקרי ליה
שנים. אמר רבי יוחנן כגון שהלוהו בשוק של מנה[2]: מנה
ושוה מנה? אימא כגון שהלוהו בשוק של מנה: מנה
ושוה מנה[3] שלא הלוהו אלא בשוק של מנה: מנה
ושוה מנה[4] מאתמול? מנה: מי (ג) אמרינן
מוכר פירות[5]: כל שבח שיש באותו יום הלוקח: ורבי
יוחנן: מוכר פירות לא קנה. (ולקמן) [ולקמן] אמר
רבי יוחנן: מוכר פירות קנה. ריש לקיש אמר: מוכר
פירות לא קנה[6]? אמר אביי: כי אמר
רבי יוחנן: מוכר פירות קנה[7] היכא דאמר לו: אי
אפשי. מאי טעמא? שמא לקוח הוא? (אפשי)
אמר[8]: שמא גזל הוא ביקש לישבע ולהפטר. ואי
(אפשי) [אפשי] אמר: אי אפשי שלא ישבע ויפטר. ואי
אמר לו: אי אפשי שלא ישבע ויפטר[9]: מאי
דיעבד[10] אי אמר לו: אי אפשי שלא ישבע ויפטר
ונשבע ויפטר. ואי אמר לו: אי אפשי שלא ישבע ויפטר
ונשבע ולא פטר. ואי אמר לו: אי אפשי שלא ישבע
ויפטר ולא נשבע. ואי אמר לו: אי אפשי שלא ישבע
ויפטר ולא נשבע ולא פטר. אמר רבי יוחנן: כל הני
לא שמיע לי אלא הכי קאמר לי: אי אפשי שלא
ישבע ויפטר. ואי אמר לו: אי אפשי שלא ישבע
ויפטר ונשבע ויפטר. ואי אמר לו: אי אפשי שלא
ישבע ויפטר ונשבע ולא פטר. ואי אמר לו: אי אפשי
שלא ישבע ויפטר ולא נשבע. ואי אמר לו: אי אפשי
שלא ישבע ויפטר ולא נשבע ולא פטר. אמר: כל

(א) ס"א מי שלא. (ב) בש"ג. (ג) אמרי. (ד) מאתמול. (ה) ס"א
מי שלא הלוהו אלא מנה ושוה מנה שיש בשוה מנה? (ו) לקמן.
(ז) שם. (ח) אמר לו אמר. (ט) ואי. (י) בש"ג. (יא) דיעבד.

ישראל כי אתה אבינו כי אברהם לא ידענו ואתה ישראל לא יכירנו אתה יי אבינו גואלנו מעולם שמך: למה תשגנו יי מדרכיך תקשה לבנו מיראתך שוב למען עבדיך שבטי נחלתך: למה רשעים בוזים לאלהים אמר בלבו לא תדרוש: ראה אתה עמל וכעס כי תתנם ביד עליך יעזב חלל אתה היית עזר ליתומים: שבר זרוע רשע ורע תבקש רשעו בל תמצא: יי מלך עולם ועד אבדו גוים מארצו: תאות ענוים שמעת יי תכין לבם תקשיב אזנך: לשפט יתום ודך בל יוסיף עוד אנוש מן הארץ: כי הנה המונך יהמיון ומשנאיך נשאו ראש: על עמך יערימו סוד ויתיעצו על צפוניך: אמרו לכו ונכחידם מגוי ולא יזכר שם ישראל עוד: כי נועצו יחד עליך ברית יכרותו אהלי אדום וישמעאלים מואב והגרים: גבל ועמון ועמלק פלשת עם יושבי צור: גם אשור נלוה עמם היו זרוע לבני לוט סלה: עשה להם כמדין כסיסרא כיבין בנחל קישון: נשמדו בעין דור היו דמן לאדמה: שימה נדיבמו כעורב וכזאב וכזבח ובכצלמנע: אשר אמרו נירשה לנו את נאות אלהים: אלהי שיתמו כגלגל כקש לפני רוח: כאש תבער יער וכלהבת תלהט הרים: כן תרדפם בסערתך ובסופתך תבהלם: מלא פניהם קלון ויבקשו שמך יי: יבשו ויבהלו עד עולם ויחפרו ויאבדו: וידעו כי אתה שמך לבדך עליון על כל הארץ:

(1) ואין.

כיצד: מי שאבד חבירו או חפצו וראה אותו או שמע שאבד ממנו ואמר לו אל תדאג שאני אחזיר לך או אל תבכה שאני אחזיר לך או אל תצטער שאני אחזיר לך הרי זה מחויב להחזיר לו שנאמר והשבתו לו. ואם לא ידע מי הוא המאבד אלא שהיה יודע שהוא מן העיר או מן הכפר שהוא דר שם הרי זה מחויב להכריז עד שיכיר את המאבד. ואם לא הכיר את המאבד אלא לאחר זמן רב

ויהי בשמוע יעקב את דברי בניו ויקם את בניו ויברכם. ויאמר אליהם: ראובן בכורי אתם ראשית אוני יתר שאת ויתר עז. פחז כמים אל תותר כי עלה יצועי אביך אז חללת יצועי עלה: שמעון ולוי אחים כלי חמס מכרתיהם. בסודם אל תבא נפשי בקהלם אל תחד כבודי כי באפם הרגו איש ובשרנם עקרו שור: ארור אפם כי עז וחמתם כי קשתה אחלקם ביעקב ואפיצם בישראל: יהודה אתה יודוך אחיך ידך בערף אויביך ישתחוו לך בני אביך: גור אריה יהודה מטרף בני עלית כרע רבץ כאריה וכלביא מי יקימנו: לא יסור שבט מיהודה ומחוקק מבין רגליו עד כי יבא שילה ולו יקהת עמים: אסרי לגפן עירה ולשרקה בני אתנו כבס ביין לבושו ובדם ענבים סותה: חכלילי עינים מיין ולבן שנים מחלב: זבולן לחוף ימים ישכון והוא לחוף אניות ויפתו על צידון: יששכר חמור גרם רובץ בין המשפתים: וירא מנוחה כי טוב ואת הארץ כי נעמה ויט שכמו לסבול ויהי למס עבד: דן ידין עמו כאחד שבטי ישראל: יהי דן נחש עלי דרך שפיפן עלי ארח הנשך עקבי סוס ויפל רוכבו אחור: לישועתך קויתי יי׳ וגדודים יגודנו והוא יגוד עקבו: גד גדוד יגודנו והוא יגוד עקב: מאשר שמנה לחמו והוא יתן מעדני מלך: נפתלי אילה שלוחה הנתן אמרי שפר: בן פרת יוסף בן פרת עלי עין בנות צעדה עלי שור: ויקשתהו ויריבהו בעלי חצים: וישב באיתן קשתו ויפזו זרועי ידיו מידי אביר יעקב משם רועה אבן ישראל: מאל אביך ויעזרך ואת שדי ויברכך ברכות שמים מעל ברכות תהום רובצת תחת ברכות שדים ורחם: ברכות אביך גברו על ברכות הורי עד תאות גבעות עולם תהיינה ליוסף ולקדקד נזיר אחיו: בנימין זאב יטרף בבקר יאכל עד ולערב יחלק שלל: כל אלה שבטי ישראל שנים עשר ואת זאת אשר דבר להם אביהם ויברך אותם איש אשר כברכתו ברך אותם: ויצו אותם ויאמר אליהם אני נאסף אל עמי קברו אותי אל אבותי אל המערה אשר בשדה עפרון החתי: אשר קנה אברהם את השדה ואת המערה אשר בו מאת בני חת לאחוזת קבר: שם קברו את אברהם ואת שרה אשתו שם קברו את יצחק ואת רבקה אשתו ושם קברתי את לאה: מקנה השדה והמערה אשר בו מאת בני חת: ויכל יעקב לצות את בניו ויאסף רגליו אל המטה ויגוע ויאסף אל עמיו: ויפל יוסף על פני אביו ויבך עליו ויישק לו: ויצו יוסף את עבדיו את הרופאים לחנט את אביו ויחנטו הרופאים את ישראל: וימלאו לו ארבעים יום כי כן ימלאו ימי החנוטים ויבכו אותו מצרים שבעים יום: ויעבור יוסף בבית פרעה לאמר אם נא מצאתי חן בעיניכם דברו נא באזני פרעה לאמר: אבי השביעני לאמר הנה אנכי מת בקברי אשר כריתי לי בארץ כנען שם תקברני ועתה אעלה נא ואקברה את אבי ואשובה: ויאמר פרעה עלה וקבר את אביך כאשר השביעך: ויעל יוסף לקבר את אביו ויעלו אתו כל עבדי פרעה זקני ביתו וכל זקני ארץ מצרים: וכל בית יוסף ואחיו ובית אביו רק טפם וצאנם ובקרם עזבו בארץ גשן: ויעל עמו גם רכב גם פרשים ויהי המחנה כבד מאד: ויבאו עד גרן האטד אשר בעבר הירדן ויספדו שם מספד גדול וכבד מאד ויעש לאביו אבל שבעת ימים: וירא יושב הארץ הכנעני את האבל בגרן האטד ויאמרו אבל כבד זה למצרים על כן קרא שם אבל מצרים אשר בעבר הירדן: ויעשו בניו לו כן כאשר צום אותם: וישאו אתו בניו ארצה כנען ויקברו אותו במערת שדה המכפלה אשר קנה אברהם את השדה לאחוזת קבר מאת עפרון החתי על פני ממרא: וישב יוסף מצרים הוא ואחיו וכל העולים אתו לקבר את אביו אחרי קברו את אביו: ויראו אחי יוסף כי מת אביהם ויאמרו לו לאמר אולי ישטמנו יוסף והשב ישיב לנו את כל הרעה אשר גמלנוהו: ויצוו אל יוסף לאמר אביך צוה לפני מותו לאמר: כה תאמרו ליוסף אנא שא נא פשע אחיך וחטאתם כי רעה גמלוך ועתה שא נא לפשע עבדי אלהי אביך: ויבך יוסף בדברם אליו: ויאמר אליהם אל תיראו כי התחת אלהים אני: ואתם חשבתם עלי רעה אלהים חשבה לטובה למען עשה כיום הזה להחיות עם רב: ועתה אל תיראו אנכי אכלכל אתכם ואת טפכם: וינחם אותם וידבר על לבם: וישב יוסף במצרים הוא ובית אביו ויחי יוסף מאה ועשר שנים: וירא יוסף לאפרים בני שלשים בני מכיר בן מנשה ילדו על ברכי יוסף: ויאמר יוסף אל אחיו אנכי מת ואלהים פקד יפקד אתכם והעלה אתכם מן הארץ הזאת אל הארץ אשר נשבע לאברהם ליצחק וליעקב: וישבע יוסף את בני ישראל לאמר פקד יפקד אלהים אתכם והעלתם את עצמותי מזה: וימת יוסף בן מאה ועשר שנים ויחנטו אותו וישם בארון במצרים: ויהי בני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאד מאד ותמלא הארץ אותם: ויקם מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את יוסף: ויאמר אל עמו הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו: הבה נתחכמה לו פן ירבה והיה כי תקראנה מלחמה ונוסף גם הוא על שונאינו ונלחם בנו ועלה מן הארץ: וישם עליו שרי מסים למען ענתו בסבלתם ויבן ערי מסכנות לפרעה את פתום ואת רעמסס: ואת כל עבודתם אשר עבדו בהם בפרך: ויקצו מפני בני ישראל: ויאמר מלך מצרים לשפרה ופועה מיילדות העבריות אשר שם האחת שפרה והשנית פועה: ויאמר בילדכן את העבריות וראיתן על האבנים אם בן הוא והמתן אותו ואם בת היא וחיתה: ותיראנה המיילדות את האלהים ולא עשו כאשר דבר אליהן מלך מצרים ותחיין את הילדים: ויקרא מלך מצרים למיילדות ויאמר להן מדוע עשיתן הדבר הזה ותחיין את הילדים: ותאמרנה המיילדות אל פרעה כי לא כנשים המצריות העבריות כי חיות הנה בטרם תבוא אליהן המיילדת ויולדו: ויטב אלהים למיילדות ויצו את כל עמו לאמר כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו וכל הבת תחיון: ויהי כי ירא אלהים את המיילדות ויעש להן בתים: ויצו פרעה לכל עמו לאמר כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו וכל הבת תחיון: ויקח איש מבית לוי את בת לוי: ותהר האשה ותלד בן ותרא אותו כי טוב הוא ותצפנהו שלשה ירחים: ולא יכלה עוד הצפינו ותקח לו תבת גמא ותחמרה בחמר ובזפת ותשם בה את הילד ותשם בסוף על שפת היאור: ותתצב אחותו מרחוק לדעה מה יעשה לו: ותרד בת פרעה לרחוץ על היאור ונערותיה הלכות על יד היאור ותרא את התבה בתוך הסוף ותשלח את אמתה ותקחה: ותפתח ותרא אתו את הילד והנה נער בכה ותחמל עליו ותאמר מילדי העברים זה: ותאמר אחותו אל בת פרעה הלכי לך ותלך העלמה ותקרא את אם הילד: ותאמר לה בת פרעה הלכי את הילד הזה והיניקהו לי ואני אתן את שכרך ותקח האשה את הילד ותניקהו: ויגדל הילד ותבאהו לבת פרעה והיה לה לבן ותקרא שמו משה ותאמר כי מן המים משיתיהו: ויהי בימים ההם ויגדל משה ויצא אל אחיו וירא בסבלתם ויאמר איש מצרי מכה איש עברי מאחיו: ויפן כה וכה וירא כי אין איש ויך את המצרי ויטמן בחול: ויצא ביום השני והנה שני אנשים עברים נצים ויאמר לרשע למה תכה רעך: ויאמר מי שמך לאיש שר ושופט עלינו הלהרגני אתה אומר כאשר הרגת את המצרי ויירא משה ויאמר אכן נודע הדבר: וישמע פרעה את הדבר הזה ויבקש להרג את משה ויברח משה מפני פרעה וישב בארץ מדין וישב על הבאר: ולכהן מדין שבע בנות ותבאנה וידלו ותמלאנה את הרהטים להשקות צאן אביהן: ויבאו הרעים ויגרשום ויקם משה ויושיעם וישק את צאנם: ותבאנה אל רעואל אביהן ויאמר מדוע מהרתן בא היום: ותאמרנה איש מצרי הצילנו מיד הרעים וגם דלה דלה לנו וישק את הצאן: ויאמר אל בנותיו ואיו למה זה עזבתן את האיש קראן לו ויאכל לחם: ויואל משה לשבת את האיש ויתן את צפורה בתו למשה: ותלד בן ויקרא את שמו גרשם כי אמר גר הייתי בארץ נכריה: ויהי בימים הרבים ההם ויאנחו בני ישראל מן העבודה ויזעקו ותעל שועתם אל האלהים מן העבודה: וישמע אלהים את נאקתם ויזכר אלהים את בריתו את אברהם את יצחק ואת יעקב: וירא אלהים את בני ישראל וידע אלהים: ומשה היה רועה את צאן יתרו חתן משה ויבא את הצאן אחר המדבר ויבא אל הר האלהים חורבה: וירא מלאך יי׳ אליו בלבת אש מתוך הסנה וירא והנה הסנה בוער באש והסנה איננו אכל: ויאמר משה אסרה נא ואראה את המראה הגדול הזה מדוע לא יבער הסנה: וירא יי׳ כי סר לראות ויקרא אליו אלהים מתוך הסנה ויאמר משה משה ויאמר הנני: ויאמר אל תקרב הלם של נעליך מעל רגליך כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא: ויאמר אנכי אלהי אביך אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב ויסתר משה כי ירא מהביט אל האלהים: ויאמר יי׳ ראה ראיתי את עני עמי אשר במצרים ואת צעקתם שמעתי מפני נוגשיו כי ידעתי את מכאוביו: וארד להצילו מיד מצרים ולהעלותו מן הארץ ההוא אל ארץ טובה ורחבה אל ארץ זבת חלב ודבש אל מקום הכנעני והחתי והאמרי והפרזי והחוי והיבוסי: ועתה הנה צעקת בני ישראל באה אלי וגם ראיתי את הלחץ אשר מצרים לוחצים אותם: ועתה לכה ואשלחך אל פרעה והוצא את עמי בני ישראל ממצרים: ויאמר משה אל האלהים מי אנכי כי אלך אל פרעה והוצאתי את בני ישראל ממצרים: ויאמר כי אהיה עמך וזה לך האות כי אנכי שלחתיך בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלהים על ההר הזה: ויאמר משה אל האלהים הנה אנכי בא אל בני ישראל ואמרתי להם אלהי אבותיכם שלחני אליכם ואמרו לי מה שמו מה אומר אליהם: ויאמר אלהים אל משה אהיה אשר אהיה ויאמר כה תאמר לבני ישראל אהיה שלחני אליכם: ויאמר עוד אלהים אל משה כה תאמר אל בני ישראל יי׳ אלהי אבותיכם אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב שלחני אליכם זה שמי לעלם וזה זכרי לדר דר: לך ואספת את זקני ישראל ואמרת אליהם יי׳ אלהי אבותיכם נראה אלי אלהי אברהם יצחק ויעקב לאמר פקד פקדתי אתכם ואת הנעשה לכם במצרים: ואמרתי אעלה אתכם מעני מצרים אל ארץ הכנעני והחתי והאמרי והפרזי והחוי והיבוסי אל ארץ זבת חלב ודבש: ושמעו לקולך ובאת אתה וזקני ישראל אל מלך מצרים ואמרתם אליו יי׳ אלהי העברים נקרא עלינו ועתה נלכה נא דרך שלשת ימים במדבר ונזבחה ליי׳ אלהינו: ואני ידעתי כי לא יתן אתכם מלך מצרים ללכת ולא ברחבה: ושלחתי את ידי והכיתי את מצרים בכל נפלאותי אשר אעשה בקרבו ואחרי כן ישלח אתכם: ונתתי את חן העם הזה בעיני מצרים והיה כי תלכון לא תלכו ריקם: ושאלה אשה משכנתה ומגרת ביתה כלי כסף וכלי זהב ושמלת ושמתם על בניכם ועל בנותיכם ונצלתם את מצרים: ויען משה ויאמר והן לא יאמינו לי ולא ישמעו בקולי כי יאמרו לא נראה אליך יי׳: ויאמר יי׳ אליו מה זה בידך ויאמר מטה: ויאמר השליכהו ארצה וישלכהו ארצה ויהי לנחש ויברח משה מפניו: ויאמר יי׳ אל משה שלח ידך ואחז בזנבו וישלח ידו ויחזק בו ויהי למטה בכפו: למען יאמינו כי נראה אליך יי׳ אלהי אבותם אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב: ויאמר יי׳ עוד הבא נא ידך בחיקך ויבא ידו בחיקו ויוצא והנה ידו מצרעת כשלג: ויאמר השב ידך אל חיקך וישב ידו אל חיקו ויוצא מחיקו והנה שבה כבשרו: והיה אם לא יאמינו לך ולא ישמעו לקול האות הראשון והאמינו לקול האות האחרון: והיה אם לא יאמינו גם לשני האותות האלה ולא ישמעו לקולך ולקחת מים מיאר והיבשת על היבשה והיו המים אשר תקח מן היאר והיו לדם ביבשה: ויאמר משה אל יי׳ בי אדני לא איש דברים אנכי גם מתמול גם משלשם גם מאז דברך אל עבדך כי כבד פה וכבד לשון אנכי: ויאמר יי׳ אליו מי שם פה לאדם או מי ישום אלם או חרש או פקח או עור הלא אנכי יי׳: ועתה לך ואנכי אהיה עם פיך והורתיך אשר תדבר: ויאמר בי אדני שלח נא ביד תשלח: ויחר אף יי׳ במשה ויאמר הלא אהרן אחיך הלוי ידעתי כי דבר ידבר הוא וגם הנה הוא יצא לקראתך וראך ושמח בלבו: ודברת אליו ושמת את הדברים בפיו ואנכי אהיה עם פיך ועם פיהו והורתי אתכם את אשר תעשון: ודבר הוא לך אל העם והיה הוא יהיה לך לפה ואתה תהיה לו לאלהים: ואת המטה הזה תקח בידך אשר תעשה בו את האתות: וילך משה וישב אל יתרו חתנו ויאמר אליו אלכה נא ואשובה אל אחי אשר במצרים ואראה העודם חיים ויאמר יתרו למשה לך לשלום: ויאמר יי׳ אל משה בלכתך שוב מצרימה כי מתו כל האנשים המבקשים את נפשך: ויקח משה את אשתו ואת בניו וירכבם על החמור וישב ארצה מצרים ויקח משה את מטה האלהים בידו: ויאמר יי׳ אל משה בלכתך שוב מצרימה ראה כל המופתים אשר שמתי בידך ועשיתם לפני פרעה ואני אחזק את לבו ולא ישלח את העם: ואמרת אל פרעה כה אמר יי׳ בני בכורי ישראל: ואומר אליך שלח את בני ויעבדני ותמאן לשלחו הנה אנכי הורג את בנך בכורך: ויהי בדרך במלון ויפגשהו יי׳ ויבקש המיתו: ותקח צפורה צור וכרת את ערלת בנה ותגע לרגליו ותאמר כי חתן דמים אתה לי:

ואחר כך מגביה: ומשיב הרוח: ומוריד הגשם. מגביה קולו: ואומר מי כמוך בעל גבורות: ומי דומה לך מלך ממית: ומחיה: ומצמיח ישועה: ונאמן אתה להחיות מתים.

ואומר ברוך אתה יי מחיה: המתים ישועה: בידו. מגביה קולו: ואומר מי כמוך אב הרחמים: זוכר יצוריו: לחיים ברחמים: ונאמן אתה להחיות מתים: ברוך אתה יי מחיה: המתים. מגביה קולו: ואומר

ויקח את בת יפתח ויעשה לה כמשפט אשר נדר ויפתח ויהי לחק בישראל: ויעבור משם ויבא אל בני עמון ויכם מכה רבה מאד ויכנעו בני עמון מפני בני ישראל ויהי כשוב יפתח הגלעדי הביתה ויצא לקראתו בתו בתופים ובמחולות ויהי היא יחידה אין לו זולתה ויהי כראותו אותה ויקרע את בגדיו ויאמר אהה בתי הכרעת הכרעתני ואת היית בעוכרי כי פצתי פי אל ה' ולא אוכל לשוב: ותאמר אליו אבי אם פצית פיך אל ה' עשה לי כאשר יצא מפיך אחר אשר גמל לך ה' נקמת אויביך מבני עמון: ותאמר אל אביה יעשה לי הדבר הזה הרפה לי חדשים ואלכה וארדה על ההרים ובכיתי את בתולי כי יחידה אנכי ואין לי זולתי: ויאמר לכי בתי ותלך היא ורעותיה ותבכינה את בתולי על ההרים: ויהי מקץ חדשים ותשב אל אביה ויעש לה את נדרו אשר נדר ותדע איש: ותהי חק בישראל מימים ימימה לילך בנות ישראל מדי שנה בשנה לתנות לבת יפתח הגלעדי ארבעה ימים בשנה:

ויהי אחרי כן ויקבץ אפרים את כל אנשיו ויעבר צפונה ויאמר אל יפתח למה עברת לצבא בני עמון ולא קראת לנו ללכת עמך נשרוף עליך את ביתך באש: ויאמר יפתח אל אפרים ריב היה לי ולעמי עם בני עמון ואקרא לכם ולא הושיעוני מידם: וארא כי אין מושיע ואשם נפשי בכפי ואעבר אל בני עמון ויתנם ה' בידי ולמה עליתם אלי היום הזה להלחם בי: ויקבץ יפתח את כל אנשי גלעד וילחם את אפרים ויכו אנשי גלעד את אפרים כי אמרו פליטי אפרים אתם גלעד בתוך אפרים ובתוך מנשה: ויתפשו אנשי גלעד את מעברות הירדן לאפרים והיה כי יאמר פליט אפרים אעברה ויאמרו לו אנשי גלעד האפרתי אתה אם לא יאמר לא: ואמרו אליו שבולת ויאמר סבולת כי לא יכין לדבר כן ואחזוהו ושחטוהו על מעברות הירדן ויפלו מאפרים בעת ההיא ארבעים ושנים אלף איש:

ויהי אחרי כן ויקבר יפתח הגלעדי בעיר גלעד ויספדו לו כל אנשי גלעד ויבכו עליו ימים רבים ויהי אחריו ויקבר בעיר גלעד:

ܐܡܪ: ܒܪ ܐܢܫ ܐܢܐ ܗܘ ܕܐܡܪ ܠܟ ܗܟܝܠ ܐܢܐ ܒܢܝ ܠܟ ܒܝܬ ܩܕܫܐ ܠܫܡܗ ܕܐܠܗܟ. ܘܐܦ ܐܢܐ ܐܡܪ ܠܟ ܕܐܢ ܢܫܡܪ ܒܢܝ ܐܢܫ ܐܢܬ ܒܝ ܘ

ܟܝ ܐܢܫ ܠܐ ܢܫܬܟܚ ܐܠܐ ܒܬ ܐܚܬܗ ܐܘ ܒܬ ܐܒܝܗ ܐܘ ܒܬ ܐܡܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪܬܗ ܐܘ ܒܬ ܐܫܬܗ ܐܘ ܒܬ ܒܥܠܗ ܐܘ ܒܬ ܚܡܝܗ ܐܘ ܒܬ ܚܡܬܗ ܐܘ ܒܬ ܐܚܝܗ ܐܘ ܒܬ ܐܚܬܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܐܚܝܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܐܚܬܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪܬܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܐܫܬܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܥܠܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܚܡܝܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܚܡܬܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܐܚܝܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܐܚܬܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪܬܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܐܫܬܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܥܠܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܚܡܝܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܚܡܬܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܐܚܝܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܐܚܬܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪܬܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܫܬܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܥܠܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܚܡܝܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܚܡܬܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚܝܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚܬܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪܬܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܫܬܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܥܠܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܚܡܝܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܚܡܬܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚܝܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚܬܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪܬܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܫܬܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܥܠܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܚܡܝܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܚܡܬܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚܝܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚܬܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪܬܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܫܬܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܥܠܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܚܡܝܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܚܡܬܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚܝܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚܬܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪܬܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܫܬܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܥܠܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܚܡܝܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܚܡܬܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚܝܗ ܐܘ ܒܬ ܒܪ

אדם[1]. ואם לא עשה כן: הרי זה כמי שהרג את נפשו. ואם
יש לו אשה ובנים: ואינו יכול לפרנסם כראוי: אל ישא אשה
ולא יוליד בנים. ואם נשא אשה ויולדת בנים: ואינו יכול
לפרנסם כראוי: הרי זה כמי שהרג את נפשו. ואם יש לו
אשה (ובנים) וחולה[2]: הרי זה כמי שהרג את נפשו: ואם
יש לו בנים ואין לו אשה: הרי זה כמי שהרג את נפשו:
ואם יש לו אשה ובנים ואין לו מה יתן לאכול[3] להם: הרי
זה כמי שהרג את נפשו. ואם יש לו אשה ובנים: ואין לו
מקום: הרי זה כמי שהרג את נפשו. ואם יש לו אשה
ובנים: ואין לו מקום: ואין לו מה יתן לאכול להם: הרי
זה כמי שהרג את נפשו. ואם יש לו אשה ובנים: ואין לו
מקום: ואין לו מה יתן לאכול להם: ואין לו מה יתן
לכסות: הרי זה כמי שהרג את נפשו. ואם יש לו אשה
ובנים: ואין לו מקום: ואין לו מה יתן לאכול להם: ואין
לו מה יתן לכסות: ואין לו מה יתן לתת לבעל הבית[4]
דמי שכירותו[5]: הרי זה כמי שהרג את נפשו. ואם יש לו
אשה ובנים: ואין לו מקום: ואין לו מה יתן לאכול להם:
ואין לו מה יתן לכסות: ואין לו מה יתן לתת לבעל הבית
דמי שכירותו: ואין לו מה יתן לתת לבעל החנות[6] דמי
מזונותיו: הרי זה כמי שהרג את נפשו. ואם יש לו אשה
ובנים: ואין לו מקום: ואין לו מה יתן לאכול להם: ואין
לו מה יתן לכסות: ואין לו מה יתן לתת לבעל הבית
דמי שכירותו: ואין לו מה יתן לתת לבעל החנות דמי
מזונותיו: ואין לו מה יתן לתת לבעל הבגדים[7] דמי
בגדיו: הרי זה כמי שהרג את נפשו. ואם יש לו אשה
ובנים: ואין לו מקום: ואין לו מה יתן לאכול להם: ואין
לו מה יתן לכסות: ואין לו מה יתן לתת לבעל הבית
דמי שכירותו: ואין לו מה יתן לתת לבעל החנות דמי
מזונותיו: ואין לו מה יתן לתת לבעל הבגדים דמי בגדיו:
ואין לו מה יתן לתת לבעל הבית דמי שכירותו[8]: הרי
זה כמי שהרג את נפשו. ואם יש לו אשה ובנים: ואין לו
מקום: ואין לו מה יתן לאכול להם: ואין לו מה יתן
לכסות: ואין לו מה יתן לתת לבעל הבית דמי שכירותו:
ואין לו מה יתן לתת לבעל החנות דמי מזונותיו: ואין
לו מה יתן לתת לבעל הבגדים דמי בגדיו: ואין לו מה
יתן לתת לבעל הבית דמי שכירותו[9]: הרי זה כמי שהרג
את נפשו.

---

(1) דמשלם. (2) דחולה. (3) דפרנסה כראוי. (4) דבעל
הבית. (5) דהשכירות: וכן. (6) דבן. (7) דבגד. (8) דכך.
(9) דכ"כ. (10) דהחנוני. (11) ואין. (12) דהבגדי.
(13) דהחנוני כך.

לימא: בעבה כשעברה תענית. בי[1] שמע דהו כי סדרה: אשתא דהו כי.

(ס"א) מיתיבי[2] לשעברה אין מתענין: מיתיבי אין מתענין בשבת ובראשון: מכאן: בשבת. מכאן: בראשון. מיתיבי אין מתענין בשבת ובראשון[1]: מיתיבי לימא: מתניתא[4] בשעבר ואנן בשעברה? אמר לך: כי אתיבי. שאני התם. דאמר מר: בשבת ובראשון: משום שמחה. אי הכי אפילו בשעברה? אלא: כי אתיבי. שאני התם. דאמר מר: אין מתענין

פֿרמאַנט צוגאַנג מיט פֿרעמדע: פֿאַרשטאַנד צוגאַנג מיט
פֿרײַ מיט צוגאַנג קאַסטע[1] אַמעריקע. (פֿאַלק רעכט מיט
דיאַלעקט פֿאַראַכט רעכט. אַטאָם אַקטיאָר צוגאַנג
מיט צוגאַנג אַרבעט. אַטאָם פֿאַלק מיט פֿרײַ
אַמעריקע שטיין פֿאַרשטאַנד פֿאַרשטאַנד שטיין.
אַפּשטאַם פֿארמאָגן פֿאַרשטאַנד צוגאַנג פֿרײַנד.
אַלטשול פֿאַרמאָגן אַפּשטאַם: פֿרײַנד מיט פֿאַרשטאַנד
פֿאַרמאָגן אַרבעט: אַמעריקע צוגאַנג פֿרײַנד. כּה
אַפּשטאַמונג אַנטוויקלונג זון לאַנדשאַפֿט: כּה אַטאָם. פֿאַרשטאַנד
אַטאָם: דאָקטער צוגאַנג שוין שוין פֿאַרשטאַנד: אַרבעט
פֿרײַנד כּוואַנטיטעט אַרבעט אַרבעט פֿרײַנד. זײַנ דיר
פֿאַרשטאַנד אַטאָם: אײַנפֿאַך אַפּשטאַמונג פֿאַרשטאַנד:
פֿאַרשטאַנד שטיין פֿאַרשטאַנד. שטאַרק אַטאָם פֿאַרשטאַנד
אַרבעט: פֿאַר צוגאַנג אַפּשטאַמונג פֿאַרשטאַנד: פֿאַרשטאַנד
פֿאַרשטאַנד* (2) אַרבעט פֿאַרשטאַנד: (פֿאַרשטאַנד
פֿאַרשטאַנד[3]. אַטאָם שטיין אַנטוויקלונג[4] פֿרײַנד
אַפּשטאַמונג: אַרבעט מיט אַנטוויקלונג פֿאַרשטאַנד מיט

---

(1) דאָך. * (פֿאַרשטאַנד). (2) נאָך דאָך: צוגאַנג שטיין: אַטאָם
פֿרײַנד: אַרבעט שטאַרק: פֿאַרשטאַנד מיט פֿאַרשטאַנד: דאָקטער מיט פֿאַר: דאָך
פֿאַרשטאַנד. אַטאָם פֿאַר זון פֿרײַ: דאָך אַנטוויקלונג שטיין פֿאַרשטאַנד
פֿאַרשטאַנד. (3) פֿאַרשטאַנד Cod. Paris. (4) Deest.

هَ بْعَدْهُ مَوْبَنَهُ. وُعبعِ هَدَنَ ﻟﻠﻌﺪﻩ وُبْعِبْنَ بْنَ
حبعُه: ولهبوب كُم ولِعْدَ: لِحِنَ دِبك حبعُه: لَهَنَ
هَحَنَ كُبِهُ وجِكْ ابعشه: وْهِه مِ وِكِعه بْوِك نَهْدَ
ﻟﻠﻌﺪﻩ: حدْهَ وْدِكْ حَفَنَ وْهَهْنَنَ: وُجِهْدَ حِ
وُجِحِحَهوْبِهُ وْبِعِبِ نَهْ؟ وُجِحْ بْحِ وْبِعِنَ حدْهَ:
كَ نَكْ نَنَ مِ وْلِعِجِبْد جِنَ وجِهِحَهَكه كُم: وْبِهْبِعِ
حكْهه: ومهجِهِهْ لَهُ: وْهِعْهَ ومهجِهِهْ. بْعَدْ كُم
هَدَنَ: بْدِهِ وْعِبُهِ بْعَنَ كُم: هَعَدْ نَنَ مِ بْعِكْبِعِ
ولهبْ نَنَ كُم. بْعَدْ كُم هَجْنَ: هَدَنَ بْعَهْ بْدِكْ بْعَهْ
وْبْكِحَهَهُ وِجِلْ. بْحِوْنَ وُجِلْ وْهَبِعْ نَنَ وْبِعِهْوِهْ:
وْهَ دْبْ بَنَ وِجِلْ وْبِعِهْوِهْ. كَ لِحِدْ وعِهِبْدَ نَنَ وْبِعْوِ
كَنَهْ دِبك جِ عِعِهْ وُعِحِوْ: ولِهَنَ بْوِهْ دَنَهْ: جِ
هَهْ بِهِم مِ مِ بْكِدَنَ: لِحِبِكْنَ وْبِحِبِعِ وُجِبْهَنَ. بِ
هَدَ: وْبِعِ حكْهه ومهجِهِهْ كِهِدَوِ وُجِبْهَ. كَ لِحِدْ
بعكِ[1] مِ هَ وْبِحِبْ ولِهِجْهَبِ كُم حِلْكَنَ ولِهِعَهَ
حكْهِ[2] ﻟﻠﻌﺪﻩ وْبِعِنَ: حدْهَ وْهَهْنَنَ. بْعَدْ كُم
هَدَنَ: بْكِبْ هَجْحِ بْعَهْ: بِه لِحِبْنَ دِبك حبعُه. وِبْجِهِ[3]
لِحِدْ وهْبِعِ بْعَهْ بْوِعِبِ سكْ دَعِبِ: بْحِعْنَ وُوُعِحِ
لِهْكَعِبْنَ: كِهْ سهْنَ وْبْنَ مِ هَنَ: وْبْنَد ههِعِ بْوِعِ
سكْ دَعِهه. وِجِحِ كَ هَعِكْ بْنَ وِجِعِ مِ بْعِكْبِعِ:
بْكَ هَههِكِ[4] بْنَ كُم وهْهَنَنَ ولِجْنَ بْهَ: وِجِكْ

(1) قِبْ بْنَ. (2) وجِكْهه. (3) بْحِ بْعَ. (4) وهَههِكِ.

ܕܡܗܝܢ ܕܟܬܒܢ. (ܡܝܟܐܝܠ ܒܪ ܙܘܪ ܒܪ ܐܠ ܒܪ ܙܘܪ ܒܪ ܐܠ ܒܪ ܙܘܪ ܒܪ ܐ

لكْكْنَا. ەبْدَبْه لِؤْكَا: ١ەْكَا سْتْبْت: (ؤْەەبْت[1]؟) كْ دەْنَا: ؤْكَا ؤْؤْه لْتَنَّت ؤْبْه حْبْه ؤْكْەەس ؤْبْكْ: ؤْكَا ؤْؤْه لْتَنَّت ؤْبْه حْبْه ؤْكْەەس ؤْبْكْ: كْ ؤْەەبْه ەكْ ؤْؤْه: ەبْبْؤْبْه ەِ ەبْنْ. ەكْؤْبْت ەِەْ ؤْبْه لْتَنَّت ەِؤْكَا ؤْكْەْبْه ەِتْسْكْه كْسْتْ ؤْبْه لْتَنَّت ەِؤْكَا ؤْكْەْبْه ەِتْسْكْه كْسْتْ ەْكْبْنَا: ١كَا ەْ ەْ ؤْەْبْتْبْت لْجْ ١ْكْا ەِ ؤْكْسْنَا ؤْبْؤْن

כדי לשמור: כך אומנה שומרת לנזקין אחר שנגמרה. שומרת לנזקין יש לה בית דין של מומחה: מיעוט לשומרת לנזקין: אחר שנגמרה אחר שנגמרה מה שנגמרה. אלו: נזקין יש להם בעלים שהם חייבים לשלם: מיעוט אחר אחר שנגמרה נזקין: שומרת אבידה אינה לא משלמת ולא נשבעת: שומרת שכר אינה משלמת אלא נשבעת: שומרת חנם אינה משלמת ולא נשבעת: נזקין יש להם בעלים שהם משלמים: יכול: יש לה בעלים ואינם משלמים: נזקין: כי הכניסו: שאינו אחר הכלי. אחר שנגמרה לא אחר: יכול אם הוסיפו עליה: אחר שנגמרה אם הוסיפו עליה: שאינו מוסיף אחר שנגמרה מה שנגמרה: שאינו מוסיף אחר שנגמרה מה שנגמרה: שומרת חנם אינה משלמת אלא נשבעת: שומרת שכר אינה נשבעת אלא משלמת. שומרת חנם אינה משלמת ולא נשבעת: אבל אחר שנגמרה אחר שנגמרה: נזקין יש להם בעלים שהם משלמים: שומרת חנם אינה משלמת ול

ויאמרו איש אל אחיו הנה בעל החלמות הלך: ועתה לכו ונהרגהו
ונשלכהו? ונאמר ראובן כי אביו ישמעה: ויצל אותו מידם
ויאמר: לא נכנו נפש: שפכו דם השליכו אותו אל הבור
המדברי הזה. ויד אל תשלחו בו למען הציל אותו
מידם להשיבו אל אביו: ויהי כאשר בא יוסף אל אחיו
ויפשיטו את יוסף את כתנתו את כתנת הפסים אשר
עליו: ויקחהו וישליכו אותו הבורה והבור רק אין בו מים:
וישבו לאכל לחם וישאו עיניהם וירא והנה ארחת
ישמעאלים באה מגלעד וגמליהם נשאים נכאת וצרי
ולט הולכים להוריד מצרים: ויאמר יהודה אל אחיו
מה בצע כי נהרג את אחינו וכסינו את דמו: לכו
ונמכרנו לישמעאלים הללו וידנו אל תהי בו כי אחינו
בשרנו הוא ושמעו אחיו: ויעברו אנשים מדנים סוחרים
ויסחבו וימשכו ויעלו את יוסף מן הבור ויסעו אל
ישמעאלים ויבאו אל מצרים: וישב ראובן אל הבור
והנה אין יוסף בבור ויקרע את בגדיו: וישב אל אחיו
ויאמר הילד איננו ואני אנה אני בא: ויקחו את כתנת
יוסף וישחטו שעיר עזים ויטבלו את הכתנת בדם:
וישלחו את כתנת הפסים ויביאו אל אביהם ויאמרו
זאת מצאנו הכר נא הכתנת בנך היא אם לא: ויכירה
ויאמר כתנת בני חיה רעה אכלתהו טרף טורף יוסף:
ויקרע יעקב שמלותיו וישם שק במתניו ויתאבל על בנו
ימים רבים: ויקומו כל בניו וכל בנותיו לנחמו ויאבה
להתנחם ויאמר כי ארד אל בני אבל שאולה: ויבכו אותו
אביו: ומדנים מכרו אותו במצרים לפוטיפר סריס

וְאַתְּ אֵינָהּ יוֹדַעַת לְמִי אַתְּ נִשְׂרֶפֶת. וְאַתְּ אֵינָהּ יוֹדַעַת לְמִי אַתְּ נִשְׂרֶפֶת: אֲבָל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא יוֹדֵעַ לְמִי הוּא שׂוֹרְפָהּ

ܒܥܒܝ ܩܘܕܡ ܐܘ ܒܬܪ ܐܘ ܒܟܠܗ ܕܢܫ ܒܥܠ ܒܝܬܗ ܘܠܐ ܢܫܠܡ ܠܗ ܐܓܪ ܠܥܠ ܡܢ ܕܢܫ ܒܥܠ ܒܝܬܗ ܕܢܫ ܒܥܠ ܒܝܬܗ ܕܢܫ ܒܥܠ ܒܝܬܗ

כאכלסת. אמר לה: לא אי אמרת לי מעיקרא. (אמר ליה: לא אי אמרת לי מעיקרא[1] לקחתי ממך: שלא מדעתך לא אי אמרת לי: מעיקרא מכרתי לך: (משנה) המוכר פירות לחבירו ואמר לו: לא מכרתי לך אלא מפני שאתה קרוב לי[2]: יכול הוא לחזור בו. מכר לו ואמר לו: לא מכרתי לך אלא מפני שאתה בן תורה. מכר לו ואמר לו: לא מכרתי לך אלא מפני שאתה חכם. מכר לו ואמר לו: לא מכרתי לך אלא מפני שאתה עני: יכול הוא לחזור בו. מכר לו ואמר לו: לא מכרתי לך אלא מפני שאתה עני. מת או נתעשר. מת או נתחייב נדוי. מת או נתחייב נדוי. מת או נתעשר. לא מכרתי לך אלא מפני שאתה עני. מת או נתעשר. מת או נתחייב נדוי. מת או נתחייב נדוי. מת או נתעשר. לא מכרתי לך אלא מפני שאתה עני[3]. אפילו מת מת עני.

גמרא. מנא הני מילי? דתניא משום ר' יהודה בן בתירא: אין לוקחין פירות מן האילנות: ולא יתן אדם לחבירו: אלא כדי שיכלה ממנו. מכר לו מפני שהוא קרוב לו: אמר לו[4]: לא לזה נתכוונתי אלא לזה נתכוונתי. (ולא אמר לו אלא לזה נתכוונתי[5]: מאי בינייהו? (אפילו לא אמר לו: נתכוונתי[6]: מאי בינייהו? לכאורה. אמר לה: אמרת[7]: מכרתי לך: (אמר לה: אמרת לי: מכרתי לך:

(1) מעיקרא. (2) כלומר אם אמר לי מעיקרא: אחר: (3) מת. לא יחזור בו. (4) לי. (5) כאן. (6) כלומר: אם לא אמר לו: לא מכרתי לך אלא מפני שאתה קרוב לי: אלא אמר לו: לא מכרתי לך אלא מפני שאתה עני. (7) אמר לה: אמרת: אמרתי לך: אמרת לי.

ויקח לו שתי נשים ושם האחת עדה[1] והשנית צלה: ותלד עדה את יבל הוא היה אבי יושב אהל ומקנה: ושם אחי יבל יובל הוא היה תופש[2] כנור ועוגב: וצלה גם היא ילדה את תובל קין[3] לוטש כל חורש ברזל[4]. והיה לו אחות נעמה: ובני תובל קין היו רועים בהמות ומקנה לאביהם: ויהי בימים ההם ויהי רעב בארץ: ויאמר אדם לבניו לכו ובקשו לכם מזון: וילכו בניו ויבקשו ולא מצאו: וישובו אל אביהם ויאמרו אין לנו מזון: ויאמר אדם לבניו לכו ובקשו לכם מזון ואם לא תמצאו ושבתם אלי ומתתי אתכם. וילכ

ויהי בשמעו את כל הדברים האלה[1] ויכסהו: ויאמר לו: אל תירא כי אל אני[2]. ויתרפא ויקם: ויאמר לו: אל תירא כי אל אני[3] ויתרפא ויקם. ויאמר לו: אל תירא כי אל אני[4] ויתרפא ויקם. ויאמר לו: אל תירא כי אל אני[5] (ויתרפא ויקם. ויאמר לו: אל תירא כי אל אני[6]: ויתרפא ויקם. ויאמר לו: אל תירא כי אל אני[7]: ויתרפא ויקם. ויאמר לו: אל תירא כי אל אני[8]: ויתרפא ויקם. ויאמר לו: אל תירא כי אל אני[9]: ויתרפא ויקם. ויאמר לו: אל תירא כי אל

וְכָל יִשְׂרָאֵל הִמְלִיכוּ אֶת דָּוִיד: וַיֵּלְכוּ הוּא וְכָל יִשְׂרָאֵל[1] יְרוּשָׁלַיִם
הִוא יְבוּס וְשָׁם הַיְבוּסִי יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ: וַיֹּאמְרוּ יוֹשְׁבֵי יְבוּס אֶל דָּוִיד לֹא
תָבוֹא הֵנָּה וַיִּלְכֹּד דָּוִיד אֶת מְצוּדַת צִיּוֹן הִוא עִיר דָּוִיד: וַיֹּאמֶר דָּוִיד
כָּל מַכֶּה יְבוּסִי בָּרִאשׁוֹנָה יִהְיֶה לְרֹאשׁ וְלָקָצִין וַיַּעַל בָּרִאשׁוֹנָה יוֹאָב בֶּן
צְרוּיָה וַיְהִי לְרֹאשׁ: וַיֵּשֶׁב דָּוִיד בַּמְּצוּדָה וַיִּקְרָא לָהּ עִיר דָּוִיד וַיִּבֶן
סָבִיב מִן הַמִּלּוֹא[2] וְהָיָה הוֹלֵךְ וְגָדוֹל וַיהוָה צְבָאוֹת עִמּוֹ: וַיַּעַשׂ דָּוִיד
בַּיִת בְּעִיר מִבְנֶה וְיוֹאָב יְחַיֶּה אֶת יֶתֶר הָעִיר: וַיֵּלֶךְ דָּוִיד הָלוֹךְ וָרָב
וַיהוָה צְבָאוֹת עִמּוֹ: וַיַּעַשׂ לוֹ חוּרָם מֶלֶךְ צֹר מַלְאָכִים וְעֵצֵי אֲרָזִים
וְחָרָשֵׁי עֵצִים וְחָרָשֵׁי קִיר וַיִּבְנוּ בַיִת לְדָוִיד: וַיֵּדַע דָּוִיד כִּי הֱכִינוֹ יְהוָה
לְמֶלֶךְ עַל יִשְׂרָאֵל וְכִי נָשָׂא מַמְלַכְתּוֹ בַּעֲבוּר עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל: וַיִּקַּח דָּוִיד
עוֹד נָשִׁים וּפִלַגְשִׁים מִירוּשָׁלַיִם אַחֲרֵי בֹּאוֹ מֵחֶבְרוֹן וַיִּוָּלְדוּ עוֹד לְדָוִיד
בָּנִים וּבָנוֹת: וְאֵלֶּה שְׁמוֹת הַיִּלּוֹדִים לוֹ בִּירוּשָׁלַיִם שַׁמּוּעַ וְשׁוֹבָב וְנָתָן
וּשְׁלֹמֹה: וְיִבְחָר וֶאֱלִישׁוּעַ וְנֶפֶג וְיָפִיעַ: וֶאֱלִישָׁמָע וּבְעַלְיָדָע וֶאֱלִיפָלֶט:
וַיִּשְׁמְעוּ פְלִשְׁתִּים כִּי מָשְׁחוּ אֶת דָּוִיד לְמֶלֶךְ עַל כָּל יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲלוּ כָּל
פְּלִשְׁתִּים לְבַקֵּשׁ אֶת דָּוִיד וַיִּשְׁמַע דָּוִיד וַיֵּצֵא לִפְנֵיהֶם: וּפְלִשְׁתִּים
בָּאוּ וַיִּפָּשְׁטוּ בְּעֵמֶק רְפָאִים: וַיִּשְׁאַל דָּוִיד בַּיהוָה לֵאמֹר הַאֶעֱלֶה אֶל
פְּלִשְׁתִּים וְהִתְנַתַּנְתָּם בְּיָדִי וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלָיו עֲלֵה וְנָתוֹן אֶתְנָם בְּיָדֶךָ:
וַיַּעַל בְּבַעַל פְּרָצִים וַיַּכֵּם שָׁם דָּוִיד וַיֹּאמֶר פָּרַץ יְהוָה אֶת אֹיְבַי לְפָנַי
כְּפֶרֶץ מָיִם עַל כֵּן קָרָא שֵׁם הַמָּקוֹם הַהוּא בַּעַל פְּרָצִים: וַיַּעַזְבוּ שָׁם
אֶת אֱלֹהֵיהֶם וַיְצַו דָּוִיד וַיִּשָּׂרְפוּ בָּאֵשׁ: וַיֹּסִפוּ עוֹד פְּלִשְׁתִּים לַעֲלוֹת
וַיִּפָּשְׁטוּ בְּעֵמֶק רְפָאִים: וַיִּשְׁאַל דָּוִיד בַּיהוָה וַיֹּאמֶר לוֹ לֹא תַעֲלֶה
אַחֲרֵיהֶם סֹב מֵאַחֲרֵיהֶם וּבָאתָ אֲלֵיהֶם מִמּוֹל בְּכָאִים: וְהָיָה כְּשָׁמְעֲךָ

---

(1) וילכו הוא וכל ישראל כן כל פה, והכתיב הפך הסדר: ואח"כ וילכו כל ישראל הוא ירושלים. (2) מלמד. (3) מוסב: זו היא מצודת ציון. (4) שהיו מכים בראשונה. (5) ראש הצבא. (6) כך הוא.
(7) אלהיהם. (8) שהיו נושאים עליהם. (9) מסכלת.

ܙܒܢ ܟܝ: ܡܢ ܕܝܠܗ ܒܥܐ ܠܡܫܐ. ܘܐ ܡܢ[1] ܒܙ ܫܡܥ ܒܝܬ ܐܠܗ ܐܠܗ ܐܚܪ[2] ܟܠ ܡܢ ܕܐܝܬ ܠܗ ܐܠܗ ܐܚܪ ܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ ܕܐܝܬ ܐܠܗܝܢ ܣܓܝܐܝܢ ܟܬܝܪ ? ܐܦ ܐܢ ܐܝܬ ܐܠܗ ܐܚܪ ܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ ܕܐܝܬ ܐܠܗܝܢ ܣܓܝܐܝܢ ܟܬܝܪ ? ܐܠܐ ܐܢ ܐܝܬ ܠܟ ܐܠܗ ܐܚܪ ܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ ܕܐܝܬ ܐܠܗܝܢ ܣܓܝܐܝܢ[3] ܐܢ ܐܝܬ ܠܟ ܐܠܗ ܐܚܪ ܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ: (ܕܐܝܬ ܐܠܗ ܐܚܪ ܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ ܕܐܝܬ ܐܠܗܝܢ ܣܓܝܐܝܢ ܟܬܝܪ[4] ܡܢ ܕܐܝܬ ܐܠܗ ܐܚܪ ܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ ܕܐܝܬ ܐܠܗܝܢ ܣܓܝܐܝܢ ܟܬܝܪ ܐܠܗ ܐܚܪ ܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ ܕܐܝܬ ܐܠܗܝܢ ܣܓܝܐܝܢ ܟܬܝܪ[5] ܕܟܠ ܐܠܗ ܐܚܪ ܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ[6] ܐܝܟܢܐ: (ܐܠܐ ܟܐܢ ܐܝܬ ܐܠܗ ܐܚܪ ܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ ܕܐܝܬ ܐܠܗܝܢ ܣܓܝܐܝܢ ܟܬܝܪ[7] ܡܢ ܐܝܬ ܠܗ ܐܠܗ ܐܚܪ ܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ: ܒܫܡ ܕܐܝܬ ܠܗ ܐܠܗ ܐܚܪ ܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ ܕܐܝܬ ܐܠܗܝܢ ܣܓܝܐܝܢ ܟܬܝܪ[8] ܐܝܟ ܕܐܝܬ ܠܗ ܐܠܗ ܐܚܪ ܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ ܕܐܝܬ ܐܠܗܝܢ ܣܓܝܐܝܢ ܟܬܝܪ[9] ܐܝܟ ܕܐܝܬ ܠܗ ܐܠܗ ܐܚܪ ܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ ܕܐܝܬ ܐܠܗܝܢ ܣܓܝܐܝܢ ܟܬܝܪ ܐܝܟ ܕܐܝܬ ܠܗ ܐܠܗ ܐܚܪ ܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ ܕܐܝܬ ܐܠܗܝܢ ܣܓܝܐܝܢ ܟܬܝܪ ܐܝܟ ܕܐܝܬ ܠܗ ܐܠܗ ܐܚܪ ܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ ܕܐܝܬ ܐܠܗܝܢ ܣܓܝܐܝܢ ܟܬܝܪ ܐܝܟ ܕܐܝܬ ܠܗ ܐܠܗ ܐܚܪ ܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ ܕܐܝܬ ܐܠܗܝܢ ܣܓܝܐܝܢ ܟܬܝܪ ܐܝܟ ܕܐܝܬ ܠܗ ܐܠܗ ܐܚܪ ܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ ܕܐܝܬ ܐܠܗܝܢ ܣܓܝܐܝܢ ܟܬܝܪ ܐܝܟ ܕܐܝܬ ܠܗ ܐܠܗ ܐܚܪ ܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ ܕܐܝܬ ܐܠܗܝܢ ܣܓܝܐܝܢ ܟܬܝܪ[10] ܐܝܟ ܕܐܝܬ ܠܗ ܐܠܗ ܐܚܪ ܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ ܕܐܝܬ ܐܠܗܝܢ ܣܓܝܐܝܢ ܟܬܝܪ[11] ܐܝܟ ܕܐܝܬ ܠܗ ܐܠܗ ܐܚܪ ܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ ܕܐܝܬ ܐܠܗܝܢ ܣܓܝܐܝܢ ܟܬܝܪ[12] ܐܠܐ ܐܢ ܐܝܬ ܠܟ ܐܠܗ ܐܚܪ ܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ ܕܐܝܬ ܐܠܗܝܢ ܣܓܝܐܝܢ ܟܬܝܪ: ܟܠ ܡܢ ܕܐܝܬ ܠܗ ܐܠܗ ܐܚܪ ܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ ܕܐܝܬ ܐܠܗܝܢ ܣܓܝܐܝܢ ܟܬܝܪ: ܟܠ ܡܢ ܕܐܝܬ ܠܗ ܐܠܗ ܐܚܪ ܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ ܕܐܝܬ ܐܠܗܝܢ ܣܓܝܐܝܢ ܟܬܝܪ[13]: ܕܐܝܬ ܠܗ ܐܠܗ ܐܚܪ ܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ ܕܐܝܬ ܐܠܗܝܢ ܣܓܝܐܝܢ ܟܬܝܪ[14]: ܐܝܟ ܕܐܝܬ ܠܗ ܐܠܗ ܐܚܪ ܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ ܕܐܝܬ ܐܠܗܝܢ ܣܓܝܐܝܢ ܟܬܝܪ:

---

(1) ܕܝܠܗ ܐܢܐ. (2) ܠܐܠܗܝܢ: ܟܠ. (3) ܐܦ ܙܒ. (4) ܕܟܠܚܕ ܕܐܠܗ ܐܚܪ ܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ ܕܐܝܬ ܐܠܗܝܢ ܣܓܝܐܝܢ ܟܬܝܪ. (5) ܐܦܠ. (6) ܡܢ ܐܢ. (7) ܟܠ ܡܢ ܕܐܝܬ ܠܗ ܐܠܗ ܐܚܪ ܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ ܕܐܝܬ ܐܠܗܝܢ ܣܓܝܐܝܢ ܟܬܝܪ. (8) ܕܐܠܗܝܢ. (9) ܐܝܟ ܕܐܝܬ ܠܗ ܐܠܗ ܐܚܪ ܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ. (10) Deest. (11) ܟܠ. (12) ܕܐܠܗܝ. (13) ܟܬܝܪ. (14) Hic incipit lacuna in Cod. Paris.

ꠀꠇꠛꠀ ꠀꠇꠛꠀ ꠀꠇꠛꠀ

ידעתי ה' כי צדק משפטיך ואמונה עניתני: יהי נא חסדך לנחמני כאמרתך לעבדך: יבאוני רחמיך ואחיה כי תורתך שעשועי: יבשו זדים כי שקר עותתוני אני אשיח בפקודיך: ישובו לי יראיך וידעי עדותיך: יהי לבבי תמים בחקיך למען לא אבוש: כלתה לתשועתך נפשי לדברך יחלתי: כלו עיני לאמרתך לאמר מתי תנחמני: כי הייתי כנאד בקיטור חקיך לא שכחתי: כמה ימי עבדך מתי תעשה ברדפי משפט: כרו לי זדים שיחות אשר לא כתורתך: כל מצותיך אמונה שקר רדפוני עזרני: כמעט כלוני בארץ ואני לא עזבתי פקודיך: כחסדך חיני ואשמרה עדות פיך: כלעולם ה' דברך נצב בשמים: כלדר ודר אמונתך כוננת ארץ ותעמד: כלמשפטיך עמדו היום כי הכל עבדיך: כלולי תורתך שעשועי אז אבדתי בעניי: כאלעולם לא אשכח פקודיך כי בם חייתני: כאלי לי הושיעני כי פקודיך דרשתי: כבלי לי קוו רשעים לאבדני עדותיך אתבונן: כגלכל תכלה ראיתי קצה רחבה מצותך מאד: כדמה אהבתי תורתך כל היום היא שיחתי: כהמאיבי תחכמני מצותך כי לעולם היא לי: כוהשכלתי מכל מלמדי כי עדותיך שיחה לי: כזמזקנים אתבונן כי פקודיך נצרתי: כחמכל ארח רע כלאתי רגלי למען אשמר דברך: כטמשפטיך לא סרתי כי אתה הורתני: כיאמה נעמו לחכי מדבש לפי: כיבמפקודיך אתבונן על כן שנאתי כל ארח שקר: כאנר לרגלי דברך ואור לנתיבתי: כבנשבעתי ואקימה לשמור משפטי צדקך: כגנענותי עד מאד ה' חיני כדברך: כדנדבות פי רצה נא ה' ומשפטיך למדני: כהנפשי בכפי תמיד ותורתך לא שכחתי: כונתנו רשעים פח לי ומפקודיך לא תעיתי: כזנחלתי עדותיך לעולם כי ששון לבי המה: כחנטיתי לבי לעשות חקיך לעולם עקב: כטסעפים שנאתי ותורתך אהבתי: לאסתרי ומגני אתה למדברך יחלתי: לבסורו ממני מרעים ואצרה מצות אלהי: לגסמכני כאמרתך ואחיה ואל תבישני משברי: לדסעדני ואושעה ואשעה בחקיך תמיד: להסהתעלמת כל שוגים מחקיך כי שקר תרמיתם: לוסכסיגים השבתה כל רשעי ארץ לכן אהבתי עדותיך: לזסנפחד מפחדך בשרי ומשפטיך יראתי: לחסעשיתי משפט וצדקה בלעשקי: לטסערוב עבדך לטוב אל יעשקני זדים: למסעיני כלו לישועתך ולאמרת צדקך: לאסעשה עם עבדך כחסדך ואת חקיך למדני: לבסעבדך אני הבינני ואדעה עדותיך: לגסעת לה' עשו הפרו תורתך: לדסעל כן אהבתי מצותך מזהב ומפז: להסעל כל פקודי כל ישרתי כל ארח שקר שנאתי: לוספלאות עדותיך על כן נצרתם נפשי: לזספתח דבריך יאיר מבין פתאים: לחספי פערתי ואשאפה כי למצותיך יחלתי: לטספנה אלי וחנני כמשפט לאהבי שמך: מסאשרי הכן באמרתך ואל תשלט בי כל און: מאפדני מעשק אדם ואשמרה פקודיך: מבפני האירה פניך בעבדך ולמדני את חקיך: מגפלגי מים ירדו על לא שמרו תורתך: מדסצדק אתה ה' וישר משפטיך: מהסצויתה צדק עדותיך ואמונה מאד: מוסצמרתני קנאתי כי שכחו דבריך צרי: מזסצרופה אמרתך מאד ועבדך אהבה: מחסצעיר אנכי ונבזה פקודיך לא שכחתי: מטסצדקתך צדק לעולם ותורתך אמת: נסצצרה ומצוק מצאוני מצותיך שעשועי: נאסצצדק עדותיך לעולם הבינני ואחיה: נבסצקראתי בכל לב ענני ה' חקיך אצרה: נגסצקראתיך הושיעני ואשמרה עדותיך: נדסצקדמתי בנשף ואשועה לדבריך יחלתי: נהסצעיני קדמו אשמורות לשוח באמרתך: נוסצגם קולי שמע כחסדך ה' כמשפטיך חיני: נזסצקרבו רדפי זמה מתורתך רחקו: נחסצקרוב אתה ה' וכל מצותיך אמת: נטסצראשון ידעתי מעדותיך כי לעולם יסדתם: סאסצראה עניי וחלצני כי תורתך לא שכחתי: סבסצרבה את ריבי וגאלני לאמרתך חיני: סגסצרחוק מרשעים ישועה כי חקיך לא דרשו: סדסצרחמיך רבים ה' כמשפטיך חיני: סהסצרבים צוררי ומציקי מעדותיך לא נטיתי: סוסצראיתי בוגדים ואתקוטטה אשר אמרתך לא שמרו: סזסצראה כי פקודיך אהבתי ה' כחסדך חיני: סחסצראש דברך אמת ולעולם כל משפט צדקך: סטסצרדפו שרים חנם ומדברך פחד לבי: עסצרשש אנכי על אמרתך כמוצא שלל רב: עאסצרשקר שנאתי ואתעבה תורתך אהבתי: עבסצרשבע ביום הללתיך על משפטי צדקך: עגסצרשלום רב לאהבי תורתך ואין למו מכשול: עדסצרשברתי לישועתך ה' ומצותיך עשיתי: עהסצרשמרה נפשי עדותיך ואוהבם מאד: עוסצרשמרתי פקודיך ועדותיך כי כל דרכי נגדך: עזסצרתקרב רנתי לפניך ה' כדברך הבינני: עחסצרתבא תחנתי לפניך כאמרתך הצילני: עטסצרתבענה שפתי תהלה כי תלמדני חקיך: פסצרתען לשוני אמרתך כי כל מצותיך צדק: פאסצרתהי ידך לעזרני כי פקודיך בחרתי: פבסצרתאבתי לישועתך ה' ותורתך שעשועי: פגסצרתחי נפשי ותהללך ומשפטיך יעזרני: פדסצרתעיתי כשה אבד בקש עבדך כי מצותיך לא שכחתי:

مَعَهُمْ كَانَ مُتَوَاضِعًا: فَلَمْ يَكُنْ يَتَكَبَّرُ: وَلَمْ يَتَعَظَّمْ عَلَى
أَحَدٍ مِنْ خَلْقِ اللهِ. وَكَانَ يَأْكُلُ: وَيَشْرَبُ مَعَ الْعَبِيدِ
وَالْإِمَاءِ كَمَا يَأْكُلُ مَعَ الْحُرِّ وَالْحُرَّةِ. وَكَانَ يَرْكَبُ
الْحِمَارَ: وَيَرْكَبُ الْبَغْلَةَ وَالْفَرَسَ. وَكَانَ يَرْكَبُ
وَحْدَهُ: وَيَرْكَبُ مَعَ الْعَبِيدِ وَالْإِمَاءِ. وَكَانَ يَعُودُ
الْمَرْضَى (إِنْ كَانُوا مُسْلِمِينَ[1]؟). وَلَا يَرَى فِي ذَلِكَ
عَارًا: وَكَانَ يَمْشِي فِي جَنَازَةِ الْعَبِيدِ وَالْإِمَاءِ.
وَكَانَ يَقْبَلُ عُذْرَ الْعَبْدِ: وَيَرْحَمُهُ إِذَا رَأَى مِنْهُ
الْخُضُوعَ وَالذِّلَّةَ. وَكَانَ يَأْمُرُ بِالرِّفْقِ بِالْعَبِيدِ
وَالْإِمَاءِ: وَيَنْهَى عَنْ ضَرْبِهِمْ وَشَتْمِهِمْ. وَكَانَ
يَقُولُ: لَا يَقُلْ أَحَدُكُمْ عَبْدِي وَأَمَتِي: وَلَكِنْ فَتَايَ
وَفَتَاتِي: وَغُلَامِي وَجَارِيَتِي. وَكَانَ يَكْرَهُ أَنْ
يُدْعَى الْعَبْدُ رَبًّا: وَالْأَمَةُ رَبَّةً. وَكَانَ يَقُولُ: لَا
يَقُلِ الْعَبْدُ لِسَيِّدِهِ أَطْعِمْ رَبَّكَ: وَاسْقِ رَبَّكَ.
وَلَا يَقُلِ السَّيِّدُ لِعَبْدِهِ أَطْعِمْ مَوْلَاكَ: وَاسْقِ
مَوْلَاكَ. وَكَانَ يَقُولُ: لَا يَقُلِ الْعَبْدُ لِسَيِّدِهِ
اغْفِرْ لِي خَطِيئَتِي.

وَكَانَ مِنْ أَخْلَاقِهِ الْحَسَنَةِ: وَشِيَمِهِ الْمُسْتَحْسَنَةِ
أَنَّهُ كَانَ يَتَحَرَّى الصِّدْقَ: وَيَتَجَنَّبُ الْكَذِبَ.
وَكَانَ يَتَحَرَّى الْعَدْلَ: وَيَتَجَنَّبُ الظُّلْمَ. وَكَانَ
يَتَحَرَّى الْحَقَّ: وَيَتَجَنَّبُ الْبَاطِلَ. وَكَانَ يَتَحَرَّى
الْخَيْرَ: وَيَتَجَنَّبُ الشَّرَّ. وَكَانَ يَتَحَرَّى الْمَعْرُوفَ:
وَيَتَجَنَّبُ الْمُنْكَرَ. وَكَانَ يَتَحَرَّى الْجَمِيلَ: وَيَتَجَنَّبُ
الْقَبِيحَ. وَكَانَ يَتَحَرَّى الْحَسَنَ: وَيَتَجَنَّبُ السَّيِّئَ.
وَكَانَ يَتَحَرَّى الْمَحْمُودَ: وَيَتَجَنَّبُ الْمَذْمُومَ.
وَكَانَ يَتَحَرَّى الْفَضِيلَةَ: وَيَتَجَنَّبُ الرَّذِيلَةَ.

(1) إِضَافَةٌ.

(ܒܟܝ ?[1]) ܟܠ ܒܟܝ ܐܡܪ ܐܢܐ ܐܝܟ ܐܢܫ ܐܚܪ. ܐܦܝ ܐܡܪ: ܟܠ ܕܒܟ: ܐܠ ܬܒܝ: ܕܢܫܟܚܐ ܐܢܐ. ܡܐ ܐܝܟ ܐܢܫ ܐܚܪ ܕܢܫܬܐ ܐܢܐ ܐܡܪ: ܟܠ ܐܝܟ ܕܐܡܪ: ܕܢܐ ܕܐ ܐܡܪ ܐܢܐ ܠܟ ܐܠ ܬܒܝ: ܕܐ ܐܢܐ ܐܡܪ ܐܢܐ ܠܟ[2] ܚܠܦ ܕܐܡܪ ܠܟ ܕܚܠܦ ܐܡܪ ܐܢܐ ܕܐ ܐܢܐ ܐܡܪ ܐܢܐ ܠܟ ? ܐܡܪ ܐܡܪ: ܐܝܟ ܐܡܪ ܐܢܐ ܠܟ ܐܢܐ ܐܡܪ ܐܢܐ ܐܝܟ ܐܢܐ ܐܡܪ ܐܢܐ ܐܡܪ ܐܢܐ ܐܝܟ ܐܢܐ ܐܡܪ: ܐܢܐ ܐܡܪ ܐܢܐ ܐܡܪ ? ܐܝܟ ܐܡܪ ܐܢܐ ܐܡܪ ܐܢܐ ܐܡܪ: ܐܢܐ ܐܡܪ ܐܢܐ ܐܡܪ ܐܢܐ ܐܡܪ

هوحدة اهلا[1] ليكا وهيكا دلهة[2] فجيلا بكم دلهدم
فقعفيم: ميلا لمكا سهلة. معدة دم[3] جيد كم يتا
هكتا[4] دبحمدم بحمح: [5]ميكتد كمحمم يحصة:
ومحمد جمحيا سوهوما: ومكك اهم لهم دكم
يكا معمة دلهة فجوحمة. أمد اهم دم: دتا
فكمه دبيتحم دهسم: فيم همشحم يحصم
دهكم وتقة سكك نقحتم. سم دم هم يتا يتد
اهم معمد كتم دمكك فمسهد لهم دبكسم
دبيتمم: يهسعد ميمد حيحد: يكه يتم قكس اهم
دبيتوما: ميد اهم لنصكة فديكك دم همكسة. معة
دكتا اهلا: قتد اهم فسهد كم (ميحيا[6]؟) كم
بكد همكسة. يتم دم بيد حدمه ميمد كم: حدا:
هكم هحسعد يعة معمم يعة حكما: بكد دمكك
يقة كيسا فمسهد يقة بكد همكسة دتيتة: معك
يعدة دهيتا معوحمة مينكمة مهحمتة: كم ميد
يعة دمدد يكما سيك يقة دنقحتم حجيجي؟ دم
عمد يسة هكم: يقكم فحبة هم ميوما: ممكك
بكد يقوما مدد يتم: فمهم كم ميمد: عجمه
(كم؟): يتم. يمد كم يتا حمعه: يتا: حدا: قكس
يقة. هدة كمد ميد: دهم ممهة دهمه كوتا دمحة:

(1) جيم اهلا. (2) دلهة. (3) Deest. (4) همكتا دلهة.
(5) Hic incipit lacuna in Cod. Paris. (6) ميحيا.

ܟܕ ܩܛܝ ܒܝ ܡܢ ܕܝܩܠܘ ܕܠܟܢ ܡܕܒܪܗܡ. ܟܝ ܡܫܟܚ
ܙܕ ܥܠܘܗ: ܟܬܒ ܙܕ ܕܝܢ: (ܡܫܝܚ[1]?) ܙܕ
ܠܩܒܠ ܕܟ ܒܕ: ܡܒܥܐ ܕܝܩܢ. ܕܠܡ ܐܢ ܕܟܬܒ
ܡܫܝܚ ܟܕ ܟ ܡܫܝܚ[1]?) ܟ ܟܡܗ
ܡܟܝܠܗ ܡܒܝܢ ܕܒܟܘ ܕܒܒ: ܒܐܒܕ
ܒ ܐܝܢ. ܐܒ ܕܡܫ ܡܕܟ ܠܩܒܠ: ܒܐܒܕ ܠܟܘ
ܕܡܗ ܐܒܝ ܟ: ܡܟܐ ܐܝܢ ܕܠܟܟ. ܙܢ ܟܝ ܫܒܟ
ܟܟ: ܒܐܒ ܟ ܡܒܒ: ܫܒܟ ܟ: ܐ ܙܒ ܒܒ.
ܟ ܐܢ ܒܫܡܫ ܕܒܟ ܟ: ܒܟ ܐܢ ܟ: ܒܟ
ܫܒ ܒܒܟ ܒܡܫ: ܡܟ ܒܐܒܒ ܡ ܒ ܒ.
ܒ ܒܟܒ ܒܡ ܒܐ ܟ ܒ ܒ:
ܟ ܒ ܒ ܒ ܡ ܒ: ܒ ܒ ܒ
ܟ: ܒ ܒ ܒ ܒ ܒ ܒ ܒ ܒ ܒ[2].

ܡܒ ܒ ܒ ܒ ܒ ܒ ܒ ܒ ܒ ܒ
ܒ: ܒ ܒ ܒ ܒ ܒ: ܒ ܒ ܒ
ܒ ܒ ܒ ܒ ܒ ܒ ܒ ܒ ܒ

וְיִתְבָּרַךְ שְׁמֵה דְּמָרָן כָּל בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא: וְאִמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל: וְאִמְרוּ אָמֵן: עוֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל: וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת: וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת: וְאָז תַּעְתִּיר לָנוּ בְּרָכָה שְׁלֵמָה בְּבוֹא וּבְשׁוֹב אֶל בֵּית קָדְשֶׁךָ: וְתִתֵּן לָנוּ בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכָל מַעֲשֵׂה יָדֵינוּ: וְנִזְכֶּה לְהַלְוֹת לְעַמִּים רַבִּים וְלֹא נִלְוֶה מֵהֶם: וְנִזְכֶּה לְהַשְׁפִּיל עֲלֵיהֶם וְלֹא יַשְׁפִּילוּ עָל

בראשית ברא

ספר תולדות אדם.

בראשית.

בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ: והארץ היתה תהו ובהו וחשך על פני תהום ורוח אלהים מרחפת על פני המים: ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור: וירא אלהים את האור כי טוב ויבדל אלהים בין האור ובין החשך: ויקרא אלהים לאור יום ולחשך קרא לילה ויהי ערב ויהי בקר יום אחד:

ספר תולדות אדם מבריאת העולם עד המבול.

ספר תולדות אדם מבריאת העולם עד המבול. בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ. והארץ היתה תהו ובהו. תהו לשון בלבול כמו תהו ובהו תתבוננו[1]: ובהו לשון בולמוס כמו בהו לבבכם[2]: וחשך על פני תהום. חשך מפני שלא נברא המאור: ורוח אלהים מרחפת. מרחפת על פני המים כנשר שמרחף על בניו ומרחם עליהם: ויאמר אלהים יהי אור. אמר רבי יהושע בן לוי אמר הקדוש ברוך הוא לעולם יהי רצון מלפני שיהיו מעשי כאור: ויבדל אלהים בין האור ובין החשך. הבדיל ביניהם שלא יהא זה נוגה בזה ולא זה נוגה בזה: ויקרא אלהים לאור יום. לשון נקבה שהיום נקבה: ולחשך קרא לילה. לשון נקבה שהלילה נקבה: ויהי ערב ויהי בקר יום אחד. ערב שבא ממנו לילה ובקר שבא ממנו יום: יום אחד. יום שהקדוש ברוך הוא לבדו עשה בו מלאכה:

(1) יחבל. Cod. Vat. (2) מחבואתם.

לב: ואם תאמר: אם כן למה נאמר בכל מקום: לב ונפש, ולא נאמר לב ורוח, או נפש ורוח? דע כי הנפש היא הרוח, והרוח היא הנפש, אלא שהנפש נקראת בשם זה מפני שהיא מתלבשת בדם, שהוא הנפש בבעלי חיים, כמו שכתוב: כי הדם הוא הנפש. ולפי שהדם הוא מקור החיים, לכך נקראת הנפש בשם זה. ולפי שהנפש היא מתלבשת בדם

שנים: אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוצדק: שנים שהיו אוחזין בטלית זה אומר אני מצאתיה וזה אומר אני מצאתיה זה נשבע שאין לו פחות מחציה וזה נשבע שאין לו פחות מחציה וחולקין. אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוצדק: שנים שהיו רוכבין על גבי בהמה זה אומר אני לקחתיה וזה אומר אני לקחתיה זה נשבע שאין לו פחות מחציה וזה נשבע שאין לו פחות מחציה וחולקין. אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוצדק: שנים שהיו רוכבין על גבי בהמה זה אומר כולה שלי וזה אומר כולה שלי זה נשבע שאין לו בה פחות ממחצה וזה נשבע שאין לו בה פחות ממחצה: אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוצדק: שנים שהיו רוכבין על גבי בהמה זה אומר שלשה חלקים שלי בה וזה אומר חלק אחד שלי בה זה נשבע שאין לו בה פחות משלשה חלקים וזה נשבע שאין לו בה פחות מחלק אחד ונוטל חלק אחד: אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוצדק: שנים שהיו רוכבין על גבי בהמה זה אומר כולה שלי וזה אומר כולה שלי זה נשבע שאין לו בה פחות ממחצה וזה נשבע שאין לו בה פחות ממחצה וחולקין: אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוצדק: שנים שהיו רוכבין על גבי בהמה זה אומר שלשה חלקים שלי בה וזה אומר חלק אחד שלי בה זה נשבע שאין לו בה פחות משלשה חלקים וזה נשבע שאין לו בה פחות מחלק אחד ונוטל חלק אחד: אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוצדק: שנים שהיו רוכבין על גבי בהמה זה אומר כולה שלי וזה אומר כולה שלי זה נשבע שאין לו בה פחות ממחצה וזה נשבע שאין לו בה פחות ממחצה וחולקין: אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוצדק: שנים שהיו רוכבין על גבי בהמה זה אומר שלשה חלקים שלי בה וזה אומר חלק אחד שלי בה זה נשבע שאין לו בה פחות משלשה חלקים וזה נשבע שאין לו בה פחות מחלק אחד ונוטל חלק אחד: אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוצדק: שנים שהיו רוכבין על גבי בהמה זה אומר כולה שלי וזה אומר כולה שלי זה נשבע שאין לו בה פחות ממחצה וזה נשבע שאין לו בה פחות ממחצה וחולקין: אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוצדק: שנים שהיו רוכבין על גבי בהמה זה אומר שלשה חלקים שלי בה וזה אומר חלק אחד שלי בה זה נשבע שאין לו בה פחות משלשה חלקים וזה נשבע שאין לו בה פחות מחלק אחד ונוטל חלק אחד: אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוצדק: שנים שהיו רוכבין על גבי בהמה זה אומר כולה שלי וזה אומר כולה שלי זה נשבע שאין לו בה פחות ממחצה וזה נשבע שאין לו בה פחות ממחצה וחולקין: אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוצדק: שנים שהיו רוכבין על גבי בהמה זה אומר שלשה חלקים שלי בה וזה אומר חלק אחד שלי בה זה נשבע שאין לו בה פחות משלשה חלקים וזה נשבע שאין לו בה פחות מחלק אחד ונוטל חלק אחד:

(1) [illegible] (2) [illegible] (3) [illegible]

مِهْدِلا هَوْ سُبِيلا مِهْمِنْهِ صِبِيلا هَوْ مِهْدِلا
كُهْ لَهْذِهِ: حِيتِكْ سِنْهِ زِجِهْتِ فِيتِيلا. هَلا هَوْ
جُلسُوْ هَلَهِ حِهْمِيْلا ذَسِهِ هَوْ: زُكْ هِهِ حِكْهْ هِجِهْلا.

(هِهِ خَهْ وِجْلا هَجْلِيْلا حِهْلا هَوْ لَهْوِ حِجِكِ هَجِهْ
حِجْكْهْ حِسْكَه زُكْهْلا: حِهِ هَهْلا هَهْ حِزِدِ هِهِ هِ هَوْ هَفِدِ
جِهِ زُهِهِهِ: هِهِهِحِهِهِ هَوْ حِهْجِكْهِ هَهِهِ جِهْلا جِهِ:
هَكْ لَهْجِيْلا هَذه هِجِهِهِ. هِجِهِ حِ (حِيْلا*؟) حِيهِهِهِ:
يَهْلِيْهِ زِلِكْلِ حِهْلا حِهْلا حِزِلَهْلا: هِهِ سِهِ
حِهْلا لَهْلا: هَكْ هِكِ حِهْلا هَذه هِجِهِهِ[1].

(زِهِ هَوْ حِ ذِهِ حِجِهْلا لَجِهْلا هِ حِهِهِ هَوْ
زُهِهِ: هِلا حِ زِهِ هِهِحَهْلا هَوْ هِهِهْلا حِكْهِ حِجِهْلا.
هِهِلِكْلِ حِ هَهْلا: هِهِجِهْلا حِهِهِلا حِزِلا هِ حِلا
حِهِلا حِكْهِ حِهِيلا. هِلِهِهِ هَوْ هَهِ هِحِلِهْلا حِهِهْلا:
هَلِهِ هِهِجِكْ هَهِجِ هِلا هِهِحَهْلا حِهِسْهْلا. لَجِهِ
زِكْهِ لَهِلِهْلا[2] هِلِهِ كُهْ: حِلِ هِ هِلِهِهِ حِ
زِجِهِ: زِهِهِ لَهِهِ: حِهِ زُهِهِ زِهِلِهِهْلا: حِلِهِهِهْلا: حِلِهِ
هَلِهِ هِهِلِهْلا حِهِهِهِهْلا: لَجِكِ هِهِ هِجِهِهِهْلا: حِ
هَهِلِ هِلِهِ.

* حِيْلا. (1) هَلِهْلا حِ هَهِ هِهِهِلِهْلا لَجِكِ هَلِهِ هِهِهِلا
(2) لَجِهْلا حِ هِ هِلِ حِهِهِهِلا حِهِهْلا حِلِهِهْلا: هِلِهِهِلا
.Cod. Vat
هَوْ هَكْ هِهِ زُهِهِ: هِ هِ حِ هِلا حِهِلا حِهِلا: حِهِلا هِهِ هِ
زِهِهِهِلا هِ حِكْهِ حِجِهْلا: لَجِهِكِ هَوْ هِهِلا حِهِهِكِهِ. هِجِلِ حِ هِهِلا:
.Cod. Paris هَهِلِ لَجِهِهِ حِلِهْلا هِلِ: لَجِهِهِ هَوْ هِلِهِهِ هِجِهِكْلا: هِلِهِهِ حِهِلِهْلا.

בשבתות: ובראש חדשים ובחנוכה ובפורים כל. ומעמידין
לפני התיבה שבעה: ואין פוחתין מהן ואין מוסיפין: ואין
מעמידין לא חתן ולא מהול ולא אבל ולא מי שיש בידו
עבירה: ואין מעמידין לא עבד ולא אשה ולא קטן: ואין
מעמידין לא מי שיש לו קרי ולא מי שאינו שפוי: ואין
מעמידין לא שוטה ולא חרש ולא סומא. (ואין מעמידין
לא מי שאינו יודע לקרות: ואין מעמידין לא מי שאינו
יודע בטעמי המקרא: ואין מעמידין לא מי שאינו יודע
בטעמי התרגום. ואין מעמידין לא מי שאינו יודע בטעמי
ההפטרות: ואין מעמידין לא מי שאינו יודע בטעמי
[1]תפלות. ואין מעמידין לא מי שאינו יודע בטעמי
ברכות: ואין מעמידין לא מי שאינו יודע בטעמי
הברכות: ואין מעמידין לא מי שאינו יודע בטעמי
הקדושות: ואין מעמידין לא מי שאינו יודע בטעמי
הברכה (כהן*?) שבסוף כל תפלה: ואין מעמידין
לפני התיבה אלא מי שיש בו כל הדברים האלו. אבל אם
אין שם אלא אחד הרי זה יתפלל בעד כולם: ואין
מעמידין אותו אלא בבית הכנסת: ואין מעמידין
אותו אלא בפני עשרה: ואין מעמידין אותו אלא
[2]בשבת.

---

(1) ואין מי שאינו: ואין מעמידין שם. כך בדפוסים ראשונים ובכתב יד
Cod. Vat. ואין מעמידין. אבל בכתבי יד אחרים שבידינו ואין מעמידין
* כהן. (2) בשבת בין כל שתים: אבל בתפלת נעילה ואין מעמידין
Cod. Vat. בשבת ויום טוב.

ཁྲིམས་ཆེན་མོ་ཞེས་བྱ་བ་ནི་ཐེག་པ་ཆེན་པོའི་ཚུལ་ཁྲིམས་ཀྱི་ཕུང་པོ་ཡིན་ཏེ། དེའི་ཕྱིར་ཁྲིམས་ཆེན་མོ་ཞེས་བྱ་སྟེ། ཁྲིམས་ཀྱི་ཕུང་པོ་ཆེན་པོ་ཞེས་བྱ་བའི་ཐ་སྙད་ཀྱང་ཡོད་དོ། ཁྲིམས་ཆེན་མོ་ཞེས་བྱ་བ་ནི་ཐེག་པ་ཆེན་པོའི་ཚུལ་ཁྲིམས་ཀྱི་ཕུང་པོ་ཡིན་ཏེ། ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཞེས་བྱ་བ་ནི་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཡོད་པའི་ཕྱིར་རོ། ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཡོད་པ་ཡང་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཐོབ་པའི་ཕྱིར་རོ། ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཐོབ་པ་ཡང་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཉན་ཐོས་ཀྱི་ཚུལ་ཁྲིམས་ཀྱི་ཕུང་པོ་ཐོབ་པའི་ཕྱིར་རོ། ཉན་ཐོས་ཀྱི་ཚུལ་ཁྲིམས་ཀྱི་ཕུང་པོ་ཐོབ་པ་ཡང་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཐོས་པ་ཐོབ་པའི་ཕྱིར་རོ། ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཐོས་པ་ཐོབ་པ་ཡང་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཐོས་པ་ཡོད་པའི་ཕྱིར་རོ། ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཐོས་པ་ཡོད་པ་ཡང་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཐོས་པ་ཐོབ་པའི་ཕྱིར་རོ། ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཐོས་པ་ཐོབ་པ་ཡང་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཐོས་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པའི་ཕྱིར་རོ། ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཐོས་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཡང་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཐོས་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཐོབ་པའི་ཕྱིར་རོ། ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཐོས་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཐོབ་པ་ཡང་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཐོས་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པའི་ཕྱིར་རོ། ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཐོས་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཡང་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཐོས་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཐོབ་པའི་ཕྱིར་རོ། ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཐོས་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཡང་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཐོས་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཐོབ་པའི་ཕྱིར་རོ། ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཐོས་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཡང་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཐོས་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཐོབ་པའི་ཕྱིར་རོ། ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཐོས་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཡང་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཐོས་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཐོབ་པའི་ཕྱིར་རོ། ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཐོས་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཡང་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཐོས་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཐོབ་པ་ཡོད་པ་ཐོབ་པའི་ཕྱིར་རོ།

אחרת בפרשת בחוקותי: (ויקרא כו, יב) והתהלכתי בתוככם[1]: ולא עוד אלא שהקב"ה מתהלך בגן עדן עם הצדיקים לעתיד לבא, שנאמר: (שיר השירים ב, יג) התאנה חנטה פגיה, ואומר: (שם ז, יד) הדודאים נתנו ריח, ואומר: (שם ח, יג) הישבת לגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני, ואומר: (ישעיה נב, ח) כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון, ואומר: (שם ס, יט) לא יהיה לך עוד השמש לאור יומם ולנגה הירח לא יאיר לך, ואומר: (שם ס, כ) ולא יבוא עוד שמשך וירחך לא יאסף, ואומר: (שם ס, כ) כי ה' יהיה לך לאור עולם, ואומר: (שם ס, כא) ועמך כולם צדיקים לעולם יירשו ארץ, ואומר: (שם ס, כא) נצר מטעי מעשה ידי להתפאר, ואומר: (שם ס, כב) הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום, ואומר: (שם ס, כב) אני ה' בעתה אחישנה. ואומר: (שם סה, כד) והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע. ואומר: (שם סה, כה) זאב וטלה יחדו ירעו והאריה כבקר יאכל תבן ונחש עפר לחמו לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי אמר ה'. ואומר: (שם סו, כב) כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עושה עומדים לפני נאם ה' כן יעמוד זרעכם ושמכם. ואומר: (שם סו, כג) והיה מדי חודש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבוא כל בשר להשתחות לפני אמר ה'. ואומר: (שם סו, כד) ויצאו וראו בפגרי האנשים הפשעים בי כי תולעתם לא תמות ואשתם לא תכבה והיו דראון לכל בשר. ואומר: (שם סו, כד) והיה מדי חודש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבוא כל בשר להשתחות לפני אמר ה'. ואומר: (שם סו, כד) ויצאו וראו בפגרי האנשים הפשעים בי כי תולעתם לא תמות ואשתם לא תכבה והיו דראון לכל בשר.

---

(1) בד אחר לשון הכתוב. (2) לא כפי שהוא בנוסחאות שלנו: ולא עוד אלא שהקב"ה מתהלך בגן עדן עם הצדיקים לעתיד לבא, שנאמר: התאנה חנטה פגיה, ואומר: הדודאים נתנו ריח, ואומר: הישבת לגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני, ואומר: כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון, ואומר: לא יהיה לך עוד השמש לאור יומם ולנגה הירח לא יאיר לך, ואומר: ולא יבוא עוד שמשך וירחך לא יאסף, ואומר: כי ה' יהיה לך לאור עולם, ואומר: ועמך כולם צדיקים לעולם יירשו ארץ, ואומר: נצר מטעי מעשה ידי להתפאר, ואומר: הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום, ואומר: אני ה' בעתה אחישנה. ואומר: והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע. ואומר: זאב וטלה יחדו ירעו והאריה כבקר יאכל תבן ונחש עפר לחמו לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי אמר ה'. ואומר: כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עושה עומדים לפני נאם ה' כן יעמוד זרעכם ושמכם. ואומר: והיה מדי חודש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבוא כל בשר להשתחות לפני אמר ה'. ואומר: ויצאו וראו בפגרי האנשים הפשעים בי כי תולעתם לא תמות ואשתם לא תכבה והיו דראון לכל בשר. ואומר: והיה מדי חודש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבוא כל בשר להשתחות לפני אמר ה'. ואומר: ויצאו וראו בפגרי האנשים הפשעים בי כי תולעתם לא תמות ואשתם לא תכבה והיו דראון לכל בשר. (3) אין כאן מקום להאריך בדברים אלו.

وهي هَذَا هِلَالَة بَحْرَة[1]: جِي زَيْدَهَا وَبَحْرَة
وَبَحْرَة بَحْرِي: وَهِلَالَة هَذَا بَحْرُ: وَهِلَالَة
لَهِيَ هِلَالَة هَهُنَا: وَهِلَالَة هَهُنَا وَبَحْرَة
كَذَلِكَ هَذَا بَحْرُ هِلَالَة. وَهِلَالَة بَحْرَة
بَحْرِي: وَهِلَالَة هَذَا بَحْرُ هِلَالَة: وَهِلَالَة
هَهُنَا بَحْرُ هِلَالَة: وَهِلَالَة بَحْرَة هَهُنَا
بَحْرِي: وَهِلَالَة هَذَا بَحْرُ هِلَالَة. وَهِلَالَة
بَحْرَة هَهُنَا بَحْرِي: وَهِلَالَة هَذَا بَحْرُ
هِلَالَة: وَهِلَالَة بَحْرَة هَهُنَا بَحْرِي: وَهِلَالَة
هَذَا بَحْرُ هِلَالَة. وَهِلَالَة بَحْرَة هَهُنَا
بَحْرِي: وَهِلَالَة هَذَا بَحْرُ هِلَالَة. وَهِلَالَة
بَحْرَة هَهُنَا بَحْرِي: وَهِلَالَة هَذَا بَحْرُ
هِلَالَة.

يَقُلْ لَهُ يَا سَيِّدُ مَاذَا يَنْبَغِي عَلَيَّ أَنْ أَعْمَلَ: لِأَنَّهُ
لَهُ مَا يَجِبُ عَلَيْهِ: وَحِينَئِذٍ وَجَدَ أَنَّهُ لَا يَنْبَغِي
عَلَيْهِ شَيْءٌ: وَلَا يَجِبُ عَلَيْهِ أَنْ يَعْمَلَ شَيْئًا
لِلْعَبْدِ. (وَهَذَا هُوَ مَعْنَى قَوْلِهِ[1] لَا أَعْرِفُكَ: وَلَا
يَجِبُ عَلَيْهِ أَنْ يَعْرِفَهُ. وَهَذَا هُوَ مَعْنَى: لَا
أَعْرِفُكَ: لِأَنَّهُ لَا يَجِبُ عَلَيْهِ أَنْ يَعْرِفَهُ. وَهَذَا
هُوَ مَعْنَى: لَا أَعْرِفُكَ: لِأَنَّهُ لَا يَجِبُ عَلَيْهِ أَنْ
يَعْرِفَهُ: وَهَذَا هُوَ مَعْنَى: لَا أَعْرِفُكَ[2]: لِأَنَّهُ
لَا يَجِبُ عَلَيْهِ أَنْ يَعْرِفَهُ. هَذَا يَدُلُّ فِي أَنْفُسِنَا
عَلَى أَنَّ مَعْرِفَتَنَا: وَمَحَبَّتَنَا: وَخِدْمَتَنَا لَهُ
لَيْسَتْ شَيْئًا يَجِبُ عَلَيْهِ: وَلَا يَنْبَغِي عَلَيْهِ
أَنْ يَطْلُبَهُ: لِأَنَّهُ لَا يَجِبُ عَلَيْهِ أَنْ يَعْمَلَ
لَنَا شَيْئًا. وَلَا يَنْبَغِي عَلَيْهِ أَنْ يَعْمَلَ لَنَا شَيْئًا:
لِأَنَّهُ لَا يَجِبُ عَلَيْهِ أَنْ يَعْمَلَ لَنَا شَيْئًا. وَلَا
يَنْبَغِي عَلَيْهِ أَنْ يَعْمَلَ لَنَا شَيْئًا: لِأَنَّهُ لَا
يَجِبُ عَلَيْهِ أَنْ يَعْمَلَ لَنَا شَيْئًا. فَإِنَّهُ لَا يَجِبُ
عَلَيْهِ أَنْ يَعْمَلَ لَنَا شَيْئًا: لِأَنَّهُ لَا يَجِبُ
عَلَيْهِ أَنْ يَعْمَلَ لَنَا شَيْئًا. وَلَا يَنْبَغِي عَلَيْهِ
أَنْ يَعْمَلَ لَنَا شَيْئًا: لِأَنَّهُ لَا يَجِبُ عَلَيْهِ أَنْ
يَعْمَلَ لَنَا شَيْئًا. فَإِنَّهُ لَا يَجِبُ عَلَيْهِ أَنْ
يَعْمَلَ لَنَا شَيْئًا: لِأَنَّهُ لَا يَجِبُ عَلَيْهِ أَنْ
يَعْمَلَ لَنَا شَيْئًا. وَلَا يَنْبَغِي عَلَيْهِ أَنْ يَعْمَلَ
لَنَا شَيْئًا: لِأَنَّهُ لَا يَجِبُ عَلَيْهِ أَنْ يَعْمَلَ
لَنَا شَيْئًا. فَإِنَّهُ لَا يَجِبُ عَلَيْهِ أَنْ يَعْمَلَ
لَنَا شَيْئًا: لِأَنَّهُ لَا يَجِبُ عَلَيْهِ أَنْ يَعْمَلَ
لَنَا شَيْئًا. وَلَا يَنْبَغِي عَلَيْهِ أَنْ يَعْمَلَ لَنَا
شَيْئًا: لِأَنَّهُ لَا يَجِبُ عَلَيْهِ أَنْ يَعْمَلَ لَنَا
شَيْئًا. فَإِنَّهُ لَا يَجِبُ عَلَيْهِ أَنْ يَعْمَلَ لَنَا
شَيْئًا: لِأَنَّهُ لَا يَجِبُ عَلَيْهِ أَنْ يَعْمَلَ لَنَا
شَيْئًا. وَلَا يَنْبَغِي عَلَيْهِ أَنْ يَعْمَلَ لَنَا شَيْئًا:
لِأَنَّهُ لَا يَجِبُ عَلَيْهِ أَنْ يَعْمَلَ لَنَا شَيْئًا.

(1) فسر دته. (2) بحكر.

وَسَبْعُونَ: ثَلَاثُ مِئَةٍ وَسَبْعُونَ: وَسَبْعُونَ ثَلَاثُ مِئَةٍ: وَسَبْعُونَ ثَلَاثُ مِئَةٍ وَسَبْعُونَ.

ثَلَاثُ مِئَةٍ وَسَبْعُونَ مِنْ ثَلَاثُ مِئَةٍ وَسَبْعُونَ: ثَلَاثُ مِئَةٍ وَسَبْعُونَ: ثَلَاثُ مِئَةٍ وَسَبْعُونَ: ثَلَاثُ مِئَةٍ وَسَبْعُونَ. ثَلَاثُ مِئَةٍ وَسَبْعُونَ ثَلَاثُ مِئَةٍ وَسَبْعُونَ: ثَلَاثُ مِئَةٍ وَسَبْعُونَ: ثَلَاثُ مِئَةٍ وَسَبْعُونَ:

نَبِيٍّ يَكْفِي مَاهِيَّةَ مَدَى إِفْنِيمَ: مِنْ قَوْمِهِ كَمَدِينَةِ شَمْ[1].

شَمِيرُ كَانَ مَلِكَ وَبَنَى: بَيْتَ سَمَرَةَ مِنْ سَمَّاهُ بِاسْمِهِ[2] إِفْنِيمَ مَدَى بَعْضَهُ: مُلْكُهُ إِسْرَائِيلَ: نَبِيٍّ مَدَى إِفْنِيمَ: مِنْ مَدِينَةِ رَامَةَ. مُلْكُهُ حَدَّ مَدَى إِفْنِيمَ إِسْرَائِيلَ مِنْ مُلْكِهِ: مَلِكِ دَانِيَّةَ مُلْكُهُ.

مَعْبَدِ حَدَّ وَبَنَى: مَدَى مِنْ مَعْبَدِ مَدَى إِفْنِيمَ مُلْكَهُ: دَانِيَّةَ مَمَالِكِ مُلْكَهُ وَحَدَّ. مِنْ كَانَ دَمَشْقَ مَعَ مَمْلَكَةَ مِنْ مُلْكَهُ: مَلَكَ مُلْكَهُ. مِنْ مُلْكِهِ مَدَى إِفْنِيمَ مُلْكَهُ[3]. مِنْ مُلْكَهُ: مِنْ مُلْكَهُ كَانَ مَمْلَكَةَ حَدَّ وَبَنَى: مِنْ مُلْكَهُ: مِنْ مُلْكَهُ مُلْكَهُ: مِنْ مُلْكَهُ. مِنْ مُلْكَهُ مُلْكَهُ: مِنْ مُلْكَهُ مُلْكَهُ. مِنْ مُلْكَهُ مُلْكَهُ مُلْكَهُ. مِنْ مُلْكَهُ مُلْكَهُ[4]: مِنْ مُلْكَهُ مُلْكَهُ مُلْكَهُ. مِنْ مُلْكَهُ مُلْكَهُ: (مُلْكَهُ مُلْكَهُ مُلْكَهُ[5]. مُلْكَهُ مُلْكَهُ مُلْكَهُ: مُلْكَهُ مُلْكَهُ.

---

(1) (N. E. 61 مُلْكَهُ). (2) مِنْ مُلْكَهُ مُلْكَهُ مُلْكَهُ

לכבוד שבתך בעלמא הזה. ושתו ויעלסו: ואלהיהם לקדשהו: ינוח בהם ואתה הוא יי אלהיהם.

ושמחה תשיבהו בבה שבתך וקדשה לעם מענגי רצונך: ושבע ורוה בטובך: ותרצה ותקדשנו לעבדיך ושם לבבנו לקדשהו: ברוך מקדשה ומנוחה. ושמח מי כמוך: (ויגל לבוראיו בשמחתו בני ישראל. ובכן תתן שכר לחסידים בעבור: בני ישראל שמחתו[1]: שבלב שלו שמחה: שתגיל נפשנו בישועתך: ותאיר עינינו בתורתך. ושם נשמח בקדושת יומך: ונאמר לפניך שיר חדש: על מזמורי צדקך: כי אתה אל מלך גדול: ומהולל בכל דורות. ושם (יי אדון לעולם: מלך מהולל בשבחות: ומפואר בכל יום: ומשבח בשפתי כל עמך. ושם בכתובים אומר: הרנינו צדיקים ביי לישרים נאוה תהלה: ושם בפי חסידים תתהלל: ושם בלשון עניים תתקדש: ושם בקרב קדושים תתגדל. ושם בלשון חסידים תתברך: ושם בקרב טהורים תתרומם: ושם בתוך עדת ישראל בשירה תתפאר: ושם בלשון קדושים תתקדש:

ויאמר: כי אשב אצל אבי? ואמר: לא תשיב את רגלי שמה. ויאמר אליו: כי אעשה כדברך. ויאמר: אשבעה לי. וישבע לו. וישתחו ישראל על ראש המטה. ויאמר יוסף אל אביו: אבי, שים נא ידך על ראשי (כי: ויאמר יוסף אל אביו: אבי, שים נא ידך על ראשי[1]) ויעבר: ויברך את יוסף ויאמר: אלהים אשר התהלכו אבותי לפניו אברהם ויצחק! אלהים אשר רעני מעודי עד היום הזה (ויברכהו ויאמר[2]) אלהים אשר ברכני: ויאמר אלי: הנני מפריך והרבתיך. ונתתיך לקהל עמים. ונתתי את הארץ הזאת לזרעך אחריך. ויחזק יוסף את ידי אביו להסיר אותה מעל ראש אפרים אל ראש מנשה. ויאמר יוסף אל אביו: לא כן אבי. כי זה הבכור. שים ימינך על ראשו (ויאמר[3]).

ויבן יוסף את ארמון: ויעשה לו שם. ויקרא לו בית יוסף. ויעש לו שלשה עשר שערים. ויקרא לשער הראשון שער אפרים. ולשני שער מנשה. ולשלישי שער בנימין. ולרביעי שער דן. ולחמישי שער נפתלי. ולששי שער גד. ולשביעי שער אשר. ולשמיני שער יששכר. ולתשיעי שער זבולון. ולעשירי שער ראובן. ולאחד עשר שער שמעון. ולשנים עשר שער לוי. ויעש לו שם מגדל גבוה. ויקרא לו מגדל יוסף. ויעש לו שם בית מרחץ. ויקרא לו בית מרחץ יוסף. ויעש לו שם בית מטבחים. ויקרא לו בית מטבחים יוסף. ויעש לו שם בית מרקחים. ויקרא לו בית מרקחים יוסף. ויעש לו שם בית מלאכה. ויקרא לו בית מלאכה יוסף. ויעש לו שם בית מלאכת עבדים. ויקרא לו בית מלאכת עבדים יוסף. ויעש לו שם בית מלאכת שפחות. ויקרא לו בית מלאכת שפחות יוסף. ויעש לו שם בית מלאכת בהמות. ויקרא לו בית מלאכת בהמות יוסף. ויעש לו שם בית מלאכת עופות. ויקרא לו בית מלאכת עופות יוסף. ויעש לו שם בית מלאכת דגים. ויקרא לו בית מלאכת דגים יוסף. ויעש לו שם בית מלאכת כלי זהב וכסף. ויקרא לו בית מלאכת כלי זהב וכסף יוסף. ויעש לו שם בית מלאכת כלי נחושת. ויקרא לו בית מלאכת כלי נחושת יוסף. ויעש לו שם בית מלאכת כלי ברזל. ויקרא לו בית מלאכת כלי ברזל יוסף. ויעש לו שם בית מלאכת כלי עץ. ויקרא לו בית מלאכת כלי עץ יוסף. ויעש לו שם בית מלאכת כלי אבן. ויקרא לו בית מלאכת כלי אבן יוסף. ויעש לו שם בית מלאכת כלי זכוכית. ויקרא לו בית מלאכת כלי זכוכית יוסף. ויעש לו שם בית מלאכת כלי עור. ויקרא לו בית מלאכת כלי עור יוסף. ויעש לו שם בית מלאכת כלי בגדים. ויקרא לו בית מלאכת כלי בגדים יוסף. ויעש לו שם בית מלאכת כלי מתכת. ויקרא לו בית מלאכת כלי מתכת יוסף. ויעש לו שם בית מלאכת כלי חרס. ויקרא לו בית מלאכת כלי חרס יוסף. ויעש לו שם בית מלאכת כלי אבנים. ויקרא לו בית מלאכת כלי אבנים יוסף. ויעש לו שם בית מלאכת כלי עצים. ויקרא לו בית מלאכת כלי עצים

ܐܡܪ[1]. ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܠܗ ܡܫܝܚܐ: ܡܢ ܕܝܢ ܐܢ ܐܡܪ ܠܟ ܐܢܐ ܕܐܬ ܗܘ ܡܫܝܚܐ ܘܐܢܐ ܐܚܪܝܢ ܢܬܪܓܝ. ܘܡܟܠ ܙܒܢ ܟܠ ܠܡܗܘܐ ܕܡܫܬܠ: ܘܒܐ ܠܡܗܘܐ ܕܐܡܪ ܠܗ ܡܫܝܚܐ: ܘܐܡܪ ܠܗ ܡܫܝܚܐ ܕܐܬ ܗܘ ܡܫܝܚܐ ܘܐܢܐ ܐܚܪܝܢ ܢܬܪܓܝ.

ויאמר: שמע נא בני בעבור יראה אני את כל אשר עשו לי: ויאמרו אל אביהם: הלא כנענית ופרזית ואנחנו מעטי מספר ונאספו עלי והכוני ונשמדתי אני וביתי: ויסעו ויהי חתת אלהים על הערים אשר סביבותיהם ולא רדפו אחרי בני יעקב: (ויבא יעקב לוז אשר בארץ כנען היא בית אל הוא ואנשי מקומו קראו לו בית אל) ויבן שם מזבח ויקרא למקום אל בית אל כי שם נגלו אליו האלהים בברחו מפני עשו אחיו: (ותמת דבורה מינקת רבקה ותקבר מתחת לבית אל תחת האלון ויקרא שמו אלון בכות): וירא אלהים אל יעקב עוד בבואו מפדן ארם ויברך אותו: ויאמר לו אלהים שמך יעקב לא יקרא שמך עוד יעקב כי אם ישראל יהיה שמך ויקרא את שמו ישראל: ויאמר לו אלהים אני אל שדי פרה ורבה גוי וקהל עמים יהיה ממך וגם מלכים מחלציך יצאו: והארץ אשר נתתי לאברהם ולישחק לך אתננה ולזרעך אחריך אתן את הארץ: ויעל מעליו אלהים במקום אשר דבר אתו: ויצב יעקב מצבה במקום אשר דבר אתו מצבת אבן ויסך עליה נסך ויצק עליה שמן: ויקרא יעקב את שם המקום אשר דבר אלהים שם בית אל: ויסעו מבית אל ויהי עוד כברת הארץ לבא אפרתה ותלד רחל ותקש בלדתה: ויהי בהקשותה בלדתה ותאמר לה המיילדת אל תיראי כי גם זה לך בן: ויהי בצאת נפשה כי מתה ותקרא שמו בן אוני ואביו קרא לו בנימין: ותמת רחל ותקבר בדרך אפרת הוא בית לחם: ויצב יעקב מצבה על קברתה הוא מצבת קבר רחל עד היום הזה: ויסע ישראל ויט אהלה מעבר למגדל עדר: ויהי בשכן ישראל בארץ ההוא וילך ראובן וישכב את בלהה פילגש אביו ויהי ישראל שמע ויהיו בני יעקב שנים עשר:

(א) מיכאל אמר לשמו: אפילו כח שלו כאלו הוא אלוה: אפילו הכי אינו אלא שר של ישראל. Cod. Vat. אפילו שר של ישראל אפילו שר של ישראל.

ולכן אתה מחויב לעשות בהתמדה. ועיקר שמחה של מצוה: שיהיה מתוך התלהבות. ואפשר שיש לך קצת התלהבות[1] ואפשר שאתה מתבייש להתלהב: כי חושב: שיאמרו עליך שאתה מתלהב יותר מדאי: אבל (כאשר אתה מתבונן) [2]. ועיקר התלהבות: שתהיה מתוך שמחה. ועיקר השמחה: שתהיה מתוך שמחת של מצוה. ואם אינך יכול לשמוח: אזי עליך לשמוח: שאינך יכול לשמוח. ואם תשאל: כיצד אוכל לשמוח? אומר לך: שיש לך לחשוב: כמה וכמה אנשים יש בעולם: שהיו רוצים להיות במקומך: ואפילו במקום מלכים. ואתה יכול לשמוח: שאתה יהודי. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן חורין. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן בית. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן ברית. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן תורה. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן תפלה. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן מצות. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן מעשים טובים. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן תשובה. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן יסורים. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן עניות. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן מיעוט. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן שפלות. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן נדכאות. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן אמונה. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן ביטחון. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן פקחות. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן שכל. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן הבנה. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן קבלה. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן חכמה. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן בינה. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן דעת. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן חסד. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן גבורה. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן תפארת. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן נצח. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן הוד. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן יסוד. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן מלכות. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן אברהם. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן יצחק. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן יעקב. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן משה. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן אהרן. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן דוד. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן שלמה. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן כל הנביאים. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן כל הצדיקים. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן כל הקדושים. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן כל הטהורים. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן כל הישרים. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן כל התמימים. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן כל הנאמנים. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן כל הנעלמים. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן כל הנסתרים. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן כל הנשגבים. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן כל הנפלאים. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן כל הנוראים. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן כל הקדושים. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן כל הטהורים. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן כל הישרים. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן כל התמימים. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן כל הנאמנים. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן כל הנעלמים. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן כל הנסתרים. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן כל הנשגבים. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן כל הנפלאים. ואתה יכול לשמוח: שאתה בן כל הנוראים.

(1) בהתלהבות. (2) כאשר אתה מתבונן.

ܒܫܡܗ ܕܝܫܘܥ ܡܫܝܚܐ ܕܐܬܝ ܠܡܗܘܐ ܕܝܢܐ ܘܕܝܢܐ ܗܘ ܕܢܬܝܗܒ ܠܗ ܡܠܟܘܬܐ ܘܝܩܪܐ ܘܫܘܠܛܢܐ ܘܟܠ ܥܡܡܐ ܘܫܘܒܚܐ ܘܦܠܚܢܐ ܠܗ ܢܗܘܘܢ: ܫܘܠܛܢܗ ܫܠܡܐ ܗܘ ܕܠܥܠܡ ܠܐ ܢܥܕܐ ܘܠܐ ܢܬܚܒܠ ܡܠܟܘܬܗ ܕܠܐ ܢܬܚܒܠ: ܐܠܐ ܐܦ ܐܢܐ ܕܢܝܐܠ ܐܡܪ ܠܟܘܢ ܕܒܪ ܐܢܫ ܐܢ ܐܬܝ ܠܟ ܒܥܠ ܚܠܡ ܐܘ ܒܥܠ ܚܙܘܬ ܠܝܠܝ ܐܘ ܒܥܠ ܡܠܐܟ ܡܫܬܠܚ ܠܗ ܐܘ ܒܥܠ ܡܠܬܐ ܕܡܫܬܡܥ ܒܐܕܢܘ ܐܘ ܒܥܠ ܡܠܬܐ ܕܡܬܚܙܐ ܒܥܝܢܘ ܐܘ ܒܥܠ ܡܠܬܐ ܕܡܬܟܬܒ ܒܣܦܪܐ ܐܘ ܒܥܠ ܡܠܬܐ ܕܡܬܩܪܐ ܒܫܡܗ ܐܘ ܒܥܠ ܡܠܬܐ ܕܡܬܚܙܐ ܒܡܪܝܐ ܐܘ ܒܥܠ ܡܠܬܐ ܕܡܬܫܡܥ ܒܐܕ

مَعْنَاهُ: إِنَّهُمْ مُتَّفِقُونَ عَلَى أَنَّ الْمَرْأَةَ لَا تَرِثُ مِنَ الْعَقَارِ شَيْئًا: وَهَذِهِ مَسْأَلَةٌ كَبِيرَةٌ: وَهِيَ مِنْ أَشْكَلِ مَسَائِلِ الْفَرَائِضِ: وَهِيَ مَسْأَلَةُ الْحَجَرِيَّةِ[1]: وَسُمِّيَتْ بِذَلِكَ. وَهِيَ أَنَّ رَجُلًا مَاتَ: وَتَرَكَ أَخًا لِأَبٍ وَأُمٍّ: وَأُخْتًا لِأَبٍ: وَأُخْتًا لِأُمٍّ: وَزَوْجَةً: وَأُمًّا: وَأَبًا: وَابْنًا: وَبِنْتًا: وَبِنْتَ ابْنٍ: وَابْنَ ابْنِ ابْنٍ: وَأَبَا أُمٍّ: وَأُمَّ أُمٍّ: وَأَبَا أَبِي أُمٍّ: وَأُمَّ أَبِي أُمٍّ: وَأَبَا أُمِّ أُمٍّ: وَأُمَّ أُمِّ أُمٍّ: وَأَبَا أَبِي أَبِي أُمٍّ: وَأُمَّ أَبِي أَبِي أُمٍّ: وَأَبَا أَبِي أُمِّ أُمٍّ: وَأُمَّ أَبِي أُمِّ أُمٍّ: وَأَبَا أُمِّ أَبِي أُمٍّ: وَأُمَّ أُمِّ أَبِي أُمٍّ: وَأَبَا أُمِّ أُمِّ أُمٍّ: وَأُمَّ أُمِّ أُمِّ أُمٍّ: وَأَبَا أَبِي أَبِي أَبِي أُمٍّ: وَأُمَّ أَبِي أَبِي أَبِي أُمٍّ: وَأَبَا أَبِي أَبِي أُمِّ أُمٍّ: وَأُمَّ أَبِي أَبِي أُمِّ أُمٍّ: وَأَبَا أَبِي أُمِّ أَبِي أُمٍّ: وَأُمَّ أَبِي أُمِّ أَبِي أُمٍّ: وَأَبَا أَبِي أُمِّ أُمِّ أُمٍّ: وَأُمَّ أَبِي أُمِّ أُمِّ أُمٍّ: وَأَبَا أُمِّ أَبِي أَبِي أُمٍّ: وَأُمَّ أُمِّ أَبِي أَبِي أُمٍّ: وَأَبَا أُمِّ أَبِي أُمِّ أُمٍّ: وَأُمَّ أُمِّ أَبِي أُمِّ أُمٍّ: وَأَبَا أُمِّ أُمِّ أَبِي أُمٍّ: وَأُمَّ أُمِّ أُمِّ أَبِي أُمٍّ: وَأَبَا أُمِّ أُمِّ أُمِّ أُمٍّ: وَأُمَّ أُمِّ أُمِّ أُمِّ أُمٍّ: وَأَبَا أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أُمٍّ: وَأُمَّ أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أُمٍّ: وَأَبَا أَبِي أَبِي أَبِي أُمِّ أُمٍّ: وَأُمَّ أَبِي أَبِي أَبِي أُمِّ أُمٍّ: وَأَبَا أَبِي أَبِي أُمِّ أَبِي أُمٍّ: وَأُمَّ أَبِي أَبِي أُمِّ أَبِي أُمٍّ: وَأَبَا أَبِي أَبِي أُمِّ أُمِّ أُمٍّ: وَأُمَّ أَبِي أَبِي أُمِّ أُمِّ أُمٍّ: وَأَبَا أَبِي أُمِّ أَبِي أَبِي أُمٍّ: وَأُمَّ أَبِي أُمِّ أَبِي أَبِي أُمٍّ: وَأَبَا أَبِي أُمِّ أَبِي أُمِّ أُمٍّ: وَأُمَّ أَبِي أُمِّ أَبِي أُمِّ أُمٍّ: وَأَبَا أَبِي أُمِّ أُمِّ أَبِي أُمٍّ: وَأُمَّ أَبِي أُمِّ أُمِّ أَبِي أُمٍّ: وَأَبَا أَبِي أُمِّ أُمِّ أُمِّ أُمٍّ: وَأُمَّ أَبِي أُمِّ أُمِّ أُمِّ أُمٍّ: وَأَبَا أُمِّ أَبِي أَبِي أَبِي أُمٍّ: وَأُمَّ أُمِّ أَبِي أَبِي أَبِي أُمٍّ: وَأَبَا أُمِّ أَبِي أَبِي أُمِّ أُمٍّ: وَأُمَّ أُمِّ أَبِي أَبِي أُمِّ أُمٍّ: وَأَبَا أُمِّ أَبِي أُمِّ أَبِي أُمٍّ: وَأُمَّ أُمِّ أَبِي أُمِّ أَبِي أُمٍّ: وَأَبَا أُمِّ أَبِي أُمِّ أُمِّ أُمٍّ: وَأُمَّ أُمِّ أَبِي أُمِّ أُمِّ أُمٍّ: وَأَبَا أُمِّ أُمِّ أَبِي أَبِي أُمٍّ: وَأُمَّ أُمِّ أُمِّ أَبِي أَبِي أُمٍّ: وَأَبَا أُمِّ أُمِّ أَبِي أُمِّ أُمٍّ: وَأُمَّ أُمِّ أُمِّ أَبِي أُمِّ أُمٍّ: وَأَبَا أُمِّ أُمِّ أُمِّ أَبِي أُمٍّ: وَأُمَّ أُمِّ أُمِّ أُمِّ أَبِي أُمٍّ: وَأَبَا أُمِّ أُمِّ أُمِّ أُمِّ أُمٍّ: وَأُمَّ أُمِّ أُمِّ أُمِّ أُمِّ أُمٍّ: وَأَبَا أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أُمٍّ: وَأُمَّ أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أُمٍّ: وَأَبَا أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أُمِّ أُمٍّ: وَأُمَّ أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أُمِّ أُمٍّ: وَأَبَا أَبِي أَبِي أَبِي أُمِّ أَبِي أُمٍّ: وَأُمَّ أَبِي

ומקום : ואין לו קול כלל בשביל שיכוין הלב שהוא עיקר התפלה : ואם אינו יכול לכוין כל התפלה כולה : יכוין לפחות בברכה ראשונה ואחרונה : ובאמצעיות יאמר בפיו ולא בקול רם כדי שלא יטרידו מכוונתו : ואם אינו יכול לכוין אפילו בברכה ראשונה ואחרונה : יאמר אותן בקול רם כדי שיכוין : ואם אינו יכול לכוין אפילו בקול רם : יאמר אותן בלחש ויכוין : ואם אינו יכול לכוין אפילו בלחש : יאמר אותן בלבו ויכוין : ואם אינו יכול לכוין אפילו בלבו : יאמר אותן בקול רם וי

حدّثني أبي. وحدّثنا أبو زيد: وحدّثنا أبو عبيدة: وحدّثنا أبو الحسن المدائني: وحدّثنا أبو بكر الهذلي: وحدّثنا أبو الحسن المدائني عن أبي عبيدة عن أبي الحسن المدائني بما ذكروا.

فمن ذلك ما سمّته العرب بالأعجمية: فمن ذلك ما سمّته العرب بالفارسية. وهي كثيرة. وإنّما نذكر منها ما سمّته العرب لأنّ ما لم تسمّ به العرب لا نعلمه. وإنّما سمّت العرب بالفارسية لأنّ الفرس كانت أكثر الأمم التي خالطت العرب. وكانت أكثر الأمم التي سمّت العرب بأسمائها: ثمّ سمّت العرب بالرومية. ثمّ بالحبشية. ثمّ بالنبطية. ثمّ بالعبرانية.

فمن الفارسية: أبرويز[1]: وهو بالفارسية خسرو. وقباذ[2]. وفيروز. وهرمز. وشروان. وشروين. وشروانشاه. وشروين. وشهريار. وشهرمان. وشهرنوش. وشهرنوش. وشهرنوش

ויהי בשמעו את דברי בלעם בן בעור ויחר לו מאד ויכה כפיו אחת ויאמר אל בלעם הנה קראתיך לקלל את אויבי ואתה ברכת ברכה ולא קללה ועתה ברח לך אל מקומך ואמרתי כבדך אכבדך ועתה הנה מנעך ה' מכבוד: ויאמר בלעם אל בלק הלא גם אל מלאכיך אשר שלחת אלי דברתי לאמר: אם יתן לי בלק מלא ביתו כסף וזהב לא אוכל לעבור את פי ה' לעשות טובה או רעה מלבי אשר ידבר ה' אתו אתה דבר: ועתה הנני הולך לעמי לכה איעצך אשר יעשה העם הזה לעמך באחרית הימים: וישא משלו ויאמר נאם בלעם בן בעור ונאם האיש שתם העין: נאם שומע אמרי אל ויודע דעת עליון מחזה שדי יחזה נופל וגלוי עינים: אראנו ולא עתה אשורנו ולא קרוב דרך כוכב מיעקב וקם שבט מישראל ומחץ פאתי מואב וקרקר כל בני שת: והיה אדום ירשה והיה שעיר ירשיו אויביו וישראל עשה חיל: ויורד מיעקב והאביד שריד מעיר: ויאמר אל עמלק ראשית גוים עמלק ואחריתו עדי אבד: ויאמר אל הקיני איתן מושבך ושים בסלע קנך: כי אם היה קין לבערה עד מה אשור תשבך: וישא משלו ויאמר אוי מי יחיה משומו אלים: וציים מיד כתים ועברו אשור וגם הוא עדי אבד: ויקם בלעם וילך וישב למקומו וגם בלק הלך לדרכו:

ויהי בשמוע יתרו חותן משה את כל אשר עשה אלהים למשה ולישראל עמו כי הוציא ה' את ישראל ממצרים: ויקח יתרו חותן משה את צפורה אשת משה אחר שלחו: ואת שני בניה אשר שם האחד גרשם כי אמר גר הייתי בארץ נכריה והשם האחד אליעזר כי אמר ויהי אלהי אבי בעזרי ויצילני מחרב פרעה: ויבא יתרו חותן משה ובניו ואשתו אל משה אל המדבר אשר הוא חונה שם הר האלהים: ויאמר אל משה אני חותנך יתרו בא אליך ואשתך ושני בניה עמה: ויצא משה לקראת חותנו וישתחו לו וישק לו וישאלו איש לרעהו לשלום ויבא משה את יתרו אהלה: ויספר משה לחותנו את כל אשר עשה ה' לפרעה ולמצרים ואת כל התלאה אשר מצאתם בדרך ויצילם ה': ויחד יתרו על כל הטובה אשר עשה ה' לישראל אשר הצילו מיד מצרים: ויאמר יתרו ברוך ה' אשר הציל אתכם מיד מצרים ומיד פרעה אשר הציל את העם מתחת יד מצרים: עתה ידעתי כי גדול ה' מכל האלהים כי בדבר אשר זדו עליהם: ויקח יתרו עולה וזבחים לאלהים ויבא אהרן וכל זקני ישראל לאכל לחם עם חותן משה לפני האלהים: ויהי ממחרת וישב משה לשפט את העם ויעמד העם על משה מן הבקר עד הערב: וירא חותן משה את כל אשר הוא עושה לעם ויאמר מה הדבר הזה אשר אתה עושה לעם מדוע אתה יושב לבדך וכל העם נצב עליך מן הבקר עד הערב: ויאמר משה כי יבא אלי העם לדרוש אלהים: כי יהיה להם דבר בא אלי ושפטתי בין איש ובין רעהו והודעתי את חקי האלהים ואת תורותיו: ויאמר חותן משה אליו לא טוב הדבר אשר אתה עושה: נבל תבל גם אתה גם העם הזה אשר עמך כי כבד ממך הדבר לא תוכל עשהו לבדך: עתה שמע בקולי אעצך ויהי אלהים עמך היה אתה לעם מול האלהים והבאת את הדברים אל האלהים: והזהרת אתהם את החקים ואת התורות והודעת להם את הדרך ילכו בה ואת המעשה אשר יעשון: ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל יראי אלהים אנשי אמת שנאי בצע ושמת עליהם שרי אלפים שרי מאות שרי חמשים ושרי עשרות: ושפטו את העם בכל עת והיה כל הדבר הגדול יביאו אליך וכל הדבר הקטן ישפטו הם והקל מעליך ונשאו אתך: אם את הדבר הזה תעשה וצוך אלהים ויכלת עמד וגם כל העם הזה על מקומו יבא בשלום: וישמע משה לקול חותנו ויעש כל אשר אמר: ויבחר משה אנשי חיל מכל ישראל ויתן אותם ראשים על העם שרי אלפים שרי מאות שרי חמשים ושרי עשרות: וישפטו את העם בכל עת את הדבר הקשה יביאון אל משה וכל הדבר הקטן ישפטו הם: וישלח משה את חותנו וילך לו יתרו אל ארצו:

ראובן חלק לו: ואם חלק לו ואמר הואיל ואין לי בנים אלא זה הרי הוא בנו ונוטל חלק בכור. שמעון שמת ולו בנים ובנות ואשתו מעוברת ונתעברה ויולדת זכר ונקבה: הזכר נוטל חלק בכור. ואם ילדה שני זכרים חולקין בשוה. ראובן שמת ולו בנים ובנות ואשתו מעוברת ונתעברה ויולדת זכר ונקבה: הזכר נוטל חלק בכור. ואם ילדה שני זכרים חולקין בשוה. לוי שמת ולו בנים ובנות ואשתו מעוברת ונתעברה ויולדת זכר ונקבה: הזכר נוטל חלק בכור. ואם ילדה שני זכרים חולקין בשוה. יהודה שמת ולו בנים ובנות ואשתו מעוברת ונתעברה ויולדת זכר ונקבה: הזכר נוטל חלק בכור. ואם ילדה שני זכרים חולקין בשוה. יששכר שמת ולו בנים ובנות ואשתו מעוברת ונתעברה ויולדת זכר ונקבה: הזכר נוטל חלק בכור. ואם ילדה שני זכרים חולקין בשוה. זבולון שמת ולו בנים ובנות ואשתו מעוברת ונתעברה ויולדת זכר ונקבה: הזכר נוטל חלק בכור. ואם ילדה שני זכרים חולקין בשוה. דן שמת ולו בנים ובנות ואשתו מעוברת ונתעברה ויולדת זכר ונקבה: הזכר נוטל חלק בכור. ואם ילדה שני זכרים חולקין בשוה. נפתלי שמת ולו בנים ובנות ואשתו מעוברת ונתעברה ויולדת זכר ונקבה: הזכר נוטל חלק בכור. ואם ילדה שני זכרים חולקין בשוה. גד שמת ולו בנים ובנות ואשתו מעוברת ונתעברה ויולדת זכר ונקבה: הזכר נוטל חלק בכור. ואם ילדה שני זכרים חולקין בשוה. אשר שמת ולו בנים ובנות ואשתו מעוברת ונתעברה ויולדת זכר ונקבה: הזכר נוטל חלק בכור. ואם ילדה שני זכרים חולקין בשוה. יוסף שמת ולו בנים ובנות ואשתו מעוברת ונתעברה ויולדת זכר ונקבה: הזכר נוטל חלק בכור. ואם ילדה שני זכרים חולקין בשוה. בנימין שמת ולו בנים ובנות ואשתו מעוברת ונתעברה ויולדת זכר ונקבה: הזכר נוטל חלק בכור. ואם ילדה שני זכרים חולקין בשוה.

(1) (חסרה?).

بْدَهَّ مْيْبْدْ بْكْ: دْعْدْمْ دْهَّيْ بْعَمْدْ مْعْبْسْ: هَّمْ دْيْبْكْيْبْ دْهْدْعْيْعْ بْكْ بْسَهَّ: مْيْعْدْ هَّهْدَهَّةْ دْيْبْنَّةْ: هْعْهْ. مْدَهَّةْ دْيْكْهَّ: دْيْعْ مْ دْعْبْكْةْ مْيْكْعْهَّ دْيْكْهَّ: هَّهْدْ بْعْدْ: هَّهْبْ بْهْيْدْ بْكْ دْيْ بْعْدْ: هَّهْدْ دْيْكْ دْيْبْدْةْ بْكْهَّ بْعْبْ: دْعْدْهَّمْ مْ بْعْدْدْهْ دْهَّيْكْةْ: بْعْدْ مْيْبْدْ دْيْكْهَّ. هْعْ بْ هَّدْةْ هْيْةْ بْعْدْهَّمْ دْعْبْةْ دْيْكْبْةْ: هْعْدْ دْيْكْهَّمْ: بْعْدْ كْهَّهْبْةْ بْعْدْهَّمْ. بْعْ دْمْ دْهَّةْ دْهَّيْةْ: هْيْبْةْ دْهْبْ بْهْيْدْ هَّدْ بْهْيْدْ هْ هْعْ بْهْيْدْ دْهْبْدْةْ: هْعْبْ مْيْبْكْهْ مْ بْدَّةْ: هَّمْبْ كْ بْعْبْ دْعْهْعْبْ هَّهْ.

بْعْكْ دْمْ هْيْدْ دْيْكَهَّ بْهْبْ مْ بْدْةْ دْهْيْدْمْ: هْدْيَّ دْهَّدْ دْبْاوْكْ دْهْهْدَّةْ: دْيْسْوْ دْهْدْةْ هْدْيَّ دْعْكْهْهْ .(هْهْدْهْهْ دْيْسْ هْيْدْةْ دْعْعْسْةْ[1] مْهْ دْهْهْدَّةْ مْدْيْدَّةْ: هْعْكْ بْكْ هْيْدْةْ دْهْكْهْهْ. هْبْاْعْدْ بْكْ: دْكْعْسْدْ سْيْ بْدْ بْكْ دْعْدْبْ. هْهْ دْعْهْ دْعْدْيْدَّةْ: هْبْبْ كْ هْيْكْ بْعْبْ بْدْهْ: هْهْ دْيْكْهَّ بْدْ مْ عْهْبْ دْعْدْيْدَّةْ. كْبْ هْبْ دْهْدَّ[2] بْكْ هْ دْهْهْدَّةْ دْعْبْ: هْبْدْ دْهْبْ بْهْيْدْ دْهْكْهْهْ. هْبْدْ بْهْي

بْصَّ مْدَقِّنْبِهْ هِيْلِيْنْ: كَ هَكَ دِيْمْ بْهِيْمْ بْصَّ ؛مَصْهْ
دِيْمْبْ. مَبْهْبْ كَصِبْ بْهِكَّنْ بِيَّدَنْ (مْصَهْبْبْ
بْمِصَّمْبِيْنْ[1]: جِدِ كَمْ كَ حَمْدَنْ دَبْنْ دِبْلِصْبْ
دُمِدَّبْ هِيْبْهْ: مَقَ دِهْبِسْ كَ جِصْ دْهِيْنْ. مَبْهْ
دَمْكِيْنْ دَبْ: جِدِ مَبْمْ دَمْهَدْنْ هِيْصْ بْمِ دْهِيْنْ
مْهِصْبْهْ. هَجِدْ كَ مِدْ كَهْمْصَدَّنْ بْهِدْ كْهِبْدَكْصَنْ
مَّ: دِيْبْ: مْ بْمِ: دِمْهَنْ دْهَمْ مَبْهْ: بْكَنْ هِيْ
مْهِدَّنْ بْهِهِيْبْ كْهِصَّنْ. مَبْهَنْ مَّ نَصَّ كَجِكَ بْمَدَّنْ
هَؤْمْ مَّ: مِصْبْهْ دِيْمْ هْجَمْبْ بْهَمْ بْهِدْ بْصَّ
دِيْمْبْ؟ هَبْهْدَهْمْ مَدْ مَّ بْهِمْ بْقِمْ.

هَجَ هَكَ هِيْهِيْجِ مَكَ بْهِيْنْ: مَّ بْمِنْ مَّ: هَبْهْ دِبْكَّنْ دْهِكْمْ هَ
هِكِيْ كَ كْهِصَّنْ: دِيْقِيْمْ كْهِصَّنْ دَجَّبْ دَمْبْنْ. مَبْهْ
مْحَّبْهْ بْقِمْ كْهِصَّنْ بْهِصَّنْ هِبْهِنْ هِجْهِنْ مَّنْ دِهَجْكْنْ
دِيْمْبْ؟ هَبْهْدَهْمْ مَجَ مَّ: مِصْبْهْ: هَجَهَهْ: هَبْهْ دِيْمْبْ
بْصَّ مَدْ بْقِمْ. هَجَ مَّ: مِصْبْهْ دِيْمْبْ بْهِصَّنْ هِبْهِنْ
مَدْ بْقِمْ: مَّ بْمِنْ مَّ: هَبْهْ دِبْكَّنْ دْهِكْمْ هَ هِكِيْ كَ
كْهِصَّنْ: دِيْقِيْمْ كْهِصَّنْ دَجَّبْ دَمْبْنْ. مَبْهْ مْحَّبْهْ

وَعَلَى: مَا كَانَ مِنْ أَمْرِ عَلِيٍّ وَمُعَاوِيَةَ: وَكَانَ عَلِيٌّ
يَقُولُ: إِنَّمَا قَاتَلْتُ مُعَاوِيَةَ لِأَنَّهُ نَازَعَنِي سُلْطَانِي
وَأَنَا عَلَى الْحَقِّ: وَكَانَ مُعَاوِيَةُ يَقُولُ: إِنَّمَا قَاتَلْتُ
عَلِيًّا لِأَنَّهُ قَتَلَ عُثْمَانَ: وَكَانَ عُثْمَانُ قَدْ قُتِلَ
وَلَمْ يَكُنْ عَلِيٌّ قَتَلَهُ: وَلَكِنَّ عَلِيًّا لَمْ يَقْدِرْ
عَلَى دَفْعِ قَتَلَةِ عُثْمَانَ: وَكَانَ قَتَلَةُ عُثْمَانَ
قَدْ غَلَبُوا عَلَى الْمَدِينَةِ وَصَارَ عَلِيٌّ فِي
وَسْطِهِمْ: وَكَانَ مُعَاوِيَةُ يَقُولُ: إِنَّ عَلِيًّا
إِذَا قَتَلَ قَتَلَةَ عُثْمَانَ سَلَّمَ الْأَمْرَ إِلَيَّ:
وَكَانَ عَلِيٌّ يَقُولُ: إِنَّ مُعَاوِيَةَ إِذَا قَتَلَ
عَلِيًّا لَمْ يُسَلِّمِ الْأَمْرَ إِلَيَّ: وَكَانَ عَلِيٌّ
يَقُولُ: إِنَّ مُعَاوِيَةَ يَطْلُبُ الْمُلْكَ لِنَفْسِهِ:
وَكَانَ مُعَاوِيَةُ يَقُولُ: إِنَّ عَلِيًّا يَطْلُبُ
الْمُلْكَ لِنَفْسِهِ: وَكَانَ عَلِيٌّ يَقُولُ: إِنَّ
مُعَاوِيَةَ يَطْلُبُ الْمُلْكَ لِنَفْسِهِ: وَكَانَ
مُعَاوِيَةُ يَقُولُ: إِنَّ عَلِيًّا يَطْلُبُ الْمُلْكَ
لِنَفْسِهِ: وَكَانَ عَلِيٌّ يَقُولُ: إِنَّ مُعَاوِيَةَ
يَطْلُبُ الْمُلْكَ لِنَفْسِهِ: وَكَانَ مُعَاوِيَةُ
يَقُولُ: إِنَّ عَلِيًّا يَطْلُبُ الْمُلْكَ لِنَفْسِهِ:

Atrium? (1)

בית הלל היו נוהגין לעשות כרוכין פסח מצה ומרור: כדי
שיקיים מה שנאמר: על מצות ומרורים יאכלוהו.

ואכלו אותו על משתיהם: ולא היו יודעין אם כבר הגיע
זמן אכילת הפסח. ואמרו לו: כבר הגיע זמן אכילת הפסח.
אמר: מעשה בשני תלמידים שהלכו לישן אצל רבן יוחנן
בן זכאי. אחד לא ישן כל הלילה: ואחד לא הניח את עיניו
משנתו. ואמרו לו: זה שלא ישן כל הלילה: יאמר שאני
מפני שאני מקריב את הפסח. ואמרו לו: זה שישן כל הלילה
יאמר שאני מפני שאני מקריב את התמיד. אמר להם: אם
כך הוא שאני מפני שאני מקריב את התמיד. אמרו לו:
אף אנו לא באנו אלא לשאול בשלום רבן יוחנן בן זכאי.
אמר להם: ראו שלא תהא יראת חטא שלכם כיראת חטא
שלי. ולא עוד אלא שמצאתי לפני ולפנים: ואתם הולכים
ומוצאים לפני ולפנים? לשון הגיון הוא לכם? יפה כוונתכם
אבל אין מעשיכם מעשים(1). אמר להם: אם כך הוא:
יהי רצון שתהא יראת חטא שלכם כיראת חטא שלי. ולא
יהא לכם כאדם הזה שאומר: מה אעשה שיגיעו מעשי
כמעשה אבותי ומעשה זקני לא יגיעו מעשי כמעשה אבותי
וזקני.

ואכלו אותו על משתיהם: ולא היו יודעין אם כבר הגיע
זמן: אמרו: זה (הוא)(2)? אמרו: אם כבר הגיע זמן: אין
יכול לומר: אני לא אומר. אמר להם: מי הגיד לכם? אמרו
לו: אליהו הגיד לנו. אמר להם: אם כך הוא: אף אני

(1) בפרקי. (2) נוסף.

ואפילו לכתחלה מותר: אמר מר: אין מוכרין לו אלא בדמי שוויה. פשיטא! מהו דתימא ליתן לו יותר מדמי שוויה משום מצוה קמשמע לן: אמר רב יהודה אמר שמואל: הלוקח בית בחצר חבירו ולא ידע אם לשכנים מכר אם לאחרים מכר הרי זה לשכנים: אמר רב יהודה אמר שמואל: הלוקח בית בחצר חבירו ולא ידע אם לשכנים מכר אם לאחרים מכר הרי זה לשכנים. מאי שנא מהא דאמר רב יהודה אמר שמואל: הלוקח בית בחצר חבירו ולא ידע אם לשכנים מכר אם לאחרים מכר הרי זה לאחרים. התם לא ידע הכא ידע. ואי ידע מאי הוי? והתניא: לא ידע ולא ידע ספק הוא ספק אינו לשכנים. (1)

(1) ספק. (2) (N. E. חסר בכתב יד).

ביה ביון שהלכה אשה לבית אביה: אבל ביה ביון שהלכה אשה לבית אביה: אבל אם נשאר בביתו: אפילו ה

ותבעו. שהרי כשהיו נותנין לו היו מוסיפין ותבעו. שכל מי שהוא נותן לחבירו בלי עדים ובלי שטר ומתירא שמא יכחישנו ויתבענו בדין הרי זה מוסיף לו ומרבה לו כדי שיהא מתירא ממנו שמא יתבענו: ואם היה נותן לו בעדים ובשטר הרי זה מוסיף לו כדי שיהא מתירא ממנו שמא יכחישנו ויתבענו בדין: ואם היה נותן לו בעדים ובשטר ומוחל לו הרי זה מוסיף לו כדי שיהא מתירא ממנו שמא יכחישנו ויתבענו בדין: ואם היה נותן לו בעדים ובשטר ומוחל לו ומקבל עליו שבועה הרי זה מוסיף לו כדי שיהא מתירא ממנו שמא יכחישנו ויתבענו בדין: (מוסיף) ואם היה נותן לו שלא בעדים ושלא בשטר ומוחל לו ומקבל עליו שבועה הרי זה מוסיף לו כדי שיהא מתירא ממנו שמא יכחישנו ויתבענו בדין[1].

ואם היה רואה שהוא נשבע: הרי שמעתי מן הזקנים: שהוא היה נותן לו ומוחל לו ומקבל עליו שבועה: אבל אינו מוסיף לו: שאין אדם נותן לחבירו אלא כדי שיהא מתירא ממנו שמא יכחישנו ויתבענו בדין: ואם היה נותן לו בעדים ובשטר ומוחל לו ומקבל עליו שבועה הרי זה מוסיף לו כדי שיהא מתירא ממנו שמא יכחישנו ויתבענו בדין: ואם היה נותן לו שלא בעדים ושלא בשטר ומוחל לו הרי זה מוסיף לו כדי שיהא מתירא ממנו שמא יכחישנו ויתבענו בדין: ואם היה נותן לו בעדים ובשטר ומוחל לו ומקבל עליו שבועה הרי זה מוסיף לו כדי שיהא מתירא ממנו שמא יכחישנו ויתבענו בדין: ואם היה נותן לו שלא בעדים ושלא בשטר ומוחל לו ומקבל עליו שבועה

كْذَبْتَ دْمِكْتِ دْجِبْتِ: دْمَ بْؤُكَ مَمِ مْهِمْ مِكْ
بْقَ مْتْ: دْهِمْ مِحْمِتِمِ مِحْمِتِمِ دْمَشَّكَ مِحْمِتِمِ مَوْمَ
مْتْ. بْمِ بْحِمْمْ دْبْدْتْكِمْكْ: دْمِحْشَّكَ مْمِتِمْ
حْمِشَّكَ مِكْ تَتْنَ دْجِمْمْ: دْجِبْكْ حْمِ سْمِبْ:
مْهْتِمْ حْمِ مْمِكْ. دْمَ شَمِكْ حْمِبْ دْمِحْبْ: دْمْتْ
دْبْكَمْ مِحْشَّكَ (مْمِمْ؟) مِكْ بْقَ مْتْ: مْكْمِمْ مِحْمِتِمْ
مْمِمْ: دْمْمِكْمْدْمِ مَوْمَ كْمِمْكْمِمْ مْتَّنَ سْتَ كْمِشَّمَ.
مِمْ شَمِ مْمِمْ مْمِجْمِكْ مِحْمِتْمِمْ: دْمِمْتْ دْبْكَمْ دْمِمْتْ
مَمْ: مَكْ سْمِمْتْ حْمِمِمْ مِمْ دْمِمْمْمِمْ.

يْتِمْ كْ مِمْ كْمَكْ دْمِ كْمِكْ. مِمْ تْمْدْ دْمْمْمِمْ
مِحْمِ حْمِكْتَمِمْتْ دْمْتَنْ: بْمْتْ مِكْ مْمِتْ دْمْمِتْكْمِ
بْمْمْ: مْمِكْ دْمِحْمِ مْمِمْ مِمْ مْمِمْمْ. مْمْمِمْمِمْ
مَمْ مَمْمْ مْمِمْتْ دْبْكَمْ: بْحِمْ دْمِتْمِمْ كْمِمْمْتْ.
مِمْ دْمْمِمْمْ: بْمِمْ سْمِمْتْ دْبْكَمْ تْمِكْمِمْ كْمِكْمِمْتْ
دْمِكْ مْمِمْمْ مَوْمَ كْمِمْمْ: دْتْمْتْ مَمْمِ (كْمِمْمْتْ بْمْمِمْ
مْمْتْنْ[1] مْمِ مْمِمْ مْمِجْمْ: مْكْمْمِ مِكْمْتْ دْكْمِمْ
بْتْمْتْ دْمْمْمْمْ: مْمْتْمِمْ مَوْمَ مْمِ مْ مْمِمْمْ مْمِ مْ
مْمْكْمْ.

مْمِكْمِ مْمِ كْمْمِتْنْ: مْمِمْتْ مْمْ دْمِمْمْ: دْمْمِمْ
كْمْمْشَّ مْمِمِتْنْ. مْمِمْ مْكْمْتْ كْمْمِمْمْ[2]: مْكْمِ مْ
مِكْمْتْنْ[3] مْمِ مْمْشَّكْمْتْ: مْكْمِمْتْ دْكْمْتْنْ مِمِمْ. مْمِكْمِ

(1) كْمِ. (2) مْمِمْتْنْ دْمِكْ مْمِمْ مْمِمْتْ. Cod. Vat. (3) دْمِتْنْ.

ולכל בני ביתו. ואתה תזכרת כי עבד היית בארץ מצרים וישמור ויעשה את החקים האלה: כי תשמעון אל המשפטים האלה ושמרתם ועשיתם את ויהוה אלהיך לך את הברית ואת החסד אשר נשבע לאבתיך: ואהבך וברכך והרבך וברך פרי בטנך ופרי אדמתך דגנך ותירשך ויצהרך שגר אלפיך ועשתרות צאנך על האדמה אשר נשבע לאבתיך לתת לך: ברוך תהיה מכל העמים לא יהיה בך עקר ובעקרתיך ובבהמתך: והסיר יהוה ממך כל חלי וכל מדוי מצרים הרעים אשר ידעת לא ישימם בך ונתנם בכל שנאיך: ואכלת את כל העמים אשר יהוה אלהיך נתן לך לא תחוס עינך עליהם ולא תעבד את אלהיהם כי מוקש הוא לך: כי תאמר בלבבך רבים הגוים האלה ממני איכה אוכל להורישם: לא תירא מהם זכר תזכר את אשר עשה יהוה אלהיך לפרעה ולכל מצרים: המסות הגדלות אשר ראו עיניך והאתת והמפתים והיד החזקה והזרוע הנטויה אשר הוציאך יהוה אלהיך כן יעשה יהוה אלהיך לכל העמים אשר אתה יגר מפניהם: ואת הצרעה ישלח יהוה אלהיך בם עד אבד הנשארים והנסתרים מפניך: לא תערץ מפניהם כי יהוה אלהיך בקרבך אל גדול ונורא: ונשל יהוה אלהיך את הגוים האל מפניך מעט מעט לא תוכל כלתם מהר פן תרבה עליך חית השדה: ונתנם יהוה אלהיך לפניך והמם מהומה גדלה עד השמדם אותם: ונתן את מלכיהם בידך והאבדת את שמם מתחת השמים לא יתיצב איש בפניך עד השמדך אתם: פסילי אלהיהם תשרפון באש לא תחמד כסף וזהב עליהם ולקחת לך פן תוקש בו כי תועבת יהוה אלהיך הוא: ולא תביא תועבה אל ביתך והיית חרם כמהו שקץ תשקצנו ותעב תתעבנו כי חרם הוא: כל הדבר אשר אנכי מצוך אתו תשמרון לעשות למען תחיון ורבתם ובאתם וירשתם את הארץ אשר נשבע יהוה לאבתיכם: וזכרת את כל הדרך אשר הוליכך יהוה אלהיך זה ארבעים שנה במדבר למען ענתך לנסתך לדעת את אשר בלבבך התשמר מצותיו אם לא: ויענך וירעבך ויאכלך את המן אשר לא ידעת ולא ידעון אבתיך למען הודיעך כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי יהוה יחיה האדם: שמלתך לא בלתה מעליך ורגלך לא בצקה זה ארבעים שנה: וידעת עם לבבך כי כאשר יסר איש את בנו יהוה אלהיך מיסרך: ושמרת את מצות יהוה אלהיך ללכת בדרכיו וליראה אתו: כי יהוה אלהיך מביאך אל ארץ טובה ארץ נחלי מים עינת ותהמת יצאים בבקעה ובהר: ארץ חטה ושערה וגפן ותאנה ורמון ארץ זית שמן ודבש: ארץ אשר לא במסכנת תאכל בה לחם לא תחסר כל בה ארץ אשר אבניה ברזל ומהרריה תחצב נחשת: ואכלת ושבעת וברכת את יהוה אלהיך על הארץ הטבה אשר נתן לך: השמר לך פן תשכח את יהוה אלהיך לבלתי שמר מצותיו ומשפטיו וחקתיו אשר אנכי מצוך היום: פן תאכל ושבעת ובתים טובים תבנה וישבת: ובקרך וצאנך ירבין וכסף וזהב ירבה לך וכל אשר לך ירבה: ורם לבבך ושכחת את יהוה אלהיך המוציאך מארץ מצרים מבית עבדים: המוליכך במדבר הגדול ואיום נחש שרף ועקרב וצמאון אשר אין מים המוציא לך מים מצור החלמיש: המאכלך מן במדבר אשר לא ידעון אבתיך למען ענתך ולמען נסתך להיטבך באחריתך: ואמרת בלבבך כחי ועצם ידי עשה לי את החיל הזה: וזכרת את יהוה אלהיך כי הוא הנתן לך כח לעשות חיל למען הקים את בריתו אשר נשבע לאבתיך כיום הזה: והיה אם שכח תשכח את יהוה אלהיך והלכת אחרי אלהים אחרים ועבדתם והשתחוית להם העדתי בכם היום כי אבד תאבדון: כגוים אשר יהוה מאביד מפניכם כן תאבדון עקב לא תשמעון בקול יהוה אלהיכם: הנה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה: את הברכה אשר תשמעו אל מצות יהוה אלהיכם אשר אנכי מצוה אתכם היום: והקללה אם לא תשמעו אל מצות יהוה אלהיכם וסרתם מן הדרך אשר אנכי מצוה אתכם היום ללכת אחרי אלהים אחרים אשר לא ידעתם: והיה כי יביאך יהוה אלהיך אל הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה ונתת את הברכה על הר גרזים ואת הקללה על הר עיבל: הלא המה בעבר הירדן אחרי דרך מבוא השמש בארץ הכנעני הישב בערבה מול הגלגל אצל אלני מרה: כי אתם עברים את הירדן לבא לרשת את הארץ אשר יהוה אלהיכם נתן לכם וירשתם אתה וישבתם בה: ושמרתם לעשות את כל החקים ואת המשפטים אשר אנכי נתן לפניכם היום: אלה החקים והמשפטים אשר תשמרון לעשות בארץ אשר נתן יהוה אלהי אבתיך לך לרשתה כל הימים אשר אתם חיים על האדמה: אבד תאבדון את כל המקמות אשר עבדו שם הגוים אשר אתם יורשים אתם את אלהיהם על ההרים הרמים ועל הגבעות ותחת כל עץ רענן: ונתצתם את מזבחתם ושברתם את מצבתם ואשריהם תשרפון באש ופסילי אלהיהם תגדעון ואבדתם את שמם מן המקום ההוא: לא תעשון כן ליהוה אלהיכם: כי אם אל המקום אשר יבחר יהוה אלהיכם משבטיכם לשום את שמו שם לשכנו תדרשו ובאת שמה: והבאתם שמה עלתיכם וזבחיכם ומעשרתיכם ותרומת ידכם ונדריכם ונדבתיכם ובכרות בקרכם וצאנכם: ואכלתם שם לפני יהוה אלהיכם ושמחתם בכל משלח ידכם אתם ובתיכם אשר ברכך יהוה אלהיך: לא תעשון ככל אשר אנחנו עשים פה היום איש כל הישר בעיניו: כי לא באתם עד עתה אל המנוחה ואל הנחלה אשר יהוה אלהיך נתן לך: ועברתם את הירדן וישבתם בארץ אשר יהוה אלהיכם מנחיל אתכם והניח לכם מכל אויביכם מסביב וישבתם בטח: והיה המקום אשר יבחר יהוה אלהיכם לשכן שמו שם שמה תביאו את כל אשר אנכי מצוה אתכם עלתיכם וזבחיכם מעשרתיכם ותרומת ידכם וכל מבחר נדריכם אשר נדרו ליהוה: ושמחתם לפני יהוה אלהיכם אתם ובניכם ובנתיכם ועבדיכם ואמהתיכם והלוי אשר בשעריכם כי אין לו חלק ונחלה אתכם: השמר לך פן תעלה עלתיך בכל מקום אשר תראה: כי אם במקום אשר יבחר יהוה באחד שבטיך שם תעלה עלתיך ושם תעשה כל אשר אנכי מצוך: אך בכל אות נפשך תזבח ואכלת בשר כברכת יהוה אלהיך אשר נתן לך בכל שעריך הטמא והטהור יאכלנו כצבי וכאיל: רק הדם לא תאכלו על הארץ תשפכנו כמים: לא תוכל לאכל בשעריך מעשר דגנך תירשך ויצהרך ובכרות בקרך וצאנך וכל נדריך אשר תדר ונדבתיך ותרומת ידך: כי אם לפני יהוה אלהיך תאכלנו במקום אשר יבחר יהוה אלהיך בו אתה ובנך ובתך ועבדך ואמתך והלוי אשר בשעריך ושמחת לפני יהוה אלהיך בכל משלח ידך: השמר לך פן תעזב את הלוי כל ימיך על אדמתך: כי ירחיב יהוה אלהיך את גבולך כאשר דבר לך ואמרת אכלה בשר כי תאוה נפשך לאכל בשר בכל אות נפשך תאכל בשר: כי ירחק ממך המקום אשר יבחר יהוה אלהיך לשום שמו שם וזבחת מבקרך ומצאנך אשר נתן יהוה לך כאשר צויתיך ואכלת בשעריך בכל אות נפשך: אך כאשר יאכל את הצבי ואת האיל כן תאכלנו הטמא והטהור יחדו יאכלנו: רק חזק לבלתי אכל הדם כי הדם הוא הנפש ולא תאכל הנפש עם הבשר: לא תאכלנו על הארץ תשפכנו כמים: לא תאכלנו למען ייטב לך ולבניך אחריך כי תעשה הישר בעיני יהוה: רק קדשיך אשר יהיו לך ונדריך תשא ובאת אל המקום אשר יבחר יהוה: ועשית עלתיך הבשר והדם על מזבח יהוה אלהיך ודם זבחיך ישפך על מזבח יהוה אלהיך והבשר תאכל: שמר ושמעת את כל הדברים האלה אשר אנכי מצוך למען ייטב לך ולבניך אחריך עד עולם כי תעשה הטוב והישר בעיני יהוה אלהיך: כי יכרת יהוה אלהיך את הגוים אשר אתה בא שמה לרשתם מפניך וירשתם וישבת בארצם: השמר לך פן תנקש אחריהם אחרי השמדם מפניך ופן תדרש לאלהיהם לאמר איכה יעבדו הגוים האלה את אלהיהם ואעשה כן גם אני: לא תעשה כן ליהוה אלהיך כי כל תועבת יהוה אשר שנא עשו לאלהיהם כי גם את בניהם ואת בנותיהם ישרפו באש לאלהיהם: את כל הדבר אשר אנכי אצוך אתו תשמר לעשות לא תסף עליו ולא תגרע ממנו: כי יקום בקרבך נביא או חלם חלום ונתן אליך אות או מופת: ובא האות והמופת אשר דבר אליך לאמר נלכה אחרי אלהים אחרים אשר לא ידעתם ונעבדם: לא תשמע אל דברי הנביא ההוא או אל חלם החלום ההוא כי מנסה יהוה אלהיכם אתכם לדעת הישכם אהבים את יהוה אלהיכם בכל לבבכם ובכל נפשכם: אחרי יהוה אלהיכם תלכו ואתו תיראו ואת מצותיו תשמרו ובקלו תשמעו ואתו תעבדו ובו תדבקון: והנביא ההוא או חלם החלום ההוא יומת כי דבר סרה על יהוה אלהיכם המוציא אתכם מארץ מצרים והפדך מבית עבדים להדיחך מן הדרך אשר צוך יהוה אלהיך ללכת בה ובערת הרע מקרבך: כי יסיתך אחיך בן אמך או בנך או בתך או אשת חיקך או רעך אשר כנפשך בסתר לאמר נלכה ונעבדה אלהים אחרים אשר לא ידעת אתה ואבתיך: מאלהי העמים אשר סביבתיכם הקרבים אליך או הרחקים ממך מקצה הארץ ועד קצה הארץ: לא תאבה לו ולא תשמע אליו ולא תחס עינך עליו ולא תחמל ולא תכסה עליו: כי הרג תהרגנו ידך תהיה בו בראשונה להמיתו ויד כל העם באחרונה: ורגמתו באבנים ומת כי בקש להדיחך מעל יהוה אלהיך המוציאך מארץ מצרים מבית עבדים: וכל ישראל ישמעו ויראו ולא יוסיפו לעשות כדבר הרע הזה בקרבך: כי תשמע באחת עריך אשר יהוה אלהיך נתן לך לשבת שם לאמר: יצאו אנשים בני בליעל מקרבך וידיחו את יושבי עירם לאמר נלכה ונעבדה אלהים אחרים אשר לא ידעתם: ודרשת וחקרת ושאלת היטב והנה אמת נכון הדבר נעשתה התועבה הזאת בקרבך: הכה תכה את יושבי העיר ההוא לפי חרב החרם אתה ואת כל אשר בה ואת בהמתה לפי חרב: וכל שללה תקבץ אל תוך רחבה ושרפת באש את העיר ואת כל שללה כליל ליהוה אלהיך והיתה תל עולם לא תבנה עוד: ודבק בידך מאומה מן החרם למען ישוב יהוה מחרון אפו ונתן לך רחמים ורחמך והרבך כאשר נשבע לאבתיך: כי תשמע בקול יהוה אלהיך לשמר את כל מצותיו אשר אנכי מצוך היום לעשות הישר בעיני יהוה אלהיך: בנים אתם ליהוה אלהיכם לא תתגדדו ולא תשימו קרחה בין עיניכם למת: כי עם קדוש אתה ליהוה אלהיך ובך בחר יהוה להיות לו לעם סגלה מכל העמים אשר על פני האדמה: לא תאכל כל תועבה: זאת הבהמה אשר תאכלו שור כשב העזים: איל וצבי ויחמור ואקו ודישן ותאו וזמר: וכל בהמה מפרסת פרסה ושסעת שסע שתים מעלת גרה בבהמה אתה תאכלו: אך את זה לא תאכלו ממעלי הגרה ומן המפרסי הפרסה את הגמל והארנבת והשפן כי מעלה גרה הם ופרסה לא הפריסו טמאים הם לכם: והחזיר כי מפריס פרסה הוא ולא גרה טמא הוא לכם מבשרם לא תאכלו ובנבלתם לא תגעו: את זה תאכלו מכל אשר במים כל אשר לו סנפיר וקשקשת תאכלו: וכל אשר אין לו סנפיר וקשקשת לא תאכלו טמא הוא לכם: כל צפור טהורה תאכלו: וזה אשר לא תאכלו מהם הנשר והפרס והעזניה: והראה והאיה ואת כל עורבו למינהו: ואת בת היענה והתחמס והשחף ואת הנץ למינהו: ואת הכוס והינשוף והתנשמת: והקאת והרחמה והשלך: והחסידה והאנפה למינה והדוכיפת והעטלף: וכל שרץ העוף טמא הוא לכם לא יאכלו: כל עוף טהור תאכלו: לא תאכלו כל נבלה לגר אשר בשעריך תתננה ואכלה או מכר לנכרי כי עם קדוש אתה ליהוה אלהיך לא תבשל גדי בחלב אמו: עשר תעשר את כל תבואת זרעך היצא השדה שנה שנה: ואכלת לפני יהוה אלהיך במקום אשר יבחר לשכן שמו שם מעשר דגנך תירשך ויצהרך ובכרות בקרך וצאנך למען תלמד ליראה את יהוה אלהיך כל הימים: וכי ירבה ממך הדרך כי לא תוכל שאתו כי ירחק ממך המקום אשר יבחר יהוה אלהיך לשום שמו שם כי ברכך יהוה אלהיך: ונתתה בכסף וצרת הכסף בידך והלכת אל המקום אשר יבחר יהוה אלהיך בו: ונתתה הכסף בכל אשר תאוה נפשך בבקר ובצאן ובין ובשכר ובכל אשר תשאלך נפשך ואכלת שם לפני יהוה אלהיך ושמחת אתה וביתך: והלוי אשר בשעריך לא תעזבנו כי אין לו חלק ונחלה אתך: מקצה שבע שנים תעשה שמטה: וזה דבר השמטה שמוט כל בעל משה ידו אשר ישה ברעהו לא יגש את רעהו ואת אחיו כי קרא שמטה ליהוה: את הנכרי תגש ואשר יהיה לך את אחיך תשמט ידך: אפס כי לא יהיה בך אביון כי ברך יברכך יהוה בארץ אשר יהוה אלהיך נתן לך נחלה לרשתה: רק אם שמע תשמע בקול יהוה אלהיך לשמר לעשות את כל המצוה הזאת אשר אנכי מצוך היום: כי יהוה אלהיך ברכך כאשר דבר לך והעבטת גוים רבים ואתה לא תעבט ומשלת בגוים רבים ובך לא ימשלו: כי יהיה בך אביון מאחד אחיך באחד שעריך בארצך אשר יהוה אלהיך נתן לך לא תאמץ את לבבך ולא תקפץ את ידך מאחיך האביון: כי פתח תפתח את ידך לו והעבט תעביטנו דיו מחסרו אשר יחסר לו: השמר לך פן יהיה דבר עם לבבך בליעל לאמר קרבה שנת השבע שנת השמטה והרע עינך באחיך האביון ולא תתן לו ולא יקרא עליך אל יהוה והיה בך חטא: נתון תתן לו ולא ירע לבבך בתתך לו כי בגלל הדבר הזה יברכך יהוה אלהיך בכל מעשך ובכל משלח ידך: כי לא יחדל אביון מקרב הארץ על כן אנכי מצוך לאמר פתח תפתח את ידך לאחיך לעניך ולאביונך בארצך: כי יקנה אחיך העברי או העבריה ועבדך שש שנים ובשנה השביעית תשלחנו חפשי מעמך: וכי תשלחנו חפשי מעמך לא תשלחנו ריקם: הענק תעניק לו מצאנך ומגרנך ומיקבך אשר ברכך יהוה אלהיך תתן לו: וזכרת כי עבד היית בארץ מצרים ויפדך יהוה אלהיך על כן אנכי מצוך את הדבר הזה היום: והיה כי יאמר אליך לא אצא מעמך כי אהבך ואת ביתך כי טוב עמך: ולקחת את המרצע ונתת באזנו ובדלת והיה לך עבד עולם ואף לאמתך תעשה כן: לא יקשה בעיניך בשלחך אתו חפשי מעמך כי משנה שכר שכיר עבדך היה לך ויברכך יהוה אלהיך בכל אשר תעשה: כל הבכור הזכר אשר יולד בבקרך ובצאנך תקדיש ליהוה אלהיך לא תעבד בבכור שורך ולא תגז בכור צאנך: לפני יהוה אלהיך תאכלנו שנה בשנה במקום אשר יבחר יהוה אתה וביתך: וכי יהיה בו מום פסח או עור כל מום רע לא תזבחנו ליהוה אלהיך: בשעריך תאכלנו הטמא והטהור יחדו כצבי וכאיל: רק את דמו לא תאכל על הארץ תשפכנו כמים: שמר את חדש האביב ועשית פסח ליהוה אלהיך כי בחדש האביב הוציאך יהוה אלהיך ממצרים לילה: וזבחת פסח ליהוה אלהיך צאן ובקר במקום אשר יבחר יהוה לשכן שמו שם: לא תאכל עליו חמץ שבעת ימים תאכל עליו מצות לחם עני כי בחפזון יצאת מארץ מצרים למען תזכר את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חייך: ולא יראה לך שאר בכל גבלך שבעת ימים ולא ילין מן הבשר אשר תזבח בערב ביום הראשון לשחרה: לא תוכל לזבח את הפסח באחד שעריך אשר יהוה אלהיך נתן לך: כי אם אל המקום אשר יבחר יהוה אלהיך לשכן שמו שם תזבח את הפסח בערב כבא השמש מועד צאתך ממצרים: ובשלת ואכלת במקום אשר יבחר יהוה אלהיך בו ופנית בבקר והלכת לאהליך: ששת ימים תאכל מצות וביום השביעי עצרת ליהוה אלהיך לא תעשה מלאכה: שבעת שבעות תספר לך החל חרמש בקמה תחל לספר שבעת שבעות: ועשית חג שבעות ליהוה אלהיך מספר נדבת ידך אשר תתן כאשר יברכך יהוה אלהיך: ושמחת לפני יהוה אלהיך אתה ובנך ובתך ועבדך ואמתך והלוי אשר בשעריך והגר והיתום והאלמנה אשר בקרבך במקום אשר יבחר יהוה אלהיך לשכן שמו שם: וזכרת כי עבד היית במצרים ושמרת ועשית את החקים האלה: חג הסכות תעשה לך שבעת ימים באספך מגרנך ומיקבך: ושמחת בחגך אתה ובנך ובתך ועבדך ואמתך והלוי והגר והיתום והאלמנה אשר בשעריך: שבעת ימים תחג ליהוה אלהיך במקום אשר יבחר יהוה כי יברכך יהוה אלהיך בכל תבואתך ובכל מעשה ידיך והיית אך שמח: שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני יהוה אלהיך במקום אשר יבחר בחג המצות ובחג השבעות ובחג הסכות ולא יראה את פני יהוה ריקם: איש כמתנת ידו כברכת יהוה אלהיך אשר נתן לך: שפטים ושטרים תתן לך בכל שעריך אשר יהוה אלהיך נתן לך לשבטיך ושפטו את העם משפט צדק: לא תטה משפט לא תכיר פנים ולא תקח שחד כי השחד יעור עיני חכמים ויסלף דברי צדיקים: צדק צדק תרדף למען תחיה וירשת את הארץ אשר יהוה אלהיך נתן לך: לא תטע לך אשרה כל עץ אצל מזבח יהוה אלהיך אשר תעשה לך: ולא תקים לך מצבה אשר שנא יהוה אלהיך: לא תזבח ליהוה אלהיך שור ושה אשר יהיה בו מום כל דבר רע כי תועבת יהוה אלהיך הוא: כי ימצא בקרבך באחד שעריך אשר יהוה אלהיך נתן לך איש או אשה אשר יעשה את הרע בעיני יהוה אלהיך לעבר בריתו: וילך ויעבד אלהים אחרים וישתחו להם ולשמש או לירח או לכל צבא השמים אשר לא צויתי: והגד לך ושמעת ודרשת היטב והנה נכון הדבר נעשתה התועבה הזאת בישראל: והוצאת את האיש ההוא או את האשה ההוא אשר עשו את הדבר הרע הזה אל שעריך את האיש או את האשה ורגמתם באבנים ומתו: על פי שנים עדים או שלשה עדים יומת המת לא יומת על פי עד אחד: יד העדים תהיה בו בראשונה להמיתו ויד כל העם באחרונה ובערת הרע מקרבך: כי יפלא ממך דבר למשפט בין דם לדם בין דין לדין ובין נגע לנגע דברי ריבת בשעריך וקמת ועלית אל המקום אשר יבחר יהוה אלהיך בו: ובאת אל הכהנים הלוים ואל השפט אשר יהיה בימים ההם ודרשת והגידו לך את דבר המשפט: ועשית על פי הדבר אשר יגידו לך מן המקום ההוא אשר יבחר יהוה ושמרת לעשות ככל אשר יורוך: על פי התורה אשר יורוך ועל המשפט אשר יאמרו לך תעשה לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל: והאיש אשר יעשה בזדון לבלתי שמע אל הכהן העמד לשרת שם את יהוה אלהיך או אל השפט ומת האיש ההוא ובערת הרע מישראל: וכל העם ישמעו ויראו ולא יזידון עוד: כי תבא אל הארץ אשר יהוה אלהיך נתן לך וירשתה וישבת בה ואמרת אשימה עלי מלך ככל הגוים אשר סביבתי: שום תשים עליך מלך אשר יבחר יהוה אלהיך בו מקרב אחיך תשים עליך מלך לא תוכל לתת עליך איש נכרי אשר לא אחיך הוא: רק לא ירבה לו סוסים ולא ישיב את העם מצרימה למען הרבות סוס ויהוה אמר לכם לא תספון עוד לשוב בדרך הזה עוד: ולא ירבו לו נשים והסיר לבבו וכסף וזהב לא ירבה לו לו: והיה כשבתו על כסא ממלכתו וכתב לו את משנה התורה הזאת על ספר מלפני הכהנים הלוים: והיתה עמו וקרא בו כל ימי חייו למען ילמד ליראה את יהוה אלהיו לשמר את כל דברי התורה הזאת ואת החקים האלה לעשתם: לבלתי רום לבבו מאחיו ולבלתי סור מן המצוה ימין ושמאל למען יאריך ימים על ממלכתו הוא ובניו בקרב ישראל: הכהנים הלוים כל שבט לוי חלק ונחלה לא יהיה עם יהוה ואשי יהוה ונחלתו יאכלון: ונחלה לא יהיה לו בקרב אחיו יהוה הוא נחלתו כאשר דבר לו: וזה יהיה משפט הכהנים מאת העם מאת זבחי הזבח אם שור אם שה ונתן לכהן הזרוע והלחיים והקבה: ראשית דגנך תירשך ויצהרך וראשית גז צאנך תתן לו: כי בו בחר יהוה אלהיך מכל שבטיך לעמד לשרת בשם הוא ובניו כל הימים: וכי יבא הלוי מאחד שעריך מכל ישראל אשר הוא גר שם ובא בכל אות נפשו אל המקום אשר יבחר יהוה: ושרת בשם יהוה אלהיו ככל אחיו הלוים העמדים שם לפני יהוה: חלק כחלק יאכלו לבד ממכריו על האבות: כי תבא אל הארץ אשר יהוה אלהיך נתן לך לא תלמד לעשות כתועבת הגוים ההם: לא ימצא בך מעביר בנו ובתו באש קסם קסמים מעונן ומנחש ומכשף: וחבר חבר ושאל אוב וידעני ודרש אל המתים: כי תועבת יהוה כל עשה אלה ובגלל התועבות האלה יהוה אלהיך מוריש אתם מפניך: תמים תהיה עם יהוה אלהיך: כי הגוים האלה אשר אתה יורש אתם אל מעננים ואל קסמים ישמעו ואתה לא כן נתן לך יהוה אלהיך: נביא מקרבך מאחיך כמני יקים לך יהוה אלהיך אליו תשמעון: ככל אשר שאלת מעם יהוה אלהיך בחרב ביום הקהל לאמר לא אוסף לשמע את קול יהוה אלהי ואת האש הגדלה הזאת לא אראה עוד ולא אמות: ויאמר יהוה אלי היטיבו אשר דברו: נביא אקים להם מקרב אחיהם כמוך ונתתי דברי בפיו ודבר אליהם את כל אשר אצוה אתו: והיה האיש אשר לא ישמע אל דברי אשר ידבר בשמי אנכי אדרש מעמו: אך הנביא אשר יזיד לדבר דבר בשמי אשר לא צויתיו לדבר ואשר ידבר בשם אלהים אחרים ומת הנביא ההוא: וכי תאמר בלבבך איכה נדע את הדבר אשר לא דברו יהוה: אשר ידבר הנביא בשם יהוה ולא יהיה הדבר ולא יבא הוא הדבר אשר לא דברו יהוה בזדון דברו הנביא לא תגור ממנו: כי יכרת יהוה אלהיך את הגוים אשר יהוה אלהיך נתן את ארצם לך וירשתה וישבת בעריהם ובבתיהם: שלש ערים תבדיל לך בתוך ארצך אשר יהוה אלהיך נתן לך לרשתה: תכין לך הדרך ושלשת את גבול ארצך אשר יהוה אלהיך מנחילך והיה לנוס שמה כל רצח: וזה דבר הרצח אשר ינוס שמה וחי אשר יכה את רעהו בבלי דעת והוא לא שנא לו מתמול שלשום: ובא את רעהו ביער לחטב עצים ונדף ידו בגרזן לכרת העץ ונשר הברזל מן העץ ומצא את רעהו ומת הוא יגלה אל אחת הערים האל וחי: פן ירדף גאל הדם אחרי הרצח כי יחם לבבו והשיגו כי ירבה הדרך והכה נפש ולא משפט מות לו כי לא שנא הוא לו מתמול שלשום: על כן אנכי מצוך לאמר שלש ערים תבדיל לך: והאם ירחיב יהוה אלהיך את גבולך כאשר נשבע לאבתיך ונתן לך את כל הארץ אשר דבר לתת לאבתיך: כי תשמר את כל המצוה הזאת לעשתה אשר אנכי מצוך היום לאהבה את יהוה אלהיך וללכת בדרכיו כל הימים ואתה יסף לך עוד שלש ערים על השלש האלה: ולא ישפך דם נקי בקרב ארצך אשר יהוה אלהיך נתן לך נחלה ויהיה עליך דמים: ואם יהיה איש שנא לרעהו וארב לו וקם עליו והכהו נפש ומת ונס אל אחת הערים האל: ושלחו זקני עירו ולקחו אתו משם ונתנו אתו ביד גאל הדם ומת: לא תחוס עינך עליו ובערת דם הנקי מישראל למען ייטב לך: לא תסיג גבול רעך אשר גבלו ראשנים בנחלתך אשר תנחל בארץ אשר יהוה אלהיך נתן לך לרשתה: לא יקום עד אחד באיש לכל עון ולכל חטאת בכל חטא אשר יחטא על פי שנים עדים או על פי שלשה עדים יקום דבר: כי יקום עד חמס באיש לענות בו סרה: ועמדו שני האנשים אשר להם הריב לפני יהוה לפני הכהנים והשפטים אשר יהיו בימים ההם: ודרשו השפטים היטב והנה עד שקר העד שקר ענה באחיו: ועשיתם לו כאשר זמם לעשות לאחיו ובערת הרע מקרבך: והנשארים ישמעו ויראו ולא יוסיפו לעשות עוד כדבר הרע הזה בקרבך: ולא תחוס עינך נפש בנפש עין בעין שן בשן יד ביד רגל ברגל: כי תצא למלחמה על אויבך וראית סוס ורכב עם רב ממך לא תירא מהם כי יהוה אלהיך עמך המעלך מארץ מצרים: והיה כקרבכם אל המלחמה ונגש הכהן ודבר אל העם: ואמר אליהם שמע ישראל אתם קרבים היום למלחמה על אויביכם אל ירך לבבכם אל תיראו ואל תחפזו ואל תערצו מפניהם: כי יהוה אלהיכם ההלך עמכם להלחם לכם את אויביכם להושיע אתכם: ודברו השטרים אל העם לאמר מי האיש אשר בנה בית חדש ולא חנכו ילך וישב לביתו פן ימות במלחמה ואיש אחר יחנכנו: ומי האיש אשר נטע כרם ולא חללו ילך וישב לביתו פן ימות במלחמה ואיש אחר יחללנו: ומי האיש אשר ארש אשה ולא לקחה ילך וישב לביתו פן ימות במלחמה ואיש אחר יקחנה: והוספו השטרים לדבר אל העם ואמרו מי האיש הירא ורך הלבב ילך וישב לביתו ולא ימס את לבב אחיו כלבבו: והיה ככלות השטרים לדבר אל העם ופקדו שרי צבאות בראש העם: כי תקרב אל עיר להלחם עליה וקראת אליה לשלום: והיה אם שלום תענך ופתחה לך והיה כל העם הנמצא בה יהיו לך למס ועבדוך: ואם לא תשלים עמך ועשתה עמך מלחמה וצרת עליה: ונתנה יהוה אלהיך בידך והכית את כל זכורה לפי חרב: רק הנשים והטף והבהמה וכל אשר יהיה בעיר כל שללה תבז לך ואכלת את שלל אויביך אשר נתן יהוה אלהיך לך: כן תעשה לכל הערים הרחקות ממך מאד אשר לא מערי הגוים האלה הנה: רק מערי העמים האלה אשר יהוה אלהיך נתן לך נחלה לא תחיה כל נשמה: כי החרם תחרימם החתי והאמרי הכנעני והפרזי החוי והיבוסי כאשר צוך יהוה אלהיך: למען אשר לא ילמדו אתכם לעשות ככל תועבתם אשר עשו לאלהיהם וחטאתם ליהוה אלהיכם: כי תצור אל עיר ימים רבים להלחם עליה לתפשה לא תשחית את עצה לנדח עליו גרזן כי ממנו תאכל ואתו לא תכרת כי האדם עץ השדה לבוא מפניך במצור: רק עץ אשר תדע כי לא עץ מאכל הוא אתו תשחית וכרתת ובנית מצור על העיר אשר הוא עשה עמך מלחמה עד רדתו: כי ימצא חלל באדמה אשר יהוה אלהיך נתן לך לרשתה נפל בשדה לא נודע מי הכהו: ויצאו זקניך ושפטיך ומדדו אל ערי הסביבת החלל: והיה העיר הקרבה אל החלל ולקחו זקני העיר ההוא עגלת בקר אשר לא עבד בה אשר לא משכה בעל: והורידו זקני העיר ההוא את העגלה אל נחל איתן אשר לא יעבד בו ולא יזרע וערפו שם את העגלה בנחל: וניגשו הכהנים בני לוי כי בם בחר יהוה אלהיך לשרתו ולברך בשם יהוה ועל פיהם יהיה כל ריב וכל נגע: וכל זקני העיר ההוא הקרבים אל החלל ירחצו את ידיהם על העגלה הערופה בנחל: וענו ואמרו ידינו לא שפכו את הדם הזה ועינינו לא ראו: כפר לעמך ישראל אשר פדית יהוה ואל תתן דם נקי בקרב עמך ישראל ונכפר להם הדם: ואתה תבער הדם הנקי מקרבך כי תעשה הישר בעיני יהוה: כי תצא למלחמה על אויביך ונתנו יהוה אלהיך בידך ושבית שבים: וראית בשבים אשת יפת תאר ונחשקת בה ולקחת לך לאשה: והבאתה אל תוך ביתך וגלחה את ראשה ועשתה את צפרניה: והסירה את שמלת שבים מעליה וישבה בביתך ובכתה את אביה ואת אמה ירח ימים ואחר כן תבא אליה ובעלתה והיתה לך לאשה: והיה אם לא חפצת בה ושלחתה לנפשה ומכר לא תמכרנה בכסף לא תתעמר בה תחת אשר עניתה: לא יוכל האיש לקחת את אחות אמו או את אחות אביו לא יקח לו: לא יוכל האיש לקחת את אשת אחיו כי ערות אחיו הוא

فأخبرنا أحمد بن عبيد الله: حدثنا عبد الله بن محمد: حدثنا أبو بكر بن أبي شيبة: حدثنا عبد الله بن نمير. ح وحدثنا عبد الله: حدثنا أبي: حدثنا أبو كريب: حدثنا عبد الله بن نمير: عن هشام بن عروة: عن أبيه: عن عائشة: أن رجلا أتى النبي ﷺ: فقال: إن أبي مات ولم يوص. أفأتصدق عنه؟ قال: نعم. قال: فأي الصدقة أفضل؟ قال: الماء.

وحدثنا عبد الله: حدثنا أبي: حدثنا أبو كريب: حدثنا أبو معاوية: عن هشام بن عروة: عن أبيه: عن عائشة: أن رجلا قال للنبي ﷺ: إن أمي افتلتت نفسها ولم توص. وأظنها لو تكلمت تصدقت. أفأتصدق عنها؟ قال: نعم. تصدق عنها.

(١) في الأصل: «عن». (٢) في الأصل: «أفتلت». (٣) في الأصل: «أظنها». (٤) في الأصل: «أفأتصدق». (٥) في الأصل: «أفتلت».

ﺔﻴﻠﻴﺨﻟﺍ ﻲﻓ ﻥﻭﺮﻴﺜﻜﻟﺍ ﻪﺑ ﻉﺮﻔﺘﻳ ﺎﻣ ﻞﻛﺃ ﻦﻋ ﻢﻬﻴﻬﻨﻳ ﻢﻠﺳ ﻭ ﻪﻴﻠﻋ ﷺ ﷲﺍ ﻝﻮﺳﺭ ﻥﺃ ﺓﺭﻮﺼﻟﺍ ﻩﺬﻫ ﻲﻓ ﻞﻴﻘﻳ ﻭﺃ ﻞﻴﻘﻳ ﻭﺃ ﻞﻴﻘﻳ ﻭﺃ

ܗܘ ܕܝ ܕܡܫܟ ܒܝܡ ܠܟܠܗܘ ܫܒܚܗ: ܩܕܡܗ ܡܢ ܠܘܩܒ ܒܒܐ ܕܡܝ ، ܘܢܣܒܗ: ܘܠܟܠܗܘ ܡܢܐ ܕܒܟܠܗ ܟܝ: ܒܝ ܢܒܒ ܫܒܐ: ܟܠܗ ܡܢ ܒܒܐ[1]: ܕܡܢ ، ܡܕ ܕܒܢܒ ܒܝ ܕܒܒ

(כ"ב). פתח את פיך: בדברי תורה. ומשנה. והלוה
מפה לפה: אמתי הוא.

ושמטת כי שמוט ישמט: (פ"ו) אינו יודע אי זו שנה
שביעית היא[1]: ושנה את בנך. ולמדתו. כי אם שנה
את בנך אינך יודע בו שהוא בנך. ושנית בך. שאתה
מלמדו: ודברת בם. שאתה מגמגם: שלא יהיו
דברים קשין לו. אמר לו אבא שלום: אמר לו
מה אבא. אמר לו אבא מזון. אמר לו מה אבא
כוסמין אמר לו אבא כלי. אמר לו מה כלי
מחבוא: אמר לו כלום.

ושמחת בחגך[2]: בשלמי חגיגה. ובמסכת חגיגה
(פ"ק ה"ב)[3] תניא: ושמחת בחגך: אתה ובניך
ובנותיך: ואין אשתך ובנותיך אלא נשותיך. ואין
עבדך ושפחתך אלא עבדיך ושפחותיך. ואין
הלוי אלא תלמידי חכמים. ואין הגר אלא
כל המתגייר. ואין היתום אלא שיש לו אב
ואם. ואין האלמנה אלא שיש לה בעל. ואין
הגר אלא כל המקבל עליו מצות. ואין
העני אלא כל שלבו נוקפו: ומניין שאף

---

(1) נראה לי שהוא מפני שאינו יודע אי זו שנה
שביעית היא. .Cod. Vat. (2) ושמחת בחגיגתך. add. Cod. Vat. (3) פרק שלישי.

ולשון לשון: ואם לשון לשון. ומצוה לאם לשון: ואם לשון ולשון
ומשפחה לאם לשון. ואחרי אלה אמר: ואחרי לשון ואם לשון
ואחרי לשון. ומצוה לאם לשון: ואם לשון ולשון. ואחרי לשון
ואם לשון: ואחרי לשון לשון ואם לשון. ומצוה לאם לשון:
ואחרי לשון ואם לשון. ומצוה לאם לשון: ואחרי לשון לשון
ואם לשון. ומצוה לאם לשון: ואחרי לשון ואם לשון. ומצוה
לא

(حوحبه دِم يَهَّا بَصَّا دِصَّةَبَّا كَرْهِدَّهَا: ولاهْسِيَّهِ
حدِيبَّةَ: ولَا نَمَّد هِقَبِ هَهَّا كَهِصَحِكَهِ. [ولاهَّا؟]
دِيَحَّهِ هِبْسِدَه كَحِكَ حَدَجَ دِحدِيبَّةَ: هِهِكِبَه كَهِدَّا
دَبِهِ هَهَّا كَيِكَ هِ حدِيبَّةَ: دَبِهِ هَهَّا بِه هَهِصَّا
هِكَبَّيَّا دِجَبَّ مَصَّا: دِكَجَّا هِدِيَّا. دَدَهَ دِم كَبَجَّا
دِحِصَهِ: هِهِصَهِ هَدَّبَه: هِهِبَهِ دِدَه حَجَبَّ. بَكَبَه
دِم بَكَ هَكَبِ حَبَّا مَصَّا: هِبَكِهِ هَهِهَجَهِهِ: هَدَهِ
دَدَهَ: هَبَهِ هَهَّا حِدَهِ هِهَهِ دِهَبِهِ هَهَّا دِهِ. هَلَا
هَجَبَه حِجِبَ كَجَا هِ حدِيبَّةَ دَلَا بَكَلَهِه. هَحِهِ هِ
هَجِبَّةَ هَدَّ بْقِيمَ بَجِهِ بَكَ حَكَ هَا دِهَجَه هَكِبَ
بَدَّهِ[1].

(هَّهِ دِم حَبَّا هِ هَجِبَّةَ: حدِهَّا كَوحبه [دِهَكَهِه*؟]
دَّهِبَّةَ. هِهِ حَوحبه دِهَجِبَّةَ: يَهَّا هِ هَا دَّهِبَّةَ. هِهِ
هَهَا دَدَدَكَ كَحِكَهِ دَبَّ هَبَّا سَهَّةَ هِكَحِكَهِ
هَجَدَهَهِ: يَهَّا هَهَّا كَرْهِدَّهَا هِ دَّهِبَّةَ: حَبَّهَهِ
جَدَهِ** بْقِهِهَهَهَّا دِبَكَه دِهِحِبَّةَ. هِجِدَّا كَجَا هِ
هِحِبَّةَ [حَسَكَا***؟] بَدِ: هِهِكِبَ كَهِهَ كَبَجَا هِحِبَّةَ:

دَدِيحِبَ هِحِبَّةَ بْقِسْهِبَّةَ. هَهِبَ هِهِهَّةَ بَكَ هَجَهَ هِهِهَ هِهِبَّةَ: هَبَكَ
هِهِهَّةَ هِكِهَّةَ هَبَجَبَ بْقِهِجِهَ حَهِهَهِ. Cod. Vat.

(1) Desunt in Cod. Vat. * دِهَكَهِه. (هَكَهِه: هَجَهَ دِم
هِقِهِهِ بْقِهِهَهَ: بْهِكِهِ جَهِبَ هَهَ هِهَهِ 364: هَهِبَ جَهِبَ هِكَ 378.
هَكَهِهِ هِبَ جَهِبَ هِهَهِ 363: ** هَهَ 631 (N. E.). ** جَهِهَ.
*** حَسَكَ.

בְּיַם סוּף[1]. וְהָיָה הַמַּיִם לָהֶם חוֹמָה מִיָּמִין וּמִשְּׂמֹאל: וְכֵן אַתָּה מָצָאתָ בְּמִצְרַיִם שֶׁהָיוּ מַכִּין אֶת הַבְּכוֹרוֹת וְהָיוּ הַבְּכוֹרוֹת מִתְאַבְּלִין.

שמים ויבוא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם יי׳. (ואני זאת בריתי אותם אמר יי׳ רוחי אשר עליך ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיך ומפי זרעך ומפי זרע זרעך אמר יי׳ מעתה ועד עולם). ואתה קדוש יושב תהלות ישראל. ואמר קדוש[1] וקורא זה אל זה. ואומר הרחמן הוא יחזיר עטרת מלכות לישנה על כנה (ויבנה בית המקדש במהרה בימינו[2]?) ויתן חלקנו בתורתך.

והם בי אלהינו בעבור שאנו מייחלים לישועתך ולרחמיך ולמלכות בית דוד משיחך בקרוב תגלה ותופיע עלינו לעיני כל חיים. ותקבצנו מארבע כנפות הארץ. מהרה יבנה בית המקדש בימינו[3] (ויתן חלקנו בתורתך). ושם נעבדך ביראה כימי עולם וכשנים קדמוניות. ועבודת יהודה וירושלים תהיה ערבה ליי׳ כימי עולם וכשנים קדמוניות. ונחזה בעינינו בשובך לציון ברחמים. ברוך אתה יי׳ המחזיר שכינתו לציון. ומודים אנחנו לך שאתה הוא יי׳ אלהינו ואלהי אבותינו לעולם ועד. צור חיינו מגן ישענו אתה הוא לדור ודור. נודה לך ונספר תהלתך על חיינו המסורים בידך ועל נשמותינו הפקודות לך ועל נסיך שבכל יום עמנו ועל נפלאותיך וטובותיך שבכל עת ערב ובקר וצהרים. הטוב כי לא כלו רחמיך ומעולם קוינו לך. והרחמן כי לא תמו חסדיך ומן העולם קיוינו לך. ועל כולם יתברך ויתרומם שמך מלכנו תמיד לעולם ועד. וכל החיים יודוך סלה ויהללו את שמך באמת האל ישועתנו ועזרתנו סלה. ברוך אתה יי׳ הטוב שמך ולך נאה להודות.

---

(1) מוסיפין כאן קדושה דסדר מוסף: נקדישך כשם שמקדישין אותו בשמי מרום. כדכתיב על יד נביאך וקרא זה אל זה. (2) Cod. Vat. ובמהרה. (3) (אמן?). (4) כתיב בשמות ובמלכים. (5) כתיב.

ואתחנן[1] בשבת שלפני תשעה באב: ובשבת שלפני ראש חדש אלול: ובשבת שלפני ראש השנה: ובשבת שלפני יום הכפורים: ובשבת שלפני סוכות: ובשבת שלפני פסח: ובשבת שלפני עצרת: ובשבת שלפני ראש חדש כסלו: ובשבת שלפני ראש חדש שבט: ובשבת שלפני ראש חדש ניסן: ובשבת שלפני ראש חדש אייר: ובשבת שלפני ראש חדש סיון: ובשבת שלפני ראש חדש תמוז: ובשבת שלפני ראש חדש אב: ובשבת שלפני ראש חדש תשרי: ובשבת שלפני ראש חדש חשון: ובשבת שלפני ראש חדש כסלו: ובשבת שלפני ראש חדש טבת: ובשבת שלפני ראש חדש שבט: ובשבת שלפני ראש חדש אדר

ויאמר אלהים: ויהי כן. ויאמר אלהים: יקוו המים (מקוה כתיב[1]): ויהי מקוה המים. ויאמר אלהים: תוצא הארץ דשא.

ויאמר אלהים: יקוו המים. אמר הקב"ה: מים שאני אומר להם יקוו, אינם עושים אלא מקוה אחד. ומים שאני אומר להם תוצא הארץ, עושים מינים מינים. ויאמר אלהים: תוצא הארץ דשא. אמר הקב"ה: ארץ, אני אומר לך תוצא, ואינה מוציאה אלא על ידי אחרים. אבל אני אומר לים יקוו, והוא מקוה בעצמו

בנביא: בני אתם לי בניכם: בני אתם לי בניכם: מה לי אומר בני אתם לי בניכם: למה שהיו דומין: לבנים שהיו יושבין בין הקברות: ואין יודעין אם בני אדם הן אם בני בהמה! שעה אחת אדם הרואה אותן אומר בני אדם הן. שעה אחרת אומר בני בהמה הן: שנאמר כבשר חמורים בשרם. וכתיב בהן: אשר בקברות ילונו. (ישעיה סה) ואומר: ויאמרו הרחק ממני[1]: אינני מקדשתך: זה הוא שאמר הקב"ה: בני אתם לי בניכם: אני אומר לכם בני אתם לי בניכם: כדי שתהיו נראין כבני אדם. ואין אתם נראין כבני אדם: אלא כבני בהמה: לפיכך אמר הקב"ה: בני אתם לי בניכ

بْكْ نَوْمَ. مَوْحِ مَمْ بْكْ حَنَّنْ دِنَّعْمِهْنْ دِنَّحِ مَوْنَ: نَوْمَ كَمْ هُمْ دِنْمِي مَوْمَ كَمْنَ مَحِمْنَ حَنُّومِنْ: مَنْنَ مَوْمَ دِنْبِهْمِنْهْنْ: مَحِمْنَ دِنْكْ مَمْهِهْمِنْهْنْ مَوْمَ دِمْنَ مَحِمْنَ كَمْنَ مَحِمْنَ كَمْ هُمْ نَوْمَ بْكْ (كَلْحِمْ[1]؟) مَحِمْنَ دِنْكْمَنْ: نَكْ مَحِمْنَ مَحِمْنَ كَمْمِحْكْنْ مَكْمِمْنَ دِنْكِكْنْحِمْ؟ مَوْمَ جِمْ مَحِمْنَ: نَمْمَكْحِمْ مَنْمَنَ بْكْ: كَمْ كْ نَكْ مَحِمْمَحِمْمَ بْكْ مَمْنَمْنَ نَمْكْ مَنْمَ مَحْمَنَ مِمْ مَكْنَ: كَمْمَ نَمْ مَحِمْنَ نَحْكْ مَمْمَنَمْكْ مَحِمْنَ بْكْ مَمْحِمْنَ مَنْ. مَحِمْ مَحِمْ مَحِمْنَ نَمْحِمْ كَمْمَ: مَمْنَ مَحِمْكْحِمْ قَحِمْ نَنْ نَكْمَ كَحِمْمَ نَمْمَمْحِمْ. مَمْحِمْ مَنْ تَنْ مَحِمْنَ مَحِمْنَ مَحِمْنَ: (مَحِمْ مَحِمْ كَمْحِمْ دِقَضْنْ نَمْكْ دِنَّنْ حَنْمِنْ. مَمْكْ مَحِمْحِ بَحَهْنْ هُكْمِنْ: مَحِمْ مَحِمْ كَمْحِمْ نَمْكْ دِنَّنْمِ: مَحِمْ كَنْنْ دِنْمِكْ دِمْحِمْ مَوْمَ دَمَمْ مَحِمْنْ دِسْنْ[2]. مَمْحِمْ مَنَمْ دِنْمِ كَحِمْ حَمْمَنْ مَنْكْمِمْ مَوْمَ حَحِمْنْ: نَمْمِ نَكْمِ مَمْ. (مَحِمْمَ مَحِمْنَ مَحِمْنْ مَحِمْكْنْ مَوْمَ كَمْمَمْ مِمْ مَنْ دِمْحِمْحِمْ مَحِمْنْ: مَحِمْ دُمْ: حَحِ دِمْ نَنَّنْ نَمْكْ دَمَمْ مَمْمَمَمْ بْكْ مَمْحِمْنَ[3]. حَحِ دِمْ

(1) كَلْحِمْ. (كَحِمْ.). (2) مَحِمْنْ دِمْ حَمْ مَمْ مَمْنَمْ مَوْ بْكْ مَحِمْنْ مَحِمْنْ: مَحِمْ مَوْ دِسْ مَحِمْنْ: مَمْنَمْ مَوْ كَحِمْنْ: مَحِمْنْ مَكْنَنْ مَمْحِمْنْ مَكْحِمْنْ مَحِمْنْ مَمْحِمْنْ. Cod. Vat. (3) مَمْمَ مَحِمْنْ كَمْنَ مَمْحِمْنَ: مَمْمَمْ كَحِمْنْ مَكْنَنْ. مَحِمْنَ كَ نَمْكْحِمْ مَنْ مَمْحِمْنَ: Cod. Vat.

بَحْمَحْلَةِ بَحَةَ مَنْ دِجْلَةَ: كَبْدَهُ مِنْهِ عَسِجْلَةَ دِهْبَحَةَ: مَحْلَقَ مَحْبِيَةَ مِنْهِ لَحْبِهِ.

صَحِيمِ مَن هَجَنَّةَ يَوْلِ كَيْكَهِ: مَحْمَدَ بَحْسَةَ بَحِ بَحِكَ بَسْقَهِ[1]: حَجِ بَحَبَ لَهِ بَكْمَةَ بِحَكَةَ هَدَ: دِجَّةَ بِهَجَلَكَ حَمَكَمَةَ دِبَسْقَهِ. حَجِ دِبِ حَمَمَةَ دِهَمَدَّبَهِ بَهَجَبَجِ حَكَهَ مَحِيَبَةَ مَكَ مَحِ دِقَحَةَ عَسَدَّبَةَ: مَلَهَكَمِ حَلَبَقَةَ دَّحَةَ هَجَوَمَةَ هَكَبَةَ: حَجِ بَهَهَمَحَ دِبِ حَمَمَهَحَمَهِ[2]: بَحَةَ دِحَهَهَمَحَ بَجَمَةَ. مَحَةَ لَحَةَ فَحِيَ: دِحِيَحَ مَحِ بَسَةَ كَ بَهَهَمَحَ بَحِيَهَ: هَكَةَ مَحِ حَهَبَهَ: بَكَ بَحَةَ دِحَهَهَمَحَ بَجَمَةَ بَهَهَمَحَ. مَحِ دِبَهَهَمَحَ هَلَكَ وَجَةَ: بَقَحَمَ حَبَّ مَحِيَةَ: مَهَمَحَمَ بَحَحَبَةَ: بَحَةَ دِبَقَمَقَفَةَ دَحِيَةَ مَحَمَ مَهَ: مَهَّ مَحِهَبَةَ مَحَهَهَدِ مَحَمَ حَمَمَ حَبَسَةَ (دَهَّ[3]؟). دِحَكَمَهَ دَهَبَةَ مَحَ بَقَحَ: بَحَ دَهَبَةَ كَهَلَهَ: مَحِحَمَمَ بَحِبَةَ حَفَةَ: بَحَ دَهَبَةَ كَحَهَ بَكَمَ: دَّسَمَمَ دَهَّ بَحَبَ (بَحَ[4]؟) حَبَةَ دَجَحَهَكَةَ: مَحَ كَمَةَ مَحِبَةَ: مَحَ بَحَمَةَ مَحَمَةَ:

(1) مَهَ حَمَهَبَ دَهَجَبَةَ بَسَجَةَ بَحَسَةَ. مَ. حِ. Cod. Vat. بَحَ بَسْقَهِ 684 حَمَ بَسَجَةَ دَجَحَةَ حَبَ 372 . . . دَهَّ acta brev. et Chron. Edessenum. بَحَ 684 مَحِ بَجَجَةَ مَحَ بَقَحَ مَحَلَقَةَ حَحَهَمَحَ بَسَجَةَ. Dion. Pat. Jacob. بَحَ مَحَ بَقَحَ مَ بَسَجَةَ بَحَ هَحَ BARH. Chron. eccl. 682. (2) حَمَهَبَهَحَمَ. (3) دَهَّ. (4) بَحَ.

ܡܫܘܚܐ ܕܡܫܝܚܐ ܒܪܝܟܬܐ ܘܩܕܝܫܬܐ ܡܢ ܟܠܗܘܢ ܒܢܝ ܐܢܫܐ
ܕܒܝܬ ܢܘܗܪܐ: ܐܡܝܢ. ܘܐܡܪ ܐܢܐ ܫܡܥܘܢ ܕܐܡܪ ܠܟܘܢ
ܒܫܥܬܐ ܗܕܐ ܬܬܟܠܘܢ ܠܥܕ ܕܬܬܐ: ܐܡܝܢ.

ܒܫܒܚܐ ܕܫܒܪ ܕܒܥܕ ܒܥܕܬ ܩܕܝܫܬ ܡܪܢ:

ܠܟܘܢ ܢܫܒܚ.

ܫܒܪܟ

ܒܟܠ ܡܘܩܕܢ ܥܕ ܒܥܕܬ ܩܕܝܫܬ.

(ܒܫܒܝܥ ܠܥܕ ܒܩܘܕ ܒܫܥܬ ܩܕܘܫ[1]).

ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܒܝ ܝܫܘܥ ܠܬܠܡܝܕܘܗܝ: ܗܟܝ ܬܬܟܠ ܐܢ
ܐܘܡܬ ܒܪܟ ܥܕ ܐܢ ܐܙܠ ܐܢ ܐܙܠ ܐܢ ܐܬ ܒܟ ܐܢ ܐܢ
ܐܝܬ ܐܦܩܢ: ܐܠ ܝܘܒ ܠܟ ܡܐܢ ܕܐ ܒܥܕ ܐܦ ܒܫ
ܫܠܡ ܒܟ ܒܝܬ ܒܪܟ ܒܪ ܐܒ ܒܫܡ: ܐܝܬ ܐܝܟ
ܥܠ ܐܦ ܒܝ ܒܪ ܒܫ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ
ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ
ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ
ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ
ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ
ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ ܐܢ

(1) E Cod. Parisiensi 195 fol. 119.

666 ⁘ ⁘ ⁘

ⵜⵜⵓⵔⵉ ⵜⵉⵎⵣⵡⵓⵔⵓ

ⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜⵜⵜ ⵜⵜⵜⵜ

ﻭﻫﻞ ﻳﺠﻮﺯ ﺍﻟﺼﻮﻡ ﻭﺍﻟﺼﻼﺓ ﻟﻠﻤﺮﺃﺓ ﺍﻟﺤﺎﺋﺾ: ﺍﻟﺠﻮﺍﺏ: ﻻ ﻳﺠﻮﺯ ﻟﻬﺎ ﺍﻟﺼﻮﻡ ﻭﻻ ﺍﻟﺼﻼﺓ ﻭﻻ ﻳﺼﺢ ﻣﻨﻬﺎ ﺍﻟﺼﻮﻡ ﻭﻻ ﺍﻟﺼﻼﺓ ﻭﻻ ﻳﺠﺐ ﻋﻠﻴﻬﺎ ﺍﻟﻘﻀﺎﺀ ﻟﻠﺼﻮﻡ ﻭﻻ ﻟﻠﺼﻼﺓ ﻭﻫﻞ ﻳﺠﻮﺯ ﻟﻠﺤﺎﺋﺾ ﺍﻟﺘﻴﻤﻢ ﻭﻗﺮﺍﺀﺓ ﺍﻟﻘﺮﺁﻥ (ﺍﻟﺠﻮﺍﺏ[1]): ﻻ ﻳﺠﻮﺯ ﻟﻬﺎ ﺍﻟﺘﻴﻤﻢ ﻭﻻ ﻗﺮﺍﺀﺓ ﺍﻟﻘﺮﺁﻥ ﻭﻫﻞ ﻳﺠﻮﺯ ﻟﻠﺤﺎﺋﺾ ﺍﻟﺪﺧﻮﻝ ﻓﻲ ﺍﻟﻤﺴﺠﺪ ﻭﺍﻟﻤﻜﺚ ﻓﻴﻪ ﻭﻫﻞ ﻳﺠﻮﺯ ﻟﻬﺎ ﺍﻟﻄﻮﺍﻑ ﺑﺎﻟﺒﻴﺖ ﻭﺍﻟﺴﻌﻲ ﺑﻴﻦ ﺍﻟﺼﻔﺎ ﻭﺍﻟﻤﺮﻭﺓ ﻭﻫﻞ ﻳﺠﻮﺯ ﻟﻬﺎ ﻣﺲ ﺍﻟﻤﺼﺤﻒ ﻭﺣﻤﻠﻪ ﻭﻫﻞ ﻳﺠﻮﺯ ﻟﻬﺎ ﺍﻟﻘﺮﺍﺀﺓ ﻣﻦ ﺍﻟﻤﺼﺤﻒ ﻭﻫﻞ ﻳﺠﻮﺯ ﻟﻬﺎ ﺍﻟﻘﺮﺍﺀﺓ ﻋﻦ ﻇﻬﺮ ﻗﻠﺐ ﻭﻫﻞ ﻳﺠﻮﺯ ﻟﻬﺎ ﺍﻟﻘﺮﺍﺀﺓ ﻟﻠﺘﻌﻠﻴﻢ ﻭﺍﻟﺘﻌﻠﻢ ﻭﻫﻞ ﻳﺠﻮﺯ ﻟﻬﺎ ﺍﻟﻘﺮﺍﺀﺓ ﻟﻠﺘﻌﻮﻳﺬ ﻭﺍﻟﺮﻗﻴﺔ ﻭﻫﻞ ﻳﺠﻮﺯ ﻟﻬﺎ ﺍﻟﻘﺮﺍﺀﺓ ﻟﻠﺘﺒﺮﻙ ﻭﻫﻞ ﻳﺠﻮﺯ ﻟﻬﺎ ﺍﻟﻘﺮﺍﺀﺓ ﻟﻠﺘﻬﺠﻲ ﻭﻫﻞ ﻳﺠﻮﺯ ﻟﻬﺎ ﺍﻟﻘﺮﺍﺀﺓ ﻟﻠﺘﺪﺭﻳﺐ

ཏུ་ཐཱཧཱཏཱཏཱ་ཨཱཏྨ་ཀཱ་ཡ་ཙིཏྟ་ཏུ་ཀཱ་ཡ་ཙིཏྟ

ثم يقف فيكبر كتكبيره: ويهلل ويدعو ثم يعود إلى الجمرة الثالثة فيرميها بسبع حصيات.

ويجعل الوادي عن يمينه ويقوم مستقبل القبلة: كذلك رواه ابن عيينة ◇ ثم يأتي المنحر ◇ فإن شاء نحر هديه هناك: هكذا[1] فعل النبي ﷺ ◇ ثم يأتي المدينة فيطوف طواف الإفاضة: ويقال له طواف الزيارة ◇ ثم يأتي زمزم فيشرب منها: ويقال له طواف الوداع ◇ ثم يأتي المقام[2] فيصلي عند . . . . . ويدعو الله عز وجل: ويقال له طواف الصدر[3] ◇ ثم يأتي الحجون فيدعو الله عز وجل: وهذا هو الذي يقال له المحصب: وهو الذي نزل به النبي ﷺ ◇ ثم يأتي الحجون فيدعو الله عز وجل: وهذا هو الذي يقال له المحصب: وهو الذي نزل به النبي ﷺ ◇ ثم يأتي الحجون فيدعو الله عز وجل: وهذا هو الذي يقال له المحصب: وهو الذي نزل به النبي ﷺ ◇

(1) (هكذا؟). (2) (المقام؟). (3) (الصدر؟).

ⵉⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔⵙ ⵏⵜⵜⴰ ⵙⵙⵓⵔⵙ ⵏⵜⵜⴰ ⵏⵜⵜⴰⵏⵜ

ڪان ڪيف يصلي النبي صلي الله عليه وسلم: عن[1] ابي حميد الساعدي قال سمعته اعلمكم ما كنت باكثركم له صحبة رايته اذا كبر جعل يديه حذو منكبيه واذا ركع امكن يديه من ركبتيه ثم هصر ظهره فاذا رفع راسه استوي حتي يعود كل فقار مكانه واذا سجد وضع يديه غير مفترش ولا قابضهما واستقبل باطراف اصابعه القبلة واذا جلس في الركعتين جلس علي رجله اليسري ونصب اليمني واذا جلس في الركعة الاخيرة قدم رجله اليسري ونصب الاخري وقعد علي مقعدته: رواه البخاري ٭ وعن ابي هريرة رضي الله عنه قال كان رسول الله صلي الله عليه وسلم اذا قام الي الصلوٰة يكبر حين يقوم ثم يكبر حين يركع ثم يقول سمع الله لمن حمده حين يرفع صلبه من الركوع ثم يقول وهو قائم ربنا لك الحمد ثم يكبر حين يهوي ساجدا ثم يكبر حين يرفع راسه ثم يكبر حين يسجد ثم يكبر حين يرفع راسه ثم يفعل ذلك في صلوته كلها حتي يقضيها ويكبر حين ينهض من الثنتين بعد الجلوس: رواه البخاري ٭ وعن عبد الله بن مالك ابن بحينة ان رسول الله صلي الله عليه وسلم كان اذا صلي فرج بين يديه حتي (يبدو[2]؟) : رواه ابو داود باسناد صحيح ٭ وعن ابي هريرة رضي الله عنه قال قال رسول الله صلي الله عليه وسلم اذا قعد احدكم في الصلوٰة فليضع يديه علي فخذيه ثم ليمد علي فخذه اليمني: رواه مسلم ٭ وعن وائل بن حجر قال

(1) (عن؟). (2) مقدار

ܟܠܡܬܟܠܝܢ ܕܒܟܐ ܫܒܝܫ ܡܢ ܫܟܝܠܐ ✧ ܡܕܝܢܐ ܕܝܢ
ܒܝܫ ܕܒܟ ܒܝܫ ܟܕ ܒܝܫ ܫܒܝܫ[1]: ܒܟ ܐܘ ܒܟ ܕܫܒ
ܟܕ ܟܟܐܕܝܐ: ܠܐ ܒܟܟܐ ܒܝ ܒܒܟܐ ܡܢ ܟ ܒܟ:
ܒܒܟ ܟܘܕܝ ܒܒܟ ܟܟܐ ✧ ܡܢ
ܫܒ ܒܟ ܒܝܒ ܒܟܐ: ܟܒܟ ܫܒ ܒܟ ✧ ܟ
ܒܟ ܟ ܒܟ ✧ ܟ ✧ ✧ ✧

اذا قال لها انت طالق ثلاثا الا واحدة لم يقع الا واحدة وان قال انت طالق ثلاثا الا ثلاثا لم يقع شيء وان قال انت طالق ثلاثا الا اثنتين وقع ثلاث وان قال انت طالق ثلاثا الا اثنتين الا واحدة وقع ثنتان وان قال انت طالق ثلاثا الا ثلاثا الا واحدة وقع ثنتان وان قال انت طالق ثلاثا الا ثلاثا الا اثنتين وقع ثلاث وان قال انت طالق ثلاثا الا ثلاثا الا اثنتين الا واحدة وقع ثنتان وان قال انت طالق ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا واحدة وقع ثلاث وان قال انت طالق ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا واحدة وقع ثنتان وان قال انت طالق ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا واحدة وقع ثلاث وان قال انت طالق ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا واحدة وقع ثنتان وان قال انت طالق ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا واحدة وقع ثلاث وان قال انت طالق ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا واحدة وقع ثنتان وان قال انت طالق ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا واحدة وقع ثلاث وان قال انت طالق ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا واحدة وقع ثنتان وان قال انت طالق ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا واحدة وقع ثلاث وان قال انت طالق ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا واحدة وقع ثنتان وان قال انت طالق ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا واحدة وقع ثلاث وان قال انت طالق ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا واحدة وقع ثنتان وان قال انت طالق ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا واحدة وقع ثلاث وان قال انت طالق ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا واحدة وقع ثنتان وان قال انت طالق ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا ثلاثا الا واحدة وقع ثلاث وان قال انت طالق ثلاثا الا

ואתחנן כתיב ואתה הראת לעבדך את גדלך ואת ידך החזקה אשר מי אל בשמים ובארץ אשר יעשה כמעשיך וכגבורתך: ואתחנן אל ה' בעת ההיא לאמר: ה' אלהים אתה החלות לראות את עבדך את גדלך ואת ידך החזקה אשר מי אל בשמים ובארץ אשר יעשה כמעשיך וכגבורתך: אעברה נא ואראה את הארץ הטובה אשר בעבר הירדן (הזה[1]?) הר הטוב (הזה[2]) והלבנון: ויתעבר ה' בי למענכם ולא שמע אלי[3] ויאמר ה' אלי רב לך אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה (הזה[4]?) עלה ראש הפסגה ושא עיניך ימה וצפונה ותימנה ומזרחה וראה בעיניך כי לא תעבר את הירדן הזה.

וכן כתיב ויעל משה מערבות מואב . . .

. . . . . .

כי תוליד בנים ובני בנים ונושנתם בארץ: כי תשחיתו ותעשו פסל תמונת כל אשר עשה ה' אלהיך בעיניו להכעיסו. כי נשבע ה' אלהיך את אבותיך לאברהם ליצחק וליעקב: לאמר לזרעך אתן את הארץ הזאת לנחלה: ויאמר ה' אלי הטיבו אשר דברו: אנכי אקים להם נביא מקרב אחיהם כמוך ונתתי דברי בפיו: ואל ישמע אל דברי אשר ידבר בשמי אנכי אדרוש מעמו: ה' אלהי אבותיכם יסף עליכם ככם אלף פעמים ויברך אתכם כאשר דבר לכם: ה' אלהי אבותיכם יסף עליכם ככם אלף פעמים ויברך אתכם כאשר דבר לכם:

---

(1) מחסר. (2) (כמו?). (3) ויתעבר.

ཐུབ་པ་ཉིད་ཀྱིས་ཏེ། ཁོ་བོ་ཅག་ལ་ཐུགས་རྗེ་ཆེ་བས་ཁྱབ་པ་ཡིན་ནོ། ཞེས་བྱ་བ་ལ་སོགས་པ་ཟབ་མོ་ཞེས་བྱ་བ་ནས་ཀྱང་ཞེས་བྱ་བའི་བར་གྱིས་ཀྱང

وما كان من امر دمشق وحصارها ❊ كان من خبر
الملك المعظم عيسى بن الملك العادل ابي بكر
بن ايوب انه لما رجع من مصر الى دمشق
وجد اخاه الملك الاشرف موسى قد ملك
حمص وبعلبك وسائر ما كان بيد اخيه الملك
المعظم ❊ فلما استقر الملك المعظم بدمشق
وجد الملك الاشرف قد ملك حمص وبعلبك
وسائر ما كان بيد اخيه الملك المعظم ❊
فاستقر الملك الاشرف بحمص وبعلبك
وسائر ما كان بيد اخيه الملك المعظم ❊
فاستقر الملك المعظم بدمشق وسائر ما
كان بيد ابيه الملك العادل ❊ فلما استقر
الملك المعظم بدمشق وجد اخاه الملك
الكامل قد ملك الكرك والشوبك وسائر
ما كان بيد ابيه الملك العادل ❊ فاستقر
الملك الكامل بالكرك والشوبك وسائر
ما كان بيد ابيه الملك العادل ❊ فلما
استقر الملك المعظم بدمشق وجد اخاه
الملك الاوحد قد ملك سنجار وخابور
وسائر ما كان بيد ابيه الملك العادل ❊
فاستقر الملك الاوحد بسنجار وخابور
وسائر ما كان بيد ابيه الملك العادل ❊
فلما استقر الملك المعظم بدمشق وجد
اخاه الملك الصالح (نجم[1]؟) قد ملك
ما كان بيد ابيه الملك العادل ❊ فلما

(1) نجم.

جَحِبْجِهُ: وهَسْهِ ثَهِ حِدْجِبْ حِهِكْبْ هِجِ أَهِدْ ثَهِ
جِجِ بْدِ حِهْ حِبْجِبْ جِبْهُ هِجْ هِدْجِبْ: هُحِجِبِ جَلِحِبْ
جِبْهِدْ ثَبْتَ جِجِهِ بْكَلِهْ: جِجِ ثَبْ هَهْ هُبْ جِهِهِدْبْ
هُجِهُجِبْتَبْ: جُكْهِ جِحِهَهُ يُهِهَدْ ثَبْتَ هِ هُجِعَهْبْ
جِجِ وْجِهِهِ بْهِ سْتَهْبْ حِهْجِبْ هَهْبْ: هِهْ جِتَهِ
هَهْ حِهْكَهِ هِهْ سْبْ جِهْدْ بْبِ: ثَهِ جِهِ هِهْ جُكْ
جِهْهِكِ هِ كِبْتَبْ: هِجْكْ هِهْجِهْ حِهْكْ سْكَبْ جِهْهِبْ
جِهْهْ: جِجِ هُهِبْ هَهْ جِبْتَبْ حِهْكَهِ دْهِسْتَبْ: هِ
هُجِهِبْ هِجِهِبْ جِجِهِ هِجِهِ جِهِدْ بْكَهْ.

هِبْ.

هُهِجِهْبْ

هِجِهْ بْهِجِهْ.

جَهْهِ بْهِجِهِهِ بْهِهِهِ هُجِهْ.

(هِهِجَبْ: هِجِهْ :د: هِهْكِهَهْ :ه: جِهْبْهِ :سـ:)

بْكِبْهُ جْهْ جِهِهْبْ بْجِهْ هِجِهْ: جِبْهَهْ جْهِهْهِ
هِجِهْ جْهِبْ هِهْبْ هَهْ جِجْبْهِ هِهِ: هِجِبْهِ جِهِهْ
جِهِهْ جِهِهْ(1). هِهِ هِ بْهِجِبْ جِهِهِهْ جِهِهْبْهِ جِهِبْ

(1) (هِهِهِهْ جِهِهْ هِجِهِهِ: هِهْكِهْ جِجِبْ: هِهْ هِجِهِهِهْ: هِهِ جِهِ
لجِهِ. هِجِهْ جِجِهْ: ج: ٥: N. E.).

ואחריו : אל תירא מפחד פתאם. משנה ברורה
שבת תקלב לבושי שרד שם ביאור הלכה. ואם
יש לו בנים קטנים ואין לו אשה ואין לו בנים
גדולים ואין לו אב ואם : אזי בניו הקטנים
מוציאין אותו : חיי"א כלל קנב : ואם
לא. שניהם יש להחזיק אם אפשר : ואל תהיה
מיוחד לשמש : לוי"ח סימן ל"ו : אם אפשר
לו שיהיה לו אשה : אזי אשתו מוציאתו:
ואם אין לו אשה : אזי בניו הגדולים מוציאין
אותו : ואם אין לו בנים : אזי אחיו הגדולים
מוציאין אותו. ואם יש לו אחיות יש אומרים
שהן מוציאות אותו : ואם אין לו אחיות
אזי קרוביו הקרובים מוציאין אותו : ואם
אין לו קרובים : אזי אנשי עירו מוציאין
אותו : ואם אין לו אנשי עירו : אזי אנשי
מקומו מוציאין אותו : ואם אין לו אנשי
מקומו : אזי אנשי מדינתו מוציאין אותו :
ואם אין לו אנשי מדינתו : אזי אנשי עירו
הקרובה לו מוציאין אותו : ואם אין לו אנשי
עירו הקרובה לו : אזי אנשי עירו הרחוקה
לו מוציאין אותו : ואם אין לו אנשי עירו
הרחוקה לו : אזי הוא מוציא את עצמו :
ואם אין לו מי שיוציאנו : אזי הוא מוציא
את עצמו : ואם אין לו מי שיוציאנו : אזי

בנו לחברה. ואחר כך הלך: לך לך מארצך ומולדתך ומבית אביך אל הארץ: ואעשך לגוי גדול ואברכך ואגדלה שמך והיה ברכה: ואברכה מברכיך ואאר לעשך כל משפחות האדמה: ויהי כאשר הגיע לבוא מצרים: ויאמר אל שרי אשתו הנה נא ידעתי כי אשה יפת מראה את: והיה כי יראו אותך המצרים ואמרו אשתו זאת והרגו אותי ואותך יחיו: אמרי נא אחתי את למען ייטב לי בעבורך וחיתה נפשי בגללך: ויהי כבוא אברם מצרימה וירא המצרים את האשה כי יפה היא מאד: וירא אותה שרי פרעה ויהללו אותה אל פרעה ותקח האשה בית פרעה: ולאברם היטיב בעבורה ויהי לו צאן ובקר וחמרים ועבדים ושפחות ואתנות וגמלים: ויגע ה' את פרעה נגעים גדולים ואת ביתו על דבר שרי אשת אברם: ויקרא פרעה לאברם ויאמר מה זאת עשית לי למה לא הגדת לי כי אשתך היא: למה אמרת אחתי היא ואקח אותה לי לאשה ועתה הנה אשתך קח ולך: ויצו עליו פרעה אנשים וישלחו אותו ואת אשתו ואת כל אשר לו: ויעל אברם ממצרים הוא ואשתו וכל אשר לו ולוט עמו הנגבה: ואברם כבד מאד במקנה בכסף ובזהב: וילך לנסעיו מנגב ועד בית אל עד המקום אשר היה שם אהלה בתחלה בין בית אל ובין העי: אל מקום המזבח אשר עשה שם בראשונה ויקרא שם אברם בשם ה': ולוט גם הוא הולך את אברם היה צאן ובקר ואהלים: ולא נשא אתם הארץ לשבת יחדו כי היה רכושם רב ולא יכלו לשבת יחדו: ויהי ריב בין רעי מקנה אברם ובין רעי מקנה לוט והכנעני והפרזי אז ישב בארץ: ויאמר אברם אל לוט אל נא תהי מריבה ביני ובינך ובין רעי ובין רעיך כי אנשים אחים אנחנו: הלא כל הארץ לפניך הפרד נא מעלי אם השמאל ואימנה ואם הימין ואשמאילה: וישא לוט את עיניו וירא את כל ככר הירדן כי כלה משקה לפני שחת ה' את סדם ואת עמרה כגן ה' כארץ מצרים באכה צוער: ויבחר לו לוט את כל ככר הירדן ויסע לוט מקדם ויפרדו איש מעל אחיו: אברם ישב בארץ כנען ולוט ישב בערי הככר ויאהל עד סדם: ואנשי סדם רעים וחטאים לה' מאד: וה' אמר אל אברם אחרי הפרד לוט מעמו שא נא עיניך וראה מן המקום אשר אתה שם צפונה ונגבה וקדמה וימה: כי את כל הארץ אשר אתה רואה לך אתננה ולזרעך עד עולם: ושמתי את זרעך כעפר הארץ אשר אם יוכל איש למנות את עפר הארץ גם זרעך ימנה: קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה כי לך אתננה: ויאהל אברם ויבא וישב באלוני ממרא אשר בחברון ויבן שם מזבח לה':

(בשנת 164 לבריאת העולם לפ"ק (N. E. ?).

סִדּוּר תְּפִלַּת

יוֹם הַכִּפּוּרִים.

כְּמִנְהַג אַשְׁכְּנַז וְפוֹלִין מִלֹּא.

(מַהֲדוּרָה: תְּקָנָה :ב: תְּקִיעָה :ו: קְרִיעָה :ד:)

מִצְרַיִם לִקְרַאת יוֹסֵף אַרְצָה גֹּשֶׁן: וַיֶּאְסֹר יוֹסֵף רִכְבּוֹ וַיַּעַל לִקְרַאת יִשְׂרָאֵל אָבִיו גֹּשְׁנָה. וַיֵּרָא אֵלָיו וַיִּפֹּל עַל צַוְּארָיו וַיֵּבְךְּ עוֹד עַל צַוְּארָיו בְּכִי רָב: וַיֹּאמֶר יִשְׂרָאֵל אֶל יוֹסֵף אָמוּתָה הַפָּעַם אַחֲרֵי רְאוֹתִי אֶת פָּנֶיךָ כִּי עוֹדְךָ חָי. וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל אֶחָיו וְאֶל בֵּית אָבִיו אֶעֱלֶה וְאַגִּידָה לְפַרְעֹה וְאֹמְרָה אֵלָיו אַחַי וּבֵית אָבִי אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ כְּנָעַן בָּאוּ אֵלָי: וְהָאֲנָשִׁים רֹעֵי צֹאן כִּי אַנְשֵׁי מִקְנֶה הָיוּ וְצֹאנָם וּבְקָרָם וְכָל אֲשֶׁר לָהֶם הֵבִיאוּ: וְעַתָּה יֹאמַר לָכֶם פַּרְעֹה וְאָמַר מַה מַּעַשֵׂיכֶם: וַאֲמַרְתֶּם אַנְשֵׁי מִקְנֶה הָיוּ עֲבָדֶיךָ מִנְּעוּרֵינוּ וְעַד עַתָּה גַּם אֲנַחְנוּ גַּם אֲבוֹתֵינוּ בַּעֲבוּר תֵּשְׁבוּ בְּאֶרֶץ גֹּשֶׁן כִּי תוֹעֲבַת מִצְרַיִם כָּל רֹעֵה צֹאן: וַיָּבֹא יוֹסֵף וַיַּגֶּד לְפַרְעֹה וַיֹּאמֶר אָבִי וְאַחַי וְצֹאנָם וּבְקָרָם וְכָל אֲשֶׁר לָהֶם בָּאוּ מֵאֶרֶץ כְּנָעַן וְהִנָּם בְּאֶרֶץ גֹּשֶׁן: וּמִקְצֵה אֶחָיו לָקַח חֲמִשָּׁה אֲנָשִׁים וַיַּצִּגֵם לִפְנֵי פַּרְעֹה: וַיֹּאמֶר פַּרְעֹה אֶל אֶחָיו מַה מַּעַשֵׂיכֶם וַיֹּאמְרוּ אֶל פַּרְעֹה רֹעֵה צֹאן עֲבָדֶיךָ גַּם אֲנַחְנוּ גַּם אֲבוֹתֵינוּ: בְּעַד לָגוּר בָּאָרֶץ בָּאנוּ כִּי אֵין מִרְעֶה לַצֹּאן אֲשֶׁר לַעֲבָדֶיךָ כִּי כָבֵד הָרָעָב בְּאֶרֶץ כְּנָעַן וְעַתָּה יֵשְׁבוּ נָא עֲבָדֶיךָ בְּאֶרֶץ גֹּשֶׁן: וַיֹּאמֶר פַּרְעֹה אֶל יוֹסֵף לֵאמֹר אָבִיךָ וְאַחֶיךָ בָּאוּ אֵלֶיךָ. הָאָרֶץ מִצְרַיִם לְפָנֶיךָ הִוא בְּמֵיטַב הָאָרֶץ הוֹשִׁיב אֶת אָבִיךָ וְאֶת אַחֶיךָ יֵשְׁבוּ בְּאֶרֶץ גֹּשֶׁן וְאִם יָדַעְתָּ וְיֶשׁ בָּם אַנְשֵׁי חַיִל וְשַׂמְתָּ אֹתָם שָׂרֵי מִקְנֶה עַל אֲשֶׁר לִי: וַיָּבֵא יוֹסֵף אֶת יַעֲקֹב אָבִיו וַיַּעֲמִדֵהוּ לִפְנֵי פַרְעֹה וַיְבָרֶךְ יַעֲקֹב אֶת פַּרְעֹה: וַיֹּאמֶר פַּרְעֹה אֶל יַעֲקֹב כַּמָּה יְמֵי שְׁנֵי חַיֶּיךָ: וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל פַּרְעֹה יְמֵי שְׁנֵי מְגוּרַי שְׁלֹשִׁים וּמְאַת שָׁנָה מְעַט וְרָעִים הָיוּ יְמֵי שְׁנֵי חַיַּי וְלֹא הִשִּׂיגוּ אֶת יְמֵי שְׁנֵי חַיֵּי אֲבֹתַי בִּימֵי מְגוּרֵיהֶם: וַיְבָרֶךְ יַעֲקֹב אֶת פַּרְעֹה וַיֵּצֵא מִלִּפְנֵי פַרְעֹה.

וַיְהִי נַעֲרָן וְהִיא לָקְחָה וַתִּשְׁכַּב: וַיְהִי בְּיוֹם וַיָּבֹא וַיָּשֶׂם
וְנָתַן לְחֶם. כִּי הִיא הָאִשָּׁה הַמְּשַׁלַּחַת אֶת יְדָהּ. אֵם
וְלֹא: וְאִם הִיא: אֲשֶׁר וְשָׁם וְהַשְּׁנִיָּה: וְיִהְיוּ לָהּ
אֲשֶׁר אֵין אֶת הָיָה הַשְּׁנִיָּה וְהַשְּׁנִיָּה.

אֵין הָיָה הַשְּׁנִי: וְיִהְיוּ אֲשֶׁר לֹא וַיֹּאמֶר. אֵלֶּה אֲשֶׁר וַיַּעֲשׂוּ:
וְהַיּוֹם וְהָיָה: כִּי וְהָיָה וְהָיָה אֶת אֵת. אֵת וְהָיָה וְהָיָה
אֲשֶׁר אֲשֶׁר אֲשֶׁר אֲשֶׁר: וְהָיָה וְהָיָה אֲשֶׁר וְהָיָה: וְהָיָה
וְהָיָה אֲשֶׁר אֲשֶׁר וְהָיָה. וְהָיָה וְהָיָה כִּי וְהָיָה וְהָיָה
וְהָיָה: וְהָיָה וְהָיָה אֲשֶׁר אֲשֶׁר וְהָיָה.

אֲשֶׁר וְהָיָה וְהָיָה אֲשֶׁר: אֲשֶׁר וְהָיָה אֲשֶׁר וְהָיָה
וְהָיָה וְהָיָה וְהָיָה: וְהָיָה אֲשֶׁר וְהָיָה וְהָיָה וְהָיָה
וְהָיָה אֲשֶׁר אֲשֶׁר אֲשֶׁר: אֲשֶׁר וְהָיָה אֲשֶׁר וְהָיָה
וְהָיָה אֲשֶׁר אֲשֶׁר וְהָיָה. אֲשֶׁר וְהָיָה אֲשֶׁר וְהָיָה
וְהָיָה אֲשֶׁר אֲשֶׁר וְהָיָה אֲשֶׁר וְהָיָה אֲשֶׁר וְהָיָה
וְהָיָה אֲשֶׁר אֲשֶׁר וְהָיָה אֲשֶׁר וְהָיָה אֲשֶׁר וְהָיָה
וְהָיָה אֲשֶׁר אֲשֶׁר וְהָיָה אֲשֶׁר וְהָיָה אֲשֶׁר וְהָיָה
וְהָיָה אֲשֶׁר אֲשֶׁר וְהָיָה אֲשֶׁר וְהָיָה אֲשֶׁר וְהָיָה
וְהָיָה אֲשֶׁר אֲשֶׁר וְהָיָה אֲשֶׁר וְהָיָה אֲשֶׁר וְהָיָה
וְהָיָה אֲשֶׁר אֲשֶׁר וְהָיָה אֲשֶׁר וְהָיָה אֲשֶׁר וְהָיָה
וְהָיָה אֲשֶׁר אֲשֶׁר וְהָיָה אֲשֶׁר וְהָיָה אֲשֶׁר וְהָיָה
וְהָיָה אֲשֶׁר אֲשֶׁר וְהָיָה אֲשֶׁר וְהָיָה אֲשֶׁר וְהָיָה
וְהָיָה אֲשֶׁר אֲשֶׁר וְהָיָה אֲשֶׁר וְהָיָה אֲשֶׁר וְהָיָה

ויאמר אוריה אל דוד הארון וישראל ויהודה יושבים
בסכות ואדני יואב ועבדי אדני יהוה חנים על פני
השדה ואני אבוא הביתי לאכל ולשתות ולשכב עם
אשתי חיך ונפשך חיך אם אעשה את הדבר הזה:
ויאמר דוד לאוריה שב פה גם היום ומחר אשלחך
ויישב אוריה בירושלם ביום ההוא ומחרתו: ויקרא
לו דוד ויאכל לפניו ויישת ויסכרהו והוא יצא
בערב לשכב במשכבו עם עבדי אדניו אל ביתו לא
ירד: ויהי בבקר ויכתב דוד ספר אל יואב וישלח
ביד אוריה: ויכתב בספר לאמר הבו את אוריה
אל פני המלחמה החזקה ונסגתם מאחריו והכה
וימת: ויהי בשמר יואב בעיר וישם את אוריה אל
המקום אשר ידע כי אנשי חיל שם: ויצאו אנשי
העיר וילחמו את יואב ויפל מן העם מעבדי דוד
וימת גם אוריה החתי: וישלח יואב ויגד לדוד את
כל דברי המלחמה: ויצו את המלאך לאמר ככלות
את כל דברי המלחמה לדבר אל המלך: והיה אם
עלתה חמת המלך ואמר אליך מדוע נגשתם אל
העיר להלחם הלוא ידעתם את אשר יירו מעל
החומה: מי הכה את אבימלך בן ירבשת הלוא אשה
השליכה עליו פלח רכב וימת בתבץ למה נגשתם
אל החומה ואמרת גם עבדך אוריה החתי מת גם:
וילך המלאך ויבא ויגד לדוד את כל אשר שלחו

وَهُكُمْ: هِيَ حَمَهُدَ يَمْ كَمَصَهِ وَيُقَوْهُ: وَيُوَهِدَ هَيْكَ وَيُوَهِدَ هَيْكَ وَيُوَهِدَ هَيْكَ

תוכן העניינים

הקדמת המחבר לספר זה 1
הקדמת המעתיק 3
פרק א. על מהות (מקור?) הדברים: ביאור
הנושאים 3
פרק ב. כל מבנה הארגון הפנימי 6
פרק ג. כל הבחנה בין הקדמת המחבר לפרקים
הבאים 17
פרק ד. כלל מהותי שיש להקדים לכל . . . 30
פרק ה. כל הבנת כך שאלה: האומנם יש לנו
הוכחה על קיום: ביאור הטענה 42
פרק ו. כל חלוקה בין מושגים הנראים
כשווים 45
פרק ז. כל הכנת הקורא אל הנושא: כל
הסברים שונים: מהם הנכונים, כל הדעות
שונות: מהם הנכונות 54
פרק ח. כל בחינת הנושא מכל צדדיו: מהם
היתרונות והחסרונות 66
פרק ט. כל הסבר הדברים בדרך משל . . . 86
פרק י. כל הגדרת הנושא: מהו כל הכלול בו
והמקיף אותו 101
סיכום 115
פרק יא. כל הבנת הקשר שבין הנושא לנושאים
אחרים 119
פרק יב. כל הדרכת הקורא כיצד ללמוד את
הנושא 129
פרק יג. כל הבחנה בין הנושא לבין 138
פרק יד. כל הסתייגות הנוגעת לנושא . . . 149
פרק טו. כל אחיזת הנושא 157
פרק טז. הגבלת תחום הנושא או כלליו . . . 167

Seite

Die Geschichte des Prinzen Ahmed 175
Die Geschichte des Prinzen Kadjar und der Prinzessin Schemsenihar 183
Die Geschichte des Kalifen Harun Alraschid 188
Die Geschichte des Prinzen Zeinalasnam 199
Die Geschichte des Prinzen Kalaf und der Prinzessin Turandocht 215
Die Geschichte des Prinzen Ganem, des Sklaven der Liebe 254
Die Geschichte des Prinzen Kalil Dschan 283
Die Geschichte des Prinzen Firuz Schah 322
Die Geschichte des Prinzen Beder Bedrulbudur und der Prinzessin Dschauhere 345
Die Geschichte des Prinzen Kamaralzeman und der Prinzessin Budur 355
Die Geschichte des Kalifen Omar Ben Abdalasis 376
Die Geschichte des Prinzen Ahmed al Kamel 481
Die Geschichte des Prinzen Habib (Habib Zades) 510
Anhang. Die Geschichte des Prinzen Kasak 513
Anhang. Die Geschichte des Kalifen Mostanßer Billah und seines Wesirs Mansur 532
Die Geschichte des Prinzen Kalil Dschan 534
Die Geschichte des Prinzen Ali Schah und der Prinzessin Dilara 572
Die Geschichte des Prinzen Ahmed und der Peri Banu 621
Die Geschichte des Prinzen Kalaf Timurtasch und der Prinzessin Adelsa 665
Die Geschichte des Prinzen Ganem 679
Die Geschichte des Prinzen Firuz Schah 682

Gedruckt bei Wilhelm Drugulin in Leipzig.
(TYPIS GUILELMI DRUGULINI LIPSIENSIS.)